

JAMES
CLAVELL

A TAJAPAN

James Clavell

A TAJPAN

James Clavell: Tai-Pan

Fordította: Szentgyörgyi József

ELSŐ KÖNYV

Dirk Struan kilépett a H. M. S. Vengeance zászlóshajó tatfedélzetére, és hosszú léptekkel a hágcsó felé indult. A hetvennégy ágyús csatahajó a szigettől félmérföldnyire horgonyzott. Körülötte a flotta többi hadihajója, az expedíciós haderő csapatszállítói, kereskedőhajók és a Kína-járó kereskedők ópiumklipperei ringatóztak a vízen.

Hajnal volt – szürke, fagyos csütörtök –, 1841 januárjának huszonhatodik napja.

Miközben végigment a főfedélzeten, Struan kipillantotta partra, s végigbizsergett rajta az izgalom. A Kína elleni háború úgy ért véget, ahogy tervezte. Diadallal, mint megjósolta. A győzelem jutalmára – a szigetre – húsz éve áhítozott. És most kiszáradva partra száll, hogy tanúja legyen a birtokbavételi aktusnak, hogy a saját szemével lássa, miként válik egy kínai sziget őfelsége Britannia királynője, Viktória koronájának ékkövévé.

Hongkong volt ez a sziget. Harminc négyzetmérföldnyi sziklahegy Dél-Kína óriásfolyama, a Gyöngy-folyó torkolatának északi oldalán. Ezeryardnyira a szárazföldtől. Zord. Terméketlen. Déli partja néhány apró halászfalujától eltekintve lakatlan. Pontosan a Csendes-óceán felől minden évben betörő rettenetes viharok útvonalában. Kelet és nyugat felől veszélyes homok- és sziklazátonyok. Értéktelen a mandarin számára – mandarinnak nevezték a kínai császár valamennyi hivatalnokát –, akinek tartományához tartozott.

Ezzel szemben a földkerekség legfontosabb kikötője. S egyben Struan ugródeszkája Kína felé.

– Állj! – kiáltott a fiatal őrszolgálatos tiszt egy vörös kabátos tengerészre. – Mr. Struan nagycsónakját a hajóközepi hágcsóhoz!

– Igenis, uram! – A tengerész a hullámvéden áthajolva visszhangozta a parancsot.

– Egy pillanat az egész, uram – mondta a tiszt, leplezni próbálva a kínai tengerek legendás hírű kereskedőfejedelme iránt érzett, félelemmel vegyes tiszteletét.

– Nem sietős, fiam. – Struan hatalmas termetű, ezernyi vihart túrt arcú férfi volt. Kék szalonkabátjának gombjai ezüstből készültek, szűk fehér nadrágját gondosan tengerészcsizmájába gyúrta. Szokásos fegyvereit viselte – egy kést hátul az övében, egy másikat a csizmaszárban. Negyvenhárom éves volt, vörös hajú, a szeme smaragdzöld.

– Szép napunk van – mondta.

– Igenis, uram.

Struan lemászott a hajóhágcson, odaállt nagycsónakjának orrába, s rámosolygott féltestvérére, Robbra, aki a csónak közepén ült.

– Késünk – mondta széles mosollyal Robb.

– Igen. Őexcellenciája és az admirális hosszú lére eresztette a mondókáját. – Struan egy pillanattig merőn nézte a szigetet, aztán intett a fedélzetmesternek. – Köteleket eloldani! A partra, Mr. McKay!

– Igenis, uram!

– Hát ezt is megértük, mi, Tajpan? – mondta Robb. Kínai kifejezést használt: Tajpan – legmagasztosabb férfiú. Egy cégnek, hadseregnek, flottának vagy nemzetnek csak egy ilyen embere lehet – az, akié a tényleges hatalom.

– Igen – felelte Struan.

Ő volt a Nemes Ház Tajpanja.

1

– A ragya ebbe a bűzhödt szigetbe! – mondta Brock, végignézve a parton, majd föl a hegyre. – Egész Kína a lábunk előtt hever, és mi mindössze ezt a meddő, redves sziklát vesszük el.

A tenger partján állt két Kína-járó barátjával. Körülöttük kisebb csoportokban kereskedők és az expedíciós haderő tisztjei ácsorogtak. Mindenki a királyi flotta parancsnokára várt, hogy megkezdje a ceremóniát. A zászlórúd mellett, két nyílegyenes sorban, húsz tengerész állt díszőrséget, egyenruhájuk vöröse egyetlen skarlát csíkká forrt össze. A közelükben, kettesével-hármasával, azok a matrózok álldogáltak, akik csak az imént kínlódtak bele a zászlórudat a köves talajba.

– Nyolc harangkor kellett volna felvonni a lobogót – mondta Brock türelmetlenségtől rekedtes hangon. – Már egy órája. Mi ez az istenverte késlekedés?

– Rossz zsosz csütörtökön káromkodni, Mr. Brock – mondta Jeff Cooper. A szikár, sasorrú amerikai Bostonból érkezett. Fekete szalonkabátot viselt, filcből készült kürtőkalapját helykén félreecsapva hordta. – Nagyon rossz!

Cooper társa, Wilf Tillman enyhén megmerevedett: a fiatalabb férfi orrhangjában burkolt élt érzett. Zömök, pirospozsgás ember volt, alabamai.

– Megmondom én, úgy, ahogy van, ez az egész istenverte légypiszok rossz zsosz – mondta Brock. A „zsosz” szót a kínaiaktól tanulták: egyaránt jelentett szerencsét, sorsot, istent és ördögöt. – Istenverte rossz.

– Nem hinném, uram – mondta Tillman. – A Kínával való kereskedelem jövőjét most ez a sziget jelenti, jó zsosz ide, rossz zsosz oda.

– Hongkongnak nincs jövője – pillantott le rá Brock. – Nekünk a

kínai szárazföldön van szükségünk nyitott kapukra, és ezt maga is tudja, az istenfáját!

– Ezeken a vizeken ez a legjobb kikötő – mondta Cooper.

Bőségesen van hely hajók felbakolására és kijavítására. Bőségesen van hely házak és raktárak építésére. És végre a kínaiak akadékoskodásával sem kell számolnunk.

– Egy kolóniának termőföldre van szüksége és parasztokra, akik megművelik, Mr. Cooper. És bevételre – mondta türelmetlenül Brock. – Bejártam az egészet, akárcsak maga. Itt egy szál fű sem terem meg. Se szántóföld, se forrás, se legelő. Tehát se hús, se krumpli. Mindent, amire szükségünk van, tengeren kell hozni. Gondoljon a költségekre. Hiszen itt még halászni se lehet rendesen. És ki fogja fizetni Hongkong fenntartását? Még hogy kereskedelem!

– Szóval maga efféle kolóniát akar, Mr. Brock? – kérdezte Cooper.
– Én azt hittem, hogy a brit birodalomnak – gyakorlottan kiköpött a szél irányába – már elegendő ilyenfajta kolóniája van.

Brock keze a kése felé tévedt.

– A torkát tisztítandó köpött, vagy a birodalomra? – Az ötven felé közeledő, nagydarab, félszemű Tyler Brock olyan kemény és elnyúhatatlan volt, akár az acélpengék, amelyekkel ifjúkorában Liverpoolban házalni kényszerült, olyan erős és veszélyes, mint azok a felfegyverzett kereskedőhajók, amelyekre menekült, s amelyeknek végül, a Brock és Fiai fejeként, ura lett. Drága ruhát viselt, deréksziját és kését ékkövek díszítették. A szakálla őszült, a haja nemkülönben.

– Hideg napunk van, Mr. Brock – mondta gyorsan Tillman, akit bosszantott fiatalabb társának túl hosszú nyelve. Brock nem az az ember, akit érdemes ingerelni; még nem engedhetik meg maguknak vele szemben a nyílt ellenségeskedést. – A szél mint a borotva, nem találod, Jeff?

Cooper biccentett. A szemét azonban nem vette le Brockról. Neki nem volt kése, de a zsebében egy rövid csövű, nagy kaliberű pisztoly

lapult. Körülbelül olyan magas volt, mint Brock, de vékonyabb, és nem félt senkitől.

– Adok magának egy tanácsot, Mr. Cooper – mondta Brock. – Jobb, ha nem köpköd túl gyakran, miután kimondta, hogy brit birodalom. Akadhat valaki, aki nem lesz ilyen jóhiszemű maga iránt.

– Köszönöm, Mr. Brock, megjegyzem – felelte Cooper könnyedén. – De hadd adjak én is egy tanácsot magának: rossz zsosz csütörtökön káromkodni.

Brock elfojtotta indulatát. Természetesen szétzúzhatná a Cooper-Tillman társaságot, a legnagyobb amerikai kereskedelmi céget. De most mint szövetségesekre van szüksége rájuk, Dirk és Robb Struan ellen. Brock átkozta a zoszot. A zosz tette lehetővé, hogy a Struan-cég Ázsia legnagyobb kereskedőházává fejlődjön, olyan gazdaggá és hatalmassá, hogy a többi Kína-járó kereskedő félelemmel vegyes tisztelettel és irigységgel csupán a *Nemes Házként* emlegette – nemesnek nevezték, mert első volt gazdagságban, méretekben, kereskedelemben, klipperekben, de leginkább azért, mert Dirk Struan volt a Tajpan, a *Tajpan* Ázsia valamennyi tajpanja között. A zosz volt az oka, hogy tizenhét esztendővel ezelőtt Brock elvesztette fél szemét, ugyanabban az évben, amelyben Struan megalapította birodalmát.

A Csüsan-sziget táján történt. Csüsan pontosan délre fekszik az óriási sanghaji kikötőtől, a hatalmas Jangce-folyó torkolata közelében. Brock hatalmas rakomány ópiummal vergődött át a monszunon – Dirk Struan néhány napi távolságból követte, szintén ópiumteherrel. Brock ért elsőként Csüsanra, eladta a szállítmányát, és azzal a boldog tudattal fordult vissza, hogy Struan ezek után kénytelen északabbra hajózni, vállalni az ismeretlen partok ismeretlen kockázatát. Minden vitorlát kibontva, teljes hátszélben tartott hazafelé Macauba –, kincsesládái színültig ezüstrudakkal. Ekkor hirtelen hatalmas vihar támadt a Kínai-tengeren. A kínaiak „taj-fung”, Legmagasztosabb Förgeteg néven emlegették ezeket a viharokat. A kereskedők tájfunnak nevezték. Maga volt a

megtettesült pokol.

A tájfun irgalmatlanul megtépázta a hajót, Brock beszorult egy ledőlt árboc és rudazata közé. Magatehetetlenül feküdt, amikor egy szél által meglendített felhúzó kötél az arcába csapódott. Emberei kiszabadították, de a vasalt végű kötél kiütötte a bal szemét. A hajó az oldalára dőlt, Brock is segített a matrózoknak levagdálni és a tengerbe szórni a vitorlákat meg a kötélzetet, s a hajó valami csoda folytán ismét fölegyenesedett. Aztán brandyt öntöttek Brock vérző szemüregébe: máig nem felejtette el a kint.

Arra is emlékezett, hogyan futott be a kikötőbe jóval azután, hogy már elveszettnek hitték; pompás háromárbcos klipperéből nem maradt egyéb, csak egy szétvált eresztékű, árbocok, ágyúk és kötélzet nélküli csupasz hajótest. És mire ismét fölszerelte árbocokkal, rudazattal, kötélzettel, ágyúval, puskaporral, golyóval, emberekkel, és újabb rakomány ópiumot vásárolt, odalett legutóbbi útjának teljes haszna.

Struan egy kis lorhán futott bele ugyanabba a viharba; az ilyen hajókat, amelyeknek teste kínai módra, árbocai, kötélzete angol módra készült, általában part menti csempészetakon használták – jó időben. Struan azonban – mint mindig, most is – elegánsan és sértetlenül vészelt át a fürgeteget, s mire Brock befutott, ő már a rakpartról üdvözölte; zöld szeme gúnyosan tekintett rá.

Dirk és az ő átkozott zszosa, gondolta Brock. A zszosz tette lehetővé, hogy Dirk egyetlen bűzös lorha révén egy flottára való klipperre, több száz lorhára, raktárakra, ezüstrúdtőkére tegyen szert. Az istenverte Nemes Házra. A zszosz taszította a Brock és Fiait az istenverte második helyre. A másodikra! Ráadásul, gondolta, az elmúlt évek során a zszosz Struanhoz hajlította a mi istenverte, kényes gyomrú teljhatalmú megbízottunk, a méltóságos istenverte Longstaff fülét. És most összefognak, hogy kiárusítsanak minket. – A ragya verje ki Hongkongot, a ragya cifrázza ki Struant!

– Ha nem Struan terveit követjük, sose nyerjük meg ilyen könnyen a háborút – mondta Cooper.

A háború két évvel ezelőtt, Kantonban kezdődött, amikor a kínai császár, aki eltökélte, hogy észre téríti az európaiakat, megpróbált véget vetni a brit kereskedelem alapvető ágának, az ópiumcsempészetnek. Ling alkirály katonasággal vétette körül az idegenek kantoni kolóniáját, s a védtelen angol kereskedők életéért cserébe Ázsia valamennyi ópiumládáját követelte. Végül húszezer láda ópiumot kapott és semmisített meg, s ennek fejében megengedte az angoloknak, hogy visszavonuljanak Macauba. A brit birodalom azonban sem a kereskedelmébe való beavatkozást, sem állampolgárainak megfenyegetését nem vette félvállról. Hat hónappal ezelőtt a brit expedíciós hadsereg, elméletileg Longstaffnak, a legfőbb kereskedelmi biztosnak parancsnoksága alatt, megérkezett Keletre.

Az ihletett tervet azonban – hagyják békén Kantont, minden probléma forrását, s ehelyett küldjék az expedíciós haderőt északra, Csüsan alá – Struan gondolta ki. Struan feltételezte, hogy a szigetet egy puska lövés nélkül elfoglalhatják, mivel a kínaiakat váratlanul éri a támadás, és bármelyik modern európai hadsereggel vagy flottával szemben védtelenek. Egy kis garnizont hátrahagyva Csüsanon, és néhány hajóval blokádot alkotva a Jangcén, az expedíciós haderő felhajózhat északra, a Pejho-folyó torkolatáig, s a folyam deltájától alig százmérföldnyire fekvő Pekinget fenyegetheti. Struan tudta, hogy csak egy ilyenfajta közvetlen fenyegetés bírhatja rá a kínai császárt, hogy azonnal békét kínáljon. Kitűnő koncepció volt. És fényesen bevált. Az expedíciós haderő az elmúlt év júniusában érkezett meg Keletre. Júliusra elfoglalták Csüsan. Augusztusban már a Pejhónál horgonyoztak. Két hét múlva a császár egy hivatalnokot küldött, hogy a békéről tárgyaljon – ez volt az első alkalom a történelemben, amikor egy kínai császár hivatalosan elismert egy európai nemzetet. Első alkalommal történt meg az is, hogy a háború jóformán nem követelt véréldozatot.

– Longstaff nagyon okosan tette, hogy elfogadta a tervet – mondta Cooper.

– Minden Kína-járó tudta, hogyan lehet Kínát térdre kényszeríteni – felelte nyers hangján Brock. Följebb tolt homlokán a kalapját, és megigazította szemén a kötést. – De azt mondja meg, miért egyezett bele Longstaff és Struan abba, hogy tárgyalásokba bocsátkozzanak Kantonnal? Minden bolond tudja, hogy a kínaiak számára a „tárgyalások” csak az időhúzást szolgálják. Mindaddig ott kellett volna maradnunk északon a Pejhónál, amíg a békeszerződést alá nem írják. De nem, mi visszahozzuk a flottát, és már hatodik hónapja várjuk, hogy ezek a szarháziak odabiggyessék a nevüket a papírra. – Kiköpött. – Örület, tiszta örület. Ennyi idő- és pénzpocsékolás, és mind ezért a bűzös szikláért. Csüsan kellene megtartanunk. Azt érdemes lenne. – Csüsan húsz mérföld hosszú, tíz mérföld széles, termékeny és gazdag sziget volt, egy jó kikötővel és egy nagy várossal, Tinghajjal. – Ott legalább van elegendő levegő az ember számára. Ezenfelül, ha bármi előadódik, elég onnan elküldeni három-négy fregattot, hogy blokádot vonjon a Jangcén. Aki úr azon a folyón, úr Kína szívéen. Ezért kellene *ott* letelepednünk, az istenfáját!

– Csüsan még a miénk, Mr. Brock.

– A miénk. De ez az istenverte szerződés nem vonatkozik rá, így nem lesz a miénk. – Toporgott a mind dermesztőbb szélben.

– Talán megemlíthetné Longstaffnak – mondta Cooper. – Fogékony a tanácsokra.

– De nem az enyimére. Ezt maga is jól tudja. Én amondó vagyok, hogy ha a parlament tudomást szerez erről az egyezségről, pokoli ribillió lesz, ezt lefogadom.

Cooper rágyújtott egy manilaszivarra. – Hajlok a véleményére. Elképesztő egy papírdarab ez, Mr. Brock. Főként ma, amikor minden európai hatalom területeket sajátít ki, és uralomra vágyik.

– Mért, talán az Egyesült Államok nem? – Brock vonásai megfeszültek. – Mi van az indiánjaikkal? Meg Louisiana megvételével? Spanyol-Floridával? Már Mexikóra meg Orosz-

Alaszkára kacsingatnak. Az utolsó posta szerint még Kanadát is megpróbálják elcsaklizni.

– Kanada amerikai és nem angol. Nem fogunk háborút vívni Kanadáért. Önként fog csatlakozni hozzánk – mondta Cooper, idegességét palástolva. Megvakarta pofaszakállát, s a mind élesebbé váló szél elleni védekezésül összébb húzta szalonkabátját. Tudta, hogy a brit birodalom elleni háború ez idő szerint végzetes lenne, tönkretenné a Cooper-Tillman céget. Átkozott háborúk. Mindazonáltal tudta, hogy hacsak meg nem állapodnak, az Államoknak háborút kell vívnia Mexikóval és Kanadával. Akárcsak az angoloknak Kínával.

– Nem lesz háború – próbálta diplomatikusan csitítani társát Tillman. Felsőhajtott. Visszavágyott Alabamába. Ott úriemberként élhet az ember, gondolta. Ott nem kell nap mint nap átkozott angolokkal, ilyen Brock-féle istenkáromló, mosdatlan szájú söpredékkal közösködni, vagy ilyen megtestesült pokolfajzattal, mint Struan – de még ilyen zabolátlan fiatalemberekkel sem, mint üzlettársa, Jefferson Cooper, aki azt hiszi, hogy Boston a világ közepe. – És így vagy úgy, de ennek a háborúnak is vége.

– Vesse a fejibe a szavaimat, Mr. Tillman – mondta Brock. – Ez az istenverte egyezés nem jó se nekünk, se nekik. Meg kell tartanunk Csüstant, és kaput kell nyitni a kínai szárazföldre. Néhány héten belül megint háborúzni fogunk. Júniusban, amikor megjönnek a szelek meg a viharok, a flottának megint föl kell vitorlázni a Pejho alá. És ha megint háborúskodunk, mi lesz az idej teatermással meg a selyemmel, he? Tavaly alig volt kereskedelem a háború miatt – tavalyelőtt semmi se, a tetejibe még el is lopták az ópiumunkat mind egy szálig. Csupán csak tőlem nyolcezer ládányit. Kétmillió ezüsttaelembe került. Készpénzben.

– Az a pénz nem vészett el – mondta Tillman. – Longstaff utasított minket, hogy adjuk oda. Váltásdíjként az életünkért. A brit kormány nevében írást adott róla. És az egyezésben az áll, hogy hatmillió ezüsttaelt kapunk érte.

Brock harsányan föl kacagott. – Maga azt hiszi, hogy a parlament tiszteletben fogja tartani Longstaff papírját? A világ bármelyik kormányát kipenderítenék abban a pillanatban, amikor elköveti azt az arcátlanságot, hogy ópiumra kér pénzt. Ami pedig a hatmilliót illeti – hát az lesz a hadisarc. Jobban ismerem a parlamentet, mint maga. Azt tanácsolom maguknak, mondjanak búcsút a félmillió taeljüknek. Szóval ha idén megint háborúba bocsátkozunk, megint nem lesz kereskedelem. És ha idén se tudunk kereskedni, mindnyájan tönkremegyünk. Maguk is, én is, minden Kína-járó. Még az az istenverte Nemes Ház is. – Előkapta az óráját. A ceremóniát már egy órája el kellett volna kezdeni. Eljár az idő, gondolta. Eljár, de nem a Brock és Fiai felett, az istenfáját. Direknek tizenhét esztendőn át jó zsosa volt, ideje már a változásnak.

Kedvtelve gondolt másodszülött fiára, Morganra, aki ügyesen – és irgalmat nem ismerve – képviselte valamennyi érdekeltiségüket Angliában. Azon tűnődött, sikerült-e Morgannak aláaknázni Struan befolyását a parlamentben és a bankárok körében. Tönkreteszünk, Dirk, gondolta, s veled együtt Hongkongot is. – Mi az isten ez a késlekedés? – kérdezte, és elindult a matrózok között fel-alá járkáló tengerésztiszt felé.

– Mi bajod, Jeff? – kérdezte Tillman. – Tudod, hogy igaz, amit Hongkongról mondott. Tudhatnád, hogy nem érdemes kötözködni vele.

Cooper vékony ajka mosolyra húzódott. – Olyan átkozottul magabiztos ez a Brock. Nem tehetek róla.

– Ha az is igaz, amit a félmillióról mondott, tönkrementünk.

– Igen. De ha nem lesz kifizetés, Struan tízszer annyit veszít. Sose félj, ő megkapja pénzét. Tehát mi is.

Tillman vállat vont. – Nem tudom. De Brocknak igaza volt az egyezséggel kapcsolatban. Esztelenség. Sokba fog ez kerülni nekünk.

Az utóbbi három hónap során a Cooper-Tillman cég a Nemes Ház titkos megbízottjaként működött. Kantont és a Gyöngy-folyót brit

hadihajók tartották blokád alatt, és a britek számára tilos volt a kereskedés. Longstaff – Struan rábeszélésére – embargót rendelt el, mint a béke kikényszerítésének újabb eszközét, tudva, hogy Kanton raktárai dugig vannak teával és selyemmel. Mivel azonban Amerika nem üzent hadat Kínának, az amerikai hajók a blokád ellenére nyugodtan közlekedhettek, fügét mutatva a hadihajóknak. A Cooper-Tillman cég félmillió font teát vásárolt Csence Zsin-arntól – ismertebb nevén Zsin-kuától –, a leggazdagabb kínai kereskedőtől, s az árut Manilába szállította, „spanyol kalmároknak”. A manilai spanyol tisztviselő tekintélyes sáp ellenében kiadta a szükséges export- és importengedélyeket, a teát átrakták Struan klippereire, s azok máris száguldottak vele vámmentesen – Angliába. A tea ellenértékeként Struan egy rakomány ópiumot tett valahol partra Zsin-kua részére.

Tökéletes terv, gondolta Cooper. Mindenki gazdagodik, és hozzájut a kívánt áruhoz. De ha a mi hajóink egyenesen Angliába vitorlázhattak volna a teával, vagyont kereshettünk volna. Átkozta a brit hajózási törvényt, amely csak honi hajók számára engedélyezte, hogy árut vigyenek Anglia kikötőibe. Az isten verje meg őket, övék a világ.

– Jeff!

Cooper követte társa tekintetét. Egy pillanatig nem fogta fel, mit akar láttatni vele Tillman a zsúfolt öbölben. Aztán észrevette a zászlóshajótól elváló nagycsónakot, és benne a szálas, vörös hajú skótot, aki olyan hatalommal rendelkezett, hogy képes volt a parlamentet az ujja köré csavarni s háborúra készíteni a világ legnagyobb nemzetét.

– Túlzás lenne azt remélni, hogy Struan elsüllyed – mondta Tillman.

Cooper felnevetett. – Rosszul ítéled meg őt, Wilf. A tenger amúgy sem merné ezt megtenni vele.

– Talán egyszer majd meri, Jeff. Ideje volna, az ég minden

szentjeire mondom.

Dirk Struan a nagycsónak orrában állva lovagolta a hullámokat. Annak ellenére, hogy már elkésett a ceremóniáról, nem nógatta evezőseit. Tudta, hogy nem kezdik addig, amíg meg nem érkeznek.

A csónak háromszáz yardnyira volt a parttól, a fedélzetmester „Irányt tarts!” kiáltása beleveszett az északkelet felől fújó monszun éles hangjába. Messze, fent a magas égben a szél nekidurálta magát, gomolyfelhőket hajszolt a szárazföld fölül a sziget s a mögötte elterülő óceán fölé.

Az öböl zsúfolásig megtelt brit hajókkal, csupán néhány különböző nagyságú amerikai és portugál kereskedelmi hajó volt közöttük. A háború előtt a kereskedőhajók Macauban horgonyoztak, a szárazföld csücskén elterülő apró portugál település előtt, negyvenmérőföldnyire délnyugatra a Gyöngy-folyó hatalmas torkolatától. Vagy a Vampo-sziget alatt, Kantontól harmincmérőföldnyire délre. A kínai törvény szerint európai hajó ennél jobban nem közelíthette meg Kantont. Az európai kereskedőket császári dekrétum tiltotta a várostól, amelynek falai között a szóbeszéd szerint több mint egymillió kínai élt. Ezt azonban egyetlen európai sem tudta biztosan, mivel még egyikük sem járt az utcáin.

A kínaiak az ókortól kezdve szigorú törvényekkel zárták ki országukból az európaiakat. E törvények merevsége – hogy az európaiak nem járhattak-kelhetek és kereskedhettek kedvük szerint – okozta a háborút.

Egy kereskedőhajóról gyerekek integettek a közelükben elhaladó csónak felé. Struan visszaintegetett. Jó lesz a gyerekeknek, gondolta, hogy végre otthonuk lesz, a saját földjükön. A háború kezdetekor a biztonság kedvéért minden brit alattvalót a hajókra költöztettek. Körülbelül százötven férfit, hatvan nőt és nyolcvan gyermeket. Egyik-másik hajó fedélzetén akadtak családok, amelyek már csaknem egy

éve éltek ott.

A kereskedőhajók körül a brit expedíciós haderő hajói horgonyoztak: 74 ágyús hadihajók, 44 ágyúsok, huszonkettesek, briggek, fregattok, minden idők leghatalmasabb flottájának parányi töredéke. És ezenkívül tizenkét csapatszállító hajó, fedélzetén angol és indiai katonákkal, a világ legerősebb hadseregének tagjaival.

És e hajók között horgonyoztak a gyönyörű, döntött árbocos ópiumklipperek, a valaha épített leggyorsabb hajók.

Struan felajzottan tanulmányozta a szigetet, amelynek hegyei csaknem ezernyolcszáz lábnyi magasságba szöktek fel a tenger szintjétől, szinte függőlegesen.

Sohasem tette a lábát a szigetre, mégis többet tudott róla, mint bárki más. Megesküdött, hogy mindaddig nem száll partra, amíg a sziget brit tulajdon nem lesz. Tudta, hogy dölyfös magatartás ez, de élvezte. Abban azonban nem akadályozta meg, hogy kapitányait és öccsét, Robbot elküldje a sziget felderítésére. Ismerte zátonyait, szirtjeit, hegyeit, völgyeit, tudta, hol fogja fölépíteni raktárait és a Nagy Házat, merre fut majd az út.

A tekintete most a klipperre, a huszonkét ágyús *China Cloud* felé fordult. A Struan cég valamennyi klippere a „Cloud” családnevet viselte, Struan évekkel ezelőtt elhunyt anyjának, egy McCloud lánynak a tiszteletére. Az amúgy is ragyogóan tiszta hajót most tengerészek takarították és festették. Megvizsgálták az ágyúkat, ellenőrizték a kötélzetet. A tatján büszkén lengett a brit lobogó, a középárbcán a társaság zászlaja.

A Nemes Ház zászlóján Skócia királyainak vörös oroszlánja fonódott össze Kína császárainak zöld sárkányával. Ez a zászló lengett a világ tengerein hajózó húsz felfegyverzett klipperen, és vagy száz gyors vitorlázatú, felfegyverzett lorhán, amelyek ópiumot csempészték Kína partjaira. Ott lobogott három hatalmas ópiumraktár-hajón – átalakított kereskedelmi hajók voltak, amelyek ez idő szerint a hongkongi öbölben horgonyoztak. Ez a zászló lengett

Struan fél-állandó főhadiszállása, a páncéltermeket, ezüstrúdkészletet, irodahelyiségeket, luxuslakosztályokat és társalgókat magába foglaló *Resting Cloud* felett is.

Takaros zászló vagy, gondolta büszkén Struan.

Az első hajó, amely e lobogó alatt vitorlázott, egy ópiummal megrakott kalózorha volt, amit Struan erőszakos úton szerzett. A part menti vizeket ellepték a kalózok és kalózhajók, s a kínai és portugál hatóságok fejpénzt tűztek ki rájuk. Olyankor, amikor a szelek lehetetlenné tették az ópium csempészetet vagy nem volt ópiuma, Struan a Kínai-tengeren cirkált. A kalózokért kapott ezüstrudakat ópiumba fektette.

Istenverte ópium, gondolta. Mindazonáltal tudta, hogy élete elválaszthatatlanul összekapcsolódott vele – és hogy e nélkül nem létezhetne se a Nemes Ház, se a brit birodalom.

A magyarázatért 1699-ig kell visszanyúlni, ekkor történt, hogy az első brit hajó békésen üzletet kötött Kínával. Hazafelé selymet és – első alkalommal – egy, teának nevezett, páratlan füvet szállított, amit a világon egyedül Kína termesztett olcsón és nagy mennyiségben. Ellenértékeként a császár kizárólag ezüstrudat volt hajlandó elfogadni. Ez az elv azóta is érvényben volt.

Nem kellett hozzá ötven esztendő sem, s a tea a nyugati félteke legkedveltebb italává vált – főleg Britanniáé, a világ vezető kereskedőnépéé. Hetven év múltán a tea lett a brit kormány egyetlen jelentős adóbevételi forrása. Száz év elteltével a Kínába áramló vagyon kritikus szintre apasztotta a brit kincstár készleteit; a kiegyensúlyozatlan tea-ezüstrúd kereskedelem nemzeti katasztrófával fenyegetett.

A század folyamán a Brit Kelet-indiai Társaság – ez a gigantikus, félig magán-, félig állami kézben lévő cég, amely egy parlamenti törvény révén az indiai és ázsiai kereskedelem teljes monopóliumát élvezte – egyre elkeseredettebben ajánlgatott minden elképzelhető az ezüstrudak helyett: gyapjútermékeket, szerszámokat, sőt ágyúkat

és hajókat is. A császárok azonban dölyfösen visszautasították. Önellátónak tartották Kínát, megvetették a „barbárokat” – így neveztek mindenkit, aki nem kínai volt –, s országaikat csak Kína vazallusainak tekintették.

Harminc évvel ezelőtt aztán egy brit kereskedőhajó, a *Vagrant Star* felvitorlázott a Gyöngy-folyóhoz, s Vampo szigeténél horgonyt vetett. Titkos rakománya a Brit-Bengália által bőséges mennyiségben és olcsón előállított ópium volt. Az ópium – annak ellenére, hogy Kínában már évszázadok óta éltek vele (igaz, csupán a nagyon gazdagok, és közülük is csak a mákban bővelkedő Jünnan tartományban élők) – tiltott cikk volt. A Kelet-indiai Társaság titokban felhatalmazta a *Vagrant Star* kapitányát, hogy ópiumot kínáljon fel. De kizárólag ezüstrúdert. A Kínai Kereskedők Testülete, amelynek egy császári rendelet kizárólagos jogot adott a Nyugattal folytatandó kereskedelemre, megvette a rakományt, és titokban, nagy haszonnal adott túl rajta. A *Vagrant Star* kapitánya szép csöndben leszállította az ezüstrudakat a Társaság kantoni irodájába, londoni bankutalványok formájában felvette a részesedését, és máris vitorlázott Kalkuttába, újabb ópiumrakományért.

Struan jól emlékezett a *Vagrant Starra*. Hajósinasként szolgált rajta. Ezen a hajón érett férfivá – és pillantotta meg először Ázsiát. És itt esküdött meg, hogy tönkreteszi Tyler Brockot, aki abban az időben a hajó harmadtisztje volt. Struan tizenkét éves volt, Brock tizennyolc, és nagyon erős. Brock az első pillanattól kezdve gyűlölte, és kereste az alkalmat, hogy büntethesse; csökkentette az élelemadagját, külön őrségbe rendelte, tomboló viharban felzavarta az árbocokra, verte, hajszolta. A legkisebb vétségért is a csarnakhoz kötöztette, és megkorbácsoltatta a kilencfarkú macskával.

Struan két évig szolgált a *Vagrant Staron*. Aztán egy éjszaka a Malaka-szorosban a hajó rászaladt egy sziklára, és elsüllyedt. Struan a partra úszott, és Szingapúr felé indult. Később megtudta, hogy Brock is túlélte a szerencsétlenséget, s ez boldogsággal töltötte el. A maga módján akart bosszút állni rajta, majd ha eljön az ideje.

Elszegődött egy másik hajóra. Ebben az időben a Kelet-indiai Társaság már sok gondosan kiválasztott független kereskedő-kapitánnyal állt titkos üzleti kapcsolatban, akiket folyamatosan és olcsón ellátott értékes bengáliai ópiummal. A társaság mind hatalmasabb profitra tett szert, óriási ezüstrúdkészleteket halmozott fel. A Kínai Kereskedők Testülete és a mandarinok szemet hunytak a törvényellenes kereskedelem fölött, mivel ők is rengeteget kerestek rajta. Ezen felül – lévén ez a profit titkos – nem esett császári adókötelezettség alá.

Az ópium a kereskedelem legfontosabb árucikkévé vált. A Kelet-indiai Társaság Jünnan tartomány és az ottomán birodalom kivételével gyorsan kisajátította a világ ópiumforrásait. Húsz éven belül a csempésztett ópiumért kapott ezüstrudak elérték azt a mennyiséget, amit Kína korábban a teáért és a selyemért kapott.

Végre helyrebillent a kereskedelmi mérleg. Aztán, mivel Kínában hússzor annyi vásárló volt, mint Nyugaton, át is billent, s az ezüst olyan elképesztő mennyiségben kezdett kiáramlani, amit még Kína sem engedhetett meg magának. A császár azonban továbbra is hajthatatlan volt: teát csak ezüstért.

Ebben az időben Struan húszéves volt, saját hajóján, kapitánytulajdonosként vett részt az ópiumcsempészetben. Brock volt a fő konkurens. Kíméletlen versenyt vívtak egymással. Hat év elteltével már ők uralták a piacot.

Az ópiumcsempészek Kína-járók néven váltak ismertté. Vakmerő, kemény tulajdonos-kapitányok alkották e csoport zömét – angolok, skótok és néhány amerikai –, életelemük volt, hogy hajóikat tudatosan irányították ismeretlen vizek és ismeretlen veszélyek felé. Azért szálltak tengerre, hogy békésen kereskedjenek, hogy nyereségre tegyenek szert. Nem akartak hódítani. Ám olyankor, amikor barátságtalan vizekre értek vagy barátságtalan törvényekkel kerültek szembe, hajóik csatahajókká alakultak át. Ha rosszul vívták meg csatájukat, hajójuk eltűnt, s vele együtt ők is csakhamar feledésbe merültek.

A Kína-járók hamarosan rájöttek, hogy miközben minden kockázatot ők vállalnak, a haszon legnagyobb részét a Társaság fölözi le. Ráadásul teljesen ki voltak rekesztve a törvényes – és óriási hasznot hajtó – tea- és selyemkereskedelemből, így aztán, bár folytatták a lázas versengést, Struan ösztökélésére kezdtek közösen fellépni azért, hogy töröljék el a Társaság monopóliumát. Ennek megtörténtével a kereskedőknek lehetőségük nyílt volna arra, hogy az ópiumért kapott ezüstrúdon teát vásároljanak, azt hazavigyék, és közvetlenül a világpiacon értékesítsék, így maguk a Kína-járók uralták volna a világ teakereskedelmét, és a hasznuk gigantikussá növekedhetett volna.

A parlament vált mozgalmuk központjává. A parlament ruházta fel kétszáz esztendővel ezelőtt a Társaságot a monopólium jogával, és ezt csak a parlament vonhatta vissza. A Kína-járók ennek érdekében súlyos kockázatot vállaltak, szavazatokat vásároltak, támogatták a parlament azon tagjait, akik hittek a szabad versenyben és a szabad kereskedelemben, írtak az újságoknak és a kormány tagjainak. Elszántan harcoltak, és gazdagságukkal együtt növekedett befolyásuk is. Türelmesek, szívósak és szelídíthetetlenek voltak – amilyenek csak tengeren edződött férfiak lehetnek.

A Társaság haragudott a lázadókra, félt, hogy elveszti monopóliumát. Ugyanakkor azonban szüksége volt a Kína-járókra, akiknek ezüstrúdjai nélkül nem létezett teakereskedelem, ráadásul a Társaság léte ekkorra már javarészt a bengáliai ópium eladásából származó bevételtől függött, így hát ellentámadást indítottak a parlamentben. A parlament szintén kutyaszorítóba került. Helytelenítette az ópiumkereskedelmet, de ugyanakkor szüksége volt a teából és az Indiából származó bevételre. Megpróbált kedvében járni mind a Társaságnak, mind a Kína-járóknak, de egyik sem sikerült.

Ezek után a Társaság úgy határozott, hogy példát statuál fő ellenzékén, Struanon és Brockon. Visszavonta az ópiumengedélyüket, és tönkretette őket.

Brocknak csak a hajói maradtak, Struannak semmije. Brock titokban összeállt egy másik Kína-járóval, és folytatta az agitációt. Struan és legénysége Macautól délre megrohant egy kalózfészeket, felszámolta, és elvitte a leggyorsabb lorhát. Engedéllyel rendelkező ópiumkereskedők titkos szállítójaként folytatta, kegyetlen következetességgel egyre több kalózhajót zsákmányolt, s mind több pénzt keresett. Akárcsak a többi Kína-járó, egyre nagyobb kockázatokat vállalt, még több szavazatot vásárolt, addig zaklatta, ösztökélte a parlamentet, míg annak tagjai ordítva követelték a Társaság teljes felszámolását. Hét esztendővel ezelőtt aztán a parlament eltörölte a Társaság ázsiai monopóliumáról szóló törvényt, és utat nyitott a szabad kereskedelemnek. Ugyanakkor lehetővé tették, hogy a Társaság megtartsa a Brit-Indiával való kereskedelem kizárólagos jogát és az ópium világmonopóliumát. A parlament helytelenítette az ópiumeladást. A Társaság nem kívánt ópiummal kereskedni. Maguk a Kína-járók is jobban szerettek volna valamilyen más – de ugyanekkora hasznot hajtó – áruval üzletelni. Azzal azonban mindenki tisztában volt, hogy a tea-ezüstrúd-ópium mérleg felbillenése esetén összeomlik a birodalom. Ez volt a világkereskedelem alapja.

Élve a szabad kereskedelem kínálta lehetőséggel, Struan és Brock kereskedőfejedelemmé nőtte ki magát. Felfegyverzett hajók alkotta flottájuk nőttön-nőtt. És a rivalizálás még jobban elmélyítette ellenségeskedésüket.

A Társaság kizárólagossági jogának eltörlése és a szabad kereskedelem lehetővé tétele folytán Ázsiában politikai vákuum keletkezett, amelynek megszüntetésére a brit kormány egy William Longstaff nevű diplomatát kereskedelmi főbiztossá nevezett ki, hogy képviselje érdekeit. A Koronának az volt az érdeke, hogy mindjobban növelje a kereskedelmi forgalmat – hogy mind nagyobb adóbevételre tegyen szert –, s hogy ebből továbbra is kizárjon minden európai nemzetet. A kereskedelem és a brit állampolgárok biztonságáért Longstaff felelt, de nem kapott egyértelmű

meghatalmazást, és nélkülözte a feladata teljesítéséhez szükséges igazi erőt.

Szegény kis Willie, gondolta Struan minden rosszindulat nélkül. Nyolcévi türelmes magyarázgatásom ellenére a mi fennkölt excellenciás urunk, a kereskedelem főbiztosa még most sem lát tovább az orra hegyénél.

Kinézett a partra: a hegyek mögül kibukkanó nap hirtelen fénybe borította az egybegyűlt embereket – barátokat, ellenségeket, vetélytársakat. Robbhoz fordult: – Mit szólna ehhez a fogadóbizottsághoz? – Évek óta élt már távol Skóciától, de még mindig nem vetkőzte le egészen skót kiejtését.

Robb elvigyorodott, és hetykén félreapta a kalapját. – Szerintem mind azt reméli, hogy elsüllyedünk, Dirk. – Harminckét éves, sötét hajú, borotvált arcú, keskeny orrú, mélyen ülő szemű férfi volt, tömött pofaszakállt viselt. Fekete ruha volt rajta, zöld bársony szalonkabát, fehér fodros ing és fehér selyemsál. Ing- és mandzsettagombjai rubinból készültek. – Jóságos ég, csak nem Glessing kapitány az ott? – kérdezte a partot kémelve.

– De – felelte Struan. – Úgy véltem helyesnek, hogy ő hirdesse ki a proklamációt.

– Mit szólt hozzá Longstaff, amikor javasoltad neki?

– „Szavamra, Dirk, ha maga így látja helyesnek, bizonyosan az is.”

– Struan elmosolyodott. – Istenemre, hosszú utat tettünk meg, mióta elindultunk!

– *Te* tetted meg ezt az utat, Dirk. Mire én idejöttem, már minden készen állt.

– Te vagy az agy, Robb. Én csak a kar.

– Igen, Tajpan. Csak a kar. – Robb jól tudta, hogy féltetvére a Struan-cég Tajpanja, és hogy Ázsiában Dirk Struan a Tajpan. – Gyönyörű nap zászlófelvonásra, ugye?

– Az.

Robb a part felé forduló Struanra függesztette tekintetét. Ott, a csónak orrában állva, óriásinak hatott, nagyobbak a hegyeknél és ugyanolyan szilárdnak. Bárcsak olyan lennék, mint ő, gondolta.

Robb csak egyszer vett részt csempészúton, nem sokkal azután, hogy megérkezett Keletre. Kínai kalózok támadták meg a hajójukat, és Robb rettenetesen megijedt. Azóta is szégyellte magát miatta, bár Struan megmondta neki: „Semmi vész, öcsém. A tűzkeresztség mindig nehéz dolog.” Robb azonban tudta magáról, hogy nem harcos típus, nem bátor. Más módon szolgált a félttestvérét. Teát vásárolt, selymet, ópiumot. Kölcsönöket folyósított, vigyázott az ezüstre. Kiismerte magát a nemzetközi kereskedelem és a pénzügyek mind bonyolultabbá váló világában. Vigyázott a bátyjára, a cégre, a flottájukra, óvta őket. Teát adott el Angliában. Vezette az üzleti könyveket, elvégzett mindent, ami egy modern társaság működéséhez kellett. Ez mind igaz, gondolta Robb, Dirk nélkül azonban semmi vagyok.

Struan a parton állókat tanulmányozta. A nagycsónak még mindig vagy kétszáz yardnyira volt a szigettől. Ennek ellenére már tisztán ki tudta venni az arcokat. A legtöbb feléjük nézett. Struan elmosolyodott magában.

Hát igen, gondolta. Mindnyájan itt vagyunk e sorsdöntő napon.

Glessing tengerészkapitány türelmetlenül várta a zászlófelvonási ünnepség kezdetét. Huszonhat éves volt, kapitánya egy hadihajónak, egy altengernagy fia, az élete volt a királyi flotta. A parton gyorsan világosodott, távol, a keleti horizonton felhők gomolyogtak.

Néhány napon belül vihart kapunk, gondolta a szelet kóstolgatva. Elfordította tekintetét Struanról, s gépiesen ellenőrizte saját 22 ágyús fregattjának pozícióját. Óriási nap volt ez az életében. Nem esik meg mindennap, hogy földet vesznek át a királynő nevében. A proklamáció felolvasásának privilégiuma megalapozhatta Glessing karrierjét. Sok nála idősebb kapitány szolgált a flottában. Glessing

azonban tudta, hogy azért választották éppen őt, mert ő hajózik leghosszabb ideje ezeken a vizeken, s mert hajója a H. M. S. *Mermaid*, döntő szerepet játszott az egész hadjáratban. Nem is volt ez hadjárat, gondolta lekicsinylően. Inkább csak egy incidens. Már két évvel ezelőtt el lehetett volna intézni, ha annak a féleszű Longstaffnak nem száll inába a bátorsága. Csak engedélyezték volna, hogy felvigyem a fregattomat Kanton kapujáig! Az isten verje meg, elsüllyesztettem az egész ócska dzsunkaflottájukat, nyitva állt az út. Ágyúzhattam volna Kantont, felakasztathattam volna a vitorlarúdra azt az átkozott pogányt, Ling alkirályt.

Glessing rosszkedvűen rugdosta a földet. Nem mintha érdekemé, hogy az a hitetlen ellopta az ópiumot. Nagyon is igaza volt, hogy véget akart vetni a csempészetnek. De megsértette a lobogót. Angolokat sarcoltak meg ezek a pogány őrdögök! Longstaffnak engedélyt kellett volna adnia rá, hogy haladéktalanul folytassam a hadjáratot. De nem: Longstaff meghunyászkodva visszavonult, mindenkit áttelepített a kereskedelmi flotta hajóira, engem pedig tétlenségre kárhoztatott. Engem, ó, Istenem, engem, akinek az egész kereskedelmi flottát meg kellett védenem! A mennykő csapjon belé! És Struanba is, aki az orránál fogva vezeti.

Na jó, ismerte el, még így is szerencsés vagyok, hogy itt lehetek. Pillanatnyilag ez az egyetlen háborúnk. Legalábbis az egyetlen tengeri háborúnk. A többi csupán csetepaté: Isten nélkül való indiaiak országainak egyszerű átvétele – Istenemre, teheneket imádnak, elégetik az özvegyeket, és bálványok előtt hajbókolnak –, meg az afgán háború. Elöntötte a büszkeség, hogy a földkerekség legnagyobb flottájához tartozik. Hála istennek, angolnak született!

Hirtelen észrevette, hogy Brock közeledik felé, s megkönnyebbülten látta, hogy egy alacsony, kövér, harminc év körüli, kurta nyakú férfi, akinek hatalmas hasa kitüremkedett a nadrágjából, feltartóztatja. A férfi Morley Skinner volt, az *Oriental Times*, a Keleten megjelenő angol lapok legfontosabbjának tulajdonosa. Glessing minden számát elolvasta. Jól írt lap volt. A jó

újság fontos, gondolta. Fontos, hogy a hadjáratok – Anglia dicsőségére – meg legyenek örökítve. Skinner azonban nem állhatatos jellem. A többi se az. Ha jól meggondoljuk, egyik sem. Az öreg Aristotle Quance sem.

Odapillantott a csúnya kis emberkére, aki egyedül ült festőállványa előtt a part felé néző homokpadon, és szemmel láthatóan festett valamit. Glessing elmosolyodott magában, eszébe jutott, milyen jól érezte magát Macauban a piktorral.

Quance-től eltekintve, Glessing a parton egybegyűltek közül csak Horatio Sinclairt kedvelte. Horatio egyidős volt vele, s Glessing a Keleten együtt töltött két esztendő során nagyon jól megismerte. Horatio Longstaff szárnysegédje volt, tolmácsa, titkára – az egyetlen angol Keleten, aki folyékonyán írt és beszélt kínaiul –, és együtt kellett vele dolgoznia.

Fürkész pillantása végigsöpört a parton, s visszatetszéssel tapasztalta, hogy Horatio odalent a hullámverés tövében egy osztrákkal, Wolfgang Mauss-szal cseveg. Ezt az embert megvetette. Mauss tiszteletes volt az egyetlen európai Keleten, aki írt és beszélt kínaiul. Hatalmas termetű, fekete szakállú férfiú volt – kiugrott pap, Struan tolmácsa és ópiumcsempésze. Derékszíjában pisztolyok, csuhája alja penészes, az orra borvirágos krumpliorr, hosszú, csapzott, őszbe vegyülő haja ugyanolyan torzonborz, mint a szakálla. Kevés megmaradt foga letöredezett, megbámult, kövér arcában a szeme dominált.

Szöges ellentéte Horatióknak, gondolta Glessing. Horatio szőke, törékeny és vékony, akár Nelson, aki után a nevét kapta – Trafalgar miatt, s mert a nagybátyja ott esett el.

A két férfi társalgásába most egy harmadik is bekapcsolódott, egy magas, karcsú eurázsiai fiatalember, akit Glessing csak látásból ismert: Gordon Csen, Struan törvénytelen fia.

Istenemre, gondolta Glessing, hogyan közösködhetnek angolok ilyen nyíltan egy keverék fattyúval? Ráadásul még az öltözéke is

olyan, mint az összes többi átkozott pogányé: hosszú köntös van rajta, a tarkóján meg egy átkozott copf himbálózik. Istenemre! Ha nem volna kék szeme meg világos bőre, senki nem mondaná rá, hogy akár egy csöpp angol vér is csordogál az ereiben. Mi az ördögnek nem visel olyan haját, amelyet egy férfi? Undorító!

Elfordult tőlük. Megengedem: az, hogy félvér, nem az ő hibája. De az az átkozott Mauss rossz társaság. Rossz Horatio számára, és Horatio húga, a kedves Mary számára is. Végre egy ifjú hölgy, akivel érdemes megismerkedni! Jó feleség lesz belőle, istenemre.

Meghökken. Most történt meg először, hogy úgy gondolt Maryre, mint lehetséges házastársra.

Miért is ne? – kérdezte magában. Két éve ismered. Ő a legszebb lány Macauban. Kifogástalanul vezeti a Sinclair-házat, fejedelmi módon gondoskodik Horatióról. Az egész városban náluk a legjobb a koszt, s nagyszerűen elirányítja a szolgálókat. Gyönyörűen csemlalózik, és szavamra, úgy énekel, akár egy angyal! Nyilvánvalóan kedvel téged – mi másért hívott volna, hogy látogasd meg bármikor, ha te meg Horatio Macauban vagytok? Miért ne lehetne belőle feleség? Csak az a baj, hogy soha nincsen otthon. Egész életét a pogányok között tölti. Nincs jövedelme. A szülei meghaltak. De mit számít ez? Amíg élt, Sinclair tiszteletes urat Ázsia-szerte tisztelték, Mary pedig gyönyörű, és éppen húszéves. Az én kilátásaim kitűnőek. A jövedelmem évi ötszáz, és végül is én öröklöm majd a kúriát meg a földet. Istenemre, ő a nekem való lány. Összeházasodunk a macaui angol templomban, kibérelünk egy házat arra az időre amíg ez a megbízatás le nem jár, aztán hazamegyünk. Ha majd eljön az ideje, azt mondom Horatiónak: „Horatio, öregfiú, szeretnék beszélni veled valamiről, ami...”

– Mi ez a késedelem, Glessing kapitány? – Brock nyers hangja szétfoszlatta ábrándozását. – Úgy volt, hogy nyolc harangkor húzzák fel a zászlót, és ennek már egy órája.

Glessing hátrapördült. Nem szokta meg, hogy altengernagynál alacsonyabb rangú személyek ingerült hangon szóljanak hozzá. – A

zászlót felvonják, Mr. Brock, mihelyt a következők valamelyike megtörténik: vagy akkor, ha őexcellenciája partra száll, vagy akkor, ha a zászlóshajó ágyúlovással jelt ad rá.

– És az mikor lesz?

– Úgy látom, nincs itt még mindenki.

– Struanra gondol?

– Természetesen. Vagy nem ő a Nemes Ház Tajpanja? – Glessing szándékosan mondta így, tudva, hogy Brockot bosszantani fogja. Még hozzátette: – Azt tanácsolom, legyen türelemmel. Senki sem kényszerítette magukat, kufárokat, hogy partra szálljanak.

Brock elvörösödött. – Jobban teszi, ha megtanul különbséget tenni a kufárok és a kereskedők között. – Nyelvével a pofazacskójába tolta a bagót, s kiköpött. A köpés Glessing lába mellett ért földet, néhány nyálcsepp a kapitány fényesre suvickolt, ezüstcsatos cipőjére fröccsent. – Már bocsánat – mondta Brock tettetett alázatossággal, s továbbment.

Glessing vonásai megmerevedtek. A „már bocsánat” nélkül párbajra kellett volna hívnia Brockot. Mocskos, aljas söpredék, gondolta megvetően.

– Bocsásson meg, uram – tisztelgett hajójának őrtisztje. – Jelzés a zászlóshajóról.

Glessing hunyorogva nézte a mind élesebb szélben. A jelzőzászlók ezt üzenték: „Négy harangkor valamennyi kapitány jelentéstételre a fedélzetre!” Glessing előző este jelen volt az admirálisa és Longstaff magánjellegű találkozásán. Az admirális szerint Ázsiában minden probléma forrása az ópiumcsempészet. „Az istenit – robbant ki –, nincs ezekben tisztesség. Csak a pénz lebeg a szemük előtt. Hagyjunk fel az ópiummal, és soha többé nem lesz gondunk se ezekkel az istenverte pogányokkal, se ezekkel az istenverte kufárokkal. A királyi flotta végrehajtja az ön parancsát, istenemre!” Longstaff egyetértett vele, és helyesen tette. Szerintem még ma kihirdetik a parancsot, gondolta Glessing, nagy nehezen elfojtva

örömét. Nagyon helyes. Ideje már. Csak tudnám, hogy Longstaff közölte-e Struannal is, hogy kiadja a rendeletet.

Ismét a ráérősen közeledő nagycsónakra pillantott. Struan megbabonázta. Csodálta és gyűlölte ezt a férfit – ezt a kiváló tengerészt, aki a földkerekség minden vizén hajózott már, aki embereket, cégeket, hajókat tett tönkre a Nemes Ház dicsősége érdekében. Milyen más, mint Robb, gondolta Glessing; Robbot kedvelem.

Önkéntelenül megborzongott. Talán van igazság azokban a legendákban, amiket a kínai vizeken hajózó tengerészek suddognak, akik szerint Struan titokban az ördögöt imádja, az pedig cserébe hatalommal ruházta fel itt a földön. Hogyan másként lehetne egy férfi az ő korában ilyen fiatalos, ilyen erős, fehér fogú, sűrű hajú, kitűnő reflexekkel bíró, ebben a korban, amikor a legtöbb férfiember már betegeskedik, kiég, s a koporsó felé közeledik? A kínaiak mindenesetre rettegik Struant. „Öreg Zöldszemű Patkánydémon”-ként emlegetik, vérdíjat tűztek a fejére. Minden európaira fejpénzt tűztek ki. A Tajpan azonban százezer ezüsttaelt ér. Holtan. Élve úgysem fogja el őt senki.

Glessing ingerülten tornáztatta lábujjait ezüstcsatos cipőjében. Fájt a lába, kényelmetlenül feszengett aranyujtásos uniformiásában. A mennykő ebbe a késlekedésbe! Átkozott sziget, átkozott kikötő! Ennyi jó hajót és tengerészt elvesztegetni! Apja mondása jutott eszébe: „Feneette civilek! Csak a pénzen meg a hatalmon jár az eszük. Nincs bennük egy szikrányi becsület se. Nagyon vigyázz, fiam, ha netán egy civiltől kapod a parancsokat. Ne feledd, hogy még Nelson is kénytelen volt a vak szeméhez illeszteni a messzelátóját, amikor egy hülye civil parancsnokolt.” Hogyan lehet Longstaff ennyire ostoba? Egy ilyen előkelő, jó házból származó ember – az apja a spanyol udvarnál volt diplomata. Vagy a portugálnál?

És miért vette rá Struan Longstaffot, hogy hagyja abba a háborút? Igaz, kaptunk egy kikötőt, amelyben a világ összes hajója elfér. De

mi egyebet?

Glessing az öbölben horgonyzó hajókat nézte. Struan huszonkét ágyúsa, a *China Cloud* A huszonkét ágyús *White Witch*, Brock flottájának büszkesége. Amott az amerikai Cooper-Tillman cég húszágyús briggje, a *Princess of Alabama*. Gyönyörű mindegyik. Mint hadihajók sem értéktelenek. Az amerikai hajót el tudnám süllyeszteni. Nem sokkal ugyan, de jobb vagyok Brocknál is. És Struannál?

Glessing fontolóra vette, mi történne, ha Struannal kellene szembeszállnia a tengeren. És rájött, hogy fél Struantól. És mivel félt tőle, gyűlölet és émelygés fogta el amiatt, hogy a törvény előtt Struan, Brock, Cooper meg a többi Kína-járó nem kalóz.

Istenemre, fogadkozott magában, amint a parancs életbe lép, összeszedek néhány hajót, és lesöpröm őket a víz színéről.

Aristotle Quance rosszkedvűen ült a festőállványon nyugvó, félig kész kép előtt. Aprócska, öszülő hajú férfi volt. Ruházata, amelyre hihetetlenül sokat adott, a legújabb divat szerint készült: szűk szürke pantalló, fehér selyemharisnya, fekete csokornyakkendő. Atlaszselyem mellény, fekete, gyapjúszövetből szabott szalonkabát. Magas gallér, sál, gyöngyház melltű. Félig angol, félig ír volt, ötvennyolc éves, a legidősebb európai Keleten.

Levette aranykeretes szemüvegét, s egy makulátlan francia csipkekendővel tisztogatni kezdte. Bánom, hogy megértem ezt a napot, gondolta. Átkozott Dirk Struan. Ha ő nem akarja, nincs ez az átkozott Hongkong.

Tudta, hogy egy korszak végének tanúja. Hongkong tönkre fogja tenni Macaut, gondolta. Az egész kereskedelmet megkaparintja majd. Minden európai és minden amerikai tajpan ide helyezi át a főhadiszállását. Itt fognak lakni, ide építkeznek. Aztán átjön az összes portugál irodista. És az összes kínai, aki a nyugatiakból és a

Nyugattal folytatott kereskedeleméből él. Hát én bizony sose fogok itt élni, fogadkozott. Időnként ide kell majd jönnöm dolgozni, hogy pénzt keressek, de mindig is Macau lesz az otthonom.

Már több mint harminc éve Macau volt az otthona. Ő volt az egyetlen európai, aki a Keletre mint otthonára gondolt. Mindenki más csupán néhány évre jött, aztán elment. Csak a halottak maradtak. Vagy még azok se, mert akinek futotta, a végakaratóban kikötötte, hogy tetemét szállítsák „haza”.

Hála istennek, engem Macauban fognak eltemetni, gondolta. Micsoda szép napokat értem meg ott, értünk meg mindannyian... De ennek vége. Az isten verje meg a kínai császárt! Bolond az, hogy tönkretesz egy ilyen remekül kigondolt százéves rendszert.

Minden olyan remekül ment, gondolta keserűen, és most vége. Most elvettük Hongkongot. És most, hogy Anglia gazdagsága a Kelettől függ, s a Kína-járók megízlelték a hatalmat, nem fognak megelégedni csupán Hongkonggal. – Hát – mondta önkéntelenül is hangosan – a császár is megtudja majd, mit jelent az: ki mint vet, úgy arat.

– Miért olyan rosszkedvű, Mr. Quance?

Quance föltette a csíptetőjét. Morley Skinner állt a homokpad tövében.

– Nem vagyok rosszkedvű, fiatalember. Csak szomorú. A művészeknek joguk van – sőt néha kötelességük – szomorúnak lenni. – Félretette a befejezetlen képet, s tiszta papírlapot erősített a festőállványra.

– Egyetértetek, tökéletesen egyetértetek. – Skinner fölkapott a homokpad tetejére; világosbarna szeme úgy csillogott, akár az áporodott sör üledéke. – Csak meg akartam kérdezni, mi a véleménye erről a nagy napról. Különszámot készülök kiadni. Legidősebb polgártársunk szavai nélkül nem lenne teljes a lap.

– Tökéletesen egyetértetek, Mr. Skinner. Írja ezt: „Mr. Aristotle Quance, legjelesebb művészünk, a világfi és szeretett barátunk, nem

volt hajlandó nyilatkozni, mivel éppen legújabb mesterműve elkészítésén munkálkodott.” – Felszipantott egy csipetnyi tubákot, és óriásit tüszentett. Kendőjével letisztogatta szalonkabátjáról a dohány szemcséket, a papírról pedig a tüszentés nyomait. – Volt szerencsém, uram. – Ismét a papírlapra koncentrált. – Ön zavarja a halhatatlanságot.

– Pontosan tudom, mit érez – mondta Skinner udvarias főhajtással. – Pontosan tudom. Ugyanazt érzi, mint én, amikor valami fontos írnivalóm van. – Elloholt.

Quance nem bízott Skinnerben. Senki sem bízott benne. Legalábbis egyetlen olyan ember sem, akinek akadt valami titkolnivaló a múltjában, márpedig errefelé valami takargatnivalója mindenkinek volt. És Skinner imádott a múlton kérődzni.

A múlt. Quance a feleségére gondolt és megborzongott. Ezer ördög és pokol! Hogyan lehettem olyan bolond, hogy azt hittem, rendes feleség lesz abból az ír sárkányból!... Hál' istennek hazament abba az undorító ír mocsárba, nem keseríti többé az életemet. A nők az okai a férfiak minden megpróbáltatásának. Szó, ami szó, tette hozzá óvatosan, nem minden nő. A kis Mária Tang nem ilyen. Ó, igen, ő... a legpajzánabb leányka, akit valaha is láttam. És ha van a világon olyan ember, aki látta már portugál és kínai szülők frigyének tökéletes gyümölcsét, hát te, drága, bölcs Quance, láttad. A mennykőbe, gyöngyéletem volt.

És tudatára ébredt, hogy bár egy korszak végének tanúja, egyben egy új korszak születésénél van jelen. Új történetek szemtanúja és megörökítője lehet. Sok új arc, lerajzolni valók. Megfestésre váró hajók. Megörökítésre váró új város. Új lányok, akikkel flörtölni lehet, új fenekek, megcsipkedésre várók.

– Szomorú? Soha! – süvöltötte. – Dologra fel, Aristotle, te vén csataló!

A parton állók közül azok, akik hallották Quance-t, összerosolyogtak. Quance hihetetlenül népszerű volt, keresték a

társaságát. Még azt is elnézték neki, hogy magában beszél.

– Nem lenne teljes a nap a mi drága öreg Aristotle-unk nélkül – mondta mosolyogva Horatio Sinclair.

– Így van. – Wolfgang Mauss megvakarta tetves szakállát. – Olyan csúnya, hogy szinte már jóképű.

– Mr. Quance nagy művész – mondta Gordon Csen. – Következésképpen szépséges.

Mauss teljes terjedelmében kihúzta magát, s szigorú tekintetet vetett rá. – Nem szépséges, hanem jóképű. Azért tanítalak évek óta, hogy még mindig ne tudd, mi a különbség a szépséges és a jóképű között, *hein?* És nem nagy művész. Kitűnő stílusa van és a barátom, de nem rendelkezik a nagy mesterek varázsával.

– Művészi értelemben alkalmaztam a „szépséges” szót, uram.

Horatio látta, hogy Gordon Csent egy pillanatra előnti a bosszúság. Szegény Gordon, gondolta szánakozva. Se itt, se ott. Elkeseredetten próbál angol lenni, de kínai ruhában jár, és copfot visel. Annak ellenére, hogy mindenki tudja róla, hogy a Tajpannak és egy kínai szajhának a fattya, senki sem vesz róla nyíltan tudomást, még az apja sem. – Én csodálom a festményeit – mondta jóindulatúan. – És őt is. Különös, hogy mindenki csodálja, bár az apám nem sokra becsülte.

– Ah, az ön apja – mondta Mauss. – Ő egy földönjáró szent volt. A legfennköltebb keresztény erkölcsök szerint élt, nem úgy, mint mi, szegény bűnösök. Nyugodjék békében a lelke.

Ne, gondolta Horatio. Égjen örökké a pokol tüzén.

Sinclair tiszteletes tagja volt annak az angol misszionáriuscsoportnak, amely vagy harminc esztendővel ezelőtt telepedett le Macauban. Segédkezett a Biblia kínaira fordításában, és egyike volt a misszió által alapított angol iskola tanárainak. Egész életében jóra való emberként tisztelték – csak a Tajpan nem –, és amikor hét esztendővel ezelőtt meghalt, úgy temették el, mint valami szentet.

Horatio meg tudta bocsátani apjának, hogy időnek előtte a sírba hajszolta az anyját, hogy magasztos elvei folytán szűk látókörű, zsarnoki életvitelt folytatott, meg tudta bocsátani neki azt a fanatizmust, amellyel valami rettentő istent imádott, meg tudta bocsátani neki már-már rögeszmés misszionáriusi buzgóságát, s meg tudta bocsátani neki mindazt a verést is, amivel a fiát illette. De még ennyi év elteltével sem tudta megbocsátani neki, hogy verte Maryt, s hogy állandóan átkokat szórt a Tajpan fejére.

A Tajpan volt az az ember, aki rátalált Maryre, mikor egy ízben az akkor hatesztendő kislány rémületében elmenekült otthonról. A Tajpan megnyugtatta, majd hazavitte a kislányt, és figyelmeztette az apját, hogy ha csak egy ujjal is hozzá merészel érni Maryhez, lerángatja a szószékről, és korbáccsal zavarja végig Macau utcáin. Horatio attól kezdve bálványozta Dirk Struant. A verésnek vége lett, de az apja talált helyette más büntetéseket. Szegény Mary...

Amint Maryre gondolt, felgyorsult a szívverése; az ideiglenes otthonukként szolgáló zászlóshajóra pillantott. Tudta, hogy Mary a partot nézi, és hogy – akárcsak ő maga – számolja már a napokat, mikor érnek végre vissza a biztonságot kínáló Macauba. Csak negyven mérföldre fekszik tőlük dél felé, mégis oly messze van... Életének eddigi huszonhat évét Macauban töltötte – leszámítva azt a néhány esztendőt, amíg szülőföldjén, Angliában járt iskolába. Gyűlölte az iskolát – lett légyen az Macauban vagy odahaza. Gyűlölte, hogy az apja a tanítója; elszántan törte magát, hogy megfeleljen a mércéjének, de sohasem sikerült neki. Nem úgy, mint Gordon Csennek, az első eurázsiai fiúnak, akinek engedélyezték, hogy a macaui iskolába járhasson. Gordon Csen kitűnően tanult, mindig képes volt eleget tenni a Sinclair tiszteletes által támasztott követelményeknek. Horatio azonban nem irigyelte. Gordon Csente Mauss gyötörte: háromszor annyit verte, mint őt az apja. Mauss is misszionárius volt: angolt, latint és történelmet tanított.

Horatio megmasszírozta köszvényes vállát. Látta, hogy Mauss és Gordon Csen tekintete ismét a kapitányi csónakra szegeződik, és

arra gondolt, hogy vajon miért követelt olyan sokat tőle. Feltételezte, hogy azért, mert Wolfgang gyűlölte a Tajpant. Gyűlölte, mert Struan keresztüllátott rajta: mert felkérte, legyen tolmácsa a part menti ópiumcsempészutakon – megfizeti. Viszonzásként megengedte Maussnak, hogy terjessze a kínai Bibliát és traktátusait, ahol csak kiköt a hajó – de csak azután, hogy lebonyolították az ópiumügyletet. Horatio úgy vélte, Wolfgang megveti magát, amiért ilyen álszent, és hajlandó részt venni egy ilyen ördögtől való tevékenységben. Mauss ugyanis arra kényszerült, hogy úgy tegyen, mint aki meg van győződve róla, hogy a cél szentesíti az eszközt – miközben tudta, hogy ez nem igaz.

Különös egy ember vagy te, Wolfgang, gondolta Horatio. Felidézte magában az elmúlt esztendőt, amikor Csüsan szigetére mentek, hogy megszállják. Longstaff – a Tajpan egyetértésével – Mausst nevezte ki a sziget ideiglenes helytartójává, azzal a megbízással, hogy legyen ott a haditörvények és a brit igazságszolgáltatás letéteményese.

A szokásjoggal ellentétben, Csüsan szigetén szigorú törvény lépett életbe, amely megtiltotta a lakosság fosztogatását. Mauss minden fosztogatót – lett legyen az illető kínai, indiai vagy angol – igazságos, nyílt tárgyalás elé vitt, majd valamennyit kötéltre ítélte, mindig ugyanezekkel a szavakkal: „*Gott im Himmel*, bocsáss meg e szegény bűnösnek. Akasszátok fel!” A fosztogatás csakhamar megszűnt.

Mivel Mauss az akasztások közötti időszakokban nagy előszeretettel emlegette korábbi széptevéseit, Horatio csakhamar megtudta, hogy a misszionárius eddig háromszor nősült, hogy mindháromszor angol lányt vett el, és hogy az első kettőt elvitte a himlő, és hogy a jelenlegi felesége is hadilábon áll az egészséggel. Megtudta továbbá, hogy Mauss ugyan hűséges férj, de az ördög ennek ellenére még mindig sikeresen kísérti a macaui nyilvánosházak és csapszékek képében. Megtudta, hogy Mauss egy pogánytól tanult meg kínaiul, Szingapúrban, ahova annak idején

mint fiatal hittérítőt küldték. Mauss elmondta neki, hogy életének negyven évéből húszat Ázsiában töltött, és hogy e két utóbbi évtized alatt egyszer sem járt otthon. Elmondta azt is, hogy mostanában pisztolyokat hord magával, mert: „Sose tudhatod, Horatio, mikor tör az életedre valamelyik hitetlen ördög, vagy mikor akar kirabolni egy pogány kalóz.” Horatio megtudta, hogy Mauss minden embert bűnösnek tekint – mindenekelőtt saját magát. És hogy az az életcélja, hogy megtérítse a hitetleneket, és Kínából keresztény országot csináljon.

– Mi jár a fejében? – szakította félbe a pap Horatio gondolatait.

Horatio látta, hogy Mauss fürkésző tekintettel néz rá. – Semmi, semmi... – felelte gyorsan. – Csak épp... elgondolkoztam.

Mauss tűnődve vakargatta a szakállát. – Én is. Ez már csak egy ilyen gondolkozós nap, *hein?* Ázsiában mostantól fogva semmi sem lesz olyan, mint ennek előtte.

– Én is azt hiszem. Elköltözik Macauból? Épít itt házat?

– Igen. Nem árt, ha az embernek saját földje van, ha van egy darab kizárólagos birtoka ebben a pápista fertőben. A feleségem örülni fog neki. Ami viszont engem illet... Nem is tudom – felelte Mauss. – Az én helyem ott van – tette hozzá vágyakozástól áthatott hangon, miközben lapátkezevel a szárazföld felé mutatott.

Horatio látta, mint válik mind révedezőbbé Mauss távolba meredő tekintete. Vajon miben rejlik Kína varázsa? – kérdezte magában.

Fáradt tekintetét végighordozta a parton; tudta, hogy a kérdésre nincs válasz. Bárcsak gazdag volnék, gondolta. Nem, nem olyan gazdag, mint a Tajpan vagy Brock. Csak annyira, hogy építhetnék egy szép házat, ahol vendégül láthatnám az összes kalmárt; annyira gazdag, hogy elvihessem Maryt egy európai kéjutazásra.

Örült, hogy őexcellenciája tolmácsa és magántitkára lehet, de több pénzre volt szüksége. Ebben a világban pénzre van szüksége az embernek. Marynek pedig báli ruhákra és gyémántokra. Ennek

ellenére is boldog volt azonban, hogy nem úgy kell megkeresnie a napi betevőjét, mint a kalmároknak. A kereskedőknek kegyetlennek kell lenniük, túlságosan kegyetlennek – és az életük tele van veszedelmekkel. Sokan közülük ma még gazdagnak hiszik magukat – s egy hónap múltán tönkremennek. Elvész egy hajód, s már le is írtak. Néhanapján még magának a Nemes Háznak is vannak veszteségei. Egyik hajójuknak, a *Scarlet Cloudnak* már egy hónapja meg kellett volna jönnie... E pillanatban talán nem egyéb, mint egy vihar tépázta, felbakolt hajótest, amit most próbálnak újra tengerállóvá tenni egy térképeken nem szereplő szigeten, valahol Hongkong és a tőle kétezer mérföldnyire fekvő Van Diemen-fok között. Vagy ami még valószínűbb: a tenger fenekén nyugszik már, gyomrában félmillió guinea értékű ópiummal.

És akkor még nem is beszéltünk arról, hogy mint kereskedőnek, hogyan kell viselkedned emberekkel, barátaiddal szemben csupán azért, hogy életben maradj – a haszonról nem is szólva. Rémes.

Látta, hogy Gordon Csen képtelen levenni szemét a kapitányi csónakról, és eltűnődött: vajon mire gondolhat? Rettenetes dolog lehet félvérnek lenni, gondolta. Szerintem a lelke mélyén gyűlöli a Tajpant, még akkor is, ha az ellenkezőjét mutatja. Én gyűlölném...

Gordon Csennek az ópium járt a fejében. Hálás volt az ópiumnak. Ópium nélkül nem létezne Hongkong, márpedig Hongkong – ujjongott magában – a létező legfantasztikusabb terep a pénzkeresetre, s egyben a zsosz szinte hihetetlen jótéteménye Kína számára.

Ha nem lenne ópium, nem lennének Kína-járók. Ha nem lennének Kína-járók, a Tajpan sose tett volna szert annyi pénzre, hogy kiváltsa anyámat a bordélyházból, és én se jöttem volna a világra. Az ópium fizetett azért a macaui házért, amelyet atyám ajándékozott néhány évvel ezelőtt anyámnak. Az ópium fizette a ruháinkért és az ennivalónkért. Az ópium fizette iskoláztatásomat, angol és kínai tanítóimat, így vált lehetővé, hogy ma én legyek a legiskolázottabb ifjú a Keleten.

Horatio Sinclair felé pillantott, aki homlokát ráncolva nézett a tengerpart felé. Irigyelte Horatiót, amiért az odahaza járhatott iskolába, ő sosem járt otthon.

Elhessegette az irigy gondolatokat. Otthon... majd még arra is sor kerül, biztatta magát boldogan. Néhány év, és...

Ismét a kapitányi csónak felé nézett. Bálványozta a Tajpant. Sose szólította Struant apjának, mint ahogy a Tajpan se hívta őt sose fiának. Gordon Csen valójában alig húsz-harminc alkalommal beszélt vele élete során. De mindent elkövetett, hogy apja büszke lehessen rá, s titokban mindig apjaként gondolt Struanra. Magában most ismét hálát mondott neki, amiért eladta anyját Csen Sengnek, hogy annak harmadik felesége lehessen. Igen kegyes hozzám a zsosz, gondolta.

Csen Seng a Nemes Ház *compradoréja* volt, s Gordon Csennel úgy bánt, mintha a saját gyermeke lett volna. Compradorénak azokat a kínaiakat nevezték, akik valamely külföldi cég képviselőjeként kerestek. Minden árutétel, kicsi vagy nagy, a compradore kezén ment keresztül, aki a szokásoknak megfelelően minden ügylet után bizonyos százalékos hasznot húzott. Ez az ő személyes jövedelme volt. Jutaléka azonban az általa képviselt cég sikereitől függött, s neki kellett fedeznie a behajthatatlan követeléseket is. A compradorénak nagyon óvatosnak és eszesnek kellett lennie, ha meg akart gazdagodni.

Hej, ha én olyan gazdag lehetnék, mint Csen Seng! – gondolta Gordon Csen. Vagy még inkább olyan gazdag, mint Zsin-kua, Csen Seng nagybátyja. Elmosolyodott magában: mulatságosnak találta, hogy a britek ilyen nehezen birkóznak meg a kínai nevekkal. Zsin-kua valódi neve Csence Zsin-arn volt, de ezt még a Tajpan sem tudta kiejteni, jóllehet már csaknem harminc esztendeje ismerte Csence Zsin-arn-t. Ezért nevezte el évekkal ezelőtt Zsinnek. A *kua* az „úr” jelentésű kínai szó eltorzított változata.

Gordon Csen tudta, hogy a kínaiakat nem zavarja, ha beceneveken emlegetik őket. Inkább mulattak rajta: íme egy újabb bizonyíték,

mondogatták, milyen kultúrátlanok ezek a barbárok. Eszébe jutott, hogy néhány éve, még gyermekkorában, egyszer a kert falának egy repedésén át kileste Csence Zsin-arnit és Csen Senget, amint ópiumot szívnak. Hallotta, milyen jót kacagnak őexcellenciáján, akit a kantoni mandarinok, játékosan értelmezve a Longstaff név jelentését, Utálatos Pénisz néven emlegettek, sőt a Longstaffnak címzett hivatalos leveleken is az ennek megfelelő piktoqramok szerepeltek több mint egy éven át – amíg Mauss fel nem világosította őexcellenciáját, s így tönkre nem tette ezt a pompás mókát.

Lopva Maussra pillantott. Tisztelte a misszionáriust, amiért oly könyörtelen tanítója volt, s hálát érzett iránta, amiért annak idején arra kényszerítette, hogy az iskola legjobb tanulója legyen. Ugyanakkor azonban meg is vetette, mert erkölcstelennek, tisztátalannak és kegyetlennek tartotta.

Gordon Csen szerette a missziós iskolát, szeretett tanulni, és boldog volt, hogy oda járhat. Egy nap aztán fölfedezte, hogy ő más, mint a többi gyerek. Mauss az ő fülük hallatára magyarázta el neki, mit jelent a „zabi”, a „törvénytelen” és a „félvér” szó. Gordon Csen rémülten rohant haza. Ekkor döbönt először tudatára, mi is voltaképpen az anyja, és megvetette őt, amiért kínai.

Később aztán, miközben könnyes szemmel hallgatta anyját, megtudta tőle: jó dolog az, hogy felerészben kínai vér csörgedez az ereiben, mivel a kínai a legtisztább emberfaj a földön. És megtudta azt is, hogy a Tajpan az apja.

– De hát akkor miért lakunk mi itt? És miért Csen Seng az „atyám”?

– Mert a barbároknak csak egy feleségük lehet, és különben se vesznek el kínai nőt, fiam – magyarázta Kaj-szung.

– Miért?

– Náluk ez a szokás. Elég buta szokás. De hát ők már csak ilyenek.

– Én gyűlölöm a Tajpant! – tört ki Gordon Csen. – Gyűlölöm!

Gyűlölöm!

Anyja ekkor irgalmatlanul arcul ütötte. Sose verte meg annak előtte. – Térden állva kérj rögtön bocsánatot! – kiáltott tajtékozva fiára. – A Tajpan az apád. Ő adott életet neked. Ő az én istenem. Ő váltott ki engem, és aztán abban a kegyben részesített, hogy *feleségnek* adott el Csen Sengnek. És ugyan miért vett volna feleségül Csen Seng egy kétesztendős keverékkölyökkel megvert asszonyt, amikor akár ezer szüzet is vehetett volna magának, ha a Tajpan nem így akarja? Miért adta volna nekem a Tajpan ezt a házat, ha nem szeretne minket? Miért az enyém a jövedelme, és nem Csen Sengé? Mert a Tajpan így parancsolta. Miért bánt velem olyan jól Csen Seng, s miért bánik ilyen rendesen velem még öregkoromra is? Mert a Tajpannak tesz vele szívességet. És ugyan mi másért bánik veled úgy Csen Seng, mintha a fia volnál, te hálátlan félvér, ha nem a Tajpan kedvéért? Menj a templomba, borulj le a földre, és esedezz bocsánatért! A Tajpan adott életet neked, így hát szeresd őt, tiszteld őt, és áldd, ahogy én teszem. És ha még egyszer olyasmit hallok, mint amit az előbb mondtál, örökre elfordítom tőled az arcomat!

Gordon Csen elmosolyodott magában. Milyen igaza volt anyámnak, s milyen lehetetlenül és bután viselkedtem... De azért annyira mégsem voltam ostoba, mint a mandarinok és az az átokverte császár, akik véget akarnak vetni az ópiumkereskedelemnek. Minden hülye tudja, hogy ópium nélkül nincs ezüstrúd, s hogy ezüstrudak nélkül nem lehet se teát, se selymet vásárolni.

Egyszer régen megkérdezte anyjától, hogyan készül az ópium, de Kaj-szung nem tudta, s háza népe közt se akadt, aki tudta volna. Másnap megkérdezte Mausst, aki elmondta neki, hogy az ópium az érett mák gubójának nedve, mondhatni könnycseppje. – Az ópiumtermesztő finoman bemetszi a mákgubót, és ebből a bemetszésből előszivárog egy cseppnyi fehér folyadék, *hein?* Ez a könnycsepp néhány óra alatt megszilárdul, s eközben a színe

fehérről barnára változik. Ekkor lekaparod a könnycseppet, és ismét ejtesz a gubón egy finom bemetszést. Aztán lekaparod az új könnycseppet, s megint bevágod a gumót. Ezek után összegyűjtöd a cseppeket, és golyókká gyúrod őket, amelyeknek tíz font a szokásos súlya. A legjobb ópium Brit-Indiából, Bengáliából származik, *hein? vagy* Málvából. Na és hol van Málva, fiacskám?

– Portugál-Indiában, uram!

– Csak volt! Málva most már a Kelet-indiai Társaságé. Azért szerezték meg, hogy ezáltal teljessé tegyék az ópium fölötti világmonopóliumunkat, és hogy ezáltal tönkretegyék a portugál ópiumkereskedőket itt, Macauban. Túl sokat tévedsz, fiam, úgyhogy hozd csak ide szépen azt a korbácsot, *hein?*

Gordon Csen még nem felejtette el, mennyire gyűlölte aznap az ópiumot. Most azonban áldotta már. Hálás volt a zszosznak az apjáért és Hongkongért. Hongkong gazdaggá teszi. Dúsgazdaggá.

– Itt vagyonokat lehet majd keresni – mondta Horatiónak.

– Akadnak majd kereskedők, akik megszedik magukat – felelte tartózkodóan Horatio, miközben a közelgő nagycsónakot figyelte. – De nem sok ilyen lesz. A kereskedelem ördögien csalafinta dolog.

– Neked örökké csak a pénzen jár az eszed, Gordon, *hein?* – reccsent Mauss hangja. – Inkább halhatatlan lelkedre és az üdvözülésre gondolj, fiacskám. A pénz nem fontos.

– Igenis, uram. – Gordon magában jól mulatott a misszionárius ostobaságán.

– A Tajpan úgy fest, mint valami hatalmas herceg, aki azért jön, hogy bejelentse igényét a trónra – mondta Horatio szinte csak önmagának.

Mauss a válla fölött Struan felé pillantott. – Miért, hát nem az, *hein?*

A nagycsónakot már egészen a part szélén ringatták a hullámok.

– Evezőt be! – kiáltotta a fedélzetmester. A matrózok behúzták az evezőket, és a csónak oldalának támasztották, majd ügyesen a partra húzták a dereglyét.

Struan tétovázott, majd partra szökkent a csónak orráról. Abban a pillanatban, amint tengerészcsizmája földet ért, tudta, hogy ez a sziget lesz a halála.

– Én édes Krisztusom!

A mellette álló Robb észrevette, hogy hirtelen elsápadt. – Mi lelt, Dirk?

– Semmi. – Struan kényszeredetten elmosolyodott. – Semmi, öcsém. – Letörölte homlokáról a hullámok rápermetezte vízcsöppeket, s hosszú léptekkel elindult a parton a zászlórúd felé. Krisztus véreire mondom, gondolta, évek óta gürcölök érted, évek óta tervezem, hogy megkaparintalak, te sziget, de most már nem fogsz ki rajtam, esküszöm.

Robb tekintete elkísérte enyhén bicegő bátyját. Biztos fáj a lába, gondolta. Eltűnődött: vajon hogyan fáj egy lábfej fele? Azon az egyetlen csempészúton történt, amelyen Robb is részt vett. Struan, hogy megmentse a félelemtől megdermedt védtelen Robb életét, odaugrott a féltestvéreire rontó kalózok elé. Egy muskétagyolyó elvitte külső bokacsontjának egy darabkáját és két lábujját. Miután visszaverték a támadást, a hajóorvos kauterizálta a sebeket – forró szurkot öntve rájuk. Ha erre gondolt, Robb még mindig orrában érezte az égő hús bűzét. Nekem bezzeg nem történt semmi bajom, gondolta.

Mardosta az önvád, miközben elindult Struan nyomába.

– Jó reggelt, uraim – mondta Struan, odalépve a kereskedők egy csoportjához, akik a zászlórúd közelében ácsorogtak. – Istenemre, gyönyörű napunk van.

– Hideg van – mondta Brock. – Nagyon kedves tőled, hogy ilyen pontos vagy.

– Korán jöttem, őexcellenciája még nem szállt partra, és a jelzőágyút se sütötték még el.

– Még hogy korán? Másfél órát késtél! Lefogadom, így beszéltétek meg azzal a kényesbelű talpnyalóval.

– Hálás lennék önnek, Mr. Brock, ha tisztességesebb hangon beszélne őexcellenciájáról – sziszegte Glessing kapitány.

– Én meg hálás lennék, ha megtartaná a véleményét magának. Én nem tartozom a tengerészet kötelékébe, és maga nem parancsol nekem. – Brock hegyesen kiköpött. – Inkább azon a hadjáraton járjon az esze, amelyben egy puskalövést se tett.

Glessing keze szorosabbra fonódott kardja markolatán. – Sose hittem volna, hogy megérem a napot, amikor a királyi flottát arra kéri fel, hogy csempészeket és kalózokat oltalmazzon. Márpedig magára ezek a kifejezések illenek. – Struan felé pillantott. – Valamennyiükre.

A jelenlévők összesúgtak, Struan pedig felnevetett. – Őexcellenciája nem osztja az ön nézeteit.

– Minekünk tiszteletben kell tartanunk a parlament által hozott törvényeket, így a hajózási törvényt is. Ennek egyik paragrafusa kimondja, hogy „bármely engedély nélkül felfegyverzett hajót hadizsákmánynak tekinthet bármely ország haditengerészete”. Az ön hajói törvényesen vannak felfegyverezve?

– Ezeken a vizeken nyüzsögnek a kalózok, Glessing kapitány, mint maga is tudja – felelte könnyedén Struan. – Szükségünk van fegyverekre, hogy megvédjük magunkat. Ezért vannak felfegyverezve; nem többért és nem kevesebbért.

– Az ópium illegális áru. Hány ezer ládányit csempészett eddig belőle Kína partjaira? Hányszor vétett a kínaiak és a humanizmus törvényei ellen? Háromezerszer? Húszezerszer?

– Anglia valamennyi törvényhozója tisztában van vele, mit keresünk erre felé.

– A maguk által művelt „kereskedelem” gyalázatot hoz a lobogóra.

– A maga helyében hálát adnék az Úrnak a kereskedelemért, ami nélkül Anglia nem jutna se teához, se selyemhez: mindenki elszegényedne, az egész ország tönkremenne nélküle.

– Úgy van, ahogy mondd, Dirk – szólt Brock, majd ismét Glessinghez fordult: – Vesse már végre a fejébe, hogy kereskedők nélkül nem létezik a brit birodalom, és nincs adó se, amin csatahajókat és puskaport lehet vásárolni. – Végignézett Glessing makulátlan egyenruháján, térd alatt végződő fehér nadrágján, fehér harisnyáján, csatos cipőjén, háromszögletű kalapján. – Még rézre se futná, hogy cifrázzák a kapitányokat!

A tengerészek arca megrezzent, néhány matróz, vigyázva, hogy észre ne vegyék, elmosolyodott.

– Maga pedig adjon hálát a királyi flottának, ami nélkül nem tudnának hol kereskedni.

A zászlóshajó jelzőágyúja eldördült. Glessing sarkon fordult, és a zászlórúd felé indult.

– Fegyverrel tisztelegj!

Elővette a proklamációt; a tömegben izgatott suttogás futott végig. Glessing kivárt egy kissé, míg csillapodik dühe, majd hangosan olvasni kezdte:

– „Őfelsége Britannia királynőjének, Viktóriának megbízottja, a Kínával folytatott kereskedelem teljhatalmú szuperintendánsa, őexcellenciája, a nagyméltóságú William Longstaff rendeletére: az Úr ezen esztendejében, január 20-án kelt, Csuenpi Egyezmény néven ismeretes okmánynak megfelelően, amelyet őfelsége kormánya nevében őexcellenciája, William Longstaff, illetve őfelsége, a kínai császár, Tao-Kuang képviselőjében utóbbi teljhatalmú megbízottja, őexcellenciája, Ti-szen írt alá, én, Glessing kapitány, a királyi flotta tisztje a mai napon, az Úr 1841. esztendejében, január huszonhatodik napján őfelsége Britannia királynője, valamint az ő örökösei és jogutódai nevében ezennel

egyszer és mindenkorra birtokba veszem e szigetet, melynek Hongkong a neve. E föld e pillanattól fogva Anglia földje. Isten óvja a királynőt!”

A brit lobogó, a Union Jack kibomlott a zászlórúd csúcsán, a díszőrséget álló tengerészek sortüzet lőttek. Aztán sorra megdördültek a flotta ágyúi, lőporfüst csípős szagával lett terhes a szél. A parton álló emberek háromszoros hurrát kiáltottak a királynőre.

Hát ez is megvan, gondolta Struan. Most már elköteleztük magunkat. Nekiláthatunk. Otthagyta a többieket, elindult a part mentén; most pillantotta meg először a sziget felől a hatalmas öblöt és a mögötte mintegy ezeryardnyira elterülő szárazföldet: Kínát.

A szárazföldről hosszan elnyúló félsziget ereszkedett a tengerbe, hátán kilenc zömök hegycsúccsal. Csinlung volt a neve – „Kalun”, ahogyan a Kína-járók ejtették –, „Kilenc Sárkány”. Mögötte terült el, észak felé, a határtalan, ismeretlen kiterjedésű Kína.

Struan elolvasta minden könyvét annak a három európainak, aki valaha is eljutott Kínába, s vissza is tért onnan. Az egyik Marco Póló volt, aki csaknem hatszáz éve járt ott, a másik kettő pedig katolikus pap, akiket kétszáz esztendővel ezelőtt beengedtek Pekingbe. E könyvekből szinte semmi sem derült ki.

Európaik immár kétszáz éve nem bocsátottak be Kínába. Struan egy ízben – megszegve a törvényt – Santou közelében, ahol ópiumot adott el, egy mérföldnyire behatolt a kínai szárazföldre. A kínaiak azonban ellenségesen viselkedtek, ő pedig csupán egyetlen útitársára, az első tisztjére számíthatott. Mégsem az ellenséges fogadtatás készítette a visszafordulásra, hanem a kínaiak megszámlálhatatlan sokasága és földjük határtalansága.

A szentségit! – káromkodott magában. Itt van előttünk a világ legősibb és legnépesebb nemzete, és mi semmit sem tudunk róla. Vajon mi lehet az országuk belsejében?

– Longstaff partra száll? – lépett oda hozzá Robb.

– Nem, öcsém, őexcellenciájának most sokkal fontosabb dolga van.

– Micsoda?

– Futárjelentéseket olvas és ír. És mellesleg magánjellegű alkudozást folytat az admirálissal.

– Miről?

– Az ópiumkereskedelem törvényen kívül helyezéséről.

Robb felnevetett.

– Nem tréfálok – folytatta Struan. – Ezért akart beszélni velem meg az admirálissal. Tanácsot akart kérni tőlem, hogy mikor bocsássa ki a rendeletet. Az admirális azt mondta, hogy a flotta gondoskodik a végrehajtásról.

– Úristen! Megőrült ez a Longstaff?

– Nem. Csak ostoba. – Struan rágyújtott egy vágott végű manilaszivarra. – Én azt tanácsoltam neki, hogy négy harangkor hirdesse ki a rendeletet.

– Ez örület! – tört ki Robb.

– Nagyon is bölcs rendelkezés. A haditengerészet csupán egy hét múlva lát neki, hogy kikényszerítse a rendelet végrehajtását, „hogy időt adjon a Kína-járóknak a készleteik fölötti diszponálásra”.

– De hát akkor mi lesz velünk? Ópium nélkül végünk van. A Kínával folytatott kereskedelemnek befellegzett. Vége.

– Mennyi készpénzünk van, Robb?

Robb körülpillantott, nincs-e valaki a közelükben, majd fojtott hangon sorolni kezdte: – Ott vannak az ezüstrudak Skóciában. Aztán egymillió-egyszázezer fontsterling az angliai bankunkban. Itt körülbelül százezrünk fekszik ezüstrudakban. Hárommillió jár még nekünk az elkonzfiskált ópiumért. A *Scarlet Cloud* fedélzetén jelenlegi piaci áron számolva körülbelül kétszázezer guinea értékű ópium van. Aztán...

– A *Scarlet Cloudot* leírhatod, öcsém. Elveszett.

– Az még nem teljesen biztos, Dirk. Adjunk neki még egy hónapot. Az állóhajón is van körülbelül százezer guinea ára ópium. Ezenkívül van még kilencszázezer font értékű bemutatóra szóló váltónk.

– Mennyire rúgnak a költségeink a következő hat hónapban?

– Körülbelül százezerre. A hajók, a bérek, a baksis...

Struan egy percre elgondolkodott. – Holnapra kitör a pánik a kereskedők között. Az egy Brock kivételével feltehetőleg egyikük sem tudja egy héten belül eladni az ópiumát. Az lesz a legjobb, ha még ma délután partra szállítatod az összes ópiumunkat. Szerintem...

– Longstaffnak meg kell változtatnia a rendeletet – mondta Robb egyre növekvő idegességgel. – Muszáj, hogy megtegye. Tönkreteszi az államkincstárt, és...

– Meghallgatnál végre? Holnap, amikor kitör a pánik, szedd össze minden pénzünket az utolsó taelig, vegyél föl annyi kölcsönt, amennyit csak tudsz, és vásárolj rajta ópiumot. Tizedáron fogják adni.

– Azt se fogjuk tudni eladni egy héten belül, amennyink most van, a többiről nem is beszélve.

Struan leverte a hamut a szivarjáról. – Egy nappal azelőtt, hogy a rendelet végrehajtása kötelezővé válna, Longstaff vissza fogja vonni a rendeletet.

– Nem értem.

– Azért történik így, hogy őexcellenciája el ne veszítse az arcát. Miután az admirális elment, elmagyaráztam Longstaffnak, hogy az ópiumkereskedelem betiltása tönkretenné az egész kereskedelmet. Az istenit, hát hányszor kell még elmagyaráznom nekik? Aztán megértettem vele, hogy nem vonhatja vissza azonnal az utasítást, mert az a tekintélye rovására menne – és az admiráliséra is, aki

egyébként értelmes ember, csak épp mit sem ért a kereskedelemhez. Egyetlen dolgot lehet csak tenni: kiadja a rendeletet, aztán, hogy meg ne szégyenítse az admirálist és önmagát, visszavonja. Megígértem Longstaffnak, hogy addigra elmagyarázom az admirálisnak, mi is az a „kereskedelem”. A rendeletnek egyébként a kínaiak is örülni fognak, ugyanakkor hátrányos pozícióba is kerülnek miatta. Három napon belül újabb tárgyalásra kerül sor Tiszennel. Longstaff mindenben egyetértett velem, és megkért, hogy kezeljem az ügyet bizalmasan.

Robb arca felderült. – Tajpan, te aztán érted a módját! De mi arra a garancia, hogy Longstaff visszavonja a rendeletet?

Struan zsebében már ott volt a hat nappal antedatált, aláírt proklamáció a rendelet eltörléséről. Longstaff tukmálta rá. – Tessék, Dirk, tegye csak el most rögtön, mert aztán elfelejtem. A mindenség! Tudja, milyen rengeteg a papírmunkám... rémes! De azért kérem, ne szóljon róla senkinek, míg el nem jön az ideje.

– Miért, te nem vonnál vissza egy ilyen ostoba rendelkezést, Robbie?

– Dehogynem. – Robb legszívesebben megölelte volna bátyját. – Ha hat napról van szó, és senki nem szerez róla tudomást, egy vagyont keresünk rajta.

– Így van. – Struan tekintete végigpásztázta az öblöt. Húszegynéhány esztendővel ezelőtt bukkant rá. Belekerültek egy tájfun uszályába; messze kint a nyílt tengeren kapta el őket. Struan ugyan megtette a vihar előtt szükséges előkészületeket, de magát a viharzónát nem tudta kikerülni, s a tomboló szél kérelhetetlenül sodorta őket a szárazföld felé. Struan hajója vitorlától megfosztva, csupasz árbocokkal, bukdácsolva futott a vihar előtt, a nappali égboltot s a horizontot összemosták a Legmagasztosabb Förgeteg által fölkavart s rájuk zúdított hullámok. Már egészen partközelen jártak a háborgó tengeren, amikor elvesztették viharhorgonyaikat; Struan tudta, hogy hajójának vége. A tenger fölkapta a hajót, és a zátony felé sodorta. Ám e pillanatban valamely csoda folytán a szél

egy tizedfoknyira megváltoztatta irányát, s a hajó a sziklát elkerülve egy keskeny, térképek által nem jelölt, alig háromszáz yard széles csatornába került, Hongkong keleti csücske és a szárazföld között, s ezen bejutott a mögötte lévő öbölbe. Biztonságos vizekre.

A tájfun a Macaunál horgonyzó kereskedőflotta hajóinak legnagyobb részét összetörte, a part mentén tízezzrel süllyesztette el a dzsunkákat. Struan hajója azonban, akárcsak a Hongkong partjainál menedéket talált dzsunkák, simán megúsza a vihart. Miután elvonult fejük fölül a fürgeteg, Struan körülhajózta a szigetet, és feltérképezte. A megszerzett információkat jól a fejébe véste, s titkon tervezgetni kezdett.

Most pedig már a miénk, most már itt hagyhatom, gondolta izgatott várakozással. Most már a parlament következik.

Struan évek óta tisztában volt vele, hogy a Nemes Házat és az új kolóniát kizárólag London tudja megoltalmazni. A földi hatalom igazi székhelye a parlament. Mint parlamenti képviselő, háta mögött a Nemes Ház mérhetetlen gazdagsága biztosította hatalommal, ugyanúgy befolyása alá fogja vonni az ázsiai külpolitikát, mint azt Longstaff-fal tette. Igen.

Néhány ezer font a parlamentbe juttat, mondta magában. Nem kell többé mások szájával beszélnem. Mostantól majd magam is megtehetem. Hát ezt is megértük végre... Még néhány év, s meglesz a lovagi cím is. Aztán irány a kabinet. Azután pedig, istenemre, olyan útra vezérelem a birodalmat, Ázsiát és a Nemes Házat, amelyen ezer esztendeig járnak majd.

Robb csak nézte. Tudta, hogy bátyja elfeledkezett róla, de nem haragudott rá ezért. Szerette el-elnézni a bátyját, amikor azt messzire ragadta képzelete. Amikor a Tajpan kemény vonásai ellágyultak, zöld szeméből eltűnt a fagyosság, amikor képzeletén olyan álmok villantak át, amelyekről Robb tudta, neki sohasem jutnának eszébe, úgy érezte, nagyon közel áll bátyjához, s tökéletes biztonságban van mellette.

Struan törte meg a csendet: – Hat hónap múlva te leszel a Tajpan.

Robb gyomra görcsbe rándult a félelemtől. – Ne... Még nem vagyok felkészülve rá.

– Dehogynem. Csak a parlamentben tudom megvédeni a magunk és Hongkong érdekeit.

– Tudom – mondta Robb, majd erőt véve magán, hogy ne remegjen a hangja, hozzátette: – De hát úgy volt, hogy erre csak valamikor később kerül sor... két-három év múlva. Addig még rengeteg a tennivaló.

– El tudod végezni.

– Nem tudom.

– Képes vagy rá. És ebben Sarah sem kételkedik, Robb.

Robb lakóhajójuk, a *Resting Cloud* felé pillantott, felesége és gyermekei ideiglenes otthonára. Tudta, hogy Sarah túl sokat vár tőle. – Még nem akarom. Rengeteg idő van még.

Struan az időre gondolt. Nem sajnálta az éveket, amelyeket otthonától távol, a Keleten töltött. Távol a feleségétől, Ronaldától, és a gyerekeitől: Culumtól, Iantól, Lechie-től és Winifredtől. Szerette volna, ha mellette volnának, de Ronalda gyűlölte a Keletet. Skóciában házasodtak össze; ő húszéves volt akkor, Ronalda tizenhat, s az esküvő után nyomban Macauba hajóztak. Ronalda azonban meggyűlölte az utazást, és gyűlölte Macaut. Első fiuk holtan született, s az esztendő múltán született második, Culum is betegeskedni kezdett, így aztán Struan hazaküldte a családját. Minden harmadik-negyedik évben otthon töltötte a szabadságát. Egy-két hónapot időzött velük Glasgow-ban, aztán indult vissza a Keletre, mert sok volt a tennivaló, és várt rá a Nemes Ház, amin volt még mit építeni.

Egy percig se bánom, gondolta. Egyetlen percig sem. Egy férfinak világot kell látnia, hogy megpróbálja, mit tud kihozni belőle és önmagából. Hát nem ez az élet értelme? Ronalda ugyan nagyon szemrevaló, és szeretem a gyerekeimet is, de akkor is: egy férfinak

azt kell tennie, amire született. Hát nem erre születtünk? Ha a Struan família feje nem tenyerel rá a klán összes földjére, ha nem tőr ki minket a földünkről – minket, a tulajdon rokonait, akik nemzedékek óta műveltük azt a földet –, akkor talán ma én is ugyanolyan kisbérelő volnék, mint apám annak előtte. Még elégedett is volnék vele... A Struanok feje azonban egy bűzös glasgow-i nyomortanyára kényszerített minket, megkaparintotta az összes földet, hogy ő legyen Struan earlje; szétzilálta a klánt. Kis híján éhen vesztünk miatta. Én tengerre szálltam, a zosz örködött felettünk, s most jómódban él a család. Valamennyi tagja. Mert tengerre szálltam. És mert a Nemes Ház létrejött.

Struan annak idején nagyon gyorsan megtanulta, hogy a pénz hatalom. A hatalmát most arra akarta használni, hogy tönkregye Struan earljét, és visszavásárolja a klán földjeit. Soha életében nem bánt meg semmit. Megtalálta Kínát, Kína pedig megadta neki azt, amit szülőházaja sose adhatott volna. Nem csupán vagyont – az önmagáért való gazdagság utálatos dolog. De gazdaggá tette, s e gazdagságnak célt is adott. Sokkal tartozott Kínának.

Tudta, hogy haza fog menni, képviselő lesz, miniszter, hogy tönkre fogja tenni az earlt, s hogy Hongkongot, mint valami ékkövet, a brit korona részévé teszi – de tudta azt is, hogy mindig vissza fog térni. Mert esztendőkre telik még, míg igazi célját – mindenki előtt, többnyire még önmaga előtt is titkolt célját – eléri.

– Sosincs elég idő. – A sziget panorámáját uraló hegyre nézett. – Csúcsnak fogjuk nevezni – mondta tünődve, s hirtelen megint elfogta az a különös érzés, hogy a sziget gyűlöli őt, s halálát kívánja. Érezte, mint öleli körül ez a gyűlölet. Miért? – kérdezte magában zavarodottan.

– Hat hónap múlva te fogod irányítani a Nemes Házat – ismételte fennhangon.

– Nem vagyok rá képes. Egyedül nem.

– A Tajpan mindig magányos. Ez az előnye s egyben a hátránya is.

– Robb háta mögött észrevette a közeledő fedélzetmestert. – Mit akar, Mr. McKay?

– Bocsánatát kérem, uram. Megengedi, hogy kiosszam a rumot a legénységnek? – McKay kemény kötésű, köpcös férfi volt, haját kátránnyal összetapasztott, elvékonyodó varkocsban, úgynevezett „malacfarok”-ban viselte.

– Engedélyezem. Dupla adagot mindenkinek. Tegyen mindent úgy, ahogy megbeszéltük.

– Igenis, uram. – McKay elsietett.

Struan visszafordult Robbhoz, aki most szinte nem látott mást belőle, csak azokat a furcsa, zöld szemeket, amelyek mintha fényt sugároztak volna rá. – Az év végén ideküldöm Culumot, addigra elvégzi az egyetemet. Ian és Lechie tengerre száll, és követi majd Culumot. Addigra a te fiad, Roddy is elég idős lesz. Istennek hála, van elég fiúgyermekünk, aki a nyomunkba léphet. Válassz egyet közülük, aki majd követni fog. Mindig a Tajpan határozza meg, ki lesz az utódja, és mikor. – Hátat fordított a kínai szárazföldnek, s mintegy lezárva a beszélgetést, így szólt: – Hat hónap múlva! – Ezzel elment.

Robb tekintetével elkísérte távolodó bátyját. Hirtelen úgy érezte, gyűlöli, és gyűlöli önmagát meg a szigetet is. Tudta, hogy mint tajpan kudarcot fog vallani.

– Óhajtanak velünk inni, uraim? – Struan a kereskedők egyik csoportjához beszélt. – Egy pohárkával új otthonunkra? Van konyak, rum, sör, száraz pecsenyebor, whisky és pezsgő. – A kapitányi csónakra mutatott, amelyből a tengerészek kis hordócskákat és asztalokat rakodtak ki. Mások hideg sültekkkel teli tálakat cipeltek – csirkék, sertéscombok, húsz szopós malac, egy fél marha –, cipókat, hideg, leszózott sertéspástétomot, sonka kövérjével együtt főtt káposztát, vagy harminc-negyven füstölt sonkát,

fürtszámra a kantoni banánt, tartósított gyümölcsös lepényeket, finom üveg poharakat, ónbögréket, még jegesvödröket is, amelyeket lorhák és klipperek hoztak északról a pezsgőspalackok számára. – Jut reggeli mindenkinek, aki éhes.

A kereskedők lelkesen megéljeneztek, s elindultak az asztalok felé. Amikor valamennyiüknek kezében volt már a pohár vagy a kupa, Struan felemelte poharát. – Szeretnék egy kis köszöntőt mondani.

– Én iszom veled, de nem erre a ragyaverte sziklára. A bukásodra iszom – mondta Brock felemelve söröskupáját. – Azazhogy iszom a kis sziklácskára is. És ezennel elkeresztelem Struan Bolondériájának.

– Valóban nem túl nagy – válaszolta Struan. – De elég nagy a Struanok és a többi Kína-járó számára. Hogy van-e akkora, hogy a Struanok és a Brockok egyaránt elférjenek rajta – ez már más kérdés.

– Megmondom én teneked a szemedbe, Dirk pajtás: ehhez biz egész Kína sem elég nagy. – Brock fölhajtotta a sört, a kupát a sziget belseje felé hajította, majd elindult saját nagycsónakja felé. Néhány kereskedő követte.

– Szavamra, rémes a modora – mondta Quance, majd nevetve felkiáltott: – Tajpan, halljuk a tósztot! Mr. Quance-et állandó szomjúság kínozza! Csináljuk már azt a történelmet!

– Bocsánatát kérem, Mr. Struan – mondta Horatio Sinclair. – Nem volna illendőbb, ha még a pohárköszöntő előtt hálát adnánk az Úrnak azért a kegyért, amelyben a mai napon részeltetett bennünket?

– Dehogynem, fiam. Bolond vagyok, hogy ezt elfeledtem. Lennél előimádkozó?

– Itt van Mauss tiszteletes, uram.

Struan tétovázott, készületlenül érte a válasz. A fiatalembert méregette, tetszett neki a kékesszürke szemekben megcsillanó derű.

– Mauss tiszteletes! – mondta. – Merre van? Imádkozzunk!

Mauss a kereskedők fölé tornyosult. Tántorgó léptekkel odament az asztal elé, letette üres poharát, s úgy tett, mintha mindig is üres lett volna. A jelenlévők levették kalapjukat, födetlen fővel várakoztak a hideg szélben.

Elcsendesedett a part. Struan az előhegység egyik kiszögellése felé pillantott: ott áll majd a templom. Lelki szemével már látta is, mint ahogy látta a várost, a rakodópartokat, a raktárépületeket, a lakóházakat, a kerteket. Látta a Nagy Házat, ahol majd nemzedékeken át tartja udvarát a Tajpan. Látta a házhoz tartozó emberek és családjaik otthonait. És a lányait. Eszébe jutott jelenlegi szeretője, Csüing Zsen Mejmej: öt éve vásárolta az akkor tizenöt éves, érintetlen lányt.

Ájíjje, kiáltott föl magában boldogan, azt a kantoni kifejezést használva, amely a hangsúlytól függően egyaránt jelent betett örömet, haragot, undorodást, boldogságot vagy tanácsalanságot. Ha egy lányra azt lehet mondani, hogy igazi kis vadmacska, hát Mejmej kiérdemli ezt a nevet.

– Édes Istene viharzó szeleknek, tajtéknak és a szeretet szépségének, Istene nagy hajóknak, Sarkcsillagnak és az otthon szépségének, Istene s Atyja a gyermek Jézusnak, tekints le ránk, s könyörülj rajtunk! – Mauss lehunyt szemekkel fölemelte karjait. A hangja kiöblösödött, mélységes vágyakozása hatalmába kerítette hallgatóit. – Emberek gyermekei vagyunk, atyáink ugyanúgy aggódnak érettünk, ahogy te aggódtál áldott fiad, Jézus miatt. E földön megfeszítik a szenteket, s a bűnösök sokasodnak. Nézzük a pompázó virágot, s nem látunk téged. Elviseljük a Legmagasztosabb Förgeteget, s nem ismerünk téged. Átszeljük a hatalmas óceánokat, és nem érezzük kezed. Learatjuk a földet, s nem érintünk téged. Eszünk és iszunk, de nem ízlelünk téged. Mert te vagy mindez s minden más is. Te vagy az élet és halál, te vagy a siker és a bukás. Te vagy az Úr, s mi emberek vagyunk...

Szünetet tartott, az arca eltorzult, ahogy megpróbált erőt venni elkínzott lelkén. Ó, Uram, bocsásd meg az én bűneimet! Hadd

tegyem jóvá vétkeimet a pogányok térítése által! Hadd legyen mártírja a Szent Ügynek! Változtasd vissza jelen valómat, azzá, mi voltam egykoron!...

Wolfgang Mauss azonban tudta, hogy már nincs visszaút; hogy attól a pillanattól fogva, hogy Struan szolgálatába szegődött, elhagyta lelkének nyugalma, s a posványba vonták testének szükségletei. Jaj, Uram, persze hogy helyes volt, amit tettem. Sehogymáshogy nem juthattam volna el Kínába.

Kinyitotta a szemét, s kétségbeesett tekintettel nézett körül. – Bocsássatok meg. Bocsássatok meg nekem. Nem jönnek számra a szavak. Látom a szavakat, a dicső szavakat, amelyek révén megismertethetném veletek az Urat, úgy, ahogy valamikor én ismertem őt.. De már nem tudom kimondani a szavakat. Bocsássatok meg. Ó, Uram, áldd meg ezt a szigetet! Ámen.

Struan töltött egy tele pohár whiskyt, és odanyújtotta Maussnak. – Szerintem nagyon jól beszélt. És most igyunk, uraim! A királynőre!

Ittak, majd miután kiürítették poharukat, Struan intett, hogy töltsék újra.

– Engedelmeivel, Glessing kapitány, felajánlanék az embereinek egy-egy pohárka rumot. És természetesen önnek is. Igyunk a királynő legújabb birtokára! Kapitány, maga ma bevonult a történelembe. – A kereskedők felé fordult: – Adjuk meg a kapitánynak a neki kijáró tiszteletet. Nevezzük el ezt a partszakaszt Glessing-foknak!

A kereskedők egyetértőleg összesúgtak.

– Egy szigetnek vagy egy sziget valamely részének elnevezése a rangelső tisztviselő előjoga – mondta Glessing.

– Meg fogom említeni őexcellenciájának.

Glessing kurtán biccentett, majd rácsattant a hajó őrtisztjére: – Matrózoknak egy kupicával, a Struan és Társa tiszteletére. Katonák nem kaphatnak. És pihenj az egész!

Annak ellenére, hogy haragudott Struanra, Glessinget akaratlanul is elöntötte a büszke tudat, hogy amíg csak áll a hongkongi kolónia, emlegetni fogják a nevét. Mert Struan sohasem tett könnyelmű kijelentéseket.

Struan pohárköszöntőt mondott Hongkongra; háromszoros éljen volt rá a válasz. Aztán Struan intett a dudásnak, s a Struan-klán családi indulójának hangjai töltötték be a levegőt.

Robb nem ivott semmit. Struan elkortyolt egy pohár konyakot, majd lassan keresztülvágott a tömegben, egyeseknek odaköszönt, másoknak csak odabólintott.

– Te nem iszol, Gordon?

– Nem, köszönöm, Mr. Struan. – Gordon Csen kínai módra meghajolt; nagyon büszke volt, hogy a Tajpan észrevette.

– Hogy megy sorod mostanában?

– Köszönöm a kérdését, uram, nagyon jól.

Remek fiatalemberré serdült a fiú, gondolta Struan. Mennyi idős is most? Tizenkilenc. Repül az idő.

Szeretettel gondolt vissza Gordon Csen anyjára, ő volt az első s egyben a legszebb szeretője. Ajíjje, de sokat tanultam tőle!...

– Hogy van anyád? – kérdezte.

– Nagyon jól – mosolyodott el Gordon Csen. – Megkért, mondjam meg önnek, imádkozik, hogy ne történjen semmi baja. Minden hónapban zsosz-füstölőket gyújt az ön tiszteletére a templomban.

Struan eltűnődött: milyen is lehet most Kaj-szung. Tizenhét esztendeje nem látta. Az arcára azonban világosan emlékezett. – Add át neki a legjobb kívánságaimat.

– Túlságosan megtiszteli anyámat, Mr. Struan.

– Csen Seng azt mondta nekem, hogy szorgalmasan dolgozol, és nagyon hasznos vagy a számára.

– Csen Seng nagyon kedves hozzám, uram.

Cseng Seng soha senkihez sem volt kedves, aki nem szolgált meg többet, mint amibe a tartása került. Csen Seng egy vén tolvaj, gondolta Struan, de istenemre, elvesznénk nélküle.

– Csen Sengnél különb tanítómestert keresve se találhatnál magadnak. Az elkövetkezendő néhány hónapban nagyon sok lesz a tennivaló. Fel kell kötni a gatyamadzagot.

– Remélem, szolgálataira lehetek a Nemes Háznak, uram.

Struan érezte, hogy fia forgat valamit a fejében, de nem várt; udvariasan bólintott csupán, s továbbment, tudván, hogy Gordon meg fogja találni a módját, hogy beszéljen vele, ha majd elérkezik az ideje.

Gordon Csen meghajolt, majd egy perc múltán odament az egyik asztalhoz, s udvariasan kivárta a háttérben, amíg odaférhetett. Tudta, hogy bámulják, de nem törődött vele; tudta, hogy amíg Struan a Tajpan, addig teljes biztonságban van.

A parton álló kereskedők és matrózok pusztá kézzel tépték darabokra a sült csirkéket és sült malacokat, teli szájjal tömték magukba a húst, állukon csöpögött a zsír. Micsoda vademberek, gondolta magában Gordon Csen, s hálás volt a zsosznak, amiért kínaiként nevelkedett s nem európaiként.

Igen, gondolta magában, nagyon kegyes hozzám a zosz. A zosz hozta össze néhány esztendővel azelőtt titkos kínai tanítójával. A Tanítóról senkinek sem beszélt, még anyjának sem. Ettől az embertől tudta meg, hogy nem feltétlenül igaz minden, amit korábban Sinclair és Mauss tiszteletesek tanítottak neki. E férfitől Buddháról tanult, Kínáról és Kína múltjáról. És hogy miként kell viszonzni az élet ajándékát, és miként kell szülőhazája dicsőségére élni ezzel az élettel. Aztán az elmúlt esztendőben a Tanító bevezette a legerősebb, legjobban szervezett és legharciasabb kínai titkos társaságba, a Hung Mun tongba, amely szinte az egész országot behálózta, és amelynek tagjai a vérszövetség legszentebb esküjével fogadták, hogy letaszítják a trónról a gyűlölt mandzsukat, az idegen

Csingeket, Kína uralkodó dinasztiáját.

Más-más szervezeti formában és különböző nevek alatt, de a társaság már két évszázada munkálkodott a felkelés kiobbantásán. E kétszáz év során számos lázadás tört ki a kínai birodalom területén – Tibettől Formozáig, Mongóliától Indokínáig. Ahol csak felütötte fejét az éhség, a zsarnokság vagy az elégedetlenség, megjelent a Hung Mun, hogy egységbe tömörítse a parasztokat mandarinjaik ellen. Valamennyi felkelés elbukott, a Csingek kegyetlenül levertek a lázadásokat. A társaság azonban valamennyit túlélte.

Gordon Csen megtiszteltetésnek vette, hogy őt, a csupán félig kínait méltónak ítélte rá a Hung Mun, hogy tagja lehessen. Halál a Csingekre! Áldotta a zosz, hogy a történelemnek ebben a szakaszában születhetett, Kínának e területén, és hogy ilyen apja van, mert tudta: már csaknem teljesen megérett az idő, hogy egész Kínában kirobbanjon a felkelés.

És áldotta a Tajpant, amiért egy felbecsülhetetlen értékű gyöngyszemet ajándékozott a Hung Munnak: Hongkongot. A sziget révén a társaság végre egy olyan bázishoz jut, amely mentes a mandarinok szűnni nem akaró zsarnokságától.

Hongkong a barbárok fennhatósága alá kerül, s Gordon Csen tudta, hogy itt, ezen a parányi szigeten a társaság fel fog virágozni. Innen, Hongkongból titokban és biztonságban puhatolhatják a kínai szárazföldet és zaklathatják a Csingeket, mígnem elérkezik majd a nagy nap. És ha a zosz is úgy akarja, gondolta, ha velünk lesz a zosz, a Nemes Ház hatalmát is felhasználhatom az ügy érdekében.

– Kotródj innen, te mocskos pogány!

Gordon Csen meglepetten pillantott fel. Egy tömzsi, keménykötésű matróz méregette rá a szemét. A kezében egy malaccomból szorongatott, azt marcangolta töredezett fogaival.

– Kotródj innen, vagy a koszos nyakad köré tekerem azt a mocskos copfodat!

McKay fedélzetmester odarohant, és félrelökte a matrózt. – Vigyázz a nyelvedre, Ramsey, te ragyás csirkefogó! – förmedt rá, majd Gordonhoz fordult: – Nem akarta megsérteni, Mr. Csen.

– Tudom. Köszönöm, Mr. McKay.

– Akar egy kis falnivalót? – McKay egy csirkét szúrt a kése hegyére, és Gordon felé kínálta.

Gordon Csen McKay barbár viselkedésétől elborzadva letörte a csirke egyik szárnyának végét – Köszönöm.

– Ennyit eszik összesen?

– Igen. Ez a legfinomabb része. – Csen meghajolt. – Még egyszer köszönöm. – Elment. McKay a matrózhoz lépett: – Mi van veled, cimbora?

– Ki kellett volna vágnom ennek a köcsögnek a szívét. Tán ő a kínai szeretőd, McKay?

– Fogd halkabbra, egyetlenem. Hagyd békén ezt a kínait. Ha hitetlen nyavalyásokkal akarsz szórakozni, akad belőlük éppen elég. De ne ezzel szórakozz, az istenedet! Ő a Tajpan fattya.

– Akkor miért nem visel valami rohadt jelet... vagy mért nem vágatja le azt a rohadt varkocsát? – Ramsey suttogóra fogta a hangját, és elvigyorodott. – Azt mondják, ezek a kínai köcsögök mások. Más nekik a testük.

– Ezt nem tudom. Egyik mocskhoz sem kerültem olyan közel. Van elég a mi fajtánkból Macauban.

Struan a part mentén horgonyzó szampannt figyelte. Kis dereglye volt, kabinjának fala bambuszrácszatra feszített vékony rotángpálmaszövetből készült. Hoklók lakták, egy halász és családja, akik vízen éltek le úgyszólván egész életüket, s csak nagy ritkán – mondhatni, szinte sohasem – tették a lábukat szárazföldre. Struan látta, hogy a szampanon négy felnőtt és nyolc gyerek tartózkodik. A

kisebbség egyik-másikát derekuk köré tekert kötél óvta a vízbeeséstől. Ezek nyilván fiúk voltak. A lányok derekára nem kötöttek kötelet, mivel ők nem értékesek.

– Mit gondol, Mr. Struan, mikor térhetünk vissza Macauba?

Struan megfordult, és rámosolygott Horatióra. – Gondolom, holnap, fiam. De azt hiszem, őexcellenciájának szüksége lesz rád: Tiszszennel fog tárgyalni. Lesz még néhány lefordítandó irat.

– Mikor kerül sor a tárgyalásra?

– Gondolom, úgy három napon belül.

– Ha indul hajója Macauba, Mr. Struan, megengedné, hogy a húgom elmenjen velem? Szegény Mary már két hónapja nem tette partra a lábát.

– Örömmel. – Struannak az járt a fejében, hogy vajon mit szól majd Horatio, ha megtudja az igazságot Maryvel kapcsolatban, ő maga valamivel több mint három éve tudott a dologról...

Még Macauban történt... az emberektől hemzsegő piactéren. Egy kínai hirtelen egy kis papírszeletet nyomott a kezébe, s eltűnt. A levélkét kínai jelekkel írták. Struan megmutatta Wolfgang Maussnak.

– Az áll rajta, hogyan lehet eljutni egy bizonyos házba, Mr. Struan. Meg egy üzenet: „Bizalmas közlendőim vannak a Nemes Ház Tajpanja számára, háza megóvásának érdekében. Jöjjön titokban a ház oldalsó bejáratához a majom órájában.”

– Mikor van a majom órája?

– Délután háromkor.

– És hol van ez a ház?

Wolfgang elmagyarázta neki, majd hozzátette: – Ne menjen el, Mr. Struan. Ez csapda, *hein?* Ne felejtse el, hogy százezer tael van kitűzve a fejére.

– Ez a ház nem a kínai negyedben van – felelte Struan. – Nappal

nem állítanak csapdát. Szedje össze a csónakom legénységét. Ha egy órán belül nem jövök ki, jöjjön utánam, és keressen meg.

Így aztán elment, Wolfgangot és a csónak felfegyverzett legénységét megbízta, álljanak készenlétben a közelben. A ház egy csöndes, fák szegélyezte utcácskában állt, egy sorban a többi lakóházzal. Struan benyitott egy magas falba vágott ajtón, s egy kertben találta magát. Kínai szolgálólány várta. Tiszta, rendes öltözéket viselt: fekete nadrágot és kabátot, haját kontyba tűzve. Meghajolt, s intett Struannak, hogy csendben kövesse. Átvezette a kerten, beléptek a házba, felmentek egy kis hátsó lépcsőn, és benyitottak egy szobába. Struan óvatosan, minden eshetőségre készen követte.

Gazdagon berendezett szoba volt, a faburkolatú falakon faliszőnyegek függtek. Struan székeket látott, egy asztalt, és tíkfából készült kínai bútorokat. A helyiségnek különös tisztaságszaga volt, amelyben valami egészen finom füstölő illata érződött. A szoba egyetlen ablaka a kertre nézett.

A szolgálólány az egyik oldalfal túlsó végéhez lépett, s félrehajtotta az egyik faliszőnyeg csücskét. Egy kis kukucsálónyílás vált láthatóvá mögötte a falban. A lány benézett rajta, majd intett Struannak, hogy kövesse a példát. Struan tudta, hogy ez egy régi kínai trükk: az ellenséget ráveszik, hogy tapassza szemét egy kis lyukra, amely mögött, a fal túloldalán túvel a kezében lapul valaki. Ezért csak néhány centiméternyi távolságból nézett be a lyukon, így is jól látta a másik szobát.

Egy hálószoba volt. Vang Csú, Macau főmandarinja hevert az ágyban meztelenül, kövéren, horkolva. Mellette, ugyancsak meztelenül, Mary feküdt. Fejét a karjain nyugtatta, a mennyezetet bámulta.

Struan megigézve, döbbsenten nézte. Mary gyengéden oldalba bökte Vang Csut, simogatta, míg fel nem ébredt, akkor ránevetett, s beszélgetni kezdett vele. Struannak mindaddig sejtelve sem volt róla, hogy Mary tud kínaiul, nem tudott róla többet, mint bárki más

– a lány bátyja kivételével. Mary most megrázott egy apró csengettyűt; egy szolgálólány lépett a szobába, és segített a mandarinnak felöltözni. Vang Csu egymaga képtelen volt erre, mert a körmei tíz centiméter hosszúak voltak, s ráadásul ékkövekkel kirakott tokok óvták őket. Struan undorodva elfordult.

Hirtelen csivitelő hangok hangzottak fel a kert felől; Struan óvatosan kilesett. Vang testőrei gyülekeztek a kertben: elzárhatják a kifelé vezető utat. A szolgálólány intett neki, hogy ne nyugtalankodjon, aztán odament az asztalhoz, teát töltött Struannak, majd meghajolt, és kiment a szobából.

Félóra múltán a testőrök kiléptek az utcára, és Struan látta, amint felsorakoznak egy gyaloghintó előtt. Vang Csut besegítették, majd eltávoztak.

– Üdvözöllek, Tajpan.

Struan megperdült, előrántotta a kését. Mary állt az ajtóban, amely egy falikárpit mögött rejtőzött. Pókhálóvékonyosságú anyagból készült ruhát viselt, amely semmit sem takart el. Marynek hosszú szőke haja volt, kék szeme, gödröcskés álla; a lábai hosszúak, csípője keskeny, mellei kicsik, kemények. A nyakában egy aranyláncon felbecsülhetetlen értékű faragott jade-kő függött. Kíváncsi, nyílt tekintettel, mosolyogva méregette Struant.

– Elteheted azt a kést, Tajpan. Nem vagy veszélyben. – Nyugodt, kacér volt a hangja.

– Téged meg kellene korbácsolni – mondta Struan.

– Volt részem elég korbácsolásban, már elfeledted? – Mary a hálószoba felé intett. – A másik szobában kényelmesebben beszélgethetünk. – Egy kis fiókos szekrényhez lépett; konyakosüveget és két poharat vett elő, majd töltött.

– Mi a baj? – kérdezte ugyanazzal a torz mosollyal az ajkán. – Nem láttál még lányt hálószobában?

– Úgy érted, hogy egy lotyó hálószobájában?

Mary feléje nyújtotta a poharat, Struan átvette. – Mi egyformák vagyunk, Tajpan. Mindketten a kínai hálótársakat részesítjük előnyben.

– Te átkozott szajha, istenemre mondom, hogy...

– Ne játszd az álszentet, nem illik hozzád. Házasember vagy, gyerekeid vannak. De azért sok más nővel akad dolgod. Kínai nőkkel. Mindet ismerem. Gondom volt rá, hogy mindőjükről tudomást szerezzek.

– Lehetetlen, hogy te Mary Sinclair vagy – mondta Struan, szinte csak önmagának.

– Nem lehetetlen. Inkább meglepő, megengedem. – Mary nyugodtan belekortyolt a poharába. – Azért hívattalak, mert azt akartam, hogy lásd, milyen vagyok.

– Miért?

– Mindenekelőtt küldd el az embereidet.

– Honnan tudsz róluk?

– Te nagyon óvatos vagy. Akárcsak én. Nem jönnél ide titokban testőrség nélkül. – Ingerkedve villant a szeme.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Mit mondtál az embereidnek, mennyi ideig várjanak?

– Egy órát.

– Ennél hosszabb ideig van szükségem rád. Küldd el őket. – Felkacagott. – Megvárom.

– Azt jól teszed. És végy magadra valamit.

Struan kiment az embereihez, és megmondta Wolfgangnak, várjanak még két óráig, aztán jöjjenek be utána. Beszámolt Maussnak a titkos ajtóról is, de Maryt nem említette.

Amikor visszament, Mary már az ágyon hevert. – Kérlek, csukd be az ajtót, Tajpan – mondta.

– Mondtam, hogy vegyél magadra valamit.

- Mondtam, hogy csukd be az ajtót.
- Struan dühösen bevágta. Mary levette magáról az áttetsző ruhát, és félredobta. – Tetszem neked?
- Nem. Undorodom tőled.
- Én viszont nem undorodom tőled, Tajpan. Te vagy az egyetlen férfi a világon, akit csodálok.
- Most kellene látnia Horatióknak.
- Horatio... – mondta titokzatos hangszíval Mary. – Mit mondtál most az embereidnek, meddig várjanak?
- Két órát.
- Elmondtad nekik a titkos ajtót. De rólam nem beszéltél.
- Miért vagy ennyire biztos ebben?
- Mert ismerlek, Tajpan. Ezért osztom meg veled a titkomat. – Lesütött szemmel játszadozott konyakospoharával. – Befejeztük már, amikor benéztél a kémlelőlyukon?
- A mindenségedet!... Azt ajánlom, ne...
- Légy türelmes hozzám, Tajpan. Befejeztük?
- Igen.
- Örülök neki. Örülök, de sajnálom is. Azt akartam, hogy biztos legyél benne.
- Nem értem.
- Azt akartam, hogy megbizonyosodj: Vang Csu a szeretőm.
- Miért akartad ezt?
- Mert tudok valami olyasmit, aminek hasznát veheted. Sose hinnéd el, ha nem látnád, hogy a főmandarin szeretője vagyok.
- Mit tudsz?
- Sok mindent, aminek hasznát veheted. Sok szeretőm van. Időnként eljön hozzám Csen Seng. Aztán jár ide sok kantoni mandarin. Az öreg Zsin-kua is volt itt egyszer. – Elfátyolosodtak a

szemei, mintha még a színük is megváltozott volna. – Én nem undorodom tőlük. Tetszik nekik a bőröm színe. Nekem meg ők tetszenek. Nekik meg én. El kell mondanom neked ezeket a dolgokat, Tajpan. Tartozom ennyivel.

– Miért?

– Amiért megtiltottad, hogy verjenek. Sajnos akkor már késő volt, de ez nem a te hibád. – Fölkelt az ágyról, és fölvetett egy rendes ruhát.

– Nem kacérkodom veled többé. Kérlek, hallgass meg, aztán tégy, ahogy jónak látod.

– Mit akarsz elmondani nekem?

– A császár új alkirályt nevezett ki Kantonba. A neve Ling, és egy császári ediktumot hoz magával, amelyben az áll, hogy véget kell vetni az ópiumcsempészetnek. Két hét múlva érkezik, és rá egy hétre katonasággal véteti körül a kantoni kolóniát. Egyetlen európaít se fognak kiengedni Kantonból, amíg át nem adják neki az ópiumot.

Struan megvetően fölkacagott. – Nem hiszem.

– Ha az ópium a kezére jut és megsemmisíti, mindenki, akinek valahol Kantonon kívül ópiuma van, egy vagyont keres.

– Nem fogják átadni neki.

– Na és ha foglyul ejtik az egész kolóniát, és az ópiumot kérik érte váltságdíj fejében? Akkor mit tehettek? Errefelé nincsenek hadihajók. Védtelenek vagytok, így van?

– Így.

– Küldj egy hajót Kalkuttába azzal az utasítással, hogy két hónappal a megérkezése után vásároljon annyi ópiumot, amennyit csak tud. Ha az információom hamisnak bizonyul, még mindig bőven lesz rá időd, hogy visszavond az utasítást.

– Ez Vangtól származik.

– Csak ami az alkirályt illeti. A többi az én ötletem. Vissza akartam fizetni az adósságomat.

- Nem tartozol nekem semmivel.
- Téged sohasem korbácsoltak meg.
- Akkor miért nem küldtél el hozzám titokban valakit, hogy mondja el nekem? Miért kellett ehhez idejönnöm? Hogy így lássalak? Miért kellett elém tárnod ezt az... iszonyatot?
- Mert én akartam elmondani neked. Személyesen. Azt akartam, hogy rajtam kívül valaki más is tudja, milyen vagyok. Te vagy az egyetlen ember, akiben megbízom – felelte Mary váratlan, gyerekes ártatlansággal.
- Te bolond vagy. Téged be kéne zárni.
- Mert szeretek kínaiakkal ágyba menni?
- Krisztusom! Hát csakugyan nem fogod fel, mi vagy?
- Dehogynem. Anglia szégyenfoltja. – Haragosra váltott az arca, vonásai megkeményedtek, idősebbnek mutatták koránál. – Ti férfiak azt teszitek, amihez kedvetek van, mi nők viszont nem tehetjük. Édes Jézusom, hát hogyan feküdhetnék én le egy európaival? Alig várnák, hogy elmondhassák és megszégyenítsenek mindannyiótok előtt, így viszont nem esik bántódása senkinek. Csak talán nekem, de ez már régen megtörtént.
- Mi történt?
- Tajpan, te ismered az életet... Tudod, hogy egy nőnek ugyanúgy szüksége van férfira, mint ahogy egy férfinak nőre. És miért kellene megelégednünk egyetlen férfival? Miért?
- Mióta megy ez így?
- Tizennégy éves korom óta. Ne vágj olyan megbotránkozott arcot! Hány éves volt Mejmej, amikor megvásároltad?
- Az más.
- Egy férfi számára persze mindig más. – Mary leült a tükör előtti asztalkához, és fésülni kezdte a haját. – Brock titokban a manilai spanyolokkal tárgyal az idej cukortermésről. Tíz százalékot ajánlott

fel Carlos de Silverának a monopóliumért.

Struant előntötte a düh. Ha Brock véghez tudja vinni ezt a trükköt a cukorral, egyeduralkodó lesz a Fülöp-szigeteki piacon. – Honnan tudod ezt?

- A compradoréjától, Ze-cintől.
- Ő is a... klienseid közé tartozik?
- Igen.
- Akarsz még valamit mondani?
- Százezer ezüsttaelt kereshetsz azon, amit elmondtam.
- Befejezted?
- Igen.

Struan felállt.

– Most mit akarsz tenni? – kérdezte Mary.
– Elmondom a bátyádnak. Az lesz a legjobb, ha visszaküld Angliába.

– Hagyd, hogy a saját életemet éljem, Tajpan. Örülök annak, hogy ilyen vagyok, és sose leszek más. Horatión és néhány kínain kívül senki sem tudja, egyetlen európai sem, hogy beszélek kínaiul. Ismerem a kantoni és a mandarin nyelvjárást is. De te vagy az egyetlen, aki ismeri igazi valómat, ígérem neked, hogy nagyon... nagyon-nagyon hasznos leszek a számodra.

– Hazamégy, elhagyod Ázsiát.

– Az én hazám Ázsia. – Mary szemöldöke összeráncolódott, tekintete ellágyult. – Kérlek, hagyj meg engem olyannak, amilyen vagyok. Semmi sem változott. Két napja, hogy találkoztunk az utcán... Kedves, udvarias voltál hozzám. Én még ugyanaz a Mary vagyok.

– Nem vagy már ugyanaz. Ez itt neked mit se számít?

– Mindannyiunkban több ember lakozik egyszerre. Ez az egyik énem, de az a másik lány, az az édes, ártatlan kis szüzecke, aki

csacsiságokat fecseg, rajong az egyházért, a hárfázásért, az éneklésért meg a kézimunkázásért, az a lány is én vagyok. Nem tudom, miért van így, de ez az igazság. Te vagy Struan, a Tajpan... ördög, csempész, herceg, gyilkos, férj, paráználkodó, szent és még száz más ugyanakkor. Melyik az igazi éned?

– Nem mondom el Horatiónak. Egyszerűen csak haza fogsz menni. Adok rá pénzt.

– Van elég pénzem, hogy fedezni tudjam az utazásaimat, Tajpan. Sok ajándékot kapok. Nemcsak ez a ház az enyém, hanem a szomszédos is. Akkor fogok elmenni és úgy, amikor és ahogy én akarom. Kérlek, Tajpan, hagyd, hogy a saját zszozomat kövessem. Vagyok, aki vagyok, és ezen semmiképpen nem tudsz változtatni. Volt idő, amikor még segíthetél volna rajtam. De nem... ezt se mondhatom. Rajtam senki se segíthetett volna. Örülök annak, hogy ilyen vagyok. Esküszöm, hogy sosem fogok megváltozni. Maradok, aki voltama titkos énem, akiről kettőnkön kívül nem tud senki sem, és az is, akit mindenki ismer. Miért bánthanánk meg másokat? Miért okoznánk fájdalmat Horatiónak?

Struan lenézett rá. Tudta, a lány komolyan gondolja, amit mond.
– Tudod, milyen veszélynek teszed ki magad?

– Tudom.

– És mi lesz, ha gyereked lesz?

– A veszély az élet sója, Tajpan. – Mary Struan szemébe nézett, kék szemén árnyék suhant át. – Csak egy dolog miatt sajnálom, hogy idehívattalak. Most már soha nem lehetek az asszonyod. Szerettem volna az asszonyod lenni.

Struan a zszozára hagyta Maryt. Joga van hozzá, hogy kedve szerint éljen, és semmit sem oldana meg, ha kipellengérezné. Sőt: tönkretenné szerencsétlen bátyját.

Mary információi révén hatalmas haszonra tett szert. A lánynak köszönhetően a Nemes Ház egy esztendőn át csaknem teljes monopóliumot élvezett az ópiumkereskedelem terén, és bevétele

jóval meghaladta annak a tizenkétezer láda ópiumnak az árát, amelyeket Struan raktáraiból koboztak el a kolónia megsarcolása során. Marynek Brockra vonatkozó információi is helytállónak bizonyultak, s Brock cukorüzletének véget vetettek. Struan titokban folyószámlát nyitattott Mary számára Angliában, amelyre befizette a haszon egy részét. A lány megköszönte neki, de sose adta jelét, hogy érdekelné a pénz. Időről időre ezután is informálta Struant. Azt azonban sose mondta el a Tajpannak, hogy miért kezdte el kettős életét. Magasságos Úristen az égben, gondolta Struan, sose fogom megérteni az embereket...

Most pedig, ahogy ott állt a parton, azon gondolkozott, vajon mit tenne Horatio, ha megtudná a dolgot. Mary nem fogja tudni megőrizni második életének a titkát... Előbb-utóbb elkövet valami hibát.

– Min töri a fejét, Mr. Struan? – kérdezte Horatio.

– Semmin, fiam. Csak úgy elgondolkodtam.

– Indul hajója ma vagy holnap?

– Mi?

– Ami Macauba megy – mondta nevetve Horatio. – Hogy elvigye Maryt Macauba.

– Ja, igen, Maryt. – Struan összeszedte magát. – Valószínűleg holnap. Majd értesítelek.

Keresztülvágta magát a kereskedők csoportján, Robb felé tartott, aki most ott állt az egyik asztalnál, és a tengert nézte.

– Mi következik most, Mr. Struan? – kiáltott oda neki Skinner.

– Hogy?

– A sziget már a miénk. Mi lesz a Nemes Ház következő lépése?

– Természetesen az építkezés. Minél előbb építkezünk, annál gyorsabban teszünk szert haszonra, Mr. Skinner. – Struan jóindulatúan bólintott az újságíró felé, s folytatta útját. Az járt a fejében, vajon mit szólna hozzá a többi kereskedő, ha megtudnák,

hogy övé az *Oriental Times*, és hogy Skinner is az ő alkalmazottja.

- Nem eszel, Robb?
- Majd később, Dirk. Rengeteg időnk van még.
- Kérsz teát?
- Köszönöm.

Cooper sétált oda hozzájuk, fölemelte poharát. – Struan Bolondériájára?

– Hát ha ez bolondéria, Jeff – felelte Struan –, valamennyien velünk süllyednek a csatornába.

– Így van – tette hozzá Robb. – És nem lesz egy olcsó csatorna, ha a Struanoknak bármi közük lesz hozzá.

– Hiába, a Nemes Ház meg tudja adni a módját! Tökéletes whisky, brandy, pezsgő. És velencei üveg. – Cooper körmével megkocogtatta a pohár falát, amely tiszta hangon felcsendült. – Gyönyörű.

– Birminghamben készült. Csak nemrég fedeztek fel egy új eljárást. Van már egy gyár, amely hetente ezer ilyen poharat készít. Nem adok rá egy évet, s már tucatnyi ilyen gyár lesz. – Struan egy pillanatra elhallgatott. – Annyi ilyet szállítok magának Bostonba, amennyit csak akar. Darabját *tíz* amerikai centért.

Cooper alaposan szemügyre vette a poharat. – Tízezret. Hat centjével.

– Tíz cent. Brock tizenkettőt is elkérne magától.

– Tizenötezer hét centjével.

– Áll, azzal a kikötéssel, hogy mához egy évre ugyanezen az áron harmincezret rendel, és kijelenti, hogy csak rajtunk keresztül importál poharat.

– Áll, azzal a kikötéssel, ha ön hajlandó ugyanazzal a hajóval elszállítani egy gyapjúrakományt New Orleansból Liverpoolba.

– Hány tonna?

– Háromszáz. A szokásos feltételekkel.

– Áll, azzal a kikötéssel, ha az idei teaszezon idején hajlandó ügynökünként működni Kantonban. Mármint szükség esetén.

Cooper nyomban óvatos lett: – De hiszen a háborúnak vége. Miért lenne szükségük ügynökre?

– Megegyeztünk?

Cooper agyában villámgyorsan kergették egymást a gondolatok. A Csuenpi Egyezmény értelmében Kanton máris nyitva állt a kereskedelem számára. Úgy volt, hogy másnap valamennyien visszatelepülnek a kantoni kolóniára, s ismét oda helyezik székhelyüket. Ismét birtokba veszik majd a kirendeltségeiket – vagy hongjaikat, ahogy Keleten nevezték az üzletházakat –, s a kolónián tartózkodnak egészen májusig, az üzleti szezon végéig. Azt mondani, hogy a Nemes Háznak ügynökre van szüksége Kantonban, legalább olyan bolondságnak hangzott, mint ha valaki azt állítaná, hogy az Egyesült Államoknak királyi családra van szüksége.

– Megegyeztünk, Jeff?

– Igen. Megint háborúra számít?

– Az élet csupa háborúság. Nem erre célzott az előbb Wolfgang?

– Nem tudom.

– Mikorra készül el az új hajója? – kérdezte minden átmenet nélkül Struan.

Cooper szeme összeszűkült. – Erről hogyan szerzett tudomást? A társaságunk tagjain kívül erről senki sem tud.

Robb felnevetett. – A mi szakmánkban mindenről tudni kell, Jeff. Lehet, hogy az új hajó hátrányos helyzetbe kényszerít minket. Ha olyan gyors lesz, mint Dirk gondolja, talán átvesszük magától. Vagy építünk négy ugyanolyat.

– A briteknek eddig nem volt szokásuk, hogy amerikai hajókat vásároljanak – mondta idegesen Cooper.

– Nem is fogunk vásárolni, Jeff – mondta Struan. – Már birtokunkban van az új hajó tervrajza. Ott fogjuk felépíteni, ahol eddig is építettük a hajóinkat: Glasgow-ban. A maga helyében én egy fokkal jobban megdönténém az árbocait, és a közép- és tatárbozca is tennék terebet. Milyen nevet ad majd a hajónak?

– *Independence*.

– Akkor mi *Independent Cloud*nak fogjuk nevezni a mienket. Mármint hogy ha érdemes lesz rá.

– Tönkre fogjuk verni magukat a hajózási versenyben. Eddig kétszer is legyőztük magukat háborúban, most viszont oda fogunk ütni, ahol igazán fáj. Kivesszük a kezükből a kereskedelmet.

– Egy szikrányi reményük sincs erre. – Struan észrevette, hogy Tillman el akar menni. Élesebbre váltott a hangja. – Sose is lesz, amíg az országuk felén rabszolgaság dívik.

– Idővel másképp lesz. Az angolok vezették be.

– A csirkefogók vezették be!

Igen, és az örültek folytatták, gondolta keserűen Cooper, s eszébe jutottak azok a heves szóváltások, amelyeket társával folytatott, aki az ültetvényein rabszolgákat dolgoztatott, sőt kereskedett is velük. Hogyan lehet ennyire vak Wilf? – Nyolc évvel ezelőtt még maga is üzletelt rabszolgákkal.

– Istenemre mondom, a Struanoknak sohasem volt emberi rakományuk! És a magasságos Úristenre fogadom, lesöprök a tenger színéről bármilyen hajót, ha ilyesmin érem. Brit vizeken és azokon kívül is. Mi példát mutattunk a világnak. Eltöröltük a rabszolgaságot. Az Úr a tanúm, eltartott egészen 1833-ig, de azóta vége. Bármilyen hajót mondtam, ne feledje!

– Akkor tegyen meg még valamit. Vesse latba a befolyását annak érdekében, hogy mi is vásárolhassunk ópiumot attól az átkozott Kelet-indiai Társaságtól! Miért kell kizárni mindenkit az árverésekről, aki nem angol, mi? Miért kényszerítenek minket arra, hogy a rossz minőségű török ópiumot vásároljuk, amikor

Bengáliában annyi van belőle, hogy ha mód lenne rá, se tudnánk mindet fölvásárolni?

– Maga is jól tudja, hogy én már megtettem a magamét, sőt még annál is többet, hogy tönkretegyük a Társaságot. Szánjon rá egy kis pénzt, pajtás. Kockáztasson egy kicsit. Próbálja meggyőzni Washington-t. Támogassa a társa bátyját, elvégre, ha jól tudom, az illető Alabama szenátora. Vagy talán túlságosan leköti a partnerét az a négy istenverte rabszolgahajója, meg az a két emberpiac, amit Mobile-ban tart fenn?

– Istenemre, maga nagyon jól tudja, mi a véleményem erről a dolgról. Szerintem az az igazság, hogy maguk egyszerűen félnek a szabad versenytől. Mi másért tartanak még érvényben a tengerhajózási törvényt? Miért iktatták törvénybe, hogy Angliába csak angol hajók szállíthatnak árut? Milyen jogok sajátítják ki a világ legnagyobb piacát?

– Nem isteni eredetű jogok folytán, pajtás – felelte élesen Struan.
– Nem isteni eredetű jogok folytán, amelyek, úgy tetszik, áthatják egész Amerika gondolkozásmódját és külpolitikáját.

– Van néhány dolog, amiben nekünk van igazunk, és maguk tévednek. Legyen szabad verseny! Istenverte vámsorompók! Szabad kereskedelem, szabad tengerek – ez a követendő út!

– A Struan család ebben egyetért magával. Nem olvassa az újságokat? Közlöm magával, hogy mi évente tízezer szavazót vásárolunk meg annak érdekében, hogy támogassuk azt a hat képviselőt, aki a szabad kereskedelemre fog szavazni. Megtesszük, ami telik tőlünk.

– Mi nem vásárolunk voksokat.

– Más a maguk rendszere, és más a miénk. És hadd mondjak magának még valamit: nem a britek kezdeményezték egyik Amerika elleni háborút sem. Sem azt, amit azok ellen az átkozott hannoveri királyok ellen folytattunk. Nem maguk nyerték meg azokat a háborúkat, mi veszítettük el őket. Miért háborúznánk rokonaink és

barátaink ellen? De ha a Szigetek népe valaha is úgy határoz, hogy hadba száll az Államok ellen, hát nagyon vigyázzanak. Mert akkor végük.

– Azt hiszem, a pohárköszöntőket ezennel befejezettnek tekinthetjük – mondta Robb.

A két férfi, aki eddig farkasszemet nézett egymással, most Robbra meredt, aki legnagyobb csodálkozásukra három pohárral töltött.

– Te nem iszol, Robb. – Struan hangja úgy csattant, mint a korbács.

– De iszom. Csak most, Hongkongra, aztán soha többé. – Robb átnyújtotta nekik a poharakat. Az aranybarna whiskyt szülőföldjükön, a Loch Tannoch mellett párolták, kizárólag Nemes Ház részére. Robbnak szüksége volt az italra; szüksége volt a kis hordóra.

– Szent esküvel fogadtad!...

– Tudom. De vízzel koccintani balszerencsét jelent. És ez egy fontos pohárköszöntő. – Robb keze remegett, ahogy fölemelte a poharat. – A szerencsénkre. Az *Independence*-re és az *Independent Cloudra*. A tengerek szabadságára. Hogy pusztuljon minden zsarnok.

Belekortyolt a poharába, de nem nyelte le a whisky; a szájában tartotta, érzékelte tüzet; teste összerándult a vágyakozástól. Kiköpte a szájában tartott kortyot, s poharának tartalmát a homokos, kavicsos fövényre öntötte.

– Ha még egyszer meglátnál, hogy ilyen tesztek, üsd ki a poharat a kezemből. – Robb megfordult, s émelygő gyomorral elindult a sziget belseje felé.

– Nekem nem volna ennyi lelkierőm – mondta Cooper.

– Robbnak elment az esze, hogy így kísérti a Gonoszt – válaszolta Struan.

Robb hat esztendővel ezelőtt kezdett el mértéktelenül inni. Az

azelőtt való évben érkezett Macauba Skóciából Sarah a gyerekekkel. Egy ideig rendben ment minden, de aztán Sarah tudomást szerzett Ming Szuról, aki akkor már esztendők óta Robb ágyasa volt, s egy kislányt is szült neki. Struan még nem felejtette el, milyen dühös volt Sarah, és milyen szomorú Robb – sajnálta mindkettejüket. Évekkel korábban el kellett volna már válniuk, gondolta, s átkozódott magában, amiért a parlament még nem szavazta meg a válást lehetővé tevő törvényt. Sarah nagy sokára aztán hajlandó volt megbocsátani Robbnak, de csak azzal a feltétellel, ha Robb megesküszik, hogy azonnal megszabadul imádott szeretőjétől és lányától. Robb belement az egyezésbe, de gyűlölte magát érte. Titokban négyezer ezüsttaelt adott Ming Szunak, aki ezután lányával együtt elhagyta Macaut. Robb sose látta őket többé, nem is hallott felőlük. Sarah megenyhült ugyan, de sosem verte ki fejéből a szép lányt és annak gyermekét, s újra meg újra hintette a sót férje soha be nem gyógyuló sebébe. Robb ivásnak adta a fejét. Az ital nemsokára teljesen hatalmába kerítette, s végül már szinte hónapokig részeg volt. Aztán egy napon eltűnt. Végül Struan akadt rá egy mocskos macaui csapszékben; hazavitte, kijózanította, majd egy pisztolyt nyomott a kezébe.

– Lódd főbe magad nyomban, vagy esküdj meg mindenre, ami szent, hogy soha többé nem iszol. Ez méreg neked, Robb. Csaknem egy esztendeje már, hogy egyfolytában részeg vagy. Neked a gyerekeidre is gondolnod kell. Szegények már rettegnek tőled, nem is csodálom; és én is belefáradtam, hogy folyton kanálisokból rángassalak elő. Nézd csak meg magad, Robb! Nézd meg magad!

Struan erővel kényszerítette, hogy a tükörbe nézzen. Robb akkor megesküdött, Struan pedig egy hónapra elküldte a tengerre, s a hajó legénységének megparancsolta, hogy ne adjanak neki szeszes italt. Robb kis híján belehalt. Idővel aztán ismét régi önmaga lett, köszönetet mondott érte a bátyjának, visszatért Sarah-hoz, és megpróbálta kibékíteni. De soha többé nem tért vissza közójük se a békesség, se a szeretet. Szegény Robb, gondolta Struan. Szegény

Sarah... Borzasztó, hogy így éljen egymás mellett férj és feleség.

– Mi az ördögnek tette ezt Robb? – kérdezte Struan.

– Azt hiszem, véget akart vetni a vitának – felelte Cooper. – Már kezdtem dühös lenni. Bocsásson meg.

– Nem kell bocsánatot kérnie, Jeff. Az én hibám volt. De ne hagyjuk kárba veszni Robb kurázsiját. Igyunk arra, amit mondott.

Szótlanul ittak. Végig a parton kereskedők és matrózok dárídóztak.

– Hej, Tajpan! Maga is, maga feneette gyarmati! Jöjjenek ide!

A zászlórúd közelében ülő Quance kiáltott oda nekik. Intett feléjük, majd megint elkiáltotta magát: – A pokolba is, jöjjenek már ide! – Egy csipet tubákot tömött az orrába, tüsszentett kettőt, majd türelmetlen mozdulatokkal leporolta magát egy francia csipkekendővel.

– Az Úristenre kérem, uram – nézett Struanra keret nélküli szemüvege fölött –, árulja el nekem, hogy a fészkes fenébe lehet itt dolgozni ebben a fülhasogató ordítózásban és tolongásban? Ennek maga az oka, meg azok az átkozott italok!

– Megkóstolta már a brandyt, Mr. Quance?

– Tökéletes a brandy, kedves barátom. Mint Miss Tillman keble. – Levette a képet az állványról, és feltartotta. – Mi a véleménye?

– Shevaun Tillmanról?

– A képről. Hogyan tud ilyen zagyvaságot kérdezni? Hogy jut eszébe egy nőszemélyről fecsegni, amikor egy remekmű előtt áll? – Quance ismét tubákot tömött az orrába, köhögött, meghúzta Napóleon-konyakkal teli laposüvegét, majd tüsszentett.

A kép temperával készült, és az aznapi ceremóniát ábrázolta. Finom munka volt. Valóságos. Egy kicsivel még több is annál. Könnyen föl lehetett ismerni Brockot és Mausst, valamint a proklamációt felolvasó Glessinget.

- Remek kép, Mr. Quance.
  - Ötven guinea.
  - A múlt héten már vettem magától egy képet.
  - Húsz guinea.
  - Nem érdekel.
  - Tizenöt guinea, és átfestem, úgy, hogy maga olvassa föl a proklamációt.
  - Nem.
  - Mr. Cooper! Egy remekmű... Húsz guinea.
  - A Tajpant és Robbot nem számítva, nekem van a legnagyobb Quance-gyűjteményem az egész Távol-Keleten.
  - Az ördög vigye magukat, uraim, hát valahonnan csak elő kell teremtenem a pénzt!
  - Adja el Brocknak. Nyomban meg is keresheti – mondta Struan.
  - A ragya verje ki Brockot! – Quance hatalmasan meghúzta a laposüveget. – Az az ember semmibe vesz engem, hogy a mennykő csapna belé! – mondta harsány hangon. – Mi az Úristennek tennék halhatatlanná egy ilyen embert? – Néhány ecsetvonással eltüntette Brockot a képről. – A ragya cifrázza ki magukat is. Majd elküldöm a Királyi Akadémiának. A maga legközelebbi hajóján, Tajpan.
  - És ki fogja fizetni a szállítás költségeit? Meg a biztosítást?
  - Én fogom, édes fiam.
  - És miből?
- Quance a képet tanulmányozta. Tudta, hogy még öregkorában is képes lesz festeni, még hozzá egyre jobban; a tehetsége nem fog megfakulni.
- Miből, Mr. Quance?
- Quance fejedelmi mozdulattal intett Struan felé. – Pénzzel. Taelekkel. Dohánnyal. Dollárokkal. Készpénzben!

– Ismét van hitelszámlája, Mr. Quance?

Quance nem válaszolt. Tovább csodálta művét, tudván, hogy a hal pedzi már a csalit.

– Halljuk, Aristotle, ki ad magának hitelt? – makacskodott Struan.

Quance megint alaposan meghúzta a laposüveget, tubákol, majd tüsszentett. – Üljön le – suttogott, akár egy összeesküvő. Körülnézett, nem hallgatózik-e valaki. – Titok. Fölemelte a festményt. – Húsz guinea?

– Rendben van – felelte Struan. – Bár ennyit nem ér meg.

– Maga igazán gavallér, Tajpan. Tubákot?

– Kell a kutyának!

– Nos, az a helyzet, hogy van egy bizonyos hölgy, aki nagyon szeret önmagának tetszelegni. Tükör előtt. Úgy, hogy ilyenkor nincs rajta ruha. Megbízást kaptam, hogy fessek le a hölgyet illetően állapotában.

– Mindenható! Ki az a hölgy?

– Mindketten nagyon jól ismerik – válaszolta Quance, majd színlelt szomorúsággal hozzátette: – Megeskettek rá, hogy nem fedem föl a nevét. De a hátsó fertályát meg fogom örökíteni az utókor számára. Felséges, micsoda tompora van! – Megint kortyolt egyet. – Ragaszkodtam *hozzá*, hogy... teljes egészében láthassam a hölgyet. Még mielőtt elfogadom a megbízatást. – Elragadtatottan megcsókolta ujjait. – Tökéletes, uraim, hibátlan! És a keblei!... Azt hittem, ott helyben megesz a fene! – Megint meghúzta az üveget.

– Nekünk elmondhatja. Kiről van szó?

– Az aktképek festésének legfontosabb szabálya ugyanaz, mint a kujonkodásé: sose fedd fel a hölgy nevét. – Quance szomorú képpel kiürítette laposüvegét. – Nem egy férfi akadna, aki ezer guinea-t is megadna, ha megtudhatná. – Fölállt, hatalmasat böfögött, leporolta magát, becsukta festékesdobozát, hóna alá fogta a festőállványt, és

rettenetesen meg volt elégedve önmagával. – Nos, azt hiszem, elég az üzletből mára. Majd elkérem a compradorjától a harminc guinea-t.

– Húszat.

– Egy eredeti Quance a Kelet történelmének legfontosabb napjáról... – mondta gyászosan Aristotle. – És alig fizetnek érte annyit, mint egy hordó Napóleonért... – Visszament a csónakjához, ahol a vidám üdvözlés hallatán örömtáncot kezdett lejteni.

– Magasságos Úristen a mennyekben, ki lehet az? – kérdezte egy idő elteltével Cooper.

– Shevaunnak kell lennie – kacagott fel Struan. – Pontosan az a fajta ifjú hölgy, aki hajlamos ilyesmire.

– Ő? Soha. Megengedem, elég vad természete van, de azért nem ennyire. – Cooper ideges pillantást vetett a Cooper-Tillman cég állóhajójára, Shevaun Tillman ideiglenes szálláshelyére. Shevaun a társa unokahúga volt, egy évvel ezelőtt jött Ázsiába Washingtonból, s csakhamar a kontinens legszebb lányaként emlegették. Tizenkilenc esztendő volt, gyönyörű, vakmerő, jó parti, s mind ez idáig nem akadt férfi, aki el tudta volna csábítani – se ágyba, se házasságba. Ázsia valamennyi nőtlen embere – beleértve Coopert is – megkérte már a kezét. Valamennyiüket kikoszarozta, de nem egyszer és mindenkorra; pórázon tartotta őket, mint ahogy valamennyi udvarlóját. Coopert azonban nem zavarta a dolog; tudta, hogy Shevaun az ő felesége lesz. A lányt édesapja, egy alabamai szenátor küldte ide Wilf Tillman gyámsága alatt, abban a reményben, hogy Cooper és Shevaun megkedveli egymást, s ezáltal még szilárdabb kapocs fogja majd össze a családi vállalkozást. És Cooper abban a pillanatban, ahogy meglátta a lányt, bele is szeretett.

– Nyomban be is jelenthetjük az eljegyzést – mondta akkor, egy évvel ezelőtt Tillman.

– Ne, Wilf. Nem kell elsietni. Hadd szokja meg Ázsiát, s hadd szokjon meg engem is.

Cooper most ismét Struan felé fordult, és elmosolyodott magában. Egy ilyen vadmacskára érdemes várni. – Szerintem inkább Mrs. Fortheringill valamelyik „ifjú hölgyéről” lehet szó. Azok a kis lotyók bármire képesek.

– Ez igaz. Viszont ők nem *fizetnének* ezért Aristotle-nak.

– Talán az Öreg Lópofo igen. Az üzlet érdekében.

– Így is elég jól megy a boltja. Egész Ázsiában neki vannak a legjobb kliensei. El tudja azt képzelni, hogy az a vén satrafa pénzt ad Aristotle-nak?

Cooper türelmetlenül húzogatta pofaszakállát: – Lehet, hogy Quance csak viccel velünk?

– Tréfál ez mindig és mindennel. Csak a festészettel nem tréfál soha.

– Talán valamelyik portugál nő?

– Ki van zárva. Ha férjnél van, a férje nyomban agyonlövi. Ha pedig özvegy... akkor egy ilyen cselekedettel romba döntené az egész katolikus egyházat. – Struan szélcserzette vonásai mosolyra húzódtak. – Latba vetem a Nemes Ház minden befolyását, hogy megtudjam, kiről van szó. Húsz guinea, hogy én jövök rá elsőnek!

– Áll. Ha én nyerek, enyém a festmény.

– A fenébe is! Most, hogy Brock már nem szerepel rajta, kezd tetszeni nekem.

– A kép a győztesé, aztán pedig megkérjük Aristotle-t, hogy fesse rá a vesztest.

– Áll. – Kezet ráztak.

Ágyúlövés hallatszott, mindketten a tenger felé néztek.

A keleti csatornán egy hajó közeledett sebesen, teljes vitorlázat alatt. A közép- és segéd felvonókötelek gömbszeletszerű formákra szabdalták a duzzadó négyszögletű orrvitorlákat, derékvitorlákat, sudár- és felső sudárvitorlákat, szorosra húzott kötélzete feszült,

dúdolt az erősödő szélben. A kissé megdöntött árbocokkal felszerelt szkúner háromnegyedes hátszéllel közeledett, orra tajtékozva hasította a hullámokat, párkányzatán át-átcsapott a víz, nyomdokvizének hullámtarajai fölött – fehér csík a zöldeskék tengeren – vijjogó sirályok rikoltottak neki istenhozottat.

Ismét eldőrdült az ágyú, a hajó tatjának szél alatti oldalán füstpamacs indult az ég felé; a taton a Union Jack, a főárbc csúcsán az oroszlanos-sárkányos zászló lobogott. A parton állók közül mindazok, akik nyertek, óriási ovációba kezdtek; az itteniek gyakorta hatalmas summákba fogadtak, hogy melyik hajó ér haza elsőnek, illetve hogy melyik tér vissza legelőbb.

– Mr. McKay! – kiáltott Struan, de a fedélzetmester ekkor már futva közeledett felé, kezében a kétcsövű messzelátóval.

– Három nappal korábban jött, ez rekordidő, uram – villantotta meg a fedélzetmester fogatlan mosolyát. – Ahol ni! Nézze, uram, hogy repül! Ez Brocknak egy hordó ezüstjébe fog kerülni! – Futólépésben indult a sziget belseje felé.

A hajó, a *Thunder Cloud*, eddig is sebesen haladt, de most, hogy kijött a csatornából s minden vitorlája teljes hátszelet fogott, még jobban felgyorsult.

Struan a szeméhez emelte a kurta messzelátót, megkereste a kódzászlókat, és élesre állította a fókuszt. Az üzenet így szólt: „A válság nem oldódott meg. Új egyezmény az ottomán birodalommal Franciaország ellen. Háborúról beszélnek.” Struan most magát a hajót vette szemügyre: a festése nem kopott meg, a kötélzete feszes, ágyúi a helyükön. Aztán észrevette az előárbc felső sudárvitorlájának egyik sarkában a kis fekete foltot; titkos jel volt, amelyet csak rendkívüli alkalmakkor használtak, s ezt a jelentés hordozta: „Sürgős üzenetek a fedélzeten.”

Struan leengedte szeme elől a távcsövet, és Cooper felé nyújtotta.
– Kölsönadhatom?

– Köszönöm.

– Binukulárnak vagy binokulárénak hívják. Két szemlencséje van. Azzal a középső csavarral lehet élesre állítani – mondta Struan. – Az én megrendelésekre készült.

Cooper belenézett a távcsőbe, és meglátta a kódzászlókat. Tudta, nem akad most ember az egész flottában, aki ne azon törné a fejét, hogy vajon mit jelenthetnek. Valamennyi cég rengeteg időt és pénzt fordított rá, hogy megpróbálják megfejteni a Nemes Ház kódrendszerét. A binokuláré erősebbnek bizonyult az egyszerű távcsőnél. – Hol tehetnék szert egy nagyobb tételre ilyenekből?

– Darabja száz guinea. Szállítás mához egy esztendőre.

Alku pedig nincs, gondolta keserűen Cooper, aki ismerte Struan hangjának árnyalatait. – Áll. – Új kódzászlók kúsztak fel az árbocra, s Cooper visszaadta a messzelátót.

A második üzenet egyetlen szóból állt: „Zenit”, így önmagában más jelentése volt, mintha egyéb zászlók között használták volna.

– A maga helyében én megszabadulnék a gyapotrakományomtól – fordult Struan Cooperhez. – Méghozzá sietősen.

– Miért?

Struan vállat vont. – Én csak segíteni akartam. Bocsásson meg.

Cooper a tekintetével követte Struant, aki most a fedélzetmester társaságában közeledő Robb elé ment. Mit jelenthetnek ezek az istenverte zászlók? – füstölgött magában. És mit jelentsen, amit Struan a gyapotról mondott? És hogy az istennyilába lehet, hogy még nem jött meg a postahajó?

Ez tette oly izgalmassá a kereskedelmet. Az emberek négy hónappal későbbi szállításra adták-vették a különféle árukat, de csak a négy hónappal korábbi piaci helyzetet ismerték. Elég volt egyetlen tévedés, hogy valaki máris az adósok börtönében találja magát. De ugyanígy elegendő volt egyetlen jól sikerült spekuláció, hogy valaki visszavonulhasson, s egy életre elfeledhesse a Keletet. Fájdalomhullám söpört végig Cooper bensején. A Kelet fájdalma volt ez, amit a legtöbb itt-tartózkodóhoz hasonlóan ő is állandóan

érezte, és az életmódé. Baráti tanácsot adott-e az imént a Tajpan, vagy csupán rá akarja szedni?

Glessing kapitány Horatio társaságában irigyen figyelte a *Thunder Cloudot*. Egyben türelmetlenül is. A *Thunder Cloud* remek hajó volt, s az első, amely ebben az évben Kalkuttán át megérkezett Angliából; a gyomra roskadásig lehet ópiummal. Glessing is törte a fejét, hogy vajon mit jelenthetnek a zászlók. És vajon mit jelenthet az a fekete folt az előárboc felső sudárvitorláján?

– Gyönyörű hajó – mondta Horatio.

– Az.

– Akkor is, ha kalózhajó? – kérdezte gúnyosan Horatio.

– Csak a rakománya és a tulajdonosa miatt az. A hajó az hajó, és ez itt egyike a legkecsesebb jószágoknak, ami valaha is szelte a hullámokat. – Glessing nyers hangon válaszolt, nem fogta fel Horatio kérdésében az élcelődést. – A kecsességről jut eszembe – próbálta megjátszani a közömböst –, volna kedved ma este átjönni hozzám Miss Sinclairrel együtt vacsorázni? Szeretném megmutatni nektek a hajómat.

– Nagyon kedves tőled, George. Szívesen átmegyek. Gondolom, Mary is örülni fog. Sose járt még fregatton.

Ma este talán lesz rá mód, hogy megtudjam, hogyan érez irántam Mary, gondolta Glessing. – Küldök értetek csónakot. Három harangkor, az utolsó esti őrszolgálat idején megfelel?

– Jobb volna inkább nyolc harangkor – válaszolta könnyedén Horatio, csak hogy jelezze: tudja, hogy ennek az őrszolgálatnak az idején három harang fél nyolcat jelez, nyolc harangkor viszont nyolc óra van.

– Nagyszerű – mondta Glessing. – Miss Sinclair lesz az első hölgy, akit a hajóm fedélzetén vendégül látok.

Jóságos ég, gondolta Horatio, lehet, hogy Glessing nem csupán futólag érdeklődik Mary iránt? Hát persze! A meghívás valójában neki szól, nem nekem. Micsoda arcátlanság! Felfuvalkodott hólyag! Ez azt hiszi, hogy Mary egyáltalán fontolóra venne egy ilyen partit? Vagy hogy ő hozzá adná?!...

Egy muskéta csattant a kövekre; felpillantottak. Az egyik haditengerész elájult, s ott hevert a parton.

– Ebbe meg mi a mennykő ütött? – kérdezte Glessing.

A hajó őrtisztje a hátára fordította a fiatal tengerészt. – Nem tudom, uram. Nordennek hívják. Az utóbbi hetekben egy kissé furcsán viselkedett. Talán a láz teszi.

– Hagyják ott, ahol van. Terelje össze a matrózokat, katonák a csónakokra! Ha mindenki beszállt, jöjjön vissza érte, és vigye magával.

– Igenis, uram. – Az őrtiszt fölemelte Norden muskétáját, odadobta egy haditengerésznek, majd felsorakoztatta az embereit, és elvonultak.

Amikor már nyugodtan megmozdulhatott, Norden – aki csak tettette az ájulást – fölállt, besiklott a sziklák mögé, és elrejtőzött. Ó, Uram Jézus, oltalmazz meg, amíg a Tajpan elé nem jutok! – fohászkodott kétségbeesetten. Soha többé nem lesz ilyen alkalmam, mint ez. Oltalmazz meg, Uram Jézus, segíts, hogy elébe juthassak, mielőtt még visszajönnék értem.

Brock hajójának magas tatfedélzetén állt, távcsövét a jelzőzászlókra szegezve. Hat hónapja ismerte már Struan kódrendszerét, az első üzenetet meg is értette. De mi az ördög lehet az a „Zenit”? Mit jelentsen ez? – kérdezte magában. És miért olyan fontos az az ottomán egyezmény, hogy Struanék zászlókkal adják hírül, kódolva ugyan, de mégis kockáztatva, hogy a hír kiszivárog, ahelyett hogy titokban megbeszélnék a fedélzetén? Talán tudják

már, hogy megfejtettem a kódot. Talán épp nekem szánják, a „Zenit” pedig külön titkos jelzés, és azt jelenti, hogy az üzenet hamis. Válság vagy háború azt jelenti, hogy a tea és a selyem ára felszökik. No meg a gyapoté. Jó lesz fölvásárolni egy komolyabb mennyiséget. Már hogyha a hír igaz. De az is lehet, hogy önként dugom bele a fejemet Struan hurkába. Hol az ördögbe késlekedik a *Gray Witch*? Micsoda dolog, hogy hagyja legyőzni magát?! Feneette Gorth! Ezer guinea-be került nekem ez a kölkök!

Gorth a legidősebb fia volt Brocknak, s egyben a *Gray Witch* kapitánya. Büszke lehetett rá az apja. Ugyanolyan hatalmas termetű, mint ő, ugyanolyan kemény, erős, van olyan kiváló tengerész, mint bárki. Igen, ez a fiú méltó utódom, egy-két esztendő múltán méltó lesz a tajpan tisztjére. Brock halk imát mormolt Gorthért, majd megint szidni kezdte magában, amiért hagyta magát legyőzni a *Thunder Cloudt*ól.

A parton álló Struanra és Robbra irányította távcsövét, beállította az élességet; szerette volna hallani, miről beszélgetnek.

– Engedelmet, Mr. Brock. – Nagrek Thumb, a *White Witch* kapitánya volt, magas, keménykötésű, Man-szigeti férfi; a keze akár a sütőlapát, arcszíne mint a pácolt tölgyfa deszka.

– Mondja, Nagrek.

– Mindenféle beszéd járja a flottánál. Ami azt illeti, én nem sokat adok rá, de azt hiszem, nem árt, ha tud róla, uram. Azt beszélnek, a haditengerészet arra készül, hogy rákényszerítsen minket az ópiumcsempészet abbahagyására. Úgy akarnak elbánni velünk, mint a kalózzokkal.

– Az lesz csak a szép – gúnyolódott Brock.

– Én is csak nevettem rajta, Mr. Brock. Egészen addig, amíg meg nem hallottam, hogy négy harangkor állítólag kihirdetik a rendeletet. És amíg meg nem hallottam, hogy Struan azt mondta Longstaffnak, adjon hat nap türelmi időt mindenkinek, hogy túl tudjon adni a készletein.

– Biztos ebben, kapitány? – Brock jóformán még föl sem fogta a megdöbbsentő híreket, amikor arra lett figyelmes, hogy a hajóhágcso közelében mozgolódás támad. Eliza Brock lépett nagy nehézkesen a fedélzetre. Hatalmas termetű asszony volt, vaskos karjaiban egy férfi ereje lakozott, szürkébe vegyülő haját laza kontyban viselte. Vele volt két lánya is, Elizabeth és Tess.

– Jó reggelt, Brock uraság! – mondta Liza. Szilárdan megvetette lábát a fedélzeten, hatalmas keblei fölött karba fonta a kezét. – Az áldóját, ez aztán a szép nap!

– Hol jártál mostanáig, asszonykám? Jó reggelt, Tess! Jó reggelt, Lillibet, drágaságom! – Brockot magával ragadta lányai iránti rajongása.

Elizabeth Brock hatéves, barna hajú kislány volt. Most odaszaladt Brockhoz, pukedlizett, csaknem elesett, majd odaugrott az apjához, a karjaiba vetette magát, és megölelte. Brock nevetett.

– Odaát voltunk Mrs. Blairnél – mondta Liza. – Nincs valami jó bőrben.

– El fog vetélni?

– Nem, ha az Úr is úgy akarja – válaszolta Liza. – Jó reggelt, Nagrek.

– Jó reggelt, asszonyom – felelte Thumb, levéve tekintetét Tessről, aki a hajó korlátjánál állt, és a sziget felé nézett. Tess Brock tizenhat éves volt, nyúlánk, telt idomú, dereka divatosan karcsú. Erős vonásai miatt nem volt szép. Határozott arca és a belőle sugárzó elevenség azonban mégis vonzó teremtéssé tette. És nagyon kívánatos.

– Megyek, harapok egy-két falatot. – Liza figyelmét nem kerülte el, milyen tekintettel nézi Nagrek Tesst. Ideje volna már férjhez adni ezt a lányt, gondolta, de nem Nagrek Thumb-hoz, istenemre. – Gyere le, Tess. Hozd Lillibetet is – mondta, látva, hogy Elizabeth kinyújtja két karját, kérve, hogy vegyék fel.

– Kérem, kérem szépen, kérem szépen, mami. Kérem szépen!

– Használd a saját lábadat, kislányom – mondta Liza, aztán mégis hatalmas keblére ölelte a kislányt, és levitte. Tess követte őket; menet közben rámosolygott apjára, s zavartan odabiccentett Nagreknek.

– Biztos afelől, amit Struanról és Longstaffról mondott? – kérdezte ismét Brock.

– Igen. – Nagrek Brock felé fordult, kényszerítette magát, hogy túlfűtött gondolatait elterelje a lányról. – Ha egy embernek egy arany guinea-t nyomnak a kezébe, hosszúra nő tőle a füle. Van egy megbízható emberem a zászlóshajón.

– Struan sose egyezne bele. Nem teheti. Egy ilyen rendelet őt ugyanúgy tönkretenné, mint a többi kereskedőt.

– Pedig elég határozottan megmondták. Ma reggel.

– Mit mondtak még ezenkívül?

– Az emberem csak ennyit hallott.

– Akkor ez trükk, Struan újabb mocskos praktikája.

– Lehet. De mi benne a trükk?

Brock fontolgatni kezdte a lehetőségeket. – Küldjön üzenetet a lorhákra: vigyék ki a partra az összes ópiumot. Maga ezalatt küldjön át egy erszényt húsz guinea-vel a *China Cloudra*, a besúgónknak. Mondja meg neki, hogy kap még húszat, ha megtudja, mi van emögött. Legyen nagyon óvatos. Nem szeretném elveszteni az illetőt.

– Ha Struan elkapja, elküldi nekünk a nyelvét.

– A fejével egyetemben. Ötven guinea-t teszek rá, hogy Struannak van besúgója ezen a hajón.

– Százat teszek ellene, hogy téved – mondta Thumb. – E hajó fedélzetén csak megbízható emberek vannak!

– Nagyon vigyázzon, nehogy én tegyem rá a kezem maga előtt, Nagrek.

– De miért húzta fel a „Zenit”-et? – kérdezte Robb. – Nyilvánvaló, hogy úgymint nyomban a fedélzetre sietünk.

– Nem tudom – válaszolta Struan. A „Zenit” azt jelentette: „A hajó tulajdonosa azonnal jöjjön a fedélzetre!” Homlokát ráncolva nézte a *Thunder Cloudot*. McKay fedélzetmester hallótávolságon kívül, türelmesen várakozott a parton.

– Te még föl a hajóra, Robb. Add át Isaacnek az üdvözlétemet, és mondd meg neki, hogy szálljon azonnal partra. Kísérd a völgybe.

– Miért?

– A fedélzeten túl sok a fül. Lehet, hogy nagyon fontos dologról van szó – mondta, majd odakiáltott a fedélzetmesternek: – Mr. McKay!

– Igenis, uram. – McKay odasietett hozzájuk.

– Vigye ki Mr. Struant a *Thunder Cloud* elé, aztán menjen át az én hajómra. Fogjon egy sátrat, egy ágyat, és szedje össze a holmimat. A parton töltöm az éjszakát.

– Parancsára, uram – mondta McKay, majd zavartan így folytatta: – Bocsánatát kérem, uram... Egy fiataleberről volna szó... Ramsey a neve. A H. M. S. *Mermaid*en szolgál, Glessing hajóján. A Ramsey család rokonságban áll a McKay családdal... A *Mermaid* első tisztje komiszul elbánt szerencsétlen fiúval. Harminc korbácsütést kapott tegnap... és holnap ugyanennyi vár rá. Erőszakkal verbuválták Glasgowban...

– És? – kérdezte türelmetlenül Struan.

– Úgy hallottam, uram – mondta óvatosan a fedélzetmester –, hogy a fiú szeretne valahol meghúzódni...

– A hétszentségit magának! Elment az esze? Mi nem veszünk a fedélzetünkre semmiféle katonaszökevényt! Ha ezt cselekednék, nyomban elveszítenénk a hajónkat – még hozzá jogosan!

– Igen, de én úgy gondolom, hogy esetleg kiválthatná őt, uram,

– mivel Glessing kapitány barátja önnek – mondta gyorsan McKay. – Én följánlanám azt a pénzt, amit jutalmul kaptam, uram. Ramsey rendes fiú, de ha látja, hogy nincs remény, a tengerbe veti magát.

– Majd gondolkodom a dolgon.

– Köszönöm, uram. – A fedélzetmester végigsimított az üstökén, és futólépésben távozott.

– Robb, te mit tennél, ha Tajpan volnál?

– A kényszerhelyzetben lévő emberek mindig veszélyesek, nem lehet megbízni bennük – vágta rá Robb. – Én nem váltanám ki. És mostantól fogva szemmel tartanám McKayt. Lehet, hogy Brock embere. Én próbára tenném. Közvetítők útján cselekednék – az egyik valószínűleg McKay lenne, mint a próbatétel részese, a másik McKay valamelyik rosszakarója –, hitegetném Ramseyt, de nem bíznék az információiban.

– Azt mondtad el, mit tennék én – mondta derűsen Struan. – Én azt kérdeztem, mit tennél te.

– Nem én vagyok a Tajpan, így hát ez nem az én gondom. Ha én volnék, valószínűleg nem is mondanám el neked. De az is lehet, hogy elmondanám, aztán az ellenkezőjét cselekedném. Hogy próbára tegyelek. – Robb örült neki, hogy időnként képes gyűlölni a bátyját. Ettől különben csak még jobban szerette.

– Mitől félsz, Robb?

– Majd egy év múlva megmondom – felelte Robb, és elindult a fedélzetmester után. Struan egy ideig eltűnődött öccsén s a Nemes Ház jövőjén, majd fölkapott egy brandys üveget, s a sziklahasadékon át elindult a völgy felé.

A kereskedők sorai megritkultak, néhányan már dereglyéikben ülve tartottak hajóik felé. A többiek még ettek-ittak, fel-felharsanó nevetés hallatszott: azt a néhány embert kacagták, akik részeg fővel ropták a skót nyolcast.

– Uram!

Struan megállt, s ránézett a fiatal haditengerészre. – Mit akar?

– Rettentő nagy szükségem van az ön segítségére, uram – mondta Norden különös tekintettel, elszürkült arccal.

– Miféle segítségre? – Struan komor pillantást vetett a tengerész oldalfegyverére, egy bajonettre.

– Elkaptam a bujakórságot... valami nőtől. Ön tud segíteni. Önnek van rá orvossága. Gyógyítson ki belőle, uram, én megteszek bármit.

– Nem vagyok orvos, fiam – mondta Struan, s nyakszirtjén meredezni kezdtek a hajszálak. – Nem kellene magának a csónakon lenni?

– Uram, ön is beleesett egyszer ebbe a nyavalyába. De kigyógyult belőle. Csak medicinát kérek. Bármit megteszek érte. – Norden egészen berekedt, ajka szélén nyálcseppek habzottak.

– Sosem volt ilyen medicinám, fiam. – Struan észrevette, hogy az őrtiszt elindul feléjük, kiált is valamit, ami úgy hangzik, mintha valami név lenne.

– Jobb, ha maga is beszáll a csónakba, fiam. Várnak magára.

– Hogy lehet kigyógyulni belőle, uram? Mondja meg, hogyan! Van megtakarított pénzem. – Norden egy elkoszolódott, összecsomózott rongydarabot húzott elő, s büszkén nyújtotta Struan felé. Arcán patakokban folyt az izzadság. – Én takarékos ember vagyok, uram, és ez itt... ez itt kerek öt shilling és négy penny, uram, ez minden vagyonom ezen a világon, de ott van még a havi járandóságom is, azt is megkaphatja, húsz shilling minden hónapban. Mindet hajlandó vagyok odaadni, uram, az Úrjézusra esküszöm!

– Nekem sose volt nemi betegségem, fiam. Soha – ismételte Struan, s szíve összefacsarodott, ahogy eszébe jutott gyermekkorra, amikor még pennyk, shillingek, félshillingek jelentették a gazdagságot, és nem több tízezer tael értékű ezüstrudak. Felrémlt előtte ifjúkorának soha el nem felejthető borzalma: a pénztelenség, a reménytelenség, az éhség, a didergés, az otthontalanság, a gyerekek éhségtől felfúvódott hasa. Édes Jézusom... az én éhségemet el tudom

feledni, de a gyerekekét soha; sose fogom elfelejteni, hogyan zokogtak, éheztek abban a veremlakásban.

– Bármire hajlandó vagyok, uram, bármit megteszek. Tessék. Fizetek érte. Nem kérek én ingyen semmit. Tessék, uram.

Az őrtiszt gyors léptekkel közeledett feléjük. – Norden! – kiáltotta dühösen. – Istenemre, ötven korbácsütést váगतok rád függelemsértésért!

– Nordennek hívják?

– Igen, uram. Bert Nordennek. Nagyon kérem... Csak a medicinára van szükségem. Segítsen rajtam, uram! Tessék, itt a pénz, tegye el. Ez itt mind az öné, de lesz még több is. Az Úristenre kérem, segítsen, uram!

– Norden! – Az őrtiszt százyardnyira lehetett tőlük, az arca vörös volt a dühtől. – A jó istenedet, ide gyere, te átkozott fattyú!

– Kérem, uram – mondta Norden egyre növekvő elkeseredettséggel. – Hallottam, hogy magát kikúrálták a pogányok. A pogányoktól vette a medicinát! Hallottam!

– Akkor hazugságot hallott. Tudomásom szerint erre a bajra nincs kínai medicina. Gyógymód sincs rá. Semmi sincs. Jobban teszi, ha visszamegy a csónakhoz.

– Dehogyan nincs medicina! – ordította Norden, s előrántotta bajonettjét. – Mondja meg azonnal, hol lehet szert tenni rá, vagy tüstént kiontom azt a mocskos belét!

Az őrtiszt rémülten rohanni kezdett. – *Norden!*

A parton néhányan meglepetten fölkapták a fejüket; Cooper, Horatio és még egypáran. Futva indultak feléjük.

Norden idegei végképp felmondták a szolgálatot; értelmetlen szavakat ordítva, habzó szájjal vetette magát Struanra, vadul felé döfött szuronyával; Struan azonban nyugodtan félrelépett előle, tudván, ha kell, meg tudja ölni Nordent.

Nordennek úgy rémlett, egyforma ábrázatú óriás ördögök fogják

közre, s ő képtelen megérinteni őket. Úgy érezte, hogy tüdejéből robbanásszerűen tör ki a levegő, a part fővénye az arcába csapódik, majd úgy rémlett neki, valamiféle fájdalom nélküli haláltusát vív. Minden elsötétedett előtte.

Az őrtiszt fölállt Norden hátáról, majd ismét lesújtott öklével. Elkapta Norden zubbonyát, fölrántotta, mint holmi rongybabát, megint megütötte, s visszalökte a földre. – Ebbe meg mi az ördög bűjt? – kérdezte. A dühtől vörös foltok jelentek meg az arcán. – Nem történt baja, Mr. Struan?

– Nem.

Cooper, Horatio és néhány kereskedő érkezett futva. – Mi történt?

Struan a lábával óvatosan a hátára fordította Nordent. – Elkapta a bujakórt a szerencsétlen.

– Jézusom! – mondta undorodva az őrtiszt.

– Jobb, ha nem megy közel hozzá, Tajpan – mondta Cooper. – Ha belélegzi a miazmáit, elkaphatja tőle.

– A szegény ördög azt hitte, nekem is volt ilyen bajom és kigyógyultam belőle. A kereszt a tanúm, én volnék a földkerekség leggazdagabb embere, ha tudnám az orvosságát.

– Vasra veretem ezt a söpredéket, uram – mondta az őrtiszt. – Glessing kapitány majd gondoskodik róla, hogy úgy érezze, jobb lett volna neki, ha meg se születik.

– Inkább hozzon egy ásót – mondta Struan. – Meghalt.

Cooper törte meg a csöndet: – Első nap, első vér. Rossz zosz.

– De nem a kínaiak hite szerint – mondta elgondolkozva Horatio. Émelygett a gyomra. – Mostantól fogva a szelleme őrködni fog e hely felett.

– Jó előjel ide, rossz előjel oda – mondta Struan –, a szerencsétlen már halott.

Senki sem felelt.

– Az Úr legyen irgalmas a lelkéhez – mondta Struan, majd megfordult, s elindult a parton nyugat felé, annak az előhegynek az irányába, amely a hegység ormairól ereszkedett alá s nyúlt majdnem egészen a tengerig. Beleszimatolt a friss, tiszta levegőbe, magába szívta a tenger párájának sós illatát. Balsejtelmek gyötörték. Ez rossz zosz, gondolta. Nagyon rossz.

Amint közeledett az előhegyhez, úgy erősödött benne a rossz előérzet, s mikor végre elért a völgy aljára, oda, ahova elhatározta, hogy várost épít, immár harmadszor érezte, hogy mérhetetlen gyűlölet veszi körül.

– Uram Jézus – szólt hangosan. – Mi van velem? – Sosem érzett ilyen rettenetet ennek előtte. Megpróbált úrrá lenni fölötte; hunyorogva nézett fel a gerincre, ahol a Nagy Ház fog állni, majd hirtelen rádöbbsent, miért is olyan ellenséges a sziget vele szemben. Hangosan felkacagott.

– A helyedben én is gyűlölném magamat, sziget! Gyűlölöd a terveimet! De istenemre mondom, te sziget, a terveim jók. Jók! Hallod? Kínának szüksége van a világra, és a világnak is Kínára. És te vagy a kulcs Kína kapuihoz, ezt mindketten tudjuk. És én használni is fogom ezt a kulcsot, és te segíteni fogsz nekem!

Hagyd abba, mondta magában. Úgy viselkedsz, mint egy eszelős. Hát még ha elmondanád a többieknek, hogy titokban nem csak azon munkálkodsz, hogy gyorsan meggazdagodj a kereskedelem révén, s aztán hazatérj... Mind azt hinnék, megbolondultál. Mert neked az a célod, hogy gazdagságodat és hatalmadat arra használd, hogy megnyisd Kínát a világ számára, és azon belül is mindenekelőtt a brit kultúra és a brit jogrendszer számára, hogy mindkét fél tanulhasson a másiktól, s mindkettejük közös hasznára gyarapodjék. Igen... Ez egy örült ember ábrándja.

Abban azonban biztos volt, hogy Kína tud valami különlegeset nyújtani a világnak. Hogy mit, azt még nem tudta. De egy nap talán majd rájön.

– És mi is tudunk nyújtani valami különlegeset – folytatta fennhangon –, ha elfogadod. S e mögött az ajándék mögött nincs semmiféle gonosz szándék, így vagy úgy, de most már brit föld vagy. Vigyázni fogunk rád, Ázsia szívévé teszünk... azaz a világ központjává. A Nemes Házat e terv szolgálatába állítom. Ha hátat fordítasz nekünk, megint azzá leszel, ami most vagy: jelentéktelen légy piszok az óceánon, bűzös, kopár szikladarab. És akkor elpusztulsz. De ha netán a Nemes Ház fordítana neked hátat bármikor is – pusztíts el, áldásom rá.

Felbaktatott a dombra, előhúzta tokjából tengerésztőrét, és levágott két hosszú ágat. Legallyazta az egyiket, s a földre szúrta, majd kereszt alakban hozzáerősítette a másikat. Aztán meglocsolta a brandyvel, és meggyújtotta.

A flottán tartózkodók közül mindazok, akik belátták a völgyet és észrevették a füstöt meg a lángokat, távcsövükért nyúltak; így már ki tudták venni az égő keresztet s mellette a Tajpant; babonásán megborzongtak, és azt kérdezték magukban, vajon mi az ördögöt akar ez jelenteni. A skótok tudták, hogy az égő kereszt a klán összehívására szolgál, a rokonok és a rokon klánok egybehívására: üzenet ez, hogy csatára készen siessenek a fészülethez.

Égő keresztet csak a klán feje állíthat. Ósi törvény szerint, ha egyszer meggyújtották, az égő kereszt arra kötelezi a klán tagjait, hogy utolsó leheletükig védelmezzék a földet.

2

– Isten hozta a fedélzeten, Robb – mondta Isaac Perry kapitány. – Teát?

– Köszönöm, Isaac. – Robb hálásan belevetette magát a mély börszékbe, magába szívta a tea jellegzetes illatát, és várakozott. Perry senkitől sem hagyta magát sürgetni, még a Tajpantól sem.

A kapitány teát töltött a porceláncsészékbe.

Vékony, de hihetetlenül erős férfi volt. Hajának színe a kenderét idézte, ezüstös és fekete szálak vegyültek bele. A szakálla őszült, az arca sebhelyes volt, szurokkal kevert kender és sós permet szaga érződött rajta.

– Sima útja volt? – kérdezte Robb.

– Kitűnő.

Robb, mint mindig, most is örült, hogy a kapitányi kajüt vendége lehet. A helyiség hatalmas volt és díszes, akárcsak az egész tatépitmény. A hajó valamennyi szereléke vörös- és sárgarézből, illetve mahagóniból készült, vitorláit a legjobb minőségű vászonból, s mindig vadonatúj kötélzettel vágott útnak. Az ágyúit tökéletes állapotban voltak. Puskapora a lehető legjobb. A Tajpannak gondja volt rá, hogy flottájának valamennyi tisztje – és matróza – a lehető legjobb elhelyezést és élelmet kapja, ezen felül részesedést a haszonból, s orvos is volt mindegyik hajón. És tilos volt a korbácsolás. Tengerésztiszt vagy matróz csupán egyfajta büntetést kaphatott gyávaságért vagy engedetlenségért: az első kikötőben partra tették, és soha többé nem álltak szóba vele. Így aztán tisztok és matrózok egyaránt törték magukat, hogy Struan valamelyik hajójára szegődhessenek: nem is volt soha egyetlen üres fekhely ezeken a hajókon.

A Tajpan sose felejtette el azokat a hajókat, amelyeken eleinte szolgált; nem feledte a horgonykamrát és a korbács csattogását. Se

azokat az embereket, akik kiszabták ezt a büntetést. Néhányuk meghalt, mire a nyomukra akadt. Azokat, akiket megtalált, tönkretette. Brock volt az egyetlen, akire még nem tette rá a kezét.

Robb nem tudta, miért kíméli a bátyja Brockot. Megborzongott a gondolatra: tudta, bármi legyen is az ok, egy nap elérkezik a számonkérés pillanata.

Perry egy kanál cukrot és sűrített tejet öntött a csészéjébe. A másik csészét Robbnak nyújtotta, majd leült lecsavarozott lábú mahagóni íróasztala mögé, s bozontos szemöldöke alól, mélyen ülő szemeivel vendégére nézett. – Mr. Struan jó egészségnek örvend?

– Mint mindig. Azt hitte talán, hogy beteg?

– Nem.

Kopogtattak a kabin ajtaján.

– Tessék!

Nyílt az ajtó, s Robb leesett állal meredt a belépő fiatalemberre. – Magasságos ég, Culum fiam! Hát te honnan kerültél elő?! Izgatottan föl pattant, felborította a csészéjét. – Hát ez aztán csakugyan „nagyon fontos üzenet”... és persze „Zenit” is a javából! – Culum Struan becsukta maga mögött az ajtót. Robb szeretetteljesen megragadta a vállát, majd észrevette, hogy Culum sápadt, s az arca is beesett. – Mi van veled, fiam? – kérdezte nyugtalanul.

– Köszönöm kérdését, bácsikám, már sokkal jobban vagyok – válaszolta Culum erőtlen hangon.

– És mitől voltál rosszabbul, édes fiam?

– A pestistől, a bengáliai pestistől – felelte zavartan Culum.

Robb sarkon perdült, és Perryhez fordult: – Pestis van a hajón? Az isten szerelmére, miért nem húzta fel a sárga zászlót?

– Természetesen semmiféle pestis nincs a hajón! A dolog még Skóciában történt, hónapokkal ezelőtt. – Perry elhallgatott. – Mi van a *Scarlet Clouddal*? Nem érkezett meg?

– Már négy hete meg kellett volna jönnie. Se hír, se üzenet. Mi történt? Mondja már, ki vele!

– Én mondjam el, Culum fiam, vagy inkább magad akarod?

– Hol van apám? – kérdezte Culum Robbtól.

– A parton. A parton vár rád. A völgyben. Az isten szerelmére, áruld el már, mi történt, Culum!

– Glasgow-ban júniusban kitört a pestis – mondta tompa hangon Culum. – Azt mondják, megint valami hajó hurcolta be. Indiából jött, Bengáliából. Először Sutherlandben kötött ki, aztán Edinborough-ban, végül nálunk, Glasgow-ban. Anyám meghalt, Ian, Lechie és a nagymama is... Winifred olyan gyenge, hogy nem bírhatja sokáig. Nagypapa viseli gondját. – Tehetetlenül széttárta a kezét, és leült a szék karfájára. – Nagymama meghalt... Anya... Uthenia néni, a férje, a gyerekeik... Júniustól szeptemberig körülbelül tíz-húszezer ember halt meg. Aztán vége lett a járványnak. Egyszerűen vége lett.

– És Roddy? Mi van Roddyval? Meghalt a fiam? – kérdezte szorongva Robb.

– Nem, bácsikám. Roddy jól van. Nem kapta el.

– Biztos vagy benne? Biztonságban van a fiam?

– Láttam őt az előtt való nap, hogy hajóra szálltunk. Abban az iskolában, ahol tanul, csak nagyon kevesen kapták el a ragályt.

– Istennek legyen hála! – Robb megborzongott, felrémlített előtte a ragály első hulláma, amely tíz évvel azelőtt söpört végig titokzatos módon Európán. Csupán Angliában ötvenezer áldozata volt. Európában egymillió. New Yorkban és New Orleansban ezrével haltak bele az emberek. Néhányan új néven emlegették a kórt: kolerának nevezték.

– Anyád meghalt? – kérdezte hitetlenkedve Robb. – És Ian, Lechie és a nagymama is?

– Igen. És Susan néni, Clair, az unokahúgom, és Uthenia néni,

Donald, a másik unokatestvérem, aztán a kis Steward, és...

Rettenetes csend támadt a kabinban.

Perry törte meg végül: – Én Glasgow-ban horgonyoztam, és láttam, hogy... Culum magára maradt – mondta idegesen. – Nem tudtam, mit tegyek, aztán úgy gondoltam, az lesz a legokosabb, ha magammal hozom. Egy hónappal a *Scarlet Cloud* után indultunk.

– Helyesen tette, Isaac – hallotta Robb saját szavait. Hogyan fogja ezt elmondani Dirknek? – Azt hiszem, jobb, ha most megyek. Majd jelzek, hogy mikor jöjjetek a partra. Addig maradj a fedélzeten.

– Nem – szólta Culum. Olyan volt a hangja, mint aki mélyen elgondolkozva, önmagában beszél. – Nem. Én szállók partra elsőként. Egyedül. Jobb lesz így. Négyszemközt akarok beszélni apámmal. Nekem kell megmondani neki. Egyedül szállók partra. – Felállt, halk léptekkel az ajtóhoz ment – enyhén ringott a hajó, hullámverés halk nesze hallatszott –, és kilépett. Aztán eszébe jutott valami, és visszajött. – Viszem a sürgős leveleket – mondta erőtlén hangján. – Apámnak szüksége van rájuk.

Amikor a nagycsónak elvált a *Thunder Cloud* törzsétől, Struan annak a dombnak a tetején állt, ahol a Nagy Házat kívánta felépíteni. Amint észrevette a dereglye közepén legidősebb fiát, hevesen megdobbant a szíve.

– Culuuuuuum! – zúdult le örömtől mámoros kiáltása a domb tetejéről. Letépte magáról a kabátot, s vadul lobogtatni kezdte, mint egy lakatlan szigetre vetődött hajótörött, aki hat év múltán először lát hajót. – Culuuuuuum! – Futva, toronyiránt vágott keresztül a durva túskebokrokon a part felé, észre se véve a töviseket, elfeledkezve az ösvényről, amely a partról kiindulva, a dombon át vezetett a halászfaluba, majd azon túl, a sziget déli oldalán lévő kalózfészekhez. Elfeledkezett mindenről, csupán az járt az eszében, hogy ez az első nap, és íme, itt van az ő szeretett fia. Gyorsabban!

Most már teljes erejéből, önkívületben rohant végig a parton.

Culum látta meg először. – Arra! Arra menjünk! – mutatott a legközelebbi, kikötésre alkalmasnak látszó helyre.

McKay fedélzetmester elfordította a kormányaidat. – Húzzátok meg, báránykáim! – sürgette az evezősöket. Mindannyian tudták már, szájról szájra járt a hír a flottánál – s nyomában a nyugtalanság. Sokuknak lakott rokona Sutherland és Glasgow között, a legtöbbjüknek pedig London városában.

Culum fölállt, s a dereglye palánkján átugorva belegázolt a sekély vízbe. – Hagyjanak magunkra minket! – mondta a part felé gázolva.

Struan belerohant a partot nyaldosó hullámokba, futott egyenesen a fia felé, s még futás közben észrevette annak könnyeit. – Culum, fiam! – kiáltott. Culum egy pillanatra megtorpant, megbénította apjának túlaradó öröme. Aztán ő is rohanni kezdett a sekély vízben, míg végül odaért apja biztonságot nyújtó karjaiba. Sírva fakadt; az elmúlt hónapok minden rettenete úgy tört föl belőle, mint valami megnyitott tályogból a rontó nedvek, átölelte apját, belekapaszkodott; Struan próbálta megnyugtatni, a karjaiba vette, úgy vitte ki a partra. – Culum, kisfiam – dörmögte a fülébe –, ne emézd magad, édes fiam – de Culum csak zokogott: – Mindenki meghalt... az egész család... a mama, Lechie, Ian, nagymama, a nagynénéim, Clair unokahúgom... mindenki meghalt, apám. Csak én maradtam meg, és Winifred, de ma már ő is biztosan halott... – Újra meg újra elismételte a neveket, mintha késeket forgatott volna Struan szívében.

Később aztán Culum elaludt a kimerültségtől és attól, hogy végre biztonságban érezte magát erős és szerető apja közelében. Most első ízben aludt álomtalanul, mióta rájuk tört a ragály. Átaludta az aznapot s az éjszakát, s részben még a másnapot is, Struan pedig ott ült mellette, magához ölelte, ringatta szelíden.

Struan nem vette észre az idő múlását. Időnként a feleségével s a gyerekeivel beszélgetett – Ronaldával, Iannal, Lechie-vel és

Winifreddel –, mintha ott ülnének mellette a parton. Időnként eltávolodtak tőle, ilyenkor utánuk kiáltott, halkán csupán, hogy föl ne ébressze Culumot, s később vissza is tértek hozzá. Időnként bölcsődalokat énekelt szelíden, amiket Ronalda dúdolgatott azelőtt a gyerekeknek. Aztán gael dalokat dudorászott, amelyeket anyjától vagy Catherine-től, második anyjától tanult. Néha ködfátyol telepedett a lelkére, s ilyenkor nem látott semmit.

Amikor Culum felébredt, úgy érezte, helyreállt a lelki nyugalma. – Jó reggelt, apám.

– Jól vagy, édes fiam?

– Most már igen. – Culum felállt.

Hideg volt a parton, a szikla árnyékában, de a napon már nem érződött annyira. A flotta hajói mozdulatlanul horgonyoztak, csupán a kirakócsónakok szorgoskodtak. Az öbölben kevesebb volt a hajó, mint korábban.

– Ott fog állni a Nagy Ház? – kérdezte Culum a dombtetőre mutatva.

– Igen. Ott fogunk lakni ősztől tavaszig. Abban az időszakban elég harapós az idő errefelé.

– Hogy hívják ezt a völgyet?

– Nincs neve. – Struan kilépett a napra, s megpróbált úrrá lenni a vállát és hátát szaggató, baljóslatú fájdalmakon.

– Akkor nevet kell neki adni.

– A kis Karen, az unokahúgod, Robb legkisebb gyermeke Boldogság-völgyre szeretné keresztelni. Lehet, hogy csakugyan boldogok leszünk itt. – Struan hangja fáradtan csengett. – Sokat szenvedtél?

– Igen.

– Akarsz beszélni róla?

– Most nem.

– A kis Winifred... Meghalt, mielőtt eljöttél?

– Nem. De nagyon gyöngé volt. Az orvosok azt mondták, annyira gyöngé, hogy... Aztán csak széttárták a karjukat, és elmentek.

– És nagyapa?

– Nem kapta el a ragályt. Szélvészgyorsan ott termett nálunk, és elvitte Winifredet. Én elmentem Uthenia nénihez, hogy segítsék. De nem segíthettem.

Struan csak nézte az öblöt, de nem látta. – Elmondtad ezt Robb bátyádnak is?

– Igen. Igen... azt hiszem, el.

– Szegény Robb. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most kimegyek a hajóra. – Struan lehajolt, és fölvette a sürgönyöket, amelyeket már félig betemetett a homok. Egyik se volt fölbontva. Leveregette róluk a homokot.

– Bocsáss meg, apám – mondta Culum. – Ezeket elfelejtettem odaadni.

– Tévedsz, fiam, ideadtad. – Struan észrevette, hogy egy nagycsónak közeledik feléjük a part mentén. Isaac Perry állt a tatján.

– Jó estét, Mr. Struan – mondta óvatosan Perry. – Fogadja részvételemet.

– Hogy van Robb?

Perry nem válaszolt. A partra ugrott, és ráordított a legénységre: – Mozgás! – Struan kábán, elgyötörtén tépelődött, hogy vajon miért fél tőle Perry. Semmi oka rá. Semmi.

Az emberek asztalt, lócákat, ennivalót, teát, brandyt és ruhákat hordtak ki a partra.

– Mozgás! – ismételte Perry ingerlékenyen. – Vissza a vízre! Tűnjetek innen, és várakozzatok a hullámtörésen túl!

Az evezősök gyors csapásokkal távolodtak, majd megálltak a hullámtörés mögött; boldogok voltak, hogy nem kell a kapitány

közelében lenniük.

Struan segített Culumnak száraz ruhát öltetni; ő maga tiszta, fodros inget húzott, s arra meleg, kétsoros, rövid tengerészkabátot. Átázott csizmáitól Perry segített neki megszabadulni.

– Köszönöm – mondta Struan.

– Fáj? – kérdezte Culum, látva Struan lábát.

– Nem.

– Ami Mr. Robbot illeti – kezdte Perry –, miután Culum elment, nekiesett az itálnak. Mondtam neki, hogy ne tegye, de nem hallgatott rám. – Akadozva folytatta: – Ön annak idején megparancsolta, hogy... Volt egy kis felfordulás, de aztán elvettem tőle. Amikor magához tért, már nem volt semmi baja. Átvittem a *China Cloudra*, s a felesége gondjaira bíztam.

– Helyesen cselekedett, Isaac. Köszönöm. – Struan egy tányér ételt nyújtott át Culumnak – párolt marhahúst, galuskát, hideg sült csirkét, burgonyát, kétszersültet –, magának édes teát töltött egy önbögrébe.

– Öexcellenciája megkért, hogy tolmácsoljam részvétét. Szeretne átjönni a hajónkra, amikor önnek alkalmas.

Struan megdörzsölte az arcát, érezte, hogy borostás, s eltűnődött: miért érzi mindig mocskosnak magát, ha nem borotválkozott és nem mosta meg a fogát.

– Itt a borotvája, uram – mutatott Perry egy kisasztalra. Előre tudta, hogy Struan tisztálkodni akar majd. A Tajpan már-már rögeszmésen ragaszkodott hozzá, hogy mindig tiszta legyen, s tiszta holmit viseljen. – Ott a meleg víz.

– Köszönöm. – Struan egy törülközőt mártott a vízbe, letörölte arcát és fejét. Aztán beszappanozta az arcát, s gyakorlott kézzel, tükör nélkül megborotválkozott. Ezek után egy kis kefével mártott a teásbögréjébe, és erőteljes mozdulatokkal dörzsölni kezdte a fogát.

Ez is valami pogány babona lehet, gondolta megvetően Perry. Az

ember foga megöregszik, elszuvasodik s kihull – ez a dolgok rendje.

Struan egy korty teát vett a szájába, öblögetett, majd kiköpte a folyadékot. Friss teát töltött a bögrébe, kimosta, aztán ismét megtöltötte teával, s jót húzott belőle. A borotválkozó holmijai között volt egy üvegcese kölnivíz is; néhány cseppet öntött belőle a kezére, s bedörzsölte az arcát.

Felfrissültén ült le. Culum csak piszkálta az ételt. – Enned kell, fiam.

– Köszönöm, de nem vagyok éhes.

– Azért csak egyél. – A szél beleborzolt Struan hosszú, aranyvörös, bodorítatlan hajába; kisimította a homlokából. – A sátramát fölállították, Isaac?

– Természetesen. Parancsa szerint. Ott áll a zászlórúd fölötti dombon.

– Mondja meg a nevemben Csen Sengnek, hogy menjen Macauba, és vásároljon mézet meg friss tojást. És szerezzen kínai gyógyfüveket, amelyek a bengálkór okozta levertség és utóhatásai kúrálására valók.

– Én már jól érzem magam, apám, köszönöm – tiltakozott erőtlenül Culum. – Nincs szükségem semmiféle pogány boszorkány főzeteire.

– Tudomásunk szerint nem boszorkányok, fiam – mondta Struan. – És nem pogányok, hanem kínaiak. A füveik már sokszor megmentettek. A Kelet az nem olyan, mint Európa.

– Énmiattam nem kell aggódnod, apám.

– Dehogynem. A Kelet nem tűri a gyengéket. Isaac, adja ki a parancsot, hogy a *China Cloud* Csen Senggel a fedélzetén azonnal induljon Macauba. Mondja meg Orlov kapitánynak, ha nem ér vissza rekordidő alatt, valamennyi tiszttel egyetemben elbocsátom. És kéretem a csónakomat.

– Talán nem ártana, ha Culum is Macauba menne a hajóval, Mr.

Struan.

– Itt marad a szemem előtt mindaddig, amíg nem látom, hogy teljesen rendbe jött.

– Macauban rendesen gondoskodnának róla. A fedélzeten nincs...

– Az isten áldja meg, Isaac, lenne szíves végrehajtani, amit mondtam?! Kéretem a nagycsónakot!

Perry egy pillanatra megmerevedett, majd odakiáltott az evezősöknek, hogy jöjjenek a parthoz.

Struan, maga mellett Culummal, a csónak közepén helyezkedett el, Perry mögöttük.

– A zászlóshajóhoz! – adta ki a parancsot Struan, miközben gépiesen ellenőrizte hajója fekvését, kóstolgatta a szél illatát, s tanulmányozta a felhőket, megpróbálva kiolvasni belőlük, milyen idő várható. A tenger nyugodt volt. Mégis bajt szimatolt.

Úton a zászlóshajó felé Struan elolvasta a leveleket. A tavalyi teaszállítmányok haszna – rendben van. Perry útja busásan jövedelmezett – ez is rendben. A *Scarlet Cloud* rakománylevelének másolata, amelyet Perry Kalkuttából hozott magával: rossz hír – kétszázötvenezer fontsterling értékű ópium veszett oda. Hál' istennek a hajó biztosítva volt – habár ez nem pótolja az elveszett embereket és azt az időt, amely egy új hajó építéséhez szükséges. Az ópiumrakomány csempészárúnak számított, ilyenformán nem lehetett biztosítani. Egyesztendei haszon semmisült meg. Vajon mi történhetett a *Scarlet Clouddal*? Viharba került? Vagy kalózkodok támadták meg? A vihar valószínűbb. Hacsak nem futott össze valamelyik francia, spanyol vagy amerikai – vagy akár angol – kalózhajóval, amelyek elárasztották a tengereket. Utolsóként bankárjának levelén törte fel a pecsétet. Elolvasta, majd dühödten kirobbant.

– Mi történt? – kérdezte ijedten Culum.

– Csak egy régi nyavalya. Semmi. Semmiség. – Struan úgy tett, mintha a következő levelet olvasná, de magában tovább dühöngött a

bankár levele miatt. Magasságos Krisztus a mennyekben! „Sajnálattal értesítjük, hogy egy ballépés következtében bankunk a kelleténél több hitelt folyósított, s rosszakaratú riválisaink fölbujtására a hitelezők megrohanták a bankot. Következésképpen nem tudjuk tovább nyitva tartani ajtainkat. Az igazgatótanács döntése értelmében egy font követelésre hat pennyt tudunk fizetni. Maradok uraságnak továbbra is legalázatosabb szolgája...” És minékünk csaknem egymillió fontunk fekszik a papírjaikban. Huszonötezer fontsterling egymillióért, miközben a követelésünk közel jár a millióhoz. Tönkrementünk. Magasságos Úristen, én figyelmeztettem Robbot, hogy ne tegye az összes pénzt egyetlen bankba. Főleg mostanában ne, amikor ilyen méretű spekuláció színtere Európa, amikor bármely bank olyan mennyiségben bocsáthat ki papírokat, amilyenben csak akar.

– De ez a bank biztonságos – mondta akkor Robb –, és nekünk a hitelfeltételek miatt egy helyre kell tennünk a pénzüket. – Ezután részletes magyarázatba fogott, beszélt a nemzetközi pénzvilág bonyolult szerkezetéről, spanyol, francia, német kötvényekről, államkötvényekről, végül rátért arra, milyen kedvező ez a helyzet a Struan és Társa számára a nemzetközi bankügyletekben, és milyen óriási vásárlóerőt jelent, milyen kedvező ez Struan terve, a flotta fejlesztése szempontjából, és milyen előjogokkal jár mindez a Nemes Ház számára a szigorú német, francia és spanyol piacon.

– Rendben van, Robb – mondta annak idején Struan, aki nem értett a bonyolult pénzügyletekhez, de bízott Robb tanácsának bölcsességében.

És most csődbe jutottunk. Tönkrementünk.

Krisztus a mennyekben!

Még döbbenetesebb volt annál, mint hogy a megoldáson törje a fejét. Mindegyre csak az új kor félelmetessége járt a fejében. A bonyolultsága. A hihetetlen sebessége. Az új királynő – Viktória –, aki századok óta az első népszerű uralkodó. És a királynő férje, Albert, róla még nem tudott sokat, jött-ment idegen Szász-

Koburgból – a parlament viszont most erős, ura a helyzetnek, és ez új fejlemény. Huszonhat esztendeje béke van, s nem is fenyeget semmilyen komolyabb háború – ilyesmiről sem hallottunk már évszázadok óta. Az ördögi Bonaparte végérvényesen halott, a heveskedő franciák kordában tartva, s a történelem folyamán első ízben Britannia a világ ura. A rabszolgaságot nyolc éve eltöröltük. Csatornázás, új szállítási módszerek. Sohasem hallott simaságú, időálló felületű utak, gyárak, ipar, szövőgépek, tömegtermelés, vasgerendák, szén, részvénytársaságok, és még számtalan új dolog az elmúlt tíz esztendőben: egypennys bérmentesítés, a világ első olcsó postája, a világ első rendőri szervezete, a „delejesség” – lett légyen értendő rajta bármi kórság –, gőzkalapács, az első ipartörvény, és végre a parlamentet is kivették annak a maroknyi gazdag arisztokrata földbirtokosnak a kezéből, ilyenformán most – szinte hihetetlen – minden angol, akinek cége évente húsz fontnál többet jövedelmez, szavazhat, voksolhat végre, és bárkiből lehet miniszterelnök. Eszébe jutott a hihetetlen sebességgel terjedő ipari forradalom, Britannia fantasztikus gazdagsága s terjeszkedni kezdő gazdagjai. Új kormányzási elképzelések... a humanitárius eszmék évszázados korlátokat törnek át. Egészen más, új Britannia ez már. És megjelent a lokomotív!...

– Egy találmány, ami meg fogja rengetni a világot... – suttogetta.

– Mit mondtál, apám? – kérdezte Culum.

Struan föleszmélt. – Csak eszembe jutott, milyen volt, amikor először ültünk vonaton – rögtönzött.

– Önök ültek már vonaton, uram? – kérdezte McKay. – Milyen az a masina? Milyen volt?

– Stephenson masináján, a *Rocketon* ültünk, az első útján. Tizenkét éves voltam akkor.

– Nem, fiam – mondta Struan. – Tizenegy voltál. 1830-ban történt, tizenegy esztendeje. Ez volt a *Rocket* első útja, az első alkalom, amikor egy vonat utasokat szállított. Manchestertől

Liverpoolig. Postakocsin eltartott volna egy napig, mi viszont másfél óra alatt tettük meg az utat. – Struan megint eltűnődött, a Nemes Ház sorsa járt a fejében. Eszébe jutott, milyen utasítást adott Robbnak: vegyenek föl annyi kölcsönt, amennyit csak tudnak, hogy egyeduralkodók legyenek az ópiumpiacon. Nézzük csak, mennyi hasznunk lehet ebből... ötven, talán százezer. Igen... egy csöppnyi szerencsére volna szükségünk. Arra a hárommillióra, ami az elkonzervált ópiumért jár nekünk. Igen, de ezt csak azután kaphatjuk meg, ha az egyezményt törvénybe iktatják – ez eltarthat még hat vagy akár kilenc hónapig is –, nekünk viszont három hónapon belül ki kell fizetnünk a váltóinkat!

Hogyan juthatunk készpénzhez? A helyzetünk jó – tekintélyünk van. A sarkunkban viszont ott liheg néhány nyáladzó sakál. Például Brock. Vagy a Cooper-Tillman cég. Brock állna a bank megrohanásának hátterében? Vagy az az égetni való fattya, Morgan? Brockéknak van ehhez pénzük és hatalmuk. Készpénzre van szükségünk. Vagy óriási összegű hitelre. Készpénzhitelre, nem papírokra. Csődbe jutottunk. Vagyis csődbe jutunk, ha a hitelezőink nekünk esnek.

Fia kezét érezte a karján. – Mit mondtál, fiam? A *Rocketot* említetted?

Culumot nagyon nyugtalanította Struan arcának sápadtsága és szemének átható, zöldes csillogása. – A zászlóshajó. Megérkeztünk.

Culum követte apját a fedélzetre. Sose járt még hadihajón, parancsnoki hajóról nem is beszélve. A H. M. S. *Titan* egyike volt a valaha épített legerősebb csatahajóknak: óriási, háromárbocos vízi jármű, hetvennégy lövegét három ágyúfedélzet hordozta. Culumra azonban nem tett nagy hatást. A hajók nem érdekelték, a tengertől pedig irtózott. Félt a hatalmas víztömeg szeszélyeitől, veszélyeitől, mérhetetlenségétől, s nem tudott úszni. Csodálkozott rajta, hogyan képes apja szeretni a tengert.

Sok mindent nem tudok még az apámról, gondolta. De ebben nincs semmi különös. Alig néhányszor láttam életem során,

legutóbb hat esztendővel ezelőtt. Apám mit se változott azóta. Én viszont igen. Most már tudom, mihez kezdjek az életemmel. És most, hogy egyedül maradtam... Szeretek egyedül lenni, de gyűlölök is.

Apja nyomában lement a hágcson a legfelső ágyúfedélzetre. A mennyezete olyan alacsony volt, hogy le kellett hajtaniuk a fejüket, miközben a tat felé, az őrszem vigyázta kajüt felé tartottak; az egész hajó puskaportól, kátránytól, kenderkóctól és izzadságszagtól bűzlött.

– Jó napot, uram – mondta a tengerészkatona, s előírásosan rászégezte a muskétáját. – Őrparancsnok!

Az őrparancsnok – vörös egyenruhában, tajtékporról ragyogóra fényesített gombokkal – kilépett az őrség helyiségéből. Kemény volt, akár egy ágyúgolyó, fejének kerek formája is azt idézte. – Jó napot, Mr. Struan. Egy pillanat türelmet, uram. – Tiszteletteljesen megkopogtatta a kajüt tölgyfa ajtaját. – Tessék! – szólt ki egy hang. Az őrparancsnok belépett, és becsukta maga mögött az ajtót.

Struan elővett egy manilaszivart, s Culum felé nyújtotta. – Dohányzol már, fiam?

– Igen. Köszönöm, apám.

Struan tüzet adott Culumnak, majd maga is rágyújtott, aztán nekidőlt az egyik tizenkét láb hosszú ágyúcsőnek. Az ágyú mellett csinosan feltornyozva, hogy bármikor kéznél legyenek, ágyúgolyók gúlái álltak. Hatvanfontos golyóbisok voltak.

Kinyílt a kajüt ajtaja, s Longstaff lépett ki rajta. Törékeny testalkatú, kifogástalanul öltözött férfi volt. Fekete haját divatosan bodorítva viselte, arca két oldalán dús pofaszakállt növesztett. Magas homloka volt, és fekete szeme. Az őrszem vigyázzba vágta magát, az őrparancsnok pedig visszatért a kajütjébe.

– Üdvözlöm, Dirk, kedves barátom! Hogy van? Rettentően elszomorított, amit hallottam. – Longstaff idegesen megrázta Struan kezét, majd Culumra mosolygott, s neki is kezét nyújtott. – Ön

bizonyára Culum. William Longstaff vagyok. Sajnálom, hogy ilyen rettenetes előzmények után kellett idejönnie.

– Köszönöm, excellenciás uram – válaszolta Culum, akit megdöbbsentett, hogy a kereskedelmi szuperintendáns ennyire fiatal.

– Tudna várni egy percet, Dirk? Az admirális éppen eligazítást tart a kapitányok részére. Egy-két perc, és végzek. – Longstaff elfojtott egy ásítást. – Sok mindenről szeretnék beszélni magával. Már ha van kedve hozzá.

– Természetesen.

Longstaff ideges pillantást vetett ékkövekkel díszített arany zsebórájára, amelyet brokátmellényének egyik zsebéből húzott elő. – Már mindjárt tizenegy! Úgy fest, sosincs elég időnk. Volna kedvük lefáradni a tisztí étkezőbe?

– Inkább itt várunk.

– Ahogy óhajtják. – Longstaff pattogós léptekkel visszament a kajütbe, és becsukta az ajtót.

– Nagyon fiatal hozzá, hogy teljhatalmú megbízott legyen, nem találod, apám? – kérdezte Culum.

– Igen is, meg nem is. Harminchat éves. A birodalmakat a fiatalok építik, fiam. És az öregek vesztik el.

– Egyáltalán nem látszik angolnak. Talán walesi?

– Az anyja spanyol. – Ez magyarázza a kegyetlen vonásait, gondolta Struan. – Grófnő. Az apja pedig diplomata, akinek a spanyol udvarnál volt az állomáshelye. Igazi „előkelők házassága”. Az apja családja rokonságban áll Toth earljeivel.

Ha nem született arisztokratának, gondolta Culum, bármilyen okos légy is, nem lehet reményed. Egy szikrányi sem.

Hacsak ki nem tör egy forradalom. – Angliában nagyon rosszul állnak a dolgok – mondta apjának.

– És miért, fiam?

– Mert a gazdagok nagyon gazdagok, a szegények pedig nagyon szegények. Csak úgy özönlenek a városokba a munkát kereső emberek. Több az ember, mint a munkahely, ezért aztán a munkaadók mind kevesebbet fizetnek. A nép éhezik. A chartisták vezetői pedig még börtönben vannak.

– Az nem is baj. Szerintem azt a demagóg söpredéket inkább föl kellene lógatni vagy deportálni, nem egyszerűen csak börtönbe dugni.

– Te nem értesz egyet a chartistákkal? – Culum hirtelen éber lett. Alig három esztendeje, hogy lefektették a Nép Chartáját, s mára már valamennyi elégedetlen brit számára a szabadság jelképévé vált. A Charta követelte, hogy minden ember kapjon választójogot, követelte, hogy töröljék el a képviselők vagyon szerinti megkülönböztetését, hogy hozzanak létre egyenlő nagyságú választóközeteket, szavazzanak titkosan, hogy évente tartsanak országgyűlést, és hogy a parlamenti képviselők kapjanak fizetést.

– Elismerem, hogy a Charta egy jogos követeléseket tartalmazó okirat. Viszont nem értek egyet se a chartistákkal, se a vezetőikkel. A Chartában sok alapvetően jó elképzelés van, csak éppen ezeket az elképzeléseket nem a megfelelő emberek akarják keresztülvinni.

– Nincs abban semmi rossz, ha valaki reformok érdekében érvel. A parlamentnek változtatásokat kell bevezetnie.

– Érvelni azt lehet. És lehet beszédeket tartani, vitatkozni, petíciókat írni, de nem lehet mozgolódásokat kezdeményezni vagy forradalmakat előkészíteni. A kormány jogosan cselekedett, amikor leverte a walesi és a midlandi zavargásokat Istenemre mondom, itt nem a felkelés a megoldás. Az a szóbeszéd járja, hogy a chartisták még mindig nem tanultak a leckéből... Fegyvereket vásárolnak, titkos gyűléseket tartanak. Istenemre, el kellene tiporni őket.

– A Chartát nem tiporhatod el. Túl sokan kívánják a végrehajtását, és készek meghalni érte.

– Hát akkor sok halott lesz arrafelé, fiam. Mármint akkor, ha a

chartistáknak nem lesz elég türelmük kivárni a dolgokat.

– Apám, te nem tudod, mi folyik most a brit szigeteken. Nagyon régóta nem jártál otthon. Üres gyomorral nagyon nehéz türelmesnek lenni.

– Kínában ugyanez a helyzet. Az egész világon ugyanígy állnak a dolgok. De a lázadás és felkelés nem tartozik a britek módszerei közé.

Ha nem következik be változás, nemsokára majd középük tartozik, borongott magában Culum. Ebben a pillanatban sajnálta, hogy a Kelet kedvéért elhagyta Glasgow-t. Glasgow volt a skót chartisták központja, Culum pedig azoknak az egyetemistáknak a vezére, akik titokban elkötelezték magukat, hogy minden tőlük telhetőt megtesznek a chartisták ügyéért, sőt ha kell, meg is halnak érte.

Ismét kinyílt a kajüt ajtaja, az őr megmerevedett. A kapitányoktól kísérve az admirális lépett ki az ajtón; testes férfi volt, arca feszültséget, haragot tükrözött, ahogy elindult a feljáró felé. A kapitányok jobbára fiatalok voltak, még csak néhányuk őszült. Valamennyien tengerésztiszti egyenruhát és háromszögletű kalapot viseltek, kardjuk minden lépésnél megcsörrent.

Glessing kapitány lépett ki utolsóként, s megállt Struan előtt. – Engedje meg, Mr. Struan, hogy részvételemet nyilvánítsam. Szörnyű balszerencse.

– Igen. – Egyszerűen csak balszerencse volna elveszteni egy remek asszonyt és három remek gyermeket? – gondolta Struan. Vagy talán az Úr áll a zszosz mögött? Netán a Gonosz? Vagy talán mindez – Isten, Ördög, szerencse, zszosz – csupán ugyanannak a dolognak más-más elnevezése?

– Nagyon helyesen tette, hogy megölte azt az istenverte tengerészt – mondta Glessing.

– Hozzá se értem.

– Csakugyan? Én azt hittem. Onnan, ahol álltam, nem láttam jól, mi történt. Nem érdekes.

- A parton temették el?
- Nem. Nem lenne okos dolog megmételyezni a szigetet egy ilyen nyavalyával. Mond önnek valamit a Ramsey név, Mr. Struan? – Glessing minden átmenet nélkül felhagyott a társalgási tónussal.
- Elég gyakori név. – Struan éber lett.
- Ez igaz. De a skótok összetartanak. Vagy nem ez a nyitja a skótok irányította vállalkozások sikereinek?
- Az már igaz, hogy nem könnyű megbízható embereket találni – válaszolta Struan. – Nos, ki ez a Ramsey, akiről kérdezett?
- Egy tengerész, aki dezertált a hajómról – mondta kimérten Glessing. – Azt hiszem, az ön fedélzetmesterének, McKaynek az unokaöccse az illető.
- És?
- Semmi, csak gondoltam, megemlítem. Mint nyilván ön is tudja, bármely kereskedelmi hajó, lett légyen felfegyverzett vagy sem, amely menedéket nyújt egy szökevénynek, elkobozható. A királyi tengerészetnek joga van elkonfiskálni. – Glessing elmosolyodott. – Bolondság dezertálni. Ugyan hová is mehetne, ha nem egy másik hajóra?
- Sehová. – Struan úgy érezte, csapdába esett. Biztos volt benne, hogy Ramsey már valamelyik hajóján tartózkodik, mint ahogy azt is biztosra vette, hogy Brock és talán Glessing keze is benne van a dologban.
- Még a mai napon átkutatjuk a hajókat. Remélem, nincs ellene kifogása.
- Természetesen nincs. Mi mindig gondosan megválogatjuk, kit engedünk a hajóinkra.
- Nagyon bölcsen teszik. Az admirális szerint a Nemes Házat illeti meg az elsőség, így az ön hajóit azonnal átkutatjuk.
- Ha így áll a helyzet, gondolta Struan, nincs mit tenni. Nem is

foglalkozott tovább a problémával.

– Kapitány úr, szeretném bemutatni magának a legidősebb... a fiamat, Culumot. Culum, bemutatom a mi híres Glessing kapitányunkat, aki megnyerte nekünk a csuenpi ütközetet.

– Jó napot kívánok. – Glessing udvariasan kezét nyújtott. Culum tenyere puha volt, ujjai hosszúak és egy kissé nőiesek. Piperkőc fajta, gondolta Glessing. Hosszú derekú szalonkabát, világoskék nyakkendő, magas gallér. Biztos egyetemre jár. Különös érzés kezét fogni valakivel, aki elkapta a bengálkórt, és túlélte. Kíváncsi vagyok, vajon életben marad-e. – Nem volt az ütközet – mondta.

– Két kis fregatt húsz hadidzsunka és harminc vagy még több gyújtóhajó ellen. Maga szerint ez nem ütközet?

– Csupán egy kis csetepaté, Mr. Struan. Lehetett volna ütközet is, megengedem, ha... – Ha nem lett volna ott az az istenverte, gyáva Longstaff, és te, te átkozott kalóz, szeretted volna folytatni Glessing.

– Mi kereskedők mégis úgy gondolunk rá, Culum, mint ütközetre – mondta gúnyosan Struan. – Nem tudunk mi különbséget tenni egy ütközet és egy kis csetepaté között. Mi csupán békés kalmárok vagyunk. Mindazonáltal Anglia és Kína fegyvereinek első összecsapása megérdemli az „ütközet” nevet. Alig egy éve történt. Mi lőttünk először.

– Miért, ön mit tett volna, Mr. Struan? Ez volt a helyes taktikai döntés.

– Természetesen.

– A kereskedelmi szuperintendáns úr teljes mértékben egyetértett az általam indított akciókkal.

– Természetesen. Nemigen tehetett volna egyebet.

– Régi csatákat emlegetnek, Glessing kapitány? – kérdezte Longstaff a kajüt ajtajából, ahonnan eddig észrevétlenül figyelte a párbeszédet.

– Nem, excellenciás uram, csupán egy régi csetepatéről

beszélgetünk megint. Mint ön is tudja, Mr. Struan és jómagam sosem tudtunk közös álláspontra jutni Csuenpivel kapcsolatban.

– És miért nem? Ha Mr. Struan lett volna a parancsnok, lehet, hogy ugyanúgy döntött volna, mint maga, kapitány. És ha maga lett volna Mr. Struan helyében, talán maga is biztosra vette volna, hogy nem fognak támadni, és inkább kockáztatott volna. – Longstaff ásított, zsebórájával játszadozott. – Maga mit tett volna, Culum?

– Nem tudom, uram. Nem ismerem a szóban forgó helyzet bonyolult összetevőit.

– Jól felelt. „Bonyolult összetevők” – remek kifejezés. – Longstaff heherészett. – Volna kedve csatlakozni hozzánk, kapitány? Egy pohárka fehérborra?

– Köszönöm, uram, de azt hiszem, jobb lesz, ha most visszamegyek a hajómra. – Glessing feszesen tisztelgett, és elment.

Longstaff a tárgyalóterembe tessékelte Struant, amely most átmenetileg a kereskedelmi szuperintendáns szállásaként szolgált. Spártai ízlést tükröző, gyakorlatias berendezésű helyiség volt; az alacsony bőrszékeket, a térképasztalokat, a fiókos szekrényeket és a súlyos tölgyfa asztalt erős csavarok rögzítették a padozathoz. A dúsan faragott tölgyfa íróasztal a hajótat félkörívben egymás mellett sorakozó, osztott táblás ablakainak háttal állt. A kajüt kátránytól, állott dohányfüsttől, a tenger illatától s az elkerülhetetlen puskaportól szaglott.

– Steward! – kiáltott Longstaff. A kajüt ajtaja felpattant. – Parancsára, uram!

Longstaff Struanhoz fordult: – Fehérbor? Brandy? Portói?

– Száraz fehérbor, köszönöm.

– Én ugyanazt kérem, uram – szólt Culum.

– Én portóit iszom. – Longstaff ismét ásított.

– Igenis, uram. – A hajópincér palackokat vett elő az egyik faliszekrényből, majd csiszolt kristálypoharakba töltötte a bort.

– Ez az első külföldi útja, Culum? – kérdezte Longstaff.

– Igen, uram.

– De – feltételezem – azért biztosan jól ismeri a mi jelenlegi helyzetünk „bonyolult összetevőit”.

– Sajnos nem, excellenciás uram. Apám meglehetősen ritkán írt, Kínáról pedig nincs szó az újságokban.

– De nemsokára lesz, ugye, Dirk?

A hajópincér odakínálta a tálcát Longstaffnak, majd a vendégek felé nyújtotta.

– Legyen rá gondja, hogy ne zavarjanak bennünket.

– Igenis, uram. – A steward a kezük ügyébe helyezte a palackokat, és távozott.

– Emelem poharam... – kezdte Longstaff. Struannak Robb pohárköszöntője jutott eszébe, s már bánta, hogy a zászlóshajóra jött előbb. – Emelem poharam arra – folytatta Longstaff –, hogy Culum itteni tartózkodása kellemes legyen, s majd szerencsésen hazaérjen.

Ittak. A száraz fehérbor kitűnő volt.

– Itt most hamarosan történelmi fordulatok tanúi leszünk, Culum. És ezeknek ecsetelésére nincs hivatottabb ember, mint az ön édesapja.

– Van egy kínai közmondás, Culum: „Az igazságnak sok arca van.”

– Nem értem.

– Csak azt akartam mondani általa, hogy az, ahogy én látom a „tényeket”, nem szükségszerűen az egyetlen nézőpont. – Struannak erről eszébe jutott az előző alkirály, aki kegyvesztett lett, mert a politikája következtében került sor a Britanniával való nyílt összeütközésre; Ling most halálos ítélettel a fején várakozott Kantonban. – Ez az ördögi Ling még Kantonban van?

– Azt hiszem. Ti-szen csak mosolygott, amikor három nappal

ezelőtt megkérdeztem efelől, s nagy titokzatosan csak annyit mondott, hogy „A Bíborvörös a Mennyegek Fia. Honnan tudhatná azt ember fia, mit akarnak a Mennyegek?” A kínai császárt a Mennyegek Fiának nevezik – magyarázta Longstaff Culum kedvéért. – „Bíborvörös”-ként is emlegetik, mert mindig bíborvörös színű tintával ír.

– Különös, furcsa emberek a kínaiak, Culum – mondta Struan. – Például: a hárommillió kínai közül csak a császár használhat bíborvörös tintát. Képzeld csak el, ha Viktória királynő egy nap így szólna: „Mostantól fogva rajtam kívül senki se használhat bíborvörös tintát.” Bármennyire is szeretjük őt, negyvenezer brit azonnal esküvel fogadná, hogy attól kezdve soha nem használ más tintát, csak bíborvöröset. Magam is így tennék.

– Ezenfelül minden Kína-járó azonnal küldene neki utánvételt egy hordó bíborvörös tintát, és tudatnák őfelségével, Britannia királynőjével, hogy borsos ár fejében készségesen lennének a Korona szállítói – tette hozzá Longstaff, önkéntelenül is lenézően elmosolyodva. – És a levelet bíborszínű tintával írnák. És szerintem jogosan tennék. Hová is lennének kereskedelem nélkül?

Némi csönd következett; Culum csodálkozott, miért hagyja apja szótlánul a sértést. Vagy talán ez nem is sértés? Ez is csupán egy újabb életigazság, hogy az arisztokraták mindig gúnyosan mosolyognak mindenkire, aki nem arisztokrata? Hát majd a Charta elintézi az arisztokratákat – egyszer s mindenkorra.

– Beszélni kívánt velem, Will. – Struan halálosan fáradtnak érezte magát. A lába szaggatott, a válla nemkülönben.

– Igen. Történt egy és más azóta, hogy... az utóbbi két napban. Culum, megbocsátana nekünk egy percre? Négyszemközt szeretnék beszélni az édesapjával.

– Természetesen, uram – emelkedett föl Culum.

– Erre semmi szükség, Will – mondta Struan. Ha Longstaff az imént nem vigyorgott volna olyan lenézően, elengedte volna

Culumot. – Culum most már a Struan-cég társtulajdonosa. Egy nap ő fogja irányítani, ő lesz a Tajpan. Ugyanúgy megbízhat benne, mint bennem.

Én sose fogok részt venni ebben, soha, szerette volna mondani Culum; nekem más terveim vannak. De képtelen volt szólni.

– Gratulálnom kell magának, Culum – mondta Longstaff. – A Nemes Ház társtulajdonosának lenni... hát ez felbecsülhetetlen pozíció.

De nem akkor, ha csődbe mentünk, vágta rá kis híján Struan, de csak ennyit mondott: – Ül le, Culum.

Longstaff járkálni kezdett a szobában, aztán belevágott. – Holnapra találkozót beszéltünk meg a kínaiak teljhatalmú megbízottjával, hogy megtárgyaljuk az egyezmény részleteit.

– Ő javasolta a helyet és az időpontot, vagy ön?

– Ő.

– Talán jobb volna, ha excellenciád megváltoztatná. Jelöljön ki egy más helyet és más időpontot.

– Miért?

– Mert ha elfogadja a javaslatot, ezt Ti-szen és valamennyi mandarin a gyengeség jelének fogja tartani.

– Rendben van. Ha úgy gondolja... Akkor legyen, mondjuk holnapután? Kantonban?

– Igen. Vigye magával Horatiót és Mausst. Ha kívánja, én is elmegyek. Négy órát kell késnünk.

– Az ég szerelmére, Dirk! Mire valók ezek a nevetséges túlzások? Négy óra! Szavamra, ez azért mégis...

– Nincs ebben semmi nevetséges. Azzal, hogy úgy viselkedik velük, mint egy vezető az alárendeltjével, hátrányos pozícióba kényszeríti őket. – Struan Culumra pillantott. – A Kelet játékait a Kelet szabályai szerint kell játszani. Az apró dolgok is nagyon

fontosak lehetnek. Őexcellenciája nagyon kényes pozícióban van itt. Elég egyetlen kis tévedés, és a következményei ötven évig tartanak. Nagyon kell vigyáznia, nehogy elsiessen valamit.

– Így van. És semmi segítséget nem kapok! – Longstaff fölhajtotta a portóit, majd újratöltötte poharát. – Sose fogom megérteni, mi az ördögért nem tudnak ezek úgy viselkedni, mint a civilizált emberek. Soha. Az ön édesapján kívül nincs ember, akire támaszkodhatnék. A kormány odahaza nem tudja, milyen problémákkal nézek itt szembe, és nem is érdekli őket. Teljesen magamra vagyok utalva. Lehetetlen utasításokat küldözgetnek, és elvárják tőlem, hogy megállapodásokra jussak egy lehetetlen néppel. Szavamra mondom, ez... Négy órát kell késnünk, csak hogy bizonyítsuk, mi vagyunk fölényben, miközben természetesen mindenki tudja, hogy mi vagyunk fölényben! – Ideges mozdulatokkal egy kis tubákot tömött az orrába, majd tüszentett.

– Mikor akar sort keríteni a föld kiárusítására, Will?

– Hát... nos... arra gondoltam, azután, hogy a kabinet jóváhagyja az egyezményt. Rengeteg időnk van. Mondjuk, szeptemberben.

– Elfeledkezett volna az eredeti elképzelésről? Én úgy tudtam, azonnal el akarja kezdeni Hongkongban az építkezést.

Longstaff megpróbált visszaemlékezni. Rémllett neki, mintha beszélt volna erről Struannal. De mit? – Nos, Hongkong földjeinek átengedése természetesen mindaddig nem hivatalos, amíg mindkét kormány áldását nem adja az egyezményre... Már úgy értem, így szokás, nem?

– De igen. Viszont a jelenlegi körülmények nem szokványosak. – Struan a poharával játszadozott. – Hongkong a miénk. Minél előbb elkezdünk építkezni, annál jobb, vagy nem ezt mondta korábban?

– Igen, persze... a miénk. – Mi az ördögöt mondtam én? Longstaff ismét elfojtott egy ásítást.

– Ön azt mondta, hogy minden föld a királynőé. És hogy amíg ön hivatalosan Hongkong első kormányzója, mint teljhatalmú

megbízott ön a letéteményese minden kormányzási feladatnak. Ha kibocsát egy különleges rendeletet, minden úgy történik majd, ahogy tervezte. Az ön helyében én a jövő hónapban tartanék egy földárverést. Ne felejtse el, Will, hogy a kolóniához önnek bevételre is szüksége van. A kabinet nem nézi jó szemmel azokat a kolóniákat, amelyek nem képesek eltartani magukat.

– Helyes. Igen. Tökéletesen igaz. Természetesen. Amint lehet, el kell kezdenünk. Jövő hónapban megtartjuk az első földárverést. Lássuk csak... Örökös tulajdonba adjuk, vagy csupán bérbe? Vagy hogyan?

– Kilencszázkilencvenkilenc évi bérletre. A Korona szokásos feltételeivel.

– Kitűnő. – Longstaff tehetetlenül széttárta karjait. – Mintha nem lenne különben is elég bajunk, Culum! Most meg úgy kell viselkednünk, mint valami átkozott kufárnak. Hogy az ördögbe akar hozzáfogni egy kolónia kiépítéséhez? Ahhoz csatornák kellenek, utcák, épületek, s a jó ég a megmondhatója, még mi minden. Törvényszék... börtön, a mindenségit! – Megállt Culum előtt. – Magának van jogi gyakorlata?

– Nincs, excellenciás uram – felelte Culum. – Még csak a felét tettem le a diplomához szükséges vizsgáknak.

– Nem számít. Nekem ehhez a kolóniához szükségem lesz egy külön titkárra, egy adjutánsra, kincstárnokra, és az Úr tudja csak, még mire. Létre kell hozni valamiféle rendfenntartó szervezetet is. Volna kedve rendőrfőnök lenni?

– Nem, uram, köszönöm. – Culum igyekezett nem mutatni, mennyire megdöbben.

– Nos, azért gondolom, biztosan van olyan pozíció, amelyben hasznát vehetjük önnek. Mindenkinek bele kell feküdnie a hámba. Nem foglalkozhatom mindennel személyesen. Gondolkozzon el rajta, mihez volna kedve, aztán tudassa velem. Szükségünk van megbízható emberekre.

– És mi volna, ha kinevezné helyettesének? – kérdezte Struan. – Kölcsönadjuk önnek hat hónapra.

– Kitűnő – mosolygott Longstaff Culumra. – Helyes. Kinevezem a kolónia ügyeivel foglalkozó helyettesemmé. Lássuk csak... Tegye meg a föld eladásához szükséges előkészületeket. Ez lesz az első feladata.

– De hát nekem fogalmam sincs a földek eladása körüli dolgokról, uram. Semmit sem tudok az ilyen...

– Tud annyit, mint bárki más, és az édesapja majd segítségére lesz. A rangja... hm... a kolónia ügyeivel foglalkozó titkár. Kitűnő. Ezt a gondot tehát letudtam. Járjon utána, mit kell tenni és hogyan, és közölje velem, milyen hivatalos intézkedésekre van szükség. Én árverésre gondolok. Azt hiszem, így a legtisztességesebb. – Longstaff ismét teletöltötte poharát. – Jut is eszembe, Dirk, elrendeltem a Csüsan-sziget kiürítését.

Struan úgy érezte, a torkába ugrik a gyomra. – Miért tette ezt, Will?

– Ti-szen őexcellenciájától kaptam egy levelet két nappal ezelőtt, amelyben kérte, hogy jóhiszeműségünk jeleként vonjuk ki csapatainkat a szigetről.

– Várhatott volna még vele, Will.

– Azonnali választ kért, és nem volt... nos, nem volt rá mód, hogy magával érintkezésbe lépjek.

– Kínai értelmezés szerint az „azonnal” akár egy évszázadot is jelenthet. – Jaj, Willie, te boldogtalan hülye, hát hányszor kell még elmagyaráznom?

Longstaff úgy érezte, Struan porrá zúzza tekintetével. – El akarta küldeni a császárnak az egyezmény másolatát, és szerette volna csatolni hozzá az okmányt, amely tanúsítja, hogy elrendeltük csapataink kivonását. Különben is vissza akartuk adni nekik a szigetet, nem? Ez volt a tervünk. Átkozott legyenek, ha értem, mit számít az, hogy most vagy valamikor később?

– A kínaiak számára nagyon fontos az időzítés. Elment már a parancs?

– Igen. Tegnap. Ti-szen volt olyan kedves, és följánlotta, hogy igénybe vehetem az egyik császári lovasfutár-postát. Azzal küldtem el a parancsot.

Hogy a menny kő csapna beléd, te lehetetlen hülye! – gondolta Struan. – Nagyon rosszul tette, hogy az ő szolgálataikat vette igénybe a parancs kézbesítésére. Arcot vesztettünk, csorba esett a tekintélyünkön, ők pedig előnyösebb pozícióba kerültek. Most már nincs értelme hajót küldeni. – Struan hangja hideg és kemény volt. – Mire Csüsanra ér, már befejeződik a kiűrités. Na mindegy, ami történt, megtörtént. De nem volt bölcs lépés. A kínaiak a gyengeség jelének fogják tekinteni.

– Én ragyogó ötletnek tartottam ezt a jóhiszemű lépést, ragyogónak – folytatta Longstaff, megpróbálva úrrá lenni idegességén. – Végtére is megkaptunk mindent, amit csak akartunk. A hadisarc csekély... mindössze hatmillió dollár, viszont bőségesen fedezi azt a kárt, amit az ópium megsemmisítésével okoztak nekünk. Kanton ismét megnyílt a kereskedelem számára. És a miénk Hongkong. Végre-valahára. – Felcsillant a szeme. – Minden a terv szerint megy. Csüsan szigete nem fontos. Maga is azt mondta, hogy Csüsan csak eszköz. Hongkong viszont a miénk. És Ti-szen azt mondta, egy hónapon belül kijelöli a mandarint Hongkong számára, és...

– Mit csinál? – kérdezte döbbenetesen Struan.

– Kinevez egy mandarint Hongkongba. Miért, mi a baj?

Uralkodj magadon, figyelmeztette magát Struan hatalmas önuralommal. Mindéddig türelmes voltál. Ez a húgyagyú báb itt a legfontosabb szerszámod. – Ha ezt megengedi, Will, ezzel egyszermind hatalmat ad neki Hongkong fölött.

– Ugyan, kedves barátom, szó sincs róla. Hongkong brit terület. A pogányok a mi lobogónk és a mi fennhatóságunk alatt fognak itt

élni. Valakinek csak kordában kell tartania ezeket a hitetleneket, nemdebár? Kell valaki, akinek befizessék a nekünk járó adókat. És hol lenne ennek a valakinek jobb helye, mint Hongkongban? Lesz külön vámházuk, épületeik...

– Mijük lesz? – A kérdés megrezegtette a kajüt tölgyfából készült falait. – Magasságos Úristen, remélem, nem egyezett ebbe is bele?

– Miért? Én nem látok ebben semmi rosszat, Dirk. Szavamra, ez mit sem változtat a tényeken, nemde? Sok kellemetlenségtől kímél meg minket. Nem kell Kantonba mennünk. Mindent innen intézhetünk.

Struan, hogy el ne tapossa Longstaffot, mint valami poloskát, odament a faliszekrényhez, és töltött magának egy pohár brandyt. Nyugalom. Még ne zúzd össze. Az időpont nem megfelelő. Még hasznát tudod venni. – Beleegyezett abba, hogy Ti-szennek joga van mandarint kinevezni Hongkongba?

– Nézze, kedves barátom... így, kifejezetten, nem egyeztem bele. Ez nem szerepel az egyezményben. Csak annyit mondtam neki, hogy én is jó ötletnek tartom.

– Írásba is adta ezt?

– Igen. Tegnap. – Longstaffot zavarba hozta Struan hevessége. – De hát nem ezt próbáljuk elérni már hosszú idő óta? Hogy közvetlenül a mandarinokkal tárgyalhassunk, és ne a kínai hongok tulajdonosaival, a kereskedőkkel?

– De igen. Csakhogy nem a mi szigetünkön, az istenfáját! – Struan hangja nyugodt volt, de belül tovább fortyogott. Te istenverte kormányzópótlék, te hülye arisztokrata, tétova, kétbalkezes szerencsétlen! – Ha ezt megengedjük, ezzel a víz alá nyomjuk Hongkongot. Mindent elveszítünk.

Longstaff, elbizonytalanodva Struan tekintetétől, a fülcimpáját húzogatta.

– Miért, apám? – kérdezte Culum.

Longstaff megkönnyebbülésére Struan tekintete most a fia felé fordult. Igen: miért? – gondolta Longstaff. Miért veszítenénk el mindent? Én egyszerűen remek megoldásnak véltem.

– Mert ezek az emberek kínaiak.

– Nem értem.

– Tudom, édes fiam. – Hogy túltegye magát a családjának elvesztése miatti gyászra, amely most hirtelen feltolult benne, és hogy elterelje figyelmét az örjítő aggodalomról, amit vagyona elvesztése okozott, Struan úgy döntött, elmagyarázza a dolgot, legalább annyira Longstaff kedvéért, mint Culuméért. – Az első, amit meg kell értened: a kínaiak tizenöt évszázadon át a Középpont Birodalmának nevezték Kínát – azt a területet, amit az istenek a *fölötte* lévő mennyek és az *alatta* lévő föld közé helyeztek. A dolog természetéből adódóan a kínai semmihez sem fogható, felsőbbrendű lény. Meg vannak győződve róla, hogy mindenki – *mindenki* – más barbár, s mint ilyen, érdektelen. Ezenkívül meg vannak győződve róla, hogy mint az egyedüli valóban civilizált nép, kizárólag ők rendelkeznek azzal az isteni eredetű joggal, hogy uralkodjanak a földön. Az ő álláspontjuk szerint Viktória királynő csupán egy barbár vazallus, akinek adót kellene fizetnie nekik. Kínának nincs flottája, nincs hadserege, azt tehetünk vele, amit akarunk – de ettől ők még továbbra is *hiszik*, hogy a világ legcivilizáltabb, leghatalmasabb és leggazdagabb nemzete. Ez utóbbiban egyébként, azt hiszem, valószínűleg igazuk is van. Hallottál már a Nyolc Szabályról, Culum?

Culum megrázta a fejét.

– Nyolc Szabálynak azokat a feltételeket nevezik, amelyek kikötése mellett a kínai császár százötven évvel ezelőtt engedélyezte a „barbárokkal” folytatandó kereskedelmet. A Szabályok kimondták, hogy minden „barbár” kereskedelmet egyetlen kikötőre, Kantonra korlátoznak. A teáért és a selyemért kizárólag ezüstben lehet fizetni, hitelt semmilyen körülmények között nem lehet nyújtani, és a csempészet tilos. A „barbárok” részére engedélyezték, hogy

Kantonnak egy fél mérföldszőr kétszáz yardos területén raktárakat és üzletházakat építsenek; a „barbárok” mozgását kizárólagosan erre a körülkerített térségre korlátozták – ez a kantoni kolónia –, ahol csak a téli hajózási szezon idején tartózkodhattak, szeptembertől márciusig, amikor is el kellett hagyniuk Kantont, és Macauba kellett áttelepülniük. Semmilyen körülmények között nem engedélyezték, hogy a „barbárok” a kolóniára magukkal vigyék családtagjaikat, mint ahogy nő sem léphetett a kolónia területére. A kolónia területére semmilyen körülmények között nem lehetett fegyvert bevinni. Tilos volt kínaiul tanulni, csónakázni, hordszékbe ülni, és kínaiak közé vegyülni; a „barbár” hadihajóknak nem volt szabad megközelíteniük a Gyöngy-folyam torkolatát. Valamennyi „barbár” kereskedőhajó Vampoánál volt köteles horgonyt vetni, harmincmérföldnyire folyásirányban, itt a rakományokat kínai hajókra rakták át, egyszersmind itt fizették le a kiviteli vámokat is – ezüstben. Minden „barbár” üzletkötést kizárólag egy monopóliumon, egy tíz kínai kereskedő alkotta céhen át lehetett lebonyolítani, amelynek a neve Ko-hong. Ugyanakkor csak a Ko-hong szállíthatott élelmet a kolóniának, és a Ko-hong állapította meg azt is, hány szolgát, hány evezőst és compradorét alkalmazhatunk. És végül volt még egy kitétel, amely teljesen megkötötte kezünket-lábunkat – az a passzus, amit most az egyezmény eltöröl –, nevezetesen, hogy a „barbárok” minden petíciót, kérvényt, panaszt kizárólag a Ko-honghoz nyújthatnak be, és ez a testület, és kizárólag ez a testület továbbítja őket a mandarinokhoz.

A Nyolc Szabály lényegében véve azt a célt szolgálta, hogy rövid kantárszáron tartson és zaklasson bennünket, s ugyanakkor kisajtoljon belőlünk annyit, amennyit csak lehet. Van még egy dolog, amit nem szabad elfelejteni, ha kínaiakról van szó: szeretik a pénzt. Ez a mi kiprédelésünk azonban csak az uralkodó mandzsu rétegnek hozott hasznot, nem az összes kínainak. A mandzsuk szerint a mi elképzeléseink – értve ezen a kereszténységet, a parlamentet, a szavazást és mindenek fölött a törvény és igazságszolgáltatás előtti

egyenlőséget –, ezek az elképzelések forradalmiak, veszélyesek és a Gonosztól valók. Az ezüstünk viszont kell nekik.

Amíg a Nyolc Szabály érvényben volt, védtelenek voltunk, a kereskedelmünket korlátok közé szorították, s annyit préseltek ki belőlünk, amennyi nekik tetszett. De még így is kerestünk rajta. – Struan elmosolyodott. – Sok pénzt kerestünk, akárcsak ők. A Nyolc Szabály egy része a hivatalnokok mohósága miatt érvényét veszítette. A fontosabbak azonban – a hadihajók kitiltása, az, hogy csak a Ko-hong tagjain keresztül lehet hivatalos kapcsolatot létesíteni, hogy feleséget nem lehet bevinni a kolóniára, és hogy március után vagy szeptember előtt nem lehet ott tartózkodni – érvényben maradtak.

És – ez is jellemző a kínaiakra – a szegény Ko-hong-kereskedőket tették felelőssé értünk. Bármely „komplikáció” esetén órájuk zúdult a császár haragja. Ez is jellegzetesen kínai megoldás. A Ko-hong tagjait addig szorongatták, illetve szorongatják még most is, míg a legtöbbjük tönkrement vagy tönkre fog menni. Hatszázezer guineának fekszik az értéktelen papírjaikban. Brocknak is legalább ennyi. Kínai szokás szerint a Ko-hong tagjainak a császártól kell megvásárolniuk a posztjukat, ezenfelül elvárják tőlük, hogy rendszeresen óriási értékű „ajándékokat” küldözgessenek feljebbvalóiknak – a császár születésnapján például fejenként ötvenezer ezüsttael a szokásos „ajándék” összege.

A Ko-hong fölött ott áll a császár személyes megbízottja, az adószedők előljárója. Hoppónak nevezik. Ő a felelős a mandarinok és a Ko-hong „ajándékaiért”, és mindenki máséért, akit csak elér a keze. A hoppo szintén vétel útján nyeri el pozícióját. Egyébként ő a legnagyobb ópiumkereskedő, egy vagyont keres rajta.

Ha tehát beengedünk egy mandarint Hongkongba, vele együtt beengedjük az egész rendszert. A mandarin lesz a hoppo. Minden kínai az ő alárendeltje lesz. Minden kínai kereskedőnek, aki üzletet akar kötni velünk, meg kell majd vásárolnia az ehhez szükséges engedélyt, és ráadásul megvámolják, ők viszont minket akarnak majd megvámolni. A hoppo tönkre fogja tenni azokat, akik majd

segíteni akarnak nekünk, és azokat fogja támogatni, akik gyűlölnek minket. És ezt addig fogják csinálni, amíg ki nem kergetnek minket innen.

– Miért?

– Mert kínaiak. – Struan kinyújtóztatta derekát, érezve, hogy kezd rajta úrrá lenni a fáradtság, majd odament a kisasztalhoz, és töltött magának még egy pohár brandyt. Bárcsak kínai lehetnék, ha csak egy órára is, gondolta kimerültén. Akkor képes lennék előravaszkodni egymillió taelt a semmiből. De ha ez a megoldás, mondta magában, akkor próbálj meg úgy gondolkodni, mint egy kínai. Te vagy a „barbárok” Tajpanja, a mandarin, a hatalmad korlátlan. És ugyan mi értelme a hatalomnak, ha nem az, hogy a segítségével a magad javára billentsd a zsosz mérlegét? Hogyan használhatnád ki a hatalmadat? Ki az, akinek van egymillió taelje? Kire tudsz olyan nyomást gyakorolni, hogy a rendelkezésedre bocsássa ezt az összeget? Ki van lekötözve neked?

– Akkor most mit tegyünk, Dirk? Úgy értem, teljesen egyetérték azzal, amit mondott – szölt Longstaff.

– Az volna a legjobb, ha azonnal futárpostát küldene Ti-szennek. Mondja meg neki... Nem: utasítsa, hogy...

Struan hirtelen félbehagyta a mondatot; kitisztult az agya. A fáradtságát mintha elfújták volna. Te ostoba, összevissza fecsegő, féleszű barom! Ti-szen! Ti-szen a te embered! Egy mandarin. Mindössze ezt kell elintézned. Két egyszerű lépés csupán. Először: visszavonatom Longstaff beleegyezését, mint ahogy különben is vissza kellene vonni. Másodszor: egy vagy két hét múlva titkon felajánlod Ti-szennek, hogy egymillió tael értékű ezüst fejében ráveszed Longstaffot, hogy változtasson álláspontján, és engedjen be egy mandarint Hongkongba. Ti-szen kapva kap majd az ajánlaton, mert így azonnal visszaszerez mindent, amiről a háború következtében lemondani kényszerült; a milliót majd kipréseli a Kohongból, amely boldogan kifizeti, mert ezt az összeget nyomban hozzácsapják annak a teának az árához, amelynek eladhatását már

tűkön ülve várják, és amelynek megvásárolhatóságát már tűkön ülve várjuk. Ennek a szerencsétlen kis Willie-nek nem lesz problémája, és egyetlen kereskedőnek sem lesz ellenvetése egy szál mandarin ellen. Nem mandarinnak fogjuk hívni, majd kitalálunk neki valami nevet, hogy megzavarjuk a legjobb orrúak szimatát. A kereskedőknek nem lesz kifogásuk a kínai „kereskedelmi megbízott” ellen, mert a megbízott segíteni fogja a kereskedelmet, és egyszerűsíti a vámfizetést. No és kihez forduljak a titkos ajánlattal? Természetesen az öreg Zsin-kuához. Ő a leggazdagabb és a legravaszabb a Ko-hong tagjai közül, ő a legnagyobb szállítóm, és hús esztendeje ismerem, ő az emberem, semmi kétség.

Egy mandarin garantálja a Nemes Ház jövőjét. Ez igaz. Viszont tönkreteszi Hongkongot. És megghiúsítja a tervet. Akkor is megkockáztatod ezt a megoldást, ha tudod, hogy később majd még túl kell járnod valahogy az eszközön? A kockázat rettenetes: tudod, hogy egy mandarin egyet jelent magával a rendszerrel. Nem hagyatsz ilyen ördögi örökséget se Robbra, se Culumra, se a gyerekeikre. Ezüst nélkül viszont nincs Nemes Ház, és nincs jövő.

– Hogy mondta, Dirk?

– A királynő nevében utasítsa Ti-szent, hogy verje ki a fejéből a hongkongi mandarint.

– Magam is pontosan így gondoltam. – Longstaff boldogan leült az íróasztalához, s a kezébe vette a lúdtollat. – Mit írnak?

És nekem, te szerencsétlen Willie, mi legyen a következő lépésem? – kérdezte magában Struan. A cél szentesíti az eszközt? – Írja a következőket: „Ti-szennek, Kantonba. Különleges proklamáció. Kizárólag őfelsége Britannia királynőjének, Viktóriának van joga a brit fennhatóság alá tartozó Hongkong-szigetre tisztviselőket kinevezni. Itt semmiképpen nem lehetnek sem kínai tisztviselők, sem kínai vámházak.” – Habozott egy pillanatig, majd megfontolt tempóban folytatta; érezte, hogy az időzítés pontos. – „Következésképpen minden kínai, aki Őfelsége hongkongi birtokán él, brit alattvaló, és kizárólag csak Anglia törvényei vonatkoznak rá.”

– De hát ezzel túllépek a hatáskörömet!

– Bevett szokás, hogy a teljhatalmú megbízottak túllépik a hatáskörüket. Ezért előzi meg olyan alapos megfontolás a kiválasztásukat, Will. Ezért tudtuk létrehozni a brit birodalmat. Raffles, Hastings, Clive, Raleigh, Wellington... Ön teljes körű felhatalmazást kapott őfelsége kormányától, hogy hozza tető alá az egyezséget Kínával. Mit törődnek ők otthon azzal, hogy mi van Kínában? Maga, Will azonban reformátor, a történelem kerekének mozgatója. Ön kész elfogadni egy parányi, kopár, csaknem teljesen lakatlan szigetet olyankor, amikor az egész világon az a szokás, hogy egész kontinenseket ragadnak el... Pedig egész Kínát elfoglalhatná, ha akarná. De ön ennél sokkal okosabb.

Longstaff elbizonytalanodott, s pennájának végét az ajkai közé vette. – Igen, de én már beleegyeztem abba, hogy a Hongkongon élő kínaiakra a kínvallatás kivételével a kínai törvények legyenek érvényesek. – Longstaff állán egy izzadságcsepp jelent meg. – Ez benne volt az egyezmény záradékában, és erre vonatkozóan már kiadtam egy külön rendeletet.

– Meggondolta magát, Will. Ugyanúgy, ahogy Ti-szen is meggondolta magát. Mandarin kinevezéséről nem volt szó a záradékban.

– Betű szerint nem, de értelemszerűen igen.

– De nem az ön értelmezése szerint. Ti-szen megpróbálja rászedni magát. Ugyanúgy, mint Csüsan esetében.

– Ahogy mondja – helyeselt Longstaff, boldogan, hogy meggyőzték. – Igaza van, Dirk. Ha megengedjük nekik, hogy bármiféle ellenőrzést gyakoroljanak... Magának igaza van. Itt is folytatnák ördögi praktikáikat, nemde? De úgy ám! Különben is ideje, hogy a kínaiak lássák, mi is valójában az igazságszolgáltatás. A törvény és a rend. Igen. Magának igaza van.

– A levelet úgy fejezze be, ahogy a császár tenné: „Féljétek szavamat, és remegve engedelmesskedjetek”, és a neve aláírja oda az

összes titulussát – mondta Struan, és kinyitotta a kajüt ajtaját.

– Őrparancsnok!

– Igenis, uram!

– Őexcellenciája kéreti a titkárát, Mr. Sinclairt, még hozzá futólépésben.

– Igenis, uram.

Longstaff befejezte az írást, s átolvasta a levelet. – Nem túl goromba ez így, Dirk? Úgy értem, az, hogy a megszólításhoz nem írjuk oda a rangját, és hogy úgy fejezzük be, mint egy császári leiratot?

– Ez a lényege az egésznek. És beletetjük az újságba is.

– De hát ez egy bizalmas dokumentum.

– Történelmi dokumentum, Will. Olyasmi, amire büszke lehet. Ami miatt az admirális is elégedett lesz önnel. Jut is eszembe: miért volt olyan dühös az admirális?

– Ó, csak a szokásos. – Longstaff az admirálist kezdte utánozni. – „A teremtésit a világnak, uram! Minket azért küldtek ide, hogy a pogányok ellen harcoljunk! Ezzel szemben két, említésre se méltó ellenállással szemben végrehajtott partraszállás után ön olyan hitvány egyezséget köt, amely távolról sem elégíti ki azokat a követeléseket, amelyeknek kikényszerítésére önt a külügyminisztérium utasította. Hol vannak a nyitott kikötők, amelyeknek kikényszerítésére utasították önt?” Biztos benne, Dirk, hogy az a helyes eljárás, ha kevesebbet kérünk? Tudom, hogy egyszer már igent mondott erre a kérdésemre, de hát a jelek arra utalnak, hogy a kereskedők ezt nagy hibának tartják. Mármint hogy nincs nyílt kikötő.

– Hongkong fontosabb, Will.

– Hát ha maga biztos ebben... Az admirális valami szökés miatt is nagyon dühös volt, meg azért is, mert nem léptetjük nyomban életbe a csempészet ellen hozott intézkedést. És... nos, a kereskedők között

hatalmas a felzúdulás.

– És Brock a főkolompos?

– Igen. Faragatlan tuskó.

Struanban meghűlt a vér. – Megmondta a kereskedőknek, hogy szándékában áll visszavonni a rendeletet?

– Hát tulajdonképpen szó szerint nem. De céloztam rá.

– És célzott rá az admirális előtt is?

– Nos, utaltam rá, hogy nem volna tanácsos érvényben hagyni. Ki volt kelve magából, és azt mondta, hogy a véleményét az Admiralitással fogja közölni. – Longstaff sóhajtott, ásított. – Szavamra mondom, az admirálisnak fogalma sincs a problémákról. Fogalma sincs róla. Nagyon hálás lennék magának, Dirk, ha elmagyarázná neki, mi is az a „kereskedelem”. Én megpróbáltam, de képtelen voltam a fejébe verni.

Én meg képtelen vagyok a tiédbe, gondolta Struan. Ha Robb fölvásárolta az ópiumot, még mélyebbre merülünk a slamasztikába. Ha nem vásárolta föl, akkor is végünk. Hacsak nem jön létre a csere – egy istenverte mandarin egy istenverte millióért.

– Nem is tudom, hova lennék az édesapja tanácsai nélkül, Culum. – Longstaff kivett egy csipetnyi tubákot ékkövekkel díszített szelencéjéből. A teremtésit, gondolta, én diplomata vagyok, nem háborús uszító. Hongkong kormányzói tisztje csak ugródeszka. Hongkong kormányzósága után jöhet valami komolyabb. Mondjuk Bengália. Vagy Jamaica... az aztán a jó hely. Kanada? Nem, ott rettentő hideg van. Inkább Bengália vagy valamelyik másik indiai állam. – Ázsiában nagyon bonyolult a helyzet, Culum. Rengeteg különböző nézőpontot és érdeket kell figyelembe vennünk – a Koronáét, a kereskedőkét, a hittérítőket, a királyi flottáét, a hadseregét, a kínaiakét... mind ellentétben áll a többiével. No és ezenfelül még a kínaiak is szemben álló csoportokra oszlanak: kereskedők, mandarinok, a mandzsu hűbérurak... – Orrlyukaiba tömte a burnótot, mélyen beszívta a levegőt, és tüszentett. –

Gondolom, tudja, hogy Kína uralkodói nem kínaiak?

– Nem, uram.

– Azt mondják, ez okozza a gondok legnagyobb részét. A kínai császárok mandzsuk. Mandzsúriából valók. Vad barbárok, akik a Nagy Faltól északra laknak. Úgy mondják, kétszáz esztendeje ők kormányozzák Kínát. Ezek a kínaiak bolondnak néznek minket. Azt mesélik nekünk, létezik egy óriási fal – valami olyasmi, mint Hadrianus fala –, egy erődítmény, amely végighúzódik Kína teljes északi határán, hogy védelmet nyújtson a vad törzsek ellen. Állítólag több mint három és fél ezer mérföld hosszú, negyven láb magas, harminc láb vastag, és a tetején nyolc lovas haladhat egymás mellett. Állítólag háromszáz yardonként őrtornyok sorakoznak rajta. Téglából és gránitból készült, és kétezer évvel ezelőtt építették. – Felhorkant. – Nevetséges!

– Szerintem létezik – szólt Struan.

– Ugyan már, Dirk – mondta Longstaff. – Kétezer évvel ezelőtt lehetetlen lett volna egy ilyen erődítményt megépíteni.

– A legenda szerint, Culum, minden harmadik kínait köteleztek rá, hogy részt vegyen a fal építésében. Tíz éven át épült. Azt mondják, az építkezés során egymillió ember halt meg. A falba temették őket, így most ezeknek a szelleme is ott őrködik.

Culum elmosolyodott. – Ha a fal csakugyan ilyen hatalmas, apám, akkor a mandzsuk nem törhettek át rajta. Lehetetlen, hogy ilyen fal létezzon.

– A legenda szerint a mandzsuk árulás folytán jutottak be a falon. A fal kínai parancsnoka eladta a saját népét.

– Ez több mint valószínű – mondta utálkozva Longstaff. – Ezekben a keletiekben nincs becsületérzés. A parancsnok azt hitte, hogy az idegenek segítségével megkaparinthatja a trónt. Ezzel szemben a mandzsuk használták ki őt, aztán elpusztították. Legalábbis így tartja a legenda.

– Nagyon érdekes történet, uram – mondta Culum.

Struan tekintete megszigorodott. – Jobb lesz, fiam, ha hozzászoksz a különös történetekhez. És egy újfajta gondolkodáshoz. A kínai civilizáció ötezer esztendő. Könyvek, nyomdai sajtók, művészet, költészet, államgépezet, selyem, tea, puskapor, és még ezernyi más... Ezredévek óta. A mi civilizációnk ötszáz éves. Bár ha egyáltalán civilizációnak nevezhető.

Kopogtattak az ajtón; Horatio sietett be. – Hívatott, excellenciás uram?

– Igen. Ezt itt azonnal fordítsa le kínaira, és küldje el különfutárral. Egy másolatot küldjön el Mr. Skinnernek, közlésre.

– Igen, uram. – Horatio a kezébe vette a papírlapot, és Struanhoz fordult: – Rettenetesen elszomorítóit, hogy ilyen szörnyű híreket kapott, Mr. Struan.

– Köszönöm. Bemutatom a fiamat, Culumot. Horatio Sinclair.

Kezet fogtak; első látásra rokonszenvesnek találták egymást.

Horatio elolvasta a levelet. – Egy kis időt igénybe fog venni, amíg megtalálom a megfelelő udvariassági formulákat, uram.

– Őexcellenciájának az a kívánsága, hogy pontosan úgy fordítsa le, ahogy itt áll – mondta Struan. – Pontosán úgy.

Horatióknak leesett az álla. Bizonytalanul bólintott. – Igen... értem, azonnal megcsinálom. De Ti-szen ezt nem fogja elfogadni, Mr. Struan. Ki van zárva, excellenciás uram. Túl sok arcot veszítene.

– Arcot? – fortyant föl Longstaff. – Majd mutatok én arcot ennek a körmönfont pogánynak, istenemre! Adja át üdvözetemet az admirálisnak, és kérje meg, nyomban indítson egy csatahajót a levéllel Vampoára. Egyben mondja meg neki, hogy ha nem veszik át haladéktalanul a levelet, hajózzon azonnal tovább Kantonba!

– Igen, uram.

– Még hogy nem fogadja el! – mondta Longstaff, miután Horatio kiment. – Micsoda arcátlanság! Hitetlen pogányok ezek, egytől egyig. Kínaiak. Mandzsuk. Nincs igazságszolgáltatásuk, és szinte

hihetetlen, mennyire semmibe veszik az emberi életet. Eladják a tulajdon lányaikat, nővéreiket, testvéreiket. Hihetetlen.

Culumnak hirtelen anyja és testvérei jutottak eszébe, és az, hogy miként haltak meg. Visszaemlékezett híg hányadékukra és székletükre, a bűdösségre, görcseikre, vonaglásokra, beesett szemükre, görcsös rángatózásokra... Fetrengésükre, az egyre erősödő bűzre, s ahogy meghaltak, levegő után kapkodva... Visszaemlékezett a test halál utáni rándulására, anyjára, aki egy órán át hányta s vetette magát az ágyon, mire meghalt, aztán csak feküdt – halott szemei nyitva, halott szája nyitva.

A régi félelem most ismét fölkaparta a gyomrát, szeretett volna valami másra gondolni, bármire, ami elfeledteti vele ezt a rémületet. – Ami a földeladást illeti, uram... Először is fel kell térképezni a területet. Ki fogja ezt elvégezni, uram?

– Ne aggódjon, majd kerítünk rá valakit.

– Talán Glessing – mondta Struan. – Neki van gyakorlata a térképezésben.

– Jó ötlet. Majd beszélek az admirálissal. Kitűnő.

– Kérem, Will, vegye fontolóra, hogy a partot, ahol a zászlórudat felállítottuk, Glessing-foknak nevezzük el.

Longstaff elcsodálkozott – Sose fogom megérteni magát. Miért szorgalmazza, hogy fennmaradjon egy olyan ember neve, aki gyűlöli önt?

Mert a jó ellenségek értékesek, gondolta Struan. És Glessingnek hasznát veszem: hajlandó lesz meghalni a Glessing-fok védelmében. Márpedig ez a fok maga Hongkong.

– A haditengerészet örülne neki – felelte. – Csak úgy eszembe jutott.

– Jó ötlet. Örülök, hogy javasolta.

– Nos, azt hiszem, ideje, hogy visszamenjünk a hajónkra – mondta Struan. Fáradt volt. És még nagyon sok tennivaló várt rá.

Isaac Perry a *Thunder Cloud* tatfedélzetén állt, onnan figyelte, hogyan kutatják át a katonák a hajó csónakjait, vitorlaraktárait, hogyan néznek be a ponyvák alá. Gyűlölte a tengerészkatonákat és tisztjeiket; annak idején erőszakkal sorozták be a hadiflottához. – Nincs szökevény a hajómon – ismételte.

– Persze hogy nincs – felelte a fiatal tiszt.

– Kérem, utasítsa az embereit, hogy ne csináljanak ekkora felfordulást. Rámegy egy egész őrsegnyi idő, mire rendet csinálunk utánuk.

– A hajója igencsak kívánatos zsákmány, Perry kapitány – mosolygott lenézően a tiszt. – A rakományával együtt.

Perry McKay felé pillantott, aki egy fegyveres őr felügyelete alatt a hajó korlátjánál állt. Halott vagy, McKay, gondolta Perry, ha a hajóra segítetted Ramseyt.

– Csónak a tat felőli feljárónál! – kiáltott a harmadik tiszt. – A tulajdonos jön a fedélzetre.

Perry Struan elé sietett.

– Azt hiszik, hogy szökevény van a hajón, uram.

– Tudom – felelte Struan a fedélzetre lépve. – Miért van őrizet alatt a fedélzetmesterem? – kérdezte fenyegető, recsegős hangon a fiatal, arrogáns tisztet.

– Csak elővigyázatosságból. Rokona Ramseynek, és...

– A ragya az elővigyázatosságba! McKay mindaddig ártatlannak tekintendő, amíg be nem bizonyosodik róla, hogy bűnös! – mennydörögte Struan. – Maguk azért vannak itt, hogy átkutassák a hajót, és nem azért, hogy zaklassák és letartóztassák az embereimet!

– Nekem fogalmam se volt az egészből, uram! – tört ki McKay. – Ramsey az én segítségemmel nem jutott a hajóra. Nincs itt! Nincs itt!

– Isten legyen irgalmas magához, ha itt van – mondta Struan. – Amíg másképp nem rendelkezem, nem hagyhatja el a hajót. Le a fedélközbe!

– Igenis, uram – válaszolta McKay, és elrohant.

– A teremtsit magának, Isaac! – dühöngött Struan. – Maga állítólag a kapitánya ennek a hajónak. Miféle törvény mondja ki azt, hogy a haditengerészet írásos parancs nélkül, elővigyázatosságból letartóztathat egy embert?

– Semmilyen, uram – hunyászkodott meg Perry. Több esze volt, semhogy vitatkozzon.

– Tűnjön el a hajómról! El van bocsátva!

Perry elfehéredett. – De uram...

– Napszálltáig tűnjön el a hajómról. – Struan a hajó gyomrába vezető lejáró felé indult. – Gyere, Culum.

Culum a tulajdonosi kajüthöz vezető folyosón érte utol Struant.

– Ez nem tisztességes eljárás – mondta. – Nem tisztességes. Perry a legjobb kapitányod. Te mondtad.

– Csak volt, fiam – válaszolta Struan. – De most nem vette figyelembe egy emberének az érdekeit. És fél. Hogy mitől, azt nem tudom. De aki fél, az veszedelmes, és az ilyenek nem vehetjük hasznát.

– McKaynek nem esett bántódás?

– Egy kapitány legfontosabb kötelessége, hogy védelmezze a hajóját. A második legfontosabb, hogy védelmezze az embereit. Akkor majd azok is megvédik őt. Parancsolni lehet egyedül egy hajón, de hajózni vele nem.

– Perry nem tett semmi rosszat.

– A mindenségit! Megengedte a tengerészeknek, hogy McKayt törvényellenesen őrizetbe vegyék – mondta élesen Struan. – Egy kapitánynak nemcsak a hajózáshoz kell értenie, az istenfáját!

Isaacnak szembe kellett volna szállnia azzal a fiatal tacszóval. Isaac azonban félt, és a legfontosabb pillanatban cserbenhagyta az emberét. Legközelebb talán a hajójával tenné ugyanezt. Ezt a kockázatot nem vállalom.

– De hát évek óta nálad szolgál. Ez nem számít?

– De igen. Mutatja, milyen szerencsések voltunk esztendőnkön át. Már nem bízom benne. Elbocsátom, és punktum! – Struan benyitott a kajütbe.

Robb az íróasztalnál ült, s a tat felőli ablakokon bámult kifelé. A padlón dobozok, ládák, gyerekruhák játékok heverték szerteszórva. Sarah, Robb felesége az egyik lecsavarozott lábú fotelben szendergett összekucorodva. Apró termetű asszony volt, gyermeket várt, nyüzötnak, fáradtnak látszott álmában. Robb Struan és Culum láttán megpróbált elmosolyodni, de nem sikerült neki.

– Üdv, Dirk. Üdv, Culum.

– Üdv, Robb. – Tíz évet öregedett az utóbbi két nap alatt, gondolta Struan.

Sarah felriadt. – Üdvözöllek, Dirk. – Feltápászkodott, s odament hozzájuk. – Üdvözöllek, Culum.

– Hogy vagy, Sarah néni?

– Fáradtan, drágám. Nagyon fáradt vagyok. És gyűlölök hajón lenni. Kérsz egy kis teát?

– Nem, köszönöm.

Robb ideges pillantásokkal méregette Struant. – Most mit mondjak?

– Semmit, Robbie. Ők meghaltak, mi pedig élünk, és kész.

– És kész? – Sarah kék szeme elfelhősödött. Lesimította vörösbarna haját, és megigazgatta hosszú, zöld, turnúrös ruháját. – És kész?

– Igen. Megbocsátsz nekünk, Sarah? Robb-bal szeretnék beszélni.

– Igen, persze. – Sarah a férjére nézett; megvetette gyengesége miatt. – Elmegyünk, Dirk. Örökre itt hagyjuk a Keletet. Eldöntöttem. Öt évet adtam az életemből a Struan-cégnek, és egy gyermeket. Ideje itt hagyni.

– Azt hiszem, bölcsen teszed, Sarah. A Kelet mostanában nem családnak való hely. Egy év múlva viszont, ha majd felépül Hongkong, nagyszerű hely lesz a számotokra.

– Egyesek számára talán igen, de nem nekünk. Nem az én Roddymnak, Karenemnek, vagy Naominak és Jamie-nek. És nem nekem. Mi sosem fogunk Hongkongban lakni. – Kiment.

– Vásároltál ópiumot, Robb?

– Vettem valamennyit. Elköltöttem minden készpénzünket, és fölvettem körülbelül százezer tael kölcsönt... ezt nem tudom pontosan. Nem sokkal mentek lejjebb az áruk. Aztán... beleuntam.

Szóval még mélyebbre csúsztunk a veremben, gondolta Struan.

– Miért pont a mi családunk? Ez rettenetes... rettenetes – mondta elkíhzott hangon Robb. – Az egész családunk... Miért?

– Zsosz.

– Istenverte zsosz. – Robb a kajüt ajtajára meredt. – Brock a lehető leghamarabb beszélni szeretne veled.

– Miért?

– Nem mondta.

Struan leült, lerúgta a csizmáit, s Brockra gondolt. – Bevettem Culumot társnak – mondta.

– Helyes – válaszolta Robb. Fásult volt a hangja. Még mindig az ajtóra meredt.

– Apám – fakadt ki Culum –, szeretném ezt még megbeszélni veled.

– Később, fiam. Még valamit szeretnék mondani neked, Robb. Nagyon ránk jár a rúd.

– Van valami, amit most rögtön közölnöm kell veled. – Robb levette szemét az ajtóról. – Dirk, én itt hagyom a Keletet. Elmegyek Sarah-val meg a gyerekekkel együtt. A legközelebbi hajóval.

– Mit beszélsz?

– Belőlem sose lesz Tajpan, és nem is akarok az lenni.

– Azért még el, mert bevettem Culumot?

– Te is tudod, hogy nem azért. Éppenséggel megbeszélhetted volna velem, de ez most nem érdekes. El akarok menni.

– Miért?

– Az otthoniak halála elgondolkoztatott. Sarah-nak igaza van. Túl rövid ahhoz az élet, hogy itt törjük magunkat, míg meg nem halunk. Egy kis nyugalmat akarok. És a pénzünk több mint elegendő. Megvásárolhatod a részemet. A következő hajóval haza akarok menni.

– Miért?

– Mert fáradt vagyok. Fáradt!

– Egyszerűen csak gyenge vagy, Robb. Sarah megint veszekedett veled, ugye?

– Igen, gyenge vagyok, és igen: megint veszekedett, de már döntöttem. Túl sok a halott. Túl sok.

– Nem tudom megvenni a részedet. Tönkrementünk. – Struan átnyújtotta öccsének a bankár levelét.

Robb elolvasta. Az arca még jobban megöregedett. – Az isten zavarja őket a pokol fenekére!

– Jó. De ettől mi még tönkrementünk. – Struan fölhúzta a csizmáját, és fölállt. – Ne haragudj, Culum, de a társtulajdonod egy fityinget sem ér. A hitelezők megrohanták a bankunkat.

A kajütben mintha megsűrűsödött volna a levegő.

– Van még százezrünk Skóciában – mondta Robb. – Add nekem a felét, a többi legyen a tiéd.

– Köszönöm, Robbie. Férfihoz méltó beszéd.

Robb öklével az asztalra csapott. – Nem én tehetek róla, hogy a bank csődbe ment!

– Rendben van. De akkor ne kérd a pénzünk felét, amikor minden pennyre szükségünk van!

– Neked van rá szükséged, nem nekem. Majd megtalálod a megoldást, ahogy mindig is megtaláltad.

– Ötvenezer font öt évig sem tart Sarah kezében.

– Az az én bajom! Ez a pénz nem szerepel a könyvelésben, így kizárólag a miénk. Elviszem a felét. Az én részem a cégben a hússzorosát éri!

– Tönkrementünk! Képtelen vagy ezt fölfogni? *Csődbe mentünk!*

Nyílt a kajüt ajtaja, és egy aprócska, aranyszőke hajú kislány lépett be. A kezében egy szalmabábot tartott. Az arca durcás volt. – Szervusz, papa. Szervusz, Dirk bácsi. – Struanra szegezte a tekintetét. – Én csúnya vagyok?

Struan erőt vett magán, és levette a szemét Robbról. – Mit mondsz, kislányom?

– Én csúnya vagyok?

– Ugyan már, dehogy. Nem vagy csúnya, Karen. – Struan fölemelte a kislányt. – Ki mondott neked ilyen szörnyűségeket, kicsikém?

– Iskolásdit játszottunk a *Resting Cloudon*. Lilibet mondta.

– Lilibet Brock?

– Jaj, nem. Ő a legjobb barátnőm. Egy Lilibet nemtudomkicsoda mondta.

– Márpedig te nem vagy csúnya. Mondd meg annak a Lilibet nemtudomkicsodának, hogy nem szép dolog ilyesmiket mondani. Te nagyon szép vagy.

– Jaj de jó – Karennek fülig szaladt a szája. – A papa mindig

mondja, hogy én szép vagyok, de téged is meg akartalak kérdezni, mert te tudod. Te mindent tudsz. – Szenvedélyesen megölelte Struant. – Köszönöm, Dirk bácsi. Most tegyél le. – Az ajtóhoz táncolt. – Úgy örülök, hogy nem vagyok csúnya.

Robb magába roskadtan ült a székében. Csak nagy sokára szólalt meg: – Az isten verje meg a bankárokat. Bocsáss meg. Én vagyok a hibás... bocsáss meg... rettenetesen sajnálom.

– Én is sajnálom, öcsém.

Robb megpróbált gondolkozni, de nem jutott semmire. – Most mit tehetünk?

– Nem tudom. Ugye nem mégysz haza, Robb? Adj nekem két hónapot. Sarah-t meg a gyerekeket az első hajóval hazaküldjük. Minél előbb, annál jobb, akkor még el tudják kerülni a tájfunos időszakot.

– Talán tudok valahonnan kölcsönt szerezni. A váltókat ki kell fizetnünk. El fogjuk veszíteni a hajókat... mindent. – Robb kényszerítette magát, hogy ne gondoljon Sarah-ra. – De mit tehetünk ilyen rövid idő alatt? – Idegesen rángatóztak az ujjai. – Tegnap jött meg a posta. Nem volt benne semmi olyan, ami fontos volna a számunkra. Semmi hír otthonról. Talán már mások is tudnak róla, hogy a bankunk csődbe ment. Annak idején vásároltunk néhányat Brock bankjának részvényeiből, csak hogy rajta tarthassuk a szemünket, ő talán már tud róla. Ezért akar beszélni veled?

– Meglehet. Mindenesetre ha megtudja, egykettőre a nyakunkra lép. Már hogyha nem ő áll a bank megrohanásának hátterében. Fel fogja vásárolni minden papírunkat, és tönkretesz bennünket.

– Miért? – kérdezte Culum.

– Mert ha csak egy körömfeketényi esélyem lesz rá, én is tönkreteszem őt.

Culum szerette volna megkérdezni, hogy miért, és szerette volna megmondani apjának, hogy ő is hazamegy az első hajóval. Az apja

azonban olyan komor volt, és Robb is olyan rosszkedvű, hogy úgy határozott, inkább holnap mondja meg.

– Muszáj néhány órát aludnom – mondta Struan. – Kimegyek a partra. Te pedig menj vissza Sarah-val a *Resting Cloudra*, jó? Peryt utasítottam, hogy napszálltáig hagyja el a hajót. Elbocsátottam.

– És ki lesz az utódja?

– Nem tudom – felelte Struan kifelé menet. – Üzend meg Brocknak, hogy napszálltakor várom a parton.

3

Struan keveset aludt. Az asztalán lévő étel érintetlen volt. A sátor ajtaján át merev tekintettel nézte a horgonyaikon ringó hajókat. A nap már csaknem teljesen leszállt, a homályos hold alacsonyan függött a horizont fölött. Gomolyfelhők hatalmas tömege uralta az eget. A szél vihar ígéletét sodorta.

Ti-szen, ismételte gondolatban újra meg újra. Ti-szen. Ó az egyetlen, aki megmenthet. Viszont ez elárulása mindannak, amiben hiszel, amiért eddig munkálkodtál.

McKay lépett a sátorba egy égő lámpással a kezében; az asztalra tette. A sátor tágas volt és kényelmes; a köves talajt szőnyegek fedték.

- Brock csónakja a part felé közeledik, uram.
- Vigye magával az embereket, és vonuljon velük hallótávolságon kívülre, McKay.
- Igen, uram.
- Jött már hír felőle, hogy megtalálták-e Ramseyt?
- Nem, uram.
- Hol van a fiú?
- Nem tudom, uram.

Struan szórakozottan bólintott. – Holnap fogja munkára az összes kémünket. Tudják meg, hol van.

– Bocsánatát kérem, uram, de már szóltam az embereknek. – McKay megpróbálta palástolni nyugtalanságát. – Ha valamelyik hajón van, akkor csak valakinek az ármánykodása folytán kerülhetett oda – mondta, majd még hozzátette: – Borzasztóan sajnálom Perry kapitányt, uram.

Struan arcvonásai hirtelen megkeményedtek. – Tizenöt napot adok magának, hogy bebizonyítsa: igazam volt Isaacet illetően.

Tizenöt nap – különben úgy jár, mint ő.

– Igenis, uram. – McKay úgy érezte, mintha egy horgas végű nyílvevessző hatolna heréin át föl a beleibe; átkozta magát, amiért kinyitotta a száját. Hát sose tanulsz, te szerencsétlen barom?!

Brock súlyos léptekkel közeledett a part felől. A sátor ajtajában megállt. – Megengeded, hogy a fedélzetre lépjek, Dirk?

– Igen, Tyler.

McKay kiment. Brock leült az asztalhoz, Struan töltött neki egy nagy pohár brandyt.

– Szomorú, hogy elveszítetted a családot. Tudom, mit érzel. Nekem két feleségem halt meg szülésben, a gyerekekkel együtt. Rossz érzés.

– Az.

– Nem nagyon hasonlít egy függőágyhoz – mondta Brock, tekintetével fölmérve a sátrat.

– Éhes vagy? – Struan az ételre mutatott.

– Köszönöm. – Brock fogott egy csirkét, kettészakította, s letépte róla a mellehúsa felét. Kisujján, egy aranygyűrűbe foglalva, hatalmas smaragdot viselt. – Úgy látszik, mintha a Nemes Ház kifogyott volna a zsoszból.

– A zsosz az nagy szó.

Brock nevetett. – Ugyan már, Dirk. Egy társaságnak tőkére van szüksége, ezüstre, hogy hitelképes legyen. Még a Nemes Háznak is.

– Így van.

– Sok időmbe és sok pénzembe került, Dirk, hogy megtudjam, hogyan állsz. – Brock a csirke másik mellrészéért nyúlt, és a szájába tömte. – Jó szakácsod van. Mondd meg neki, hogy nálam kaphat munkát.

– Meg van elégedve azzal, ami jelenleg van neki.

– Nincs annak se pénze, se munkája, kedves csődbe ment

barátom. És neked nincs bankod, nincs hiteled... nincs hajód, nincs teneked semmid! – Brock egy újabb darabot tépett le a csirkéből. – Pezsgő is van? Nahát, akkor ez különleges alkalom kell hogy legyen!

Struan ügyesen kinyitotta a palackot, s egy-egy tiszta pohárba töltött Brocknak is, magának is.

– Pont jól van behűtve, cimbora. Éppen a kellő hőfokra. – Brock csettintett. – Huszonötezer nem sok egymillióért, nem találsz?

Struan nem válaszolt. Az arca közömbös volt.

– Hat penny fontjáért, úgy hallom. A tegnapi postával kaptam egy levelet. Ötszáz dollárt vesztettem. Kellemetlen. Nagyon kellemetlen, ha egy bank az ügyfelei pénzét kockáztatja. – Brock elégedetten heherészett. – „Véletlenül” összefutottam azzal a csirkefogó Skinnerrel. Szerinte is nagyon kellemetlen az eset. Cikket fog írni róla... fel fogja fújni, lefogadom. És minden oka megvan rá.

Levágott magának egy darab almás lepényt, és kedvtelve enni kezdte. – Ja, igen... jut is eszembe, nyolcszázezer font értékű, bemutatóra szóló váltó van a birtokomban a Struan-cég aláírásával. Már hat hónapja vásárolok őket, egy ilyen alkalomra várva. Pontosabban szólva Morgan fiam meg a londoni ügynökeink vásárolták össze.

– Jó befektetés, Tyler. Nagyon jó.

– Az. Skinnernek is ez volt a véleménye, Dirk cimbora. Nagyon megdöbbenette, amikor megtudta, milyen rossz zsosz jár rád, de én megmondtam neki, hogy a hajóid nevét megtartom. A nevek megváltoztatása rossz zsosz. De majd az én zászlóm alatt jobb hajók lesznek belőlük.

– Ahhoz előbb meg kell szerezned őket.

– Harminc napon belül megszerzem őket, cimbora. Akkor járnak le a váltók. Ezt is tudja mindenki, így hát te már nem kapsz hitelt Keleten. Véged van, cimbora.

– Lehet, hogy zátonyra futtatom a hajóimat, mielőtt átengedem

őket neked.

– Te nem csinálsz ilyet, Dirk. Ismerlek én téged... Mások megtennék, de te nem. Ebben egyformák vagyunk. A hajó az komoly dolog. Különb akármelyik fehérchselédnél. – Fölhajtotta a pezsgőt. Struan újratöltötte a poharakat.

Brock böffentett. – Engedelmet – mondta, majd belekortyolt poharába. – A pezsgő az aztán jól megböfögteti az embert, nem?

– Te vetted rá a hitelezőket, hogy rohanják meg a bankot?

– Nem. Ha eszembe jutott volna, már rég megtettem volna. Roppant agyafúrt ötlet. Gondolom, úgy ért téged, mint derült égből a mennykőcsapás.

– Ha kitervelt dolog volt, megtudom.

– Az volt, cimbora.

– És ki tervelte ki?

– Morgan – felelte Brock. – Rá kellett bíznom. Az a tacskozó felnőtt férfi lett már. Igen... Az én fiam módolta ki, és én halálosan büszke vagyok rá. – Elégedetten vakargatta tetves fejét, akkoriban cseppet sem szokatlan módon. – Szóval tönkrementél, Dirk. Ennyi év után... Véged.

– Harminc nap alatt még sok minden történhet.

– Az igaz. Hallom, a fiad irányítja a földek eladását.

– Jól hallod. De tisztességesen fogja csinálni. Aki a legtöbbet ígéri, az kapja. Mi nem csalunk, Tyler. Mások igen. Nekünk nincs rá szükségünk.

– A ragya egye ki a szemedet! – bódult Brock. – Azt állítod, hogy én csalok?

– Mindig is azt csinálod – felelte haragra lobbanva Struan. – Megcsalod az embereidet, megcsalod a hajóidat, és ebbe fogsz tönkremenni. Nem építkezhetsz örökké korbáccsal.

– Istenemre, én se vagyok rosszabb a többinél! Pusztán az, hogy a

te fejed teli van mindenféle újsütetű, kényes, úri elvekkel, még nem jelenti, hogy a többieknek nincs igazuk. A korbács kordában tartja a söpredéket. A söpredéket!

– Korbáccsal élsz, és korbács által fogsz meghalni.

– Akarod, hogy most rögtön elintézzük a számadásunkat? Korbács korbács ellen? Kés kés ellen? Most nyomban, az istenit! Vagy még mindig olyan gyáva fattyú vagy?

– Már megmondtam neked egyszer, és most utoljára mondom: eljön a nap, amikor korbáccsal a kezemben hágok a nyakadra. Talán holnap, talán holnapután, talán az azután való nap. De istenemre, egy nap a nyakadra hágok. És mondom én neked még valamit: ha netalán meghalnál, mielőtt erre sor kerül, akkor Gorth és Morgan következik... és tönkreteszem a cégedet.

Brocknak már a kezében volt a kése. – De az is lehet, cimbora, hogy én most nyomban elvágom a torkodat.

Struan ismét pezsgőt töltött a poharakba. Az üveg kiürült. – Bontok egy másik palackot. Van még rengeteg.

Brock felnevetett. – Haj, Dirk cimbora, ritka egy fajta vagy te! Ki vagy fosztva, de még mindig játszod az urat. Neked véged, hallod-e, cimbora! A Nemes Ház romokban hever. Te pedig gyáva vagy!

– Na, nem, nem vagyok gyáva, Tyler. Ezt te is tudod.

– Kinézted már magadnak a dombot, ahova a Nagy Házadat fogod építeni? – kérdezte Brock szikrázó szemekkel.

– Igen.

– Az az enyém, cimbora. Én fogom megvenni. Bármennyit ígérsz, én ráigérek.

Struan érezte, hogy az agyát előnti a vér; tudta, nincs annyi ezüstje, hogy versenyezessen Brockkal. Hacsak meg nem állapodik Ti-szennel. Hacsak el nem adja Hongkongot. – Ördög vigyen a pokol fenekére!

– Az enyém lesz, cimbora. Ezzel az egész búzhödt sziklával

egyetemben. – Brock kiitta poharát, s megint böffentett. – Miután a céged tönkrement, a tieddel együtt elzavarlak ezekről a vizekről. – Elővette az erszényét, kiszámolt belőle húsz aranyguinea-t, és a sátor padlójára dobta. – Vegyél magadnak koporsót.

Fölényes arccal távozott.

– Engedelmet kérek, uram – mondta McKay. Struan kizökkent elmerültségéből. – Tessék.

– Mr. Culum itt van a parton. Beszélni szeretne önnel. Struan meglepetve látta, hogy a fényes udvarú hold már magasan áll az égen, sötét este van.

– Kéretem.

– Mások is várnak önre, uram. Az a kínai... Gordon Csen. Miss Sinclair. Két ember, akiket nem ismerek. Az öreg Quance. Megmondtam nekik, hogy jöjjenek holnap. Remélem, jól tettem, hogy nem engedtem be Mr. Culumot az ön megkérdezése nélkül. – McKay látta a szőnyegen az aranyguinea-keket, de nem szólt semmit.

– Amíg végrehajtja a parancsokat, McKay, mindent jól tesz.

Culum jelent meg a sátor ajtajánál. – Nem zavarlak, apám?

– Nem, fiam. Ül le.

Culum észrevette az aranypénzeket, s nekilátott, hogy fölszedegesse őket.

– Hagyd ott, ahol vannak.

– Miért?

– Mert én azt akarom, hogy ott maradjanak.

Culum leült. – Beszélni szeretnék veled.

– Nincs most kedvem beszélgetni, fiam.

– Komolyan gondoltad, hogy beveszel társnak?

– Igen.

– Én nem akarok társtulajdonos lenni. Nem akarok a Keleten maradni. Haza akarok menni.

– Tudom én ezt, Culum, még jobban is, mint te. Ne hamarkodd el.

– Az idő ebben nem játszik szerepet.

– Fiatal vagy, fiam. Rengeteg időd van még. Légy türelemmel irántam. És Kína iránt is. Elmondta neked Robb, hogyan kell lebonyolítani a föld eladását?

– Igen. – Átkozott Robb bácsi, gondolta Culum. Bárcsak ne vészett volna össze apámmal, s ne mondta volna, hogy elmegy. A mindenségit, a mindenségit! Az isten verje meg azt az átkozott bankot! Mindent tönkretett. Szegény apám... – Azt hiszem, meg fogom tudni csinálni.

– Ha tisztességesen megy a dolog, nem lesz vele semmi gondod. Aki a legtöbbet ígéri érte, azé a föld.

– Igen, természetesen. – Culum merev tekintettel nézte a guinea-
ket. – Miért akarod, hogy ott maradjanak?

– A koporsóköltségem.

– Nem értem.

Struan elmondta neki, mi történt közte és Brock között. – Jobb, ha megismered őt, Culum. Légy óvatos vele szemben, mert Brock ugyanúgy ki akarja törni a te nyakadat, mint ahogy én Gorthét.

– Az apák bűne nem a fiak hibája.

– Gorth ugyanolyan, mint az apja.

– De hát nem megbocsátást tanít-e Krisztus?

– De igen, fiam. De én nem tudok megbocsátani nekik. Bennük testesül meg minden, ami gyűlöletes ezen a földön. A Brockok zsarnokok, és azt hiszik, hogy a korbács a válasz minden kérdésre. Az élet egyik igazsága, hogy a pénz hatalom – akár király vagy, akár földbirtokos, törzsfő, kereskedő vagy kisbérlő. Hatalom nélkül nem tudod megvédeni a javaidat, és nem tudod jobbá tenni mások sorsát.

- Azt akarod mondani, hogy Krisztus tanítása téves?
  - Nem téves, fiam. Én azt mondom, hogy vannak emberek, akik úgy élnek, mint a szentek. Boldogsággal tölti el őket, hogy szerények, alázatosak és nem nagyravágyók. Vannak emberek, akik arra születtek, hogy megelégedjenek azzal, hogy mások után kullognak. Én nem ilyen vagyok. És Brock sem. Hát te?
  - Nem tudom.
  - Előbb-utóbb próbatétel elé kerülsz. Akkor majd megismered önmagadat.
  - Szóval szerinted minden a pénz?
  - Én azt mondom, hogy hatalom nélkül manapság nem lehetsz szent. Az önmagáért való hatalom bűn. Az önmagáért való pénz nemkülönben.
  - Ennyire fontos az, hogy az embernek pénze és hatalma legyen?
  - Nem, fiam – válaszolta Struan gunyoros mosollyal az ajkán. – A pénz hiánya az, ami fontos.
  - Miért akarod, hogy hatalmad legyen?
  - Te miért akarod, Culum?
  - Én talán nem is akarom.
  - Na, igen: talán. Iszol valamit, fiam?
  - Egy kis pezsgőt kérek.
  - Ettél már?
  - Igen, köszönöm. Még nem tudok túl sokat magamról – mondta Culum.
  - Van időd, fiam. Nagyon örülök, hogy itt vagy. Nagyon örülök neked.
- Culum ismét a pénzdarabokra pillantott. – Tulajdonképpen nem is számít, igaz? Úgy értem, hogy a társad vagyok, meg a többi. A cégnek befellegzett. Mihez fogunk kezdem?

– Még huszonkilenc napig nincs végünk. Ha a zsosz ellenünk van, a Nemes Háznak ez a fajtája elpusztul. Akkor újrakezdjük. – Ne bolondítsd el magad, gondolta, sose fogod tudni újrakezdeni.

– A soha véget nem érő csatát kezdjük újra?

– Miért, hát szerinted mi az élet, fiam?

– Lemondhatok partneri tisztetmről, ha nem tetszik nekem, vagy ha úgy látom, nem tudom jól csinálni, és nem vagyok méltó rá? Lemondhatok, amikor nekem tetszik?

– Igen. De ha valaha is tajpan leszel, nem. A tajpan mindaddig nem mondhat le, amíg meg nem bizonyosodik felőle, hogy a háza jó kezekben van. Efelől *muszáj* bizonyosnak lennie. Ez az utolsó felelősség, amit vállalnia kell.

– Ha olyan sokkal tartoznak nekünk a kínai kereskedők, nem hajthatnánk be? Akkor lenne pénzünk kifizetni Brockot.

– Nincs pénzük. – Az ördög vigye, gondolta Struan, csapdába kerültél. Határozz! Vagy Ti-szen, vagy semmi.

– No és őexcellenciája? Nem tudna előleget folyósítani nekünk? A hadisarokra?

– Az a Koronáé. Lehet, hogy a parlament elfogadja majd Longstaff papírjait, lehet, hogy elutasítja. Legalább egy év kell hozzá, hogy valaki arra a pénzre rátehesse a kezét.

– De meg fogjuk kapni. Brock biztosan adna haladékot, ha kezességet vállalsz.

– Már megmondtam neked, mire számíthatsz Brock irgalmasságával kapcsolatban! – harsant Struan hangja. – Én bizony nem adnék neki húsz guinea-t, ha úgy sarokba tudnám szorítani, mint ő engem. Az isten verje meg Brockot és átkozott segítőársait!

Culum nyugtalanul feszengett a székén. Az egyik cipője megmozdított egy pénzdarabot: a guinea-n megcsillant a fény. – Jól látom, hogy őexcellenciája nem valami... hogy is mondjam... szóval

hogy meglehetősen együgyű?

– Ázsia kellős közepén ül, ennyi az egész. Nem erre a feladatra való. Én ugyanilyen elveszett lennék Európa udvaraiban. De ő a teljhatalmú megbízott, és csak ez számít. Igazad van: együgyű – de légy óvatos vele. Légy óvatos mindenkivel szemben.

– Mindig azt teszi, amit mondasz neki?

Struan a sátor ajtaján át kipillantott az éjszakába. – Legtöbbször megfogadja a tanácsomat. Feltéve, ha én vagyok az utolsó, aki valamilyen ügyben tanácsot ad neki.

Culum egy másik pénzdarabot mozdított meg cipője orrával. – Kell lenni valaminek... valakinek, akihez fordulhatunk. Biztos vannak barátaid.

Struan képtelen volt kiverni a fejéből annak az egyetlen embernek a nevét, aki képes volna rá, hogy kihúzza a veremből: Ti-szen. Brock pillanatokon belül elveszi a hajóidat, gondolta, szinte forrva a tehetetlen dühtől. Hajók nélkül elveszett ember vagy, cimbora. Elvész a ház, Hongkong, a terv... Na igen: újrakezdheted... Ne ámítsd magad. Soha többé nem tudsz összehozni és irányítani egy ilyen flottát. Sose éred többé utol Brockot. Soha. Második leszel. Örökre második.

Struan érezte, hogy nyakán lüktetnek az erek. A torka kiszáradt. Nem leszek második. Isten látja a lelkem, nem vagyok rá képes. Nem. Nem vagyok rá képes. Se Brock, se más mögött nem tudok második lenni. – Holnap, amikor a *China Cloud* visszatér, Kantonba megyek. Velem jössz.

– És mi lesz a földárveréssel? Nem kellene elkezdenem az előkészületeket?

– A pokolba azzal az árveréssel! Először a céget kell megmentenünk. Menj a *Resting Cloudera*, fiam. Amint lehet, indulunk.

– Rendben van. – Culum felállt.

– Jó éjt, fiam.

A pénzdarabok rabul ejtették Culum tekintetét, szinte megbabonázták. Lehajolt, és elkezdte fölszedni a guinea-ket.

– Mondtam, hogy azokat hagyd ott, ahol vannak!

– Nem tudom otthagyni. – Culum homlokán kiütött a verejték. A pénzdarabok mintha égették volna az ujjait. – Nekem... nekem fel kell venni ezeket.

– De miért, az isten szerelmére?!

– Nem tudom. Én... egyszerűen akarom őket. – A zsebébe tette a pénzdarabokat. – Most már az enyéme. Jó éjt, apám.

4

Struan egyedül vacsorázott a kantoni településen álló fényűző üzletház tágas ebédlőjében. A hatalmas, kétemeletes palotát a Kelet-indiai Társaság építtette negyven évvel ezelőtt. Struan mindig vágyott rá: úgy tartotta, tökéletes otthont nyújtana a Nemes Háznak. Nyolc évvel ezelőtt vásárolta meg.

Az ebédlő az első emeleten volt, ablakai a Gyöngy-folyóra néztek. A földszintet irodák, raktárak, tárolóhelyiségek labirintusa alkotta. A második emeleten lakóhelyiségek voltak, és a Tajpan gondosan szeparált magánlakosztálya. Az épület egész hosszában udvarok, fedett folyosók, lakások és hálótermek sorakoztak egymás mellett. Negyven-ötven portugál irodista és vagy tíz-tizenöt európai lakott és dolgozott itt. És rajtuk kívül vagy száz kínai szolga. Szolgálólányokat, a kínai törvénynek megfelelően, nem lehetett alkalmazni a kolónián.

Struan hátralökte faragott székét az asztaltól, s ideges mozdulatokkal rágyújtott egy manilaszivarra. A falakat és a padlót borító márványlapokat egy hatalmas kandalló melegítette át. Az asztal körül negyven ember foglalhatott helyet, a rajta lévő evőeszközök György kori ezüstműk voltak, a kristálycsillárok ragyogtak gyertyáik fényében. Struan az ablakhoz ment, s lenézett a kertben sétálgató kereskedőkre.

A kert mögött egy tér terült el, amelynek innenső oldalát a kolónia, a túlsót pedig a rakodópart és a folyópart határolta. A téren, mint mindig, most is kínai utcai árusok, bámészkodók, vevők, eladók, levélírók, koldusok és kutyák nyüzsögtek. Üzletházaikon kívül a kereskedők csak itt, az úgynevezett Angol Kertben sétálhattak viszonylag háborítatlanul. A kínaiak számára – a szolgák kivételével – a kert és az üzletházak tiltott terület voltak. Az oszlopsor szegélyezte előkertekben tizenhárom épület sorakozott egymás mellett végig a kolónia hosszán; egymásmellettségüket csak

a Disznó utca és a Régi Kína utca – két szűk sikátor – szakította meg. Csak Struan és Brock birtokolt egy-egy teljes épületet. A többi kereskedő megosztotta a többi házon; annyit foglaltak el belőlük, amennyire szükségük volt, és bérleti díjat fizettek érte a Kelet-indiai Társaságnak, amely száz esztendővel ezelőtt hozta létre a kolóniát.

A kolóniát északon a Tizenhárom Üzletház utca határolta. Kanton városának falai ettől negyedmértföldnyire húzódtak. A fal és a kolónia közötti területet viskók és kalyibák hangyabolya foglalta el. A folyó tükrét szinte elborították a dzsunkákon élő emberek lakóhajói alkotta úszó falvak. Az állandó nyüzsgés, a csilingelő hangok szüntelen duruzsolása egy hatalmas kaptár érzetét keltette.

A kert túloldalán Struan megpillantotta Brockot, amint az éppen elmélyült beszélgetést folytatott Cooperrel és Tillmannel. Arra gondolt, vajon a spanyol tea-, ópiumeladások bonyodalmaait fejtegetik-e Brocknak. Szerencsés emberek, gondolta minden gyűlölet nélkül. Megy minden szépen, rendben – kereskednek.

– Hol a kénköves pokolban lehet Zsin-kua? – fakadt ki.

Struan immár huszonnegyedik napja próbált érintkezésbe lépni Zsin-kuával, de a küldönc mindennap ugyanazzal az üzenettel tért vissza a kolóniára: „Ő nem jön vissza még. Te vár. Holnap ő jön vissza Kanton, sebaj.”

Culum tíz napot töltött a kolónián Struannal. A tizenegyedik napon sürgős üzenet jött Longstafftól, amelyben az állt, hogy Culum térjen vissza Hongkongra: problémák merültek föl az árveréssel kapcsolatban.

Longstaff üzenetével egyidejűleg Robbtól is érkezett egy levél. Robb azt írta, hogy a vezércikk, amit Skinner Struan csódbemenéséről közölt, megdöbbenést váltott ki a kereskedők körében, legtöbbjük nyomban sürgős levelet küldött haza, hogy a pénzét több bank között ossza szét; a többségük alig várja már a harmincadik napot; hitelhez jutni lehetetlen; hiábavaló volt minden javaslat, amit Brock ellenségeinek tett; a haditengerészet fölzúdult,

amikor Longstaffnak az ópiumcsempészet betiltását visszavonó hivatalos rendeletét kihirdették, és az admirális azonnal hajót menesztett haza azzal a kéréssel; a kormány tegye lehetővé számára, hogy külön felhatalmazás nélkül lesújthasson a csempészekre; és végül Csen Senget, a compradoréjukat elárasztották a hitelezők, akik követelik tőle, hogy azonnal fizessen ki olyan kisebb tételeket, amelyek normális körülmények között ráérnének.

Struan tisztában volt vele, hogy ha az elkövetkezendő hat nap során nem tud beszélni Zsin-kuával, vereséget szenved; ismét csak azon töprengett, hogy vajon szándékosan kerüli-e őt Zsin-kua, vagy valóban nem tartózkodik Kantonban. Zsin-kua egy vén szélhámós, gondolta Struan, de eddig még sosem kerülte a velem való találkozást. Na és ha találkozol vele, pajtás, csakugyan megteszed azt az ajánlatot annak az ördögi Ti-szennek?

Csilingelő hangok dühös veszekedése hallatszott, majd felpattant az ajtó, s egy toprongyos hoklo – csónakon élő – asszony rontott be rajta, nyomában egy szolgálival, aki sikertelenül próbálta feltartóztatni. Az asszony a szokásos kúp alakú kínai szalmakalapot viselte, piszkos fekete nadrágot és blúzt, afölött pedig egy koszos bélelt kabátot.

– Nem megállít lehet ez tehén gyelek – mondta a szolga tört angolsággal, megpróbálva lefogni a hadonászó, tekergő nőt. A kereskedők csak ezen a kerékbe tört nyelven tudták megértetni magukat a szolgálikkal – és kizárólag velük. A „tehén” nőt jelentett. A „gyekek” a gyerek eltorzított változata volt. A „tehén gyelek”-et fiatal nő értelemben használták.

– Tehén gyelek ki! Gyorsan, értesz?

– Te akar tehén gyelek, hallod? Tehén gyelek nagyon jó ágy mulat. Kettő dollár, sebaj! – kiáltotta a lány.

A szolga elkapta, a lánynak leesett a kalapja, és Struan csak most látta világosan az arcát. Olyan koszos volt, hogy alig ismerte fel; összegörnyedt a nevetéstől. A szolga leesett állal nézett rá, mintha

azt hinné, megbolondult; elengedte a lányt.

– Ez tehén gyelek – mondta nevetve Struan – marad lehet, se baj.

A lány bőszerűen megigazgatta élősdiektől hemzsegő ruházatát, s újabb szitokáradatot zúdított a távozó szolga után.

– Tehén gyelek nagyon örül lát Tajpan.

– Nahát, Mejmej! – meredt rá Struan. – Mi az ördögöt keresel te itt, és mik ezek a koszos rongyok?

– Tehén gyelek gondol, te csinál mulatás új tehén gyelekkel.

– Az isten szerelmére, lányom, most már magunk vagyunk! Hagyd abba ezt a makogást! Elég időt és pénzt fordítottam rá, hogy rendesen megtanulj angolul! – Kinyújtott karral fölemelte. – Jóságos ég, úgy bűzlesz, mint egy pöcegödör!

– Te is bűzlenél, ha ilyen bűzös ruhákat viselsz.

– Ha ilyen bűzös ruhákat viselnél – javította ki gépiesen Struan. – Mit keresel itt, és miért viseled ezeket a bűdös göncöket?

– Tegyéél le, Tajpan. – Struan letette, a lány szomorúan meghajolt. – Titokban jöttem ide és nagy bánattal, mert elveszítetted házad úrnőjét és egy kivételével gyerekeidet. – A könnyek csíkokat rajzoltak piszkos arcára. – Nagyon-nagyon sajnállak.

– Köszönöm, kicsim. Hát igen... De ezen már nem lehet változtatni, és semmiféle gyász nem adhatja vissza őket. Megsimogatta a lány fejét, arcát – meghatotta együttérzése.

– Nem ismerek ti szokásaitokat. Mennyi ideig kell gyászruhát viselnem?

– Nem kell gyászolni, Mejmej. Elmentek. Nem kell se sírni, se gyászolni.

– Füstölőket gyújtottam, újjászületésük miatt.

– Köszönöm. Na, halljam hát, mit keresel itt, és miért jöttél el Macauból. Megmondtam neked, hogy maradj ott.

– Először fürdő, aztán öltözés, aztán beszélgetés.

– Nekünk itt nincs ruhánk a számodra.

– Értéktelen szolgálólányom, Ah Gip lent van. Ő hoz ruhákat és holmimat, sebjaj. Fürdő hol?

Struan meghúzta a csengő zsinórját, mire nyomban megjelent az elkerekedett szemű szolgáló.

– Tehén gyelek enyém fürdő, értesz? Szolgáló áma szabad csinál fürdő. Hoz hamham! – mondta Struan, majd Mejmehhez fordult: – Te mond, mi hamham lehet.

Mejmeh csacsogó hangon, de fölényes stílusban odavetett néhány szót a leesett állú szolgálónak, majd távozott.

Sajátos, ringó járásmódja mindig megindította Struant. Mejmeh lába el volt kötve. A lábfeje alig három hüvelyk hosszú volt. Amikor Struan öt esztendővel ezelőtt megvásárolta a lányt, levágta a lábfejét elszorító fáslit, és elszörnyedve látta azt az iszonyatot, amit a kínaiak az ősi szokásnak megfelelően egy lány szépsége alapfeltételeként tartottak számon: a parányi lábfejeket. Feleség vagy ágyas csak olyan lány lehetett, akinek el volt kötözve a lábfeje, azaz *lótuszlába* volt. Normális lábuk csak a parasztasszonyoknak, szolgálólányoknak, olcsó prostituáltaknak, ámáknak, munkásnőknek volt – meg is vetették őket.

Mejmeh lábfejei meg voltak nyomorítva. A lábát szorító pólyák nélkül rettenetes kínokat állt ki. Így aztán Struan megengedte, hogy a pólyákat visszategyék; egy hónap múltán a fájdalom csillapodni kezdett, s Mejmeh megint tudott járni. Az elkötözött lábak csak az öregkorban válnak érzéketlenné a fájdalommal szemben.

Struan akkor megkérdezte a lánytól – Gordon Csen volt a tolmácsa –, hogyan csinálták. A lány büszkén mesélte, hogy még csak hatéves volt, amikor az anyja elkezdte elkötözni a lábait. – A pólyák, amelyekkel anyám a lábfejeimet elkötözte, két hüvelyk széles és tizenkét láb hosszú, nedves vászoncsíkok voltak. Anyám szorosan a lábamra tekerte őket – előbb a sarkam köré, majd a talpam és a lábfejem felső része köré, aztán négy ujjamat behajlította a talpam

alá, csak a nagyujjamat hagyta szabadon. Amikor a pólyák megszáradtak, megfeszültek. Rettenetesen fájt. A hónapok s az esztendőök során a lábujjak mind közelebb kerülnek a sarokhoz, a lábfej felső része pedig ív alakúra görbül. Hetenként egy alkalommal néhány percre leveszik a pólyát, és megtisztítják a lábat. Néhány év múltán a lábujjak összezsugorodnak, elhalnak; ezeket eltávolítják. Még nem voltam egészen tizenkét esztendőös, amikor már egész jól tudtam járni, de a lábfejeim még mindig nem voltak elég kicsik. Ekkor anyám megbeszélte a dolgot egy asszonnyal, aki járatos volt a lábfej elkötözésének művészetében. Tizenkettedik születésnapomon a tudós asszony eljött hozzánk; egy éles kést és balzsamokat hozott magával. A késsel mély vágást ejtett a talpam közepén, keresztben. Ez a mély vágás lehetővé tette, hogy amikor a pólyát visszatekerték a lábamra, a lábujjaimat közelebb húzzák a sarkamhoz.

– Micsoda kegyetlenség! Kérdezd meg tőle, hogyan bírta a fájdalmakat.

Struanban felrémlett, milyen elgondolkozóvá vált a lány tekintete, miután Gordon föltette neki a kérdést; aztán bájos, csilingelő hangon válaszolt:

– Azt mondja: „Minden lótuszláb egy-egy könnytó. De hát mit számít a könny és a fájdalom? Most már nem kell szégyenkezni, ha bárki meg akarja mérni a lábamat.” Azt akarja, hogy mérje meg neki, Mr. Struan.

– Eszem ágában sincs!

– Kérem, tegye meg, uram. Nagyon büszke lenne rá. Kínai divat szerint tökéletes lábai vannak. Ha nem teszi meg, úgy fogja érezni, hogy ön szégyelli őt. Borzasztóan sok arcot veszítene ön előtt.

– De miért?

– Azt hiszi, hogy ön azért vette le a lábáról a pólyákat, mert úgy gondolta, megcsalja önt.

– Miért gondolnék ilyesmit?

– Mert ön... Mejmej még sose találkozott európaival, uram.

Nagyon kérem, uram. Csak az ön büszkesége nyújthat kárpótlást a könnyeiért.

Így hát Struan megmérte a lány lábait, kinyilvánította örömét, amit valójában nem érzett, Mejmej pedig háromszor földre borult előtte. Struan gyűlölte, ha hajbókoló férfiakat vagy nőket látott, amint letérdelnek, s homlokukkal megérintik a padlót. Az ősi szokás azonban megkövetelte, hogy az alárendelt így mutassa ki előljárója előtt hódolatát, és Struan ezt nem tilthatta meg. Ha tiltakozik, Mejmej megint megijed, s elveszíti arcát Gordon Csen előtt.

– Kérdezd meg tőle, hogy fáj-e most a lába.

– Mindig fáj neki, uram. De biztosíthatom, uram, sokkal jobban fájna neki, ha nagy, visszataszító lábfejei volnának.

Mejmej ekkor mondott valamit Gordon Csennek, amiből Struan ki tudta venni a „fan-kuaj” szót, amiről tudta, hogy ördögi barbárt jelent.

– Azt szeretné tudni, hogyan kell tetszenie egy férfinak, aki nem kínai – tolmácsolta Gordon.

– Mondd meg neki, hogy a fan-kuaj ebben nem különbözik a kínaiaktól.

– Igen, uram.

– És azt is mondd meg neki, hogy angolul fogod tanítani. Nyomban el is kezditek. Mondd meg neki, senki sem szerezhethet róla tudomást, hogy te tanítod. Senki sem tudhatja meg, hogy Mejmej beszél angolul. Mások előtt kizárólag kínaiul vagy a keveréknyelven szólhat, amit szintén megtanítasz neki. És végül: az életed árán is megoltalmazod.

– Bejöhetek most? – Mejmej az ajtóban állt, kecsesen meghajolva.

– Tessék.

A lány arca ovális volt, szemei mandula formájúak, két szemöldöke két tökéletes holdsarló. Ezúttal már parfümillat lengte körül, s a rajta lévő hosszú, virágmintás ruha a legfinomabb

brokátselyemből készült. Feje tetején félholdformába volt fésülve a haja, jade hajtúk díszítették. Kínai létére elég magas volt, a bőre pedig olyan fehér, hogy szinte áttetsző. Szucsou tartományból származott.

Jóllehet Struan hetekig tartó alkudozás után vásárolta a lányt Zsin-kuától, mégis tudta, hogy Zsin-kua végül is ajándékba adta neki Csung Mejmejt, viszonzásul azért a sok szívességért, amelyeket esztendőik során tett neki; tudta, hogy Zsin-kua könnyen eladhatta volna a lányt Kína leggazdagabb emberének, egy mandzsú hercegnek, de akár még a császárnak is, s annyi jade-követ kapott volna érte, amennyit Mejmej nyom a mérlegen – nemhogy tizenötezer ezüsttaelt, amennyiben végül is megegyeztek. Mejmej egyedülálló, felbecsülhetetlen értékű lány volt.

Struan fölemelte, és gyengéden megcsókolta. – No, hát akkor halljam, miről van szó. – Leült a mély karosszékbe, és a karjaiba zárta a lányt.

– Először: veszély miatt jöttem álruhában. Nemcsak engem fenyeget, de téged is. Még mindig jutalom van fejedre. Emberrablás váltságdíjért pedig ősi szokás.

– Hol hagytad a gyerekeket?

– Nénémnél, természetesen. – Mejmej a szokásnak megfelelően Struan volt feleségét, Kaj-szungot nevezte nénjének, jóllehet nem voltak rokonok. Kaj-szung most Struan compradorójának harmadik felesége volt. Mejmej és Kaj-szung nagyon ragaszkodott egymáshoz, és Struan tudta, hogy volt felesége ugyanúgy fog vigyázni a gyerekekre és ugyanúgy dédelgeti majd őket, mintha a sajátjai lennének.

– Jól van – mondta. – Hogy vannak?

– Duncan szeme körül kék lett. Elesett, én meg addig ostromoztam azt a teknősbéka-ürüléket sem érő ámáját, amíg bírtam emelni a karom. Duncannek rossz természete van barbárvér miatt.

– Tőled örökölte, nem tőlem. Kate?

– Van neki második foga. Ez nagy szerencse. Tejfog kihullt második születésnap előtt. – Mejmej befészkelte magát Struan karjai közé. – Aztán olvastam újságot. Az a Skinner. Még több rossz zosz, hallod-e. Az a nagy mócsing Brock szorít téged óriási pénzekkel, amikkel tartozol neki. Igaz ez?

– Részben igaz. Bizony, hacsak nem fordul a zosz, tönkremegyünk. Nincs több selyem, nincs több parfüm, se jadekövek, se házak – ingerkedett a lánnyal Struan.

– Ajjiiije! – mondta Mejmej egy megvető fejmozdulat kíséretében.
– Te nem vagy egyetlen férfi Kínában.

Struan a fenekére csapott, mire Mejmej feléje vágott a körmeivel. Struan ügyesen elkapta a csuklóját.

– Ilyet ne mondj még egyszer – mondta, és szenvedélyesen megcsókolta.

– Jóságos ég – mondta levegő után kapkodva Mejmej. – Most nézd meg, mit csináltál hajammal. Az a lusta lotyó Ah Gip egy óráig fésülte, sebaj.

Mejmej tudta, hogy nagyon tetszik Struannak, és büszke volt rá, hogy most, húszesztendőskorában ír és olvas angolul és kínaiul, emellett az angolt és a kantoni nyelvjárást ugyanúgy beszéli, mint saját, szucsoui dialektusát, mint ahogy beszéli a mandarin-kínait is, a pekingiek és a császári udvaroncok nyelvét; és arra is büszke volt, hogy sok mindent tud abból, amit Gordon Csen tanult az iskolában, mert Csen jó tanára volt, és nagyon kedvelték egymást. Mejmej tudta, hogy Kínában nincs még egy hozzá fogható nő.

Halk kopogtatás hallatszott.

– Egy európai? – kérdezte suttogva Mejmej.

– Nem, kicsim. Csak egy szolga. Parancsuk van rá, hogy mindenkit be kell jelenteni. Tessék!

A szolga nyomában két másik lépett a szobába; egyikük se emelte tekintetét Struanra vagy Mejmejre. Ennek ellenére láthatóan

furdalta őket a kíváncsiság – hosszasan elpizsmogtak a terítéssel: a kínai ételek és az evőpálcikák odakészítésével.

Mejmej kantoni dialektusban rájuk kiabált; a szolgák ijedten meghajoltak és kimenekültek.

– Mit mondtál nekik? – kérdezte Struan.

– Az istenfáját, én csak figyelmeztettem őket, hogy ha elmondják valakinek, hogy itt voltam, magam vágom ki nyelvüket, levágom fülüket, aztán ráveszek téged, láncold őket egyik hajóhoz, és süllyeszd őket óceánba istenverte feleségeikkel meg gyerekeikkel meg szüleikkel együtt, de még előtte vesd rá Gonosz Szemedet erre az istenverte söpredékre és istenverte sarjaikra.

– Elég az átkozódásból, te kis vérszomjas boszorkány! És ne tréfálgass a Gonosz Szemmel.

– Ez nem tréfa. Ez van neked, ördögi barbárnak, Gonosz Szemed. Csak én nem félek tőle. Én tudok teveled bánni.

– Az ördög vigyen, Mejmej! – Megfogta az asszony kezét, hogy abba hagyassa vele az intim simogatásokat. – Együk meg az ételt amíg meleg, veled majd később számolok. – Fölkapta Mejmejt, és az asztalhoz vitte.

Mejmej frissen sült garnélarákot tett Struan elé, sovány sertéshúst, finom szójamártással leöntött gombát, szerecsendiót, mustárt, mézet, majd magának is tálalt.

– Jóságos ég, de éhes vagyok – mondta.

– Hagyd már békén az égieteket!

– Elfelejtetted mondani „istenfáját”, Tajpan! – Mejmej elmosolyodott, és jó étvággal nekilátott az evésnek.

Struan fölvette az evőpálcikákat; gyakorlottan bánt velük. Felségesnek találta az ételeket. Hónapokig tartott, míg megszokta az ízüket. Egyetlen európai sem evett kínai kosztot. Korábban Struan is jobban kedvelte a megszokott, kiadós angol ételeket, Mejmej azonban megértette vele, hogy egészségesebb azt enni, amit a

kínaiak.

– Hogyan kerültél ide? – kérdezte Struan.

Mejmej egy nagy rákot vett a tányérjára – a rákot először megsütötték, majd szójaízű mártással és különféle füvekkel ízesítették –, kecses mozdulatokkal levágta a fejét, majd nekifogott, hogy kihámozza páncéljából. – Vettem szállítást egy lorhán. Vettem fantasztikusan olcsón fedélközjegyet, és bepiszkítottam magam óvatosságból. Tartozol nekem ötven pénzzel.

– Fizesd ki a tőlem kapott járandóságodból. Én nem kértelek, hogy gyere ide.

– Ez tehén gyelek lehet pénz csinál könnyen, sebaj.

– Hagyd ezt abba, és viselkedj rendesen.

Mejmej nevetett, odakínálta a rákot Struannak, s egy másikat vett a tányérjára.

– Köszönöm, nem kérek többet.

– Edd meg. Rák nagyon jó. Mondtam neked sokszor, ráktól leszel nagyon egészséges és férfias.

– Hagyd abba, kicsim.

– De igen – mondta Mejmej rettentő komolyan. – Rák nagyon jó férfierőnek. Sok férfierő nagyon fontos. Feleségnek kell gondoskodni férjéről. – Megtörölte ujjait egy himzett asztalkendőben, majd evőpálcikáival szájához emelte az egyik rákfejet.

– A teremtésedet, Mejmej! Muszáj megenned a fejét?

– Jaj, az istenfáját, te nem tudod, hogy ez a legjobb rész? – mondta Mejmej Struant utánozva, s olyan nagyon kacagott, hogy csaknem megfulladt. Struan hátba veregette, aztán ivott egy kis teát.

– Remélem, tanultál ebből.

– Fej legjobb rész akkor is, sebaj.

– Akkor is borzalmasan néz ki, sebaj.

Mejmej egy percig szótlánul evett. – Brock bajt csinál?
– Igen.
– Rettenetesen egyszerű megoldani ezt a bajt. Öld meg Brockot.
Ideje.
– Ez is egy megoldás.
– Ilyen megoldás vagy olyan megoldás, te fogsz találni megoldást.
– Miért vagy olyan biztos ebben?
– Te nem akarsz engem elveszíteni.
– Miért kellene elveszítenem téged?
– Én se szeretek lenni második legjobb. Én tartozom a Tajpanhoz.
Én nem vagyok istenverte hakka vagy dzsunka-asszony vagy kantoni szajha. Teát?
– Kérek.
– Teát inni ételhez nagyon jó. Akkor leszel soha kövér. – Kitöltötte a teát, s kecsesen Struan felé nyújtotta a csészét. – Szeretlek, mikor éhes vagy, Tajpan. De ne ijessz engem. Én tudom, én nagyon tetszem neked, ahogy te nagyon tetszel nekem. Ha én leszek második legjobb, más kerül helyemre, sebaj. Ez zszosz. Nekem. Meg neked is.
– Talán már most második legjobb vagy, Mejmej.
– Nem, Tajpan, most nem. Később igen, most nem. – Odahajolt Struanhoz, megcsókolta, s kisiklott öleléséből, amikor a férfi magához akarta vonni. – Tartozol nekem ötven pénzzel!
– Az ördög vinne el! – Struan megcsókolta; kívánta az asszonyt, mint ahogy az is kívánta őt.
– A te ízéd nagyon jó. Először játszunk backgammont.
– Nem.
– Először játszunk backgammont, aztán szerelmeskedünk. Sok idő van. Veled maradok. Játsszunk pontonként egy dollár.

- Nem.
  - Egy pont egy dollár. Talán fog fájni fejem, nagyon fáradt.
  - Talán nem adom oda neked azt az újévi ajándékot, amire gondoltam.
  - Milyen ajándék?
  - Nem érdekes.
  - Kérlek, Tajpan, nem mérgesítlek többé. Mi az ajándék?
  - Nem érdekes.
  - Kérlek, mondd meg. Kérlek! Jade-tű? Vagy arany karkötő? Vagy selyem?
  - Mi van a fejfájásoddal?
- Mejmej bosszúsan rácsapott, majd szorosabbra fonta karjait Struan nyaka körül. – Te nagyon rossz vagy hozzám, és én nagyon jó vagyok hozzád. Akkor szerelmeskedjünk.
- Négy játszmat játszunk. Egy pont ezer dollár.
  - De ennyi túl sok eljátszani! – Látta Struan arcán a tettetett kihívást; felvillant a szeme. – Négy játszma. Legyőzlek, az istenfáját!
  - Egy csudát, az istenfáját!
- Így aztán játszottak négy játszmat; Mejmej szitkozódott, lelkendezett, nevetett, levegőért kapkodott, magával ragadta a forgandó szerencse okozta izgalom. Tizennyolcezer dollárt veszített.
- A keservit, tönkrementem, Tajpan. Tönkrementem. Ó, jaj, jaj, jaj! Minden megtakarított pénzem és még több is. A házam... Még egy játszma – könyörgött. – Kell engedd nekem próbálni pénzt nyerni vissza.
  - Holnap. Ugyanilyen feltételekkel.
  - Soha többé nem fogok játszani ilyen sokba. Soha, soha, soha. Csak holnap még egyszer.

Miután szeretkeztek, Mejmej fölkel a baldachinos ágyból, és a kandallóhoz ment. A lángok fölötti kis vasállványon egy fémkanna duruzsolt halkan.

Mejmej letérdelt, s a kannából forró vizet öntött a tiszta, fehér törülközőkre. A lángnyelvek fénye táncot járt testének tisztaságán. Lábfejei apró alvócipőkbe voltak bújtatva, a pólyákat gusztusosán körültekerte bokáján. Gyönyörű, hosszú combjai voltak. Egy kefével hátrasimította ragyogó kékesfekete haját, és odament az ágyhoz.

Struan kinyújtotta a kezét az egyik törülközőért.

– Nem – mondta Mejmej. – Engedd nekem. Nekem örömet ad és kötelességem.

Miután megtörölte Struant, maga is ledörzsölte magát, aztán békésen odafészkelte magát a férfi mellé a takaró alatt. Élénk szellő suhogtatta meg a damasztfüggönyöket, sziszegni kezdtek a kandallóban lobogó fahasábok. A falakon és a magas mennyezeten árnyékok táncoltak.

– Nézd, ott egy sárkány – szólt Mejmej.

– Nem, az egy hajó. Nem fázol?

– Melletted soha. Ott egy pagoda.

– Igen. – Struan átölelte Mejmej vállát, boldogan élvezte az asszony bőrének hűvös simaságát.

– Ah Gip csinál teát.

– Helyes. Jól fog esni.

A tea mindkettejüket felfrissítette; visszafeküdtek az ágyba, és Struan elfújta a lámpást. Megint az árnyakat figyelték.

– A ti szokásotok, hogy csak egy feleség lehet, ugye?

– Igen.

– Kínai szokás jobb. *Tajtaj* okosabb.

– Mi az a *tajtaj*, lányom?

– A Legmagasztosabb Legmagasztosabbja. A férj a család

legmagasztosabbja, de otthon első feleség a legmagasztosabb legmagasztosabbja. Ez kínai törvény. Sok feleség is törvény, de csak egy tajtaj. – Megigazította hosszú haját. – Milyen hamar fogsz megnősülni? Mi a szokásotok?

– Nem hiszem, hogy újra megnősülnék.

– Kell. Kell neked skót feleség vagy angol. De előbb engem kell venedd feleségül.

– Igen – mondta Struan. – Talán ezt kellene tennem.

– Igen, talán kellene. Én vagyok neked tajtaj – mondta Mejmej, majd közelebb húzódott a férfihez, s nyugodt álomba szenderült.

Struan még sokáig nézte az árnyakat. Aztán elaludt.

Röviddel napfelkelte után fölébredt; veszélyt érzett. Kivette kését a párna alól, halk léptekkel az ablakhoz ment, és félrehúzta a függönyt. Meglepetve tapasztalta, hogy a tér teljesen néptelen. A téren túl, a folyón mintha idegesítő csönd ült volna az úszó falvakon.

Léptek tompa hangját hallotta, amint a szoba felé közelednek. Mejmejre pillantott. Az asszony békésen aludt. Késével a kezében Struan az ajtó melletti falhoz lapult, és várt.

A léptek zaja megszűnt.

Halk kopogtatás.

– Tessék.

A szolga lépett be lassan a szobába. Ijedt volt, s amikor meglátta a meztelen, kezében kést szorongató Struant, elakadó lélegzettel kezdte mondani: – Uram! Kampóorr uram és Fekete Haj uram itt. Ők mond gyorsan te jön.

– Mond én csinál gyorsan.

Struan sietve felöltözött. Leejtette a hajkefét. Mejmej felriadt. – Van még nagyon korán. Gyere vissza ágyba – mondta álmos

hangon, majd még jobban befúrta magát a takaró alá, s nyomban elaludt ismét.

Struan kinyitotta az ajtót. Ah Gip türelmesen, guggolva várakozott a folyosón, ahol az éjszakát töltötte. Struan már régen letett róla, hogy rávegye: aludjon máshol. Ah Gip ilyenkor csak mosolygott, bólogatott, azt mondta: „Igen”, és továbbra is ott aludt az ajtó előtt. Alacsony, kockaforma lány volt, kerek, himlőhelyes arcáról úgy tűnt, sosem hervad le a mosoly. Már három esztendeje volt Mejmej személyes rabszolgája. Struan annak idején három ezüsttaelt fizetett érte.

Intett a lánynak, hogy jöjjön be a szobába. – Úrnő csinál alvás. Te vár ez szoba, értesz?

– Értesz, uram.

Struan lesietett a lépcsőn.

Cooper és Wolfgang Mauss várakozott rá az ebédlőben. Mauss rosszkedvűen babrálta a pisztolyaival.

– Bocsásson meg, hogy zavarjuk, Tajpan. Baj van – mondta Cooper.

– Miféle?

– Az a szóbeszéd járja, hogy az éjjel kétezer mandzsu katona – csupa válogatott ember – érkezett Kantonba.

– Biztos ebben?

– Nem – felelte Cooper. – De ha a hír igaz, itt baj lesz.

– Ho-kua üzent értem ma reggel – mondta jelentőségteljesen Mauss.

– Nem mondta, hogy visszajött-e már Zsin-kua?

– Nem, Tajpan. Azt mondja, az apja még távol van. Ami engem illet, én nem hiszem, *hein?* Ho-kua nagyon meg volt ijedve. Azt mondta, ma kora hajnalban felébresztették. Egy rendeletet adtak át neki a császár aláírásával, az állt benne, hogy azonnal be kell fejezni

velünk mindenfajta kereskedelmet. Magam is olvastam. A pecsétek valódiak. Az egész Ko-hongban teljes a zűrzavar.

A tér felől lovak patáinak dobogása hallatszott. Mindhárman az ablakhoz siettek. Alattuk egy századnyi mandzsui lovas katona vonult el, a tér keleti oldalához lovagoltak, és szálltak a nyeregből. Hatalmas, állig fölfegyverzett katonák voltak – muskétákkal, hosszú íjakkal, kardokkal és zászlócskákkal díszített lándzsákkal voltak felszerelve. Kínaiak nem szolgálhattak a mandzsui ezredekben; ezek az alakulatok voltak a császári hadsereg elitjei.

– Hát negyven-ötvenen biztosan vannak Kantonban – szólt Struan.

– És ha kétezren vannak? – kérdezte Cooper.

– Akkor ajánlatos lesz felkészülni rá, hogy elhagyjuk a kolóniát.

– A zászlósok rosszat jelentenek – mondta Mauss. Nem akarta elhagyni a kolóniát; az általa megtérített kínaiak között szeretett volna maradni, hogy tovább terjessze az ígét a pogányok között, mely tevékenysége olyankor, amikor nem Struan tolmácsaként működött, minden idejét igénybe vette. – *Schrecklich* rosszat.

Struan fontolóra vette a lehetőségeket, majd szolgálért csöngetett. – Sok hamham gyorsan! Kávé, tea, tojások, hús – gyorsan!

– Zászlósok vannak a téren, és magának csak a reggeli jár az eszében? – kérdezte Cooper.

– Nincs értelme üres gyomorral aggódni – válaszolta Struan. – Éhes vagyok ma reggel.

Mauss nevetett. Hallott már a szolgák között suttogva szájról szájra járó szóbeszédre, hogy a Tajpan legendás asszonya titokban megérkezett. Annak idején Struan felkérésére titkon megismertette Mejmajt a keresztény hittal, és meg is térítette. Igen, gondolta büszkén Mauss, a Tajpan bízik bennem. Az ő révén, ó, Uram, legalább egy lélek megmenekült. És ugyancsak Struan révén más lelkeket is meg fog még oltalmazni a Te isteni kegyelmed, Uram. – Én jó ötletnek tartom a reggelizést.

Az ablaknál álló Cooper látta, hogy a kereskedők sietős léptekkel vágnak át a kerten üzletházaik irányába. A zászlósok rendezetlen sorokban csoportosultak, fegyvereikkel csörömpöltek, fecsegték. – Lehet, hogy megint úgy lesz, mint legutóbb. A mandarinok váltságdíj reményében foglyul ejtenek bennünket – mondta Cooper.

– Ezúttal nem, cimborá. Ha most belefognak valamibe, az lesz az első dolguk, hogy kardélre hányják minket.

– Miért?

– Miért másért küldtek volna zászlósokat Kantonba? Ezek harcosok – nem úgy, mint a helybeli kínai katonaság.

Szolgák léptek be a szobába, és nekiláttak, hogy megterítsék az óriási asztalt. Aztán behordták az ételeket: hideg sült csirkéket, főtt tojást, cipókat, forró becsinált levest, kis gombócokat, forró húsos süteményt, vaját, narancslekvárt, dzsemet.

Struan jó étvággal falatozott, Mauss nemkülönben. Coopernek viszont nem volt kedve enni.

– Uram! – szólt az egyik szolga.

– Tessék.

– Egy Szem uram itt. Lehet?

– Lehet.

Brock vonult be a szobába. Vele volt Gorth, a fia is. – Jó reggelt, uraim. Jó reggelt, Dirk pajtás.

– Reggelit?

– Nagyon köszönöm.

– Jó utad volt, Gorth?

– Igen, köszönöm, Mr. Struan. – Gorth ugyanolyan termetű volt, mint az apja; kemény férfi, arca sebhelyes, az orra törött, hajába és szakállába ősz szálak vegyültek. – Legközelebb legyőzöm a *Thunder Cloudot*.

– Legközelebb, fiam – nevetett fel Brock –, már te leszel a

kapitánya. – Leült, és tömni kezdte magát. – Ideadná a levest, Mr. Cooper? – Görbe hüvelykujjával az ablak felé bökött. – Ezek a csirkefogók nem sok jót jelentenek.

– Nem. Mi a véleményed, Brock? – kérdezte Struan.

– A Ko-hong kitépdesi a copfjait. A kereskedelemnek egy időre befellegzett. Most látom először ezeket a ragyaverte zászlósokat.

– Kiürítsük a kolóniát?

– Engem innen nem fognak kikergetni se kínaiak, se zászlósok. – Brock újabb adagot mert magának a levesből. – Az persze megeshet, hogy egy kis időre visszavonulok. Amikor nekem úgy tetszik. Legtöbbünk holnap úgyis visszamegy a földárverésre. De azt hiszem, nem ártana, ha most rögtön összehívnanék a tanácsot. Vannak itt fegyvereid?

– Annyi nincs, amennyi kellene.

– Nekünk van annyi, hogy kiálljunk egy ostromot. Ez a legjobban védhető ház. Már amúgy is szinte a miénk – tette hozzá.

– Hány embered van?

– Húsz. Gorth legényei. Bármelyikük felér száz kínaiával.

– Nekem harminc, a portugálokat is beleszámolva.

– A portugálokat felejtse el. Jobb, ha csak magunk között vagyunk. – Brock megtörölte a száját, kettétört egy kis cipót, s megkente vajjal és narancslekvárral.

– A kolóniát nem tudja megvédeni, Brock – mondta Cooper.

– Ezt az üzletházat meg tudjuk védeni, cimbora. Emiatt ne aggódjon. Maga húzódjon meg a többi amerikaival a maga házában. Nem fognak magukhoz nyúlni – ezek miránk vadásznak.

– Igen – mondta Struan. – És magára szükségünk van, hogy legyen, aki szemmel tartsa az ügyleteinket, ha nekünk távoznunk kell.

– Ez a másik ok, amiért idejöttem, Dirk – mondta Brock. –

Nyíltan akartam beszélni a kereskedésről meg a Cooper-Tillman cégről. Tettem nekik egy javaslatot, amit elfogadtak.

– A javaslatot elfogadtuk, tekintve, hogy a Struan-cég nem képes eleget tenni korábbi megállapodásunknak – mondta Cooper. – Harminc napot adunk magának, Dirk. A szokásos harminc napon felül.

– Köszönöm, Jeff. Nagylelkű ajánlat.

– Inkább ostobaság, cimbora – mondta Brock. – De engem nem érdekel az idő, én is nagylelkű leszek a te időddel. Még öt nap, Dirk, he?

Struan Mausshoz fordult: – Menjen vissza a Ko-honghoz, és nézzen körül, mit lehet csinálni. Legyen óvatos, és vigye magával az egyik emberemet.

– Nincs nekem arra szükségem. – Mauss kirángatta a székből hatalmas termetét, és elment.

– Odalent tartjuk a tanácsot – mondta Struan.

– Jó. Talán az volna a legjobb, ha mindnyájan átköltöznénk ide – mondta Brock. – Van itt elég hely.

– Ezzel elárulnánk magunkat. Jobb, ha csak felkészülünk, és várunk. Lehet, hogy csak blöff az egész.

– Igazad van, cimbora. Amíg a szolgálaink el nem tűnnek, biztonságban vagyunk. Gyere, Gorth. Szóval egy óra múlva? Odalent?

– Igen.

Brock és Gorth elment. Cooper törte meg a csendet: – Mit jelentsen ez az egész?

– Szerintem Ti-szen találta ki, hogy idegesítsen bennünket. Hogy előkészítsen minket néhány engedményre, amit kérni akar. – Struan Cooper vállára tette a kezét. – Köszönöm a harminc napot. Nem fogom elfelejteni.

– Mózesnek negyven napja volt. Úgy gondoltam, magának harminc is elegendő.

A tanácskozás lármás volt és dühös, de Brock és Struan nem hagyta kisiklani a medréből.

Az amerikaiak kivételével valamennyi kereskedő megjelent az óriási díszteremben, amely Struan külön irodájaként szolgált. Az egyik fal mentén kis hordók álltak, bennük konyak, whisky, rum és sör. A másik falon könyvek, lajstromok sorakoztak polcokon. A falakat Quance-festmények díszítették: macaui tájképek, portrék, hajóábrázolások. Akadt néhány üvegajtajú tálalószekrény is, bennük ónbögrék, ezüstkupák; tengerész kardok, muskéták sorakoztak állványokon; alattuk puskapor és golyók.

– Nincs itt semmi vész, én mondom – horkant fel Masterson. Harminc év körüli, vörös képű, rezgő tokájú férfi volt, a Masterson, Roach és Roach cég feje. Ugyanúgy volt öltözve, mint a többiek: fekete gyapjúszövetből készült szalonkabátot, fényes mellényt és nemez kürtőkalapot viselt. – A kínaiak még sohasem háborgatták a kolóniát, a fenébe is.

– Ez igaz. Nem háborgatták, amíg háborúba nem szálltunk ellenük, és meg nem nyertük. – Struan szerette volna, ha mindenki egyetértene és elmenne. Egy illatosított zsebkendőt tartott az orra előtt, hogy ne érezze testük avas szagát.

– Én amondó vagyok, kergessük el a térről ezeket a nyavalyás zászlósokat most rögtön – mondta Gorth, s újratöltette söröskupáját.

– Majd ha kell, megteesszük. – Brock egy ón köpőcsészébe sercintett. – Már unom ezt a sok beszédet. Akkor most megegyeztünk Dirk tervében vagy sem?

Körülpillantott a helyiségen.

A legtöbb kereskedő ellenséges tekintettel nézett vissza rá.

Negyvenen voltak, Eliksen, a dán kivételével csupa angol és skót, egy-egy londoni cég bizományosai, és volt köztük egy testes párszi, virágmintás ruhában: Rumadzsi, Indiából. A glasgow-i MacDonald, Kerney, Malby és a londoni Messer, Vivien, Tobe és Smith voltak közöttük a tekintélyesebbek, valamennyi harminc körüli, bátor, sziklakemény férfi.

– Én bajt szimatolok, uram – mondta Rumadzsi, tömött bajuszát húzogatva. – Azonnali visszavonulást javasolok.

– Az isten szerelmére, Rumadzsi! Az egész tervnek az a lényege, hogy nem vonulunk vissza – felelt neki csípős hangon Roach. – Csak akkor megyünk el, ha kell. Én a tervre szavazok. És egyetértek Mr. Brockkal: elég volt már ebből a sok ostoba fecsegésből; és fáradt vagyok. – Struan terve egyszerű volt. Valamennyien a saját üzletházukban várakoznak; ha baj van, Struan jelére valamennyien átjönnek az ő házába, ha kell, Struan embereinek tűzfedezete alatt. – Meghátrálni a pogányok elől? Soha, istenemre!

– Javasolhatnék valamit, Mr. Struan? – kérdezte Eliksen.

Struan bólintott a magas, szőke hajú, hallgatag férfi felé. – Természetesen.

– Talán akad valaki közöttünk, aki vállalja, hogy üzenetet visz Vampoára, ahonnan egy gyors lorha hamar elérheti a hongkongi flottát. Csak arra az esetre, ha ugyanúgy körülvennének és elválnának minket a külvilágtól, mint legutóbb.

– Jó gondolat – szólt Vivien. Magas volt, sápadt, és nagyon részeg. – Keressünk egy önként vállalkozót. Kaphatnék még egy whiskyt? Kiváló főzet.

Hirtelen ismét egyszerre kezdett beszélni mindenki; azon vitatkoztak, kinek kellene vállalni a feladatot, míg végül Struan lecsendesítette őket. – Mr. Eliksen javaslata volt. Ha ő is rááll, miért ne engednénk át neki a tisztességet?

Mindannyian kitolngtak a kertbe, és nézték, mint vág át a téren Struan és Brock kíséretében Eliksen ahhoz a lorhához, amit Struan

bocsátott a rendelkezésére. A zászlósokat nem érdekelte különösebben a három férfi – csak mutogattak rájuk, és gúnyos megjegyzéseket kiabáltak feléjük.

A lorha elindult lefelé a folyón.

– Lehet, hogy sose látjuk többé – mondta Brock.

– Nem hiszem, hogy bántanak – felelte Struan. – Különben nem engedtem volna elmenni.

Brock felmordult. – Idegen létére egész rendes fickó.

Gorth kíséretében visszament a saját házához. A többi kereskedő is visszatért üzletházába.

Miután Struan elégedetten konstatálta, hogy mind a kertben, mind a Disznó utcára nyíló hátsó ajtónál elfoglalta helyét a fegyveres őrség, visszatért lakosztályába.

Mejmej már nem volt ott. És Ah Gip sem.

– Hol úrnő?

– Nem tud, uram. Én nem lát tehén gyelek.

Struan átkutatta az egész épületet, de a két nő eltűnt. Olyan volt szinte, mintha sohasem lettek volna ott.

5

Struan a kertben állt. Már csaknem éjfélre járt. Idegesítő csend honolt a levegőben. Struan tudta, hogy az összes kereskedő ruhástól alszik, fegyvereikkel a kezük ügyében. A kapu nyílásán át kilestett a zászlósokra. Néhányuk aludt, a többiek a téren rakott tűz körül álltak, és beszélgettek. Hideg volt az éjszaka. A folyón alig volt mozgás.

Struan ellépett a kaputól, és elgondolkozva kószált a kertben. Hol az ördögben lehet Mejmej? Azt tudta, hogy az asszony nem véletlenül hagyta el a kolónia területét. Talán elcsalták. Talán... A teremtésit, erre ne is gondolj. Azt azonban tudta, hogy Kína leggazdagabb hadvezére habozás nélkül elragadná Mejmejt, ha csak egy pillantást vetne rá.

Árnyalak szökkent át a kert oldalsó falán – Struannak abban a pillanatban kezében volt a kése.

Egy kínai volt, remegő kézzel egy papírlapot nyújtott Struan felé. Alacsony, vékony, csorba fogú férfi, arcbőre feszes, ópiumtól sárga. A papíron nyomtatott piktogramokkal ott állt Zsin-kua védjele, az a pecsét, amelyet csak szerződéseken és különleges iratokon használt.

– Uram! – mondta halkán a kínai. – Jön utánam. Egyedül.

Struan tétovázott. Veszélyesnek látszott kilépni a kolóniáról és az emberei nyújtotta védelemből, örületesen kockázatosnak. – Nem lehet. Zsin-kua jön.

– Nem lehet. Csinál utánam. – A kínai a pecsétre mutatott. – Zsin-kua akar lát gyorsan.

– Holnap – felelte Struan.

A kínai a fejét rázta. – Most. Gyorsan. Értesz?

Struan tisztában volt vele, hogy fennáll a lehetőség: Zsin-kua pecsétjét megszerezte valaki, s most csapdába akarja csalni. Azt viszont nem merte megkockáztatni, hogy Mausst vagy valamelyik

emberét magával vigye, mert a találkozóknak a legnagyobb titokban kell létrejönnie. És minél előbb, annál jobb.

Gondosan megvizsgálta a papírt a lámpás alatt, mígnem tökéletesen megbizonyosodott felőle, hogy a pecsét valódi.

Bólintott. – Lehet.

A kínai odament a falhoz, és átmászott rajta. Struan óvatosan, minden eshetőségre készen követte. A kínai gyors léptekkel haladt végig az üzletház oldalsó fala mentén, majd befordult a Disznó utcába. Hihetetlennek tetszett, de az utca üres volt. Struan ennek ellenére úgy érezte, szempárok követik útján.

A Disznó utca végén a kínai kelet felé fordult. Két elfüggönyözött hordszék várt rájuk. A palankinhordozó kulik arca ijedt volt, s félelmük csak fokozódott, amikor meglátták Struant.

Struan beült az egyik gyaloghintóba, a kínai a másikba. A kulik nyomban fölkapták őket, és futólépésben elindultak a Tizenhárom Üzletház utcán. Erről déli irányba kanyarodtak, egy keskeny, Struan számára ismeretlen, néptelen sikátorba. Csakhamar elvesztette minden tájékozódási érzékét. Hátradőlt az ülésen, átkozta magát, amiért ilyen ostoba volt, de ugyanakkor meg is mámorosodott a veszély előérzetétől. A kulik végül egy bűzös, keskeny, két oldalról magas falakkal közrefogott sikátorban álltak meg, amit elborított a rothadó hulladék. A szemétrakás tetején egy fekélyekkel borított kutya lakmározott.

A kínai néhány pénzdarabot adott a kuliknak, majd miután azok felszívódtak a sötétben, bekopogott egy ajtón. Az ajtó kinyílt, és a kínai félreállt, hogy utat engedjen Struannak. Struan intett neki, hogy menjen előre, majd gyanakvóan belépett a nyomában. Egy dohos istállóba jutottak, ahol egy másik kínai várta őket, lámpással a kezében. A férfi megfordult, s anélkül hogy egyszer is hátranézett volna, keresztülmenve az istállón, egy másik ajtóhoz vezette őket. Óriási raktárhelyiségbe jutottak, fölmentek egy rozoga lépcsőn, majd le egy másikon, egy újabb raktárépületbe. A sötét helyiségben

patkányok szaladgáltak.

Struan tudta, hogy valahol a folyó közelében lehetnek, mert hallotta a hullámok csapkodását és a hajókötelek nyikorgását. Készen állt rá, hogy bármely pillanatban fölvegye a harcot; késének nyele a markába simult, a hegyével fölfelé tartott pengét ingujja takarta.

A lámpát vivő férfi most lehajolt, hogy áthaladjon egy ládák alkotta híd alatt, s egy újabb, félig rejtett ajtóhoz vezette Struant. Kopogott, majd benyitott.

– Üdv, Tajpan – szólta Zsin-kua. – Hosszú idő nem lát te.

Struan belépett a helyiségbe. Ez is raktár volt, a padozatát szemét borította, a gyenge világítást gyertyák szolgáltatták, körös-körül szerteszórva ládák és penészes halászhálók heverték. – Üdv, Zsin-kua – mondta fellélegezve. – Hosszú idő nem lát te.

Zsin-kua öreg, törékeny, apró termetű férfi volt. A bőre akár a pergamen, őszülő szakállának gyér tincsei a mellét verdesték. Ruhája drága brokátselyemből készült, a kalapját ékkövek díszítették. Vastag talpú, hímzett cipőt viselt; a copfja hosszú és fényes volt. Kisujjának körmét ékkövekkel kirakott tok óvta.

Örvendezve bólogatott, majd odacsoszogott a raktár egyik sarkába, s letelepedett egy ételekkel és teával megrakott asztalhoz.

Struan vele szemben ült le, háttal a falnak. Zsin-kua elmosolyodott. Mindössze három foga volt: aranykorona borította őket. Zsin-kua mondott néhány szót kínaiul annak az embernek, aki Struant odavezette; a férfi egy másik ajtón át kiment.

– Tea? – kérdezte Zsin-kua.

– Lehet.

Zsin-kua intett a fejével a lámpást tartó szolgának, aki kitöltötte a teát, majd ételt-italt tett Struan és Zsin-kua elé. Struan észrevette, milyen izmos a férfi, s hogy az övébe kés van tűzve.

– Kérem – szólta Zsin-kua, s intett Struannak, hogy egyen.

– Köszönöm.

Struan evett néhány falatot, ivott egy kis teát, aztán csak várakozott. Az első lépést Zsin-kuának kellett átengednie.

Némán falatoztak, majd Zsin-kua megszólalt: – Te akar engem lát?

– Zsin-kua csinál jó bolt Kanton kívül?

– Üzlet jó és rossz mindig, seabaj.

– Kereskedés vége most?

– Vége most. Hoppo nagyon rossz mandarin. Katona sok, sok. Én fizet sok ajándék katonák miatt. Ajíjje!

– Rossz. – Struan belekortyolt a teájába. Most vagy soha, mondta magában. És most, hogy a megfelelő pillanat érkezett végre, tudta, hogy sohasem lesz képes eladni Hongkongot. A ragya cifrázza ki a mandarint! Amíg én élek, nem lesz semmiféle istenverte mandarin Hongkongban! Brockot kellene megfogni. A gyilkosság azonban nem megoldás a csődre. Brock tehát biztonságban van, mivel mindenki arra számít, hogy így akarom majd megoldani a problémát. De csakugyan biztonságban van-e? És hol az ördögben lehet Mejmej?

– Én hall Egy Szem Ördög Brock szorít Tajpannak torok.

– Én hall Ördög Hoppo szorít Ko-hongnak torok – felelte Struan. Most, hogy eldöntötte, nem köt egyezséget, sokkal jobban érezte már magát. – Ajíjje!

– Ugyanaz. Ti-szen mandarin van neki harag sok.

– Miért?

– Undorító Pénisz uram ír nagyon rossz-rossz levél.

– Tea nagyon elsőrendű jó – mondta Struan.

– Undorító Pénisz uraság csinál, amit Tajpan mond?

– Néha lehet.

– Rossz, mikor Ti-szen van harag neki.

- Rossz, mikor Longstaff uram van harag neki.
- Ajíjje. – Zsin-kua finnyáskodva kivett a tányérból egy falatot, enni kezdte; a szeme még jobban összeszűkül. – Ismer te Kung Haj Fat Csoj?
- Kínai újév? Ismer.
- Új év lesz hamar. Ko-hong van neki sok adósság rég évek óta. Jó zsosz kezd új év adósság nélkül. Tajpan van neki sok Ko-hong papír.
- Sebaj. Lehet vár. – Zsin-kua és a Ko-hong többi kereskedője hatszázezerrel tartozott Struannak.
- Egy Szem Ördög lehet vár?
- Zsin-kua papír lehet vár. Kész. Tea nagyon elsőrendű jó.
- Nagyon rossz. – Zsin-kua ivott egy korty teát. – Hall Tajpan Legmagasztosabb Hölgy és gyerek halott. Rossz zsosz, sajnál.
- Rossz zsosz, sok – válaszolta Struan.
- Sebaj. Te sok fiatal, sok új tehén gyelek. Tiéd tehén gyelek Mejmej. Miért Tajpan van neki bika gyelek egy csak? Tajpan akar talán orvosság? Van.
- Mikor akar, kér – mondta udvariasan Struan. – Hall Zsin-kua van neki új bika gyelek. Mennyi szám új fiú?
- Tíz meg hét – felelte szélesen elmosolyodva Zsin-kua.
- Magasságos ég, gondolta Struan. Tizenhétfiú... és nyilván ugyanannyi lány, akiket Zsin-kua nem tart számon. Meghajtotta a fejét, és elismerően fütyyentett.
- Zsin-kua felnevetett. – Mennyi tea te akar most szezon?
- Kereskedés vége. Hogyan lehet kereskedés?
- Zsin-kua kacsintott. – Lehet.
- Én tud. Te elad Brocknak. Mikor én akar tea, én mond neked, hallod-e?
- Kell tud kettő nap előtte.

– Nem lehet.

Zsin-kua éles hangon odaszólt valamit a szolgájának, aki odament az egyik penészes ládához, és fölemelte a tetejét. Ezüstrudakkal volt tele. Zsin-kua a többi ládára mutatott. – Itt negyven lak dollár.

Egy lak körülbelül huszonötezer fontsterlinget ért. Negyven lak egymillió fontot.

Zsin-kua szemei még jobban összeszűkültek. – Én kölcsön vesz. Nagyon nehéz. Nagyon drága. Akar? Zsin-kua kölcsön ad talán.

Struan próbálta leplezni meglepetését. Tudta, hogy kölcsönt csak nagyon szigorú feltételek mellett kaphat. Azt is tudta, ahhoz, hogy ennyi ezüstrudat titokban összegyűjtsön, Zsin-kuának kockára kellett tennie az életét, a lelkét, a cégét, a jövőjét, de még a fiait és a barátait is. Az ezüst meglétét titokban kell tartani, különben a hoppo elrabolja, és Zsin-kuának egyszerűen nyoma vész. Ha a Kantonban és környékén található számtalan kalóz- és rablófészekben hírért veszik, hogy ez a kincs karnyújtásnyira van tőlük, Zsin-kua eltűnik a föld színéről.

– Sok lak dollár – mondta Struan. – Ember csinál szívesség, kell csinál vissza szívesség.

– Vesz ez év kettő annyi tea, ugyanaz ár, mint volt év. Lehet?

– Lehet.

– Elad kettő annyi ópium ez év, ugyanaz ár, mint volt év. Lehet?

– Lehet. – Struan ezzel beleegyezett, hogy a jelenlegi piaci árnál többet fizet a teáért, s ugyanakkor az érvényben lévő piaci áron adja az ópiumot; még így is tekintélyes haszna lesz az üzleten. Mármost ha a többi feltétel is fennáll, figyelmeztette magát. Végül is talán még nem vezett el minden. Ha Zsin-kua nem akarja, hogy Hongkongban mandarin legyen. Azt viszont tudta, hogy ha nem lesz Hongkongban mandarin, akkor Ko-hong se lesz ott. És ha nem lesz Ko-hong és nem lesz monopólium, Zsin-kua és a többi kereskedő ki lesz rekesztve az üzletből. Nekik is szükségük van a rendszerre.

– Csak elad Zsin-kuának vagy fiának tíz évig. Lehet?

Jóságos ég, gondolta Struan, ha vállalom, hogy csak neki adunk el, úgy megszarolhatja a Nemes Házat, ahogy csak akarja. – Lehet – mikor teaár, selyemár ugyanaz, mint többi Ko-hongé.

– Húsz év. Piaci ár meg tíz percent.

– Meg öt percent. Lehet.

– Nyolc.

– Öt.

– Hét.

– Öt.

– Hét.

– Nem lehet. Nincs haszon. Túl nagy sok – mondta Struan.

– Ajíjje. Túl nagy sok profit. Hét!

– Tíz év hat percent, meg tíz év öt percent.

– Ajíjje – felelte indulatosan Zsin-kua. – Rossz, sok rossz. – Törékeny kezével magára mutatott. – Óriás költség. Nagy adó. Nagyon sok. Tíz év hat, tíz év öt, meg új tíz év öt.

Struan azt latolgatta magában, vajon csak tetteti-e Zsin-kua, vagy valóban dühös. – És ha nincs Zsin-kua és nincs Zsin-kua fia?

– Sok fia, sok fiúnak fia. Lehet?

– Új tíz év, négy percent.

– Öt.

– Négy.

– Rossz, rossz. Nagyon nagy adó, nagyon. Öt.

Struan levette a szemét az ezüstről, de érezte, hogy ott van körülötte. Ne légy bolond! Fogadd el. Egyezz bele mindenbe. Révbe értél, cimborá. Megvan mindened, ami csak kell.

– Ti-szen mandarin mond egy mandarin Hongkongon – mondta élesen Zsin-kua. – Miért te mond nem?

– Zsin-kua nem akar mandarin. Miért én akar mandarin, hallod-e? – válaszolta Struan görcsbe ránduló gyomorral.

– Negyven lak dollár – egy mandarin. Lehet?

– Nem lehet.

– Nagyon könnyű. Miért te mond nem lehet? Lehet.

– Nem lehet. – Struannak szeme se rebbent. – Én előbb meghal.

– Struan elhatározta, hogy véget vet az alkudozásnak. – Vége – mondta harsányan. – Őseimre, vége. – Felállt, és az ajtó felé indult.

– Miért te megy? – kérdezte Zsin-kua.

– Nincs mandarin – nincs dollár. Miért beszélni, hallod-e?

Struan csodálkozására Zsin-kua kotkodácsolva felnevetett, és így szólt: – Ti-szen akar mandarin, nem Zsin-kua. Én nem Ti-szen pénze ad kölcsön neked. Én kölcsönad neked Zsin-kua pénze. Még új tíz év, öt percent. Lehet?

– Lehet. – Struan visszaült; zúgott a feje.

– Te vesz föld Zsin-kuának Hongkongon, öt lak dollár ára. Lehet?

De miért? – kérdezte magában tanácstalanul Struan. Ha Zsin-kua kölcsönzi nekem a pénzt, akkor tudnia kell, hogy a Ko-hongnak vége. Miért tenné tönkre önmagát? Miért vásárolna földet Hongkongon?

– Lehet? – kérdezte ismét Zsin-kua.

– Lehet.

– Öt lak dollár őríz meg. – Zsin-kua kinyitott egy kis tikfa dobozt, és két pecsétnyomó rudat vett elő: vékony, elefántcsontból faragott, két hüvelyk hosszú, négyzetes hasábokat. Gyakorlott kézzel összefogta őket, bonyolult vésetű végüket belenyomta a szilárd tintába, s lepecsételt velük egy papírlapot. Ezután az egyik bélyegzőt odaadta Struannak, a másikat pedig visszatette a dobozba. – Ember visz ez pecsét, te ad neki föld és dollár, öt lak, értesz?

– Értesz.

– Következő év én küld enyém bika gyelek Hongkongba. Te küld enyém bika gyelek mint tied, Londonba iskola. Lehet?

– Lehet.

– Bika gyelek neked Gordon Csen. Jó? Rossz talán?

– Jó gyelek. Csen Seng mond sok jó gondol neki. – Nyilvánvaló volt, hogy Zsin-kua meg akarja kérni valamire Gordon Csennel kapcsolatban. De miért és hogyan illeszkedik Gordon Zsin-kua machinációiba? – Én gondol talán ad Gordon jobb munka neki.

– Nagyobb munka miért? – mondta megvetően Zsin-kua. – Én gondol te ad egy lak dollár Csen bika gyelek neki.

– Mi haszon?

– Fél haszon.

De minek a fele haszna? Struan érezte, hogy Zsin-kua úgy játszik vele, mint horgász a horogra akadt hallal. De te már leakadtál a horogról, cimbora, szerette volna kiáltani. Megkapod az ezüstöt, mandarin nélkül! – Lehet.

Zsin-kua felsóhajtott; Struan úgy vélte, az egyezés megkötött. De még nem volt vége. Zsin-kua ingének ujjába nyúlt, és nyolc félpénzt húzott elő. Négy darab, durván kettőbe tört fémpénzt. A jobb keze kisujjának körmét védő tokkal mindegyik érme egyik felét áttolta az asztal másik oldalára, Struan elé. – Végül. Négy szívesség. Ember hoz neked egyet, te csinálsz neki nagy szívesség.

– Mi szívesség?

Zsin-kua hátradőlt a székén. – Nem tud, Tajpan. Négy szívesség, valamikor. Talán nem életbe nekem, talán fiúéba. Nem tud mikor, de kér négy szívesség. Egy félpénz egy szívesség. Lehet?

Struan hátát kiverte a veríték. Egy ilyen kérés teljesítésével kihívja maga ellen a végromlást. De ha megtagadja, lemondhat az ezüstről. Ördögi csapdába lépsz, mondta magában. Ez igaz – de döntened kell. Akarod, hogy jövőd legyen vagy sem? Húsz éve ismered Zsin-kuát. Mindig becsületes volt. Igen – és egyben Kanton

legagyafurtabb embere. Húsz esztendeje támogat és irányít téged – mindketten hatalmasabbak és gazdagabbak lettetek. Bízz hát meg benne; megbízhatasz benne. Nem: nem bízhatasz senkiben, legkevésbé Zsin-kuában. Csak azért gyarapodtál vele együtt te is, mert az utolsó adu mindig a te kezében volt. És most azt kéri tőled, adj neki négy dzsókert egy olyan kártyacsatában, amelyben élet és halál a tét.

Struant ismételten félelemmel vegyes bámulattal töltötte el a kínai észjárás kifinomultsága és ördögi fortélyossága. A magasröptűsége. A könyörtelensége. De ha így van, gondolta Struan, mindketten óriási tétet kockáztatunk. Mindketten a másik becsületességére fogadunk, hiszen a szívességek teljesítésére nincs semmi garancia. *Kivéve, hogy te teljesíteni fogod, és teljesítened kell, mert az egyezés az egyezés.*

– Lehet – mondta Zsin-kua felé nyújtva a kezét. – Enyém szokás fog kéz. Nem kínai szokás, sebaj. – Ezt megelőzően sose fogott kezét Zsin-kuával, s tudta, hogy a kézfogást a kínaiak barbár szokásnak tekintik.

– Szívesség talán törvény ellen. Enyém, tied, értesz?

– Értesz. Te barát. Te vagy fiú neked nem küld pénz rossz szívességért.

Zsin-kua egy pillanatra lehunyta a szemét; az európai barbárokra gondolt. Szőrösek, majomszerűek. A szokásaik csúfak, visszataszítóak. Hihetetlenül bűzlenek. Nincs kultúrájuk, nem tudnak viselkedni, nincs bennük kecsesség. Még a legutolsó kuli is tízezerszer többet ér, mint a legelső európai. És ami elmondható a férfiakról, még inkább illik az asszonyaikra.

Emlékezett rá, hogy egy alkalommal ellátogatott egy kínaiul beszélő angol barbár szajhához Macauban. Inkább a kíváncsiság, mint a kéjvágy késztette, hogy elmenjen hozzá; barátai biztatták fel, mondván, feledhetetlen élményben lesz része, mivel nincs oly rafinéria, amit e nőszemély némi bátorítás után ne gyakorolna szorgalmasan.

Zsin-kua megborzongott, amint felidézte magában a szőrös karokat, hónaljakat, combokat és nyiladékokat, a nő bőrének és arcának durvaságát, az undorító parfüm illatával keveredett izzadságszagot.

Na és amiket ezek a barbárok megesznek... Hátborzongató. Sok alkalommal vett részt vacsoráikon, kénytelen volt végigülni, míg felhordták az asztalra a számtalan fogást, miközben csaknem elájult az undortól, s tettetnie kellett, hogy nem éhes. Elborzadva figyelte, micsoda elképesztő mennyiségű félig nyers húst dugdosnak a kés hegyén szájukba, miközben a véres lé végigcsorog az állukon. És az a döbbenetes mennyiségű szeszes ital, amit bevedeltek... És azok az undorító, ízetlen, főtt zöldségek!... Meg azok az emészthetetlen, kemény sütemények... S mindez mérhetetlen mennyiségben. Mint a disznók... izzadó, falánk, óriás ördögök. Hihetetlen!

Nincs egyetlen tulajdonságuk sem, gondolta, amely követésre érdemes volna. Egyetlenegy sem! Kivéve, hogy mennyire vonzódnak az emberüléshez, ezt hihetetlen kegyetlenséggel, jóllehet minden kifinomultság nélkül művelik. De hát végül is számunkra csupán a pénzkeresés eszközei.

A barbárok maguk a megtestesült Gonoszok. Mind az, csak ez az egy kivétel – ez a Dirk Struan. Valamikor még Struan is olyan volt, mint a többi barbár. Ma már részben kínai. A gondolkodásmódja. És ez a lényeg, mert kínainak lenni részben egy bizonyos szellemi magatartást jelent. És tiszta is, tiszta szaga van. És eltanulta néhány módszerünket. Még mindig heves, barbár és gyilkos hajlamú. De már változott egy kicsit. És ha egy barbár képes rá, hogy civilizált emberré váljon, miért ne lehetne képes rá a többi is?

A terved bölcs, mondta magában Zsin-kua. Felnyitotta a szemét, és finoman megérintette Struan kezét. – Barát.

Intett a szolgának, hogy töltsön még teát.

– Emberek nekem viszik ezüst üzletházba neked. Kettő nap. Éjjel. Nagyon titok – mondta Zsin-kua. – Sok veszély, értesz? Nagyon sok.

– Értesz. Én ad papír és pecsét ezüst tiéd ad kölcsön nekem. Én küld holnap.

– Nem pecsét, nem papír. Szó jobb.

Struan bólintott. Hogyan fogom megmagyarázni – mondjuk, Culumnak –, hogy Zsin-kua egymilliót ad ezüstben; hogy tisztességes alkut köt velem annak ellenére, hogy tudja, bármilyen feltételt kiköthetne; hogy megad nekem mindent, amire szükségem van – pusztá kézszorításra?

– Háromszor tíz lak dollár fizet Zsin-kua, Ko-hong tartozás. Most új év nincs adósság. Jó zsosz – mondta büszkén Zsin-kua.

– Igen – felelte Struan. – Jó zsosz nekem.

– Nagyon sok veszély, Tajpan. Nem tud segít.

– Igen.

– Nagyon nagyon sok veszély. Kell vár kettő éjszaka.

– Ajíjje, veszély! – mondta Struan. Felvette az asztalról a négy félpénzt. – Köszönöm, Csence Zsin-arn. Nagyon köszönöm.

– Nem köszönet, Dir Strun. Barát.

Egy férfi rontott be a helyiségbe, az, aki odavezette Struant. Sebesen hadart valamit Zsin-kuának, aki ijedt arccal fordult Struan felé: – Szolgák mind elmegy! Elmegy kolóniáról! Mind elmegy!

6

Struan a hordszékben ült, amely enyhén ringatózott a csöndes sikátorokon ügető kulik lépteinek ritmusára. Az elfüggönyözött gyaloghintó belseje piszkos volt, verejtékfoltok tarkították. Struan nem látta az eget, de tudta, hogy közel már a hajnal. A szél rothadó gyümölcsök, emberi ürülék, szemét, főzés, fűszerek szagát hordozta, amelybe a kulik izzadt testének kipárolgása vegyült.

Struan Zsin-kuával kimódolta, miként lehet az ezüstöt biztonságban Hongkongba juttatni. Megbeszélte vele, hogy ládástól egy felfegyverzett lorhára rakodják be, s az két nap múlva, éjszaka, titokban a kolónia rakpartjára szállítja. Pontban éjfélkor. Ha ez nem lehetséges, a lorhát a rakpart déli oldalának közelében hagyják, egy lámpással az előárbocon s egy másikkal az orrban. Hogy ne történhessen semmi tévedés, Zsin-kua azt mondta, megkülönböztető jelként a lorha part felőli oldalának szemét vörösre festeti. Minden lorha tikfából készült orrára két szem volt faragva a zosz miatt, s hogy segítsék a csónak lelkét: lássa maga előtt az utat. A kínaiak tisztában voltak vele, mennyire fontos, hogy egy vízi járműnek legyen szeme, amivel láthat.

De miért hagyná Zsin-kua, hogy egyedül uraljam Hongkongot, kérdezte magában Struan. Zsin-kua nyilván tudja, milyen fontos dolog egy mandarin. És miért akarja, hogy egy fia Londonban tanuljon? Az általa ismert kínaiak közül Zsin-kua volna az egyetlen, aki végre olyan messze tekintő, hogy megéri: Kína és Britannia sorsa végérvényesen összefonódik?

Kutyaugatást hallott; a függöny résén át látta, hogy az ebek az elől haladó kuli lábára acsarkodnak. A hordszék előtt ügető kuli, aki a lámpást vitte, visszaszaladt, és vasalt végű botjával gyakorlottan szétcsapott a kutyák között. Az ebek vonítva menekültek a sötétségbe.

Struan ekkor észrevette, hogy egy csapat gyalogos zászlós –

lehetek vagy százan – tanyázik az előttük lévő útkereszteződésben. Fel voltak fegyverkezve, és lámpásaik is voltak. Vészjósló csöndben vártak. Néhányuk fölállt, és a palankin felé indult. A kulik Struan nagy megkönnyebbülésére befordultak egy sikátorba. Most már nincs egyéb teendő, pajtás, mondta magában, mint hogy az ezüstöt biztonságban Hongkongba juttasd. Vagy Vampoára, ahol át tudod rakodni a *China Cloud* fedélzetére. De amíg az ezüst nincs biztonságban a fedélzeten, magad sem vagy biztonságban.

A gyalogszék megbillent: az egyik kuli megbotlott az utat ragyázó gödrök egyikében. Struan nyakát nyújtogatva próbált tájékozódni a szűk térben, hol is járnak a kulik. Néhány perc elteltével megpillantotta a kunyhók által félig eltakart árbocokat. Az előtte húzódó úton még mindig nem volt semmi ismerős. A hordszék bekanyarodott egy utcasarkon, a folyó felé haladt, majd keresztülágott egy keskeny sikátoron, s rátért egy másikra. Struan végül, maguk előtt, a viskók teteje fölött, megpillantotta a kolónia épületeinek egy részét; holdfényben fürödtek.

A kulik hirtelen megtorpantak, a földre tették a hordszéket; Struan az oldalára billent. Félrerántotta a függönyt, s késével a kezében kiugrott, pontosan abban a pillanatban, amikor három lándzsa szakította át a hordszék vékony falát.

A három lándzsás minden erejét megfeszítve próbálta kihúzni fegyverét, de Struan máris rávetette magát a legközelebb állóra, kését az oldalába döfte, s nyomban sarkon is perdült, mert most egy másik támadta meg, kétélű csatabárddal a kezében. A bárd éle a vállát érte; Struan arca eltorzult a fájdalomtól, de oldalra lépett, s dulakodni kezdett támadójával, hogy elvegye tőle a bárdot. Kitépte a férfi kezéből, aki ebben a pillanatban felordított: egy Struannak szánt lándzsa nyársalta fel. Struan a falhoz hátrált. A harmadik lándzsás lihegve, szitkozódva keringett körülötte. Struan egy megtévesztő mozdulatot tett, s felé sújtott a bárddal, de nem találta el. A férfi előreszökkent, lándzsája átdöfte Struan kabarcját, Struan azonban kitépte magát, kését markolatig döfte a férfi gyomrába, s

megforgatta beleiben.

Struan arrébb szökkent a tetemek mellől, a biztonságot nyújtó falhoz hátrált, és várt. A férfi, akit elsőre késelt meg, üvöltött. A másik mozdulatlanul hevert. Az, akinek a gyomrába mélyesztette a kését, két kezét a sebre szorítva próbált arrébb kúszni.

Struan várt, erőt gyűjtött, amikor a feje fölött egy nyílvesző fúródott a falba. Fölkapta az egyik lándzsát, s rohanva indult a sikátoron a kolónia felé. Futó léptek zaját hallotta maga mögött; még gyorsabban szedte a lábát. Amint befordult a sarkon, látta, hogy közvetlenül előtte ott húzódik a Tizenhárom Üzletház utca. Eldobta a lándzsát, ide-oda szökkenve átrohant az utca túlsó oldalára, befutott a Disznó utcába, végigvágatott rajta, majd keresztülszáguldott a téren, amelyen most még több zászlós nyüzsgött, mint annak előtte.

Még mielőtt a zászlósok föltartóztathatták volna, bejutott a kertkapun. Egy muskéta csöve döfött a gyomrába.

– Ja, te vagy az, Dirk? – mondta Brock. – Hol a fészkes nyavalyában jártál?

– Odakint. – Struan levegő után kapkodott. – Valami istenverte útonálló támadtak rám.

– Ez a te véred, vagy az övék?

A lámpás fényében Struan letépte sérült válláról a kabátot meg az inget. Vékony, csak bőrt érő vágás húzódott keresztben a vállizmán.

– Szúnyogcsípés – szólt megvetően Brock. Fogott egy üveg rumot, ráöntött egy kicsit a sebre, és elvigyorodott, látva, hogy Struan arca megvonaglik. – Hányan voltak?

– Hárman.

– És meg tudtak sebesíteni? Öregszel! – Brock kitöltött két pohár rumot. Struan ivott; már jobban érezte magát.

– Azt hittem, alszol – mondta Brock. – Zárva volt az ajtód. Merre jártál?

– Mi folyik itt?

– A szolgák körülbelül egy órával ezelőtt eltűntek. Hát így állunk. Úgy gondoltam, hogy majd csak hajnalban hívom ide a többieket. Mialatt átfutottál a téren, így is vagy félszáz fegyver fedezett.

– Akkor meg mi az ördögnek lökted a hasamba azt a muskétát?

– Csupán hogy illendően üdvözljelek. – Brock ivott egy korty rumot. – Csak azt akartam, hogy lásd: ébren vagyunk.

– Tudja valaki, miért mentek el a szolgák?

– Nem. – Brock a kapuhoz lépett. A zászlósok ismét alváshoz készülődtek. Tétova hajnali fények jelentek meg a horizonton. – Baljósnak látszik a helyzet – folytatta feszült arccal Brock. – Egy cseppet se tetszik nekem. Ezek a csirkefogók nem csinálnak semmit, csak üldögélnek, és néha megverik a dobjaikat. Szerintem jobb lesz, ha elmegyünk, amíg még tehetjük.

– Néhány napig biztonságban vagyunk.

Brock a fejét ingatta. – Rossz előérzetem van. Valami nagy bajt szimatolok. Jobb lesz, ha elmegyünk.

– Ez-csak trükk, Brock. – Struan letépett egy darabot az ingéből, és letörölte arcáról az izzadságot.

– Meglehet. De én akkor is érzek valamit, és amikor én ilyesmit érzek, jobb továbbállni. – Brock a zászlósok felé bökött hüvelykjével. – Megszámláltuk őket. Százötvenen vannak. Ho-kua szerint több mint ezren tanyáznak a kolónia környékén.

– Én vagy két-háromszázat láttam. Kelet felé.

– Hol jártál?

– Odakint. – Struan kísértést érzett, hogy megmondja neki. De hát ez ostobaság lenne, gondolta. Brock megtenne minden tőle telhetőt, hogy az ezüst ne érkezzon meg Hongkongba. És ezüst nélkül végem. – Van egy lány itt, közvetlenül a közelben – mondta nyeglén.

– A ragya cifrázza ki azt a lányt! Nem vagy te olyan bolond, hogy kimenj egy szajha kedvéért. – Brock dühösen húzogatta a szakállát.

– Átveszed tőlem az őrséget egy óra múlva?

– Át.

– És délben odébbállunk.

– Nem.

– Azt mondtam: délben.

– Nem.

Brock szemöldöke ráncba ugrott. – Mi tart itt?

– Ha elmegyünk, mielőtt igazán nagy lenne a zűrzavar, rettenetesen sok arcot veszítenénk.

– Igen. Én is tudom. Én se szeretek megfutni. De valami most azt súgja nekem, hogy mégis okosabban tesszük, ha elmegyünk.

– Várunk még két napot.

Brock nagyon gyanakvó volt. – Te jól tudod, hogy még sose tévedtem, ha arról volt szó, mikor kell megszabadni. Miért akarsz maradni?

– Ez a felfordulás csak egyike Ti-szen régi trükkjeinek. Ezúttal tévedsz. Egy óra múlva fölváltalak – mondta Struan, és bement a házba.

Mit akarhat ez a Dirk? – tűnődött Brock. Hangosan krákogott, gyűlölte a veszély szagát, amely – úgy rémlett – csak úgy árad a lassan tovatűnő éjből.

Struan fölment a márványlépcsőn, és belépett szálláshelyére. A falakon Quance-festmények és kínai faliszőnyegek függtek. A lépcsőfordulókon hatalmas, Ming-kori, tíkfából faragott sárkányok és ugyancsak tíkfából készült szekrények álltak. Az első lépcsőpihenőről nyíló folyosók falait hajókat és tengeri ütközeteket ábrázoló festmények díszítették, s egy talapzaton ott állt a H. M. S. *Victory* kicsinyített mása.

Struan zárva találta az ajtaját.

– Nyiss ajtót – mondta, és várt. Ah Gip engedte be.

– Hol a pokolban voltál, Mejmej? – kérdezte Struan, megpróbálva leplezni megkönnyebbülését.

Mejmej az ablak közelében állt, félhomályban. Mondott valamit Ah Gipnek, majd intett a lánynak, hogy kimehet.

Struan bereteszelte az ajtót. – Hol a pokolban voltál?

Mejmej belépett a lámpa fénykörébe; Struant megdöbbsentette, mennyire sápadt.

– Mi a baj?

– Sokfélét beszélnek emberek, Tajpan. Azt mondják, minden barbárt kardélre hánynak.

– Ebben nincs semmi új. Hol jártál?

– A zászlósok új. Beszélnek, Ti-szen kegyvesztett lett. Meg hogy halálra ítélték.

– Badarság. Ti-szen a császár unokaöccse, és Kína második leggazdagabb embere.

– Beszélnek, császár istenverte nagyon mérges Ti-szenre, mert kötött egyezményt. Ti-szent nyilvánosan megölik, kínzással.

– Ez örültség. – Struan a tűz mellett állt, levetette kabarcját és ingét. – Hol voltál?

– Mi történt neked? – kiáltott fel Mejmej, meglátva a sebet.

– Útonállókat támadtak meg.

– Találkoztál Zsin-kuával?

Struan elképedt. – Honnan tudsz te Zsin-kuáról?

– Elmentem Legmagasztosabb Hölgyéhez, hajbókoltam előtte, és mutattam hódolatomat. Ő mondta nekem, Zsin-kua most jött vissza, és küldött érted.

Struan mind ez ideig nem tudta, hogy Mejmej ismeri Zsin-kua

első feleségét, de annyira dühös volt, hogy ez most nem is érdekelte.

– Mi az ördögnek nem mondtad meg nekem, hogy hová mégy?

– Azért, mert megtiltottad volna! – csattant fel Mejmej. – Én akartam elmenni hozzá. És hogy csináltassam frizurám, és beszéljek csillagjóssal.

– Micsoda?

– Van egy rettenetesen jó fodrász, akit Zsin-kua asszonyai használnak. Rettenetesen jó. Ez a nő híres egész Kuantungban. Nagyon drága. A csillagjós mondta, zosz jó. Nagyon jó. De vigyázz házak épületére.

– Azért tetted kockára az életedet, hogy elmenj egy jövőmondóhoz, és hogy ápoltasd a hajadat? – fakadt ki Struan. – Mi bajod a hajaddal? Jó az úgy, ahogy van!

– Te nem tudsz ezek dolgok, Tajpan – válaszolt hidegen Mejmej.
– Ott hallok szóbeszéd. A fodrásznál. – Megfogta Struan kezét, és a hajához emelte. – Tessék, nézd. Sokkal lágyabb, nem?

– Nem! Nem lágyabb! A keserves mindenit, ha még egyszer elmégy anélkül, hogy megmondanád nekem, hová mégy, úgy elverlek, hogy egy álló hétig nem fogsz tudni ülni!

– Csak próbáld meg, Tajpan – nézett farkasszemet Struannal az asszony.

Struan egy gyors mozdulattal elkapta, fölemelte a rúgkapáló nőt, odavitte az ágyhoz, föllebbentette a ruháját és az alsószoknyáját, rácsapott a fenekére, hogy csak úgy sajgott tőle a tenyere, majd az ágyra dobta az asszonyt. Sosem ütötte még meg ezelőtt. Mejmej fölpattant az ágyról, Struanhoz ugrott, s gonoszul az arca felé kapott hosszú körmeivel. Egy lámpás a földre esett, miközben Struan ismét fölkapta az asszonyt, és folytatta a verést. Mejmej megpróbált kisiklani a markából, körmével Struan szeme felé csapott; alig egy hüvelyknyivel tévesztve el célját, végigszántott az arcán. Struan elkapta a csuklóit, hasra fordította, letépte róla a ruhát és az alsóruhát, s tenyérrel verni kezdte az asszony fenekét. Mejmej

elszántan küzdött, belekönyökölt Struan ágyékába, és ismét végigszántott az arcán. Struan minden erejét összeszedve az ágyhoz szegezte, Mejmej azonban kiszabadította a fejét, és fogait Struan alkarjába mélyesztette. Struan felszisszent a fájdalomtól, s szabad kezével megint lecsapott az asszony fenekére. Mejmej még jobban belemélyesztette fogait.

– Istenemre, még egyszer nem fogsz megharapni – mondta összeszorított fogakkal Struan. Mejmej még erősebben harapta a karját, de Struan szándékosan nem húzta el. A fájdalom könnyeket csalt a szemébe, de csak ütötte az asszonyt, egyre erősebben, mindig csak a fenekét, míg bele nem fájdult a keze. Mejmej végül lazított fogai szorításán.

– Ne... ne többet... kérlek... kérlek... – nyöszörgött, s zokogva, tehetetlenül a párnába fúrta az arcát.

Struan lihegett. – Most kérj bocsánatot, amiért engedelem nélkül elmentél.

Mejmej kivörösödött, égő fenéke megfeszült, újabb ütésre számítva megrándult; Struan azonban nem emelte föl a kezét. Tudta, hogy egy telivért csak megzabolázni szabad, megtörni sosem. – Három másodpercet adok.

– Bocsáss meg... bocsáss meg. Fáj, fáj – zokogott Mejmej.

Struan felállt az ágyról, a fény alá tartotta a karját, úgy vizsgálta a sebet. Az asszony fogai mélyen belemartak a húsába, nyomukból szivárgott a vér.

– Gyere ide – mondta halkán. Mejmej nem mozdult, csak zokogott. – Gyere ide – ismételte Struan, de hangja ezúttal úgy csattant, mint az ostorcsapás; Mejmej felpattant. Struan nem nézett rá. Mejmej gyorsan maga köré tekerte ruhájának foszlányait, és lelépett az ágyról, hogy Struanhoz menjen.

– Nem mondtam, hogy öltözz fel! Azt mondtam, ide gyere.

Mejmej odaszaladt hozzá; a szeme vörös volt, az arcát fedő púder és szemének festése elmázolódott.

Struan az asztalra fektette a karját, felitatta a szivárgó vért, majd néhány csepp brandyt öntött a fognyomokba. – Tarts lángot a sebekhez, egyenként.

– Nem!

– Egyenként – ismételte Struan. – Az emberi harapás ugyanolyan mérgező, mint a veszett kutyáé. Siess.

Három szál gyufa kellett hozzá, Mejmej minden alkalommal sírt még egy kicsit, a gyomra felkavarodott az égő hús szagától, de a keze nem remegett. Valahányszor a brandy fellobbant, Struan összeszorította a fogát, és szótlánul tűrte.

Utána ismét brandyt öntött az immár megfeketedett sebekre. Mejmej pedig elővette az éjjeliedényt, és belehányt. Struan gyorsan egy kis forró vizet öntött a kannából egy törülközőre, veregetni kezdte Mejmej hátát, majd miután az asszony befejezte, gyengéden megtörölgette az arcát, s adott neki egy kis meleg vizet, hogy kiöblítse a száját. Aztán fölemelte, lefektette az ágyra, és ott akarta hagyni. Mejmej azonban belekapaszkodott, és sírni kezdett, azzal a mélyről fakadó sírással, amely elmossa a gyűlöletet.

Struan mindaddig csitítgatta, dédelgette, míg el nem aludt. Akkor lement, és átvette az őrséget Brocktól.

Délben újabb tanácskozássra gyűltek össze. Sokan azonnal el akartak menni. Struan azonban felülkerekedett Brockon, és rávette a kereskedőket, hogy várjanak holnapig. Vonakodva beleegyeztek, és elhatározták, hogy mindannyiuk biztonsága érdekében átköltöznek Struan házába. Cooper és a többi amerikai a saját házába ment vissza.

Mejmej szenvedélyesen fogadta Struant. Később békésen elaludtak. Miután fölébredtek, álmosan megcsókolta Struant, és így suttogott: – Igazad volt, hogy megvertél. Nekem nem volt igazam, Tajpan. De sose verj, ha nem vagyok rossz. Mert egyszer neked kell

aludnod, és akkor megöllek.

A középső őrség idején szertefoszlott a nyugalom. Wolfgang Mauss dörömbölt az ajtón: – Tajpan! Tajpan!

– Mi van?

– Gyorsan lefelé! Siessen!

De ekkor már Struan is hallotta a téren rajzó csőcselék morajlását.

– Az apám figyelmeztette magukat, hogy a mennykő csapna mindahányukba! – mondta Gorth, miközben hátat fordított az ebédlő ablakának és keresztülnyomakodott a kereskedőkön.

– Volt már dolgunk csőcselékkel ennek előtte is – mondta élesen Struan. – Nagyon jól tudod, hogy mindig kordában vannak tartva, s csak a mandarinok küldhetik ide őket.

– Hát ezeket most nem – szölt Brock.

– Valami különleges ok lehet a háttérben. Még nincs miért idegeskedni.

Odalent a téren kínaiak hatalmas tömege hullámozott. Néhányuk kezében lámpás volt, mások fáklyákat tartottak. Egyiknél-másiknál fegyver is volt. És valamennyien azonos ütemre kiabáltak.

– Lehetnek vagy két-hárromezren a nyavalyások – mondta Brock, majd felkiáltott: – Hé, Wolfgang! Mit kiabálnak ezek a hitetlen ördögök?

– Halál az ördögi barbárokra.

– Mocskos csőcselék! – szölt Roach. Az alacsony, verébszerű emberke muskétája magasabb volt, mint ő maga.

Mauss ismét a tömegre pillantott; a szíve nyugtalanul vert, ágyéktája ragadt az izzadságtól. Elérkezett volna a te időd, ó, Uram? Elérkezett volna páratlan vértanúságod órája? – Kimegyek, beszélek velük, prédikálok nekik – mondta rekedtes hangon; vágyott egy ilyenfajta áldozat békességére, de egyben félt is tőle.

– Figyelemre méltó elgondolás, Mr. Mauss – mondta udvarias hangon Rumadzsi, miközben fekete szeme ide-oda rebbent Mauss és a csőcselék között. – Alig várják már, hogy terjessze köztük az ígét.

Struan látta Mauss verejéktől gyöngyöző homlokát, arcának

eltökélségét, sápadtságát, s az ajtó előtt megállította. – Nem tesz semmi ilyesmit.

– Az idő elérkezett, Tajpan.

– Nem válthatja meg ilyen könnyen az üdvösségét.

– Ki vagy te, hogy megítélsz engemet? – Mauss félretolta Struant, hogy elmenjen mellette, de Struan elébe állt.

– Úgy értettem, hogy az üdvözülés hosszú és fájdalommal teli folyamat – mondta jóindulatúan. Ezt megelőzően kétszer látta Mausst ilyen különös lelkiállapotban. Mindkétszer közvetlenül az előtt történt, hogy harcba bocsátkoztak a kalózzal, illetve később, már csata közben, amikor Mauss elhajította fegyvereit, s puszta kézzel, vallásos ekstázisban indult az ellenség felé, vágyva a halált.

– Hosszú folyamat.

– Az... az Úr békéjét nem könnyű megtalálni – dadogta Mauss elszorult torokkal; örült, hogy megállították, és gyűlölte magát ezért az öröméért. – Én csak azt akartam, hogy...

– Nagyon helyesen akarta – szólt közbe Masterson. Imára kulcsolta kezeit, s istenfélő hangon mormolta: – Magam is pontosan így tudom, ami az üdvözülést illeti. Oltalmazzon minket az Úr az istenverte pogányoktól! Jobban már nem is mondhatta volna, Tajpan. A mennykő ebbe a zajongásba!

Mauss nagy erőfeszítés árán összeszedte magát, úgy érezte, meztelenül áll Struan előtt, aki ismét belelátott lelkének mélységeibe. – Igaza van... Igen... Igaza van.

– Végtére is, ha magát elveszítjük, ki marad nekünk, aki terjessze az Igét? – kérdezte Struan, és eltökélte, hogy ha csakugyan meleg lesz a helyzet, szemmel tartja Mausst.

– Nagyon is igaz – mondta Masterson, s ujjai segítségével kifújta az orrát. – Mi értelme volna egy értékes keresztényt odavetni a farkasok elé? Ezek az átkozott semmirekellők egészen kivetkőztek önmagukból, képtelenség őket megtéríteni. Az Úr oltalmazzon minket! Átkozott legyek, Tajpan, ha nem mondtam magának, hogy

támadni fognak!

– Ördögöt mondta! – kiáltott oda neki Roach a terem túlsó feléről.

– Ki a fene kérdezte a véleményét? Az istenfáját! Én itt szépen nyugodtan beszélgetek a Tajpanggal és Mauss tisztelettel – kiáltott vissza Masterson, majd Mausshoz fordult: – Miért nem mond egy imát értünk, he? Végtére is valamennyien keresztények vagyunk, az istenfáját! – Odatörtetett az ablakhoz. – Hadd nézzem már én is, mi folyik itt!

Mauss letörölte homlokáról az izzadságot. Uram Isten, s egyetlen isteni fiad, Jézus, add meg nekünk a Te békességed! Küldj hozzám tanítványokat és hittérítőket, hogy könnyíthessek a Te terheiden! Áldalak Téged, hogy elküldted a Tajpant, aki az én lelkiismeretem, és aki olyannak lát engem, amilyen vagyok. – Köszönöm, Tajpan.

Fölpattant az ajtó, s újabb kereskedők tódultak a helyiségbe. Mindannyian fel voltak fegyverkezve. – Mi az ördög folyik itt? Mi ez a felfordulás?

– Senki sem tudja – válaszolta Roach. – Egyik pillanatban még teljes nyugalom volt, a másokban már csak úgy özönlöttek ide.

– Lefogadom, sose látjuk többé a szegény Eliksent. Szegény ördögnek már minden bizonnyal elvágta a torkát – mondta Masterson, s komoran felporozta muskétáját. – Valamennyien halálunkat leljük ágyunkban ma éjjel.

– Az isten szerelmére, fogja már be a száját! – szólt rá Roach.

– Ha jól látom, maga a békesség és a nyugalom barátja. – Vivien, a bikaszerű kereskedő fenyegető tekintettel nézett le Mastersonra. – Miért nem vizesd akkor a kalapjába?

A többiek felzúdultak. Gorth utat tört magának az ajtóhoz. – Viszem az embereimet, és a pokolra küldöm ezt a csúrhét!

– Nem! – Struan hangja úgy csattant, mint a korbács. A sustorgás abbamaradt. – Egyelőre még nem bántottak minket. Mi a baj,

Gorth? Bereztél, mert néhány ember átkokat szór rád?

Gorth elvörösödött, és Struan felé indult, de Brock útját állta. – Menj le – parancsolta. – Állj őrt a kertben, és az első kínainak, aki beteszi a lábát, lödd szét a fejét!

Gorth nagy nehezen elfojtotta dühét, és kiment. Megint mindenki beszélni kezdett.

– Nem okos dolog ingerelni a fiút, Dirk. – Brock töltött magának egy kupa sört, és szomjasán felhajtotta. – A végén leszedi a fejedet.

– Lehet. Mint ahogy meg lehet tanítani egy kis jó modorra is.

– Bocsánatát kérem, Mr. Struan – szólt közbe Rumadzsi, akinek idegessége most felülkerekedett udvariasságán. – Vannak örök a hátsó bejáratnál?

– Igen. Három emberem. Elegen vannak egy ilyen gyülekezés népség ellen.

A kereskedők között heves vita támadt, majd Roach szólalt meg: – Én Gorthszal tartok. Azt mondom: azonnal ki kell innen törnünk.

– Ki fogunk törni. Ha úgy hozza a szükség – mondta Struan.

– Igen – szólt Brock. – Ha most csinálnánk, csak magunknak keresnénk a bajt. Várunk és öröködünk, míg ki nem világosodik. Talán addigra elmennek.

– És ha nem? He? Azt szeretném tudni, akkor mit teszünk?

– Akkor sok vért fogunk kiontani. Titkon kiküldtem három emberemet a lorhánkra. Kivitték a hajót a folyó közepére. Van a fedélzetén egy tízfontos ágyú.

Struan felnevetett. – Azt hiszem, Mr. Brock megérdemli, hogy bizalmat szavazzunk neki.

– Istenemre, Mr. Brock, maga átkozottul agyafúrt! – mondta Masterson. – Háromszoros hurrá Mr. Brocknak!

Megéljenezték, Brock vigyorgott. – Köszönöm alássan, cimborák. Most az lesz a legjobb, ha hunyunk egy cseppet. Még meglehetősen

biztonságban vagyunk.

– *Gott im Himmel!* – Maussnak kidüledt a szeme, úgy mutogatott ki az ablakon.

A Disznó utca felől lámpásokat, gongokat és dobokat cipelő menet fordult rá a térre. A menet előtt zászlósok haladtak, vastag korbáccsal a kezükben, azzal vágta utat a tömegben. A menet elején egy hatalmas hasú férfi haladt. Drága ruhát viselt, de mezítláb és hajadonfótt volt, és súlyos láncok alatt tántorgott.

– Uramisten! – szólt Struan. – Ez Ti-szen!

A menet bevonult a tér közepére, s ott megállt. Zsin-kua kivételével a Ko-hong valamennyi kereskedője ott volt közöttük. Valamennyiük kalapjáról hiányoztak a rangjukat jelző díszgombok; reszketve álltak a sorban. A tömeg gúnyos kiabálásba és füttyögésbe kezdett. Ekkor a zászlósok parancsnoka – egy magas, fekete szakállas katona – megütött egy óriási gongot, mire a tömeg ismét elcsendesedett.

Lovas zászlósok nyomában most egy nyitott gyaloghintó érkezett a térre. A széken szürke és vörös díszöltözékben Hípiá-ko, a császári hoppo ült. Zömök, elhájásodott mandzsu mandarin volt, nyaka szinte semmi, s kezében a hivatali méltóságát jelző császári legyezőt tartotta. A legyező elefántcsontból készült, és jade-kövek díszítették.

A hoppo hordszékét a tér közepén letették; a zászlósok parancsnoka parancsot üvöltött. A téren állók mindegyike háromszor földre borult, majd ismét felállt.

A hoppo kigöngyölt egy papírtekercset, s az egyik ór tartotta lámpás fényében sipító hangon elkezdte fölolvadni az iratot.

– Mit mond? – kérdezte Brock Mausst.

– Nézzék, ott az öreg Ho-kua – mutatta vihogva Masterson. – Úgy remeg az öreg, mint a kocsonya...

– Csöndet kérek! Nem hallom, mit mond, *hein?* – mondta Mauss, és kihajolt az ablakon. Mindnyájan feszülten figyeltek.

– Császári rendelet – hadarta Mauss. – A hitszegő Ti-szen, egykori unokaöcsénk, veretessék azonnal vasra, s halálos ítélettel a fején küldessék nyomban fővárosunkba, és... Nem hallom, *hein?* Egy pillanat... és a Csuenpi Egyezmény néven emlegetett hitvány paktumot, melyet felhatalmazásunk nélkül írt alá, ezennel hatályon kívül helyezzük. A barbároknak megparancsoljuk, hogy azonnal, lassú kínhalál terhe mellett hagyják el birodalmunkat, Kantont és Hongkongot, és...

– Ezt nem hiszem el – mondta Roach.

– Fogja be a száját! Hogy hallja így Mauss, mit mondanak?

Mauss feszülten figyelte a baljóslatú csendbe hasító kísérteties, sipító hangot. – Ki vagyunk tiltva – mondta. – És jóvátételt kell fizetnünk mindazokért a bajokért, amelyeknek okozói vagyunk. Kereskedni csak a Nyolc Szabály betartásával lehet. Viktória királynőnek megparancsolják, hogy gyászruhában jelenjen meg Kantonban... most azt mondja... úgy hangzik, mintha jutalom volna kítűzve a fejünkre, és... nemtetszésünk szimbólumaként Ti-szen nyilvánosan nyeri el büntetését, és javait elkönfiskáljuk. Féljétek szavamat, és remegve engedelmeskedjete!

A zászlósok parancsnoka most Ti-szenhez lépett, és korbácsával a földre mutatott. Ti-szen krétafehér arccal letérdelt, a zászlós pedig fölemelte korbácsát, és lecsapott vele Ti-szen hátára. Aztán megint, megint és megint. A téren csak a korbács csattogását lehetett hallani. Ti-szen arccal a földre zuhant; a zászlós folytatta.

– Képtelenség – mondta Masterson.

– Ez lehetetlen – szólt Mauss.

– Ha Ti-szennel ezt művelik... a keresztre, ezek mindannyiunkat meg fognak ölni.

– Badarság! Egész Kínát elfoglalhatjuk bármely pillanatban.

Brock hahotázni kezdett.

– Mi az a mulatságos, *hein?* – kérdezte ingerülten Mauss.

– Ez újabb háborút jelent – felelte Brock. – Hála istennek. – Gúnyos pillantást vetett Struanra. – Én megmondtam neked előre, cimbora. Ezt kapod, ha engedékeny vagy, mikor a söpredékkal egyezkedel.

– Ez csak valami csel – mondta nyugodtan Struan. Lelke mélyén azonban megdöbbenették az események. – Ti-szen Kína leggazdagabb embere. A császárnak bűnbakra volt szüksége. Na meg Ti-szen vagyonára. A tekintélye miatt. Hogy ne veszítse el az arcát.

– Még te beszélsz itt arcról, cimbora? – kérdezte Brock, immár elkomolyodva. – A te képednek kellene elvörösödni. Az egyezménynek vége, a kereskedelemnek vége, Hongkongnak vége, neked is véged, és akkor te még arcot emlegetsz.

– Nagyon tévedsz, Tyler – válaszolta Struan. – Hongkong még csak most kezdődik. Egy rakás dolog van, ami épp most vette kezdetét.

– Igen. Például a háború, a szentség!

– No és ha háború lesz, hol lesz a flotta bázisa, he? Macau most is ugyanolyan hasznavehetetlen, mint amilyen mindig is volt – a szárazföldön fekszik, a kínaiak akkor támadják meg, amikor csak eszükbe jut. De nem a mi szigetünket, Istenemre! Főleg nem úgy, hogy a flotta oltalmazza. Azt megengedem, hogy Hongkong nélkül végünk. Hongkong nélkül nem indíthatunk még egy hadjáratot északra. Soha. És Hongkong nélkül nem leszünk képesek megvédeni egyetlen olyan szárazföldi kikötőt vagy települést sem, ami valaha is a miénk lesz. Hallod, mit mondok, Tyler? Kína kulcsa Hongkong. Forgathatod bárhogy is a szót, a lényeg Hongkong.

– Istenemre, magam is sejdítem, mit jelent egy megerősített sziget! – kiáltotta túl dühösen Brock az egyetértően felmorajló kereskedők kórusát. – De én amondó vagyok, hogy nem Hongkong az egyetlen ilyen hely. Csüsan jobb.

– Csüsan nem lehet úgy megvédeni, mint Hongkongot – felelte diadalittasan Struan, tudva, hogy Brock ugyanúgy elkötelezte már

magát, ahogy a többi kereskedő. – Azon a kopár, bűzös sziklán, aminek tituláltad, azon nyugszik az egész istenverte jövőd.

– Talán igen, talán nem – mondta savanykásan Brock. – Ez még majd kiderül. Teneked viszont sose lesz örömed Hongkongban. A dombtető az enyim lesz, neked meg véged.

– Csak ne légy olyan biztos ebben. – Struan ismét a tér felé fordult. Sajnálta Ti-szent, aki nem önmaga hibája folytán került ilyen helyzetbe. Nem áhítozott rá, hogy övé legyen a teljhatalmú kínai megbízott tiszte – megparancsolták neki, hogy töltsse be. Annak a kornak a csapdájába esett, amelyben él. Most, hogy az első lépést már megtették, ugyanúgy csapdába került, mint Struan, Longstaff, Brock, a hoppo és az összes többi. A következmény ugyanolyan kérlelhetetlen lesz, mint a korbács. Ugyanúgy lépni fognak Kanton ellen, mint korábban. Először elfoglalják a Kanton környéki erődítményeket, aztán nem tesznek mást, mint fenyegetik a várost. Nem lesz rá szükség, hogy elfoglalják, mert Kanton, még mielőtt erre sor kerülne, váltságdíjat fog fizetni. Aztán, amikor a nyárral együtt megérkeznek a jó szelek is, irány megint észak: a Pejho-folyó torkolata, partraszállás, s a császár, aki éppen úgy csapdába került, mint bárki más, megint nyomban békéért fog folyamodni. Az egyezmény pedig érvényben marad, mert tisztességes egyezmény. Később aztán, az évek során a kínaiak egyre több kikötőt nyitnak meg a saját jószántukból, látván, hogy a britek sok mindent kínálnak nekik: törvényt, igazságszolgáltatást, a tulajdon szentségét, szabadságot.

A kínai ember, gondolta Struan, ugyanúgy vágyik arra, amit akar, mint mi, nincs különbség közöttünk. Képesek vagyunk együttműködni, mindannyiunk kölcsönös hasznára. Talán segítünk majd a kínaiaknak, hogy elkergezzék a barbár mandzsukat. Ez fog történni, feltéve ha normális egyezséget tudunk kötni, ha türelmesek leszünk, és kínai szabályok szerint, kínai tempóban játszunk a kínai játékokat. Az idő mértéke nem a nap, nem az év, hanem a nemzedék. És amíg mi kereskedhetünk ezenközben, várni fogunk.

Kereskedelem nélkül a világ ismét olyan lesz, mint egykoron – pokol, ahol a legerősebb kar és a legsúlyosabb korbács a törvény. A jámborok sose fogják örökölni a földet. Ez igaz, de legalább védeni fogja őket a törvény, hogy úgy éljék le az életüket, ahogy nekik tetszik.

Miután kimérte rá a száz korbácsütést, a zászlós fölnyalábolta a földről Ti-szent. Ti-szen arcáról és nyakából patakokban csörgött a vér, ruhájának háta véres cafatokban lógott rajta. A tömeg kiabált, füttyögött. A zászlós megütötte a gongot, de a tömeg mintha meg se hallotta volna. A zászlós ekkor csapkodva közéjük rontott. Ordítások hallatszottak, a tömeg meghátrált, és ismét elhallgatott.

A hoppo parancsoló mozdulattal a kert felé intett. A hordszéket fölemelték, a zászlósok felsorakoztak előtte, korbácsukkal tisztították meg a kereskedők felé vezető utat.

– Gyerünk – szólt Struan Maussnak és Brocknak. – A többiek várjanak itt készenlétben, hátha támadnak. – Lerohant a kertbe, Brock és Mauss a nyomában.

– Elment a józan eszed? – kérdezte Brock.

– Nem.

Feszülten figyelték, amint kettéválik a tömeg, s zászlósok jelennek meg a kert kapujánál. A hoppo nem szállt le a hordszékről, de parancsoló hangon kiáltott feléjük valamit.

– Azt parancsolja, hogy vegye át a rendelet másolatát, Mr. Struan – mondta Mauss.

– Mondja meg neki, hogy nem vagyunk ünnepi öltözékben. Ilyen fontos esemény nagy ceremóniát kíván, hogy megadhassuk azt a méltóságot, ami megilleti.

Úgy tetszett, a hoppo töri a fejét. Egy perc múltán ismét megszólalt. – Azt mondja – tolmácsolta Mauss –, hogy a barbároknak nincs semmiféle ceremóniájuk, és hogy megvetésre se méltók. A Mennyek Fia ennek ellenére kegyelmet gyakorol azok fölött, akik félik őt. Reggel, a kígyó órájában küldjétek egy

deputációt a palotámhoz.

– Az meg mikor van? – kérdezte Brock.

– Reggel hétkor – felelte Mauss.

– Nem fogjuk kidugni a fejünket ebből az istenverte csapdából. Mondja meg neki, hogy kakálja össze magát.

– Mondja meg neki – szolt Struan –, hogy a Nyolc Szabály értelmében mi nem találkozhatunk személyesen a fennkölt hoppóval, és csupán a Ko-hongon keresztül fogadhatunk el dokumentumokat itt a kolónián. A kígyó órája nem hagy nekünk elég időt erre. – Fölnézett; hajnali fények sávozták az égboltot. – Mikor van este nyolc óra?

– A patkány órájában – felelte Mauss.

– Akkor mondja meg neki, hogy a patkány órájában, a megfelelő külsőségek betartása mellett, átvesszük a Ko-hongtól az okmányt. *Holnap* este.

– Megfelelő külsőségek... Ezt jól kimódoltad, Dirk – mondta Brock. – Bősséggel lesz rá időnk, hogy egy jó kis véres istenhozottban részeltessük őket!

Mauss a hoppo szavaira figyelt. – Azt mondja, hogy a Ko-hong a kígyó órájában – azaz reggel kilenckor – át fogja adni nekünk a rendeletet – ma. És hogy minden barbár köteles elhagyni a kolóniát a bárány órájáig, azaz ma délután egyig.

– Mondja meg neki, hogy ennyi idő kevés. *Holnap* egy órakor.

– Azt mondja, hogy ma délután háromig – a majom órájára – el kell hagynunk a kolóniát, és hogy addig megkímélik az életünket, és bántatlanul távozhatunk.

– Mondja meg neki: *holnap*, a majom órájában.

A hoppo válaszolt valamit Maussnak, majd parancsfélét vakkantott. A kulik fölemelték a székét, a menet ismét összeállt.

– Azt mondta, hogy ma kell elmennünk. A majom órájában. Ma

délután háromig.

– Ördög vigye a pokolra! – mondta dühödten Struan. A menet a Disznó utca felé tartott. Az egyik zászlós a hordszék mögé taszította Ti-szent, majd mikor az nekitántorodott, rácsapott a korbáccsal; több zászlós a tömeg felé indult, amely most futva igyekezett el a térről. A többi zászlós két csapatra oszlott. Az egyik az üzletházhoz vonult, elvágva azt a Disznó utcától, a másik a kerttől nyugatra állt meg. Közrefogták az üzletházat.

– Miért erősködtél, hogy maradjunk? – kérdezte Brock.

– Csak az alkudozás kedvéért.

– Nagyon jól tudod, hogy azok után, ami Ti-szennel történt, mennyit érne a hoppo élete, ha ráállna a halasztásra. Miért olyan fontos még egy éjszakát itt tölteni, he? Legtöbbünk amúgy is elmegy ma. A földárverésre.

Te jóságos mennybéli! – gondolta Struan, tudva, hogy Brocknak igaza van. Hogyan fogom bevárni az ezüstöt?

– He? – nógatta Brock.

– Nincs rá ok.

– Van rá ok – felelte Brock, és bement az épületbe.

Ötven, gongokat és dobokat püfölő zászlós kíséretében, pontban a kígyó órájában, a Ko-hong kereskedői teljes létszámban megjelentek a téren. Az őrt álló zászlósok átengedték őket, majd ismét összezárták soraikat. Zsin-kua ezúttal sem volt jelen. A fia, Ho-kua, a kereskedők vezetője azonban ott volt. A középkorú, gömbölyded férfi örökösen mosolygott. Most azonban komor és izzadt volt az arca, és annyira rettegett, hogy kis híján elejtette a bíborszínű szalaggal átkötött, takarosán összetekercselt császári ediktumot. Kereskedőtársai arcán ugyanez a rettegés tükröződött.

Struan és Brock legjobb szalonkabátjában, fehér kravátlival, fején

kürtőkalappal várta őket a kertben. Struan frissen volt borotválva, Brock kifésülte a szakállát. Gomblyukukban rikító virág pompázott. Mindketten tudták, hogy a ceremónia növeli tekintélyüket, s csorbítja a hoppóét.

– Úgy van – mondta előzőleg rekedt nevetéssel Brock. – Struan meg én átvesszük ezt az istenverte ediktumot, és ha nem játszunk ugyanolyan jól, mint ők, ezek képesek rá, hogy úgy kifüstöljenek minket, mint a patkányokat, ki se várva azt az időt, amit adtak nekünk. Szóval tegyünk pontosan úgy, ahogy Struan mondta.

A küldöttség megállt a kapu előtt. Mauss kinyitotta, Struan és Brock pedig odaállt a küszöb elé. A zászlósok zord tekintettel méregették őket. Struan és Brock agyán átfutott a komor gondolat, hogy még mindig jutalom van kitűzve a fejükre. Ennek ellenére sem adták tanújelét a félelemnek; tudták, hogy az ablakok mögött láthatatlan puskák fedezik őket, s ott van még az ágyú is Brock lorhájának fedélzetén, amely a folyó közepén horgonyoz.

A zászlósok parancsnoka korbácsával hadonászva heves szóáradatot zúdított rájuk.

– Azt mondja, menjenek ki, és vegyék át az ediktumot – tolmácsolta Mauss.

Struan csupán megemelte a kalapját, és kinyújtotta a kezét, de a lábát szilárdan megvetette. – A hoppo azt mondta, hogy át fogják adni nekünk az ediktumot. Adják át.

Mauss lefordította Struan szavait. Egy idegesítő perc múltán a zászlós szitkozódva odaszólt Ho-kuának, aki előresietett, és átnyújtotta Struannak az összetekercselt irományt.

Struan, Brock és Mauss nyomban lekapták a kalapjukat, és elordították magukat, ahogy csak a torkukon kifért: – Isten óvja a királynőt! – Erre a jelre Gorth odatartotta a kezében tartott gyertya lángját a petárdákhoz, és lehajította őket a kertbe. A Ko-hong kereskedői hátraugrottak, a zászlósok íjukhoz és kardjukhoz kaptak, Struan és Brock azonban ünnepélyes arccal, moccanás nélkül állt,

kezükben a magasra tartott kalappal.

A felrobbanó petárdák füsttel töltötték meg a kertet. Miután elhalt a szikrázás és ropogás, Mauss, Struan és Brock a Ko-hong tagjainak legnagyobb rémületére így kiáltott: – Az isten verjen meg minden mandzsut! – Nyomban ezután háromszoros hurrázás hallatszott az üzletház felől.

A zászlósok parancsnoka harciasan előrelépett, és nagyhangú szónoklatot intézett Mausshoz.

– Azt kérdi, mit jelentsen ez, Tajpan.

– Feleljen neki pontosan úgy, ahogy mondtam. – Struan elkapta Ho-kua pillantását, s titkon felé hunyorított, tudván, mennyire gyűlöli Zsin-kua fia a mandzsukat.

Mauss érces hangon, tökéletes mandarin nyelvjárásban beszélt. – Nagyon fontos alkalmakkor követjük ezt a szokást. Nem mindennap van részünk abban a megtiszteltetésben, hogy ilyen becses okmányt vehessünk a kezünkbe.

A zászlós egy percig kiabált Mauss-szal, majd kiadta a parancsot a Ko-hong tagjainak, hogy induljanak. A Ko-hong menete elindult, de ezúttal már bátrabban.

Brock nevetni kezdett. A nevetés átterjedt az épületre, majd a tér túlsó oldalára is, ahol az amerikaiak üzletháza állt. Az ablakában megjelent s bátran lengett a brit lobogó.

– Jó lesz, ha most már nekifogunk készülni – mondta Brock. – Jó kis multság volt.

Struan nem válaszolt. Az okmányt odadobta Maussnak. – Csináljon nekem egy pontos fordítást, Mauss – mondta, és fölment a szállására.

Ah Gip meghajolva köszöntötte, majd visszament a főzőedényeihez. Mejmej fel volt öltözve, de az ágyon feküdt.

– Mi baj, Mejmej?

Az asszony ellenséges tekintetet vetett Struanra, majd hátat

fordított neki, fölhúzta ruháját, s megmutatta ütések nyomait viselő fenekét.

– Ez a baj! – mondta tettetett haraggal. – Nézd, mit tettél, te goromba barbár fan-kuaj! Most csak állni bírok, vagy hasamon feküdni.

– Akkor feküdj csak – felelte rosszkedvűen Struan, s lezöttyent egy székre.

Mejmej leengedte a ruháját, és kényeskedve fölkel az ágyról. – Miért nem nevensz? Azt gondoltam, fogsz nevetni ezen.

– Ne haragudj, kicsim. Tényleg nevetnem kellett volna. De most sok mindent át kell gondolnom.

– Mit?

Struan intett Ah Gipnek. – Te megy ki, hallod-e, értesz? – mondta, majd miután a szolgálólány kiment, bereteszte az ajtót. Mejmej letérdelt az edény mellé, és egy evőpálcikával kavargatni kezdte a benne lévő ételt.

– Három óráig el kell mennünk innen – mondta Struan. – Tegyük fel, hogy holnapig itt akarnál maradni a Kolónián. Mit tennél akkor?

– Elbújok – vágta rá Mejmej. – Egy... hogy is mondják... egy kis szobába, közel tetőhöz.

– Egy padlásszobában?

– Igen. Padlásszobában. Miért akarsz maradni itt?

– Gondolod, hogy miután elmentünk, átkutatják az épületet?

– Miért marad? Nagyon nem bölcs maradni.

– Gondolod, hogy a zászlósok megszámolnak minket, amikor elmegyünk?

– Azok istenverte söpredék nem tud számolni. – Mejmej hangosan krárogott, és a tűzbe köpött.

– Ne köpködj!

– Már mondtam neked sokszor, Tajpan, ez fontos, bölcs kínai

szokás – felelt Mejmej. – Torokban van mindig méreg. Leszel nagyon beteg, ha nem köpöd ki. Nagyon bölcs dolog kiköpködni. Minél hangosabb krákogás, annál jobban megijed sok köpés-méreg istenség.

– Ostobaság. A köpködés undorító szokás.

– Ajíjje – mondta türelmetlenül az asszony. – Te nem értesz angol? Én csodálkozom sokszor, miért bajlódok magyarázni neked sok civilizált kínai bölcsességet. Miért kell nekünk elbújni itt? Veszélyes nem menni többivel. Rettentő veszélyes, ha zászlósok látnak engem. Nekünk lesz szükség védelemre. Miért bújnánk el?

Struan beszámolt neki a lorháról. És az ezüstről is.

– Te bízol bennem nagyon – mondta Mejmej nagyon komolyan.

– Így van.

– Mit kell neked adni Zsin-kuának viszonzást?

– Árengedményeket.

– Persze. De mit még?

– Csak árengedményeket.

Hallgattak.

– Zsin-kua okos ember. Ő nem akarna csak árengedményeket – töprengett Mejmej fennhangon. – Mit kérnék én, ha volnék én Zsin-kua? Neked kellene beleegyezni mindenbe. Mindenbe.

– Mit kérnél?

Mejmej a lángokba meredt, és azon gondolkozott, mit szólna Struan, ha megtudná, hogy ő Zsin-kua unokája – Zsin-kua legidősebb fia, Ho-kua ötödik feleségének második lánya. Az is eszébe jutott, vajon miért tiltották meg neki, hogy ezt elmondja Struannak –, ha elmondaná, örökre eltávolítanák a nevét a családi papírtekercekről. Különös, gondolta, és megborzongott a gondolatra, hogy kitagadják a családból; ez azt jelentené, hogy nemcsak ő maga, de leszármazottai és azoknak leszármazottai és

minden sarjadékai örökre elszakadnak a családfától, s ilyenformán meg lennének fosztva attól a kölcsönös segítség jelentette oltalomtól, amely a kínai társadalom egyetlen szilárd alapköve. Rendíthetetlen alapköve. Az egyetlen igazi érték, amire öt évezrednyi civilizáció és tapasztalat tanította őket; az egyetlen biztonságot nyújtó és értékes dolog. A család.

Az is eszébe jutott, hogy vajon valójában miért is adták őt Struannak.

„Ötödik anya második leánya – szólt hozzá az apja tizenötödik születésnapján. – Nagyhírű atyám nagy megtiszteltetésben részesít téged. A barbárok Tajpanjának fogunk odaadni.”

Mejmejt megrémítették apja szavai. Sose látott még barbárt, tisztátalan, visszataszító kannibáloknak vélte őket. Zokogva könyörgött irgalomért; később, titokban, megmutatták neki Struant, amikor az Zsin-kua társaságában volt. Az óriás Struan ijesztően hatott rá, de azt látta, hogy nem majom. Még így is könyörgött, hogy adják kínaihoz.

Az apja azonban hajthatatlan volt, s válaszút elé állította: „Engedelmeskedj, vagy hagyd el ezt a házat, s légy kitagadott mindörökre.” Így aztán Mejmej elment Macauba, Struan házába; megparancsolták neki, mindent tegyen meg, hogy a barbár elégedett legyen vele. Tanulja meg a barbárok nyelvét. És tanítsa meg Struant a kínai dolgokra, de úgy, hogy a férfi ne vegye észre, hogy tanítják.

Évente egyszer Zsin-kua és az apja elküldött hozzá valakit, hogy tudomást szerezzen felőle, mint halad Mejmej, s hogy híreket vigyen a családról.

Nagyon különös, gondolta Mejmej. Nyilván nem azért küldtek, hogy kémkedjek, hanem azért, hogy Struan ágyasa legyek. És az is nyilvánvaló, hogy sem atyám, sem nagatyám nem tenne ilyesmit könnyű szívvel... a tulajdon vérével. Hát nem én voltam Zsin-kua kedvenc unokája?

– Nagyon sok ezüst – mondta Mejmej, megkerülve Struan

kérdését. – Ilyen sok ezüst rettentő kísértés. Óriási. Az egész egy helyen... csak egy kockázat, egy támadás vagy lopás, és húsz vagy negyven nemzedéknek lesz pénze elég mindig. – Milyen bolond is voltam, hogy félttem a Tajpantól. Ugyanolyan férfi, mint bárki más; és az én uram. Nagyon kiváló férfi. És én nemsokára tajtaj leszek. Végre-valahára. És végrevalahára lesz arcom.

Mejmej mélyen meghajolt. – Megtisztelsz, hogy bízol bennem. Én fogom áldani a zoszt érted örökre, Tajpan. Te óriási tisztességet adsz nekem, és sok-sok arcot. Mert mindenki törné fejét, hogyan lopja el. Mindenki.

– Te hogyan fognál hozzá?

– Küldeném Ah Gipet hoppóhoz – felelte habozás nélkül az asszony, miközben ismét a láboshoz lépett, hogy megkavarja az ételt. – Ha én garantál neki ötven percentet, ő még császárral se törődne. Megengedné maradást, titokban, ha akarod, míg lorha megérkezik. Mikor aztán látná, megérkezett igazi lorha, engedne téged titokban fedélzetre menni, aztán folyó alsó részén feltartóztatna. És vágná el torkodat. Aztán tartaná meg enyém részem is, és én kellene neki asszonya legyek. Mocskos teknősbéka-ürülék! Kína minden teájáért se lennék asszonya ennek disznó paráznának! Csinál disznó dolgok. Tudod te, hogy hoppo majdnem egészen impotens?

– Hogy? – kérdezte Struan, aki mostanáig nemigen figyelt az asszony szavaira.

– Tudja mindenki – mondta Mejmej. Megkóstolta a ragulevest, s öntött bele egy kis szójamártást. – Kell neki kettő lány egyszerre. Egyik kell neki játszson vele, miközben másik dolgozik. Na és aztán van neki olyan kicsike, hogy húz magára micsodákat, óriási micsodákat. Na és aztán szeret hálni kacsákkal.

– Ne fecsegy itt össze tücsköt-bogarat nekem!

– Mit jelent „tücsköt-bogarat”? – kérdezte Mejmej.

– Badarságot.

– De ez nem badarság. Tudja mindenki. – Kecsesen ingatta a fejét, táncot járt a hajába tűzött dísz toll. – Nem értelek téged, Tajpan, sehogy. Te vagy döbbsent, mikor én beszélek közönséges dolgokról. Sok ember használ dolgokat javítani szeretkezés. Nagyon fontos tenni jobba, ha tudod. Enni megfelelő ételeket, használni megfelelő orvosságokat. Ha tiéd van kicsike, ajíjje, nem rossz tenni jobba, és adni tiéd lánynak több gyönyör. De nem úgy, mint az mocskos disznó! Ő csinálja csak azért, hogy fájjon.

– Abbahagyod végre, asszony?!

Mejmej kezében megállt az evőpálcika, és Struanra nézett. Az arca egy pillanatra elfelhősödött. – Olyan minden európai, mint te, Tajpan? Nem szerettek beszélni nyíltan férfi-nő dologról, hallod-e?

– Vannak dolgok, amikről nem beszélünk, és punctum.

Mejmej a fejét rázta. – Ez rossz. Beszélni jó. Hogyan másként lehet valaki jobb? Férfi az férfi, asszony az asszony. Nem botránkozol meg ételen se! Miért ilyen bolond, he? Szerelmeskedés mint étel. – Dévajul csillogó szemmel mérte végig Struant. – Minden uraság csinál tili-toll ugyanúgy mindenki más, hallod-e?

– Minden kínai lány olyan, mint te?

– Igen – felelte nyugodtan az asszony. – Legtöbb. Mint én, de nem olyan jó. Remélem. – Felkacagott. – Én azt hiszem, te vagy nagyon különleges. És én is vagyok különleges.

– És szerény.

– A ragya ilyen szerénységbe! Én vagyok őszinte, Tajpan. Kínai őszinte. Miért ne becsülném magamat? És téged. És élvezzelek téged, ahogy te engem. Bolondság csinálni, mintha nem. – Belekukkantott a fazékba, az evőpálcikákkal kivett egy falat húst, és megkóstolta. Aztán levette az edényt a tűzről, s letette a lángok közelébe, hogy meleg maradjon. Kinyitotta az ajtót, és suttogva kiszólt Ah Gipnek. Ah Gip nehézkes léptekkel távozott. Mejmej visszament a tűzhöz.

– Hová ment? – kérdezte Struan.

- Keres nekünk helyet elbújni.
- Majd én keresek.
- Ezt ő tudja csinálni jobban. Először eszünk, aztán te döntesz Brockról.
- Miért, mi van vele?
- Ő nem fog hagyni téged elbújni és maradni könnyen, nem?
- Már eldöntöttem, mit tegyek vele. – Struan arcát ráncokba vonta széles mosolya. – Nagyon, nagyon különleges vagy te, Mejmej.
- Elég különleges, hogy csinálj belőlem tajtajt? Te Legmagasztosabb Hölgyedet, ti szokásokod szerint?
- Erről akkor döntök, ha majd elvégeztem három dolgot.
- Milyen három dolgot?
- Mindenekelőtt azt, hogy az ezüstöt biztonságban a *China Cloud* fedélzetére juttassam.
- Aztán?
- Másodszor, hogy Hongkongot tökéletesen biztonságossá tegyem.
- És az utolsó?
- Ebben még nem vagyok biztos. Ami ezt az egyet illeti, légy türellemmel.
- Én fogok neked segíteni első kettőben. Utolsóban nem tudok. Kínai nagyon türelmes. De én nő is vagyok.
- Igen – felelte Struan egy hosszú perc után.

8

Struan a földszinti irodájában ült, és levelet írt Robbnak. Délután kettőre járt. Odakint kereskedők, irodisták, kulik és szolgák hordták a holmikat az üzletházakból a lorhákra. A hoppo érvénytelenítette a szolgák visszarendelésére vonatkozó parancsát, és engedélyezte, hogy a szolgák és kulik a majom órájáig – háromig, amikorra a kolóniát ki kellett üríteni – visszatérjenek. A zászlósok még ott voltak a téren, elzárták az amerikai üzletházhoz vezető utakat.

Struan befejezte a levélírást, ráragasztotta különleges alkalmakkor használt bélyegzőlenyomatát, viasszal lepecsételte, és belenyomta pecsétgyűrűjét. Megírta Robbnak, hogy ne aggódjon, jó hírekkel tér meg Hongkongba, és ha késne, Robb menjen el az árverésre, és vásárolja meg azokat a földterületeket, amelyeket már régen kinéztek maguknak. És bármilyen áron is, de vegye meg a dombtetőt. Bármennyit ajánl is Brock, Robb tetézzé meg egy dollárral.

Struan most hátradólt a székén, kidörzsölte szeméből a fáradtságot, majd nekifogott, hogy még egyszer átgondolja a tervét, hogy meglelje benne az esetleges gyenge pontokat. Mint minden olyan tervben, amelybe mások reakcióit is belekalkulálják, ebben is volt bizonyos szerepe a zsosznak. Most azonban úgy érezte, ismét visszazökken a régi kerékvágásba, amikor a zsosz mindig őrködött fölötte, és a dolgok úgy alakultak, ahogy szerette volna.

A magas állóóra kettőt ütött. Struan felállt faragásokkal díszített tükfa asztalától, és kiment, hogy megnézze a szolgákat, akik a portugál irodisták felügyelete alatt hordták a házból a holmit a hajóra.

– Már csaknem befejeztük, Mr. Struan – mondta Manoel de Vargas. Idősödő, őszülő hajú, betegesen sápadt, nagy tekintélyű portugál férfi volt. Tizenegy éve szolgált a Nemes Házat, ő volt a hivatalfőnöke. Ezt megelőzően saját cége volt, amelynek Macauban

volt a székhelye, de nem bírta a versenyt a brit és az amerikai kereskedőkkel. Nem táplált haragot irántuk. Isten akarata, mondta minden gyűlölködés nélkül, majd maga köré gyűjtötte feleségét és gyermekeit, elment velük Mausshoz, és hálát adott a Madonnának jótéteményeiért. A portugálok túlnyomó többségéhez hasonlóan ő is megbízható, higgadt és elégedett volt, és sohasem kapkodott. – Ha jelt ad rá, uram, nyomban indulhatunk – mondta fáradtan.

– Jól érzi magát, Vargas?

– Egy kissé lázas vagyok, senhor. De ha majd letelepedtünk, megint jobban leszek. – Megcsóválta a fejét. – Rossz dolog mindig csak költözni, költözni, költözni. – Éles hangon, kantoni dialektusban, rászólt egy üzleti könyvek súlya alatt tántorgó kulira, és az egyik lorha felé mutatott.

– Ezek már az utolsó könyvek, Mr. Struan.

– Helyes.

– Szomorú nap ez, szomorú. Sok rossz szóbeszéd. Sok badarság.

– Miféle?

– Hogy mindannyiunkat feltartóztatnak útközben, és megölnek. Mondják, Macaunak vége, minket pedig egyszer és mindenkorra kiűznek a Keletről. Na meg hallani a szokásos szóbeszédet is, hogy egy hónap múltán visszatérünk, és a kereskedelem jobb lesz, mint valaha. Még azt is beszélnek, hogy negyven lak ezüst van Kantonban.

Struan ajkáról nem hervadt le a mosoly. – Ilyen sok lak nincs az egész kuantungi tartományban!

– Persze. Badarság, de jó kimondani. Az ezüstöt állítólag a Kohong gyűjtötte össze, ajándékba a császárnak, hogy kiengesztelje.

– Mesebeszéd.

– Persze, mesebeszéd. Senki se merne ilyen sokat egy helyen tartani. Kína minden banditája rávetné magát.

– Fogja ezt a levelet, és adja Mr. Robb kezébe. A lehető leghamarabb – mondta Struan. – Aztán induljon azonnal Macauba.

Szedjen össze néhány csapat építőmunkást. Mától számítva két hét múlva lesz szükségem rájuk Hongkongban. Ötszáz ember kell.

– Igen, senhor. – Vargas felsóhajtott, és azon tűnődött, hogy vajon még meddig kell fenntartania a látszatot. Mindnyájan tudjuk, hogy a Nemes Háznak vége. Ötszáz ember? Miért kellene nekünk emberek, mikor arra sincs pénzünk, hogy földet vásároljunk? – Nehéz lesz, uram.

– Két hét múlva – ismételte Struan.

– Nehéz lesz jó munkásokat találni – mondta udvariasan Vargas.
– Minden kereskedő versengeni fog a szolgálataikért – a császári ediktum pedig érvénytelenítette az egyezményt. Lehet, hogy nem akarnak majd Hongkongban dolgozni.

– A jó munkabér majd meggyőzi őket. Ötszáz embert akarok. A legjobbakat. Ha kell, fizessen nekik kétszeres bért.

– Igen, senhor.

– Ha nincs pénzünk, amiből kifizessük őket – mondta Struan gyászos mosollyal –, Brock jól megfizeti magát, ne aggódjon.

– Én nem a saját munkám miatt aggódom – felelte méltóságteljesen Vargas –, hanem a cég biztonsága miatt. Nem szeretném, ha a Nemes Ház megszűnne.

– Igen, tudom. Maga mindig rendesen szolgált engem, Vargas, és ezt értékelem. Vigye magával valamennyi irodistát. Én majd Mausszal és az embereimmel megyek.

– Bezárjak, vagy ön zár be, senhor?

– Maga zárjon be, azután, hogy már minden irodista a fedélzeten van.

– Igenis. Isten önnel, senhor.

– Magával is, Vargas.

Struan átsétált a téren. Sietős léptű emberek haladtak el mellette, hogy még néhány utolsó csomagot helyezzenek el a rakodópart

mentén horgonyzó, súlyosan megterhelt lorhákön. Kissé távolabb a rakodóparton Struan megpillantotta Brockot és Gortht, amint útszéli stílusban nógatták matrózaikat és irodistaikat. Néhány kereskedő már útra kelt; Struan vidáman odaintett egy lorhának, amely éppen akkor indult lefelé a folyón. A folyó túlsó oldaláról dzsunkalakók figyelték a kivonulást, lármásán kiabálva kínálgatták szampanjaikat, hogy bevontatják velük a lorhákat a folyó közepére, mivel a szél iránya megnehezítette a vitorlások indulását. Struan lorhája kétárbocos, negyven láb hosszú, kényelmes hajó volt. Mauss már ott állt a tatfedélzeten.

– Minden el van boronálva, Tajpan. Azt beszélük, a hoppo lefoglalta Ti-szen házát. Negyven lak értékű ezüstrúd volt benne.

– Csakugyan?

– Nem érdekes, Tajpan. Szóbeszéd, *hein?* – Mauss fáradtnak látszott. – Minden megtérítettemnek nyoma veszett.

– Majd visszajönnek, ne aggódjon. Hongkongban pedig bőséggel talál megtéríteni való embereket – mondta Struan. Sajnálta Mausst.

– Ugye Hongkong az egyetlen reményünk?

– Igen. – Struan elindult a rakparton fölfelé. Eközben észvette, hogy az amerikai üzletházból egy magas kuli bukkan elő, majd elvegyül a téren tolongó tömegben. Megváltoztatta lépteinek irányát.

– Hallod-e, Jenki! Mit te csinál? – kiáltott oda a kulinak.

– A mennykő csapna magába, Tajpan – szólt ki Cooper a kulikalap alól. – Hát ennyire pocsék az álruhám?

– Csak a magassága miatt, cimbora.

– Csupán szerencsés utat akartam kívánni magának. Ki tudja, mikor találkozunk legközelebb?... A harminc nap természetesen áll.

– De már nem hisz benne, hogy megkapja a pénzét, ugye?

– Harminc napon belül megtudom.

- Addig is vásároljon nekünk nyolcmillió font teát.
- Miből, Tajpan?
- Miért, hát miből szokott fizetni a teáért?
- Mi természetesen az ön ügynökei vagyunk. Legalábbis az elkövetkezendő harminc napban még. De ezüst nélkül nem tudok vásárolni önnek.
- Eladta már a gyapotját?
- Még nem.
- Okosan tenné, ha gyorsan eladná, cimbora.
- Miért?
- Mert az ára talán még nem érte el a mélypontot.
- Ha igen, akkor ugrik az *Independence*.
- Kár lenne, nem?
- Remélem, sikerül valahogy megállapodásra jutnia Brockkal. És hogy felépíti az *Independence Cloudot*, Szeretném megkapni azt az elégtételt, hogy személyesen győzöm le magát.
- Csak tartsa az irányt, cimbora – felelte jóindulatúan Struan. – Álljon készenlétben nagy tételű és gyorsan lebonyolítandó vásárlásokra. Majd üzenek.
- Maga nélkül semmi sem lesz a régi, Tajpan. Ha elmegy, mindannyian veszünk valamit.
- Talán nem is megyek el.
- Lelkem egyik fele azt szeretné, ha kiszállna. Maga már túl régóta van ebben az üzletben, és nagyobb szeletet hasított ki magának a piacból, mint bárki más. Ideje már, hogy felszabaduljanak a tengerek.
- Az amerikai hajók számára?
- És a többiek számára. De nem olyan feltételekkel, ahogy a britek diktálják.

– A tengereket mindig mi fogjuk uralni, cimbora. Kénytelenek vagyunk rá. A maguké földművelő állam. A miénk ipari. Szükségünk van a tengerekre.

– Egy nap még miénk lesz a tenger.

– Addigra talán nem is lesz szükségünk a tengerre, mert mi leszünk az urak az égbolton.

Cooper halkán fölnevetett. – Ne feledkezzen meg a fogadásunkról.

– Erről jut eszembe: néhány nappal ezelőtt kaptam egy levelet Aristotle-tól. Kölcsönt kért, hogy segítsem át a nehéz időszakon, mondván, hogy „annak az élvezetes megrendelésnek a teljesítését nyárra kell halasztanom, mert a hölgy jelenleg lúdbőrzésben szenved”. Még rengeteg időnk van rá, hogy kiszimatoljuk a hölgy kilétét.

– Nem lehet Shevaun. Annak a lánynak egy jégcsap van a szíve helyén.

– Már megint nemet mondott magának?

– Igen. Mi volna, ha szólna neki néhány szót az érdekemben?

– Én nem avatkozom ilyesfajta ügyletekbe!

Struan válla fölött Cooper észrevette a közeledő Brockot és Gortht. – Ha Brockék nem jutnának el Hongkongra, magát többé nem sürgetné az idő. Igazam van?

– Egy kis gyilkosságot javasol?

– Nem lenne az kicsi. Sokkal többet jelentene, Tajpan. Jó napot, Mr. Brock.

– Gondoltam, hogy maga az, Mr. Cooper – mondta feszítelenül Brock. – Kedves magától, hogy kijött a búcsúztatásunkra. – Struanhoz fordult: – Most indulsz?

– Most. Gorth egészen Vampoáig bámulhatja a hajóm tatját. Aztán pedig a *China Cloudét*, míg Hongkongra nem érünk. Mint rendesen.

– Tudja, mit fogok én nézni? – mondta rekedtes hangon Gorth. – Magát, amikor négy nap múlva behajítják az adósok börtönébe, ahová való!

– Egészen Hongkongig, Gorth. Bár nem sok értelme veled versenyezni. Egy ladikot se tudnál rendesen elkormányozni.

– Magánál jobb vagyok, az istenfáját!

– Ha apád nem volna, egész Ázsia rajtad nevetne.

– Az istenfáját, maga egy...

– Fogd be a szád! – mordult rá Brock. Tudta, hogy Struan boldog lenne, ha Gorth nyilvánosan megsértené, mert akkor párbajra hívhatná. – Miért ingerled a fiút, he?

– Én nem ingerlem, Tyler. Csak egy ténytet állapítottam meg. Tanítsd meg inkább egy kis jó modorra, na meg némi hajózási ismeretre.

Brock uralkodott magán. Gorth még nem veheti fel a versenyt Struannal. Még nem. Egy-két esztendő múltán, amikor már tapasztaltabb lesz, más lesz a helyzet. De most nem, az istenfáját. És nem az az angol módi, hogy akkor ugorjunk az ellenfél gyomrába, amikor az a földön fekszik, hanyatt, védtelenül. Mint ez az istenverte Struan. – Baráti fogadást ajánlok. Száz guinea-t teszek rá, hogy legyőz a fiam. Az az első, aki előbb érinti meg a hongkongi zászlórudat.

– Húszezer guinea. De nem te állod a tétet, hanem ő – felelte Struan, gúnyos tekintetet vetve Gorthra.

– És miből fogja kifizetni, Tajpan? – kérdezte megvetően Gorth.

Brockban fölforrt a vér fiának ostobasága láttán. – Csak tréfának szánta, Dirk – mondta gyorsan. – Áll a húszezer.

– Szóval csak tréfált... Hát ha te mondod, Tyler... – Struan arca hűvös maradt, de belülről majd szétvetette az öröm. Bekapták a csalit! Gorth és Brock most teljes sebességgel indul Hongkong felé... Húszezer guinea fölé egy kisebb vagyonnal, de mi ez a *China Cloud*

fedélzetére kerülő negyven lakhoz képest? Brock tehát nem lesz láb alatt, így is veszélyes játszma lesz. Gorth kis híján túl messzire ment, annak pedig vérontás lett volna a vége. Gortht nagyon könnyű volna megölni.

Kezet nyújtott Coopernek. – Harminc napig még minden marad a régiben. – Gorthra nézett. – A hongkongi zászlórúd! Jó utat, Tyler – mondta, s rohanva indult lorhája felé, amely már eloldotta köteleit, s orrával a folyó közepe felé fordult.

Struan átvette magát a korláton, hátrafordult, és gúnyosan visszaintett. Aztán lement a hajótestbe, és eltűnt.

– Ugye megbocsát nekünk, Mr. Cooper? – mondta Brock, és karjánál fogva Gortht, elindult. – Még találkozunk!

A lorhájuk felé taszigálta Gortht, majd a tattedélzetre érve hevesen nekilökte fiát a hajópalánknak. – Te átkozott féleszű, ragya rohasztotta hajópatkány! Azt akarod, hogy egyik mocskos füledtől a másikig elvágják azt az istenverte torkodat?! Ha errefelé nyilvánosan megsértesz egy férfit, az párbajt jelent! Sértsed csak meg, és joga lesz rá, hogy megöljön! – Visszakézből arcul ütötte Gortht, akinek ajkán ettől kiserkent a vér. – Százszor megmondtam már, hogy vigyázz azzal az ördöggel! Ha én vigyázok vele, neked még sokkal jobban kell vigyáznod, az istenedet!

– Meg tudom ölni őt, apám, tudom, hogy képes vagyok rá!

– Százszor megmondtam már, hogy bánj csínján vele. Alig várja, hogy miszlikbe szabdaljon, te eszement! És ő képes is erre. Ne merj még egyszer ujjat húzni azzal az ördöggel! Megértetted?

– Igen. – Gorth érezte, hogy vérzik a szája. A vér ize még jobban feldühítette.

– Legközelebb hagyni fogom, hogy megölesd magad, te féleszű. És mondom neked még valamit: soha ne vond kétségbe egy olyan embernél, mint ő, hogy ki tudja-e fizetni egy szerencsejáték tétjét. És ne rúgj bele földön fekvő, védtelen emberbe. Ez nem tisztességes!

– Köpök a tisztességre!

Brock visszakézből megint megütötte. – A Brockok tisztességesen élnek! Nyíltan. Szemtől szembe. Ha nem így játszol, vedd úgy, hogy máris kiakolbólítottalak a cégből!

Gorth letörölte szájáról a vért.

– Ne üss meg még egyszer, apám!

Brock kihallotta fia hangjából a dühödt élt, s arcán megfeszültek a vonások.

– Ne tedd, apám. Az Úr Jézus Krisztusra mondom, visszaütök – mondta Gorth lábát megvetve, két ökke akár a gránit. – Utoljára ütöttél meg. Ha még egyszer megütsz, nem állok jól magamért. Az Úr Jézusra mondom, most ütöttél meg utoljára!

Brock nyakán kivörösödtek s lüktetni kezdtek az erek, amint Gorthra nézett; már nem úgy nézett rá, mint fiára, hanem mint ellenségére. Nem, azért nem úgy. Inkább úgy, mint fiára, aki többé már nem gyerek. Egy fiú, aki szembefordult az apjával, mint ahogy egyszer minden fiú szembefordul az apjával. Brock tudta, mint ahogy Gorth is tisztában volt vele, hogy ha verekedésre kerül sor kettejük között, az vérontást jelent, s örökre elvárnak útjaik. Ezt egyikük sem kívánta; apa és fia egyaránt tudta, hogy attól kezdve halálos ellenségei lennének egymásnak.

Brock e pillanatban gyűlölte Gortht, amiért az rádöbbsentette korára. És ugyanakkor szerette is, amiért így oda mer állni elé, pedig nyilvánvalóan tudja, hogy az apja sokkal több fortélyát ismeri az élethalálharc művészetének, mint amennyit Gorth valaha is megismerhet.

– Indíts Hongkongba.

Gorth nagy erőfeszítéssel kinyitotta ökölbe szorult kezeit.

– Igen – felelte rekedtes hangon. – Te viszont jobban teszed, ha nagyon rövid időn belül elintézed a számadásod ezzel a kurafival... Különben legközelebb én intézem el veled, és a magam módján. – Dühös pillantást vetett a fedélzetmesterre.

– Mi az ördögére vár itt, maga söpredék?! Takarodjon innen!

Letörölte a vért az álláról, és a fedélzetre köpött. A szíve még mindig hevesen vert; sajnálta, hogy az apja nem ütötte meg harmadszor is. Én el voltam szánva rá, gondolta Gorth, és el is bírtam volna vele, az istenfáját! Mint ahogy elbírok azzal a zöld szemű kurafival is. Tudom, hogy elbírok vele.

– Melyik irányt kövessük, apám? – kérdezte, mert több útvonal közül lehetett választani. A Kanton és a tenger közötti folyószakaszt kisebb-nagyobb szigetek s vízi utak labirintusa alkotta.

– Magad keverted csávába magadat. A te dolgod, hogy merre navigálsz. – Brock a bal oldali korláthoz sétált. Nagyon öregnek és nagyon fáradtnak érezte magát. Apján járt az esze, aki lakatos volt; felötlött benne gyerekkora, s hogy mennyi verést és szónoklatot kellett kiállnia s tennie, amit mondtak neki, mígnem egy nap, tizenöt évesen, elborította a vér az agyát. És amikor lecsillapodott, látta, hogy apja magatehetetlen teste fölött áll.

Uram az egekben, gondolta, ennek nem sok híja volt. Örülök, hogy nem kellett vele megverekednem. Nem akarom elveszíteni a fiamat.

– Eredj Dirk Struan nyomába, Gorth – szólt; a hangja nem volt barátságos.

Gorth nem válaszolt. Brock megdörzsölte hiányzó szemének gödrét, majd visszahelyezte rá a fekete szövetfoltot. Struan lorháját figyelte: már a folyam közepén járt, Struant sehol sem lehetett látni. A szampan elfordította a kormányát, majd szépen elhajózott a másik oldalra. Struan néhány hajósa belekapaszkodott a kötelekbe, s egy matrózmunkadal ritmusára felhúzta a vitorlákat. A csákllyákkal hajtott szampan most visszafordult Vargasék lorhája felé.

Nem tetszik nekem, hogy Dirk Struan ilyen gyorsan távozik, tűnődött Brock. Nagyon nem rendjén való. Visszanézett a rakodópart felé, és látta, hogy Vargas és Struan összes többi hivatalnoka még ott áll, lorhájuk még kikötve. Nem, nem tetszik

nekem ez a Dirk... Elmegy, amikor az irodistái még itt vannak. Különös, hogy ezt teszi... Furcsa.

Struan a szampan kabinjában rejtőzött. Amint a csónak megkerülte a lorha orrát s Vargaséké felé indult, Struan mélyen a szemére húzta a kulikalapot, és szorosabbra vonta maga körül a bélelt kínai kabátot. A szampan tulajdonosa és családja nem adta tanújelét, hogy észrevette volna Struant. Jó pénzt kaptak azért, hogy ne lássanak és ne halljanak.

A terv, amit Mauss-szal együtt dolgozott ki, az adott körülmények között a lehető legbiztonságosabb volt. Struan megmondta Maussnak, hogy siessen a *China Cloud* fedélzetére, amely beszélgetésük időpontjában a tőlük harmincmérföldnyire fekvő Vampo szigeténél horgonyzott; ott induljon el a hajóval a rövidebb északi átjáró felé, majd parancsolja meg Orlov kapitánynak, hogy húzzon föl minden vitorlát, és száguldjon a sziget végéhez; ott változtassa meg a menetirányt, kerülje meg a szigetet, forduljon vissza, s a déli átjárón át induljon ismét Kanton felé. Figyelmeztette Mausst: életbevágóan fontos, hogy Brock ne vegye észre a manővert. Struan ezenközben megvárja az ezüstöt hozó lorhát, majd kerülő úton, isten háta mögötti vízi utakon a Vampo-sziget déli oldalához hajózik; ott találkoznak. A Márványpagoda magasságában. A kétszáz láb magas épület messziről is jól látható volt.

– De miért, Tajpan? – kérdezte akkor Mauss. – Ez veszélyes. Minek ez a sok kockázat, *hein?*

– Maga csak legyen ott, Wolfgang – felelte Struan.

Amint a szampan a rakparthoz ért, Struan a vállára kapott néhány málháskosarat, amelyeket már korábban előkészített, s a tolongáson átvágva sietve a kertkapuhoz vitte őket. Senki sem figyelt rá. Miután beért a házba, ledobta a kosarakat, beszaladt az ebédlő ablakához, és óvatosan kilesett a függöny mögül.

A lorhája már messze járt. Brock a meder közepén hajózott, igyekezett behozni a lemaradását; a hajó vitorlái meglebegtek, amint

a könnyű szél beléjük kapott. Gorth a tattedélzeten állt, Struan ki tudta venni szitkozódó kiáltásait. Brock a part felőli palánknál állt, mereven nézett menetirányba. Vargas éppen most fejezte be az irodisták összeszámlálását, s elindult vissza a kertbe.

Struan meggörnyedve kiszaladt az ebédlőből, és fölrohant az emeletre. A lépcsőpihenőről látta, amint Vargas belép az előcsarnokba, még egyszer megnézi, rendben van-e minden, majd távozik. Struan hallotta, hogy a zárban elfordul a kulcs. Várt még egy kicsit, aztán egy szűk lépcsőn elindult föl, a padlástér felé. Óvatosan lépkedett az avított kofferek között, s nagy elővigyázatosan az épület homlokzata felé haladt.

– Üdv, Tajpan – szólta Mejmej. Vérszívóktól hemzsegő hoklo nadrágját és bélelt kabátját viselte, az arcát azonban nem koszolta össze. Néhány láda mögött térdelt egy párnán. Ah Gip fölállt, meghajolt, majd ismét lekuporodott egy kisebb halom ruha és főzőedény mellé. Mejmej egy vele szemben lévő párnára s a már fölállított backgammon táblára mutatott. – Játsszunk, tét ugyanaz, jó?

– Egy pillanat, kicsim.

A padlásszobának két ablaka volt: egy tetőablak, egy másik pedig a homlokzat falába vágva, amelyből kitekintve Struan jól belátta az egész teret. Az emberek még mindig föl-alá rohangáltak, káromkodtak, az utolsó pillanatban még egyszer meggondolták, mit vigyenek magukkal és mit ne. – Láttatok?

– Ó, igen, nagyon – felelte Mejmej. – De mi néztünk téged fejed fölül. Lent talán nem látott senki. Minek ütötte meg Brock a fiát?

– Nem tudtam, hogy megütötte.

– Megütötte. Kétszer. De mekkora ütések!... Mi nevtünk, míg fulladtunk. Fiú csaknem ütött vissza. Reménykedtem, fognak verekedni – megölik egymást –, aztán nem kell pénz visszafizetni. Én még mindig gondolom, voltál fantasztikusan bolond nem megfizetél kalózok egyszerűen, öljék meg őt. – Leült a párnára,

majd elkáromkodta magát, s ismét feltérdelt.

– Mi baj?

– A fenekem fájik még.

– *Fáj még* – javította ki Struan.

– Fáj. Csak vicc volt. Ajíjje, mostan én legyőzlek téged rettenetesen, és nyerek vissza dollár – mondta Mejmej, majd ártatlanul megkérdezte: – Mennyivel tartozom? Tizennégyezer?

– Nagyon jól emlékszel.

Struan leült, és kezébe vette a kockázópoharat. – Négy játszma. Aztán alvás. Hosszú éjszaka áll előttünk. – Dobott, Mejmej pedig káromkodott.

– Micsoda zsosz van teneked! Dupla hat, dupla hat, a ragya verje a dupla hatot! – Ő is dobott – ugyanannyit, mint Struan –, lecsapta a poharat, és lelkendezve felkiáltott: – Jóságos ég! Nekem is kedves dupla hatok!

– Fogd halkabbra a hangod, különben nem játszunk.

– Biztonságban vagyunk, Tajpan. Dobj. Ma jó zsosz van nekem!

– Reméljük, hogy nagyon jó – mondta Struan. – És hogy holnap is az lesz.

– Ajíjje, Tajpan, holnap! Ma. A ma számít. – Mejmej ismét dobott: megint dupla hatost. – Drága, édes kockák, imádlak téged. – Összeráncolta a szemöldökét. – Mit jelent „imád”?

– Szeret.

– És „szeret”?

Struan összehúzta a szemét, s mutatóujját fenyegetően megrázta Mejmej orra előtt. – Nem akarom megint újramezteni ezt a vitát. – Egyszer már megpróbálta elmagyarázni az asszonynak, mit jelent a „szerelem” szó. De az európai értelemben vett szerelemre nincs kínai szó.

Az állóóra elkezdte ütni a tizenegyet. Struan kimerültén fészkelődön ór helyén, a padlásablaknál. Mejmej összegömbölyödve aludt, Ah Gip egy penészes láda mellett kuporgott. Néhány órával ezelőtt Struan ledőlt, hogy aludjon egy szemhunyaszt, de álmai a valósággal keveredő bizarr látomások voltak. A *China Cloud* fedélzetén hevert, összelapulva az ezüstrudak súlya alatt. Zsin-kua lépett be a helyiségbe, leemelte róla az ezüstöt, s cserében mindössze egy koporsót és húsz aranyguinea-t hagyott ott neki; aztán már nem a hajón volt, hanem a parton állt, a dombtetőn, a Nagy Házban. Winifred hozott neki három tojást, ő nekiállt reggelizni, miközben Mejmej így szólt a háta mögül: „A teremtésit, hogyan bírod megenni kotlósnak meg sem született gyermekeit?” Ekkor megfordult, és látta, hogy Mejmej mezítelen, és fájdalmasan szép. „Volt ilyen szép a mama ruha nélkül?” – kérdezte Winifred, ő pedig azt válaszolta, hogy „Igen, de másképpen”, aztán hirtelen fölébredt.

Elszomorította, hogy a családjáról álmodott. Nemsokára haza kell mennem, gondolta. Még azt sem tudom, hol vannak eltemetve.

Kinyújtózott, figyelte a mozgást a folyón, s közben Ronaldára és Mejmejre gondolt. Milyen mások, egészen mások... mások. Egyformán szerette mindkettőt. Ronald a élvezte volna Londont, nagy házat vitt volna, a nyarakat pedig Brightonban vagy Bathban töltötte volna. Tökéletes háziasszonya lett volna a vacsoráknak és a báloknak. Most viszont egyedül vagyok.

Magammal vigyem haza Mejmejt? Talán. Mint tajtajt? Lehetetlen. Elzárkóznának tőlem azok az emberek, akiket kénytelen leszek igénybe venni.

Felhagyott a tűnődéssel, s a térre fordította a figyelmét. Néptelen volt. Közvetlenül a sötétség beállta előtt valamennyi zászlós elment. A téren most csak elmosódott árnyakat lehetett látni a gyenge holdvilágban, s ez az üresség kísértetiesnek, kegyetlennek hatott.

Szeretett volna aludni. Most nem alhatsz, mondta magában. Tudom, de fáradt vagyok.

Fölállt, nyújtózkodott, majd ismét odaállt az ablakhoz. Az óraiütés negyedét jelzett, aztán felet, és Struan elhatározta, hogy negyedóra múltán fölébreszti Mejmejt és Ah Gipet. Nem kell sietni, gondolta. Kényszerítette magát, hogy ne gondoljon arra, mi történne, ha Zsin-kua lorhája nem érkezne meg. Ujjai hegyével megérintette a zsebében lapuló félpénzeket, s megint csak Zsin-kuára gondolt. Milyen szívességeket fog kérni? És mikor?

Most már kezdte érteni Zsin-kua indítékait: Ti-szen kegyvesztése segített neki az okok tisztázásában. Nyilvánvalóan háború lesz. Nyilvánvalóan a britek fognak győzni. Aztán újra indul a kereskedelem, ez is nyilvánvaló. De soha többé nem a Nyolc Szabály előírta módon, így tehát a Ko-hong elveszíti monopóliumát, s mindenki a maga szerencsésének lesz kovácsa. Ezért volt hát a harminc évre vonatkozó kikötés: Zsin-kua egyszerűen megalapozta üzleti kapcsolatait az elkövetkezendő három évtizedre. Ez a kínai módi, gondolta: ne az azonnali nyereséggel törődj, hanem azzal, amit hosszú esztendőik sora hoz majd.

Ez mind igaz, de mi járhat voltaképpen Zsin-kua fejében? Miért vásárol földet Hongkongon? Miért képezteti egyik fiát a „barbárok” módjára, mi lehet a célja vele? És mi lesz az a négy szívesség, amit kérni fog? És most, hogy ráálltam és megígértem, hogyan fogom teljesíteni? Hogyan tudom biztosítani, hogy Culum és Robb betartsa az egyezséget?

Struan boncolgatni kezdte a kérdéseket. Tucatnyi lehetőség is megfordult az agyában, mire érkezett egy-egy válaszhoz. Gyűlölte azt a dolgot, amiről tudta, meg kell tennie. Aztán, miután döntött, más problémákon kezdte törni a fejét.

Mi legyen Brockkal? És Gorthszal? Egy pillanatig, ott lent a rakparton, kész lett volna nekiugrani Gorthnak. Még egy szó, s nyíltan párviadalra hívja. A becsület megkövetelte – és megengedte – volna, hogy megalázza Gortht. Egy késsel a gyomrába. Vagy

korbáccsal.

És Culum... Vajon miben mesterkedik? Miért nem ír? Na és itt van Robb is... És milyen balfogást követhetett el Longstaff?

Az óra tízenegyét ütött. Struan fölébresztette Mejmejt. Az asszony ásított, kéjesen nyújtózkodott, akár egy macska. Ah Gip már ébren volt, abban a pillanatban fölébredt, hogy Struan mozdult, s máris hozzáfogott, hogy becsomagolja a holmikát.

– Megjött a lorha? – kérdezte Mejmej.

– Még nem. De most lemegyünk, és készenlétben várakozunk.

Mejmej suttogva odaszólt valamit Ah Gipnek, aki lebontotta úrnője haját, és erőteljes mozdulatokkal elkezdte kifésülni. Mejmej lehunyta a szemét, úgy élvezte. Ah Gip ezt követően copfba fonta Mejmej haját, mint valami hoklo asszonyét, majd átkötötte egy piros szalaggal, s a hajfonatot úrnője hátára engedte.

Mejmej beledörzsölte a kezét a porba, s összekente vele az arcát. – Mit teszek meg én teérted, Tajpan! Ez bűdös piszok tönkreteszi bőr szépségét. Sok ezüst kell majd nekem rendbe hozatni. Mennyi ezüst, hallod-e?

– Na, indíts!

Óvatos léptekkel levezette őket az ebédlőbe, intett a két nőnek, hogy üljenek le és legyenek türelemmel, majd odament az ablakhoz. A tér még mindig kihalt volt. Az úszó falvak szampan-tömegén olajlámpások fénylettek. Időnként kutyaugatás hallatszott, petárdák durrogtak, vitatkozó hangok erősödtek föl és csitultak el, nagy néha vidám kiáltások harsantak – no és az errefelé mindig hallható hangok: a ma-zsong lapjainak csattogása, amint egy deszkára vagy egy asztalra csapják őket. A tűzhelyekről füst szállongott fölfelé. A folyó torkolatában dzsunkák, lorhák és szampanok tömege horgonyzott. Struan számára minden – a hangok, a szagok, a látvány – megszokottnak tetszett. Csupán a tér üressége nem – korábban úgy gondolta, mostanra benépesül, így viszont egy kihalt téren kell keresztülmenniük, s a holdfényben több száz yardról is

láthatók lesznek.

Az óra éjfélét ütött.

Várt, figyelt.

A percek egyre hosszabbra nyúltak, majd egy örökkévalóság után az óra negyedét jelzett. Aztán felet.

– Talán dél felé van a lorha – mondta Mejmej, elfojtva egy ásítást.

– Lehet. Várunk még egy félórát, aztán megnézzük.

Csaknem egy óra volt már, amikor egy feljük közeledő lorhán megpillantotta a két lámpást. A hajó egyelőre túl messze volt még, nem láthatta, van-e rajta vörösre festett szem; visszafojtott lélegzettel várakozott. A lorha enyhe hátszéllel közeledett, mégis nehézkesen, lassan haladt. Struan számára kedvező jel volt ez, mivel az ezüstrudak több tonnát nyomtak. Miután a hajó elérte a kolónia északi határának magasságát, irányt változtatott, s a rakodóparthoz simult. Két kínai matróz ugrott le róla kötelekkel a kezében, és kikötötte. Struan megkönnyebbülésére egy harmadik kínai odament a hajó orrán lévő lámpához, elfújta a lángját, majd ismét meggyújtotta – úgy, ahogyan meg volt beszélve.

Struan kutató pillantással fürkészte a félhomályt: van-e veszély. Nem érzett semmit. Még egyszer megnézte, lövésre készek-e a pisztolyai, aztán övébe dugta őket. – Most kövessetek! Gyorsan!

Halk léptekkel odament a bejárati ajtóhoz, kinyitotta a zárat, majd óvatosan átvezette a nőket a kerten. Kinyitotta a kertkaput, s átsurrantak a téren. Struan úgy érezte, mintha egész Kanton őket figyelné. A lorhához érve meglátta a pirosra festett szemet, és a tattedélzeten álló emberben fölismerte azt a férfit, aki Zsin-kuához vezette. Fölsegítette Mejmejt a fedélzetre. Ah Gip könnyedén fölugrott a hajóra.

– Kettő tehát gyelek miért, hallod-e? Nem lehet! – mondta a férfi.

– Tiéd név mi? – kérdezte Struan.

– Vung!

– Tehén gyelek enyém. Kötelet el, Vung!

Vung észrevette Mejmej apró lábait, és összeszűkül a szeme. Mejmej arcát nem láthatta, mert az asszony mélyen a szemébe húzta a széles karimájú kalapot. Struannak nem tetszett Vung habozása, se az, ahogyan Mejmejre néz. – Köteleket eloldani! – mondta, s ökölbe szorult a keze. Vung parancsot vakkantott. Eloldották a köteleket, s a lorha eltávolodott a rakparttól. Struan a hajótestbe vezető lépcsőn az alsó fedélzetre vezette Mejmejt és Ah Gipet. Odalent a tat felé indult, ahol a kapitányi kajütnek kellett lennie, majd odaérve benyitott az ajtón. Öt kínai volt a kajütben. Struan intett nekik, hogy menjenek ki. A kínaiak kelletlenül fölálltak és kimentek, s közben alaposan megnézték maguknak Mejmejt. Ők is észrevették apró lábait.

A kajüt kicsi volt, mindössze négy fekhely, egy durva asztal és néhány pad volt benne. Hasis és rothadó hal szaga érződött. Vung a kajüt ajtajában állt, s fürkész tekintettel méregette Mejmejt.

– Tehén gyelek miért? Nem lehet.

Struan ügyet se vetett rá. – Mejmej, te zár ajtó. Nyit csak mikor én kopog, értesz?

– Értesz, uram.

Struan az ajtóhoz ment, és intett Vungnak, hogy menjen ki. Megvárta az elhúzott retesz hangját, majd Vunghoz fordult: – Megy hajófenék!

Vung levezette a hajófenékbe. Negyven láda állt a hajó két oldalán takarosán egymásra rakva, közöttük széles folyosó húzódott.

– Mi benneládában? – kérdezte Struan.

Vung zavarba jött. – Minek te kérdez? Ugyanaz, mint Zsin-kua uram mond.

– Hány ember tud?

– Csak én! Ha tud mindenki, ajíjje! – felelte Vung, s mutatóujját elhúzta a torka előtt.

– Őriz ajtó – mordult rá Struan. Találomra kiválasztott egy ládát, s egy feszítővas segítségével felnyitotta. Lenézett az ezüstre, majd kiemelt egy ezüstit a legfelső sorból. Érezte Vung feszültségét, benne is megfeszültek az idegek. Visszatette a téglát, majd a láda tetejét is.

– Minek tehén gyelek, hallod-e? – kérdezte Vung.

– Tehén gyelek enyém. Vége. – Struan megbizonyosodott felőle, hogy szorosán lezárta-e a láda tetejét.

Vung rongyos nadrágjának övébe akasztotta hüvelykujjait. – Hamham lehet?

– Lehet.

Struan fölment a fedélzetre, ellenőrizte a kötélzetet és a vitorlákat. A hajó orrában egy négyfontos ágyú állt, egy másik a taton. Meggyőződött róla, hogy mindkettő meg van töltve és lövésre kész, a puskaporos hordó tele, a lőpor száraz. Kartács és golyó kéznél. Parancsot adott Vungnak, hogy minden embert tereljen a fedélzetre, s fölemelt egy kötélfeszítő vasat. Nyolc ember állt a fedélzeten.

– Te mond nekik – szólt Struan Vunghoz –, minden kés, minden bumbum fedélzetre nagyon gyorsan.

– Ajíjje, nem lehet – tiltakozott Vung. – Sok kalóz folyón. Sok...

Struan elkapta a nyakát, és a hajópalánkhoz vágta. A legénység dühösen összeröffen, s készült, hogy Struanra vesse magát, de a magasra tartott kötélfeszítő vas elbátortalanította őket.

– Minden kés, minden bumbum fedélzetre, nagyon gyorsan! – ismételte acélos hangon Struan.

Vung nagy nehezen föltápáskodott, és kantoni dialektusban morgott valamit. Baljóslatú hallgatás követte szavait; aztán a fedélzetre dobta a kését, majd némi vonakodás után a többiek is követték példáját. Struan megparancsolta Vungnak, hogy szedje össze a késeket, és csomagolja be őket egy zsákdarabba, amely ott hevert a fedélzeten. Ezek után hátraarcot vezényelt a legénységnek,

és nekifogott átkutatni őket. A harmadik embernél talált egy kis pisztolyt; a markolatával vágta halántékon. A többitől négy további kés került elő s csattant a fedélzeten, és Struan a szeme sarkából látta, hogy Vung eközben egy kis csatafejszét ejt a deszkákra.

Miután átkutatta az embereket, Struan megparancsolta nekik, hogy maradjanak a fedélzeten; magával vitte a fegyvereket, és átkutatta a hajót. A hajótestben nem bújt meg senki, viszont néhány láda mögött rábukkant egy álcázott fegyverraktárra, amelyben négy muskétát, hat kardot, három csatakorbácsot, négy íjat és nyílveesszőket talált. A fegyvereket a kajütjébe vitte.

– Hallod-e, Mejmej, te hallottad, ami fedélzeten volt? – kérdezte suttogva.

– Igen – felelte az asszony ugyancsak halkán. – Azt mondtad, Ah Gip előtt nyugodtan beszélhetünk rendesen angolul. Most nem akarod?

– Elfeledkeztem róla. Megszokás. Beszélj csak rendesen, kicsim.

– Miért ütötted meg Vungot? Ő bizalmasa Zsin-kuának, nem?

– Ennek az útnak a rakományunk a mágnese.

– Mágnes?

– A kompasza. Az iránytűje.

– Ó, értem. – Mejmej fölült a fekhelyen, orrcimpái remegtek a rothadó halak szagától. – Én leszek nagyon beteg, ha maradok itt. Mehetek fedélzetre?

– Várd meg, amíg elhagyjuk Kantont. Itt nagyobb biztonságban vagy. Sokkal biztosabb itt neked.

– Mikor találkozunk *China Clouddal*?

– Valamivel napfölkelte után, ha Wolfgang nem hibázza el a találkozót.

– Ez lehetséges?

– Ilyen rakománnyal bármi lehetséges. – Struan a kezébe vette az

egyik muskétát. – Tudsz bánni ezzel?

– Miért kellene nekem elsütni puskákat? Én vagyok civilizált, ijedős öreg hölgy, nagyon szép, az igaz, de nem lövő.

Struan megmutatta neki, hogyan kell használni a muskétát. – Ha bárki belép a kajütbe, öld meg. – Egy másik muskétával a kezében fölment a fedélzetre.

A lorha a folyó közepén úszott a magasan álló hold fényében, elnehezült gyomra mélyen a vízbe merült; körülbelül négy csomóval haladt. Még nem hagyták el Kanton külvárosát, a folyó mindkét oldalát széles sávban szegélyezték az úszó falvak. Időről időre a folyón fölfelé haladó csónakok, szampanok és dzsunkák húztak el mellettük. A folyó itt fél mérföld széles volt; a lorha előtt és mögött különféle méretű vízi járművek tartottak a folyás irányába.

Az ég azt mondta Struannak, hogy szép idő lesz, a szél illatát viszont simának, száraznak érezte, hiányzott belőle a harmat nedvessége, a testesség. Struan tudta, hogy ez a szél csakhamar veszíteni fog erejéből, s tovább csökkenti sebességüket. Mégsem aggódott; annyiszor megtette már ezt az utat, hogy a homokzátonyok, a folyók, mellékfolyók, a tájékozódási pontok már régi jó ismerőseivé váltak.

Kanton környéke egyetlen hatalmas, vízi utak és kisebbnagyobb szigetek alkotta, öt mérföld széles és húsz mérföld hosszú labirintus volt. A tenger felől számtalan úton lehetett megközelíteni a várost. Ugyanígy számtalan vízi út vezetett a várostól a tengerhez.

Struan boldog volt, hogy ismét hajón lehet. És boldog volt, mert a Márványpagoda felé vezető útjuk kezdetét vette. Könnyed ringatózással igazodott a lorha ringásához. Vung a kormányos mellett állt, a legénység többi tagja mogorván, ellenségesen ácsorgott a fedélzeten. Struan látta, hogy a hajó orrában a helyén van a figyelő.

Félmérföldnyire a hajó előtt a folyó kettéágazott: egy szigetet fogott közre. Az elágazás előtt homokzátony húzódott keresztben a

mederben, amit el kellett kerülni. Struan szótlanul várakozott. Hallotta, hogy Vung odaszól valamit a kormányosnak, aki elfordította a kormányrudat, s a hajó biztonságos távolságra került a zátonytól. Helyes, gondolta Struan: Vung legalább a vízi útnak ezt a szakaszát ismeri. Kíváncsian várta, vajon melyik oldal felől akarja Vung megkerülni a szigetet. Mindkét útvonal jó volt, ám az északi azért jobb, mint a déli. A lorha, tartva eddigi irányát, az északi ág felé tartott. Struan megfordult, megrázta a fejét, s a déli folyóágra mutatott – arra az esetre gondolva, ha Vung csapdát állított volna.

A kormányos Vungra pillantott: várta, hogy erősítse meg a parancsot. Struan épp hogy csak egy mozdulatot tett a kormányos felé. A kormányrúd tüstént a másik oldalra lendült, a vitorlák lobogni kezdtek, ahogy a lorha irányt változtatott.

– Minek megy másik út, hallod-e? Minek üt meg engem? Nagyon rossz. Nagyon. – Vung a hajópalánkhoz lépett, és a sötétségbe bámult.

Kissé felerősödött a szél, a lorha gyorsuló sebességgel hajózott be a déli folyamágba. A lavírozószakasz oldalhatárához érve Struan intett a kormányosnak, hogy fordítsa át a kormányrudat. A hajó lassan elfordult, rátért az új irányra, a szél belekapott a csapkodó vitorlákba. A vitorlarudak nyöszörögtek, a hajótest enyhén megdőlt, s ismét felgyorsult.

Struan kiadta a parancsot, hogy állítsák szélbe a vitorlákat; így haladtak, egyenletes sebességgel a többi vízi jármű között félórán át. Ekkor Struan a szeme sarkából egy nagy lorhát vett észre, amely sebesen közeledett feléjük a szél felőli oldalon. Brock állt az orrában. Struan meggörnyedve a kormányhoz futott, és félrelökte a kormányost. Vung és a kormányos megdöbbent és izgatott szóáradatba kezdett; az egész legénység Struant figyelte.

Struan erős mozdulattal balra állította a kormányt, s magában imádkozni kezdett, hogy a lorha gyorsan reagáljon a kormánymozdulatra. Halványan elért fülébe Brock kiáltása – Jobbra a kormányt, de ízibe! –, és érezte, hogy a másik hajó kifogja

vitórláiból a szelet. Struan Brock kiáltásának megfelelően jobbra taszította a kormányrudat, hogy irányt változtasson; a lorha azonban nem reagált, s Brock lorhája odasimult az oldalához. Struan látta, hogy kampós végű kötelek repülnek át hajója palánkja fölött, s kapaszkodnak bele erősen. Fölemelt egy muskétát.

– Ó, a mindenségit, hát te vagy az, Dirk?! – kiáltott meglepődést színlelve Brock. Áthajolt a korlát fölött, arcán széles mosoly ült.

– Hajók megcsákyázását kalózkodásnak tekinti a törvény! – Struan, nyelével előre, odadobta a kését Vungnak. – Vág övék kötél gyorsan!

– Igazad van, cimbora. Bocsánat a csákyázásért – mondta Brock. – Azt hittem, egy vontatásra szoruló lorha van előttem. Nem láttam az árbocon a zászlódat. Szégyelled tán?

Struan látta, hogy Brock legénysége felfegyverkezve, harcra készen áll a fedélzeten. Gorth a tatfedélzeten állt egy kis forgatható hajóágyú mellett, s jóllehet nem rájuk célzott, Struan tudta, hogy az ágyú meg van töltve, és tüzelésre kész. – Ha még egyszer megcsákyázod a hajómat, kalóznak vélek benneteket, és szétlövöm a fejeteket.

– Engedélyezed, hogy átmenjek a fedélzetedre, Dirk?

– Igen.

Brock átsiklott hajójának kötélzete között, és Struan lorhájának fedélzetére szökkent. Három embere ugrott föl a hajópalánkra, hogy kövesse, Struan azonban rájuk emelte muskétáját. – Állj! Aki engedély nélkül a fedélzetre lép, a pokolra küldöm!

A három férfi megmerevedett.

– Nagyon helyes – mondta gunyorosan Brock. – Ez a tenger törvénye. A kapitány azt hívja meg, akit kedvel, és akit akar. Maradjatok ott, ahol vagytok!

Struan taszított egyet Vungon. – Vág el kötelek!

A megrettent kínai a hajópalánkhoz rohant, és nekifogott elvágni

a köteleket. Gorth elfordította az ágyút, Struan pedig célba vette a fiatalabb Brockot.

– Húzódj távolabb, Gorth! – kiáltott élesen Brock.

A tenger törvénye Struan oldalán állt; egy hajó megcsáklyázása kalózcselekménynek számított. Ugyanez vonatkozott arra az esetre, ha valaki a kapitány engedélye nélkül, fölfegyverkezve a fedélzetre lépett, és Anglia egyetlen törvénye fölött sem örködtek olyan buzgalommal, mint a tengerhajózási törvények és egy hajó kapitányának jogköre fölött. A kalózcselekményekért csupán egyetlen fajta büntetést szabtak ki: akasztást.

Vung az utolsó köteleket is elvágta, s a két hajó távolodni kezdett egymástól. Miután Brock lorhája vagy harminclábnyira elsodródott tőlük, Struan letette a muskétát, és átkiáltott a másik hajóra: – Ha engedély nélkül ötvenlábnyinál jobban megközelítitek a hajómat, vádat emelek ellenetek kalózkodásért, istenemre! – Nekitámaszkodott a palánknak, és Brockhoz fordult: – Mit jelentsen ez, Tyler?

– Ezt én is megkérdezhetném tőled, Dirk – felelte könnyedén Brock. – Láttalak tegnap, amikor átugrottal abba a szampanba. – Csillogott a szeme a lámpás fényében. – Aztán meg láttalak, amikor igencsak különös módon, kulinak öltözve visszamentél a házadba. Különös, mondok magamban. Lehet, hogy az öreg Dirk megbolondult? Vagy tán segítségre van szüksége, hogy biztonságban kijusson Kantonból? Így hát elindultunk lefele a folyón, aztán visszalopakodtunk, és horgonyt vetettünk a kolónia északi határának magasságában. Aztán láttunk téged fölszállni erre a bűzös teknőre. Téged, meg két nőszemélyt.

– Hogy mit teszek, az csak rám tartozik.

– Az már igaz.

Struan fejében egymást kergették a gondolatok. Tudta, hogy Brock lorhája sokkal gyorsabb az övéénél, hogy a legénysége veszedelmes és jól fel van fegyverezve, és hogy így, egymagában nem

szállhatna szembe velük. Átkozta magát, amiért olyan magabiztos volt, és nem volt elővigyázatosabb. Hogyan használhatnád fel Brockot a magad érdekében? Kell hogy legyen valami módja. Bármely pillanatban legázolhat az éjszaka folyamán, s ha netán túlélném is, akkor se igen tudnám bizonyítani, hogy megtámadtak. Brock azt állítaná, hogy véletlen volt. Ráadásul Mejmej nem tud úszni.

– Nagyon mély a merülése ennek az öreg teknőnek. Tán ereszt? Vagy tán a rakomány súlya miatt?

– Mit forgatsz a fejedben, Tyler?

– Sok a szóbeszéd, cimbora. Mindenfélét beszéltek tegnap reggel az emberek. Mielőtt elindultunk. Ti-szen ezüstjéről fecsegték. Te nem hallottál felőle?

– Sok mindent locsognak az emberek.

– Igen, de abban mind megegyeztek, hogy valahol Kantonban egy fejedelmi kincstárra való ezüst lapul. Én nem törődtem a szóbeszéddel. Egészen addig, amíg meg nem láttalak, hogy visszamégy. Akkor viszont arra jutottam, hogy egész érdekes ez a szóbeszéd. Aztán látlak téged, amint egy súlyosan megrakott lorhán úgy settenkedel az éjszakában, mint valami tolvaj, és délnek tartasz, a rosszabb folyamágban. – Brock nyújtózkodott, majd heves mozdulatokkal megvakarta a szakállát. – Az öreg Zsin-kua el van, ugye?

– Igen, nincs Kantonban.

– Az öreg Zsin-kua a te kutyád. Vagyis hogy – vigyorgott gúnyosan Brock – a te embered.

– Bökd ki, mit akarsz.

– Ráérünk, cimbora. Ráérünk, istenemre! – Brock átnézett lorhájának orrára. – Elég könnyű az eleje, nem találod? – Brock arra a négyzetlábnyi keresztmetszetű, hat láb hosszú, vasból készült döfőorra célzott, amely közvetlenül a vízszint alatt szökkent előre hajója orrából. A vágósarkantyút évekkel ezelőtt Struan találta ki,

mint más hajók meglékelésére és elsüllyesztésére szolgáló egyszerű eszközt. A sarkantyút a későbbiek során számos Kína-járó, köztük Brock is átvette.

– Igen, elég nehéz a hajóm. Viszont elég jól fel vagyunk fegyverezve.

– Én is így látom. Tatágyú, orrágyú... de egyik sem forgatható. – Feszült csönd következett. – Öt nap, és lejárnak a váltóid, igaz-e?

– Igen.

– Ki fogod egyenlíteni őket?

– Öt nap múltán megtudod.

– Negyven-ötven lak ezüst sok tonna ezüstöt jelent.

– Magam is úgy vélem.

– Megkérdeztem Gortht. Megkérdeztem tőle, mit tenne Dirk, ha a zosza rosszra fordulna. Azt felelte, hogy megpróbálnád megváltoztatni. Igen, mondok neki, de hogyan? Erre azt feleli, kölcsönt kérne. Na igen, mondom én, de kitől? No, akkor aztán, Dirk pajtás, eszembe jutott Zsin-kua meg Ti-szen. Ti-szennek vége, akárcsak Zsin-kuának. – Eltöprengett egy percig. – Két nő van a fedélzeten. Szívesen elviszem őket Vampoóra vagy Macauba. Vagy ahová akarod.

– Van mivel menniük.

– Igen, de ez a vén teknő elsüllyedhet. Nem szívesen gondolok olyasmire, hogy nők megfulladjanak, amikor nem muszáj.

– Nem fogunk elsüllyedni, Tyler.

Brock ismét nyújtózkodott, majd átkiáltott a hajójára, hogy küldjék érte a nagycsónakot. Aztán szomorúan ingatni kezdte a fejét.

– Én, cimbora, csak az asszonyoknak akartam jót. Na meg neked is, persze. Ez a teknő nem állja a tengert. Szokatlanul rozoga.

– Rengeteg a kalóz ezeken a vizeken. Ha bármely hajó túl közel jön hozzám, használni fogom az ágyúimat.

– Azt bölcsen teszed, Dirk. De ha az éj sötétjében hirtelen felbukkan előttem egy hajó, és miközben én el akarom kerülni az ütközést, ő pimaszul ágyútüzet zúdít rám, hát, cimbora, akkor te is csak azt tennéd, amit én. Mert én kalóznak vélném őket, és elsüllyeszteném a hajójukat. Igazam van?

– Ha túléled az első lövést, akkor igen.

– Igen. Kegyetlen egy szó ez a túlélés. Nem okos dolog ágyúval lövöldözni.

A nagycsónak odasimult a hajó oldalához.

– Hát köszönöm szépen, Dirk. Jobban teszed, ha fölvonod a zászlódat amíg még van zászlód. Akkor nem esik semmiféle istenverte félreértés. Engedelmet kérek a megcsáklázás miatt. Hongkongban találkozunk.

Brock átlépett a palánk fölé, s leugrott a csónakba. Miközben az evezősök gyors csapásokkal távolodtak vele, még gúnyosan odaintett Struannak.

– Minek Egy Szem uram akar jön? – kérdezte remegve Vung. A legénységet halálra rémítette Brock lorhája.

– Mit te gondolsz, hallod-e? Te csinál, mit én mond, akkor nem meghal – mordult rá Struan. – Teljes vitorla, nagyon gyorsan-gyorsan! Kiolt jelzőtűz, hallod-e!

A matrózok összeszedték magukat, eloltották a lámpákat, s hátukban a széllel tovább hajóztak.

Brock felkapaszkodott a lorhájára, és a sötétségbe meredt. A sok, teljes vitorlázattal dél felé, folyásirányban haladó, kísértetszerű hajó közül nem tudta kivenni, melyik lehet Struan lorhája.

– Látod a hajóját? – kérdezte Gortht.

– Látom, apám.

– Odalent leszek. Nem volna jó, ha véletlenül megsarkantyúznál

egy lorhát. Rettentő nagy baj lenne.

– Ott van nála az ezüst?

– Ezüst? – kérdezett vissza Brock tettetett meglepetéssel. – Nem tudom, miről beszélsz. – Lehalkította a hangját. – Ha segítségre van szükséged, szóljál. De az ágyúhoz ne nyúlj, legalábbis addig ne, amíg tüzet nem nyit ránk. Nem fogjuk kalózok módjára megtámadni. Nagyon sok ellenségünk van, aki mind boldogan bélyegezne kalóznak minket.

– Aludj jól, apám – mondta Gorth.

Struan három órán át kígyózott jobbra-balra hajójával a folyón úszó vízi járművek között, lassított, majd irányt változtatott, veszélyesen közel került a homokzátonyokhoz, s mindezt úgy, hogy ügyelt rá: mindig legyen néhány hajó közte és Brock lorhája között, amely kitartóan jött utána. Most már a déli folyóág alsó szakaszán jártak, a kis sziget aljánál, s csakhamar ismét a főágon hajóztak. Struan tudta, hogy a folyónak ez a szakasza tágabb helyet kínál a manőverezésre, mint ahogy azt is tudta, hogy ez a tény inkább Brocknak kedvez, mint neki.

A déli ágból kiérkezve Brock könnyedén a szél felőli oldalukra kerülhet, kivárhatja a pillanatot, amikor ők a szél alatti oldal felé manővereznek, és akkor támadja meg őket: ebben az esetben Struan hajójának nem volna szele a kitéréshez, és a másik lorha oldalba kaphatná; elég volna egyetlen merőleges vagy akár egy nagyobb szögből érkező dőfés a sarkantyúval, hogy meglékelje s úgy elsüllyessze, akár egy követ. És mivel Struan tat- és orrágyúja nem forgatható, egy oldalirányú támadás esetén nem is vehetné tűz alá őket, hogy megvédje magát. Ha a saját legénységével hajózna, más lenne a helyzet; horgonyt vetne, és hajnalig nem mozdulna; biztos volna felőle, hogy emberei tudnak annyira bánni a fegyvereikkel, hogy visszaverjenek bármely hajót, amely a közelükbe akar férközni. A kínai legénységgel kapcsolatban azonban kételyei voltak, mint

ahogy nem nagyon bízott az ósdi kínai muskétákban sem, amelyeknél mindig fennállt a veszély, hogy a ravasz meghúzásakor kezelőjük arcába robbannak. És Brocknak is igaza van: ha Struan tüzel először a sötétségben, Brocknak joga van visszalőni. Egyetlen jól irányzott sortűz elegendő, hogy az egekbe röpítse őket.

Struan immár ezredszer nézett föl az égboltra. Rettentően nagy szüksége volt egy hirtelen viharra, esőre vagy fellegekre, amelyek eltakarnák a holdat. Készülődő viharra, esőre vagy felhők érkezésére azonban nem utalt semmi.

A tat felé nézett, s látta a feléjük közeledő lorhát. Vagy százyardnyira volt mögöttük, most fordult szél alá, gyorsabb volt náluk.

Struan lázasan törte a fejét, hogy kitaláljon egy kivihető tervet. Tudta, könnyen megszökhetne, ha az ezüst kidobásával könnyítene a hajón. Félmérföldnyire előttük a folyó ismét kettéágazik, ezúttal a Vampoasziget körül. Ha az északi ágat választaná, nagyobb biztonságban lenne, mert a folyón haladó vízi járművek nagy többsége azon az útvonalon halad, és a sok hajó között talán el tudná kerülni, hogy oldalba kapják. Ebben az esetben azonban nem tudna akkora egérutat nyerni, hogy végighajózzon Vampoasziget mellett, megkerülje, és találkozzon a sziget túloldalán, a déli csücsöknél jóval följebb várakozó *China Cloud*-dal. Kénytelen volt a déli ágat választani.

Nem látott kiutat a csapdából. Két-három óra múlva hajnalodik, és akkor elveszett. Valahogy meg kell szöknie Brock elől, elrejtőzni, és aztán odalopózni a találkozó színhelyére. De hogyan?

A sötétségben megpillantotta maga előtt az ezüstösen csillogó folyót, amint kettéágazik a Vampoasziget előtt. Aztán észrevette a hajótestbe vezető lépcső tetején álló Ah Gipet. A lány intett neki, hogy menjen oda hozzá. Brock lorhája most meglehetősen lemaradt mögöttük, még mindig szél alatt hajózott, készenlétben várakozva, hogy hátszéllel követhesse Struant, ha az a déli ágat választja, s egyúttal készen arra is, hogy kedvező pozícióban legyen, ha Struan

az északi ágon haladna tovább.

Struan egy kis pagodára mutatott, amely a déli parton állt, így jelezte az irányt a kormányosnak. – Értesz?

– Értesz, uram!

– Értesz nagyon jól! – Struan mutatóját elhúzta a toroka előtt, majd lesietett a fedélközbe.

Mejmej nagyon rosszul volt. A halszag, a kajüt zártsága, a hajó imbolygása teljesen fölkavarta a gyomrát. Ennek ellenére még fogta a muskétát. Struan fölkapta az asszonyt, és elindult vele a fedélzet felé.

– Ne – mondta gyenge hangon Mejmej. – Én küldtem érted Ah Gip miatt.

– Mi van vele?

– Én küldtem előre, titokban. Hallgatni legénységet. – Mejmej öklendezett, de erőt vett magán. – Hallotta, egy ember beszél másikkal. Az ezüstről beszéltek. Szerintem mindegyik tudja.

– Igen – felelte Struan. – Ebben biztos vagyok. – Megveregette Ah Gip vállát. – Te kap nagyon sok pénz kicsi idő után.

– Ajíjje – válaszolta Ah Gip. – Minek fizet, hallod-e?

– Brock van még sarkunkon? – kérdezte Mejmej.

– Igen.

– Talán mennykő beleüt.

– Meglehet. Ah Gip csinál hamham úrnónek. Leves. Értesz?

Ah Gip bólintott. – Csinál leves. Tea jobb.

– Leves!

– Tea.

– Eh, mindegy! – mondta dühösen Struan, tudva, akárhányszor mondja is, hogy levest, Ah Gip úgylis teát készít.

Fölvitte Mejmejt a fedélzetre, és leültette egy puskaporos

hordócskára. Se Vung, se a kormányos, se a legénység többi tagja nem nézett az asszonyra. Struan azonban tudta, hogy nagyon is jól érzékelik a jelenlétét, s hogy ez a tény még jobban fokozza a feszültséget a fedélzeten. Aztán eszébe jutott, mit mondott Mejmej a villámról, erről pedig eszébe jutott egy terv. Az aggodalom elpárolgott belőle, hangosan fölnevetett.

– Minek haha, hallod-e? – kérdezte Mejmej. Mélyen beszívta a tenger levegőjét, gyomra kezdett megnyugodni.

– Én talál jó mód ütni Egy Szem uram – felelte Struan. – Hallod-e, Vung! Te jön hozzám. – Odaadta Mejmejnek az egyik pisztolyát. – Férfi közel, te megöl, értesz?

– Értesz, uram!

Struan intett Vungnak, hogy kövesse, s előrement az orrba. Nemtörődöm léptekkel haladt végig a fedélzeten, a kínaiak kitértek az útjából. A legénységi szállásnál megállt, még egy utolsó pillantást vetett a háta mögé, hogy megbizonyosodjon, elég messze vannak-e Brocktól, aztán lesietett; Vung szorosan a nyomában. A legénység szállása egyetlen hosszú helyiségből állt, amely olyan széles volt, mint maga a hajó orra; két oldalán emeletes ágyak sorakoztak. A közepén téglából rakott, kezdetleges tűzhely, rajta sütőrács. A sápadtan parázsló faszén fölött egy kanna himbálózott. A tűzhely közelébe különféle kötegelt füvek, szárított gomba, szárított és friss hal, friss zöldség és egy zsák rizs volt odakészítve, valamint néhány kisebb-nagyobb agyagedény. Struan sorra leemelte az edények fedelét, s beléjük szagolt.

– Uram akar hamham? Lehet.

Struan megrázta a fejét. Az első edényben szója volt. A másodikban gyömbérszirup. A következőben fűszeres ecetbe áztatott ginszenggyökér. Akadt még főzőolaj is: egy kancsó földimogyoró- és egy kancsó kukoricaolaj. Struan mindkét kancsóból lötytyintett néhány cseppet a tűzre. A kukoricaolaj tovább égett, mint a földimogyoróból sajtolt.

– Vung, te visz föl – mutatott Struan a kukoricaolajos kancsóra.

– Minek, hallod-e?

Struan fölsietett a fedélzetre. A lorha közeledett az elágazásnak ahhoz a pontjához, ahol már el kellett dönteni, melyik utat választják: az északit vagy a délit. Struan a déli folyóágra mutatott.

– Minek ez hosszú út? – kérdezte Vung, letéve a kancsót.

Struan ránézett, Vung egy kissé elhátrált előle. A kormányos már elfordította a kormányrudat. Már a déli ágban hajóztak. Brock lorhája, ugyanazon a nyomvonalon, sebesen követte őket. A két lorha között még mindig sok vízi jármű volt, Struan pillanatnyilag biztonságban érezhette magát.

– Te marad – mondta Vungnak, majd Mejmejhez fordult: – Hallod-e, tehén gyelek. Te marad. Használ bumbum ugyanúgy.

– Értesz, uram – válaszolta Mejmej. Már sokkal jobban érezte magát.

Struan lement a kapitányi kajütbe, összeszedte a fegyvereket, és fölvitte őket a tatfedélzetre. Kiválasztott egy muskétát, két íjat nyilakkal meg egy csatakorbácsot, a többi fegyvert pedig a vízbe dobta.

– Kalóz lehet jön, nekünk nincs bumbum – morogta mogorván Vung. Struan a kezébe vette a csatakorbácsot, s próbaképpen a levegőbe suhintott vele. A csatakorbács amolyan vaskorbács volt, közelharcban halálos fegyver – három egymáshoz kapcsolt, egyenként egy láb hosszúságú vasbot, a végén szakállas vasgolyóval. A kurta vasnyél Struan tenyerébe simult, tartószija körülfonta csuklóját.

– Kalóz jön, lesz neki halott sok sok – felelte harsány hangon.

Vung dühösen Brock lorhájára mutatott. – Őt nem megállít lehet, hallod-e? – A közelebbi part felé intett. – Ott. Mi megyünk part – mi biztonság!

– Ajíjje! – Struan megvetően hátat fordított neki. Leült a

fedélzetre, a csatakorbács biztonsági szíjával a csuklóján. A rémült legénység döbbenet figyelte, amint leszakítja bélelt kabátjának egyik ujját, csíkokra tépi, s a csíkokat olajba áztatja. Struan kivette az olajból az egyik szövetsíkot, és gondosan betekerte vele egy vashegyű nyílvessző fejét. Elhátráltak előle, mikor a nyílvesszőt ráillesztette az újra, végigpillantott a fedélzeten, az árbocra nézett, s kilőtte a vesszőt. A nyíl nem találta el az árbocot, ehelyett a szállás tífka ajtajába fúródott. Struan alig tudta kihúzni belőle.

Visszament oda, ahonnan a nyilat kilőtte, betekerte a vesszőről a szövetsíkot, s belemártotta az olajba. Ezután gondosan meghintette puskaporral, ismét rátekerte a nyílhegyre, majd még egy szövetsíkot csavart köré.

– Hola! – kiáltott a taton álló ór. Brock lorhája fenyegetően közeledett feléjük.

Struan átvette a kormányrudat, és egy ideig ő irányította a hajót. Veszélyes közelségben besiklott egy nehézkes dzsunka elé, s ügyesen irányt változtatott, úgy, hogy amikor kibukkant, már az ellenkező irányban manőverezett. Brock lorhája gyorsan utánafordult, hogy kövesse, de kerülnie kellett, hogy bele ne ütközzön egy észak felé tartó dzsunkakonvojba. Struan átadta a kormányt az egyik matrónak, s előkészített négy további nyilat. Vung képtelen volt tovább türtőztetni magát. – Hallod-e, uram, mit lehet?

– Csinál látó-tűz, hallod-e!

Vung káromkodva elment, majd egy lámpással tért vissza. – Látó-tűz!

Struan eljátszotta, hogy a nyíl fejét a lánghoz tartja, s a lángoló vesszőt kilövi Brock lorhájának legnagyobb vitorlájára.

– Sok tűz, hallod-e? Ők megáll, mi megy.

Vungnak leesett az álla, majd nevetésben tört ki. Miután nagy nehezen abbahagyta, elmagyarázta a tervet a többieknek. A legénység sugárzó vigyorral bámult Struanra. – Te nagyon nagyon Tajpan. Ajijje! – szólt Vung.

– Te nagyon fantasztikus – mondta Mejmej, csatlakozva a nevetéshez. – Te csinál ugrál Egy Szem uram sok!

– Hola! – kiáltott az őr.

Brock lorhája már túljutott a kerülőn, erősen megközelítette őket. Struan megragadta a kormányrudat, s cikcakkban haladva a hajók között, mind mélyebbre hatolt a déli ágba. Brock lorhája feltartóztathatatlanul közeledett feléjük, mindig a szél felőli oldalon maradva. Struan tudta, Brock csak arra vár, hogy eltisztuljon előle a forgalom, s útjára indíthassa a végzetes döfést. Most már valamivel bizakodóbb volt. Ha a nyíl eltalálja a vitorlát, gondolta, és ha nem megy keresztül rajta, és ha nem alszik ki a lángja, mire odaér, és ha a fővitorla elég száraz, hogy tüzet fogjon, és ha Brockék csak négy mérföldet várnak, mielőtt megpróbálnának nekem jönni, és ha jó hozzám a zsosz, akkor le tudom rázni őket. – A ragya verje ki Brockot! – mondta.

A folyó forgalma észrevehetően megritkult. Struan állított a kormányon, s a szél felőli oldal felé húzott, hogy a lehető legjobban megközelítse a folyó déli partját, így amikor ismét fordulnia kell, teljes hátszelet kapnak a vitorlák.

A folyó déli partján veszélyes homokzátonyok bújtak meg. Az, hogy ennyire kihúzódott a szél felőli oldalra, veszélyesen támadhatóvá tette hajóját. Brock lorhája csak a megfelelő pillanatra vár, hogy lecsaphasson rá. Struan azonban azt szerette volna, ha most támad. Rég megtanulta már a túlélés alaptörvényét: kényszerítsd ellenfeledet, hogy akkor és úgy vegye föl a harcot, amikor és ahogyan te akarod, és ne úgy, ahogy ő akarja.

– Hallod-e, Mejmej, te megy le!

– Én vigyáz, sebaj.

Struan fölvette a másik muskétát, és odaadta Ah Gipnek. – Megy le, most! A két nő lement a fedélközbe.

– Vung, te csinál kettő látó-tűz.

Vung hozott még egy lámpást; Struan mindkettőt meggyújtotta,

majd odakészítette melléjük a nyílveesszőket és a két íjat. Most már nincs visszaút, mondta magában.

Brock lorhája kétszáz yardnyira volt mögöttük a szél felőli oldalon. A folyón lassanként megszűnt a forgalom. A két lorha magára maradt. Brock hajója azon nyomban oldalára dőlt, és Struanék után vetette magát. Struan emberei szétszóródtak, a túlsó palánkhöz rohantak. Belekapaszkodtak a kötélzetbe, és fölkészültek rá, hogy a vízbe ugorjanak. Csak Vung maradt ott Struan mellett a tatfedélzeten.

Struan most már tisztán ki tudta venni a kormánynál álló Gortht és harcra készen várakozó embereit. Struan fürkész pillantása végigpásztázta a másik hajó fedélzetét, de nem látta Brockot. Vajon miféle gonoszságot forralhat? Amikor a két lorha már csak ötvenyardnyira volt egymástól, Struan átlendítette a kormányrudat: a hajó nehézkesen imbolyogva hátszélbe fordult, tatját mutatva Gorth felé. Gorth a szél felőli oldalon gyorsan követte őket, és Struan tudta, Gorthnak sokkal több esze van annál, mintsem hagyja őket átkerülni a szél alatti oldalukra. Intett Vungnak, hogy vegye át a kormányt, és tartsa az irányt, ő maga pedig fogta az íjat meg a nyilakat, és leguggolt a hajópalánk mögé. Látta, hogy sebesen közeledik feléjük a lorha főárboca. Az egyik nyílveessző hegyét a lámpás lángja fölé tartotta. Az olajjal átítatott szövet nyomban tüzet fogott; Struan fölállt, és célzott. A lorha harmincyardnyira volt. A nyíl tüzes ívet húzva, figyelmeztető kiáltások közepette a fővitorla közepébe fúródott. A becsapódás ereje azonban eloltotta a lángot.

Gorth hajójával egyre Struanék felé tartva, rákiáltott a legénységére, de már jött is a következő nyílveessző. Ez is a fővitorlába fúródott, meg is állt benne, szikrákat szórva a fedélzetre. A szövetcsík alatt lévő puska tüzet fogott, és lánggra lobbant. Gorth önkéntelen mozdulattal taszított egyet a kormányrúdon, s a hajó beleremegve a hirtelen fordulóba, irányt változtatott.

Struan harmadszor is megfeszítette íját, s amikor a lorha elszáguldott mellette, kilőtte a vesszőt, és látta, hogy belefúródik az

előárboc hatalmas vitorlájába. Lángnyelvek kezdtek nyaldosni a vitorlavásznat. Struan, magában ujjongva, a másik oldalra nyomta a kormányrudat, és a szél felőli oldal felé húzott hajójával. Láta, hogy Brock fölrohan a fedélzetre, félrelöki Gortht, megragadja a kormányrudat, elfordítja hajóját, majd nagyot ránt a kormányon, s lorhájával célba veszi Struan hajójának jobb oldalát, elvágva útját.

Struan ugyan előre látta Brocknak ezt a manőverét, hajója azonban nem reagált a kormánymozdulatra, és Struan tudta, hogy vége van. Meggyújtotta az utolsó nyilat, teljes súlyával nekitámaszkodott a kormányrúdnak, és imádkozott, hogy forduljon a lorha. Brock a tatfedélzeten állt, és a legénységgel ordított, amely elkeseredetten küzdött a lángokkal. E pillanatban néhány lángoló kötél zuhant a fedélzetre Brock közelében, Brock azonban nem törődött vele, csupán Struan hajója jobb oldalának arra a pontjára koncentrált, ahol meg akarta sarkantyúzni.

Struan gondosan célzott, majd amikor a másik hajó már csak tizenöt yardnyira volt tőle, kilőtte a nyilat. A nyílvessző Brock feje mellett fúródott a tatfelépítmény falába, a lorha azonban tartotta irányát. Struan hajója végre fordulni kezdett, de már későn. Struan érezte, hogy a hajót megremegteti az ütközés, hallotta a hasadó fa gyomorszorító recsegését, amint Brock lorhájának döfőorra végigszántott hajója bal oldalán. Struan hajója imbolyogni kezdett, kis híján fölborult, Struan a fedélzetre zuhant.

Szikraeső, égő kötél- és vitorladarabok záporoztak rá, miközben felállt. A rémült kínai matrózok ordítottak, Brock emberei rekedt hangon üvöltöztek, miközben mindkét legénység azért küzdött, hogy kikerüljön a lángok hatótávolából. Struan kihallotta a lármából Brock kiáltását: – Bocsánatodat kérem! – A két lorha elvált egymástól, Brock hajója ment elöl, lángoló vitorlával. Struan lorhája fölegyenesedett, majd részegen jobbra dőlt, ismét fölegyenesedett, azután veszélyesen bal felé dőlt.

Struan megragadta a kormányrudat, s minden erejét összeszedve a másik irányba tolta. A lorha lomhán engedelmeskedett, a szél

belekapott a vitorlákba, és Struan a part felé indult, kétségbeesetten reménykedve, hogy eléri a hajóval, mielőtt az elsüllyedne.

Látta, hogy Brock mindkét vitorlája lángokban áll. Tudta, hogy kénytelenek lesznek levágni őket, és másikat felhúzni a helyükbe. Hirtelen észrevette, hogy a fedélzet tíz fokkal megdőlt bal felé – a dőféssel *ellentétes* irányba. Meg-megcsúszó lábakkal fölment a megdőlt fedélzeten a túloldali palánkhoz, áthajolt fölötte, s meglátta a hajó oldalába szakított hatalmas, tátongó rést. Alsó széle alig egyhüvelyknyire volt a vízvonal alatt, és Struan rájött, hogy az ütközés ereje a hajótest túloldalára lökte át az ezüstöt tartalmazó ládákat. Az ezüst súlya volt az, amely a hajót ferde helyzetében tartotta.

Rákiáltott Vungra, hogy vegye át a kormányt, és tartsa az irányt, majd fölkapta a csatakorbácsot, előrekapaszkodott a hajó orrához, és a csatakorbácsot forgatva leterelt néhány embert a fedélzet alá. Útban a hajófenékre, megpillantotta Mejmejt és Ah Gipet, amint sértetlenül, de remegve állnak a kajüt roncsai közt.

– Megy föl! Visz bumbum!

A raktér romokban hevert. A ládák szétszóródtak, mindenütt ezüstitéglák heverték. A sértetlen ládák a hajó bal oldalához szorultak. A léken át dőlt befelé a víz. A kínaiak sarkon fordultak, Struan azonban beterelte őket a raktérbe, és eloltatta velük azokat a kisebb tüzeket, amelyeket a szétszóródott parázs okozott.

Káromkodva, mutogatva jelezte legénységének, hogy minden ládát vigyenek át a bal oldalra, és ott rakják őket egymásra. A bokáig érő vízben állva a kínaiak rettenetesen féltek, hogy elsüllyednek, de még ennél is jobban féltek a suhogó csatakorbácstól, s végrehajtották Struan parancsát. A lorha sírva-nyögve, veszélyesen megdőlt, s a lék lassan a vízvonal fölé került. Struan odahozatta a tartalék tatvitorlát, s nekifogott, hogy a vásznat begyűrje a hajó oldalán keletkezett résbe: néhány ezüstitéglát használt ékként.

– Az istenit! – bődült. – Gyorsan-gyorsan!

A matrózok odaugrottak hozzá, hogy segítsenek, s csakhamar betömtek a léket. Struan intett a kínaiaknak, hogy hozzák a tartalék fővitorlát, majd fölterelte őket a fedélzetre.

Mejmej és Ah Gip remegett, de mindketten sértetlenek voltak. Mejmej még mindig a pisztolyt markolta, Ah Gip pedig a muskétát. A rémülettől megbénult Vung tartotta az irányt. Struan a hajó elejére hajtotta a legénységet, és segítségükkel áthúzta a vitorlát a hajó orra és törzse alatt, majd ráfeszítette a lékre. A víz nyomása a lékre tapasztotta a vásznat, miközben a tehetetlenül imbolygó hajó csaknem fölborult.

Struan ismét leterelte embereit a raktérbe, s miután a tömítésül szolgáló vásznat még szorosabban kiékelte, átrendeztette velük a ládákat, hogy a hajó ne dőljön olyan veszélyesen bal felé.

Visszament a fedélzetre, és megvizsgálta a fővitorla kötélzetét. Miután megbizonyosodott afelől, hogy a kötelek szilárdan, feszesen tartanak, ismét szabadabban lélegzett.

– Jól vagy, Mejmej?

– Mi? – kérdezte az asszony.

– Van seb neked?

– Van – mutatta Mejmej a csuklóját. Fel volt hasadva a bőre, vérzett. Struan gondosan megvizsgálta. Mejmejnek fájt ugyan a csuklója, de nem úgy festett, mintha el lenne törve. Struan rumot öntött a sebre, jól meghúzta az üveget, majd a tat felé nézett. Brock lorhája csak sodródott, fő- és előárbocának kötélzete és rudazata lángolt. Struan figyelte, mint vágja le a legénység a kötélzetet, mint esnek a vitorlák a folyóba. Egy pillanatig még a vízben is égtek, aztán megint sötétség borult a hullámokra. Néhány dzsunka és szampan úszott a közelben, de egyik sem sietett az égő lorha segítségére.

Struan összehúzott szemmel kémlelte a vízi utat. A Hat Szikla-csatorna – egy kevésbé ismert útvonal – a szél alatti oldalon nyílt előttük. Óvatosan mozdított egyet a kormányrúdon, s a hajó orra

néhány fokkal elfordult a parttól. A szél belekapaszkodott a vitorlákba, a hajó élesen oldalára dőlt, a lék a vízvonala alá került. A legénység felől figyelmeztető kiáltás hallatszott – Struan kiegyenesítette a dőlésszöveget. Veszélyes dolog így hajózni, gondolta. Nem merem megkockáztatni, hogy jobb felé lavírozzak. Elég egy enyhe hullámozás, leviszi a vásznat a lékről, és úgy elsüllyedünk, mint egy kődarab. Ha a Hat Szikla-csatornát választom, Brock sose talál meg, viszont nem lavírozhatok a szél alatti oldal felé. Így hát itt kell maradnom a folyón, s hátszéllel hajózni, mégpedig a lehető legegyszerűsebb vonalban.

Ellenőrizte a hajó pozícióját: a Márványpagodáig még nyolckilenc mérföldet kellett megtenni lefelé a folyón.

Most, hogy a törzse alatt áthúzott vitorla, amely a léket fedte, úgy viselkedett, mint egy viharhorgony, a lorha alig két-három csomóval haladt. Azzal, hogy megpróbálja szél alatt tartani, hogy ne kényszerüljön lavírozásra, még jobban le fog lassulni. Kanyargós, tekergős folyamszakasz állt előttük. Ha a zszos is úgy akarja, nem kell a szél alatti oldal felé ferdézni. Levonom a vitorlákat, és hagyom, hadd sodródjon, s csak akkor huzatom fel megint a vásznakat, amikor megfelelő pozícióban lesz a hajó.

Átadta a kormányt Vungnak, lement a raktérbe, s ismét megnézte, tart-e a tömítés. Egy darabig kitart, ha mellettem áll a zszos, gondolta. Fogott néhány teáscsészét, és fölment a fedélzetre.

A legénység valamennyi tagja a hajónak ugyanazon oldalánál állt: mogorva képpel kapaszkodtak a palánkba. Csak hatan voltak.

– Hé! Itt csak hat ember. Hol van kettő?

Vung a vízre mutatott, és fölnevetett. – Ütközés, bumm, leesik! – mondta, majd a hajó tatja felé intve még hozzátette: – Sebaj.

– A mindenségit, minek nem ment őket vízből?

– Minek ment?

Struan tisztában volt vele, hogy semmi értelme megpróbálni elmagyarázni. Ha egy ember a vízbe esik, az a kínaiak szerint csupán

zsosz. A zsosz – a vízbeesettek zsosza – úgy akarta, hogy elmerüljenek, és az istenek is így akarták. Nagyon ostoba cselekedet szembeszegülni az istenek akaratával. Ments ki valakit a halálból, aztán amíg csak él az az ember, felelős leszel érte. Ez így van rendjén. Mert ha szembeszegülsz az istenek akaratával, akkor azt is vállalnod kell, hogy a felelősséget is átveszed tőlük.

Struan rumot töltött az egyik csészébe, átnyújtotta Mejmejnek, majd sorra a legénység minden tagját megkínálta. Nem várt köszönetet, nem is kapott. Furcsa, mondta magában, de ez is kínai dolog. Miért köszönnék meg, hogy megmentettem az életüket? A zsosz akarta, hogy ne süllyedjünk el.

Hála néked, Istenem, a zsoszért. Köszönöm neked.

– Hola! – kiáltott idegesen az egyik matróz, áthajolva a palánkon.

A tömítésül szolgáló vitorla kezdett engedni a víz nyomásának. Struan lerohant a raktérbe. Ledobta a csatakorbácsot, s a lucskos vásznat mélyebbre nyomta a hajó sebébe. A ráktérben már három láb magasan állt a víz. Még egy ládát taszított a vászon elé, s újabb ezüsttárgyakat gyömöszölt a részbe.

– Ki fog tartani – mondta hangosan. – Talán.

Fölkapta a csatakorbácsot, és bement a kapitányi kajütbe. A kabin romokban hevert. Struan vágyakozó pillantást vetett a fekhelyek felé, fölkapott egy szalmazsákot, és fölment a lépcsőn.

A legfelső lépcsőfokra érve megdermedt. Vung állt ott, s pisztolyt szegezett rá. Egy másik kínai a muskétával célzott rá, Ah Gip ájultan hevert a lába előtt. A legénység egy harmadik tagja egyik karjával lefogva tartotta Mejmejt, a másikkal a száját tapasztotta be. Vung meghúzta a ravaszt; Struan ösztönösen maga elé kapta a szalmazsákot, és oldalra vetette magát a feljárón. Érezte, hogy a golyó súrolja a nyakát; kiugrott a fedélzetre, puskapor ragyázta arccal, kezében a szárnalmas pajzsként ható szalmazsákkal. A másik kínai közvetlen közelből rálőtt, a muskéta azonban fölrobbant, és levitte a kezét; döbbsent, csodálkozó tekintettel meredt karja

csonkjára, majd felordított.

Vung és a legénység többi tagja támadásba lendült. Struan meglendítette a csatakorbácsot. A szakállas golyó Vung arcába csapódott, letépte a fél száját; Vung tántorgott, összeesett. Struan ismét lesújtott, megint összecsuklott egy ember, ám egy másik a hátára vetette magát, és megpróbálta megfojtani, saját copfját használva garottként. Struan azonban lerázta magáról. Most az a férfi ugrott felé, aki eddig Mejmejt tartotta fogva; Struan a csatakorbács nyelével döfött az arcába, majd amikor a férfi felüvöltött és összeroskadt, végigtaposott rajta. A legénység két sértetlen tagja az orr felé menekült. Struan levegőért kapkodva utánuk vetette magát. A menekülők a vízbe ugrottak. A tat felől sikoltás hallatszott. A groteszk látványt nyújtó Vung, akinek fél arca merő vér volt, vakon tapogatózott Mejmej felé. Az asszony kisiklott a karjai közül, és sántikálva menekült előre.

Struan visszaroht, és megölte a férfit.

A másik, akinek mindkét kezét levitte a robbanás, hátborzongató sikolyokat hallatott. Struan gyorsan, fájdalommentesen végzett vele.

Csend támadt a fedélzeten.

Mejmej merev tekintettel nézte a leszakadt kezét, és sugárban hányt. Struan a vízbe rúgta a kezét, majd miután ismét erőre kapott, egy kivételével a vízbe hajította a fedélzeten heverő testeket. Megvizsgálta Ah Gipet. A lány a száján keresztül lélegzett, az orrából vér szivárgott.

– Azt hiszem, rendbe jön – szölt Struan, s döbbenten tapasztalta, mennyire elmélyült a hangja. Megtapogatta az arcát. Heves hullámokban tört rá a fájdalom. Leroskadt Mejmej mellé. – Mi történt?

– Nem tudom – felelte könnyek között az asszony. – Egyik pillanatban pisztoly még volt nálam, a következőben egy tenyér a számon, és löttek rád. Miért nem haltál meg?

– Úgy érzem magam, mintha meghaltam volna – felelte Struan.

Arcának bal oldala csúnyán megperzselődött. Megpörkölődött a haja is, s hiányzott az egyik szemöldöke. Mellében kezdett csitulni a fájdalom.

– Miért... miért csinálta ezt Vung... meg a többi? Minek? Vung bizalmasa volt Zsin-kuának – mondta a lány.

– Magad mondtad, hogy mindenki megpróbálná ellopni az ezüstöt. Bárki. Nem is hibáztatom őket. Én voltam a bolond, hogy lementem.

Ellenőrizte a hajó irányát: még mindig jó irányba dülöngélt.

Mejmej észrevette Struan nyakán a perzselt szélű sebet. – Még egy hüvelyk, fél hüvelyk... – suttogta. – Imádkozok isteneknek zszóért. Adok nekik óriási ajándékot.

Struannak orrába csapott a vér édes illata; most, hogy már biztonságban volt, felfordult tőle a gyomra, a korláthoz rohant, és hányt. Később talált egy rocskát, és lemosta a fedélzetet. Aztán a csatakorbácsot is.

– Azt az embert miért nem dobod vízbe? – kérdezte Mejmej.

– Nem halt meg.

– Dobd be vízbe.

– Majd ha meghalt. Vagy ha magához tér, kiugorhat. – Struan mélyen beszívta a levegőt, s elmúlt a hányingere. A lába sajgott a fáradtságtól. Odament Ah Giphez, fölemelte, s a főárboc talapzatára fektette a lányt. – Láttad, hol találták el?

– Nem.

Struan kibontotta a lány bélelt kabátját, és gondosan megvizsgálta Ah Gipet. A mellén és a hátán nem látszott sérülés, a copfja töve azonban véres volt. Struan visszaadta rá a kabátját, s amennyire lehetett, kényelmes helyzetbe fektette. Ah Gip elszürkült arcát piros foltok tarkították; fulladozva lélegzett. – Nem néz ki valami jól.

– Mennyire messze kell még mennünk? – kérdezte Mejmej.

– Két-három órányira. – Struan megfogta a kormányrudat. – Nem tudom. Talán többre is.

Mejmej visszafeküdt, várta, hogy a szél és a hideg levegő kitisztítsa a fejét.

Struan látta, hogy a törött rumosüveg ide-oda gurul a fedélzet egyik vízleeresztő nyilasában. – Menj le. Kérlek, nézd meg, van-e még egy üveg rum. Úgy tudom, kettő volt.

– Bocsáss meg, Tajpan. A butaságommal majdnem megöltem mindkettőnket.

– Nem te voltál az oka, kicsim. Az ezüst. Nézd meg a raktárt.

Mejmej letepegett. Sokáig lent maradt.

Amikor visszatért, egy teáskannát és két csészét hozott magával.

– Csinálok teát – mondta büszkén. – Csinálok tüzet, és csinálok teát. Rumosüveg el volt törve. Ezért teázunk.

– Nem tudtam, hogy teát is tudsz készíteni, a tűzgyújtásról nem is beszélve – ingerkedett vele Struan.

– Mikor leszek öreg és fogatlan, áma leszek. – Közömbösen észlelte, hogy az utolsó kínai is eltűnt a fedélzetről. Kitöltötte a teát, s halvány mosollyal az ajkán Struan felé nyújtotta az egyik csészét.

– Köszönöm.

Ah Gip magához tért. Hányt, majd megint elájult. – Egyáltalán nem tetszik nekem az állapota – mondta Struan.

– Ah Gip jó szolgáló.

Struan hálásan itta a teát. – Mennyi víz van a raktárban?

– A padlón van víz. – Mejmej belekortyolt a teába. – Azt hiszem, bölcs dolog lenne, ha... hogyan is mondják... ha megvásárolnánk a tengeristent a mi oldalunkra.

– Fohászkodni akarsz?

Mejmej bólintott. – Igen. Bölcs dolog, ha fohászkodok tengeristennek.

- És azt hogyan kell?
- Sok ezüst van lent. Egy téglá nagyon jó lenne.
- Szerintem pedig nagyon rossz. Elpocsékolnánk egy nagy darab ezüstöt. De hát ezt már ezerszer megbeszéltük. Nincsenek istenek, csak Isten van.

– Igaz. De kérlek... Nagyon kérlek, Tajpan. – Könyörögve nézett Struanra. – Nekünk van szükségünk fantasztikusan sok segítségre. Én tanácsolom, kérjük tüstént tengeristen különleges kegyét.

Struan már régen felhagyott a próbálkozással, hogy megértesse Mejmejjel: csupán egyetlen Isten van, Jézus az Isten fia, s a kereszténység az egyetlen igaz vallás. Két esztendővel ezelőtt megpróbálta elmagyarázni neki, mi az a kereszténység.

– Azt akarod, hogy legyek keresztény? – kérdezte vidáman Mejmej. – Akkor keresztény vagyok.

– Ez nem olyan könnyű, Mejmej. Hinned is kell.

– Persze. Én hiszem azt, amit te akarsz higgyek. Egy Isten van. A keresztény barbár Isten. Az új Isten.

– Nem barbár, és nem is új, hanem...

– A te Jézus urad nem kínai volt, ugye? Akkor barbár. És miért mondod ez Jézus Krisztus nem új, mikor kétezer esztendővel ezelőtt meg se volt születve? Nagyon nagyon új. Ajíjje, miénk istenek vannak öt- meg tízezer esztendősek.

Struan ingoványos talajon érezte magát: keresztény volt ugyan, eljárt a templomba, imádkozott is néha, s ismerte annyira a Bibliát, mint más közönséges ember, de ahhoz nem volt meg sem az iskolázottsága, sem a képessége, hogy mindezt elmagyarázza Mejmejnek. Így hát Wolfgang Maussra bízta a dolgot: magyarázza el az evangéliumot az asszonynak mandarin nyelvjárásban. Mauss kitanította és megkeresztelte, de nem sokkal később Struan rájött, hogy Mejmej még mindig a kínai templomba jár.

– De hát miért még oda? Így megint pogány leszel. Bálványok

előtt hajlongsz.

– De akkor micsoda Úrjézus kifaragva kereszten, templomban, ha nem bálvány? Vagy maga a kereszt? Azok nem ugyanaz, mint bálvány?

– Nem.

– Buddha csak szimbóluma Buddhának. Én nem imádok bálványt. Én kínai vagyok. Kínai nem imád bálványt, csak bálvány fogalmát. Mi, kínaiak, nem vagyunk ostobák. Mi rettenetesen okosak vagyunk ezekben isten-dolgokban. És hogyan szereti Úrjézus kínaiakat, aki volt tudtommal barbár?

– Ne mondj ilyesmiket! Ez istenkáromlás. Az elmúlt hónapok során Wolfgang elmagyarázta neked az egész evangéliumot. Jézus természetesen minden embert egyformán szeret.

– Akkor minek mondják keresztény papok, akik viselnek hosszú szoknyát és nincsen asszonyuk, hogy más keresztény papok, akik úgy öltöznek, mint férfiak, és nemzenek rengeteg gyereket, miért mondják: bolondok azok? Mauss mondja, volt azelőtt sok háború és sok gyilkolás. Ajíjje, hosszú szoknyás ördögök megégettek sok férfit és nőt tűzön. – Határozottan megrázta a fejét. – Jobb, ha most térünk át tüstént, Tajpan. Legyünk hosszú szoknyás keresztény, akkor ha összeveszünk velük, nem égetnek meg. A te fajtád keresztény nem éget meg embereket, ugye?

– Először is: nem lehet csak úgy áttérni. A katolikusok rosszak. Ők...

– Hallgass engem, Tajpan. Én gondolom, nekünk kell lenni hosszú szoknyás keresztény. És gondolom azt is, te szolgálod te Jézus Krisztusodat nagy gondosan, meg én is szolgálom Jézus Krisztust, ahogy csak bírom, de közben figyeljük mi rendes kínai isteneinket nagy gondossággal. – Határozottan bólintott, majd felvillantotta csodálatos mosolyát. – Aztán majd aki lesz legerősebb isten, fog gondoskodni rólunk.

– Ilyesmit nem lehet csinálni. Csak egyetlen Isten van.

Egyetlenegy!

– Bizonyíts be – mondta akkor Mejmej.

– Nem tudom bebizonyítani.

– Látod, na. Hogyan tudna halandó bebizonyítani Istent, isteneket? De én keresztény vagyok, mint te. De szerencsére kínai is vagyok, és ezekben isten-dolgokban jobb kicsit gondolkodni kínaiul. Nagyon bölcs dolog tartani gondolkodást nagyon nyitva. Nagyon. Neked jó zsosz, hogy én vagyok kínai; így én tudok fohászolni értünk kínai istenekhez – mondta Mejmej, majd sietve hozzáfűzte: – Akik persze nem léteznek. – Elmosolyodott. – Nem jó így?

– Nem.

– Persze, ha lehetne választás – tudom, persze, nem lehet, mert csak egy Isten van –, én választanék inkább kínai istent. Ők nem akarják, hogy híveik lemészároljanak más isteneket vagy öljenek meg minden embert, aki nem borul előttük térdre – mondta az asszony, majd hadarva folytatta: – De keresztény barbár Isten, aki egy és egyetlen Isten, nekem, szegény, egyszerű asszonynak látszik nagyon vérszomjasnak, akivel nem könnyű lenni jóban, de persze én hiszek benne. Na...? – fejezte be nyomatékosan.

– Semmi na.

– Én gondolom, te mennyországod pokolian furcsa hely, Tajpan. Repked mindenki, mint madár, és van szakálla mindenkinek. Szoktak mennyben szerelmeskedni?

– Nem tudom.

– Ha nem szerelmeskedhetünk, én nem megyek te mennyedbe. Ó, nem, semmiképp. Igaz Isten ide, igaz Isten oda, nem. Akkor az nagyon rossz hely. Meg kell tudnom, mielőtt megyek oda. Tényleg. Jut még eszembe valami, Tajpan. Miért mondja egyetlen igaz Isten, aki fantasztikusan okos, miért mondja, csak egy feleség lehet, ami viszont rettenetes butaság? És ha te vagy keresztény, miért vagyunk mi férj meg feleség, mikor teneked van már feleség? Ez házasságtörés, nem? Nagyon rossz. Miért te szeged meg annyiszor

Tízparancs, hogyan van teneked jogod hívni magad kereszténynek így?

– Nézd, Mejmej... Vannak közöttünk bűnösök is, gyengék is. Az Úrjézus meg fog bocsátani nekünk, néhányunknak. Azt ígérte, megbocsát nekünk, ha megbánjuk bűneinket.

– Én nem bocsátanék meg – szögezte le Mejmej. – Ha én lennék Legegyetlen Isten, én nem bocsátanék meg. De nem ám. Kérdezek másikat, Tajpan. Hogyan lehet Isten „Szentháromság”, mikor van neki elsőszülött fiú, aki szintén Isten, és aki igazi asszonytól született, igazi férfi segítsége nélkül, és aki asszony lett aztán Istennek anyja? Ezt nem értem. De tudd meg, Tajpan, én vagyok olyan keresztény, mint bárki, az istenfáját.

Gyakorta folytattak ilyen beszélgetéseket, és Struan minden alkalommal rájött, hogy olyan vitába bocsátkozott, amelynek se kezdete, se vége, kivéve azt az egy dolgot, hogy csupán egy Isten létezik, az igaz Isten; ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy ezt Mejmej sohasem fogja megérteni. Csupán abban reménykedett, hogy majd idővel az Úr megmutatkozik az asszony előtt...

– Kérlek, Tajpan – ismételte most Mejmej –, kicsi ajándék nem árt senkinek. Már mondtam imát az egyetlen Istennek. Ne feledd el, hogy Kínában vagyunk, és ez kínai folyó.

– De ennek semmi értelme.

– Tudom, Tajpan, nagyon jól tudom. De én vagyok csak kettőesztendő keresztény, és neked és Istennek kell lenni türelmesnek velem. Meg fog bocsátani nekem – fejezte be diadalmasan Mejmej.

– Rendben van – mondta Struan.

Mejmej lement. Megmosott arccal és kézzel, copfba font hajjal tért vissza. A kezében egy papírba csomagolt ezüsttéglát tartott. A papírt kínai írásjelek borították.

– Te írtad?

– Igen. Találtam írótollat és tintát, írtam imát tengeristennek.

– És mi áll benne?

– Ó, Nagyszerű Bölcs és Hatalmas Tengeristen, e hatalmas ajándék fejében, ami majdnem száz ezüsttael, kérlek, vigyél minket biztonságban barbár hajó fedélzetére, aminek neve *China Cloud*, és az én barbáromé, és vigyél rajta minket Hongkong szigetre, amit barbárok loptak el tőlünk.

– Nem sokra tartom az ilyen imát – mondta Struan. – Különbö is, az ezüst az enyém, és nem szeretem, ha barbárnak neveznek.

– Ez udvarias imádság, és igazat mond. És szól kínai tengeristennek. Kínai előtt te barbár vagy. Legfontosabb dolog igazat mondani imában. – Óvatos léptekkel haladva a megdőlt fedélzeten, odament a korláthoz, ott minden erejét összeszedve, kinyújtott karokkal maga elé emelte a papírba csomagolt súlyos ezüsttéglát, lehunyta a szemét, s fennhangon elmondta a papírra vetett imádságot. Ezután – még mindig csukott szemmel – ügyesen kicsomagolta az ezüstdarabot, a papírt a vízbe ejtette, az ezüstöt pedig gyors mozdulattal a kabátja alá dugta. Kinyitotta a szemét, s nézte, mint szívja magába a folyó a papírt a hajó keltette hullámokban.

Vidáman visszakapaszkodott Struanhoz, az ezüstöt szorosán a karjába zárva. – Na. Most pihenhetünk.

– Ez csalás! – tört ki Struan.

– Mi csalás?

– Az ezüstöt nem dobtad a vízbe.

– Psszt! Ne olyan hangosan! Elrontasz mindent! – szólt rá Mejmej, majd suttogva hozzátette: – Persze hogy nem. Te hiszed, én vagyok bolond?

– Azt hittem, áldozatot akarsz bemutatni.

– Azt csináltam, pontosan – suttogta értetlenül az asszony. – Nem hitted, hogy fogom bedobni ezüstöt igazán folyóba, ugye?

Teremtésit! Vagyok én rakás kutyaétek? Vagyok én bolond?

– De akkor miért...

– Psszt! – intette csöndre Mejmej. – Ne olyan hangosan! Tengeristen meghallhat téged.

– Miért tettél úgy, mintha bedobtad volna az ezüstöt? Ez nem áldozat.

– Istenre esküszöm, Tajpan, nem értelek téged egyáltalán. Minek kellene isteneknek ezüst? Mire használnák igazi ezüstöt? Venni igazi ruhákat meg ételeket? Istenek azok istenek, és kínaiak azok kínaiak. Én hoztam áldozatot, és megmentettem neked ezüstöt. Istenre esküszöm, furcsa emberek a barbárok.

Miközben lement, szucsoui dialektusban morgott magában. „Még hogy eldobok ennyi ezüstöt!... Mi vagyok én? Császárnő, hogy elszórjam az ezüstöt? Ajíjje – mormolta a raktérbe vezető folyosón botladozva. – Még az ördögök császárnője se lenne ilyen bolond!” Letette az ezüstöt oda, ahol találta, és visszament a fedélzetre.

Struan hallotta, hogy visszatér; Mejmej még mindig kínaiul dohogott magában.

– Mit mondtál?

– Olyan bolond vagyok én, hogy eldobok ennyi nehezen keresett pénzt? Barbár vagyok én? Pazarló?

– Jól van, jól van... De akkor sem értem, miért hallgatná meg a tengeristen az imádat, amikor ilyen nyilvánvalóan rászeded. Ez az egész úgy fantasztikusan ostoba.

– Kérlek, ne mondj ilyen dolgokat ilyen hangosan – mondta Mejmej. – Áldozatot megkapta. Most fog vigyázni ránk. Tengeristen nem akar igazi ezüstöt, csak szimbólumát. Azt megkapta. – Megcsóválta a fejét. – Istenek olyanok, mint emberek. Elhisznek mindent, ha mondják jól nekik. Lehet, hogy tengeristen nincs itt, és nem segít nekünk úgysem, és elsüllyedünk, sebaj.

– Még valamit tudni szeretnék – mondta nyakasan Struan. –

Miért kell suttognunk? Ez a tengeristen kínai. Hogy az ördögbe értené meg az angol beszédet, hallod-e?

Mejmejt zavarba hozta a kérdés. Összeráncolt homlokkal törte a fejét, majd vállat vont. – Isten az isten. Talán értik barbárok beszédét. Kérsz teát még?

– Köszönöm.

Mejmej újratöltette a csészéket, majd térde köré fonta karjait, nekidöntötte hátát a lejáró csapóajtájának, és egy dalocskát kezdett dudorászni.

A lorha imbolyogva haladt a folyó sodrában. Hajnalodott.

– Talpraesett asszony vagy, Mejmej – mondta Struan.

– És szeretlek is – törleszkedett oda hozzá az asszony. – Hány ilyen ember van te országodban, mint te?

– Körülbelül húszmillió férfi, nő és gyerek.

– Azt mondják, kínaiból van háromszázmillió.

– Ez azt jelentené, hogy a földön minden negyedik ember kínai.

– Én aggódom népemért, ha minden barbár olyan, mint te. Te nagyon sokat megölsz nagyon könnyen.

– Azért öltem meg őket, mert meg akartak ölni engem. És nem vagyunk barbárok.

– Örülök, hogy láttalak téged, mikor ölsz. A fiunk, Duncan lesz méltó rád.

– Mire ő felnő, nem lesz szükség emberölésre.

– Mire felnőnek gyerekei gyerekeinek gyerekei, még mindig lesz ölés. Ember gyilkos vadállat. Legtöbb ember. Mi, kínaiak, tudjuk. De barbárok rosszabbak nálunk. Rosszabbak.

– Ezt csak azért hiszed, mert kínai vagy. Több barbár szokásotok van, mint nekünk. Az emberek változnak.

– Tanulj tőlünk, tanulj kínai leckéből, Dirk Struan – felelte egyszerűen az asszony. – Emberek sose változnak.

– Tanulj tőlünk, tanulj az angol leckéből, kicsim. A világ képes rá, hogy olyan helyé fejlődjön, ahol minden ember egyenlő a törvény előtt. És a törvény igazságos. Becsületes. És megvesztegethetetlen.

– Olyan fontos ez, ha éhezel?

Struan hosszasan elgondolkodott a kérdésen.

A lorha imbolyogva vonszolta magát lefelé a folyón. Bárkák, csónakok, szampanok haladtak el mellettük mindkét irányban, utasaik kíváncsian bámulták a lorhát, de semmit se szóltak. Elkanyarodott előttük a folyó; Struan kurta kormányozdulatokkal tartotta az irányt. Úgy tűnt, a vászontömítés kitart.

– Azt hiszem, igen – felelt végül Mejmej kérdésére. – Igen. Azt hiszem, ez nagyon fontos. Ja, és meg akartam kérdezni tőled valamit. Azt mondtad, meglátogattad Zsin-kua Legmagasztosabb Hölgjét. Honnan ismered?

– Szolgáló voltam a házában – válaszolta nyugodtan Mejmej. – Közvetlen előtte annak, hogy Zsin-kua eladott neked. – Struan szemébe nézett. – Te megvettél engem, ugye?

– Igen, a ti szokásaitok szerint szereztelek meg. De nem vagy rabszolga. Elmehetsz vagy maradhatsz, szabadon. Ezt már az első nap megmondtam.

– Nem hittem neked, Tajpan. Most már hiszek. – A partot figyelte, s a mellettük elhúzó vízi járműveket. – Sose láttam még gyilkolást. Nem szeretem a gyilkolást. Ez azért van, mert én asszony vagyok?

– Igen. Vagyis hogy nem. Nem tudom.

– Te szeretsz ölni?

– Nem.

– Kár, hogy nyilad nem találta el Brockot.

– Nem rá céloztam. Nem akartam megölni, csak azt akartam, hogy lemaradjon.

Mejmej megdöbbsent. – Esküszöm Istenre, te fantasztikus furcsa vagy, Tajpan.

– Esküszöm Istenre, Mejmej – mondta Struan, s szeme környéke ráncba ugrott mosolyától –, te fantasztikus furcsa vagy.

Mejmej az oldalán feküdt, figyelte a férfit, simogatta. Aztán elaludt.

Amikor felébredt, már sütött a nap. A folyón túl sík föld húzódott s veszett el a ködös szemhatáron. Termékeny föld volt, számtalan zöldellő rizstábla tarkította, amelyeken ott hullámozott a téli rizs. Távolabb felhősapkás hegyek derengtek.

Közvetlenül előttük ott állt a Márványpagoda. És mögötte a *China Cloud*.

MÁSODIK KÖNYV

9

Négy nappal később a *China Cloud* Hongkong déli partjánál, a Deepwater Bayben horgonyzott titokban. Hideg volt a reggel, az égbolt borús, a tenger szürke.

Struan a tulajdonosi kajüt rombusz alakú ablakánál állt, és a szigetet nézte. A kopár hegyoldalak meredeken ereszkedtek a tengerbe az öböl körül, csúcsaikat fellegek borították. Az öblöt keskeny, homokos part szegélyezte, a talaj ezen túl ismét meredeken emelkedett a magányos, rongyos szegélyű felhők felé. A víz fölött sirályok rikoltoztak. A hajó törzsét szelíden paskolták a hullámok; a hajó harangja hatszor kondult.

– Tessék! – felelt Struan a kopogtatásra.

– A kutter visszatért – mondta kimerültén Orlov kapitány. Széles vállú, púpos férfi volt, alig öt láb magas, a karjai izmosak, a feje óriási. Csuklójáról, szíjon, csatakorbács lógott. Mióta az ezüstöt átszállították a fedélzetre, a fegyver éjjel-nappal vele volt, még akkor is, amikor aludt. – Odin szakállára mondom, ez a rakomány még a pestisnél is rosszabb.

– Valami baj van?

– Baj? Az én hajómon? Szűz Máriára mondom, az én hajómon ugyan nincs! – Az alacsony, testi hibás férfi rosszindulatúan vihogott. – Legalábbis addig, amíg én ébren vagyok, így van, Zöld Szem?

Struan sok évvel ezelőtt, Glasgow kikötőit járva akadt rá Orlovra. Orlov norvég volt, tengerész; hajótörést szenvedett a veszedelmes Orkney-szigetekenél, s utána nem talált új hajót. Jóllehet a tengerészek esetében nem volt érdekes a nacionálé, mégsem akadt tulajdonos, aki hajóját egy olyan különös figurára bízta volna, aki senkit sem hajlandó „uram”-nak vagy „főnök”-nek szólítani, s kizárólag kapitányként hajlandó szolgálni – mert ennél alább nem

adta.

„Én vagyok a világ legjobb hajóskapitánya! – szokta kiabálni Orlov, s májfoltos, törött orrú arcán végigvonaglott a düh. – Leszolgáltam már az időmet az árbocokon – de ennek vége! Tegyen próbára, és én bebizonyítom, Thor véérére esküszöm!”

Struan levizsgáztatta Orlovot, mennyire ismeri a tengert s a szeleket, próbára tette erejét és bátorságát, s egyikben sem talált kivetnivalót. Orlov beszélt angolul, oroszul, finnül és norvégul. Az esze vágott, mint a borotva, a memóriája döbbenetes volt. S mindezekon felül, bár úgy festett, mint egy gnóm, s szükség esetén úgy tudott ölni, akár egy cápa, becsületes és tökéletesen megbízható volt. Struan először egy kisebb hajót bízott rá, később egy nagyobbat. Aztán egy klippert. Az elmúlt esztendőben nevezte ki a *China Cloud* kapitányává, s tudta, hogy Orlovnál jobbat keresve se találhatna erre a posztra.

Struan újabb csészényit töltött magának a forró, édes rumos teából. – Amint Mr. Robb és Culum a fedélzetre lép, induljon el a hongkongi öböl felé.

- Minél előbb, annál jobb, he?
- Hol van Wolfgang?
- A kajütjében. Kéreti?
- Nem. És legyen rá gondja, hogy ne zavarjanak minket.

Miközben kiment, Orlov ingerlékenyen igazgatta magán átázott tengerészöltözékét. – Minél *előbb* megszabadulunk ettől a pestises rakománytól, annál jobb. Ilyen feneette rakománnyal még életemben nem volt dolgom.

Struan nem válaszolt. Kimerült volt ugyan, de az agya éberén működött. Már csaknem otthon vagyunk, mondta magában. Még néhány óra, aztán a kikötőben már biztonságban leszünk. Hála legyen Istennek a királyi flottáért. A fregattok árnyékában végre megpihenhetek.

A kajüt tágas és fényűző volt, most azonban muskéták, kések, csatakorbácsok és tengerészkardok rendetlen halmaza bontotta. Mielőtt az ezüstöt a fedélzetre hozták, Struan lefegyverezte a legénységet. Most csak nála és Orlov kapitánynál volt fegyver. Struan érezte a hajón eluralkodott feszültséget. Az ezüst mindenkit megfertőzött. Igen, gondolta, nincs ember, aki kivonhatná magát a hatása alól. Még Robb sem. Még Culum sem. Talán még Orlov sem.

A Márványpagodától Hongkongig tartó úton Ah Gip mély ájulásba esett, és meghalt. Struan a tengerbe akarta temetni, Mejmej azonban kérte, hogy ne tegye.

– Ah Gip hűséges szolgáló volt – mondta. – Rossz zsosz volna nem adni vissza szüleinek és eltemetni kínai módra jaj, ez volna rettenetesen nagyon rossz, Tajpan.

Így hát Struan megváltoztatta a menetirányt, s előbb Macauba hajózott, ahol Mauss segítségével tisztességes koporsót vásárolt Ah Gip számára, s átadta a lányt szüleinek. Ezenfelül még tíz taelt is adott nekik a temetés költségeire. Ah Gip szülei hoklók voltak, csónakon élő emberek; megköszönték a pénzt, s arra kérték Struant, hogy a meghalt lány helyére vigye el annak hűgát, Ah Szamot. Ah Szam tizenöt esztendő, víg kedélyű, kerek képű lány volt, aki szintén törte az angolt, s a hoklóknál fölöttébb szokatlan módon – lótuszlába volt. Mejmej már ismerte a lányt, s támogatta a szülők kérését, így aztán Struan ráállt. A szülők háromszáz ezüsttaelt kértek Ah Szamért. Struan hajlandó lett volna kifizetni ezt az összeget, Mejmej azonban azt mondta, nagyon sok arcot veszítenének, ha megadnák az először kért árat. Egyezkedni kezdett a családdal, s végül százhatvan taelre alkudta le a lány ellenértékét.

Struan végigjátszotta a lány megvásárlásának formaságait, mert ez volt a szokás. Miután azonban az alkut megkötötték, s ezzel a lány a kínai törvényeknek megfelelően a rabszolgája lett, Struan Ah Szam szeme láttára összetépte az adásvételt tanúsító iratot, és közölte

vele, hogy az ő házában nem rabszolga, hanem szolgáló lesz. Ah Szam nem értette. Struan tisztában volt vele, hogy a lány később majd megkérdezi Mejmejtől, miért tépte össze a papírt, és hogy az asszony erre majd azt feleli, hogy a barbároknak van néhány különös szokásuk. Ah Szam ebben egyet fog érteni Mejmejjel, és attól kezdve még jobban fog félni urától.

Amíg a hajó Macau kikötőjében horgonyzott, Struan megtiltotta a *China Cloud* legénységének, hogy partra szálljanak. Csak Mauss léphetett a szárazföldre. Struan attól tartott, hogy kiszivárog, mennyi ezüst van a hajón, s jóllehet általában megbízott az embereiben, most, hogy ekkora vagyon volt kéznyújtásnyi közelségükben, nem akart teljesen rájuk hagyatkozni. Számított rá, hogy kalóztámadás éri – akár kívülről, akár belülről. A Macaunál horgonyzó hajón kis híján zendülés ütött ki; Struan és tisztjei első ízben kényszerültek arra, hogy kímélet nélkül alkalmazzák a korbácsot, hogy őrséget állítsanak a tattedélzetre, s hogy messze bent a sekély vizű öbölben, a parttól távol vessenek horgonyt. Egyetlen szampan sem közelíthette meg százyardnyinál jobban a *China Cloudot*.

Struan a kutteren előreküldte első tisztjét, Cudahyt, hogy hozza el Hongkongból Robbot és Culumot titkon a Deepwater Baybe, ugyanakkor szigorúan megtiltotta neki, hogy bárkinek egy szót szóljon az ezüstről. Tisztában volt vele, hogy ez újabb veszélyforrást jelent, de azt is tudta, hogy ezt a kockázatot vállalnia kell. Miután az ezüstöt biztonságba helyezte a *China Cloud* fedélzetén, volt ideje elgondolkozni Zsin-kua, a Nemes Ház, Robb és Culum fölött, s arról: hogyan tovább? Tudta, érkezett az ideje, hogy kialakítsa a Nemes Ház jövőbeli arculatát. Vagy Robb-bal és Culummal, vagy nélkülük. Mindenáron.

Mejmejt otthagyta abban a macaui házban, amit annak idején ő vett neki. Mielőtt elhajózott, az asszonnyal együtt ellátogatott Csen Senghez.

Duncan, hároméves kisfia leborult, hogy földig hajoljon előtte,

Struan azonban fölkapta, és azt mondta neki, hogy ezt soha többé nem szabad tennie, senki emberfia előtt. – Igen, Tajpan – felelte Duncan, Struan pedig anyjával együtt magához ölelte.

Kate-et, a kislányt ugyanilyen szeretettel dédelgették, miközben Csen Seng úgy totyogott körülöttük, mint egy öreg kotlós. Ennivalót s teát szolgáltak fel nekik, majd Csen Seng engedélyt kért Struantól, hogy bevezethesse Kaj-szungot, aki szeretne földig hajolni a Tajpan előtt.

Kaj-szung harminchat éves volt. Szép, arany és bíborvörös ruhában jelent meg, hollófekete haját jade-köves és ezüst hajtűk díszítették. Szinte nyoma sem látszott rajta az eltelt tizenhét esztendőnek: arca akár az alabástrom, szeme ugyanolyan mély tűzű, mint hajdon korában.

Most azonban, amikor kantoni nyelvjárásban, suttogva beszélni kezdett, könnyek csorogtak végig az arcán. Mejmej készségesen fordította a szavait. – Néném nagyon sajnál téged, Tajpan, mert meghalt neked tajtaj. Néném mondja: bármikor akarod, gyerekeid legyenek itt, ő bánik velük mint sajátjaival. És köszöni, hogy annyira kedves vagy hozzá és fiához.

– Mondd meg neki, hogy nagyon csinosnak találom, és hogy köszönöm.

Mejmej lefordította, pityergett egy kicsit Kaj-szunningal, aztán ismét boldogok voltak. Kaj-szung megint földre borult Struan előtt, majd távozott.

Csen Seng félrevonta Struant. – Hallom, teneked talán van jó zosz megint, Tajpan. – Kalácsképe maga volt a testet öltött mosoly.

– Talán.

– Én szerez emberek építeni Hongkong nagyon olcsón, ha van jó zosz! – Csen Seng két kézzel fogta terjedelmes hasát, úgy hahotázott. – Hallod-e, Tajpan! Vegyél szűz rabszolgalány. Akarsz? Én veszek neked. Nagyon olcsón.

– Ajíjje, szűz! Baj van elég!

Struan és Mejmej kézen fogták gyermekeiket, s hazamentek. A pénz, amit Struan nyert az asszonytól, több volt, mint a ház értéke. Mejmej nagy hűhóval, szertartásosan átnyújtotta neki a ház tulajdonjogát igazoló közjegyzői okiratot, majd egy kártyacsomagot vett elő. – Dupla vagy semmi, Tajpan? A tartozásra.

Struan alsót húzott, mire Mejmej jajveszékelve tépni kezdte a haját. – Jaj, jaj, jaj! Én vagyok rusnya kutya-szajha-ringyó! Minek nyitom ki én zsíros számát?

Már-már elviselhetetlen izgalmában lehunyta a szemét, húzott egy lapot, összekucorodott, majd résnyire nyitotta a szemét. Dámát tartott a kezében; boldogan felsikoltott, és Struan karjaiba vetette magát.

Struan megbeszélte vele, hogy gyorsan visszatér Hongkongból, vagy elküldi érte a *China Cloudot*, aztán elhajózott a Deepwater Baybe.

Nyílt a kajüt ajtaja.

– Jó napot, apám – mondta Culum.

– Jó napot, Dirk – szólt Robb.

– Isten hozott benneteket a fedélzeten. Jó utatok volt?

– Elég jó. – Robb egy székbe vetette magát. A szeme karikás volt.

– Kimerültnek látszol, Robb.

– Az is vagyok. Mindent megpróbáltam, amit csak lehetett. – Levetette vastag, párolgó nagykabátját. – Senki sem hajlandó hitelezni nekünk. Elvesztünk. Milyen jó híreid vannak a számunkra, Dirk? – Végigtapogatta szalonkabátja zsebeit, s egy levelet húzott elő. – Tartok tőle, hogy én még azokkal sem tudok szolgálni. Ez a tegnapi postával jött neked. Apától.

Mindaz az izgalom és boldogság, ami az elmúlt napok miatti események miatt kavargott Struanban, most egy csapásra elillant. Winifred, gondolta, biztos róla van szó. Elvette a levelet. A pecsét érintetlen volt. Felismerte apja szálkás betűit. – Mi hír odahaza? –

kérdezte, s összeszedte magát, hogy ne remegjen a hangja.

– Csak ez a levél jött, Dirk. Én nem kaptam semmit. Sajnos. Mi van veled? Mi történt az arcoddal? Megégetted? Ne haragudj, amiért csak ilyen keveset tudtam segíteni.

Struan az asztalra tette a levelet. – Megvetted a földet?

– Nem. Elhalasztották az árverést. – Robb megpróbált nem nézni a levélre.

– Holnap lesz, apám. Nem volt elegendő idő a parcellázásra. Ezért halasztották el. – Culum megtántorodott: a hajó a vitorlákba kapaszkodó szél hatására imbolyogni kezdett. A fiú az asztalba kapaszkodva fölegyenesedett. – Kinyissam a levelet?

– Nem, köszönöm. Láttad Brockot?

– A *White Witch* két nappal ezelőtt jött vissza Vampoáról – felelte Robb. – Én magam nem láttam Brockot. Csakugyan háborúban állunk megint?

– Igen – válaszolta Struan. – A flotta még Hongkongban van?

– Igen. De amikor Eliksen megjött a hírrel, nyomban harckészültségbe helyezték. Járőröket küldtek ki, hogy őrizzék a keleti és a nyugati bejáratokat. Meg fogják támadni Hongkongot?

– Ne nevettesd ki magad, Robbie.

Robb a hajó nyomdokvizét figyelte. Mennyire megváltozott Dirk arca, gondolta. Aztán észrevette a kajütben egymásra dobált fegyvereket. – Miért van itt ennyi fegyver, Dirk? Mi történt?

– Longstaff miben töri a fejét, Culum? – kérdezte Struan.

– Nem tudom – felelte Culum. – Csak egyszer láttam, akkor, amikor engedélyt adott az árverés elhalasztására.

– Én se láttam őt, Dirk. Mióta megjelent rólunk az a cikk az újságban, egy csomó emberrel csak nagy nehézségek árán tudok szót váltani. Főleg Longstaff-fal.

– Csakugyan? Mi történt?

– Másnap találkoztam vele. Megkérdezte tőlem: „Mondja csak, igaz ez?”, és amikor megmondtam neki, hogy igen, az orrába tömött egy csipet tubákot, és azt mondta: „Kár. Nos, én most nagyon el vagyok foglalva, Robb. Jó napot.” És ivott még egy pohár portóit.

– Miért, hát mit vártál tőle?

– Nem tudom, Dirk. Talán egy kis együttérzést. Vagy valami segítséget.

– Nem csapta el Culumot. Ez a javára írandó.

– Csak azért akarta, hogy maradjak, mert pillanatnyilag nincs senki, aki elvégezné számára ezt a feladatot – mondta Culum, majd belefogott, hogy elmesélje az utóbbi két hét eseményeit. Az arca már vesztett a kór okozta sápadtságából. – Azt hiszem, örül neki, hogy tönkrementünk. Vagyis hogy – tette hozzá sietve –, én itt nem vagyok fontos. Úgy értem, annak, hogy a Nemes Ház ment tönkre.

– Ha a Nemes Ház nem minket jelent, akkor az valami másik cég lehet, Culum.

– Igen, apám, tudom, de... Úgy értettem, hogy... hogy te nagyon kivételes kapcsolatban álltál Longstaff-fal. A gazdagságod miatt hajbókolt a tudásod előtt. A vagyoned nélkül viszont nem vagy nemesember. És ha nem vagy nemes, nem lehetsz egyenlő vele. És ha nem vagy egyenlő vele, már nincs is mit tanuljon tőled. Én ezt nagyon szomorú dolognak találom.

– Hol tanultad ezt a szót, hogy „hajbókolni”?

– Várd ki, amíg meglátod Hongkongot.

– Mit jelentsen ez a válasz, fiam?

– Néhány óra múltán ott leszünk. Majd meglátod magad – válaszolta Culum, majd élesebbre váltott a hangja. – Kérlek, apám, nyisd ki a levelet.

– A hírek várhatnak. Winifred teljesen el volt gyengülve, amikor otthagytad. Csodára vársz talán?

– Igen, abban bízom. Igen... imádkoztam érte.

– Gyertek le velem – mondta Struan.

A takarosan felmáglyázott ezüsttéglák kísértetiesen csillogtak a raktér imbolygó lámpásának fényében. A fülledt levegőt a nyers ópium émelyítő illata hatotta át. Mindenütt svábbogarak nyüzsögtek.

– Ez lehetetlen – suttogta Robb, megérintve az ezüstöt.

– El nem tudtam képzelni, hogy létezik olyan hely a földkerekségen, ahol ennyi ezüst van felhalmozva – mondta az ugyancsak döbbent Culum.

– Márpedig itt van az orrod előtt.

Robb remegő kézzel fölemelt egy ezüsttéglát, hogy bizonyóságot nyerjen. – Hihetetlen.

Struan elmondta nekik, hogyan tett szert az ezüstre. Beszámolt mindarról, amit Zsin-kua mondott neki, de nem tett említést a pecsétről, a négy félpénzről, az öt lakról, amin Hongkongon földet kell vásárolnia Zsin-kua részére, a másik öt lakról sem, amit meg kell őriznie a számára, és arról az egy lakról sem, amit Gordon Csennek kell adnia. Elmesélte nekik a Brockkal folytatott vízi ütközetet is. Mejmejről azonban nem szólt.

– Az a mocskos kalóz! – háborgott Culum. – Ha Longstaff meghallja, fölakasztatja mindkettőt, Brockot is, Gortht is.

– Ugyan miért? – kérdezte Struan. – Brock nem tett többet, mint én. Véletlenül összeütköztünk.

– De hát ez nem igaz! Be tudod bizonyítani, hogy...

– Nem tudok és nem is akarok bizonyítani semmit. Brock megpróbálta, de nem sikerült neki, ennyi az egész. Ez a mi kettőnk dolga, senkinek semmi köze hozzá.

– Nekem ez nem tetszik – mondta Culum. – A szándékos kalózcsелеkményeket nem így ítéli meg a törvény.

– Eljön még a számonkérés napja, majd ha itt lesz az ideje.

– Istennek legyen hála, megmenekültünk – szólt erőtlen hangon Robb. – Most végig tudunk csinálni minden nemzetközi pénzügyletet. Mi leszünk a leggazdagabb cég a Keleten. Áldjon meg téged az Isten, Dirk. Hihetetlen vagy. – Most, hogy biztosítva látta a jövőt, Robb lelkében diadalünnepet ült. Most már annyi pénzünk lesz, hogy még Sarah költekező hajlamait is ki tudja elégíteni. Nyomban hazamehetek. Talán Dirk meggondolja magát, és nem megy el, sose megy haza, elfeledi a parlamentet. Vége az aggodásnak. Vehetek egy kastélyt, s élhetek nyugalomban, mint egy földesúr. A gyerekeim megházasodnak, jó életük lesz, és marad még annyi pénz, hogy a gyerekeik gyerekeinek is jut belőle. Roddy befejezheti az egyetemet, bankár lesz, és sohasem kell idegeskednie a Kelet miatt. – Áldjon meg az Isten, Dirk!

Culum ugyanilyen kitörő örömmel fogadta a hírt. Ez nem ezüst, ujjongott magában, ez hatalom! Vehetsz rajta fegyvereket, vásárolhatsz rajta szavazatokat, hogy többséget szerezz a parlamentben. Itt a válasz a Chartára és a chartistákra. Mint Tajpan, jó célra használhatom mindazt a hatalmat, amit ez a vagyon jelent. Hála legyen néked, Uram, fohászkodott buzgón, amiért megsegítettél minket a szükség órájában.

Culum most egészen más szemmel látta az apját. Az elmúlt hetekben sokat gondolt arra, amit apja mondott neki a vagyonról, a hatalomról és azok hasznáról. Most, hogy ott volt Glessing közelében, s megérezte valamit Longstaff hatalmából, hogy látta a sunyi, gunyoros mosolyokat s a nyílt örömet a Nemes Ház bukása felett, rádöbben, hogy egy ember egymagában, születési előjogok vagy hatalom nélkül védtelen.

Struan megérezte Robb és Culum pénzsóvárságát. Pénz kell nekik, gondolta. De légy igazságos: bárkivel ezt tenné az ezüst. Nézd csak önmagad: megöltél nyolc-tíz embert, hogy megőrizd. Úgy ám, s megölsz még vagy százat. Nézd csak meg, mire kényszerít tulajdon fiaddal és öcséddel szemben is!

– Szeretnék valamit tisztázni előttetek – mondta. – Ezt az ezüstöt kölcsönbe kaptam. Becsületszóra. Felelősséggel tartozom érte Zsin-kuának. *Én* tartozom érte felelősséggel, nem a Nemes Ház.

– Ezt nem értem, Dirk – szólta Robb.

– Hogy érted ezt, apám?

Struan egy Bibliát vett elő. – Először esküdjetek meg a Szentírásra, hogy mindaz, amit most mondok, hármunk titka marad.

– Muszáj esküdni? – kérdezte Robb. – Én természetesen amúgy se mondanám el senkinek.

– Hajlandó vagy megesküdni rá, Robb?

– Persze.

Mindketten megesküdtek, hogy megőrzik a titkot.

Struan az ezüstre fektette a Bibliát. – Ezt az ezüstöt kizárólag a Nemes Ház megmentésére lehet felhasználni, azzal a kikötéssel, hogy először: ha valamelyikőtök Tajpan lesz, beleegyezik, hogy a céget teljes mértékben elkötelezi a hongkongi és a kínai kereskedelem támogatása mellett; másodsor: a cég állandó székhelye Hongkongon lesz; harmadszor: átveszi a Zsin-kuával és leszármazottaival szemben vállalt felelősségemet és adott szavamat; negyedszer: garantálja, hogy a Tajpan, akit utódjául kijelöl, ugyanezt cselekszi; és végül – Struan a Bibliára mutatott – beleegyezik, hogy a mindenkori Tajpan kizárólag keresztény és rokon lehet. Esküdjetek a Szentírásra, hogy mielőtt a Tajpan tisztjét utódokra átruházzátok, megesküdtök őt a Szentírásra, hogy betartja ugyanezeket a feltételeket.

Csend következett, majd Robb szólalt meg, aki ismerte bátyja gondolkozásmódját: – Elmondtad az összes kikötést, amit Zsin-kua feltételül szabott?

– Nem.

– És mi a többi?

– Majd elmondom, ha megesküdtetek. Rajtatok áll, megbíztok-e bennem vagy sem.

– Ez nem túl tisztességes eljárás.

– Az ezüst sem túl becsületes, Robb. Meg kell bizonyosodnom. És e pillanatban egyikőtök sem rokonként áll előttem. Egy évszázad a tét. Vagy kétszáz év. – A himbálózó lámpás gyenge fényében élénkzölden csillogott Struan szeme. – Én a kínaiak időfogalma szerint köteleztem el a Nemes Házat. Veletek – vagy nélkületek.

Úgy tetszett, a levegő érezhetően megsűrűsödött. Robb nyakán s vállán érezte a nedvességet. Culum elképedve meredt apjára.

– Hogy érted azt, hogy teljes mértékben elkötelezni a céget Hongkong támogatása mellett? – kérdezte Robb.

– Hogy támogatja, örködik fölötte, és állandó kereskedelmi központtá teszi. A kereskedelem pedig Kína kapujának kulcsa. Egész Kínáé. Eszköz, amely révén Kína bevonható a népek családjába.

– Ez lehetetlen! – mondta Robb. – Lehetetlen!

– Talán csakugyan az. Ennek ellenére ezzel fog megpróbálkozni a Nemes Ház.

– Úgy érted, segíteni Kínát, hogy világhatalommá váljék? – kérdezte Culum.

– Igen.

– De hát ez veszedelmes! – csattant fel Robb. – Ez örültség! Van elég baj a világon anélkül is, hogy segítenénk ezt a pogány siserahadat! Ezek el fognak tiporni minket. Valamennyiünket! Egész Európát!

– Jelenleg a földkerekségen élő emberek közül minden negyedik kínai. Most kitűnő alkalmunk van rá, hogy segítsük őket. Hogy megtanítsuk őket a mi szokásainkra. A brit szokásokra. A törvényre, a rendre, az igazságszolgáltatásra. A kereszténységre. Eljön még a nap, amikor úgy döntenek, hogy kirajzanak. Nekem az a véleményem, hogy most kell megismertetni őket a mi szokásainkkal.

– Ez lehetlenség. Sose fogod tudni megváltoztatni őket. Soha. Falra hányt borsó.

– Ezek a feltételek. Öt hónap múltán Tajpan leszel, téged pedig majd Culum követ – ha méltó lesz rá.

– Jézus a mennyekben! – robbant ki Robb. – Ezért küzdöttél hát annyi éven át?

– Igen.

– Mindig tudtam, hogy vannak álmaid, Dirk. Na de ez... ez már sok a jóból. Nem is tudom, minek nevezzem: szörnyűnek vagy csodálatosnak. Én ezt már nem tudom fölfogni.

– Lehet, hogy nem tudod – felelte kemény hangon Struan.

– De ez a feltétele annak, hogy fenntartsd magadat és a családodat, ez a feltétele a jövőtöknek. Öt hónap múlva Tajpan leszel. Legalább egy esztendeig.

– Már mondtam neked, hogy ez egy oktalan döntés. – Robb elvörösödött, vonásai eltorzultak. – Én nem tudok annyit, és nincs bennem annyi ravaszság, hogy bánni tudjak Longstaff-fal, vagy hogy megőrizzem a Nemes Ház vezető helyét ennyi háborús intrika közepette. Vagy hogy megbirkózzak a kínaiakkal.

– Tudom. Azt is tudom, milyen kockázatot vállalok. Hongkong azonban most már a miénk. A háború pedig ugyanolyan gyorsan fog véget érni, mint a legutóbbi. – Struan az ezüstre mutatott. – Ezt a sziklát nem könnyű szétverni. Mostantól kezdve csupán kereskedni kell. És te jó kereskedő vagy.

– Itt nemcsak kereskedésről van szó. Hajózni kell, kalózok ellen harcolni, kordában tartani Brockot, és még ezer más dolgot csinálni.

– Öt hónap elég lesz rá, hogy a legfontosabbakat elintézzük. A többi már a te gondod.

– Az enyém?

– Igen. Ezzel az ezüsttel együtt jelenleg hárommillió a vagyonunk. Amikor elmegyek, egymilliót magammal viszek. Ezenfelül amíg élek,

enyém a haszon húsz százaléka. Te ugyanezt teszed. – Culumra nézett. – Mire pedig te is leköszönsz a Tajpan tisztéről, tízmillió lesz a vagyonunk, mert én a parlamentben örködni fogok fölötted és a Nemes Ház fölött, és olyan gazdaggá teszem a céget, amiről álmodni se mersz. Nem kell többé olyan emberekre hagyatkoznunk, mint Sir Charles Crosse, Donald McDonald, McFee, Smythe, Ross meg a többi, akiket azért pénzelünk, hogy a mi érdekünkben szavazzanak – erről majd magam gondoskodom. És időről időre visszajövök majd Hongkongba, így hát nem kell aggódnodok.

– Ennekem elég annyi pénz, hogy szép csöndben álmodozzak, és aztán békében ébredhessek Skóciában – mondta Robb. – Nem a Keleten. Nem akarok itt meghalni. A legközelebbi hajóval hazamegyek.

– Egy év és öt hónap nem olyan nagy kérés.

– Ez követelés, Dirk, nem kérés.

– Ha nem egyezem bele a feltételekbe, akkor el kell mennem? – kérdezte Culum. A szája kiszáradt, a szíve összeszorult.

– Nem. Attól még társtulajdonos maradsz, jóllehet csak kisebb jogkörű társ. Tajpan azonban sohasem lehetsz. Soha. Ez esetben valaki mást kell keresnem és betanítanom. Egyetlen év tisztességes kérés – követelés – Robbtól. Ő már tizenegy éve tanulja ezt a mesterséget. – Struan fölött egy ezüstitéglát. – Neked, Culum, ha most igent mondasz, még bizonyítanod kell. Te csupán potenciális utód leszel, ez minden. Nem fogsz a mi verítékünkön hízni, se az enyémen, se Robbén. Ez a klán s egyben az élet törvénye is, és jó törvény. Mindenkinek a maga lábán kell megállnia. Természetesen én amennyire tudlak, segíteni foglak, amíg csak élek, de rajtad áll, hogy megmutasd, mennyit érsz. Csak igazi férfinak van joga ahhoz, hogy az élre álljon.

Culum elvörösödött.

Robb irtózva meredt Struanra. – Neked nem Tajpanra van szükséged arra az évre, Dirk. Neked csupán egy szárazdajka kell arra

az évre, nem így van?

– Ha most öt esztendőre elvállalod a tiszte, azt választasz utódodul, akit csak akarsz.

– Ha megígérek öt esztendőt, most nyomban kizárhatom Culumot?

– Igen – vágta rá Struan. – Szerintem kár lenne, de rajtad áll a döntés.

– Látod, mit tesz a hatalom az emberrel, Culum? – kérdezte feszült hangon Robb.

– A Nemes Háznak ez a változata e nélkül az ezüst nélkül halálra van ítélve – mondta Struan neheztelés nélkül. – Elmondtam a feltételeimet. Határozzátok el magatokat.

– Most már értem, miért gyűlölnek téged ezeken a vizeken – mondta Culum.

– Csakugyan érted, fiam?

– Igen.

– Ezt sohasem fogod megérteni igazán, míg le nem telik az az öt esztendő.

– Ezek szerint nincs sok választásom, apám. Szóval öt év, vagy semmi?

– Minden vagy semmi, Culum. Ha hajlandó vagy második lenni a sorban, hát csak rajta. Én azt próbálom megértetni veled, hogy a Nemes Ház Tajpanjának lenni annyi, mint vállalni, hogy egyedül légy, hogy gyűlöljenek, hogy legyen valami elévülhetetlen értékű célod, s hogy feláldozz bárkit, aki felől nem vagy biztos. Még semmit sem bizonyítottál, de mert a fiam vagy, ezért most felkínálom neked Ázsia legnagyobb hatalmát. Ilyen hatalom birtokában szinte bármit el lehet érni e földön. Nem könnyű szívvel ajánlom föl neked. Én tudom, mit jelent a Tajpannak lenni. Dönts hát, az istenfáját!

Culum szeme a Bibliára szegeződött. Aztán az ezüstre. Nem akarok második lenni a sorban, gondolta. Ezt az egyet tudom. A

rangsor másodikja sosem képes értékes dolgokat művelni. Rengeteg idő van még, hogy fontolóra vegyem a feltételeket, Zsin-kuát és a világ gondjait. Amiatt talán nem is kell aggódnom, hogy lesz-e belőlem Tajpan; lehet, hogy Robb úgy találja majd, hogy nem vagyok méltó rá. Ó, Uram, engedd, hogy bebizonyítsam: lehet belőlem Tajpan, hogy jó ügy érdekében élhessek a hatalommal. Segítse ez az eszköz a Te céljaidat. A Chartát el kell fogadtatni. Ez az egyetlen módja.

Veríték ütött ki homlokán. Kezébe vette a Bibliát. – Az Úristenre esküszöm, hogy betartom ezeket a feltételeket, ha Tajpan leszek. Isten engem úgy segítjen. – Remegett a keze, miközben visszatette a könyvet.

– Robb? – kérdezte Struan anélkül, hogy fölpillantott volna.

– Öt évig Tajpan leszek, és visszaküldhetem Culumot Skóciába? Most rögtön? Bármit megváltoztathatok úgy, ahogy nekem tetszik?

– Igen. Megismételjem, amit mondtam? Öt hónap múlva azt teszel, amit jónak látsz. Ha a többi feltételbe beleegyezel.

A raktérben megsűrűsödött a csend, csupán a patkányok szűnni nem akaró neszezése hallatszott a sötétben.

– Miért akarnál kirekeszteni, bácsikám? – kérdezte Culum.

– Hogy fájdalmat okozzak az apádnak. Már csak te maradtál meg neki a családjából.

– Így van, Robb. Ő az egyetlen.

– Rettenetes dolog ilyet mondani! Rettenetes! – rendült meg Culum. – Rokonok vagyunk. Rokonok.

– Igen – felelte kínlódva Robb. – De most nyílt lapokkal játszunk. Apád a céljai érdekében hajlandó feláldozni engem, téged, a gyerekeimet. Miért ne tenném én is ugyanezt veled?

– Lehet, hogy megteszed, Robb – válaszolta Struan. – Lehet, hogy megteszed.

– Tudod, hogy sohasem tennék olyat, ami bántana téged. Jóságos

Isten, mi történik velünk? Szert tettünk némi ezüstre, és máris bűzlünk a mohóságtól, és az Úr a tudója, mi mástól még. Kérlek, engedj el. Öt hónap múlva. Kérlek, Dirk.

– Nekem *el kell mennem*. Csak a parlamentből tudom igazán irányítani Longstaffot és utódait... mint ahogy ti is ezt fogjátok tenni, ha itt hagyjátok Ázsiát. A parlament az a hely, ahol keresztülvihetjük a tervünket. Culumnak azonban bele kell tanulnia a dologba. Egy évig Tajpan leszel, aztán mehetsz.

– Hogyan tud beletanulni ilyen rövid idő alatt?

– Öt hónap alatt megtudom, hogy lehet-e belőle Tajpan. Ha nem, másként fogom intézni a dolgokat.

– Hogyan?

– Hajlandó vagy elfogadni a feltételeket, Robb? Ha igen, akkor esküdj meg a Szentírásra, és menjünk fel a fedélzetre.

– Mit akarsz tenni?

– A teremtedet! Elfogadod a feltételeket vagy sem? Egy évre? Öt évre? Vagy semennyire?

Robb hol egyik, hol másik lábára helyezte testsúlyát, ahogy a hajó imbolyogni kezdett az erősödő szélben. Egész lénye arra intette, hogy ne tegye le az esküt. De le kell tennie. A családja érdekében le kell tennie. Fölvette a Bibliát; nehéznek érezte. – Annak ellenére, hogy irtózom a Kelettől és mindentől, ami e szón értendő, esküszöm az Úrra, hogy legjobb tudásom szerint betartom a feltételeket. Isten engem úgy segítjen. – Struannak nyújtotta a Bibliát. – Azt hiszem, megbánod még, hogy rávettél, hogy maradjak mint Tajpan – egy esztendőre.

– Meglehet. Hongkong viszont nem fogja megbánni. – Struan kinyitotta a Bibliát, és megmutatta nekik a négy félpénzt, amelyeket korábban pecsétviasszal ragasztott a könyv borítójának belső lapjára. Elmondta nekik Zsin-kua valamennyi feltételét – kivéve azt, amely Gordon Csenre vonatkozott. Ez az én dolgom, gondolta, majd egy pillanatra eltöprengett azon, hogy vajon mit gondolhatott

Culum, amikor először hallotta hírét féltestvérének és Mejmejnek. Robb tudott Mejmejről, jóllehet sohasem találkozott vele. Struan elgondolkodott, vajon ellenségei beszámoltak-e már Culumnak Gordonról és Mejmejről.

– Azt hiszem, igazad volt, hogy megeskettél minket – mondta Robb. – Csak a Jóisten a megmondhatója, miféle gonoszságot jelentenek ezek a pénzdarabok.

Miután visszamentek a kajütbe, Struan az asztalához lépett, és feltörte a levél pecsétjét. Elolvasta az első bekezdést, s boldogan felkiáltott: – Él! Winifred él! Jól van!

Robb kikapta a kezéből a levelet. Struan magánkívül volt az örömtől; átölelte Culumot, majd dzsiggelni kezdett, a dzsig pedig skót körtánccá alakult – belekarolt Culumba, magukhoz húzták Robbot, s egy csapásra elillant belőlük minden bizalmatlanság és gyűlölet.

Aztán Struan hatalmas erejű karjai megállították őket. – Most együtt! Egy, két, hár! – kiáltotta, s mindhárman egyszerre, torkuk szakadtából harsogták a klán latin csatakiáltását:

– *Feri!* Üsd, vágd!

Struan ezután ismét átölelte őket, s felharsant a hangja: – Hajópincér!

A tengerész rohanva érkezett. – Parancs, uram!

– Dupla adag rumot minden embernek. A dudás jöjjön a tattedélzetre! Maga pedig hozzon egy üveg pezsgőt és még egy kanna teát!

– Igenis, uram!

Így hát a három férfi békét kötött egymással. Lelkük mélyén azonban mindhárman tudták, hogy mostantól kezdve minden megváltozott közöttük. Túl sokat mondtak. Egy kis idő, s

mindegyikük elindul a maga útján – egyedül.

– Istennek legyen hála, hogy csak utána nyitottad ki a levelet, Dirk – mondta Robb. – Istennek legyen hála ezért a levélért. Rettenetesen éreztem magam. Rettenetesen.

– Én is – szólt Culum. – Olvasd fel, apám.

Struan elhelyezkedett a mély bőr karosszékben, és fölolvasta nekik a levelet. Gael nyelven írták, a dátum szerint négy hónapja, egy hónappal az után, hogy Culum elhajózott Glasgow-ból.

Parlan Struan azt írta, hogy Winifred élete két héten át egy hajszálon függött, de aztán a gyógyulás útjára lépett. Az orvosok nem tudták egyéb magyarázatát adni, mint hogy fölvták a vállukat, és azt mondták: „Isten akarata.” Winifred most ott élt Parlan Struannal abban a kis majorban, amit sok évvel ezelőtt Struan vásárolt az apjának.

– Winifred biztos boldog ott – mondta Culum –, bár arrafelé szolgákon és kecskéken kívül mással nemigen válthat szót. És hová fog iskolába járni?

– Előbb csak hadd szedje össze magát, aztán majd erről is elgondolkozunk – mondta Robb. – Folytasd, Dirk.

A levél családi hírekkel folytatódott. Parlan Struannak két bátyja és három nővére volt, valamennyi családos, akiknek már a gyerekeik is házasok voltak, s azoknak is voltak gyermekeik. Parlan Struan gyermekei – Dirk és Fiona az első házasságából, Robb, Uthenia és Susan a második feleségétől – szintén családos emberek voltak.

Parlan Struan leszármazottjai közül sokan emigráltak: a kanadai kolóniákra, az Amerikai Egyesült Államokba. Néhányan az Indiákra, illetve Dél-Amerikába vetődtek.

Parlan Struan megírta, hogy Alastair McCloud, aki Robb nővérét, Susant vette feleségül, Hector fiával visszatért Londonból, hogy ismét Skóciában telepedjen le – a kolerában meghalt Susannak és lányának, Clairnek elvesztése rettenetesen nyomasztotta, csaknem összetörte lelkileg; megírta, hogy levelet kapott Kenéktől – Flóra,

Dirk húga Farran Kenhez ment férjhez, s tavaly elhajóztak a virginiai Norfolkba. Szerencsésen megérkeztek, jó útjuk volt, ők és a gyerekeik egyaránt boldogok, és jól érzik magukat.

A levél így folytatódott: „Mondd meg Robbnak, hogy Roddy tegnap elutazott az egyetemre, magam ültettem föl az Edinburghba induló postakocsira, hat shillinggel a zsebében és négy napra való elemózsiával. Unokaöcséd, Dougall Struan azt írta nekem, hogy az ünnepeken majd meghívja magához a fiút, s gyámolítja mindaddig, míg Robb haza nem tér. Voltam olyan bátor, hogy Robb nevében küldtem a fiúval egy ötven guinea értékű bemutatóra szóló váltót egyesztendei koszt-kvartélyára s heti egy shilling zsebpénzre. Ezenfelül adtam neki egy Bibliát, s figyelmeztettem, hogy kerülje a szabados nőszemélyeket, a tivornyázást és a szerencsejátékokat, aztán figyelmébe ajánlottam egy sort Will Shakespeare Hamletjéből: »Kölcsönt ne végy, ne adj«, ^[1] ezt le is írtam vele, és betettem a szentírás födele alá. Szép írása van a fiúnak.

Drága Ronaldádat és a gyerekeket közös sírba temették, egyikébe azoknak, miket a járványkor ástak. Roppant sajnálom, Dirk fiam, de a törvény úgy mondja, hogy a ragályban meghaltakat így kell eltemetni – elégetve, majd klórmésszel leöntve maradványaikat –, hogy megóvják az élőket. Magát a temetési szertartást viszont hitünk előírásai szerint végezték, s a földet, ahová temették őket, mint megszentelt területet elkerítették. Nyugodjanak békében.

Winnie miatt ne aggódj: most már teljesen rendbejött, és itt, a Loch Lomond mellett, amit az Úr lába érintett, rendes, istenfélő nővé fog növekedni. És most fogadd meg szavamat: ne hagyd, hogy azok a barbár pogányok ott az indiai Kitájban elragadják a lelkedet, és gondosan zárd be ajtódat a gonosz előtt, amely azokon az ördögi szigeteken tenyészik. Nem szándékszol hazatérni mostanában? Én ugyan kitűnő egészségnek örvendek és az Úr áldása rajtam, de már csupán hét esztendő hiányzik az Úr megígérte hetedik ikszhez, s ezekben a rettenetes időkben jó, ha négyszáz közül egy megéri ezt. Nagyon jól vagyok. Az újságok azt írják, hogy Glasgow-ban,

Birminghamben meg Edinburghban nagy zendülések voltak. A chartisták megint lázadoznak. Két nappal ezelőtt Glasgow-ban volt egy jó kis akasztás birkalopás miatt. Az ördög vigye az angolokat! Micsoda világot élünk – egy rendes skót embert fölakasztanak csupán azért, mert ellopott egy angol bárányt. És egy skót bíró ítél így! Rettenetes. Ugyanezen bíró több száz embert küldött az ausztráliai Van Diemen-földre lázadás és sztrájk miatt, meg azért, amiért fölgyújtottak egy gyárat. Culum barátját, Bartholomew Angust, tízesztendei száműzésre küldték Új-Dél-Walesbe, mert ő volt a vezetője az edinburghi chartista lázadásnak. Még mindig...”

– Uramisten! – kiáltott föl Culum.

– Ki ez a Bartholomew, fiam? – kérdezte Struan.

– Egy szobában laktam vele az egyetemen. Szegény Bart...

– Tudtad róla, hogy chartista? – kérdezte Struan élesen.

– Persze. – Culum az ablakhoz ment, s a hajó nyomdokvizét nézte.

– Te is chartista vagy, Culum?

– Magad mondtad, hogy a charta jó dolog.

– Igen. Viszont azt is értésedre adtam, mi a véleményem a felkelésről. Részt veszel a chartisták mozgalmában?

– Ha odahaza lennék, részt vennék. Az egyetemisták többsége a chartistákhoz húz.

– Hát akkor örülök neki, hogy itt vagy, a mindenségit! Ha Bartholomew vezetője volt egy zendülésnek, akkor rászolgált arra a tíz évre. Jó törvényeink vannak, és miénk a földkerekség legjobb parlamenti rendszere. Felkeléssel, lázadással, sztrájkokkal nem lehet változást elérni.

– Mi áll még a levélben, apám?

Struan egy percig fia hátára meredt, hangjából Ronalda hangjának tónusát vélte kihallani. A jövőben alaposabban figyelemmel kell kísérenem ezeket a chartista ügyeket, figyelmeztette

magát gondolatban, majd folytatta a felolvasást: „A Felföldről még mindig naponta érkeznek emberek Glasgow-ba, mert a klánok fejei még mindig elzárva tartják előlük a klán földjeit, s megfosztják a klántagokat születésük adta jogaiktól. Az a feketemájú pokolfajzat, Struan grófja, most katonákat toboroz az ezredébe, hogy az indiai kolóniákon harcoljanak. Csak úgy tódulnak a zászlaja alá a népek, vonzza őket az ígért hadizsákmány meg föld. Azt beszélik errefelé, hogy megint háborúznunk kell azokkal az átkozott amerikaiakkal a kanadai kolóniák miatt, és az a beszéd is járja, hogy háborúság dül azok között az ördögi franciák meg az oroszok között az ottomán törökök miatt. Ezek az istenverte franciák...! Mintha nem szenvedtünk volna még eleget a miatt az ördögfattya Bonaparte miatt...!

Szomorú állapotok között élünk, fiam. Jut is eszembe: azt tervezik, hogy öt éven belül vasútvonallal kötik össze Glasgow-t és Edinburght. Hát nem nagyszerű? Akkor talán össze tudnánk fogni mi, skótok, kikergethetnénk ezeket az ördögi angolokat, és saját királyt választhatnánk. Öllek téged s az öcsédet, s öleld meg a nevemben Culumot. Tisztes atyád: Parlan Struan.”

Struan fanyarkás mosollyal az ajkán fölnézett. – Még mindig ugyanolyan vérszomjas, mint volt.

– Ha a gróf katonákat toboroz, hogy Indiába vigye őket, előfordulhat, hogy ide is eljutnak – mondta Robb.

– Igen, nekem is ugyanez jutott az eszembe. Hát, öcsém, ha ezek a katonák valaha is eléri a Nemes Ház felségterületét, akkor az a sereg fej nélkül megy haza, Isten engem úgy segítjen!

– Isten engem úgy segítjen! – visszhangozta Culum.

Kopogtattak az ajtón, majd a hajópincér sietett be a kajütbe pezsgővel, poharakkal, teával. – Orlov kapitány köszöni szépen a legénység nevében, uram.

– Mondd meg neki, hogy az őrség leteltével Wolfganggal együtt jöjjön ide hozzánk.

– Igenis, uram.

Miután a steward kitöltötte a bort és a teát, Struan fölemelte a poharát. – Igyunk Winifredre, aki visszatért a halál torkából!

Ittak, majd Robb szólalt meg: – És most emeljük poharunkat a Nemes Házra. Arra, hogy soha többé ne tegyünk és ne gondoljunk egymásról semmi rosszat.

– Úgy legyen.

Megint ittak.

– Robb! Amint Hongkongba érünk, írd az ügynökeinknek. Írd meg nekik, hogy tudják meg, kik voltak a bankunk igazgatói, és hogy ki volt a felelős a túl sok hitel folyósításáért.

– Rendben van, Dirk.

– És ha ez megvan, apám? – kérdezte Culum.

– Akkor tönkretesszük a felelősöket – felelte Struan. – És a családjukat.

Culum úgy érezte, megdermeszti a mondat sugallta kérlelhetetlen véglegesség. – A családjukat miért?

– Mit tett a mohóságuk a miénkkel? Mivelünk? A jövőnkkel? Éveken át kell fizetnünk a kapzsiságuk miatt, ők is ugyanígy fognak fizetni. Mindahányan.

Culum fölállt, és az ajtóhoz lépett.

– Hová, fiam?

– Az árnyékszékre.

Becsukódott mögötte az ajtó.

– Sajnálom, amit mondtam – sóhajtott Struan. – De meg kellett mondanom.

– Tudom. Én is sajnálom. De ami a parlamentet illeti, igazad van. A parlament hatalmas nőttön-nő, és a nagy kereskedelmi ügyleteket ott kell elintézni. Én majd szemmel tartom a pénzügyeket, és mindketten szemmel tarthatjuk Culumot, segíthetünk neki. Hát

nem csoda, ami Winifreddel történt?

– De az.

– Ugye te is úgy látod, hogy Culumnak bizonyos dolgokban nagyon határozott nézetei vannak?

– Culum még nagyon fiatal. Ronalda neveltje... Ronalda pedig, ahogy te is jól tudod, betéve fújta a Szentírást... Culumnak egyszer fel kell nőnie.

– És mi a szándékod Gordon Csennel?

– Úgy érted, hogy vele és Culummal, ugye? – Struan a vijjogó sirályokat figyelte. – Ezt az ügyet azonnal rendezni kell, mielőtt visszaértünk Hongkongra.

– Szegény Culum... Nem könnyű dolog felnőtté válni...

– Sose könnyű – ingatta a fejét Struan.

Egypercnyi csönd következett, majd Robb szólalt meg: – Emlékszel a barátnőmre, Ming Szura?

– Igen.

– Gyakran eszembe jut, hogy vajon mi történhetett vele és a gyerekekkel.

– Abból a pénzből, amit adtál neki, úgy élhet, mint egy hercegnő, és remek férjet találhatott magának. Nyilván mandarinfeleségként él valahol. Nem kell aggódnod miattuk.

– A kis Isabel most lesz tízesztendő. – Robb elmerült Ming Szu emlékébe: a kacagásába, abba a sok jóba, amiben a kínai nő részesítette. Mennyi örömben volt részem, gondolta. Ming Szu egyetlen nap alatt több szeretetet, kedvességet, szelídséget és szenvedélyt tanúsított iránta, mint Sarah házasságuk egész folyamán. – Megint meg kéne nősnöd, Dirk.

– Efelől még ráérek gondolkodni. – Struan szórakozott pillantást vetett a barométerre. 30,1 hüvelyket mutatott, szép időt jelzett. – Ha Tajpan leszel, fogd nagyon keményen Culumot, Robb.

– Úgy lesz – felelte Robb.

Abban a pillanatban, amikor Culum a fedélzetre lépett, a *China Cloud* oldalra dőlt, s kibukkant abból a csatornából, amit a szárazföld felőli oldalon egy Tungkucsau nevű kis sziget, a másikon pedig Hongkong határolt. A hajó nagy sebességgel ért ki a nyílt tengerre a hegyektől közrefogott árjáróból, és délnyugat felé fordult. Tőle kétmérföldnyire, a menetirány szerinti bal oldalon, egy másik, nagyobb sziget, Pokliucsau szökött fel a tenger színéről. Erős északkeleti monszun korbácsolta a hullámokat, az égboltot piszkosszürke felhőtakaró bontotta.

Culum óvatos léptekkel haladt az orr irányába, gondosan kikerülve a takaros tekerceken álló vitorla- és horgonyköteleket. Végigment az ágyúk csillogó sora mellett, s csodálkozva tapasztalta, milyen tiszta minden. Korábban, a hongkongi öbölben, járt már néhány kereskedőhajó fedélzetén – valamennyi csak úgy ragadt a mocsoktól.

Az orr bal oldali részét már elfoglalta két matróz, így hát a jobb oldali palánkra kapaszkodott fel. Belecsimpaszkodott a hullámvető fölött kifeszített kötélbe, nagy ügyel-bajjal letolta a nadrágját, s bizonytalan mozdulatokkal rákuperodott a hálóra.

E pillanatban egy fiatal, vörös hajú matróz tűnt fel az orrban; gyakorlottan fölugrott a palánkra, és letolta a nadrágját. Mezítláb volt, és miközben kiguggolt a hullámok fölé, nem kapaszkodott a kötelekbe.

– Szerencsés jó reggelt, uram – köszönt rá Culumra.

– Magának is – köszönt vissza Culum, kétségbeesetten kapaszkodva a kötélbe.

A matróz gyorsan elvégezte a dolgát. Előrehajolt a palánkon, egy dobozból elővett egy darab újságpapírt, megtörölte magát, gondosan a vízbe dobta a papírt, majd főlhúzta a nadrágját, és megkötötte a

dereka körül.

– Hát maga mit csinált? – kérdezte Culum.

– Mi? Ja, a papírt kérdi, uram? Az isten tegyen akárhová, ha tudom, uram. A Tajpan parancsolta így. Aki nem törli ki az ülepét, kéthavi bérével fizet érte, a tetejibe tíz napot tölthet a fogdahajón. – A matróz fölnevetett. – Bocsánatát kérem, de a Tajpannak igaza van. Ez az ő hajója, hát törölje ki az ember azt a szaros seggit. – Könnyed mozdulattal a fedélzetre szökkent, kezét belemártotta egy tengervizes vödörbe, s a lábára lötytyintett egy kis vizet. – Mosd meg a szaros kezedet is, a mindenségedet, aztán a lábadat is, vagy még a fogdahajóra! Életembe nem hallottam még ilyesmiről. Tiszta örület... már megbocsásson, uram. De hogy az ember fia állandóan a szaros kezit meg a szaros seggit türülgesse, meg hetente feredőzzék, meg tiszta ruhát váltson... Ebbe bele köll bolondulni.

– Mibe köll belebolondulni? – kérdezte egy másik matróz, aki egy pofa bagóval a szájában támaszkodott a palánknak. – Abba, hogy ezüstben kapjuk a járandóságunkat? Mikor máshol papírral fizetnek? Abba bolondulsz bele, hogy úgy zabálsz, mint valami puccos herceg? Meg a jutalompénzekbe? Mi kéne még teneked, Charlie? – kérdezte, majd Culumhoz fordult: – Én nem tudom, hogyan csinálja a Tajpan, uram, de az biztos, hogy az ő hajóin ritkább a himlő meg a süly, mint bármi más hajón a tengeren. – Dohánylevet sercintett a szél irányába. – Nahát, én kitörölöm az ülepemet, méghozzá boldogan. Már megbocsásson, uram, de a maga helyibe is ezt tenném. A Tajpan rettentő szereti, ha végrehajtják a parancsait!

– Csúcsvitorlákat és fősudárvitorlákat kurtítani! – harsant Orlov kapitány kiáltása a tatfedélzetről. Apró termete ellenére óriási hangereje volt.

A két matróz Culum felé fordulva a halántékához érintette a kezét, majd csatlakoztak a már a csarnakokon kúszó társaikhoz.

Culum vett egy darab papírt, megtörölte magát, megmosta a

kezét, majd lement a fedélközbe, s várta, mikor szólhat közbe Struan és Robb beszélgetésébe.

– Mi értelme papírt használni? – kérdezte.

– Mi? – kérdezett vissza Struan.

– Az orrban. Aki nem használ papírt, tíz nap fogdát kap.

– Ja, vagy úgy... Ezt elfelejtettem mondani neked, fiam. A kínaiak szerint van valami összefüggés a járványok meg az ürülék között.

– Ez nevetséges – mondta megvető hangsúllyal Culum.

– A kínaiak nem így gondolják. És én sem – felelte Struan, majd Robbhoz fordult. – Három hónapja, hogy bevezettem ezt a rendszert a *China Cloudon*. A betegség a minimumra csökkent.

– Még a *Thunder Clouddal* összevetve is? – kérdezte Robb.

– Igen.

– Véletlen – mondta Culum.

– Sok véletlennel találkozol még a hajóinkon, Culum – mordult rá Robb. – Még alig ötven esztendeje, hogy Cook kapitány rájött, hogy a citrom és a friss zöldség a skorbut ellenszere. Lehet, hogy az ürüléknek van valami köze a járványokhoz.

– Mikor fürödtél utoljára, Culum? – kérdezte Struan.

– Nem tudom... egy hónapja...? Nem, nem emlékszem. Perry kapitány ragaszkodott hozzá, hogy hetente egyszer megfürödjek a legénységgel a *Thunder Cloudon*. Kis híján halálra fagytam. Mire jó ez?

– Mikor mostad ki utoljára a ruháidat?

Culum csodálkozva meredt apjára, majd végignézett vastag barna gyapjúnadrágján és szalonkabátján. – Sose volt kimosva! Miért kellene kimosni?

Struan tekintete megvillant. – Mostantól fogva akár a parton vagy, akár hajón, hetente egyszer tetőtől talpig megmosakszol. Papírt használsz, és megmosod a kezedet. Hetente egyszer

kimosatod a ruhádat. Vízet nem iszol, csak teát. És naponta megsikálod a fogadat.

– De miért? Ne igyak vizet? Ez örültség. Kimosni a ruháimat? A végén összemegy, és kimegy belőle a vasalás, és a jó ég a megmondhatója, mi minden történne még velem!

– Márpedig ezt fogod tenni. Ez itt a Kelet. Azt akarom, hogy életben maradj. Hogy jól élj. És hogy ne légy beteg.

– Nem akarom! Nem vagyok gyerek, és nem vagyok a matrózod!

– Jobb lesz, ha azt teszed, amit apád mond – szólt Robb. – Én is vitatkoztam vele minden új ötleten, amit kipróbált. Vitatkoztam vele, egészen addig, amíg be nem bizonyította, hogy beválnak. Hogy miért válnak be, azt senki se tudja. De mi még olyan helyeken is egészségesek vagyunk, ahol úgy hullanak az emberek, mint a legyek.

– Te egyáltalán nem vagy egészséges – mondta Culum. – Magad mondtad nekem, hogy állandóan beteg vagy.

– Igen, de ez egy többéves dolog miatt van. Nem hittem el apádnak, amit a vízről mondott, és ittam, mint azelőtt. Most vérzik a gyomrom, és mindig is vérezni fog. Nekem már késő, de esküszöm, nagyon szeretném, ha megfogadtam volna a tanácsát. Akkor talán most nekem se lenne semmi bajom a beleimmel. Dirk sose iszik vizet. Csak teát.

– A kínaiak így csinálják, fiam.

– Nem hiszem el.

– Hát hiszed vagy sem – csattant fel Struan –, engedelmeskedni fogsz. Mert ez *parancs!*

Culum állán megfeszültek az izmok. – Néhány pogány kínai szokás miatt változtassam meg az egész életviteletemet? Ezt akarod?

– Én hajlandó vagyok tanulni tőlük, igen. És kipróbálok mindent, hogy egészséges maradjak, és te ugyanezt fogod tenni, Istenemre! Steward! – bődült el Struan.

Az ajtó kinyílt. – Parancsára, uram.

– Készítsen fürdőt Mr. Culum számára. Az én kajütömben. És tiszta ruhát is adjon neki.

– Igenis, uram!

Struan keresztülsétált a kajütön, majd odatornyosult Culum elé, és szemügyre vette fia fejét. – Tetves a hajad.

– Egyáltalán nem értem, hogy mit akarsz! – tört ki Culum. – Mindenki tetves. Tetszik vagy nem tetszik, ez már így van. Az ember vakarózik egy kicsit, és kész.

– Én nem vagyok tetves, és Robb sem az.

– Hát akkor ti kivételek vagytok. Egyedi esetek. – Culum ingerlékenyen belekortyolt a pezsgőbe. – Mindenki tudja, hogy a fürdés kockára teszi az ember egészségét.

– Büzlesz, Culum.

– Mint mindenki – vágott vissza türelmetlenül Culum. – Ugyan mi másért hordoznánk magunkkal állandóan pomádékat? A bűz is az élet velejárója. A tetű meg az emberiség átka, kár rá több szót vesztegetni.

– Én nem bűzlök, mint ahogy Robb sem bűzlik, és nem bűzlik Robb családja, sem az embereim, és mi vagyunk a legegészségesebbek az egész Keleten. Azt fogod tenni, amit mondok. Sem a tetű, sem a bűz nem szükségszerű.

– Akkor menj el Londonba, apám. A legbüdösebb hely az egész világon. Ha az ottaniak meghallanák, miket beszélsz a tetvekről meg a bűzről, azt hinnék, megbolondultál.

Apa és fia egymásra nézett. – Engedelmeskedni fogsz. Tisztálkodni fogsz, a mindenségedet, vagy a fedélzetmesterrel fürösztetlek meg! A fedélzeten!

– Fogadj szót, Culum – szólt közbe Robb. Érezte Culum sértődöttségét és Struan hajlíthatatlanságát. – Ne csinálj ebből ilyen nagy ügyet. Köss kompromisszumot. Próbáld ki öt hónapig. Ha addigra nem érzed jobban magadat, hát csináld úgy, ahogy eddig.

– És ha nem vagyok hajlandó?

Struan haragosan, kérlelhetetlenül nézett le rá. – Én nagyon szeretlek téged, Culum, még az életemnél is jobban. De vannak dolgok, amiket meg kell tenned. Különben úgy bánok el veled, mint egy engedetlen matrózzal.

– És azzal mit teszel?

– Tíz percre a hajó után köttetem, és úgy fürösztöm meg.

– Ahelyett, hogy állandóan parancsolgatsz – robbant ki sértődötten Culum –, mi történne, ha nagy néha egyszerűen csak annyit mondanál, hogy „kérlek”?

Struan leplezetlen örömmel fölnevetett. – Istenemre, igazad van, fiam! – Hátba veregette Culumot. – Volnál szíves megtenni, amire kérlek? Istenemre, igazad van. Ezentúl gyakrabban fogom azt mondani, hogy kérlek. A ruháid miatt pedig ne aggódj. Ázsia legjobb szabója dolgozik nekünk. Különben is több ruhára van szükséged. – Robbra pillantott. – Vigyük a te szabódhoz, Robb?

– Igen. Amint letelepedtünk Hongkongon.

– Elküldünk érte holnap, hogy az embereivel együtt ugorjon át Macauból. Hacsak nincs máris Hongkongban. Áll az öt hónap, fiam?

– Áll. De szerintem akkor is különös.

Struan újratöltötte a poharakat.

– Hát akkor azt hiszem, meg kellene ünnepelnünk a Nemes Ház újjászületését.

– Hogyan, Dirk? – kérdezte Robb.

– Bált fogunk adni.

– Micsodát? – Culum izgatottan felkapta a fejét, sértettsége tovaillant.

– Ahogy mondom: bált. Az összes európai részére, aki itt van. Fejedelmi stílusban. Mához egy hónapra.

– Görényt szabadítasz a tyúkólba! – mondta Robb.

– Hogy érted ezt, bácsikám?

– Olyan ribillió fog kitörni a nők között, hogy olyat még nem láttál. Ölni fogják egymást, hogy melyiküknek lesz a legszebb és a legdivatosabb ruhája. Halálra nyaggatják majd a férjüket, és megpróbálják elcsábítani egymás varrónőjét. A mindenségit, remek ötlet ez a bál! Kíváncsi vagyok rá, Shevaun vajon miben fog megjelenni.

– Ha rajta áll, semmiben! – villant Struan tekintete. – Ha már bált adunk, díjat is följánlunk a legjobban öltözött hölgynek. Úgy gondolom, hogy a díj...

– Nem hallottál még Párizs ítéletéről? – kérdezte rémülten Robb.

– De igen. De Aristotle lesz a bíró.

– Több esze van annak, mint hogy elfogadjon egy ilyen tisztet.

– Majd meglátjuk. – Struan elgondolkodott egy percre. – Értékes díjat kell kitűzni. Ezer guinea-t.

– Te tréfálsz! – kiáltott fel Culum.

– Ezer guinea.

Culum elképedt ekkora pazarlás gondolatára. Ez szemérmertlenség. Vétek. Ezer guinea-ból manapság öt-tíz évig úgy élhet az ember, mint egy király. Egy gyári munkás, aki napkeltétől napszálltáig, sőt késő estig, hetente hat napot dolgozik az év minden hetében, tizenöt-húsz fontot keres évente és ebből otthont teremt, gyerekeket nevel, eltartja a feleségét, fizeti a bérleti díjakat, az ételt, a ruhát, a szentet. Az apám megőrült, gondolta Culum, belebolondult a pénzbe. Hiszen csupán arra a hülye fogadásra, amit Gorthszal és Brockkal kötött, elszart – igenis: elszart! – húszezer guinea-t... De ezt a befektetést azért kockáztatta, hogy megtévevessze Brockot. Érdemes volt kockáztatni, mert ha bejön... és bizonyos értelemben be is jött – az ezüst itt van a *China Clouidon*, mi pedig mégint gazdagok vagyunk. Gazdagok.

Culum most már tudta, hogy a gazdagság azt jelenti, hogy többé

nem lesznek szegények. Tudta, hogy az apjának igaza volt: nem a pénz számít. Csak a hiánya.

– Ez túl sok, túl sok – mondta döbbenten Robb.

– Igen. Bizonyos értelemben az. – Struan rágyújtott egy manilaszivarra. – A Nemes Háznak azonban kötelessége fejedelmi magatartást tanúsítani. Úgy fog terjedni a híre, mint hír még soha. Még száz év múltán is beszélni fognak róla. – Culum vállára tette a kezét. – Ne feledd el ezt a szabályt, fiam: ha nagy tétekben játszol, sokat kell kockáztatnod. Ha nem vagy hajlandó ennyit kockára tenni, nem neked való ez a játék.

– De ekkora... ilyen óriási összeg arra fog készíteni... arra készíthet embereket, hogy több pénzt tegyenek kockára, mint amennyit megengedhetnek maguknak. Ez azért nem jó, nem?

– A pénznek az a lényege, hogy felhasználják. És szerintem ez egy hasznos befektetés.

– De mit nyerhetsz vele?

– Tekintélyt, fiam. – Struan Robbhoz fordult: – Ki lesz a győztes?

Robb tanácstalanul ingatta a fejét. – Nem tudom. Szépségben Shevaun. De hogy ki lesz a legszebben öltözve? Vannak olyanok, akik egy vagyont fognak kockáztatni, hogy övék legyen a megtiszteltetés, a díjról nem is beszélve.

– Találkoztál már Shevaunnal, Culum?

– Nem, apám. Láttam egyszer sétálni azon az úton, amit George... George Glessing fektetett le a Glessing-foktól a Boldogság-völgyig. Miss Tillman gyönyörű, de szerintem Miss Sinclair sokkal vonzóbb... Olyan bájos. George meg én eltöltöttünk egy kis időt a társaságában.

– Csakugyan? – Struan nem mutatta ki hirtelen támadt érdeklődését.

– Igen – felelte őszintén Culum. – Részt vettem egy búcsúvacsorán Glessing hajóján Miss Sinclair és Horatio társaságában. Szegény George-tól elvették a hajóját. Nagyon fel volt

dúlva. Tényleg bált fogunk rendezni?

– Miért vették el Glessingtől a hajóját?

– Longstaff kikötőmesterré és főinspektorrá nevezte ki, az admirális pedig megparancsolta neki, hogy fogadja el a megbízatást. Én meg Miss Sinclair egyetértettünk abban, hogy Glessing számára jó lehetőségeket kínál ez a pozíció – neki azonban nem ez volt a véleménye.

– Kedveled Glessinget?

– Igen. Nagyon kedves volt hozzám. – Culum kis híján hozzátette, hogy „annak ellenére, hogy a Tajpan fia vagyok”. Áldotta szerencséjét, hogy mindkettejüknek azonos az érdeklődési körük. Mind Culum, mind Glessing kiváló krikettjátékos volt; Culum egyetemének csapatkapitánya volt, sőt az elmúlt esztendőben a grófság csapatában is játszott.

„Teringettét! – mondta ennek hallatán Glessing. – Akkor ördögien jó játékos lehetsz! Én csak a flotta csapatában játszottam. Mi a minősítésed?”

„Első kapu.”

„A nemjóját! Én csak a másodikig jutottam. Ide hallgass, Culum, öreg cimborá! Mi volna, ha kihagynák egy kis helyet egy krikettpálya számára? Gyakorolhatnánk egy kicsit...”

Culum elmosolyodott magában: roppant boldog volt, amiért ő is krikettezik. Tudta, hogy enélkül Glessing észre se venné, s hogy akkor nem részesülhetne abban az örömben, hogy Mary mellett lehet. Eltűnődött, vajon elkísérhetné-e a lányt a bálba. – Miss Sinclair és Horatio nagyon kedvel téged, apám.

– Én azt hittem, Mary Macauban van.

– Ott is volt, apám, de körülbelül egy hete néhány napra visszajött Hongkongra. Ugye ragyogó teremtés?

Hirtelen megszólalt a hajó harangja, futó lábak dobogása hallatszott, majd kiáltás harsant: – Mindenki a fedélzetre! – Struan

kirohant.

Robb elindult utána, de az ajtóban megtorpant. – Mondanék neked két dolgot hamarjában, amíg négyszemközt vagyunk, Culum. Először is: tedd azt, amit az apád mond, és légy türelmes velem. Furcsa ember, furcsa elgondolásai vannak, de a legtöbbje beválik. Másodszor: minden tőlem telhetőt el fogok követni, hogy Tajpan legyél – mondta, majd Culummal a sarkában ő is felrohant.

Amikor Struan fölért a tatfedélzetre, a legénység már riadókézsültségben volt, sorra nyitották az ágyúablakokat, s az árbocokon, a kötélzeten nyüzsögtek a matrózok.

Pontosan velük szemben, a horizont mentén hadidzsunkák fenyegető flottája látszott.

– Thor balsó ülepére, micsoda mocskok egy flotta! – mondta Orlov kapitány. – Több mint százat számoltam, Tajpan. Forduljunk és szaladjunk meg?

– Tartsa az irányt, kapitány. Gyorsabbak vagyunk náluk. Mindenki a helyére! Közelebb megyünk, és vetünk egy pillantást rájuk. Felső sudárvitorlákat fölhúzni!

Orlov az árbocok irányába bődült: – Felső sudárvitorlákat fölvonni! Hajók a láthatáron! – A tisztek visszhangozták a parancsszavakat, a tengerészek egymással versengve kúsztak föl a kötelekre, kigöngyölték a vitorlákat; a *China Cloud* mind gyorsabban hasította a hullámokat.

A hajó e pillanatban egy átjáróban siklott, amit bal felől a tőlük kétföldnyire lévő, nagy kiterjedésű Pokliucsau-sziget, jobbról pedig egy kisebb, az Aplicsau-sziget határolt. Ez utóbbi negyedmérföldnyire feküdt Hongkong partjaitól, s ezáltal kitűnő horgonyzóhelyet alkotott, amelyet Aberdeen-nek neveztek el. Aberdeen partján egy kis halászfalu terült el. Struan úgy látta, több szampan és halászdzsunka horgonyoz előtte, mint egy hónappal korábban.

Robb és Culum kilépett a tatfedélzetre. Robb észrevette a

dzsunkákat; a tarkóján meredezni kezdett a haja. – Kik ezek, Dirk?

– Nem tudom, öcsém! Vigyázzatok innen!

Culum és Robb félreugrott egy csapat matróz elől, akik épp akkor siklottak le a kötélzetről. A tengerészek most egy munkadal ritmusára szorosra húzták a vitorlarögzítő köteleket, majd egymással versengve másztak vissza ismét az árbocokon kijelölt helyükre. Struan oldalán nehézkes léptekkel megjelent Mauss; Struan átnyújtotta neki a kétcsövű messzelátót. – Ki tudja venni a zászlójukat, Wolfgang?

– Nem... még nem, Tajpan. – Mauss elszorult torokkal figyelte az elöl haladó óriási, nehézkes hadidzsunkát, egyikét a legnagyobbaknak, amit valaha is látott – lehetett vagy kétszáz láb hosszú s vagy ötszáz tonnás; magasan kiugró tatépítménye lassan megdőlt a három hatalmas vitorla nyomása alatt. – *Gott im Himmel*, kalózflottának túl sok ez. Lehet, hogy valami inváziós hajóhad? Hongkongot nyilván nem merik megtámadni, mikor a flottánk itt van a közelben.

– Hamarosan megtudjuk – mondta Struan. – Két fokkal jobbra!

– Két fokkal jobbra! – visszhangozta a kormányos.

– Irányt tartani! – Struan szemügyre vette a vitorlák állását. A szélrohamok és a megfeszülő kötélzet izgalommal töltötték el.

– Oda nézzen! – kiáltott Orlov kapitány a hajó tatja felé.

A Pokliucsau déli csücske mögül egy másik dzsunkaflotta bukkant elő hirtelen, készen rá, hogy elvágja a *China Cloud* visszavonulási útját.

– Kelepce! Felkészülni a fordulásra!

– Megálljon, kapitány! Én is itt vagyok a kormányállásban!

Orlov kapitány savanyú képpel odalépett a kormányos mellé, megállt a tájolóállványzat mellett, s magábanátkozni kezdte azt a törvényt, amely szerint ha a Tajpan a Nemes Ház valamelyik hajójának a kormányállásban tartózkodik, akkor annak a hajónak ő

a kapitánya.

Hát jó, gondolta Orlov, sok szerencsét, Tajpan. Ha nem fordulunk és nem menekülünk el, ez az akasztófára való csőcselek elvágja az utunkat, a többiek meg nekünk esnek, és odalesz a gyönyörű hajóm. Ördögöt lesz oda! Vagy harmincat elsüllyesztünk a Walhalla bugyraiba, és úgy hajózunk keresztül rajtuk, akár egy valkűr.

Négy nap óta most történt meg vele első ízben, hogy elfeledkezett az ezüstről; lelkében ujjongva csupán az eljövendő csatára gondolt.

A hajó harangja nyolcszor kondult.

– Engedélyt kérek, hogy lemehessek, kapitány! – mondta Orlov.

– Menjen. Vigye magával Mr. Culumot, és mutassa meg neki, mit kell csinálni.

Orlov gyors léptekkel a fedélközbe vezette Culumot. – A délelőtti őrség idején, nyolc harangkor – szárazföldi idő szerint délben – a kapitány köteles fölhúzni a kronométert – mondta megkönnyebbülten, hogy nem kell a kormányállásban tartózkodnia most, hogy Struan átvette a parancsnokságot. Ugyan már, mondta magában, a Tajpan helyében te is ugyanezt csinálnád. Ha egyszer ott vagy, sose engednéd át senki másnak a világ legszebb feladatát.

Apró kék szemei Culumot tanulmányozták. Már korábban észrevette, milyen ellenszenvet érez iránta Culum, hogyan pillantgat lopva a hátára és kurta lábaira. Negyven éve élt már együtt ezzel a testalkattal, de még mindig gyűlölte, ha valaki úgy tekintett rá, mint egy nyomorékra. – Egy úszó jégtáblán születtem, hóviharban. Anyám úgy mondta, olyan szép voltam, hogy Vorg, a gonosz lélek egy órával a születésem után megtaposott a patáival.

Culum kényelmetlenül feszengett a félhomályban. – Csakugyan?

– Vorgnak hasított patái vannak – röhögcsélt Orlov. – Maga hisz a szellemekben?

– Nem, azt hiszem, nem.

– De az ördögben csak hisz? Mint minden jó keresztény?

– Igen. – Culum igyekezett nem mutatni félelmét. – Mit kell csinálni a kronométerrel?

– Föl kell húzni. – Orlov megint röhögcsélni kezdett. – Ha maga születik az én helyemben, akkor talán ma úgy hívnák, hogy Culum, a púpos, ahelyett hogy mint a magas, daliás Culumról beszélnének magáról. Ebből a szemszögből az ember másképpen látja a dolgokat.

– Bocsásson meg... nagyon nehéz lehet magának.

– Nem nehéz... A maguk Shakespeare-je jobb szót talált rá. De ne aggódjon, Erős Culum. Könnyedén meg tudok ölni egy kétakkora embert, mint jómagam. Akarja, hogy megtanítsam ölni? Jobb tanítót, mint én, keresve se találhatna. Kivéve a Tajpant.

– Nem, köszönöm, nem.

– Tanulni bölcs dolog. Nagyon bölcs. Kérdezze csak meg az apját. Egy nap szüksége lesz az ilyenfajta tudásra. Még hozzá hamarosan. Tud róla, hogy látnoki képességeim vannak?

Culum megorzongott. – Nem.

Orlov szeme megvillant, mosolya még gnómszerűbbnek, még gonoszabbnak mutatta. – Magának sokat kell még tanulnia. Ugye szeretne Tajpan lenni?

– Igen... Remélem. Majd egyszer.

– Aznap vér fog tapadni a kezeihez.

Culum megpróbált úrrá lenni döbbenetén. – Hogy érti ezt?

– Jól hallotta. Aznap vér fog tapadni a kezeihez. Igen. És nemsokára szüksége lesz egy emberre, akiben hosszú időn át megbízhat. És amíg Norstedt Stride Orlov, a púpos kapitányként szolgálhat valamelyik hajóján, megbízhat benne.

– Nem fogom elfelejteni, kapitány – mondta Culum, s megfogadta magában, hogy ha Tajpan lesz belőle, nála sose lesz kapitány Orlov. Aztán, ahogy visszanézett a férfi arcába, az a különös érzése támadt, hogy Orlov a veséjébe lát.

– Mi baj, kapitány?

– Ezt önmagától kérdezze. – Orlov kinyitotta a kronométer szekrényének zárját. Hogy ezt megtehesse, föl kellett lépnie a létra első fokára. Kinyitotta a szekrényt, és egy nagy kulccsal elkezdte fölhúzni a szerkezetet. – Harmincháromszor kell megforgatni a kulcsot.

– És miért maga csinálja? Miért nem valamelyik tiszt? – kérdezte Culum, bár nem igazán érdekelte a dolog.

– Ez a kapitány feladata. Az egyik. A navigáció tudománya egyike a titkos dolgoknak. Ha minden matróz értene hozzá, egymást érnék a zendülések. Úgy a legjobb, ha csak a kapitány és néhány tiszt ért hozzá. Mert nélkülük a matrózok tanácstalanok, elveszettek lennének. A kronométert a biztonság kedvéért tartjuk itt, és ezért is zárjuk. Hát nem gyönyörű? Mármin a szerkezet. Jó angol agyak és kezek műve. Pontosan mutatja a londoni időt.

Culum fojtogatónak érezte a folyosó levegőjét, hányinger kerülgette – szinte rátelepedett az Orlovtól és a közelgő csatától való félelem. De összeszedte magát, és elhatározta, nem hagyja, hogy Orlov kihozza a béketűrésből; megpróbálta összezárni orrcimpáit, hogy ne érezze annyira a hajófenékről áradó átható, savanyú szagot. Eljön még a számonkérés ideje, fogadkozott magában. – Ennyire fontos a kronométer?

– Egyetemre járt, és ezt kérdezi? E nélkül a szépség nélkül elvesznénk. Hallott már Cook kapitányról? Ő használta és próbálta ki az elsőt, hatvan évvel ezelőtt. Addig nem tudtuk megállapítani, melyik földrajzi hosszúságon vagyunk. Most azonban, hogy tudjuk a pontos londoni időt, a szextáns segítségével mérföldnyi pontossággal meg tudjuk határozni. – Orlov bezárta a kronométer szekrényét, s hirtelen Culumra pillantott. – Ért a szextánshoz?

– Nem.

– Ha majd elsüllyesztettük ezeket a dzsunkákat, megmutatom magának. Azt hiszi, hogy mint Tajpan, a partról is eligazgathatja

majd a Nemes Házat? He?

A fedélzet felől rohanó lábak dobogása hallatszott, s érezték, hogy a *China Cloud* még gyorsabban hasítja a hullámokat. Lent, ahol álltak, úgy rémlett, mintha az egész hajó életre kelt volna.

Culum megnyalta kiszáradt ajkait. – El tudunk süllyeszteni ennyi hajót?

– Ha nem, hát akkor majd úszunk – vigyorgott Culumra az apró termetű férfi. – Volt már hajótörött?

– Nem. És nem tudok úszni.

– Ha valaki tengerész, az a legjobb, ha nem is tud. Az úzás csak meghosszabbítja a véget... ha a tenger el akarja nyelni, és ha eljött az ideje. – Orlov megrángatta a láncot, hogy megbizonyosodjon, jól bezárta-e a lakatot. – Harminc éve járom a tengert, és nem tudok úszni. Több mint tízszer szenvedtem hajótörést Kínától egészen a Bering-szorosig, de mindig találtam magamnak egy árbocrudat vagy egy csónakot. Egy nap majd elnyel a tenger. Majd ha eljön az ideje. – Megigazította csuklóján a csatakorbácsot. – Örülnék, ha már a kikötőben lennénk.

Culum boldogan követte a feljárón át a fedélzetre. – Nem bízik a legénységében?

– Egy kapitány a hajójában bízik, és csakis abban. És egyedül önmagában.

– Apámban megbízik?

– Ő a kapitány.

– Nem értem.

Orlov nem válaszolt. Amint kiléptek a tatfedélzetre, ellenőrizte a vitorlák állását, és összeráncolta a szemöldökét. Túl sok a vitorla, és túl közel vagyunk a parthoz. Túl sok az ismeretlen zátony, s a levegőben vihar előszele érzik. Az útjukat elzáró dzsunkák sora kétföldnyire volt tőlük: kérlelhetetlenül, némán közeledtek feléjük.

Jóllehet a főárboc vitorláit nem bontották ki egészen, a *China Cloud* minden vásznát fölvtették; az egész hajó remegett az élvezettől. Az élvezet átragadt a legénységre is. Amikor Struan kiadta a parancsot, hogy bontsák ki a bereffelt vitorlákat is, csak úgy ugrottak a kötélzetre, munkadalokat harsogva bontották ki a vásznakat, s nyomban megfélemeztek a lelkiüket megmértelyező ezüstről. A szél felerősödött, csattogtak a vitorlák. A hajó kissé az oldalára dőlt, felgyorsult, a tengervíz úgy fodrozódott, mint tajték a vízleeresztő nyílásokban.

- Mr. Cudahy! Vigyen magával egy őrt, és hozzon föl fegyvereket!
- Igenis, uram! – Cudahy, az első tiszt ide-oda rebbenő tekintetű, fekete hajú ír férfi volt, az egyik fülében aranykarikát viselt.
- Irányt tartani! Fedélzeti őrség! Ágyúkat előkészítem! Kartácsra tölts!

A matrózok az ágyúkhöz ugrottak, előgurították, kartácsra töltötték, majd ismét a helyükre gurítottak őket.

- A hármas ágyú legénységének egy kupica rum jutalom! A tizennyolcas legénysége hajófenék-tisztításra!

Éljenezések és káromkodások hallatszottak.

Struan sok évvel ezelőtt vezette be ezt a szokást. Csata előtt annak az ágyúnak a kiszolgáló személyzete, amelyik elsőnek állt tüzelésre készen, jutalmat kapott, míg az utolsónak a hajó legpiszkosabb munkája jutott.

Struan az eget kémlelte, majd a vitorlák feszességét, aztán az óriási hadidzsunka felé fordította messzelátóját. A hajónak számos ágyúnyílása volt, orrszobra sárkányt formázott, zászlójának rajzolatát ebből a távolságból még nem lehetett kivenni. Fedélzetén tucatjával nyüzsögtek a kínaiak, kezükben égő fáklyával.

- Vizeshordókat előkészíteni! – kiáltott Orlov.
- Minek kellenek a vizeshordók, apám? – kérdezte Culum.
- Tüzet oltani, fiam. A dzsunkákon fáklyák égnek. Meg vannak

rakva gyújtó- és búzrakétákkal. A búzbombákat szurokból és kénből készítik. Ha az ember nem készül fel rájuk, képesek tönkretenni egy klippert. – Struan a tat felé pillantott. A másik dzsunkaflotta gyorsan közeledett mögöttük a szorosban.

– Közrefogtak minket, ugye? – kérdezte Culum összeszorult gyomorral.

– Igen. De csak bolond ember menne arra, hátrafelé. Figyeld a szelet: ha arrafelé indulnánk, széllel szemben kellene hajóznunk, bár valami azt súgja nekem, hogy hamarosan megfordul az iránya. Viszont ha tartjuk az irányt, a hátunkba kapjuk a szelet, és vagyunk olyan gyorsak, mint bármelyik dzsunka. Nézd csak, milyen nehézkesek! Olyanok, mint az igáslovak egy agár mellett. A tűzerőnk meg tízszer akkora, mint bármelyik hajójuké.

A főárboc tetején hirtelen elszakadt az egyik felhúzókötel: a vitorlarúd felnyögött, nekicsapódott az árbocnak, a vitorla elszabadulva lobogott.

– Bal oldali órség az árbocra! – bődült Struan. – Fölvinni a fővitorla felhúzókötelét!

Culum figyelte a matrózokat, mint fogódzkodnak a vitorlarúdhoz szinte a főárboc tetején, mint kapaszkodnak kézzel-lábbal a beléjük kapó szélrohamokban; tudta, hogy sose lenne képes erre. Érezte, hogy keserű epe önti el a gyomrát, s képtelen volt elfeledni Orlov szavait: vér fog a kezéhez tapadni. Kinek a vére? Nekidőlt a palánknak, és hányt.

– Fogd, fiam – kínálta neki oda Struan a vizestömlőt, amely egy kötélfeszítő szarvon himbálózott.

Culum ellökte magától a tömlőt; gyűlölte apját, amiért az észrevette, hogy rókázott.

– Mosd ki a szád, az istenedet! – reccsent rá Struan.

Culum ügyetlenül engedelmeskedett, s nem vette észre, hogy a folyadék valójában hideg tea. Ivott néhány kortyot, amitől ismét hányingere támadt. Aztán kiöblítette a száját, és ivott egy keveset.

Rettenetesen érezte magát.

– Amikor először vettem részt csatában, úgy okádtam, mint a lakodalmos kutya... Olyan rosszul voltam, hogy el se hinnéd. És halálosan be voltam gyulladva.

– Nem hiszem – felelte gyenge hangon Culum. – Te soha életedben nem féltél és nem hánytál.

Struan fölmordult. – Márpedig elhiheted. Trafalgarnál történt.

– Nem is tudtam, hogy ott voltál! – Culum döbbenetében hirtelen elfeledkezett a hányingerről.

– Puskaporoskölyök voltam. A haditengerészet csatahajóin gyerekekkel hordatják föl a puskaport a raktárból az ágyúfedélzetekre. A közlekedőfolyosónak a lehető legszűkebbnek kell lennie, hogy minél kisebb legyen a tűz- és robbanásveszély. – Struan előtt felrémlt az ágyúdörgés, a sebesültek jajgatása, a vértől iszamos fedélzeten heverő végtagok... a vér szaga, a vízleeresztő nyílások vörössége... az okádék bűze a hányadéktól csúszós, soha véget nem érő, szűk, fekete alagútban... Vaktában fölfelé a kis puskaporos hordóval a dörgő ágyúkhöz, aztán vissza megint, vaktában lefelé a rettentő sötétbe, ziháló tüdővel, kiugrani akaró szívvel, a rémület patakzó könnyeivel... órák hosszat. – Halálra voltam rémülve.

– Tényleg ott voltál Trafalgarnál?

– Ott. Hétéves voltam. A csoportomban én voltam a legidősebb, de én féltém a legjobban. – Struan szeretetteljesen megveregette fia vállát. – Ne szégyelld hát. Nincs ebben semmi.

– Én nem félek, apám. Csak a raktér szaga...

– Tévedsz. Te azt hiszed, hogy a vér szagát érzed... Az meg, hogy félsz, a te dolgod.

Culum hirtelen áthajolt a korlátan – megint öklendezni kezdett. A szél élénk volt ugyan, mégsem tudta eloszlatni orrából az émelyítő, édeskés szagot, sem agyából Orlov szavait.

Struan odament a brandys hordócskához, töltött belőle egy kupicával, odaadta Culumnak, s nézte, mint hajtja fel a fia.

– Bocsánatát kérem, uram – szólalt meg a steward. – A fürdő, amit rendelt, készen van, uram.

– Köszönöm. – Struan megvárta, míg a hajópincér elfoglalja a helyét az egyik ágyú személyzete között, majd Culumhoz fordult. – Menj le, fiam.

Culum érezte, hogy felbuzog benne a megalázottság érzete. – Nem megyek. Jó helyen vagyok itt.

– Menj le! – Parancs volt ugyan, de szelíden hangzott, és Culum tudta, apja ezzel lehetőséget adott neki arra, hogy úgy menjen le, hogy ezzel nem szégyenül meg.

– Kérlek, apám – mondta, s kevés hóján könnyek szöktek a szemébe. – Hadd maradjak. Bocsáss meg.

– Nem kell bocsánatot kérni. Én már ezerszer forogtam ilyesfajta veszélyben, nekem ez nem nagy ügy. Tudom, hogy mire számíthatok. Menj le, fiam. Van még rá idő, hogy megfürödj és visszagyere. Na és hogy részt vegyél a csatában... mármint ha sor kerül rá. Kérlek, menj le.

Culum csüggedten engedelmeskedett.

Struan most Robb felé fordult, aki elszürkült arccal támaszkodott a palánknak. Egy pillanatig gondolkozott, aztán odalépett hozzá. – Megtennél nekem egy szívességet, Robb? Lemennél a fiú után? Nem érzi valami jól magát.

Robb kényszeredetten elmosolyodott. – Köszönöm, Dirk, de ezúttal maradnom kell... Akár rosszul érzi magát, akár nem. Ez egy inváziós hajóhad?

– Nem, öcsém. De ne aggódj: szükség esetén keresztül tudunk törni rajtuk.

– Tudom. Tudom.

– Hogy van Sarah? Már nagyon közel van az ideje, ugye? Ne

haragudj, hogy eddig elfelejtettem megkérdezni.

– Az asszonyok legtöbbszöréhez hasonlóan, néhány héttel a szülés előtt ő is nagyon jól érzi magát. Boldog leszek, ha már vége lesz a várakozásnak.

– Igen... – Struan elfordult, s egy árnyalatnyit módosított a hajó irányán.

Robb megpróbált nem gondolni a dzsunkákra, amelyek mintha az egész tengert ellepték volna előttük. Remélem, ez is lány lesz, gondolta. A lányokat sokkal könnyebb nevelni, mint a fiúkat. Remélem, olyan lesz, mint Karen. Drága kicsi Karen...

Robb haragudott magára, amiért kiabált vele ma reggel...

Csak ma reggel történt volna, hogy valamennyien együtt voltak a *Thunder Cloud* fedélzetén? Karent sehol sem találták, és Sarah meg ő már azt hitte, a vízbe esett. Magukon kívül voltak. Aztán, amikor a keresés megkezdődött, Karen pajkosán megjelent a fedélzeten – a raktérben volt, ott játszadozott. Robb annyira megkönnyebbült, hogy kiabálni kezdett vele, Karen pedig zokogva menekült anyja karjaiba. Robb szidta a feleségét, amiért nem ügyelt jobban a kislányra, jóllehet tudta, hogy nem Sarah a hibás, de képtelen volt uralkodni magán. Aztán eltelt néhány perc, s a kis Karen megint ugyanúgy viselkedett, mint bármelyik más gyerek: kacarászott, minden el volt felejtve. Robb meg Sarah pedig olyan volt, mint bármely más szülő: mindketten dühösekké váltak a másikká, s nem felejtettek el semmit...

A két dzsunkaflotta előlről és hátulról elzárta a *China Cloud* menekülési útját. Robb a bátyját nézte, amint az nekitámaszkodik a tájolószekrénynek, közömbösen rágyújt egy füstölgő ágyúkanócról... Szeretett volna ő is ilyen nyugodt lenni.

Ó, Uram, adj nekem erőt, hogy elviseljem az elkövetkező öt hónapot meg a rákövetkező évet s aztán a hazautal, és kérlek, engedd, hogy Sarah-nak könnyű terhessége legyen. Kihajolt a korlát fölé, és rettenetesen hányt.

– Két fokkal balra! – szólt Struan, erősen figyelve Hongkong partvonalát. A hajó jobb oldala már-már veszélyes közelségbe került a sziklazátonyokhoz, a másik oldala közelében ott húzódott a dzsunkák sora. Még néhány perc, s a *China Cloud* fordul, és nekiront azoknak a dzsunkáknak, amelyeket Struan már halálra szánt, könnyűszerrel áttöri vonalukat – már hogyha nem gyújtóhajók, ha nem gyengül a szél, és ha sem rejtett szirt, sem homokpad nem tartóztatja fel.

Északon sötétedni kezdett az égbolt. Egyenletesen fúj a monszun, Struan azonban tudta, hogy ezeken a vizeken a szél riasztó hirtelenséggel képes egy negyedvonásnyival vagy még jobban is megváltoztatni az irányát, s gyakorta vad szélrohamok söpörnek végig a tengeren. Egy hajó, amely ilyen sok vitorlát hordoz, ilyen esetekben nagy veszélybe kerülhet, mert a szél letépheti a vitorlákat, mielőtt még idő lenne kurtítani őket, vagy eltörheti az árbocokat. Ezekről a vizekről nem volt térkép. Struan tudta, hogy egyedül a sebesség jelenthet számukra biztonságot. És a zosz.

– *Gott im Himmel!* – mondta Mauss a távcsőbe nézve. – Ez a Lótusz! Az Ezüst Lótusz!

Struan kikapta a kezéből a messzelátót, s a hatalmas dzsunka árboccsúcsán lengő zászlóra irányította: vörös mezőben egy ezüstsínű virág. Nem volt tévedés: az Ezüst Lótuszt látta, annak a Vu Fang-csojnak, a kalózkirálynak a lobogóját, akinek kegyetlenségéről legendák keringtek, akinek számtalan flottája dülta és uralta egész Dél-Kína partvonalát, és sarcolta a hajósokat északra és délen több ezer mérföld távolságban. Állítólag Formozán volt a bázisa.

– Mit keres Vu Fang-csoj ezeken a vizeken? – kérdezte Mauss. Megint érezte, hogy feltolul benne az a kísérteties, félelemmel vegyes reménység. Legyen meg a te akaratod, ó, Uram.

– Az ezüstöt – mondta Struan. – Nyilván az ezüstöt. Vu Fang-csoj különben sose kockáztatná, hogy idejőjön, amikor a flottánk itt van a közelben.

A portugálok és az összes többi kereskedő már évek óta adót fizettek Vu Fang-csojnak azért, hogy békén hagyja hajóikat. Ez a sarc kevesebbe került, mint a kereskedőhajók elvesztése; Vu Fang-csoj dzsunkái pedig távol tartották a dél kínai tengerektől a többi kalózt – legalábbis az esetek legnagyobb részében. Most azonban, hogy az elmúlt esztendőben megérkezett a brit expedíciós hajóhad, a brit kereskedők beszüntették a sarc folyósítását, mire Vu Fang egyik kalózflottája nekiállt megvámolni a tengeri útvonalakat s Macau partvidékét. A királyi flotta négy fregattja indult felkutatásukra. A kalózdzsunkák nagy részét elsüllyesztették, és nyomába eredtek azoknak, amelyek a Bias-öböl felé menekültek, egy parti kalózfészekbe, amely Hongkongtól északra, negyvenmérföldnyire terült el. Itt a fregattok elpusztították a kalózos dzsunkákat és szampanjait, s felperzselték a két kalózfalut. Ettől kezdve mostanáig egyetlen olyan hajó sem merészkedett a közeibe, amelyen Vu Fang zászlója lobogott.

A kalózos zászlóshajóján most ágyú dörrent, mire megdöbbenő módon egy kivételével valamennyi dzsunka a szélbe fordult, és levonta fővitorláit, csupán kis tatvitorláikat hagyták fent, hogy manőverezni tudjanak. Egy apró dzsunka kivált a többi közül, és elindult, hogy megtegye azt az egymérföldes utat, amely elválasztotta a *China Cloud*tól.

– Kormányt szél alá! – adta ki a parancsot Struan, s a *China Cloud* szélbe fordult. A vitorlák nyugtalanul lobogni kezdtek, a hajó lelassult, csaknem megállt. – Szélben tartani!

– Igenis, uram!

Struan a rövid csövű messzelátón át a kis dzsunkát tanulmányozta. A főárbocán fehér zászló lengett. Az istenüket, mit forralnak ezek? A kínaiak sose használnak békezászlót! A dzsunka közeledett, és Struan, ha lehet, még jobban megdöbben, amikor látta, hogy egy hatalmas fekete szakállt és vastag tengerészöltözetet viselő, övében tengerész kardot hordó európai irányítja a hajót. A férfi mellett egy kínai fiú állt, drága brokátköntösben, pantallóban

és puha szárú, fekete csizmában. Struan látta, hogy az európai a *China Cloudra* irányítja hosszú távcsövét. Egy pillanat múltán a férfi letette a messzelátót, harsányan fölnevetett, és integetni kezdett.

Struan átnyújtotta távcsövét Maussnak. – Maga szerint ki lehet az a férfi? – Orlov felé fordult, aki ezalatt a saját messzelátójával tanulmányozta a dzsunkát. – Kapitány?

– Kalóz, az bizonyos. – Orlov Robbnak nyújtotta a messzelátóját. – Megint kiderült egy szóbeszédéről, hogy igaz, hogy Vu Fang-csoj flottájában európaiak is vannak.

– De miért eresztették le a vitorláikat, Dirk? – kérdezte hitetlenkedve Robb.

– Majd megmondja a küldöncük. – Struan előrement a tatfedélzet pereméig. – Mr. Cudahy! – kiáltotta. – Készüljön föl rá, hogy megeresszünk egy lövést az orra elé!

– Igenis, uram! – Cudahy odaugrott az első ágyúhoz, és célra irányozta.

– Orlov kapitány! Készíttesse elő a nagycsónakot. Maga irányítja az átszállást. Mármint ha előbb el nem süllyesztjük a dzsunkát.

– Miért megyünk át, Dirk? – lépett oda Struanhoz Robb.

– Egyetlen kalózhajó sem jöhet ötven yardnál közelebb hozzánk. Lehet, hogy gyújtóhajó, vagy tele van puskaporral. Ilyen időkben jobb, ha az ember minden eshetőségre felkészül.

Culum jelent meg zavart arccal a kabinlejáró tetején. Tengerészruhát öltött: vastag gyapjúinget, gyapjúkabátot, széles szárú nadrágot és spárgatalpú cipőt.

– Isten hozott, fiam – mondta Struan.

– Mi a helyzet?

Struan elmondta, majd hozzátette: – Jól áll neked ez a ruha, fiam. Már jobb színben is vagy.

– Jobban is érzem magam – felelte Culum. Kényelmetlenül

idegennek érezte magát.

Amikor a kalózhajó százyardnyira megközelítette a *China Cloud*ot, Struan a dzsunka orra elé lövetett, és fölemelt egy szócsövet. – Állj, vagy elsüllyesztem a hajótokat! – kiáltotta.

A dzsunka engedelmesen szélbe fordult, leeresztette a vitorláit, és libegni kezdett a dagály hullámain.

– Ahoj, *China Cloud*! Engedélyt kérek, hogy átmehessek a fedélzetre! – kiáltott a fekete szakállas férfi.

– Miért, ki maga?

– Scragger kapitány vagyok, egykor London városának lakója! – kiáltott vissza a férfi, és hahotázni kezdett. – Szeretnék néhány szót váltani magával, Struan uram, négyszemközt!

– Egyedül jöjjön. Fegyvertelenül.

– Látja a békezászlót, cimbora?

– Látom. – Struan a tatfedélzet korlátjához lépett. – Tartsa az ágyúkat a dzsunkára irányítva, Mr. Cudahy!

– A dzsunkára irányítva, igenis!

A dzsunka oldaláról most egy kis egypárevezős csónakot bocsátottak a vízre, Scragger fürgén beleugrott, és evezni kezdett a *China Cloud* felé. Amint a közelébe ért, telt, vidám hangon énekelni kezdett. Egy matrózdalt dalolt: „Röpíts belé golyót.”

– Pimasz alak – mondta Struan, akaratlanul is derülve a dolgon.

– A Scragger elég ritka név – mondta Robb. – Ethel nagynénénk nem egy Scraggerhez ment férjhez Londonban?

– De igen. Nekem is ez jutott eszembe, öcsém – vigyorgott Struan.
– Lehet, hogy van egy kalóz a rokonaink közt.

– Hát nem vagyunk mindannyian kalózok?

Struan még szélesebben mosolygott. – Jó kezekben lesz nálad a Nemes Ház, Robb. Okos ember vagy, okosabb, mint hiszed. – Ismét a csónakra nézett. – Pimasz alak!

Scragger harminc év körülinek látszott. Hosszú, ápolatlan haja és szakálla egyaránt hollófekete volt. A szeme apró, világoskék, a keze akár a sütőlapát. Fülében aranykarika függött, arca bal oldalán cikcakkos vonalú forradás húzódott.

Kikötötte csónakját, majd gyakorlotta fölkúszott a hajó oldalára függesztett hágcson. Amint a fedélzetre ugrott, a tatfedélzet felé fordulva eltúlzott tiszteletadással megérintette a homlokát, és mesterkéltén meghajolt. – Jó reggelt, nagyméltóságú uraim! – szólt, majd a matrózok felé fordult, akik leesett állal bámultak rá. – Jó reggelt, cimborák! Vu Fang-csoj, a főnököm szerencsés utat kíván nektek hazáig! – Fölnevetett, kivillantotta letöredezett fogait, aztán a tatfedélzethez ment, és megállt Struan előtt. Alacsonyabb volt ugyan nála, de szélesebb. – Menjünk le!

– Mr. Cudahy! Motozza meg!

– Fehér zászló alatt jöttem, és nincs nálam fegyver, úgy, ahogy mondom. Vegye eskümet: Isten úgy segéljen! – mondta Scragger ártatlan képpel. Maga volt a megtestesült ártatlanság.

– Akkor is megmotozzuk!

Scragger túrta, hogy átkutassák. – Most elégedett, Tajpan?

– Pillanatnyilag.

– Akkor menjünk le. Kettesben. Ahogy kértem.

Struan megnézte, hogy pisztolya lövésre kész állapotban van-e, aztán intett Scraggernek, hogy induljon a lejáró felé. Mindenki más a fedélzeten marad.

Struan csodálkozására Scragger olyan magabiztos léptekkel ment előtte végig a hajótestben, mintha már járt volna a *China Cloudon*. Miután beléptek a kajütbe, a vendég belevetette magát a karosszékbe, és elégedetten kinyújtózta a lábait. – Ha maga is úgy gondolja, szívesen megnedvesíteném a gigámat, mielőtt belevágunk. Az evezéstől megszomjazik az ember.

– Rumot?

– Brandyt. Haj, brandy... Ha akadna egy fölösleges hordócskája belőle, azzal igen kedvező irányban tudna befolyásolni.

– Mire?

– Csak legyen türelemmel. – Scragger szemei jéghidegek voltak. – Maga pontosan olyan, amilyennek elképzeltem.

– Azt mondta, hogy valamikor Londonban lakott...

– Igen, ott. Valamikor régen. Ó, köszönöm! – vette át Scragger a kiváló minőségi brandyvel teli fedeles ónkupát. Kedvtelve beleszagolt, majd fölhajtotta, sóhajtott, s végigsimított zsíros oldalszakállán. – Jaj, brandy, brandy, brandy...! A jelenlegi posztomon a brandy hiánya az egyetlen rossz dolog. Jót tesz a szívemnek.

Struan ismét teletöltötte a kupát.

– Köszönöm, Tajpan.

Struan a pisztolyával játszadozott. – Londonnak melyik részében élt?

– Shoreditchben, cimborá. Ott nőttem föl.

– Mi a keresztneve?

– Dick. Miért kérdi?

Struan vállat vont. – Térjünk a tárgyra – mondta. Arra gondolt, hogy a következő postával levelet küld, hogy megtudakolja, Dick Scragger leszarmazottja-e a nagynénjének.

– Azon vagyok, Tajpan, azon vagyok. Vu Fang-csoj beszélni akar magával. Négyszemközt. Most.

– Miről?

– Én nem kérdeztem, ő meg nem mondta nekem. Hozd ide a Tajpant, csak ennyit mondott, így hát itt vagyok. – Kiürítette a kupát, s önelégülten elvigyorodott. – Azt mondják, ezüstöt visz a hajóján, he?

– Mondja meg neki, hogy itt fogadom. Egyedül és fegyvertelenül

átjöhet.

Scragger harsány hahotában tört ki, s vakarózni kezdett. Nyüzsögtek rajta a tervek. – Maga is tudja, Tajpan, hogy Vu Fangnak esze ágában sincs ilyesmi, mint ahogy maga se lépne az ő hajójára hasonló feltételekkel. Látja azt a fiút a dzsunkámon?

– Látom.

– Az a gyerek Vu Fang-csoj legkisebb fia. Ő a tús. Maga átmegy, fegyveresen, ha úgy tetszik, Vu Fang hajójára, a fiú pedig itt marad.

– Aztán a fiúról kiderül, hogy csak egy beöltöztetett kuligyerek, engem meg felkoncolnak.

– Ugyan már! – feszengett Scragger. – A Mindenhatóra esküszöm, hogy a gyerek a fia. Mi nem vagyunk afféle szedettvedett kalózhorda. Háromezer hajó van a flottánkban, és maga is jól tudja, hogy ezen a partvidéken mi vagyunk az urak. Esküszöm magának az Úristenre. A fia.

Struan észrevette, hogy Scragger csuklóin elfehéredett hegek láthatók, és tudta, hogy a bokáit hasonló forradások ékítik. – Maga angol. Miért tart vele?

– Csakugyan, miért, cimbora? Ugyan miért? – emelkedett fel Scragger. – Tölthetek magamnak egy kis grogot? Köszönöm alássan. – Odavitte az asztalhoz a palackot, és visszaült. – Több mint ötven angol szolgál a flottában. Na és van még vagy ötven fehér ezenkívül, főleg amerikaiak, de akad egy francia is. Kapitányok, ágyúkészítők, tüzérek, matrózok. Ami engem illet, én fedélzetmester voltam – folytatta. A brandy közlékennyé tette. – Tíz éve, vagy tán még régebben hajótörést szenvedtem egy északi szigetcsoporthoz. Mocskos, hitetlen kis csirkefogók kaptak el, japánok. Ezek aztán eladtak rabszolgának valami más hitetlen fajzatoknak, de én megszöktem, aztán összefutottam Vu Fanggal. Amikor megtudta, hogy fedélzetmester voltam, és hogy értek a hajózáshoz, felajánlotta, hogy szegődjek el hozzá. – Kiürítette kupáját, böfögött, majd megint töltött. – No, akkor most megyünk vagy nem megyünk?

– Nem akar inkább itt maradni? Úgy keresztülvágunk Vu Fang sorain, mint a pinty.

– Köszönöm, cimbora, de én jól érzem magam ott, ahol vagyok.

– Mennyi ideig raboskodott?

Scragger kupája félúton megállt a levegőben; arckifejezése óvatosra váltott. – Elég sokáig, cimbora. – A csuklóján lévő hegekre nézett. – A bilincs nyoma, ugye? Hát igen... ezek a jelek tizenkét esztendő után se koptak le rólam.

– Honnan szökött meg? Botany Bayból?

– Onnan, Botany Bayból – mondta ismét baráti tónusban Scragger. – Tizenöt esztendei kényszermunkára ítélték... szinte még kölyök voltam... vagy legalábbis fiatalabb. Huszonöt éves lehettem. Maga mennyi idős?

– Elég idős.

– Én sose tudtam pontosan, hány éves vagyok. Lehet, hogy most a harmincötödiket taposom, lehet, hogy a negyvenötödiket. Na igen... Tizenöt évet kaptam, mert agyonütöttem egy szaros fregatt egyik szaros matrózát.

– Szerencsés, hogy nem kötötték föl.

– Az... szerencsés. – Scragger megint böfögött egy kéjeset. – Jólesik beszélgetni magával, Tajpan. Egy kis változatosság a matrózok után. No, szóval a jó öreg Angliából szállítottak oda. Kilenc hónap a tengeren, összeláncolva, négyszáz más szerencsétlen férfival és körülbelül ugyanannyi nővel egyetemben... A fedélközben utaztunk, vasra verve. Kilenc hónapig vagy még tovább is. Vízen, kétszersültön, hús nélkül. Nem embernek való dolog az ilyesmi. Talán ha százan érkeztünk meg elevenen. Sydney kikötőjében fölláztunk, és letéptük a láncainkat. Megöltük az összes szaros foglárt. Aztán egy évig bujdokoltunk, majd találtam magamnak egy hajót. Egy kereskedőhajót. – Scragger gonoszul röhögcsélt. – Azzal aztán néhány más kereskedőhajót. – Kupájának fenekére pillantott, s eltűnt a mosolya. – Hát igen, akasztófavirágok vagyunk

valamennyien, hogy az isten verje meg valamennyi szaros útonállót – morogta viczorogva. Egy percig hallgatott, emlékeibe merült. – De aztán hajótörést szenvedtünk, ahogy mondtam, és jött Vu Fang.

Struan rágyújtott egy manilaszivarra. – Miért szolgál egy ilyen veszett kutyát, ezt a söpredék kalóz Vu Fangot?

– Megmondom én magának, cimbora. Szabad vagyok, mint a szél. Három feleségem van, annyit eszek, amennyi belém fér, fizetséget kapok, és kapitánya vagyok egy hajónak. Vu Fang jobban bánik velem, mint bármelyik istenverte rokonom. Őnekik én akasztófárávaló vagyok. Vu Fangnak azonban nem. És hol és hogyan juthatnának másképp a hozzám hasonlók feleségekhez, ennivalóhoz, fizetéshez? Méghozzá úgy, hogy nem les rájuk se foglár, se akasztófa, he? Nyilvánvaló, hogy vele tartok – vagy bárki mással, aki mindezt megadja nekem. – Felállt. – No, akkor most jön, ahogy Vu Fang kérte, vagy meg kell csáklyázzuk magát?

– Csáklyázzon meg, Scragger kapitány. De előbb még igya meg a brandyjét. Ez lesz az utolsó, amit kóstol e földön.

– Több mint száz hajónk van maga ellen.

– Maga sült bolondnak néz engem. Vu Fang sose merészkedne személyesen ezekre a vizekre. Soha. Főleg nem úgy, hogy a csatahajóink itt horgonyoznak Hongkong túloldalán. Vu Fang nincs itt.

– Maga aztán fenemód agyafúrt ember, Tajpan – vihogott Scragger. – Mondták is nekem. Igaza van, Vu Fang nincs itt velünk, de itt van a főadmirális: Vu Kok, a legidősebb fia. És a gyerek az övé. Ez az igazság.

– Az igazságnak sok arca van, Scragger – mondta Struan. – Tűnjön el a hajómról. Csak a maga hajóján leng fehér zászló. Mindjárt megmutatom magának, mi a véleményem az istenverte kalózflottájáról.

– Nem lenne okos dolog, Tajpan. Ja igen: el is felejtettem – mondta Scragger, s egy kis bőrzacskót húzott elő, amely a nyakában

lógott egy szíjon. A zacskóból egy összehajtogatott papírt vett elő, és Struan elé csúsztotta az asztalon. – Azt mondták, ezt adjam át magának – mondta gunyoros grimasszal.

Struan széthajtogatta a papírt. Zsin-kua pecsétje volt rajta. És benne az egyik félpénz.

Struan könnyed testtartással állt nagycsónakjának orrában, két kezét vastag tengerészkabátjának zsebeibe dugva, csuklóján csatakorbács, övében pisztolyok. Emberei feszült arccal eveztek, állig fölfegyverezve. Scragger a csónak közepén ült, kaptatosan dudorászott valami matrózdalocskát. A kalózok zászlóshajója százyardnyira volt tőlük. A Scraggerrel történt előzetes megállapodásnak megfelelően – Struan ragaszkodott ehhez a kikötéshez – a zászlóshajó kivált az oltalmat nyújtó dzsunkaflottából, közelebb húzódott a parthoz, s néhány száz yardnyira a *China Cloud* szél alatti oldalától várakozott. Ezen a ponton, csupán egy kis tatárbocot fölvonva, hogy helyben tudjon maradni, a zászlóshajó a *China Cloud* ágyúinak kénye-kedvére bízta magát. A dzsunkahad többi része azonban a helyén maradt, közrefogva a két hajót.

Struan tisztában volt vele, hogy veszélyes dolog egyedül átmenni a kalózhajóra, de a félbetört pénzdarab miatt nem volt más választása. Igaz, magával vihette volna Mausst – tolmácsra szükség volt, s a hittérítő szintén ördögien értett a harchoz. Scragger azonban tiltakozott: – Egyedül, Tajpan. Vannak a hajón emberek, akik egyaránt beszélnek a hitetlenek és az angolok nyelvét. Egyedül. Ha akarja, fegyveresen, de egyedül, így szólt a kérés.

Mielőtt elhagyta a *China Cloud* fedélzetét, Struan Scragger füle hallatára még kiadta utolsó parancsait:

– Ha a zászlóshajó vitorlát bont, ízzé-porrá lőni. Ha egy órán belül nem térek vissza, elsüllyeszteni.

– Ugyan már, Tajpan – feszengett Scragger, s kényszeredetten fölnevetett. – Nem ez a módja egy szíves invitálás elfogadásának. De nem ám... Fehér zászló alatt jöttem, cimbora.

– Elsüllyeszteni. De előbb akasszák föl a fiút a vitorlarúdra.

– Ne aggódjon – felelte mogorván Orlov. – A fiú lógni fog, és a magasságos Úrjézusra esküszöm, nem hagyom el addig ezeket a vizeket, amíg egyetlen dzsunka is úszik rajtuk.

– Evezőket ki! – parancsolta Struan, amikor a dereglye odasimult a dzsunka oldalához. A hajó palánkjánál vagy száz kínai kalóz állt fecserészve, gúnyosan kiabálva. Struan megszámolta az ágyúablakokat: mindkét oldalon húsz. Negyven ágyú.

Fölmászott a hágcsón, s amint a fedélzetre ért, nyomban látta, hogy az ágyúk rendesen karban vannak tartva, hogy puskaporos hordók hevernek szanaszét, hogy se szeri, se száma a bűz- és gyújtóbombáknak, hogy rengeteg ember van a hajón. Az egész dzsunka ragadt a mocsoktól, de járványnak vagy skorbutnak nem látta jelét. A vitorlák jó állapotban, a kötélzet feszes. Nehéz lenne – ha ugyan nem lehetetlen – kézitusában elfoglalni. Az elsüllyesztése azonban nem jelent gondot a *China Cloud* számára – ha a zosz is úgy akarja.

Scragger nyomában elindult a kiugró tatfedélzet alatt lévő kapitányi kajüt felé; menet közben gépiesen megjegyezte magának a folyosókat és kanyarokat – hátha menekülnie kell. Egy emberekkel zsúfolt, bűzös előtérbe értek. Scragger keresztülfurakodott közöttük a túlsó oldalon álló ajtóig, amit egy brutális kinézetű kínai őrzött. A kínai Struan fegyvereire mutatott, és szitoközönt zúdított Scraggerre. Scragger azonban kantoni nyelvjárásban visszaordított rá, fél kézzel megvetően félrelökte, és benyitott.

Hatalmas kajütbe léptek. A padló egy része magasabb volt, mint a többi; java részét egy vörösre lakkozott, alacsony asztal foglalta el, körülötte mindenütt mocskos párnák hevertek. A helyiség, akárcsak az egész hajó, izzadságtól, vértől és rothadó haltól bűzlött. Az emelvény mögött rácsos válaszfal állt. Dús faragások díszítették, s a másik oldal felől, ahol a fővezér aludt, el volt függönyözve. Erről az oldalról nem lehet átlátni, gondolta Struan, de könnyű kilőni mögüle, vagy kidőfni egy karddal. Négy kerek, rácsos hajóablakot látott, és hat olaj lámpást, amelyek a mennyezet gerendáiról függtek.

A rácsfalban kinyílt egy ajtó.

Vu Kok alacsony, testes, középkorú férfi volt. Az arca kerekded, kegyetlen, a copfja hosszú, zsíros. Kidomborodó hasán megkötött drága, zöld selyemből szabott köntöse zsírpecsétetes. Finom bőrből készült tengerészcsizmát viselt, csuklóin számtalan felbecsülhetetlen értékű jade karkötő csörgött.

Egy darabig tanulmányozta Struant, majd intett neki, hogy menjen az emelvényhez, s leült az asztal mellé. Struan vele szemben ült le. Scragger nekitámaszkodott a csukott ajtónak, s kaján mosollyal az ajkán, közömbösen vakarózni kezdett.

Struan és Vu Kok rezzenéstelen tekintettel, mozdulatlanul nézett egymásra. Végül Vu könnyed mozdulattal fölemelte a kezét, s egy szolga evőpálcikákat, teát, holdsüteményeket – apró, rizslisztből süített, mandulasodóval töltött finom aprósüteményeket – és egy tál különféle *dim szumot* tett eléjük.

A dim szum apró, rizslisztből gyúrt sütemény, amit apró tengeri rákokkal, sült sertés- vagy csirkehússal, zöldségekkel, esetleg hallal töltöttek. Főtt és szárított formában egyaránt fogyasztották.

Vu Kok fölemelte csészéjét, és intett Struannak, hogy ő is tegye ugyanezt. Szótlanul, lehunytt szemmel ittak. Aztán a kalóz fölemelte evőpálcikáit, s kivett egy dim szumot. Odatette a Struan előtt álló kistányérra, és intett vendégének, hogy egyék. Struan tudta, hogy bár neki is adtak evőpálcikákat, Vu Kok arra számít, hogy barbár módra, kézzel fog enni, s ezáltal arcot veszít.

Most figyelj, te tikszaros gané, gondolta Struan, s magában hálát adott a zszosznak Mejmejért. Gyakorlott kézzel fölemelte az evőpálcikákat, a szájához vitte a süteményt, majd visszatette a pálcikát porcelántartójukra, s élvezettel rágni kezdett. Még ennél is jobban élvezte a kalózvezér döbbenetét – ez a barbár úgy eszik, mint egy civilizált ember!

Struan ismét a kezébe vette az evőpálcikákat, gondosan kiválasztott s a tányérjára helyezett egy újabb dim szumot: a

legkisebket és a legkényesebbet, amit a legnehezebb volt tartani. A gőzölt, garnélarákkal töltött fánkocska tészája olyan vékony volt, hogy szinte át lehetett látni rajta. Struan gyors, könnyed mozdulattal fölemelte, s miközben magában imádkozott, hogy le ne ejtse, karját kinyújtva odakinálta Vu Koknak.

Vu evópálcikái kinyúltak, a kalóz elvette s az előtte lévő kistányérra helyezte a süteményt. Egy kis rákdarabka azonban az asztalra hullott belőle. Jóllehet Vu nem mozdult, Struan tudta, hogy dühös, mert arcot vesztett.

Struan elhatározta, hogy megadja neki a kegyelemdőfést. Az asztal fölé hajolt, fölvette a parányi rákdarabot, a tányérjára tette, majd kivett egy másik dim szumot, s odakinálta Vu Koknak. Vu átvette tőle. Ezúttal egyetlen morzsát sem hullajtott le belőle.

Most ő kínálta Struant, aki közömbös mozdulattal, még a levegőben elvette tőle, jó étvágygal enni kezdte, de a következőt már elhárította. A kínai illemszabályok legmagasabb foka megkövetelte a vendégtől, hogy eljátssza: olyan finom az étel, hogy képtelen többet enni, jóllehet mind a vendég, mind a házigazda tisztában volt vele, hogy farkasétvágygal fogják folytatni az evést.

– Kajálj még, cimborá! Van rengeteg! – szólalt meg váratlanul Vu Kok, házigazdához illően noszogatva vendégét.

A döbbenet, hogy Vu ízes londoni tájszóval szól hozzá, csökkentette Struan afölötti örömét, hogy arcot nyert, mivel rábírta Vut, hogy az szólaljon meg elsőként.

– Köszönöm. Örülök, hogy beszélsz angolul. Ez nagyon megkönnyíti a dolgokat.

– Igen, ez megkönnyíti. – Vu Kok nagyon büszke volt rá, hogy beszél a barbárok nyelvét.

– Hol tanultál meg angolul? – Struan lehajolt, és megvakarta a bokáját. A padlón és a párnákon nyüzsögtek a bolhák.

– Hol tanulnak meg a hozzád hasonlók kínai módra enni, hallod-e?

Struan megint vett magának egy süteményt. – Már sokszor próbáltam megtanulni a kantoni nyelvjárást. De nem vagyok valami jó a tanulásban, és a nyelvem nem képes rendesen képezni a hangokat. – Jó étvággal elfogyasztotta a süteményt, és ivott egy kis teát. – A tea kitűnő. Szucsouból való?

Vu Kok megrázta a fejét. – Lin Tin. Te szereted a szucsoui teát?

– A Lin Tin jobb.

– Scraggertől meg másoktól tanultam angolul. Éveken át. – Evett egy kicsit, majd megint kínálgatni kezdte Struant, vegyen még az édességből. – Egyél még, cimbora. Különös ember vagy te. Nagyon örülök, hogy találkoztam egy ilyen férfival. Te nem vagy közönséges halandó, ezt lefogadom. Sok nap eltelik még, míg meghalsz, sok nap.

Struan szemei még zöldebbek és még ragyogóbbak lettek.

– Te viszont nagyon gyorsan meg fogsz halni. Az én módszereim mások, mint a tied. Egyik pillanatban még élsz, a másikban már halott vagy. – Pattintott egyet az ujjaival. – Ez a legjobb, barátoknak, ellenségnek egyaránt. És veszett kutyának!

– Miért beszélsz ilyen furcsa dolgokat, he? – kérdezte Vu némi feszült hallgatás után.

– Milyeneket?

– Nem tetszik nekem a beszéded. Nehéz megérteni. Másképp hangzik.

– Sokféle angol dialektus – tájszólás – van – mondta nyugodtan Struan, megkímélve Vu Kokot a presztízszvesztéstől.

– Mondtam neked, hogy ez egy úri fickó, Vu Kok – magyarázta Scragger. – Az úri népek másképp beszélnek. Mondtam neked, hogy ezek iskolába jártak.

– Igazat mond ez az akasztófára való Scragger, cimbora? Nem beszélek jól angolul?

– Ki beszél jobban a kantoni nyelvet: egy paraszt vagy egy

iskolamester? A paraszt beszéde jó a mezőkön, az iskolamesteré pedig az iskolában.

Vu Kok hátradólt a párnáira, és belekortyolt a teájába. Némi hallgatás után megszólalt: – Hallottuk, hogy ezüst van a fedélzeteden. Negyven lak.

– Erre hogyan tettél szert? – Struan kinyitotta a tenyerét, s az asztalra tette a félpénzt.

– Egy félpénz, egy szívesség, így van, cimbora?

– Így – felelte Struan. Dühös volt magára, amiért belesétált Zsin-kua csapdájába. – Honnan szerezted?

– Atyámtól.

– És ő honnan szerezte?

– Mit gondoltál, honnan kaparta össze Zsin-kua, az a vén útonálló azt a negyven lak ezüstöt? He? Természetesen a régi tengerésztársaitól. A hajódon lévő ezüsből tíz lak az apámé. – Vu Kok hasa rengett a röhögéstől. – Tölts egy kis grogot a nagyméltóságú úrnak, Scragger! Szüksége van rá.

– Vu Fang-csoj és Zsin-kua társak? – kérdezte döbbenetesen Struan.

– Bizonyos értelemben igen, cimbora. Mi megoltalmazzuk ezeknek a vizeknek a kereskedelmét a szedett-vedett kalóznépségtől. Mi vagyunk a tenger felvigyázói. Méltányos dolog, ha ezért fizetséget húzunk? Bölcs ember pedig úgy fekteti be a pénzét, hogy hasznot hajtson neki, nem? Szóval néhanapján társulunk Zsin-kuával. Tea, selyem, ópium... Vagy kölcsönzünk. – Vu Kok a hasát fogta, a nevetés könnyeket csalt ferde metszésű szemébe. – Így hát most üzlettársak vagyunk, mi meg a Nemes Ház. Hol találni ennél jobb befektetést, cimbora?

– Mit kérsz „szívességként”, Vu Kok?

– Előbb igyunk az ezüstre meg a zoszodra, Tajpan. Aztán majd beszélgetünk.

– Ez itt azt mondta, kössék föl a fiút, ha egy órán belül nem tér

vissza – mondta Scragger, miközben kitöltött három pohár rumot. – Meg azt is mondta, hogy ha vitorlát bontasz, süllyesszék el a hajónkat, és kössék föl a fiút.

– Mennyi idő az az egy óra, cimbora?

– Elég hosszú.

Vu Kok egy percig szótlanul evett. – Fölköttetnéd a fiút?

– Te talán nem? – Struan elővette a zsebóráját, és az asztalra tette. – A fele időd már elhasználtad.

Vu Kok elvette Scraggertől a poharat, és lassan inni kezdett. Struan érezte, hogy a feszültségtől a tarkóján meredezni kezdenek a hajsálak. Tompán hallotta a kínaiak zsvajgását, a kötelek körül dudorászó szelet, a hajó gerendáinak recsegését.

A fedélzeten halk eső kezdett dobolni. Vu Kok elővett egy fogpiszkálót, s egyik kezével illedelmesen eltakarva a száját, piszkálni kezdte a fogait. Az eső mindjobban zuhogott.

– Ami a Vu Fang-csojnak teendő szívességet illeti... – kezdte Vu Kok. – Hús klippered van, igaz?

– Tizenkilenc.

– Tizenkilenc. Mindegyikre föltesszük egy emberünket Kitanítod őket kapitánynak. Tisztnek. Tizenkilenc embert. Rendesen kitanítod őket. Megkorbácsolhatod őket, áthúzathatod őket a hajó alatt, ha nem engedelmeskednek – de nem ölheted meg őket. Öt évig szolgálnak nálad, aztán hazajönnek. A másik: mához egy évre és egy napra egy klippert akarunk. Olyat, mint a *China Cloud*. Ezüstben fizetjük az árát. Te ideadod nekünk a számlát, mi pedig kifizetjük az ezüstöt. Ugyanúgy legyen felfegyverezve, mint a *China Cloud*, és ugyanolyan legyen a vitorlázata meg a kötélzete. Tíz emberünk elmegy Angliába, hogy lássa, hogyan építik, aztán hazajönnek vele. Hogy hol és hogyan vesszük át a hajót, azt még megbeszéljük. Jól mondom, Scragger?

– Jól.

– És végül: adunk neked egy fiút – három fiút –, hogy tanuljanak. Három fiút, hogy úgy tanuljanak, mint az urak gyerekei. London legjobb iskolájában – mondta Vu Kok. – Kerül, amibe kerül.

– A legjobb ruhákban, a legjobb kocsikon járjanak, a legjobb szállásban és kosztban legyen részük – tette hozzá Scragger. – Úgy neveljék föl őket, mint a legfinomabb úri fattyakat. Bánjanak rendesen velük. Az oxfordi vagy a cambridge-i egyetemre járjanak. Végezzék el az egyetemet, aztán jöjjenek haza.

– Ez nem egy szívesség – mondta Struan. – Ez sok szívesség.

– Sok vagy kevés, szívesség – felelte rosszindulatúan Vu Kok. – Ez a kérés, a teremtésit! Lehet, hogy visszaveszem a tíz lakot, de még a többit is. Aztán veszek hajót. Ha van pénzed, bármit megvehetsz, nem így van, cimbora? Igen, lehet, hogy elveszem az ezüstöt, és megegyezek Egy Szem Ördöggel. Mi is a neve?

– Brock – felelte Scragger.

– Ja, igen, Brock. Megegyezem Brockkal vagy mással. Egyezség az egyezség. Csak tanítsd az embereket. Egy hajó. Becsületes kérés. Mondd, hogy igen vagy nem.

– Én kötök veled egy új egyezséget. Vedd vissza a félpénzt, és akár ott vagyok a *China Cloud* fedélzetén, akár nem, próbáld csak elvenni az ezüstöt, az istenedet!

– Kétszáz hajó van a láthatáron. Elvesztek százat vagy kétszázat, nem érdekes. Elveszem az ezüstöt, Tajpan. Elveszem.

Struan fölvette a félpénzt, és felállt. – Megegyeztünk?

– Nem egyeztünk meg. A szívesség... te beleegyeztél a szívességbe. A Nemes Ház Tajpanjának nincs arca, hallod-e? Igen vagy nem?

– Egy hónap múlva hozol nekem száz embert, akik közül egyet sem keresnek a mandarinok valami bűntény miatt, és akik valamennyien tudnak írni és olvasni. Ezek közül kiválasztok tizenkilencet kapitánynak. És tíz embert, hogy figyelje a hajóépítést. Aztán hozd a három fiút.

– Ez nagyon veszélyes, cimbora – mondta Vu Kok. – Nagyon sok ember. Nem, Scragger?

– Ha mondjuk, Aberdeenbe visszük őket, akkor nem. Nincs abban semmi rossz, hogy ő akarja kiválogatni őket. He? Titokban?

Vu Kok egy percre eltűnődött. – Rendben. Egy hónap. Aberdeen.

– A klippert magam adom át neked, csakis neked, vagy Vu Fang-csojnak személyesen – mondta Struan. – Senki másnak.

– Bárkinek, akit küldök.

– Nem.

– Nekem se, cimbora? – kérdezte Scragger.

– Nem. Vu Koknak vagy Vu Fang-csojnak. Nyílt tengeren.

– Miért? – kérdezte Vu Kok. – Miért, hallod-e? Miféle mocskos csel jár a fejedben, cimbora?

– Az a hajó a tiéd lesz. Egy ilyen szépséget nem adok át senki másnak. Neked talán nincs arcod, he?

– Megegyeztünk – mondta nagy sokára Vu Kok. – Semmi árulás, a mindenségit, különben megfizetsz!

Struan megvetően elindult az ajtó felé, de Scragger elállta az útját. – Megesküszöl rá, Tajpan?

– Zsin-kuának már megesküdtem, Scragger. Az istenfáját! Tudod jól, mennyit ér az én esküm!

Scragger bólintott Vu Kok felé, s félreállt. – Köszönöm, Tajpan.

– Amiért ilyen kedvesen és barátságosan beleegyeztél, Tajpan – mondta Vu Kok –, átadom neked apám ajándékát és üzenetét. – Intett Scraggernek, aki felnyitott egy tengerészládát, kivett belőle egy csomagot, és odaadta Struannak.

A csomagban egy zászló volt – rajta az összefonódott sárkány és oroslán. És egy hajónapló: az eltűnt *Scarlet Cloud* hajónaplója.

Struan kinyitotta a könyvet, s az utolsó oldalra lapozott.

„November 16. Délben. É 11° 23' 11”, K 114° 9' 8”. A vihar folytatódik, erős szélrohamok. Az éjjel a középső őrség idején, három harangkor a vihar letépte a viharvitorlákat, és eltörte az árbocokat. Hajónk tehetetlenül sodródott a Tizard-zátony felé, ahol az Úr kegyelme folytán megfeneklett, a gerince eltört, a hajótest beszakadt.

November 18. Négy óra. Négy dzsunka tűnt fel északkelet felől. Megtettük az utolsó előkészületeket a hajó elhagyására.

November 18. Öt óra. A négy dzsunka megváltoztatta menetirányát, és felénk indult. Kiadtam a legénységnek a muskétákat. Megpróbáltam tüzelésre előkészíteni egy ágyút, de ez a hajó megdőlt volta miatt nem sikerült. Megtettünk minden tőlünk telhető előkészületet arra az esetre, ha a közeledők kalózoknak bizonyulnának.

November 18. Nyolc óra. Megtámadtak. Kalózok. Az első rohamot visszavertük, de...”

Struan becsukta a könyvet. – Mindnyájukat megölted?

– Azok a dzsunkák nem tartoztak a mi flottáinkhoz, cimbora. Legalábbis a többségük nem.

– Mind megölted?

– Ők pusztították el magukat, Tajpan. Én nem voltam ott.

– Tudja, hogy mennyi a gazember ezek között, Tajpan – mondta Scragger. – Ha Vu Fang-csoj emberei lettek volna, miért adná át magának a hajónaplót, he? Vu Fang-csojnak a tudomására jutott a dolog. Engem küldött oda, hogy nézzek körül. Amikor odaértem, már egyetlen ember se volt a hajón. Holttest sem. Egyetlenegy se.

– Kifosztotta a hajót?

– Ismeri a tengerek törvényét, Tajpan. A hajó zátonyra futott, és gazdátlan volt. A fele rakományát megmentettük. Ezenfelül tizenhat ágyút meg egy rakás puskaport és golyót.

– A kronométer hol van?

Scragger szemöldöke a homlokára ugrott. – Hát hol lenne? Természetesen a hajómon. Nem mintha hasznát tudnám venni. Csak úgy. A megtaláló jutalmaként. Ez törvényes, nem? De tudja, Tajpan, mit csináltak vele azok az istenverte söpredékek? Hagyták lejárni! Ezt képzelje el! Az istenüket! Hagyták lejárni. Hetekbe került, amíg találtunk egy kereskedőhajót, amelyik tudta a londoni időt. Egy amerikai hajó volt, a *Boston Skylark*. – Felröhögött, ahogy felidézte magában az esetet, majd hozzátette még: – Négy embert kiválasztottunk a legénységéből, azokat magunkkal vittük.

– És a többi?

– Csónakba ültettük őket a Fülöp-szigetek magasságában. Közel a parthoz, erre megesküszöm. Három-négy hete történt.

Vu Kok fészkelődni kezdett párnáin, komótosan vakarózott. – Apám még üzent neked valamit, Tajpan. Azt mondta: tíz tael nem sok érte, hogy egy hajó biztonságban járhassa a tengert. Tíz tael hajónként, és Vu Fang-csoj megoltalmazza az angol lobogót. Neked most új fészked van, úgy hallottuk, itt Hongkongban. Add oda a pénzt a mandarinotoknak.

– Egy taelt adhatok neki.

– Hat a legkevesebb. A legkevesebb, így mondta apám, aki tudja rólad, hogy keményen alkuszol. Hat.

– Egy.

– Ül le. Iszunk még egy kis grogot, és hoznak még ételt is – mondta Vu Kok.

– Öt perc múlva ez a hajó eltűnik a víz szüléről, a túszt pedig felkötik.

Vu Kok böffentett egyet: – Te nem kötteted fel az én fiamat, cimborá.

– Persze hogy nem – felelte megvetően Struan. – Csak valami szerencsétlen, beöltöztetett gyereket.

Vu Kok csúfondárosan elvigyorodott, és nagyot húzott a

poharából. – Nagyon agyafúrt vagy te, Tajpan. Két tael hajónként, maradjunk ebben, írd meg a mandarinotoknak. És mondok neked még valamit: tartsd meg a kölyköt – akaszd fel, dobd a tengerbe –, a tiéd. Vagy küldd át hozzám, és én fölakasztatom neked.

– Micsoda? – robbant ki Scragger. – A kölyök nem a te fiad?

– Hát persze hogy nem. Bolondnak néz engem, Scragger? – förmedt rá Struan. – Tudom én, mennyit ér egy söpredék esküje – mondta és kiment.

– De hát mindketten megesküdünk neki – fordult Vu Kokhoz döbbsen Scragger. – Megesküdtem neki. Azt mondtad, hogy a fiad. Te mondtad, a teremtésit!

– A Tajpan sose engedné át a fiát a fedélzetünkre. Akkor nekem miért kéne ezt tennem?

– De én megesküdtem neki, az istenit! Ez hitszegés!

Vu Kok egészen lassan fölemelkedett. – Te hitszegőnek nevezel engem, cimbora?

– Nem, főnök, dehogy! – vágta rá Scragger, igyekezve nem kimutatni veszett dühét. – Csak én esküdtem meg. Mi meg szoktuk tartani az eskünket. Ami most történt, az mifelénk nem járja, nem rendes dolog. Erről van szó.

Miközben visszavonult hálóhelyére, Vu Kok kimerültén ingatta a fejét. – A barbárok nagyon különös emberek, cimbora. Én mondom, nagyon különösek. – A rácsos ajtó becsukódott mögötte.

Scragger fölment a fedélzetre. Az istenit, gondolta csaknem sírva a dühtől, az istenit! Ilyet tenni velem!... De elintézem én ezt a pederaszt, kacsákkal háló pogányt, esküszöm, hogy kicsinálom! De nem addig, amíg az emberek nincsenek kiválogatva. Nem, addig nem... Addig nem teszem, istenemre, hisz mindent elrontanék vele.

De aztán, istenemre, azután...

A *China Cloud* a zuhogó esőn keresztülvágva Hongkong déli partja mentén a sziget északi oldalán elterülő nagy öböl felé tartott.

Struanék a kapitányi kajütben vacsoráztak: osztrigaragu, füstölt kolbász, enyhén sózott füstölt hering, főtt káposzta, sonka kövérje, hideg sült csirke, tengerészkétszersült, almás lepény és tartósított gyümölcslepény került az asztalra. Ezenkívül tengerben lehűtött száraz fehérbor és pezsgő. És tea.

– Negyven lak – négy félpénz – mondta Robb a tányérján lévő ételt piszkálgatva. – Az egyik Vu Fang-csojnal. Kinél lehet a másik három?

– Zsin-kua nyilván megtartott egyet – felelte Struan. – Talán kettőt is. – Átnyúlt az asztalon, s vett magának még egy szárított füstölt heringet.

– Hatalmas szívességre tettünk ígéretet – mondta Robb. – Ez megért tíz lakot ezeknek az ördögfattyaknak. Egy olyan klipperrel, mint amilyen a *China Cloud*, akár fregattokat is elkaphatnak. Elvághatják a birodalom valamennyi ázsiai hajózási útvonalát. Egy hajó és tíz kiképzett ember, hogy még többet építsenek. Tizenkilenc kapitánynak kiképzett ember – hogy még többet kitanítsanak! Csapdába kerültünk, a jövőnk úgyszintén. Ez rettenetes.

– Zsin-kua elárult téged. Elárult – szólt Culum.

– Nem. Túljárt az eszemen, igen, de még ez sem igaz. Én nem voltam eléggé okos. Én, fiam! Amikor két ember leül egy asztalhoz tárgyalni, mindkettő köteles a maga számára legelőnyösebben szerződni. Ez világos, mint a kétszerkettő. Hát igen... gyengébb voltam nála, ennyi az egész. De még ha eszembe jutott volna is, hogy a félpénzeket másoknak is oda lehet adni, akkor is az ő kívánsága szerint kellett volna megkötnöm az alkut. Nem volt más választásunk... egyáltalán nem volt választásunk.

– Ha neked túljártak az eszeden, Dirk, akkor milyen esélyem lehet neked? Vagy Culumnak?

– Semmilyen. Hacsak nem vagy hajlandó a magad fejével gondolkodni és tanulni mások hibáiból. És nem úgy kezelni a kínaiakat, mint a magunkfaját. Ők mások.

– Igenis mások – mondta Culum. – Csúnyák, visszataszítók, hitetlenek. És képtelenség megkülönböztetni őket.

– Nem értek egyet veled. Én úgy értettem, hogy másként gondolkodnak – felelte Struan.

– Hát akkor hogyan kell kezelni őket, apám?

– Hiszen ha tudnám... Nekik egyszerűen ötezer éves gyakorlatuk van, ennyi az egész. Most pedig légy szíves, add ide a levest, fiam.

Culum átnyújtotta neki a tálát, Struan vett belőle egy harmadik adagot.

– Nem látszol nyugtalannak, Dirk – mondta Robb. – Pedig ebbe tönkremehetünk. Tönkreteheti az ázsiai kereskedelmet.

– Te nem eszel, Robb. És te se, Culum. Egyetek. – Struan leszakított egy csirkecombot, és a tányérjára tette. – A helyzet nem olyan gyászos, mint amilyennek látszik. Először is, ami a tizenkilenc embert illeti: igen, ezek Vu Fang-csojnak meg a söpredékének a kémei lesznek. Viszont ahhoz, hogy tanítani tudjuk őket, előbb meg kell tanulniuk angolul, nem? És ha *beszélni* tudunk velük, miért ne tudnánk megváltoztatni őket? Miért ne faraghatnánk a kalózból hasznos polgárt? Talán még keresztényt is, he? Tizenkilenc lehetőségünk van, hogy átállítsuk őket a mi oldalunkra. Szerintem ez jó esély. És ha a mi oldalunkra állnak – ha csak egy is a mi oldalunkra áll közülük –, akkor tudomást szerzünk a kalózok búvóhelyeiről. Ebben az esetben pedig akkor pusztítjuk el őket, amikor csak akarjuk. Ami pedig a klippert illeti: mához egy évre és egy napra meg kell vívnom egy tengeri ütközetet, ennyi az egész. Átadom nekik a hajót, aztán elsüllyesztem. Azt nem ígértem meg, hogy nem süllyesztem el.

– Miért nem úgy adod át nekik, hogy puszkaporos hordókat helyezel el a rakterében, lassan égő kanóccal? – kérdezte Robb.

– Vu Koknak nem lehet ilyen egyszerűen túljárni az eszén.

– Arra sincs mód, hogy aknákat függesz a hajótestre a vízszint alatt?

– Ez esetleg elképzelhető. Erre talán nem terjed ki a figyelmük. De még abban az esetben sem szeghetsz meg egy szent esküt, ha csapdába estél, és éppen megpróbálsz kimászni belőle. Nem játszunk ilyesmit, Robb. Száz évre elveszítenénk az arcunkat. Meg fogom ölni Vu Kokot.

– Miért?

– Hogy megtanítsam rá, mit ér az eskü. És hogy megvédjem magunkat a következő generációtól.

Csend következett. – Én azt hittem, öt hónap múlva hazamégy – szólalt meg Robb.

– Hazamegyek. Amikor az új hajó elkészül, idevitorlázom veled. *Lotus Cloud* lesz a neve. – Struan egy asztalkendővel megtörölte a száját. – Ami az embereket meg a hajót illeti, meg tudom érteni. De miért kell három gyereket „úrifiúként” fölnevelni? Ezt nem értem. Ezek a fiúk idegesítenek, és nem tudom, miért.

– Vu Kok fiairól van szó?

– Igen, valószínűleg a fiairól vagy az unokaöccseiről. De miért? Mit nyerhetnek ezzel?

– Mindent, ami angol. Minden titkunkat – felelte Culum.

– Nem, fiam. A gyerekekre ugyanaz áll, ami a férfiakra. Sőt. Gyerekeket könnyebb a mi módszereinkre megtanítani. Vu Fang és Vu Kok biztosan gondolt erre. Miért akarnák elveszíteni három fiukat? Minek kellene nekik uracsok – kapitány, katona, hajóépítő, fegyvermester vagy bármi más hasznos dolog helyett? Minek kellene nekik uracsok?

Culum és Robb nem tudott válaszolni.

Amikor a *China Clouda* nyugati bejárón át befutott a hongkongi öbölbe, Struan felment a tattedélzetre, hogy csatlakozzon Robbhoz és Culumhoz. Az eső már elállt, élénk szél fújt. Sötétedett. Struan teljesen felfrissültnek és nyugodtnak érezte magát. De amint a fedélzetre lépett, nyugalma szertefoszlott.

– Magasságos Mindenható!

Az öböl tele volt ázsiai kereskedőhajókkal és a királyi flotta hajóival. A partot szinte elborították a sátrak, amelyek az expedíciós haderő négyezer katonájának adtak szállást.

Ami valójában megdöbbenette Struant, az a több száz kínai szampan volt, amely a Glessing-fok északi végénél csoportosult. Csak úgy hemzsegték az érkező és távozó dzsunkák és szampanok. Az egyik hegyoldalban, mint megannyi ocsmány gomba, kalyibák ezrei nőttek ki a földből.

– Mióta visszatértem Kantonból, özönlenek ide a kínaiak – mondta Culum. – Csak a jó ég tudja, hányan vannak, de legalább négy-ötezren. Elárasztanak bennünket. Éjszakánként meg előlopóznak ezek az ördögfattyak, és ellopnak mindent, ami mozdítható.

– Magasságos Mindenható!

– Eleinte az egész szigetet előzönlőtték. Aztán rávettem Longstaffot, hogy átmenetileg az egyik hegyoldalban jelöljön ki nekik helyet. A kínaiak Tajpingsannak vagy valami ilyesminek nevezik.

– Ezt miért nem mondtad el nekem?

– Robb bátyám meg én azt akartuk, hogy a magad szemével győződj meg róla. Az itt lévő európaiak száma – nem számítva a katonákat – körülbelül százötvenre rúg. Longstaff már kitepte azt a kevéske megmaradt haját is. Éjszakánként tíz-tizenöt kínai holttestet szedünk össze az öbölben. Megölték őket, vagy a vízbe

fulladtak.

– Amíg nem látod azt a mocsoktanyát, el se hiszed – mondta Robb. – Ahogy ezek élnek!... Volt elég helyük, de aztán csak jöttek és jöttek minden dagállal.

– Hát akkor nem fogunk hiányt szenvedni se kulikban, se szolgákban – válaszolta Struan, majd Orlovhoz fordult: – Köszöntse a zászlóshajót, és adja le a következő jelzést: „Engedélyt kérek, hogy nyolc kötélhosszon belül lehorgonyozhassak.” Mindenki a fedélzetre, a tatra!

Orlov bólintott.

A *China Cloud* ágyúi eldördültek; egy ágyú válaszolt rá. Az engedélyt megadták. A legénység összegyűlt. Struan a kormányállás korlátjához lépett. – Holnap délig mindenki a hajón marad. És holnap délig senki sem jöhet a fedélzetre. A rakományunkról egy szót se. Aki bármit is kikotyog, áthúzatom a hajó alatt. Holnap szürkületkor mindenki kéthavi fizetést kap, ezüstben. A tisztek fegyveres őrséget adnak a tatfedélzeten. Oszolj!

A legénység háromszoros éljent kiáltott a Tajpanra, majd széteszlott.

– Mikor lesz a földárverés, Culum?

– Háromkor, apám, holnap. A Boldogság-völgyben.

– Robb, gondoskodj róla, hogy jó időben megtudjuk a helyrajzi számokat.

– Igen. Szereztünk egy lajstromot. Megvesszük a dombtetőt?

– Persze.

Robb egy pillanatra elgondolkozott. – Ha Brock ugyanolyan csökönyös lesz, mint te, lehet, hogy az egész jövőnket föl kell tennünk arra az átkozott dombtetőre.

– Igen. – Struan magához intette Orlovot. – A délelőtti őrség

idején, két harangkor, küldjön jelzést Brocknak Robb nevében, és kérje meg, hogy négy harangkor jöjjön át hozzánk. Engem keltsen föl két harangkor. Addig senki se zavarjon. Átadom a parancsnokságot.

– Igenis – mondta Orlov.

– Alszom egy sort. Robb, Culum, ti is tegyétek ugyanezt. Holnap hosszú napunk lesz. Ja igen, Culum! Nem ártana, ha elgondolkoznál a bál felől. Hogy hogyan és hol rendezzük. Harmincegy nap múlva. – Lement a fedélközbe.

Amikor a *China Cloud* már a zászlóshajó közelébe ért, Culum odament Orlovhoz. – Kérem, hogy amint lehorgonyoztunk, eressze le a nagycsónakot.

– A Tajpan azt mondta, hogy mindenki a fedélzeten marad. Az ő engedélye nélkül nincs nagycsónak.

– Ez Mr. Struanra és énrám nyilvánvalóan nem vonatkozik – mondta élesen Culum.

Orlov röhögcsélni kezdett. – Maga nem ismeri az apját, Erős Culum. Azt mondta: mindenki. És így is lesz.

Culum a fedélzeti nyílás felé fordult, Orlov azonban megállította; kezében könnyedén himbálózott a csatakorbács. – Nem szabad zavarni. Ez a parancsa.

– Táguljon az utamból!

– Ha a Tajpan parancsba ad valamit, azt komolyan is gondolja. Kérdezze csak meg a bácsikáját. Amíg én vagyok a *China Cloud* kapitánya, addig itt senki sem száll partra! Ha a Tajpan azt akarta volna, hogy maga partra szálljon, megmondta volna.

– Holnap délig itt maradunk, Culum – mondta Robb.

Miután egy kissé lecsillapodott, Culum megkérdezte magában, hogy vajon vele szemben is ilyen feltétlen engedelmességet tanúsítanak-e, ha Tajpan lenne. Tudta, hogy ilyen fokú engedelmesség nem jár pusztán a címnek. Ki kell érdemelni. –

Rendben van, kapitány – mondta, s odament Robbhoz a palánk mellé. Szótlanul figyelték, mint növekszik a sziget. Kisvártatva megpillantották a dombtetőt.

– Ebbe tönkre fogunk menni – szólt Robb.

– Most, hogy miénk az ezüst, Brock nem fog licitálni.

– Minden licitre rá fog ígérni, tudván, hogy Dirk bármi áron megszerzi. Brock csak akkor fog elállni, amikor az ár már csillagászati magasságokba emelkedik, Dirk ugyanúgy ragaszkodik a dombtetőhöz, mint ahogy a Nemes Házhoz ragaszkodunk. Ez most arc kérdése, hogy az isten verje meg! Az lesz a vége, hogy ez a gyűlölet, amit egymással szemben éreznek, mindkettőjüket tönkreteszi.

– Apám azt mondta, hogy öt hónapon belül elbánik velem, ugye?

– Igen, fiam. Muszáj neki. Én képtelen lennék rá. És te is.

Culum tekintetével végigpásztázta a dombtetőt és Hongkongot. Tetszik vagy sem, gondolta összeszorult gyomorral, ez a birodalmad. Ha lesz hozzá erőd. És kurázsidd, hogy elfogadd.

Hirtelen nagyon megrettent.

Pirkadatkor Orlov minden embert a fedélzetre parancsolt, letakarította a patyolattiszta hajót, réz alkatrészeit horzsakővel kifényesítette. Két harangkor leadta a jelzést, majd lement.

– Jó reggelt. Két harang – mondta a bereteszelt ajtó előtt.

– Jó reggelt, kapitány – válaszolta ajtót nyitva Struan. – Jöjjön be. – Zöld selyembrokátból készült köntöst viselt, alatta semmit. Hidegben, hőségben, Struan mindig meztelenül aludt. – Rendeljen reggelit nekem. És szóljon Mr. Robbnak és Culumnak, hogy félóra múlva jöjjenek le hozzám.

– Parancsára.

– Wolfgang hol van?

– A fedélzeten.

– És a kínai gyerek?

– Vele. Úgy sündörög utána, mint egy kutya – mondta Orlov, és egy takaros kézírással írt lajstromot nyújtott át Struannak. – Az éjszaka folyamán és ma reggel ezek a csónakok jöttek, magát keresve. A bátyja felesége is küldött egy csónakot, és arra kérte a férjét, hogy a lehető leghamarabb menjen át hozzá. Glessing kapitány Culumot kereste... Sinclair és a húga szintén. Sinclair húga magával is beszélni szeretne, így hát ő is rajta van a maga listáján. Jelzés érkezett a zászlóshajóról: a fiát a lehető leggyorsabban kéretik. Glessing kapitány úgy szitkozódott, mint egy csatornatöltelék, amikor elküldtem.

– Köszönöm.

Kopogtattak az ajtón.

– Tessék!

– Jó reggelt, uram! – mondta a tengerész. – Jelzés a *White Witch*ről: „Szívesen.”

– Köszönöm, jelzőmatróz.

A matróz kisietett. Struan egy ezer guinea-re szóló bankutalványt nyújtott át Orlovnak. – Fogadja gratulációm, kapitány.

Orlov megnézte az összeget. Pislogott, majd újra elolvasta. – Ez fejedelmi. Fejedelmi. – Visszaadta az utalványt Struannak. – Csak a munkámat végeztem.

– Ennyi ezüsttel a fedélzeten? Nem. Tegye csak el. Megérdemelte.

Orlov tétozott, majd zsebre vágta a papírt. Lepakcsolta csuklójáról a csatakorbácsot, s gondosan odatette az állványra a többi mellé. – Ami a fiát illeti... – mondta nagy sokára – nem árt, ha szemmel tartja. Nagy baj leselkedik rá.

– Micsoda? – villant a listáról Orlovra Struan tekintete.

– Ahogy mondom – dörzsölgette borostás arcát Orlov.

– Mit jelentsen ez? Már megint a boszorkánymesterséget gyakorolja?

– Inkább a látnoki képességeimet.

– Miféle baj? – Struan már hosszú ideje tapasztalta, hogy Orlov nem jósolgat csak úgy. Sokszor bebizonyosodott, hogy a különös kis emberkének igaza van.

– Nem tudom. – A kapitány arcát hirtelen mosoly derítette föl. – Azt tervezi, hogy amikor Tajpan lesz, elveszi a hajómat.

– Akkor meg kell próbálnia kivívni a megbecsülését és megváltoztatni a véleményét, különben így is lesz.

– Egyet se féljen, megteszem – vigyorgott Orlov, majd elhalványodott a mosolya. – De rossz napon fogja átvenni a tisztét. Vér fog tapadni a kezeihez.

– Kié? – kérdezte Struan némi hallgatás után. – Az enyém?

Orlov vállat vont. – Nem tudom. De még sok bajt fog okozni magának, ebben biztos vagyok.

– Melyik fiú nem okoz?

– Ebben igaza van. – Orlovnak Narvik jutott eszébe, ott élő családja, két keménykötésű, húsz év körüli legényfia. Mindkettő gyűlölte őt, megvetették, annak ellenére, hogy ő bálványozta őket, mint ahogy bálványozta lappföldi feleségét, Lekát is. Boldogan éltek, amíg a fiai ellene nem fordultak. – Igen – mondta, és nagyon fáradtnak érezte magát –, igaza van. Mint rendesen.

– Jobb, ha alszik egy sort – mondta Struan. – Nyolc harangkor szükségem lesz magára.

Orlov kiment.

Struan hosszú ideig a semmibe meredt. Miféle baj? Kinek a vére? Miért „rossz nap”? Aztán elterelte figyelmét a megválaszolhatatlan kérdésekről, beérte annyival, hogy a máról s talán a holnapról gondolkodjon. – Napról napra egyre kínaibb leszek – mondta hangosan. Elmosolyodott, s még egyszer figyelmesen elolvasta a

listát. Gorth Brock. Miss Tillman. Quance. Gordon Csen. Skinner. McKay fedélzetmester. McKay?

– Steward! – kiáltott.

– Igenis, uram. – A hajópincér egy tál forró vizet helyezett egy kis szekrénykére Struan borotválkozófelszerelése mellé.

– Szóljon Mr. Cudahynek: ha McKay fedélzetmester megérkezik, engedjék fel a fedélzetre.

– Igenis, uram. – A steward eltűnt.

Struan odaállt a kajüt ablakához. Láta a kínaiak településén, a Tajpingsanon lüktető tömeget. A gondolatai azonban máshol jártak: Miért jött át Shevaun Tillman? Ha van lefektetni való királynő, hát ő az. Vajon szűz-e még? Persze hogy az! Annak kell lennie. Ágyba vinnéd, ha tudnád, hogy szűz? Anélkül, hogy elvinnéd? Nem. Akkor nem vinném ágyba. Egy férfinak csupán kétszer van szüksége szűzre életében. Egyszer, amikor megnősül, és egyszer életének tavaszán, egy nagy gonddal kiválasztott ifjú hölgy esetében: amikor a férfi megtanulja a türelem és az együttérzés tudományát, hogy képes legyen fájdalom nélkül asszonnyá változtatni egy lányt.

Shevaun természetesen szűz: úgy gondolkodsz, mint egy sült bolond. De azok a szikrák a tekintetében, és ahogy ringatja a csípőjét... sokat ígér a leendő férje számára, he? Nem lesz unalmas feleség. El akarod venni Shevaunt? Vagy csak ágyba akarod vinni?

Ha kínai lennél, több feleséged is lehetne, teljesen nyíltan. És valamennyi békében élne ugyanazon fedél alatt. Struan felkacagott. Szeretném látni Mejmejt és Shevaunt egyazon fedél alatt!... Ki nyerné meg azt a csatát? Mert csata lenne, amilyen vadmacskatermészet mindkettő.

– Jó reggelt, apám. – Culum állt az ajtóban.

– Jól aludtál, fiam?

– Jól, köszönöm. – Culumnak rossz álmai voltak: Orlovot látta a dombtetőn, amint újból szegénységet jövendől. Ó, Uram, ne hagyd,

hogy elveszünk megint! Segíts, hogy megtegyem, amit meg kell tennem. – Jut is eszembe: ha mi vagyunk a bál házigazdái, nem kellene partnert hívnunk?

– Mary Sinclairt?

Culum sikertelenül próbálta megjátszani a közönyöst. – Igen.

Jó lesz, ha találok egy lányt ennek a fiúnak, még hozzá gyorsan, gondolta Struan. – Mint házigazdák, azt hiszem, jobban tesszük, ha egyszerűen válogatás nélkül meghívunk mindenkit. Van itt húsz-egynéhány ifjú hölgy, akin legeltetheted a szemedet.

– Orlov azt mondta, üzenet érkezett a zászlóshajóról. Nekem szólt, hogy menjek át. Elmehetek már? Szeretnék beszélni Longstaff-fal a földárverés utolsó részletkérdéseiről. Szeretném rendesen elvégezni ezt a feladatot.

– Igen – mondta Struan némi szünet után. – A helyedben nem rúgnám ki Orlovot.

Culum elvörösödött. – Úgy, szóval elmondta? Nem tetszik nekem ez az ember. Feláll tőle a szőr a hátamon.

– Fogadd el úgy, mint a legkiválóbb hajóskapitányt, és légy türelmes vele szemben. Értékes szövetséges lehet.

– Azt állítja, látnoki képességei vannak.

– Igaz. Néha. Sok ember rendelkezik ilyen képességgel. Ez a „vér tapad a kezeidhez” lehet, hogy jelent valamit, de az is lehet, hogy semmit se. Ne aggódj, fiam.

– Nem aggódom, apám. Átmehetek a zászlóshajóra?

– Át. Amint Brock elment.

– Azt hiszed, hogy képtelen vagyok féken tartani a nyelvemet?

– Vannak emberek, akik képesek rá, hogy pusztán arcvonásokból információkat szerezzenek. Ilyen például Orlov. Vagy Brock. Megváltoztál, mióta láttad az ezüstöt.

– Nem változtam meg.

Struan kezébe vette a borotválkozó pamacsát. – Körülbelül húsz perc múlva tálalják a reggelit.

– Milyen értelemben változtam meg?

– Nagy különbség van egy olyan fiatalember között, aki tudja, hogy tönkrement, és egy olyan között, aki tudja, hogy nem. A szemed is másképpen áll, mérföldekről látszik. – Struan szappanozni kezdte az arcát. – Volt már szeretőd az életben, Culum?

– Nem – válaszolt feszengve Culum. – De jártam már bordélyházban, ha erre gondolsz. Miért?

– Errefelé a legtöbb férfinak van nője.

– Ferdeszeműek?

– *Kínaiak*. Vagy eurázsiaiak.

– Neked is van?

– Természetesen. – Struan fölemelte a borotvát. – Macauban vannak nyilvánosházak. Keletiek és európaiak egyaránt. De ezek közül csak nagyon kevés biztonságos, a legtöbb rosszlány beteg. Ezért aztán az a szokás... Hallottál már a bujakórról? A francia vagy spanyol betegségről, nevezd, ahogyan akarod?

– Igen. Persze. Igen.

Struan borotválkozni kezdett. – Azt mondják, Kolumbus és az emberei hurcolták be Európába, akik az amerikai nyugat-indiaiaktól kapták el. A mulatságos az benne, hogy mi francia vagy spanyol betegségnek hívjuk, a franciák spanyol vagy angol nyavalyának nevezik, a spanyolok meg francia kórnak titulálják. Pedig valamennyien hibásak vagyunk. Nekem azt mondták, Indiában és Ázsiában mindig is létezett. Tudod, hogy nincs rá orvosság?

– Tudom.

– Akkor azt is tudod, hogy kizárólag nőtől lehet elkapni.

– Tudom.

– Hallottál már „óvszerekről”?

– Igen... igen, persze.

– Nincs ezen mit szégyellni. Sajnálom, hogy olyan sok időt töltöttem távol tőletek. Magam szerettem volna beszélni neked az... az élet dolgairól. Lehet, hogy ismered ezeket a dolgokat, de lehet az is, hogy egyszerűen szégyellős vagy. Így vagy úgy, mindenképpen elmondom. A védőtok viselése nagyon fontos. A legjobbak selyemből készülnek – ezek Franciaországból származnak. Van egy újfajta is, valamiféle halbőrből készítik. Gondom lesz rá, hogy kapjál belőle.

– Nem hiszem, hogy szükségem lesz...

– Egyetérték – vágott a szavába Struan. – Mindenesetre nem árt, ha van nálad. Biztonságosabb. Nem akarok beleavatkozni az életviteledbe, és most nem is azt tanácsolom, hogy szoknyavadász légy. Egyszerűen szeretnék bizonyos lenni afelől, hogy ismersz bizonyos hétköznapi dolgokat – és hogy biztonságban vagy. Az óvszer megóv a bujakórtól. A lányokat pedig megóvja a terhességtől s ezáltal a bajtól, téged pedig a kellemetlenségtől.

– De hát ez az Úr törvényei ellen való, nem? Úgy értem, ha használom a... Ez bűn, nem? Nem dönti ez romba a szeretkezés egész értelmét? A szeretkezés célja a gyermekáldás.

– Igen, a katolikusok és a nagyon vallásos protestánsok így vélekednek.

– Te vitatod a Szentírást? – Culum egészen meg volt döbbenve.

– Nem, fiam. Csak bizonyos... hogy is mondják... olvasatait.

– Én eddig haladó gondolkodásúnak tartottam magam, de... de amit te mondsz, az eretnokség.

– Bizonyos emberek szemében. Az Úr hajléka azonban nagyon fontos a számomra... Nekem ez mindennél előbbre való, még magamnál, nálad, de a Nemes Háznál is. – Struan folytatta a borotválkozást. – Errefelé az a szokás, hogy mindenkinek megvan a saját nője. Aki csakis egyetlen férfié. Eltartod, fizeted a számláit, ellátod élelemmel, ruhákkal, szolgálókkal meg a többivel. Amikor

már nincs rá szükséged többé, adsz neki valamennyi pénzt, és elbocsátod.

– Nem túl nagy szívtelenség ez?

– De az... ha nem tisztességesen csinálod. A pénz, ami a mi fogalmaink szerint csekélyke összeg, itt több mint elegendő egy lány hozományára, hogy ezzel jó férjet találjon. A lány kiválasztása nagyon kényes művelet. Általában egy „ügynök” egy házasságközvetítő – bonyolítja le... ősi kínai szokás szerint.

– De hát nem rabszolgaság ez? Méghozzá a legrosszabb fajta?

– Ha úgy veszed meg a lányt mint rabszolgát, és úgy is bánsz vele, akkor igen. Mit teszel, amikor fölfogadsz egy szolgát? Pénzt adsz neki, és ezzel néhány esztendőre megvásárolod. Itt is erről van szó.

– Struan végigsimított az állán, s ismét beszappanozta azokat a helyeket, amelyeket még borostásnak érzett. – Elmegyünk Macauba. Ha akarod, majd én elintézem neked ezt a dolgot.

– Köszönöm, apám, de... – Azt akarta mondani, hogy megvásárolni egy nőt, egy rosszlányt, egy rabszolgát vagy asszonyt utálatos és bűnös dolog. – Köszönöm, de fölösleges.

– Ha meggondolod magad, csak szólj, fiam. Nincs ezen mit szégyellni. Szerintem teljesen normális dolog, ha egy férfinak „gusztusa” támad... nem bűn. De óvakodj a bordélyházaktól. Ne részegedj le. Sose vigyél ágyba lányt óvszer nélkül. Sose legyeskedj errefelé európaiak felesége vagy lánya körül – főleg a portugálokat kerüld –, különben nagyon hamar halott ember lesz belőled, méghozzá okkal. Sose nevezz egy férfit gazembernek, hacsak nem készültél föl rá, hogy karddal vagy golyóval is helytállj szavaidért. És soha, ismétlem: soha ne térj be olyan házba, amit nem olyan ember ajánl, akiben megbízol. Ha nem akarsz megkérdezni engem vagy Robbot, kérdezd meg Aristotle-t. Megbízatsz benne.

Culum feldúltan figyelte apját, amint az határozott, nyugodt mozdulatokkal befejezi a borotválkozást. Olyan magabiztosnak látszik mindenben, gondolta. De sok dologban téved. Téved. Az írás

világosan kimondja: a testi gerjedelem az ördögtől való. A szerelem pedig Istentől. A szerelmeskedés pedig, ha célja nem a gyermek nemzése, testi gerjedelem. És bűn. Bárcsak lenne feleségem... És el tudnám feledni a testi gerjedelmet. Vagy volna egy szeretőm... De ez törvénytelen és a Szentírás ellen való.

– Te is megvásároltad a szeretődöt? – kérdezte.

– Igen.

– Mennyit fizettél érte?

– Azt hiszem, ez nem tartozik rád, fiam – válaszolta szelíden Struan.

– Bocsáss meg. Nem akartam udvariatlan lenni, vagy beleütni az orromat olyasmibe, ami... – Culum elpirult.

– Tudom. De ilyesmit nem kérdez egyik férfi a másiktól.

– Azt akartam kérdezni, hogy mibe kerül egy nő. Hogy mennyiért adják.

– Ez attól függ, milyen a gusztusod. Az alsó határ egy tael, a felső a csillagos ég. – Struan nem bánta, hogy erre terelte a beszélgetést. Jobb, ha magam mondom el, gondolta, mintha mások mondják el helyettem. – Jut is eszembe, Culum! Még nem állapotunk meg a fizetséged felől. Havi ötven guineavel fogsz kezdeni. Ez gyakorlatilag a zsebpénzed lesz, mert mindent megkapsz.

– Ez nagyon, nagyon nagylelkű! – tört ki Culum. – Köszönöm.

– Öt hónap múlva ennél jóval magasabbra emeljük ezt az összeget. Amint megvásároltuk a földet, építkezni kezdünk. Raktárakat, a Nagy Házat... és egy házat neked.

– Ez csodálatos lesz. Még sose volt házam... Úgy értem, még külön szobám se. Még az egyetemen sem.

– Egy férfinak szüksége van rá, hogy legyen egy külön tere, lett légyen az bármilyen csekély is. Az elkülönülés lehetősége nagyon fontos ahhoz, hogy az ember tisztán lásson.

– Havi ötven guinea rengeteg pénz – mondta Culum.

– Rá fogsz szolgálni.

Erre már meg lehet nőszülni, gondolta Culum. Még hozzá könnyen. Nem kellene nekem se nyilvánosházak, se bűdös bennszülöttek. Undorodva emlékezett vissza arra a három alkalomra, amikor ellátogatott abba a bordélyba, ahová az egyetemisták jártak – abba, amire tellett nekik. Félrészegre kellett igya magát, hogy férfi módra tudjon viselkedni, s rászánja magát, hogy belépjen a bűzös szobába. Egy shillinget kellett leszurkolni, hogy hentereghessen egyet az izzadságtól bűzlő ágyon egy tehénszerű szajhával, aki kétszer olyan idős volt, mint ő; hogy megszabaduljon a gonosz által rábocsátott kívánczóságtól, amely megmételtyezi a férfit. És minden alkalom után hetek teltek rettegésben, várva, mutatkozik-e rajta a betegség. Isten óvjon az újabb vétkezéstől, gondolta.

– Jól érzed magad, Culum?

– Igen, köszönöm. Azt hiszem, megborotválkozom reggeli előtt. Bocsáss meg... Nem akartam... nem akartam udvariatlan lenni.

– Tudom.

– Brock megérkezett, uram – mondta a tengerész.

– Vezesd le – felelte Struan. Nem pillantott föl a telekkatalógusból, amit Robbtól kapott.

Culum és Robb érezte, mint fokozódik a feszültség a kajütben, miközben várakoznak.

Brock belépett, s szélesen elmosolyodott. – Gondoltam, hogy itt talállak, Dirk. Sejtettem, hogy itt vagy a hajón.

– Grogot?

– Köszönöm. Jó reggelt, Robb. Jó reggelt, Culum.

– Jó reggelt – köszönt vissza Culum. Gyűlölte magát a félelem miatt, ami elfogta.

– Jól illik rád ez a ruha. Belőled is tengerjáró lesz, mint az apádból?

– Nem.

Brock leült a karosszékre. – Amikor utoljára láttam apádat, Culum, rettenetesen meg volt dőlve a hajója. Süllyedt. Rettenetes volt. Ronda egy ügy... mármint a baleset. – Elvette a rumospoharat, amit Struan nyújtott felé. – Köszönöm. Mire eloltottam azt az istenverte tüzet a hajómon... úgy ért, mint derült égből a villámcsapás... Szóval mire készen álltam rá, hogy segítek neki, apád hajója eltűnt. Az egész éjszakát, de még a másnap nagy részét is a keresésével töltöttem.

– Ez nagyon rendes dolog volt tőled, Tyler – mondta Struan.

– Tegnap este ideküldtem Gortht, hogy tudakozódjék felőled. Nagyon különös, he, Culum?

– Mi a különös, Mr. Brock?

– Az, hogy az az ördögfattya törpe nem tudta, hogy az apád a hajón van-e. Meg hogy, amint hallom, délig senki sem szállhat partra. Na meg itt horgonyozni közvetlenül a zászlóshajó ágyúinak árnyékában... hát ez már valóban különös.

– Megérintette Gorth a zászlórudat? – kérdezte Struan.

– Meg. Nagyon neki volt búsulva. Azt mondta, úgy érzi magát, mintha egy újabb szöget vert volna a koporsódba. Nagyon nem akarózott neki megtenni.

Struan egy húszezer guinea-re szóló bankutalványt nyújtott át neki.

– Köszönöm, Dirk – mondta Brock anélkül, hogy a papírért nyúlt vagy akár csak ránézett volna. – De ez nem az enyém. Talán jobb lenne, ha odaadnád Gorthnak. Vagy átküldenéd neki. Ez a pénz nem engem illet.

– Ahogy óhajtod, Tyler. Gorth ott lesz az árverésen?

– Ott, persze.

Struan a kezébe vette a teleklistát. – A tengerparti telkek közül a következőket érdemes választani: a völgy nyugati oldalán a hetest és a nyolcast, a közepén a tizenhatost és a tizenhetest, keleten pedig a huszonkettést és a huszonhármast. Melyiket akarod?

– Szabad választást engedsz nekem, Dirk?

– Van elég hely mindkettőnknek. Azt választod, amelyiket akarod. Nem fogunk ellened licitálni. És te se ellenünk.

– Magam is így gondoltam. Becsületes eljárás. És okos is. A tengerpartiak közül a tizenhatost és a tizenhetest választom, a város alattiak közül a hatost és a hetest.

– A tengerpartiak közül mi a hetest és a nyolcast választjuk. A város alattiak közül a hármast és a négyest.

– Áll. Most már csak a dombtető marad. Licitálsz rá, he?

– Igen.

Brock ivott egy korty rumot. Érezte Culum nyugtalanságát. – A flotta holnap elhajózik, Dirk. Hallottál róla?

– Nem. Hová tart?

– Északnak. Megvívni a háborút – mondta gunyorosan Brock.

– A háborúról el is feledkeztem – kacagott fel Struan. – Megint megrohanjuk Pekinget? Télvíz idején?

– Igen. A vezetőink északra parancsolták őket. A kisinásodnak ágyúgolyó van az agya helyén. Hallottam, hogy üvöltött az admirális, de Longstaff csak szónokolt: „Északra, a teremtésit! Utasítom, hogy hajózzon északra! Megtanítjuk ezt a pogány, szerződészegő söpredéket! Most aztán rendes leckét kapnak!”

– Nem fognak északra menni.

– Most, hogy visszajöttél, talán nem. Szomorú állapotok ezek, amikor Longstaff úgy táncol, ahogy a Tajpan fütyül. Nevetséges. Amikor olyan emberekre hallgat, amilyen te vagy. Amikor rád kell hagyatkoznunk, hogy megmentsd a flottánkat. – Hangosan

krárogott, majd beleszimatolt a levegőbe. – Igencsak furcsán illatozik ez a hajó.

– Csakugyan?

– Olyan szaga van, mint az ezüstnek. Igen, ez biztosan ezüst. – Brock Culumra pillantott. – Szóval nem mentetek tönkre, ugye, fiam?

Culum nem szólt semmit, a vér azonban az arcába szökött.

Brock förmordult. – Már akkor megszagoltam, amikor horgonyt vetettél, Dirk. Mit is mondok: már akkor, mikor befutottál az öbölbe. Szóval nem sülyedtél el, van apród, hogy fizess, én pedig megint le vagyok győzve.

– Mikor járnak le a váltók?

– Ma. Ezt te is jól tudod.

– Nem akarod meghosszabbítani a határidőt?

– Ha nem látnám a fiad képét meg ezt az egész hajót, elgondolkoznék rajta, hogy blöffölsz-e. Hogy talán nincs is itt az ezüst a raktérben. De nekem több eszem van ennél. Oda van írva minden ember arcára ezen a hajón – csak a tiédre nem... és a Robbéra. Még ma benyújtom a váltót, az istenit! Nincs hitel.

– Az árverés után elintézzhetjük.

– Előtte, de még mennyire, hogy előtte! Jobban teszed, ha megszabadulsz az adósságaidtól, mielőtt licitálsz – mondta Brock villogó szemmel. – Megint legyőztél, az isten verjen meg téged, meg az ördögöt is, akit szolgálsz! A dombtető viszont az enyém. Az enyém lesz.

– Az a Nemes Házé. Nem a rangsorban a másodiké.

Brock fölállt, a keze ökölbe szorult. – Köpök én még a sírodra, az istenfáját!

– Én meg köpök a te házadra a dombtetőről, még napszállta előtt, az istenedet!

– Nincs annyi kincse egész Ázsiának, amit meg nem adok érte, az istenit! Jó napot.

Brock kiviharzott, csizmás léptei végigdobogtak a fedélzeti feljárón.

Culum megtörülte izzadt tenyerét.

– Csapdába estél ezzel az dombtetővel, Dirk. Brock abba fogja hagyni a licitet, és tönkretesz minket – mondta Robb.

– Igen, apám. Szerintem is ez a szándéka.

Struan kinyitotta a kajüt ajtaját. – Steward!

– Igenis, uram!

– Mr. Cudahy hozzám! Futólépésben!

– Parancsára, uram.

– Ide figyelj, Dirk – mondta Robb. – Itt van előtted a lehetőség. Tedd azt, amit ő akar veled tenni. Menet közben hirtelen állj el a licitálástól. Hagyd a vízben. Tönkre fog menni bele, ő fog tönkremenni! Nem mi!

Struan nem válaszolt. Kopogtattak, majd Cudahy sietett be.

– Parancs, uram.

– Bocsássa le a dereglyét. Utasítsa a fedélzetmestert, hogy Mr. Robbot és Culumot vigye át a *Thunder Cloudra*. Várja meg Mr. Culumot, és vigye át a zászlóshajóra. Aztán jelentkezzen nálam. Mindenki a fedélzetre, a tatra!

Cudahy becsukta maga mögött az ajtót.

– Apára, Robb bátyámnak igaza van. Az isten szerelmére, hát nem látod, hogy az az átkozott kalóz lépre csal?

– Akkor majd meglátjuk, hogy az isteni gondviselés kiment-e bennünket ebből a csapdából. Ez arc kérdése!

– Dirk – könyörgött Robb –, miért nem hallgatsz az okos szóra?

– Sarah vár téged. Az ezüstről egy szót se! Culum fiam! Ha

Longstaff kérdezősködne felőlem, csak annyit mondj, hogy itt vagyok a hajón. Egy szót se többet.

– Dirk, most lehetőségem volna rá, hogy...

– Siess inkább, Robb. Sarah-nak és a gyerekeknek add át legjobb kívánságaimat. – Visszafordult az asztalán tornyosuló papírok felé.

Robb tisztában volt vele, hogy semmi értelme tovább vitatkozni a bátyjával; szó nélkül kiment. Culum fájó szívvel követte. Tudta, hogy apja szándéka megmásíthatatlan, Brocké szintúgy; a Nemes Ház egy értéktelen szikladarabon álló értéktelen halomhoz kötötte sorsát. Bolond! – kiáltott magában. Miért ilyen istenverte bolond az apám?

Aznap délután Struan a tágas sátor előtt állt, amelyet már korábban felállított a Boldogság-völgy tengerparti sávján. Orlov kapitányt figyelte, aki azokat a tengerészeket tartotta szemmel, akik a nagycsónakról a sátorba vitték és ott takaros tornyokba rendezték a hajóról hozott hordókat. Annyira lekötötte a látvány, hogy nem is hallotta a hátulról közeledő Mary Sinclair lépteit.

Mary arcát álla alatt megkötött szalagos főkötő keretezte. Gesztenyeszín selyempuplinból készült köpenyét, amely a homokot söpörte, szorosra húzta derekán, hogy alakja a divatnak megfelelő darázsderekat mutassa. A ruhája azonban silány minőségű anyagból és ódivatú szabásminta szerint készült. Két kezét kopott karmantyúba rejtette, a válla köré kanyarított szürke nagykendő jól illett a szeme színéhez. Tisztának, egyszerűnek, szegénynek, tartózkodónak, nőiesnek hatott.

– Jó napot, Tajpan – mondta.

Struan kizökkent elmerültségéből. – Ó, jó napot, Mary. Nagyon csinos vagy.

– Köszönöm szépen, uram – mondta Mary futó mosollyal az ajkán. Kecsesen pukedlizett. – Ez aztán a bók.

A part és a völgy lassan kezdett megtelni ünnepélyes hangulatban lévő, legjobb ruháikban parádézó kereskedőkkel, feleségeikkel, gyerekeikkel; köszöntötték egymást, szapora szóval beszélgettek. Kisebb-nagyobb csoportokban katonák, tengerészek, díszegyenruhába öltözött tisztak álldogáltak mindenfelé. Sorra érkeztek a többi családot és tisztet hozó nagycsónakok. A part közelében szampanrajok halásztak, nyugat felől, a völgy bejáratánál, a katonák kordonja mögött kínaiak zajos, kíváncsi tömege tolongott.

Az árverést vezető tisztviselő emelvénye ötvenyardnyira, egy kis emelkedőn állt; Struan észrevette a közelében álldogáló Gordon

Csent. A fia azonnal meghajolt felé. Struan számára nyilvánvaló volt, hogy Gordon beszélni szeretne vele, s türelmesen, tartózkodóan várakozik a lehetőségre.

– Jó napot, Gordon! Egy perc múlva jöhetsz! – kiáltott oda neki.

– Köszönöm, uram! – kiáltott vissza Gordon Csen, s ismét meghajolt.

Struan most megpillantotta a feleségével sétálgató Robbot; Sarah állapotos volt, az arca feszültséget tükrözött. Karen ugrándozott az oldalán. Struan tekintetével Culumot kereste, de nem találta, ebből arra következtetett, hogy még a zászlóshajón van, aztán meglátta, amint elmerülten társalog Glessinggel. Furcsának találta, hogy Culum a partra érése után nem kereste fel nyomban.

– Tajpan, Miss Sinclair, elnézésüket kérem! – mondta Orlov. – Mind itt van.

– Meghiszem azt, Orlov kapitány – mondta csipkelődő hangon Mary. – Hallom, hogy az utóbbi két órában egyfolytában hordókat hordatott a partra. Valamennyi itt lévő európaít le akarja itatni, Mr. Struan?

Struan fölnevetett. – Nem. Köszönöm, kapitány.

Orlov Mary felé fordulva megérintette halántékát, majd néhány tengerész kíséretében bement a sátorba. A többi tengerész a sátor előtt verődött össze, néhányan meg kiültek a partra, s kockavetésbe fogtak.

– Korán érkezél, Mary. Az árverés még csak egy óra múlva kezdődik.

– Glessing kapitány volt olyan kedves, és fölajánlotta, hogy elkísér – felelte Mary. – Volna kedve egy kis sétára?

– Persze – felelte Struan, kihallva a lány hangjából az élt. Lassú léptekkel elindultak a sziget belseje felé.

A völgy talaja vizenyős volt, az előző napi eső még ott csillogott a nyugodt tükrű pocsolyákban. A kis vízesésről vékony, jeges

sugárban csurgott a víz. Legyek, szitakötők, méhek, szúnyogok zümmögése festette alá a bukóhullámok zúgását. A nap a tavasz ígéretét hordozta.

Amikor már elég messze jártak a tömegtől, Mary megállt. – Mindenekelőtt azt szerettem volna elmondani, mennyire együttérzek magával a gyászában.

– Köszönöm, Mary.

– Megpróbáltam elérni magát, mielőtt még elhagyta Kantont.

– Emlékszem rá. Kedves volt tőled.

– Az éjjel megpróbáltam átmenni magához. Látni szerettem volna, hogy van. Rossz zsosz.

– Igen. De már vége. Elmúlt.

– Igen... De én látom az arcán a fájdalmat. Mások nem veszik észre, de én igen.

– És te hogy s mint vagy? – kérdezte Struan, akit mint mindig, most is megdöbbsentett, mennyire hétköznapiak – aranyosnak, kedvesnek és mindennek, aminek lennie kell – látszik Mary, pedig nem az. Nem volna szabad kedvelnem, gondolta, de kedvelem.

– Szórakoztat az élet. Egy darabig – pillantott vissza a part felé a lány. Brock, Gorth, Nagrek Thumb, Eliza Brock és lányai most szálltak partra a nagycsónakjukból. – Örülök, hogy megint legyőzte Brockot. Nagyon örülök neki.

– Legyőztem?

Mary szeme ráncokba ugrott. – Negyven lak ezüst? Négy félpénz?

– Honnan tudsz te erről?

– Már elfelejtette, Tajpan? Magas pozícióban lévő barátaim vannak – felelte Mary társalgási stílusban. De amikor a Tajpan társaságában volt, megvetette ezeket a „barátokat”.

– Kinél... kinél van a többi félpénz?

– Szeretnéd, ha megtudnám?

– Én azt hiszem, te már tudod is.

– Jaj, Tajpan, te is csak olyan vagy, mint a többi férfi... –
Lelkesedése fokozódott. – Kettőről tudom, hol van. Ha megtudom a
másik kettő hollétét is, szólok.

– Kinél van az a kettő?

– Ha te ilyen hatalmas kölcsönt nyújtanál valakinek, hányat
tartanál meg?

– Mindet. Mindet, a mindenségit! Zsin-kuánál kettő van?

– Egy. – Mary a kendőjével játszadozott, megigazgatta, hogy
csinosabban mutasson. – Kantonban jelenleg négyezer zászlós van.
És egy gyűjtőhajókból álló, hatalmas flotta. Ha a flottánk
megpróbálja bevenni a Bogue-erődöket, megtámadják a hajóinkat.
Negyvenmérföldnyire északra egy másik flotta várakozik. Mond
neked valamit a Vu Kok név?

Struan úgy tett, mintha gondolkodna, valójában azonban nagyon
fölkavarta a dolog. Mielőtt Scraggerrel találkozott, hírét se hallotta
Vu Koknak – apjáról, Vu Fang-csojról persze tudott, de a fiáról nem.
Maussnak nem mondta el, mi történt a dzsunkán, sem azt, hogy mit
mondott Scragger. Csak Robb és Culum tudott róla. Az lehetetlen,
hogy Mary tőlük szerzett volna tudomást Vu Kokról. Akkor pedig
csak Vu Kok jöhet számításba – vagy Zsin-kua. De hogyan? – Ez
elég szokványos név – felelte. – Miért kérdezed?

– Vu Kok Vu Fang-csoj legidősebb fia.

– A kalózfejedelemé? A Fehér Lótuszé? – kérdezte Struan
csodálkozást színelve.

– Imádlak megdöbbsenteni – válaszolta vidáman Mary. – Nos, a
császár a kantoni hoppo útján titokban mandarinátusokat ajánlott
fel Vu Koknak és Vu Fang-csojnak. Ezenfelül felkínálta nekik
Fucsien tartomány és Formoza főkormányzói tisztségeit. Mindezt
annak fejében, hogy támadják meg a hongkongi öbölben lévő
hajókat. Az egész flottát.

– Mikorra várható a támadás? – A döbbenet ezúttal őszinte volt.

– Még nem kötötték meg az alkut. Ahogy a kínaiak mondják, „a tárgyalások még folyamatban vannak”.

Lehet, hogy Vu Kok kívánságai csak azt célozták, hogy elaltassanak? – kérdezte magában Struan. Nem egyéb, csupán ördögi játék a játszmán belül, hogy elaltassák az éberségemet, és csapdába csaljanak? De akkor mire kellett a félpénz? Képesek volnának kockára tenni az egész flottájukat? Négyezer dzsunka, megrakva ezzel a gyülevész kalózhaddal végezhet velünk – talán.

– Meg fogod tudni, ha elfogadják az alkut? Ha támadni akarnak?

– Ebben nem vagyok biztos... de azt hiszem, igen. De ez még nem minden, Tajpan. Arról is tudnod kell, hogy a duplájára emelték a fejedre kitűzött vérdíjat. Már Culum fejére is jutalmat tűztek ki. Tízezer dollárt. És minden angolra. George Glessingre, Longstaffra, Brockra. – Színtelenre váltott a hangja. – És Mejmejre, Duncanre meg Kate-re. Ha elevenen el tudják rabolni őket.

– Micsoda?

– Három nappal ezelőtt hallottam. Nem voltál itt, így aztán felszálltam az első Macauba tartó hajóra, de éppen akkor mentél el onnan. Ezért aztán meglátogattam Mejmejt. Elmondtam neki, hogy te küldtél, mert úgy hallottad, hogy ő és a gyerekek veszélyben vannak. Aztán elmentem a compradorédhoz, és a nevedben utasítottam, hogy vegye magához a házába Mejmejt és a gyerekeket, aztán közöltem vele, hogy ha bármi bajuk esne, mielőtt visszatérsz, felakasztatod őt, a gyerekeit és a gyerekeinek a gyerekeit.

– Mit szólt ehhez Csen Seng?

– Azt, hogy mondjam meg neked, ne aggódj. Megvártam, míg Mejmej és a gyerekek átköltöznek hozzá, aztán visszajöttem Hongkongra. Azt hiszem, Csen Sengnél egyelőre biztonságban vannak.

– Tud Csen Seng az ezüstről?

– Természetesen. Részben – kis részben – az övé. Találhatott volna ennél jobb befektetést?

– Kik azok, akik még rajta kívül benne vannak?

– Tudomásom szerint Csen Seng, Zsin-kua, a Ko-hong kereskedői – kisebb-nagyobb mértékben valamennyien hozzájárultak, így jött össze körülbelül negyven lak. A többiben nem vagyok biztos. Valószínűleg a mandzsu mandarinok.

– Ti-szen?

– Nem. Ő teljesen kegyvesztett lett. Minden vagyonát elkobozták. A Ko-hong körülbelül kétezer lakra becsüli. Aranyban.

– Csen Seng azt mondta, hogy gondoskodni fog róluk?

– Igen. Most, hogy ismét gazdag vagy, az anyja élete árán is megvédi őket. Legalábbis egy ideig.

– Várj itt, Mary. – Struan a part felé fordult. Tekintetével megkereste Mausst, odakiáltott neki, magához intette, majd sietős léptekkel elindult feléje.

– Wolfgang! Keresse meg Orlovot, és induljanak el a *China Clouddal* Macauba. Menjenek el Mejmejért és a gyerekekért, és a dajkával együtt hozzák ide őket. Teljes vitorlázat. A sátor őrzését adják át Cudahynek.

– Hozzuk ide őket?

– Igen. Holnapra itt legyenek. Csen Sengnél vannak.

– Hozzuk ide őket? Nyíltan?

– Igen, az istenit! Nyomban induljanak.

– Én nem tenném ezt, Tajpan. Legalábbis nem nyíltan. Tönkreteszi magát. Maga is tudja, hogy kígolyóznák.

– A mandarinok vérdíjat tűztek ki a fejükre. Indulás!

– *Gott im Himmel!* – Mauss idegesen rángatta a szakállát. – Titokban a hajóra viszem őket, s Orlovot megesketem, hogy titokban tartja a dolgot. *Gott im Himmel*, bocsáss meg e szerencsétlen

bűnösnek.

Struan visszament Maryhez. – Ki beszélt neked az emberrablásról?

– Nem ismered.

– Nagy veszélynek teszed ki magad, kislány. Információkat szerzel, aztán felhasználod őket.

– Nagyon óvatos vagyok.

– Azonnal és véglegesen gyere el Macauból. Szakíts ezzel az étellel, amíg még megvan az életed. A zszozod nem tart örökké.

– Beszéljünk inkább rólad, Tajpan. Itt nem flangálhatsz a kínai szeretőddel.

– Ő és a gyerekek a hajón biztonságban lesznek, és csak ez számít.

– De nem a mi köreinkben, a mindenségit! Ezt te is tudod. Össze fognak törni, Tajpan – még téged is –, ha megszegend az istenverte etikettjüket. Kénytelenek megtenni. A szeretőd kínai.

– A ragya cifrázza ki őket!

– Rendben van, de ez akkor sem hétköznapi eset, és neked a cégedre is gondolnod kell. Amíg mások nem szereznek tudomást Mejről, addig nem jelent veszélyt a számodra... Ami nem látható, az nem létezik. Nem az én dolgom, hogy tanácsot adjak neked – jobban tudod te ezt, mint bárki más –, de kérlek, tartsd titokban Mejrét.

– Ezt fogom tenni, ez is a szándékom, hacsak nem kerülnek veszélybe. Tartozom neked egy szívességgel, Mary.

– Igen. – Különös fény villant a lány tekintetében. – Szeretnék egy szívességet kérni tőled.

– Mondd, mit akarsz.

– Bármit kérhetek?

– Mondd, mit akarsz.

– Most nem. Majd szólok, amikor kérem a viszonzást. Igen... Egy

napon majd vizontszolgálatot kérek tőled – mondta Mary, majd könnyedén hozzátette: – Elővigyázatosabbnak kellene lenned, Tajpan. Én nő vagyok, és egy nő esze járása nagyon más, mint egy férfié.

– Tudom – felelte vigyorogva Struan.

– Nagyon behízelt mosolyod van, Tajpan.

– Köszönöm szépen, hölgyem – hajolt meg elegánsan Struan. – Ez aztán a bók! – Karját kínálta Marynek, úgy indultak vissza a partra. – Ki beszélt neked Mejmejről és a gyerekekről?

– Két évvel ezelőtt megegyeztünk, hogy az informátoraim neve hétpecsétes titok.

– Mi lenne, ha nem használnál ilyen nagy szavakat?

– Örülök, hogy végre-valahára találkoztam Mejmejjel. Nagyon szép. És a gyerekek is. – Struan érintése megbizsergette.

– Elképzelhető, hogy az információ hamis?

– Nem. A váltságdíj fejében történő emberrablás ősi kínai művészeti ág.

– Undorító dolog asszonyokhoz és gyerekekhez nyúlni. – Struan egy percig hallgatott. – Meddig maradsz itt?

– Néhány napig. Horatio... Horatio egy kicsit mindig elveszettnek érzi magát, amikor egyedül van. Jut is eszembe: Csen Seng természetesen tudja, hogy beszélem a kantoni nyelvjárást. És most már Mejmej is tudja. Megkértem, hogy tartsa titokban. Megteszi, ugye?

– Igen. Ettől ne félj. De majd én is szólok neki. – Kényszerítette magát, hogy gondolatait elterelje Mejmejről, a gyerekekről, Vu Kokról, a gyújtóhajókról és a még meglévő három félpénzről. – Titokért titok cserébe: a Nemes Ház harminc nap múlva bált rendez. Természetesen a vendégünk vagy.

– Csodálatos ötlet!

– Felajánlunk egy díjat. Ezer guinea-t a legjobban öltözött hölgynek.

– Magasságos ég, Tajpan! Ki fogják kaparni a szemedet!

– Aristotle lesz a bíró.

– Akkor is kikaparják a szemedet. – Mary szemének színe mintha megváltozott volna. – Vésd az eszedbe. Te vagy most Ázsia legjobb partija.

– Mi vagyok?

– Jó lesz, ha megnősülsz, amíg még teheted – mondta Mary csúfondárosan kacagva. – Egy sereg lány fogja kivetni a hálóját rád, az anyák meg mindent a lányaikra aggatnak majd, hogy az ágyadba juttassák őket.

– Hagyd ezt abba!

– Csak aztán ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek! Ezer guinea...? Azt hiszem, szeretném elnyerni. – Hirtelen elkomorodott. – Tudod jól, hogy van pénzem egy ilyen ruhára... De ha megtenném, ezzel lerombolnám azt a képet, amit az emberek alkottak maguknak Mary Sinclairról és a családjáról. Mindenki úgy tudja, olyan szegények vagyunk, akár a kulik.

– De az ellen semmi sem szól, hogy megajándékozzalak egy ruhával. Vagy legalábbis az ellen nem, hogy Horatió keresztül fölajánljam neked. Vagy igen?

– Magasságos ég, Tajpan, csakugyan megtennéd? Megadom neked a pénzt.

– Ha abbahagyod az ég emlegetését, igen. De az ajándék az ajándék. – Struan elgondolkozva nézegette Maryt. – Gondoltál már valaha a nagynénédre, Wilhelminára?

– Kire?

– Anyád másodfokú unokatestvérére. Aki annak idején Hollandiába költözött.

- Ki ő?
- Egy örökgyógyó... aki egy halom pénzt hagyhatna rád.
- Nekem nincs rokonom Hollandiában.
- Talán anyád elfelejtette mondani, írhatna neked egy amszterdami közjegyző, hogy örököltél. – Struan rágyújtott egy manilaszivarra. – Miután örököltél, nyíltan költekezhetsz. Vagy nem?
- De... de... – Mary hangja elerőtlenedett. – Na és Horatio?
- Wilhelmina néni ráhagyhatna kétezer guinea-t. A vagyon java részét pedig rád. Valójában mindig a nőrokonait szerette. Anyád volt a kedvence... Furcsa, hogy soha senki nem beszélt róla neked vagy Horatióknak. Szegény Wilhelmina néni... Tegnap halt meg.
- Mary szeme kerekre nyílt az izgatottságtól. – Megtennéd, Tajpan? Hajlandó lennél rá?
- Három hónapig tart, amíg innen Londonba ér a levél. Egy hónap kell, hogy megtegyék a szükséges intézkedéseket Hollandiában. Három hónap, míg megérkezik a levél. Hét hónap múlva örökölsz. De jó lesz, ha addig még megjátszod a templom egerét. És lepődj meg, amikor megkapod a levelet.
- Igen... Ne haragudj, amiért... Meg vagyok hatva, amiért... Ne aggódj. Ne aggódj. Lehet, hogy most egy kicsit megbolondulok, elsírom magam, vagy sikoltozni fogok... Imádlak, Tajpan!
- Struan mosolya elhalványult: – Ezt hagyd abba!
- Ezt még sohase mondtam neked, és talán soha többé nem fogom mondani. De nekem te vagy az isten. – Hátat fordított Struannak, és elindult a sziget belseje felé.
- Struan egy percig még nézte, aztán elindult Gordon Csen felé. Napról napra kínaibbnak látszik, gondolta. Kint, a tengeren az Orlovot és Mausst szállító nagycsónak még tekintélyes távolságra volt a *China Cloud*tól. Siessetek, a mindenségeteket!
- Skinner lépett oda hozzá idegesen. – Jó napot, Mr. Struan.

- Ó, üdvözlöm, Mr. Skinner.
  - Nagy nap ez a mai, ugye?
  - Az. Megbocsásson, de most...
  - Csak egy pillanatra tartanám föl, Mr. Struan. Tegnap éjjel megpróbáltam elérni önt. – Skinner lehalkította a hangját. A szokásosnál is jobban izzadt, s mint mindig, veszettül búzlótt. – Ha jól emlékszem, ma járnak le a Nemes Ház váltói.
  - Na és?
  - Ki lesznek egyenlítve?
  - Talán kétségei vannak felőle, Mr. Skinner?
  - Mindenfélét hallani... Ezüstről...
  - Én is így hallottam.
  - Remélem, igaz. Nem szeretném, ha más kezébe kerülne az *Oriental Times*.
  - Én se szeretném. Ma este adok magának egy érdekes témát. És most, ha megbocsát...
- Skinner követte tekintetével Struant, amint az odalép Gordon Csenhez; szerette volna tudni, miről beszélgetnek. Aztán észrevette Brockot és családját: Nagrek Thumb-mal társalogtak. Ez aztán *csakugyan* nagy nap, gondolta jókedvűen, miközben elindult feléjük. Vajon kié lesz a dombtető?
- Sajnálattal hallottam, uram, milyen veszteség érte – mondta Gordon Csen. – Megpróbáltam felkeresni önt, de nem sikerült teljesítenem a kötelességemet. Imádkoztam önért.
  - Köszönöm.
  - Anyám megkért, mondjam meg önnek, hogy a szokásoknak megfelelően száz napig gyászolni fog.
  - Kérlek, mondd meg neki, hogy erre nincs szükség – felelte Struan, bár tudta, hogy Kaj-szung mindenképpen gyászolni fog. – No és veled mik történtek, mióta utoljára láttalak?

– Semmi különös. Megpróbáltam segíteni Csen Sengnek, hogy szerezzon kölcsönt a cég részére, uram. Sajnos nem jártunk sikerrel.
– A szél meglobogtatta a copfját.

– Nagyon nehéz dolog hitelhez jutni – mondta Struan.

– Igen, csakugyan. Sajnálom. – Gordon Csen a *China Cloud* karakterében heverő hatalmas mennyiségű ezüstre gondolt, s eltelt az apja iránt érzett csodálattal. Hallotta aznap reggel a szóbeszédet, amit aztán később mások is megerősítettek, s a hír végül eljutott a Tajpingsanba is: a Tajpan a gyűlölt mandzsuk orra előtt csempészte ki Kantonból az ezüstöt. A Nemes Ház újjászületését azonban nem említette, mert ez udvariatlanság lett volna.

– Azt hiszem, ideje, hogy egy kis hitelhez juss – mondta Struan. – Azt hiszem, el tudom intézni. Mondjuk, legyen egy lak ezüst.

Gordon Csen szeme föl villant, a lélegzete is elállt a meglepetéstől.
– Ez óriási összegű hitel, uram.

– A haszon egynegyede a tiéd, háromnegyede az enyém.

– Nagyon korrekt ajánlat, uram – mondta Gordon Csen, gyorsan összeszedve kavargó gondolatait. – Igen nagylelkű. Ilyen nehéz időkben, mint ez a mostani, igazán korrekt. De ha én kétharmadot kapnék, ön pedig egyet, ez sokat segítene abban, hogy nagymértékben növeljem az ön hasznát. Nagyon nagy mértékben.

– El is várom, hogy a haszon nagy legyen. – Struan eldobta a szivarját. – Társak leszünk. Fele-fele alapon. Ez a megállapodás csak kettőnkre tartozik. Titok. Te vezeted a könyvelést, és havonta elszámolsz. Áll az alku?

– Áll. Ön több mint nagylelkű, uram. Köszönöm.

– Keress fel ma este, és odaadom a szükséges iratokat. A *Resting Cloudon* leszek.

Gordon Csen olyan boldog volt, hogy madarat lehetett volna fogatni vele. Fogalma sem volt, miért ilyen nagylelkű az apja. Azt azonban tudta, hogy az egy lak ezüstre mérget vehet, és hogy

ezerszer annyit fog csinálni belőle. Ha a zosz is úgy akarja, tette hozzá gyorsan gondolatban. Aztán eszébe jutott a Hung Mun tong, és elgondolkozott, hogy vajon az apja iránti lojalitása összeütközésbe kerülhet-e a tong iránti lojalitásával. És ha igen, melyiket helyezze előtérbe? – Nem tudom eléggé megköszönni önnek, uram. Tekinthejtük a megállapodásunkat már most érvényesnek?

– Igen. Gondolom, szeretnél licitálni egy kis földre.

– Arra gondoltam, hogy... – Gordon Csen félbehagyta a mondatot. Culum közeledett feléjük, feszült arckifejezéssel.

– Jó napot, Culum – mondta Struan.

– Jó napot, apám.

– Bemutatom neked Gordon Csent. Ez pedig a fiam, Culum – mondta Struan, miközben érzékelte a parton álldogáló emberek csendjét és tekintetét.

Gordon Csen meghajolt. – Megtiszteltetés számomra, hogy megismerhettem, uram.

– Gordon Csen a féltestvéred, Culum – mondta Struan.

– Tudom. – Culum kezét nyújtott. – Örülök, hogy megismerhettelek.

Gordon, egészen megzavarodva, hogy Struan elismerte fiának, erőtlenül megrázta Culum kezét. – Köszönöm. Nagyon szépen köszönöm.

– Mennyi idős vagy, Gordon? – kérdezte Culum.

– Húsz, uram.

– Féltestvérek nem urazzák egymást, vagy igen?

– Ha neked így tetszik.

– Meg kell ismernünk egymást. – Culum Struan felé fordult, akit egészen megrendített, hogy fia elismeri testvérének Gordont. – Bocsáss meg, hogy megzavartalak, apám. Csak szerettem volna

megismerni Gordont – mondta, majd elment.

Struan érzékelte, hogy megtörik a csend, s az eddig némán figyelő emberek ismét beszélgetni kezdenek. Döbbenet látta, hogy Gordon arcát könnyek áztatják.

– Bocsánatot kérek, de... Egész életemben erre a pillanatra vártam, Mr. Struan. Köszönöm... köszönöm – mondta akadozva Gordon.

– A legtöbb ember Tajpannak szólít. Felejtsd el a Mr. Struant.

– Igen, Tajpan. – Gordon Csen meghajolt, majd távozott.

Amint elindult Culum után, Struan meglátta Longstaff nagycsónakját, amint éppen kiköt a parton. Longstaff mellett az admirális és néhány tengerésztiszt is ott ült a csónakban. Horatio szintén.

Helyes, gondolta Struan. Most pedig lássuk Brockot.

Intett Robbnak, s Brock felé mutatott. Robb bólintott, otthagya Sarah-t, s Culum nyomába szegődött. Együtt mentek oda Struanhoz.

– Nálad vannak a papírok, Robb?

– Igen.

– Hát akkor gyerünk. Szerezzük vissza a váltóinkat. – Culumra nézett. – Nem kell idegeskedni, fiam.

– Igen, apám.

Egy ideig szótlanul sétáltak, majd Struan szólalt meg: – Örülök, hogy megismerkedtél Gordonnal, Culum. Köszönöm.

– Ma akartam találkozni vele... Úgy, hogy te is ott vagy. A... a nyilvánosság miatt.

– Miért?

– Nem ad neked ez arcot? Amiről azt mondtad, hogy olyan fontos?

– Ki beszélt neked Gordonról?

– Mindenféle szóbeszédet hallottam, amikor visszatértem Kantonból. Az emberek mindig készek a rossz hírek terjesztésére. – Még nem felejtette el, milyen gunyoros mosollyal néztek rá a kereskedők és feleségeik, amikor találkozott velük. „Milyen kár, fiam, hogy ilyen rossz időpontban érkezett. Kár, hogy a cégnek már befellegzett. A Nemes Ház nélkül többé már semmi sem lesz olyan, mint régen” – mondogatták különféle változatokban. Culum azonban tudta, hogy titokban mind kárörvendő, boldogan szemléli a cég megaláztatását. Sarah néneje volt az, aki felnyitotta a szemét. A Queen's Roadon sétáltak, amikor elhaladt mellettük két eurázsiai, egy fiú meg egy lány; Culum akkor látott ilyeneket először, s megkérdezte nagynénjétől, hogy milyen nemzetiségűek, és honnan jöttek.

„Idevalósiak – felelte Sarah. – Félvérek: félig angolok, félig pogányok. Sok kereskedőnek van fattya a pogány szeretőjétől. Ez persze mélységes titok, de mindenki tudja. A te Robb bátyádnak is van egy fattya.”

„Micsoda?”

„Évekkel ezelőtt elzavartam a nőt is meg a kölkét is. Ha a nő keresztény lett volna és csinos, azt hiszem, akkor talán nem is ütköztem volna meg annyira a dolgon. Azt meg tudtam volna érteni. De ezt a nőt... nem.”

„És apámnak... neki is vannak más gyerekei?”

„Gyerekekről nem tudok, Culum. Van egy fia, aki a compradoréjánál dolgozik, Gordon Csennek hívják. Apád furcsa humorérzékére vall, hogy keresztény keresztnevet adott neki. Úgy hallottam, meg is van keresztelve. Talán nem kellene mindezt elmondanom neked, Culum. De valakinek végül is meg kell tennie, és talán jobb, ha egy rokonodtól tudod meg az igazságot, s nem abból, amit a hátad mögött sugdosnak. Hát igen... Legalább egy féltestvéred van Ázsiában.”

Culum aznap éjjel képtelen volt aludni. El volt keseredve, amikor

másnap kiment a partra. Néhány tengerésztiszt – Glessing is ott volt közöttük – éppen krikettezett, s megkérték, álljon be a csapatba. Amikor rá került a sor, minden dühét beleadta az ütésbe, úgy vágott a labdába az ütővel, mintha szégyenével együtt azt is meg akarná semmisíteni. Remekül játszott, de nem lelte örömét benne. Később Glessing félrevonta, és megkérdezte tőle, mi bántja. És Culumnak kicsúszott a száján.

„Én nem értek egyet az apáddal – mondta Glessing –, mint azt nyilván te is jól tudod. De ennek semmi köze a magánélethez. Neki is ugyanazok a gondjai, mint neked vagy nekem. Én legalábbis tudom, hogy az apámnak volt egy szeretője Maida Vale-ben. Két fia volt tőle, meg egy lánya. Sose beszélt róluk nekem, de azért azt hiszem, tisztában volt vele, hogy tudom. Rettenetesen nehéz dolog ez, de hát mit tehet az ember? Amikor majd én is annyi idős leszek, valószínűleg én is ugyanezt fogom csinálni. Egyelőre várj, ne tégy semmit. Természetesen elismerem, átkozottul kényelmetlen dolog tudni, hogy az embernek van egy félvér testvére.”

„Te ismered?”

„Láttam már. Sose beszéltem vele, de úgy hallottam, rendes fiú. Fogadj el tőlem egy tanácsot: ne hagyd, hogy az apád magánélete befészkelje magát a gondolataidba. Rajta kívül nincs más apád.”

„Nem értesz egyet vele, mégis az ő oldalára állsz. Miért?”

Glessing vállat vont. „Talán azért, mert megtanultam, hogy »az apák bűne« az apák gondja, és nem a fiaiké. Talán azért, mert a Tajpan jobb tengerész, mint amilyen én valaha is leszek, és mert övé a földkerekség legszebb hajóiból álló flotta, mert úgy bánik a matrózaival, ahogyan kell – rendes ellátást, fizetséget és szállást ad nekik, miközben nekünk azzal kell beérnünk, amit az az átkozott parlament juttat: pénzt egy fityinget se, kötéllel kerített katonákat és akasztófára való legénységet. Talán a Glessing-fok miatt – vagy mert ő a Tajpan. Talán azért, mert Sinclairék csodálják. Nem tudom. Azt is elárulom neked, hogy ha parancsot kapnék az üldözésére, minden törvényes eszközt felhasználnék, hogy elkapjam. De még így is

remélem, sikerül megint túljárnia annak a faragatlan Brocknak az eszén. Nem tudnám elviselni, ha az a disznó lenne a Tajpan.”

Attól a naptól kezdve Culum gyakran felkereste Glessinget. Barátság bontakozott ki közöttük...

– Szóval – folytatta Struannak adott válaszát Culum, aki most nagyon kényelmetlenül érezte magát –, szóval amikor megláttam, hogy Gordon Csennél beszélgetsz, megkérdeztem George Glessinget. Volt olyan becsületes, hogy elmondja.

Struan megállt. – Azt akarod mondani, nem volt tisztességes dolog tőlem, hogy én nem mondtam el neked?

– Nem. Semmilyen tettettedet nem vagy köteles megmagyarázni – nekem. Egy apának nem kell magyarázkodnia a fia előtt, nem?

– Gordon rendes fiú – mondta feszengve Robb.

– Miért akartad tudni, hogy mennyi idős? – kérdezte Struan.

– Ugye ugyanannyi idős, mint én?

– Hogy?

– Nem érdekes, apám.

– De az. Számodra. Miért?

– Én nem...

– Miért?

– Ez, azt hiszem, etikai kérdés. Ha egyidősek vagyunk, akkor az ő anyja... hogy is mondjam... a konkurens volt az enyémnek.

– Igen. A konkurens szó megfelel a valóságnak.

– És a „házasságtörés” szó?

– Egyike az emberi igazságoknak, hogy a házasságtörés ugyanolyan elkerülhetetlen, mint a halál vagy a napfölkelte.

– De nem a tízparancsolat szerint. – Culum kerülte apja tekintetét. – Most, hogy Longstaff megérkezett, mindjárt kezdődik az árverés.

– Ezért vagy ilyen ideges? Találkoztál Glessinggel, és máris a tízparancsolatot emlegeted nekem?

– Ugye Brockhoz nincs szükséged rám, apám? Azt hiszem, hogy most... Ha nincs ellenedre, utána nézek, hogy minden rendben van-e.

– Tégy, ahogy tetszik, fiam. Szerintem itt kellene maradnod velünk. Nem mindennapi alkalom ez a mostani. De ha akarsz, menj csak. – Struan továbbindult az úton. Culum némi tétovázás után követte.

A Queen's Road a völgy nyugati oldalától kiindulva futott a part mentén. Egy mérfölddel távolabb elhaladt azoknak a tengerészeknek a sátrai mellett, akik az egyre gyarapodó számú tengerészeti raktárra vigyáztak. Emögött egy mérföldnyire, a Glessing-fok közelében tanyázó katonák sátrainak sora jelezte a Queen's Road végét.

A Glessing-fokon túl pedig ott volt a Tajpingsan, amit most a holmijuk súlya alatt görnyedező kínaiak vibráló, soha véget érni nem akaró sora kötött össze a vízparttal. Az állandóan mozgó sort folyamatosan kiegészítette az egyfolytában érkező dzsunkákról és szampanokról partra szálló tömeg.

– Jó napot, excellenciás uram – emelte meg kalapját Struan, amint odaértek Longstaffhoz és kíséretéhez.

– Ó, jó napot, Dirk. Jó napot, Robb. – Longstaff nem állt meg. – Kezdhetjük, Culum?

– Csak egy pillanat, excellenciás uram.

– Hát akkor igyekezzen. Vissza kell mennem a hajómra – mondta Longstaff, majd Struanra nézve még hozzátette, mint valami sértő, elkésett gondolatot: – Örülök, hogy visszajött, Dirk. – Tovább folytatta a sétát, oda-odaköszönt az embereknek.

– Nem adok három percet, és olyan lesz, mintha kicserélték volna – mondta Struan.

– Ostoba, hitvány fajankó. – Culum halk hangja ridegséget

sugárzott. – Hál’ istennek ez az utolsó napom a szolgálatában.

Struan a fejét ingatta. – A te helyedben én a magam hasznára fordítanám a kolónia ügyeivel megbízott helyettesi tiszteletet.

– Hogyan?

– Visszanyertük ugyan az erőnket, de még mindig az ő keze írja alá a hivatalos okmányokat. És az ő keze még rászorul az irányításra, hm?

– Igen... azt hiszem – felelte Culum.

Ahogy közeledtek Brockékhoz, úgy csöndesedett el a part, úgy fokozódott az izgatottság.

Brock, Liza és a lányok mellett ott állt Gorth és Nagrek Thumb.

Skinner hangtalanul füttyörészni kezdett, és közelebb húzódott hozzájuk.

Aristotle Quance kezében tétován megállt az ecset.

Csak a legifjabbak nem érezték az izgalmat, csak ők nem figyeltek oda.

– Jó napot, hölgyeim és uraim – mondta Struan kalapját levéve.

– Jó napot, Mr. Struan – válaszolta mézesmázos hangon Liza. – Ugye ismeri Tess-t és Lillibetet?

– Természetesen. Jó napot, hölgyeim – köszönt Struan a pukedliző lányoknak; észrevette, hogy Tess nagyot nőtt, mióta utoljára látta. – Elintézhetjük most az ügyünket? – kérdezte Brocktól.

– Ez az időpont éppolyan jó, mint egy másik. Liza, menj vissza a lányokkal a hajóra. Lillibet, ne menj a palánk közelébe, mert még a vízbe esel, és belefulladász. Te pedig, Tess drágám, vigyázz magadra meg Lillibetre. Most menjetek, és fogadjatok szót anyátoknak.

A lányok gyorsan pukedliztek, majd előrerohantak, boldogan, hogy elengedték őket.

– Nemigen való gyereknek a hajó – mondta Brock. – Az ember

sose tudja, hol mászkálnak. Megbolondul tőlük az ember.

– Meg. – Struan átnyújtotta Gorthnak a bankutalványt. – Most már nem tartozunk egymásnak, Gorth.

– Köszönöm – válaszolta Gorth, s gondosan megvizsgálta a papírt.

– Volna kedved egy dupla vagy semmihez?

– Hogyan?

– Újabb húszezret teszek rá, hogy az egyik hajónk legyőz a hazaúton.

– Köszönöm. De azt mondják, csak a bolond szórja ki a pénzét az ablakon. Én pedig nem vagyok bolond, se hazardőr. – Az utalványra nézett. – Ez a papír jó kezekbe került. Talán tudok venni rajta egy kis telket a dombtetőn az apámtól.

Struan szeme elsötétült. – Menjünk a sátorhoz – mondta s otthagya.

Robb és Culum elindult a nyomában; Robb nagyon boldog volt, hogy bátyja a Nemes Ház Tajpanja. Régi félelme visszatért. Hogyan fogok én boldogulni Brockkal? Hogyan?

Struan megállt a sátor előtt, s a fejével intett Cudahynak.

– Gyerünk, fiúk – szólt oda Cudahy egy kis csoport tengerésznek, akik a sátor mellett várakoztak. – Futólépés!

Mindenki megrökönyödésére a tengerészek hozzáfogtak, hogy lebontsák a sátrat.

– A váltókat, Tyler, légy szíves.

Brock gyanakodva vette elő zsebéből a papírokat. – Nyolcszázhuszonnégyezer font.

Struan Robbnak nyújtotta a papírokat, aki gondosan egyeztette őket a másolatokkal.

– Köszönöm – szólt Struan. – Volnál szíves aláírni ezt?

– Mi ez?

– Egy nyugta.

– És hol vannak a bankutalványok? – kérdezte gyanakodva Brock.

– Úgy döntöttünk, hogy készpénzben fizetünk – válaszolta Struan.

A matrózok félrehúzták az összeomlott sátrat. A helyén, csaknem eltakarva az üres hordókat, ezüstitéglákból rakott fal emelkedett. Száz meg száz ezüstitégla csillogott a fakó nap fényében. Brock kővé dermedten meredt rájuk; Hongkongra néma csönd ült.

– A Nemes Ház úgy határozott, hogy készpénzben fizet – mondta fesztelenül Struan. Meggyújtott egy gyufát, s odatartotta az összegöngyölt váltókhöz. Elővett három manilaszivart, megkínálta Robbot és Culumot, s az égő papírral tüzet adott nekik. – Le van mérve. De ha ellenőrizni akarod, ott egy mérleg.

Brocknak az arcába szökött a vér. – Az isten zavarjon a pokolra!

Struan a földre ejtette az elszenesedett papírt, és beletaposta a homokba. – Köszönöm, Mr. Cudahy. Vigye az embereket a *Thunder Cloudra*.

– Parancsára, uram. – Cudahy és az emberei még egy utolsó, keserves pillantást vetettek az ezüstre, aztán gyors léptekkel elindultak csónakjaik felé.

– Hát ezzel megvolnánk – szólt Struan Robbhoz és Culumhoz. – Most már mehetünk az árverésre.

– Hát ez tényleg nem volt egy mindennapi dolog, Dirk – mondta Robb. – Remek ötlet volt.

Culum tekintete végigpásztázta a partot. Láta az emberek arcán a mohóságot s az irigységet, a lopva figyelő szemeket. – Hála neked, Istenem, hogy megengeded, hogy én is a Nemes Házhoz tartozzam – mondta halkán.

Brock magához tért döbbenetéből. – Gorth! Hozd a partra az embereidet, de futólépésben!

– Micsoda?

– Azt mondtam, futólépésben! – förmedt rá Brock mély, dühös hangon. – Fegyveresen. Perceken belül a nyakunkon lesz Ázsia valamennyi pogány kalóza.

Gorth elrohant.

Brock előhúzta pisztolyait, és Nagreknek adta őket. – Ha bárki öt yardnál közelebb jön, lője szét a fejét. – Odatrappolt Longstaffhoz. – Kölcsönvehetem a katonáit, excellenciás uram? Különben pillanatokon belül egy rakás baj zúdul a nyakunkba.

– Eh? Katonákat? Katonákat? – pislogott Longstaff az ezüstre. – Átkozott legyek!... Ez csakugyan ezüst? Az egész? Azt mondja, nyolcszázezer fontot ér?

– Valamivel többet – felelte türelmetlenül Brock. – A katonákat. Tengerészeket, matrózokat. Mindenkit, akinél fegyver van. Hogy őrizzék, a mindenségit!

– Vagy úgy! Fegyveresen... Természetesen. Admirális! Volna szíves intézkedni?

– Ide hozzám! – kiáltott az admirális, feldühödve az arcokon tükröződő pénzsóvárságtól, amely alól a királyi flotta tisztjei sem voltak kivételek. Tengerészek, katonák, matrózok közeledtek futólépésben. – Ötven lépés sugarú kört alakítani a kincs körül! Senki sem mehet a közelébe. Megértették? – Brockra pillantott. – Egy órán át felelek a biztonságáért. Aztán ott hagyom, ahol van.

– Köszönöm alássan, admirális úr – mondta Brock, elfojtva egy káromkodást. A tenger felé nézett. Gorth dereglyéjének matrózai erős iramban eveztek a *White Witch* felé. Egy óra elég lesz, gondolta, átkozva magában mind Struant, mind az ezüstöt. Hogy az istenbe rakodok be ennyi ezüstöt? Kinek a papírját merjem elfogadni? Most, hogy közeledik a háború, s lehet, hogy megszűnik a kereskedelem... Eh? Ha lesz kereskedelem, ez a pénz az egész szezon teájára elegendő. De ha nem garantálják a kereskedelem folytatását, valamennyi cég papírja értéktelenné válik. Kivéve azt az istenverte Nemes Házat.

Amíg túl nem adsz ezen, nincs bank, nincs biztonság. Ingóványon taposol. Gondolhattad volna, a mindenségit! Gondolhattad volna, hogy ezt csinálja majd ez az anyjával háló buzeráns. Csapdába csalt, mint egy kezdőt.

Brock kényszerítette magát, hogy elterelje gondolatait az ezüstről, és Struanra nézett. Látva gúnyos mosolyát, elöntötte a méreg. – Nincs még vége a napnak, a teremtésit!

– Ahogy mondd, Tyler – válaszolt Struan. – Van még valami, amit el kell intézni.

– De úgy ám, istenemre! – Brock a néma tömegén át utat könyökölt magának az emelvény felé.

Culum félelme hirtelen ismét visszatért, még kízóbban, mint előbb. – Figyelj rám, apám – hadarta suttogóra fogott hangon. – Robb bátyámnak igaza van. Brock a vízben fog hagyni, amikor a licit már elérte a...

– Az isten szerelmére, ne kezd újra, fiam! A dombtető a Nemes Házé. Culum tehetetlenül meredt az apjára. Aztán elment.

– Ebbe meg mi az ördög ütött? – kérdezte Struan Robbot.

– Nem tudom. Egész nap olyan ideges, mint egy tüzelő szuka.

Struan e pillanatban észrevette a tömeg szélén álló Sarah-t – mellette ott volt Karen –, az arca fehér volt, szoborszerű. Megragadta Robb karját, s az asszony felé vezette öccsét. – Ugye még nem beszéltél Sarah-val, Robb? Arról, hogy maradsz.

– Még nem.

– Ez a megfelelő időpont. Most, amikor gazdag vagy megint.

Odaérték Sarah-hoz, az asszony azonban nem vett tudomást róluk.

– Jó napot, Dirk bácsi – mondta Karen. – Játshatok azokkal a fényes tégláiddal?

– Ezek tényleg valódiak, Dirk? – kérdezte Sarah.

- Igen, Sarah – felelte Robb.
- Csak az Úr tudja, hogyan csináltad, Dirk, de köszönöm. – Megvonaglott az arca, amint rúgott egyet a méhében lévő magzat, s könnyek jelentek meg a szemében. – Ez azt jelenti... azt jelenti, hogy megmenekültünk, ugye?
- Igen – mondta Struan.
- Játszhatok azokkal a téglákkal, mama? – kérdezte visítva Karen.
- Nem, kicsim. Menj, szaladgálj egyet – válaszolta Sarah. Odament Struanhoz, megcsókolta; patakszottak a könnyei. – Köszönöm.
- Ne köszönd, Sarah. Ennyi ezüstnek nagy az ára. – Struan megérintette a kalapját, és otthagytta őket.
- Mire célzott Dirk, Robb?
- Robb elmondta neki.
- Én akkor is elmegyek – mondta Sarah. – Amint tehetem. Amint a kicsi megszületik.
- Igen... így lesz a legjobb.
- Imádkozni fogok, hogy sose találj meg azt a nőt.
- Jaj, Sarah, ne kezd már megint... Kérlek. Gyönyörű nap ez a mai. Megint gazdagok vagyunk. Bármit kívánsz, megkaphatod.
- Én talán csak egy férjet kívánok. – Sarah nehézkes léptekkel a nagycsónak felé indult, majd mikor Robb a nyomába szegődött, felcsattant. – Köszönöm, de magam is fel tudok szállni. Gyere, Karen drágám.
- Ahogy óhajtod – mondta Robb, s kimért léptekkel elindult visszafelé. Egy ideig nem látta Struant az emberek között. Aztán, ahogy az emelvény felé közeledett, észrevette, amint Aristotle Quance-szel társalog. Odament hozzájuk.
- Jó napot, Robb, kedves barátom – lelkesedett Quance. – Csodás gesztus, épp most mondom a Tajpannak. Méltó a Nemes

Házhoz – tette hozzá, majd Struanhoz fordult. Rút arcán öröm tükröződött. – Jut is eszembe, tartozik nekem ötven guinea-vel.

– Dehogyan tartozom!

– Culum portréjáért. Szállításra kész. Biztos, hogy nem téved?

– Harminc guinea-ról volt szó, és tízet adtam előlegül, a teremtésit!

– Csakugyan? Átkozott legyenek... Biztos ebben?

– Hol van Shevaun?

– Úgy hallottam, betegségbe esett a szegény lány. – Quance felszippantott egy csipet tubákot. – Fejedelmi gesztus volt ez, cimbora. Tudna némi kölcsönt folyósítani nekem? Jó ügy érdekében kérem.

– Miféle betegségbe?

Quance körülnézett, és suttogóra fogta a hangját. – Szerelem tette betegé.

– És kibe szerelmes?

Quance habozott. – Magába, cimbora.

– Ugyan már, menjen a pokolba, Aristotle! – mondta savanyúan Struan.

– Elhiszi vagy sem, nekem ez a véleményem. Többször is kérdezősködött maga felől.

– Az ülések alkalmával?

– Miféle ülésekről beszél? – kérdezte ártatlan képpel Quance.

– Tudja azt maga.

– Szerelmes az a nő, pajtás – nevetett az apró termetű férfi. – És most, hogy maga gazdag lett megint, gondolom, hamarosan ledönti a lábáról, aztán be a szénakazalba!... Jupiter halhatatlan tojásaira! Ez a lány csakugyan pompás teremtés. Csak ötven guinea, és egy hónapig nem zavarom magát.

– Mi az a „jó ügy”?
– Én, kedves fiam. Egy kis kúrára van szükségem. Gyengélkedem.
– Tudom én jól, mi kínozza... Nem bír azzal a sűrű vérével. Visszatetsző dolog az ilyesmi a maga korában!

– Csak lenne maga is ilyen szerencsés, kedves barátom! El kell ismernie, hogy csodálatos vagyok. Ötven guinea igazán nem sok egy elszegényedett halhatatlan üdvéért.

– Ha megkapom a festményt, megkapja a húsz guinea-ját. – Struan Quance füléhez hajolt, és jelentőségteljesen suttogta: – Aristotle, szeretne egy kis pénzhez jutni? Mondjuk száz guinea-hez? Aranyban?

Quance nyomban kezét nyújtott. – Én vagyok a maga embere. Itt a kezem rá. Kit kell megölnöm?

Struan nevetett, majd beszámolt neki a bállal és a döntőbíráskodással kapcsolatos elképzeléseiről.

– Magasságos mennybéli, ezt soha! – fakadt ki Quance. – Hát kötözni való bolond vagyok én? Azt akarja, hogy kibéreljenek? Korai sírba akar dönteni? Hogy engem hajkurásszon Ázsia minden nője? Hogy kigolyózzanak? Soha!

– Erre csak olyan ember képes, aki rendelkezik azzal a tudással, akit úgy tisztelnek, mint...

– Soha, az istenit! És maga, akit eddig barátomnak tudtam... Képes lenne nyomorúságos száz fontért halálos veszedelemnek kitenni! Mert ez igenis halálos veszedelem! Hogy meggyötörjenek, megutáljanak, tönkretegyenek, időnek előtte sírba döntsenek? Legyen inkább kétszáz.

– Állj! – vágta rá Struan.

Quance a levegőbe hajította a kalapját, s táncolni, ugrándozni kezdett. Aztán megigazította bíborszín selyemmellényét, fölemelte a kalapját, és hetykén félrecsapva a fejébe nyomta. – Tajpan, maga egy herceg. De ki az rajtam kívül, aki bele merne vágni egy ilyen

dologba? Ki az az ember rajtam kívül, aki képes lenne tökéletes döntést hozni? Ó, te csodálatos Quance! Festők hercege! Kétszáz. Előre.

– A bíráskodás után.

– Nem bízik bennem?

– Nem. Lehet, hogy addig elmegy. Vagy meglóg.

– A legszentebb eskümmel esküszöm, hogy elbírálom azt a versenyt. Tulajdonképpen magamtól is megtettem volna. Meg biza, Rembrandt vérére, szívesen fizettem volna akár száz guinea-t is ezért a privilégiumért, még akkor is, ha térden csúszva kellett volna kölcsönkérnem Brocktól ezt az összeget!

– Micsoda?

Quance ismét a levegőbe hajította a kalapját. – Ó, boldog, boldog nap ez a mai! Ó, te tökéletes, te halhatatlan Quance! Bekerültél a történelembe. Halhatatlan, tökéletes Quance!

– Egyáltalán nem értem magát, Aristotle! – mondta Robb. – Tényleg szívesen csinálja?

Quance fölemelte a kalapját, leporolta róla a homokot; vidáman csillogott a szeme. – Belegondolt már abba, milyen előnyöket jelent számomra ez a pozíció? He? Ázsia minden tyúkocskája kezét-lábát törí majd, hogy... hogy is mondjam? Szóval hogy befolyásolja a bírót. Még előtte.

– Maga pedig természetesen hagyja befolyásolni magát! – szólt Struan.

– Természetesen. De az ítéletem tisztességes lesz. A legtökéletesebb döntést hozom majd. Már most tudom, ki lesz a győztes.

– Ki?

– Még száz font? Ma?

– Mihez kezd ennyi pénzzel, mi? Csupán Robb, Cooper és

jómagam már egy vagyont adtunk magának!

– Adtak? Hah! Még hogy adtak! Vegye kitüntetésnek, hogy támogathatja a halhatatlanságot. Kitüntetésnek, Lucifer seggére mondom! Jut is eszembe, akad egy kis brandy azokban a hordókban? Halhatatlan lelkemet szomjúság gyötri.

– Nincs azokban egy csepp se.

– Minő modortalanság! Undorító. – Quance megint felszipantott egy csipet burnótot, majd észrevette a közelgő Longstaffot. – Na, akkor én megyek is. Viszlát, uraim. – Füttyörészve elsétált, majd Longstaff előtt elhaladva nagy komolyan megemelte a kalapját.

– Dirk – mondta széles mosollyal az arcán Longstaff –, miért van Aristotle-nak ilyen jó kedve?

– Önhöz hasonlóan örül, hogy áll még a Nemes Ház.

– Méghozzá jogosan, nem? – Longstaff nyájas volt és nagyon tisztelettudó. – Nem is tudtam, hogy létezik ennyi ezüst Ázsiában. Csodálatos dolog így kifizetni valakit. Jut is eszembe, volna kedve átjönni hozzám vacsorára ma este? Van néhány dolog, amelyekkel kapcsolatban kíváncsi volnék a véleményére.

– Sajnos ma este nem érek rá, Will. Na és holnap? Volna kedve átjönni a főhadiszállásunkra, a *Resting Cloudra*? Délben.

– A dél tökéletesen megfelel. Tökéletesen. Nagyon örülök, hogy...

– Most jut eszembe, Will: miért nem vonja vissza azt a parancsot, hogy a flotta induljon északra?

Longstaff összehúzta a szemöldökét. – De hát azok a hitetlen ördögfattyak megszegették az egyezményt, nem?

– A mandzsu császár megszegte, ez igaz. De ez most a tájfunok időszaka. Jobb egy helyen tartani a flottát. Hogy a keze ügyében legyen.

Longstaff felszipantott egy csipet tubákot, majd leporolta a dohányszemcséket tündöklő kabátjáról. – Az admirálist nem zavarja az időjárás... De ha maga mondja... – Tüsszentett. – De ha nem

megyünk fel északra, akkor mit csináljunk?

– Ezt majd megbeszéljük holnap, rendben?

– Bölcs elhatározás. Aludjunk rá egyet, így a helyes, nemde? Örülök, hogy ismét hasznosíthatom a tanácsait. Úgy látom, minden készen áll a kezdésre. Egyébként öröömre szolgált a másik gesztusa is. – Longstaff boldogan távozott.

– Ezzel meg mit akart mondani? – kérdezte Robb.

– Nem tudom. Talán az ezüstre célzott. Figyelj rám, Robb! Holnap te fogadod – mondta Struan. – És elmondod neki, hogy mit tegyen.

– És mit tegyen? – ráncolódott mosolyra Robb arca.

– Vegye be a Bogue-erődöket. Aztán üssön rajta Kantonon. Azonnal. Követeljen hadisarcot Kantontól. Hatmillió ezüsttaelt. Aztán, amint megfelelő lesz a szél, irány észak. Ugyanúgy, mint múltkor.

– De ő veled akar beszélni.

– Most már az ujjad köré csavarhatod. Láttá az ezüstöt.

– Bennem nem fog úgy megbízni, mint benned.

– Nem egész öt hónap múlva kénytelen lesz. Hogy fogadta Sarah?

– Úgy, ahogy gondoltad. Mindenképpen elmegy. – Az izgatott mormogás hangjaira Robb a dobogó felé nézett. Longstaff éppen elindult föl az emelvényre. – Nagyon nyájas voltál hozzá, Dirk, annak ellenére, hogy olyan sértő módon viselkedett. Tudom, hogy ezt nem felejtetted el neki. Ugye nem?

– Ő Hongkong első kormányzója. Egy kormányzó négy esztendeig van a posztján. Ráérünk még Longstaff-fal foglalkozni.

– És mi lesz a dombtetővel?

– Ez már eldöntött kérdés.

– Hagyod, hogy Brocké legyen?

– Nem.

– Uraim! – szólt Longstaff az összegyűlt kereskedőkhöz. – Mielőtt elkezdjük, szeretném ismételtlen leszögezni mindazokat az elveket, amelyeket őfelsége kormánya a telkek fölötti rendelkezési és tulajdonjoggal kapcsolatban részünkre megállapított. – Hivatalos okmányt vett a kezébe, s nekifogott, hogy fölolvassa. – Minden föld Őfelsége a királynő tulajdona. A parcellázás nyilvános árverés formájában történik, amelynek során az lesz a föld bérlője, aki a legmagasabb évi bérleti díjat ajánlja föl érte. A bérleti díj összege licitálás tárgya. A bérlet kilencszázkilencvenkilenc esztendőre szól. A parcellázott területen egy éven belül minimum egyezer dollár értékű épületet kell emelni. Az átszámítási értéket dolláronként négy shilling és négy pennyben állapítottuk meg. Ellenkező esetben a bérlemény elkönfiskáltatik. A licit összegének felét készpénzben és azonnal letétbe kell helyezni. – Fölnézett. – Eredetileg úgy terveztük, hogy a mai nap folyamán valamennyit megszemléljük. Ezért most csupán ötven telekre licitálhatnak, a többire pedig akkor, amikor végeztünk a felmérésükkel. Arra is lehetőség van, hogy a licitálók örökös adómentes birtokként vásárolják meg a földet, Őfelsége utólagos engedelmével. Ja igen: azoknak, akik úgynevezett parti telket vásárolnak, lehetőségük van „városi”, illetőleg „vidéki” telkeket is választani. A tengerparti telkek száz láb szélesek, és a Queen’s Roadtól a tengerig húzódnak. – Megint fölpillantott, és kedvtelve elmosolyodott. – Azzal, hogy a földet árverésre bocsátjuk, olybá vehetjük, hogy a mai nap során lerakjuk az itt épülő város alapjait. Földterületeket különítettünk el a bíróság, a kormányhivatalok, a kormányzói palota, a börtön, a krikettpálya, a piactér és a keletiek számára. Leendő városunkat királynőnk tiszteletére ezennel Queen’s Townnak keresztelelem el!

Az emberek éljeneztek.

– Hosszú idő óta ez az első alkalom, hogy mindnyájukhoz szólhatok. Meg kell mondanom, nehéz idők előtt állunk. De nem

szabad meginognunk. Valamennyiünknek össze kell tartanunk. Bele kell vágnunk fejszénket a nagy fába, s aztán Isten segedelmével őfelsége, Britannia királynője és a hongkongi kolónia dicsőségére meghódítjuk a hitetleneket.

Háromszoros éljent kiáltottak a királynőre, aztán a kolóniára, majd Longstaffra. A báméskodó kínaiak nevettek, fecsegték, figyeltek.

– Most pedig, ha Mr. Brock is lesz olyan szíves, és elfordítja figyelmét a Nemes Ház aprópénzéről, az árverést ezennel megnyitottnak nyilvánítom!

Brockot és Gorthot majd szétvetette a düh, ahogy átsöpört fölöttük a nevetés hulláma.

Longstaff lement az emelvényről. Glessing odalépett hozzá.

– Ismételten felhívom a figyelmét, excellenciás uram, hogy az idő rövidege miatt nem minden telek lett precízen kimérve.

– Ezek részletkérdések, kedves barátom, részletkérdések. Mit számít néhány láb ide vagy oda? Van itt elég föld mindenkinek. Kérem, folytassa le az árverést, Culum, drága barátom. Volt szerencsém, uraim. – Longstaff lassú léptekkel elindult a nagycsónakja felé, majd Struan mellett elhaladva elmosolyodott, és megemelte a kalapját. – Holnap délben, Dirk.

Culum letörölte arcáról az izzadságot, s a mellette álló apró emberkére pillantott. – Mr. Hibbs!

Henry Hardy Hibbs teljes százhatvan centis magasságában kihúzta magát, és föllépett az emelvényre. – Jó napot, uraim – mondta kenetteljes mosollyal. – Henry Hardy Hibbs vagyok, London városából, a Hibbs, Hibbs és Hibbs Árverési és Ingatlanügynökség képviselője, őexcellenciája a nagyméltóságú Longstaff úr hivatalosan kinevezett árverési biztosa, szolgálatukra. – Tisztátalan, kopasz, féregszerű, mézesmázos modorú kis gnóm volt. – Egyes számú telek; halljam a liciteket!

– Ezt meg honnan az ördögből kerítetted, Culum? – kérdezte

Struan.

– Az egyik kereskedőhajóról – hallotta Culum a saját hangját. Szeretett volna túl lenni már ezen a napon. – Ledolgozta az út árát Szingapúrtól idáig. Szingapúrban egy zsebmetsző kifosztotta, minden pénzét ellopta.

Struan figyelte, milyen ügyesen srófolja mind följebb az árakat Hibbs. Fürkész szemmel vizsgálgatta a tömeget, majd egyszer csak összehúzta a szemöldökét.

– Mi van, Dirk? – kérdezte Robb.

– Gordont keresem. Nem láttad?

– Amikor utoljára láttam, a Glessing-fok felé sétált. Miért kérdezed?

– Nem számít. – Struan nagyon furcsának találta, hogy Gordon nincs jelen. Azt hitte volna, ő is licitálni fog. Ugyan mi lehet jobb befektetés, mint földet vásárolni?

Élénk ütemben pergett az árverés. Minden kereskedő tisztában volt vele, hogy egy kolónia állandóságot jelent. Az állandóság pedig azt, hogy a telkek értéke csillagászati magaslathoz szökhet. Főleg egy szigeti kolónián, ahol nem dúskálnak a vízszintes házhelyekben. A föld biztonságot jelent; a földet nem lehet elveszteni. Vagyonokat igen.

Ahogy folytatódott az árverés, úgy fokozódott a feszültség Struanban. A tolongáson túl várakozó Brock ugyanilyen lelkiállapotban volt. Gorth állt mellette, akinek tekintete ideoda cikázott Struan és az ezüst körül őrökölő emberei között. Struan és Brock megvásárolta azokat a telkeket, amelyekben megállapodtak. Az árak azonban magasabbak voltak annál, mint amire számítottak, mert a licitekben nagy versengés alakult ki. Néhány kisebb telek esetében Struan és Brock egymás ellen is licitált. Struan néhányat megvett – néhányánál visszalépett a további ajánlattól. A kereskedők között nőttön-nőtt a feszültség.

Elkelt az utolsó parti telek is. Ezután a városi és a vidéki telkekre

került a sor – Struan és Brock egyaránt sokat vásárolt. Már csak a dombtető maradt. Ez volt a legnagyobb és a legjobb földdarab.

– Nos, uraim – mondta Hibbs a sok kiabálástól rekedten. – Mindazok, akik vásároltak, kötelesek a vételár felét letétbe helyezni. Nyugtákat a kolónia ügyeivel megbízott titkártól kaphatnak. Kérem az urakat!

Csodálkozó moraj futott végig a tömegben.

– Az árverésnek még nincs vége! – hasított a levegőbe Struan hangja.

– De nincs ám, az istenfáját! – mondta rá Brock.

– Parancsolnak, uraim? – kérdezte óvatoskodva, bajt szimatolva Hibbs.

– Mi van a dombtetővel?

– Miféle dombtetővel, nagy jó uraim?

Struan tömpe mutatójával mutatta: – Azzal!

– Őö... az nem szerepel a listán, nagy jó uram. Semmi közöm hozzá – tette hozzá Hibbs sietve, s felkészült a futásra. Culumra pillantott, aki sziklaszilárdan állt mellette, – így van, nagy jó uram?

– Igen. – Culum kényszerítette magát, hogy apjára nézzen; fojtogatta a csend.

– Miért nincs a dombtető a listán, az isten szerelmére?

– Azért... azért, mert már megvették. – Culum tarkóján lassan meredezni kezdtek a hajszálok, amint látta – olyan volt számára, mint valami álom –, hogy apja elindul felé: minden szó, amit gondosan előre kitervelt, elillant a fejből. Az érvek. Hogy elkeseredettségében ma reggel azt mondta Longstaffnak: apjának jutott eszébe, hogy templomot kellene emelni a dombtetőn. Egész Hongkong üdvére. Ez volt az egyetlen megoldás. Hát nem látod? – szeretett volna kiáltani Culum. Valamennyiünket tönkretettél volna. Amikor mondtam neked, meg se hallgattál. Hát nem érted?

– Ki vette meg?

– Én. Az egyház számára – hebegte Culum. – Évi egy fontért. A dombtető az egyházé.

– *Te elvetted a dombtetőmet?* – A halk szavaknak élük volt, Culum kiérezte belőlük a kegyetlenséget.

– Az egyház számára... Igen – felelte reszelős hangon. – És őexcellenciája... ma reggel... ma reggel aláírta a közjegyzői okiratot. Örökérvényűleg.

– *Te tudtad, hogy én meg akartam szerezni azt a dombot?*

– Igen. – Culumnak úgy rémlett, apja szeméből vakító fény árad, elemésztí őt, elragadja a lelkét. – Igen. Igen. De én úgy gondoltam, hogy az templomnak való. Igen: a dombtető az Úr házáé.

– *Akkor hogy mertél szembeszegülni velem?*

Rettenetes csönd támadt. Még Brockot is megdöbbsentette az az erő, amely – úgy tetszett – csak úgy árad Struanból és közrefogja valamennyiüket.

Culum várta az ütést, tudta, bekövetkezik – mindannyian tudták, hogy most az következik.

Struan ökle azonban kinyílt. Struan sarkon perdült és elment.

Brock harsogó nevetése törte meg a halálos csendet; önkéntelenül is összerezcent mindenki.

– Fogja be a száját, Brock – szólt Quance. – Fogja be.

– Azon vagyok, Aristotlele – felelte Brock. – Azon vagyok. A kereskedők suttagó kis csoportokban beszélgetni kezdtek, Hibbs pedig remegő hangon felkiáltott: – Felkérem azokat az urakat, akik vásároltak, szíveskedjenek erre fáradni. Kérem, uraim!

Brock szinte együttérzően figyelte Culumot. – Szerintem meg vannak számlálva a napjaid, fiam – mondta. – Te nem ismered úgy ezt az ördögfattyat, mint én. Vigyázz magadra. – Odament Hibbshez, hogy fizessen.

Culum reszketett. Érezte, hogy az emberek figyelik. Érezte a felőlük áradó, félelemmel vegyes tiszteletet. Vagy a rettenetet?

– Az isten szerelmére, miért nem szóltál apádnak? – kérdezte Robb, még éppen csak magához térve döbbenetéből. – He? Mielőtt megtetted?

– Úgysem egyezett volna bele, nem?

– Nem tudom. Nem tudom... Talán igen. Vagy talán hagyta volna, hogy Brock... – Legyintett. – Ne törődj azzal, amit Brock mondott. Csak ijesztgetni akar. Nincs okod az aggodalomra. Semmi okod rá.

– Szerintem apám csakugyan maga a Gonosz.

Robb önkéntelenül is megborzongott. – Bolond beszéd, fiam. Bolondság. Egyszerűen csak túlhajszoltad magad. Mint mi valamennyien. Az ezüst, meg a... meg a pillanat izgalma. Nem kell félned. Dirks természetesen meg fogja érteni, ha... – Robb hangja elhalkult. Aztán bátyja után sietett.

Culum csak nagy nehezen tért vissza a valóságba. A hangok, zajok még idegenebbnek rémlettek számára, mint annak előtte, távolinak tűntek a színek, bizarrnak az emberek. Mary Sinclairt és a bátyját látta maga előtt. Hirtelen beszélni kezdtek hozzá.

– Bocsássanak meg – szólt. – Nem hallottam, mit mondtak.

– Csak azt mondtam, hogy remek hely lesz a templom számára – mondta Horatio kényszeredett mosollyal. – Tökéletes hely.

– Igen.

– Az édesapja mindig szerette volna megszerezni azt a dombtetőt. Mióta csak meglátta Hongkongot – mondta Mary.

– Igen. De most már az Isten házáé.

– Igen – felelte szomorúan a lány. – De milyen áron?

Aztán már nem beszéltek hozzá, és Culum Hibbsre nézett.

– Tessék?

– Bocsánatát kérem, uram, de a nyugták... Azok részére, akik

földet vásároltak – mondta feszengve Hibbs.

– Nyugták?

– Igen. A földről. Alá kell írnia őket.

Culum figyelte önmagát, miközben követte Hibbset az emelvényhez. Gépiesen írogatta alá a nevét.

Robb futva haladt végig a Queen's Roadon, mit sem törődve az őt kísérő döbönt tekintetekkel; melle sajgott a megerőltetéstől. – Dirk! Dirk! – kiáltotta.

Struan megállt egy pillanatra. – Mondd meg neki, hogy hajnalban várom a *dombján*.

– De Dirk! Culum csak...

– Mondd meg neki, hogy egyedül jöjjön.

– De Dirk! Figyelj rám egy pillanatra. Várj egy kicsit, ne menj még. A szegény fiú csak...

– *Mondd meg neki, hogy egyedül jöjjön.*

Aznap éjjel a középső őrseg idején a szél iránya északészakkeletiről keletire változott, s a sebessége egy csomóval csökkent. Egyre párásabb lett a levegő, a hőmérséklet egy fokkal megemelkedett; a flotta kapitányai mocorogni kezdtek ágyukban, majd egy percre felriadtak: tudták, hogy ismét közeledik a monszun. Mostantól kezdve egészen májusig három hónapon át párás meleget sodor majd feljűk a keleti szél, aztán hirtelen délire fordul, s még több meleget és nedvességet hoz magával, ősszel aztán megint száraz, hideg, észak-északkeleti szelek kezdenek fűjdogálni egészen a következő év tavaszáig, amikor ismét keletire fordulnak és sebességük egy csomóval csökken.

A kapitányok ismét elaludtak, de álmuk ettől kezdve már nem volt olyan nyugodt. A keleti szél a tájfunok időszakának előfutára.

Brock ingerlékenyen fészkelődött fekvőhelyén, és vakarózott.

– Mi van veled, Tyler? – kérdezte Liza, aki az asszonyok szokása szerint nyomban fölébredt rá, ha férjének valami baja volt, vagy betegségében felnyögött a gyerek. A rossz szagú kajüt túlsó oldalán fekűdt egy másik fekhelyen.

– Semmi, Liza. Megváltozott a szél iránya, ennyi az egész. Aludj tovább. – Megigazította flanel hálósapkáját, és hatalmasat ásított.

Liza nehézkesen fölállt, és keresztűlkacsázott a kajütön.

– Mit csinálsz?

– Ablakot nyitok. Aludj csak.

Brock a másik oldalára fordult és lehunyta a szemét, de tudta, hogy úgysem jön rá álom. Érezte a kajütön végigsöprő fuvallat illatát. – Köd lesz hamarosan – mondta.

Liza visszafekűdt, felnyögött alatta a szalmával tömött matrac. Kényelmesen befészkelte magát a takarói alá. – Az ezüst miatt idegeskedsz, ugye?

– Igen.

– Ne terheld most vele a fejed. Lesz időd rá holnap. – Liza ásított, és megvakart egy poloskacsípést. – Nagy érzés lesz megint szilárd talajon lakni. Sokáig tart felépíteni egy házat?

– Nem – fordult a másik oldalára Brock.

– Ez a bál, amit Struan rendez – kezdte Liza, nagy gonddal megválogatva a szavakat. – Ez pofon neked.

– Nevetséges. Aludj. – Brock nyomban éber lett.

– Persze ha rendszeren felöltöznénk, azzal visszaütnénk neki, hm, Tyler?

Brock felmordult, de csak óvatosan, meg ne hallja Liza. A bál híre abban a pillanatban végigsöpört az egész flottán, amikor Struan elmondta Skinnernek. Ázsia valamennyi férje a Tajpant szidta, mert tisztában voltak vele, hogy ezzel a tettével megfosztotta őket a nyugalmtól. Ugyanakkor felgyorsult az érverésük: megkezdődtek a fogadások. Shevaun Tillman volt a legnagyobb favorit. – Cicomával akarod kifogni a vitorláiból a szelet? – kérdezte Brock. – Nem rossz ötlet, Liza. Nagyon csinos vagy abban a piros selyemruhában, amit...

– Abban az ócska rongyban? – horkantott megvetően Liza. – Te tréfálsz!

– Ócska rongy? Alig volt háromszor-négyszer rajtad! Szerintem nagyon jól...

– Három éve hordom. Neked is szükséged van egy új kabátra, nadrágra meg egy rendes szalonkabátra, meg ilyesmikre.

– Nekem tetszik az, amiben járok – felelte Brock. – Szerintem...

– Ideje, hogy elmenjek bevásárolni. Mielőtt még Ázsia összes valamirevaló selyemvégét fölvásárolják, és minden varrónőt lefoglálnak. Holnap átmegek Macauba. A *Gray Witch*en.

– De Liza! Egy nyavalyás bál kedvéért, amit Dirk...

– A déli apálllyal elmegyek.

– Jól van – válaszolta Brock, felismerve az asszony hangjában azt a sajátos tónust; tudta, hogy ettől fogva semmilyen vita nem elég hozzá, hogy akár egy tapodtat is eltántorítsa álláspontjától. A ragya cifrázza, ki Struant! – gondolta, de minden dühe ellenére is izgatta a díj és a bíraskodás. Micsoda nagyszerű ötlet! Nagyszerű! De mi a fenén járatom én itt az eszemet? Hogy a ragya cifrázza ki Struant!

Liza megigazgatta a párnáját, s tovább töprengett a bálon. Azt már elhatározta, hogy Tess fogja elnyerni a díjat. És az azzal járó tisztességet. Kerül, amibe kerül. Igen, ismételte magában, kerül, amibe kerül! De hogyan vegyem rá Tylert, hogy elengedje Tesst a bálba? Ha Tessről van szó, Tyler olyan csökönyös, mint egy számár.

– Ideje volna elgondolkozni Tess dolga felől – mondta.

– Mi van vele?

– Ideje gondolni rá, hogy férjhez adjuk.

– Micsoda? – ült fel Brock az ágyában. – Elment a józan eszed? Tessnek még szinte fenekén a tojásbéj. Alig tizenhat esztendő.

– Miért, én mennyi idős voltam, amikor elvettél?

– A teremtésit, az más! Te elég érett voltál a korodhoz képest. Isten a tanúm. Változnak az idők. Ráérünk még ezzel az összevissza asszonyi fecsegéssel! Még hogy férjhez adni Tesst? Teneked elment az eszed! Hogy jut ilyesmi eszedbe éjnek évadján? Fel ne hozd ezt még egyszer, vagy megkóstoltatom a hátaddal a nadrágszíjamat! – Dühöngve hátat fordított az asszonynak, megcsapkodta a párnáját, és lehunyta a szemét.

– Jól van, Tyler – felelte mosolyogva Liza. Nem ítélte el a férjét, amiért az néha megverte. Ritkán került rá sor, és Brock sohasem volt kegyetlen vele, sose verte részeg dühében. És már nagyon régóta nem verte meg. Húsz éve élt Brockkal, és elégedett volt az emberével.

– Liza... lelkem – puhatolózott Brock még mindig a fal felé

fordulva. – Tud Tess a... szóval a „dolgozóról”?

– Természetesen nem – felelte felháborodottan az asszony. – Rendes lánynak neveltem!

– Hát akkor éppen ideje, hogy leültesd a szoknyád mellé, és elmondd neki – füstölgött Brock, s megint felült. – És jó lesz, ha rajta tartod a szemedet... A keresztre mondom, ha elkapok valakit, aki Tess körül legyeskedik... Miből gondolod, hogy elég idős már ez a lány? Mondott neked valamit? Megváltozott a viselkedése?

– Persze hogy rajta lesz a szemem. Nevetséges, hogy egyáltalán eszedbe jut, hogy nem figyelek rá. Nevetséges! – horkant fel Liza. – Ti férfiak mind egyformák vagytok. Huh! Ezt csináld, azt csináld, és fenyegetőzöl, pont olyankor, amikor épp növekedésben van a lány, és lassan megéri az esküvőre! És kérlek téged, Brock uraság, ne káromkodj ennyit. Nem szép, nem rendes dolog az ilyesmi.

– Elég legyen ebből, az istenit!

Liza önelégülten elmosolyodott. Ki lesz hát a jövődóbeli? Nagrek Thumb az nem, istenemre! Az ifjú Sinclair? Nincs pénze, túl felvágós és vakbuzgó. De ambiciózus, és annak az istenverte Longstaffnak a tanácsadójaként jövője is van. S egy tiszteletes fia nem utolsó parti. Talán. Na és az amerikai? Jefferson Cooper. Ez még jobban hangzik. Elég tehetős. Elég befolyásos. De akkor is egy mocskos idegen, aki utál minket, angolokat. De még így is... ha a Brock és a Cooper-Tillman cég egyesülne, szép kis kézdőfés lenne a Nemes Ház gyomrába... Gorth is megfelelné, de ő féltestvére Tessnek, így nem jön számításba. Kár.

Gondolata elkalandozott a sok megfelelőnek ígérkező férjjelölt között. Gazdagnak kell lennie, erősnek, tekintélyesnek. És vasakarátúnak, erős karúnak, hogy képes legyen kordában tartani Tesst. Igen, gondolta Liza: azt a lányt időnként jól el kell fenekelni. Olyan akaratos, mint egy öszvér. És nem lehet egykönnyen megzabolázni. Longstaff tökéletes választás lenne, ő viszont nő, bár úgy hallom, a felesége betegeskedik Londonban, úgyhogy talán

várnunk kellene.

A lista két névre fogyatkozott. De melyiket kellene választani?

– Tyler!

– Az isten szerelmére, mért nem hagyod aludni az embert? Mi van már megint?

– Mit fog csinálni az az ördögfattyá Struan Culummal?

– Nem tudom. Lehet, hogy megöli. Nem tudom. Valami szörnyűséget fog művelni vele, az biztos.

– Bátor legény ez a Culum, hogy így oda mert állni.

Brock felnevetett. – Kár, hogy nem láttad Dirk képét. Egészen meg volt rendülve, de úgy ám.

– Az a fiú nagyon okosan csinálta, hogy az egyháznak adta a földet. Megmentette az apját a veszélytől. És téged is.

– Nevetséges dolgokat fecsegsz, asszony. Engem ugyan nem mentett meg. Dirk volt úgy oda azért a dombért. Én addig licitáltam volna, amíg az egekig nem szökik az ár, akkor aztán otthagytam volna a vízben. Ha nem jön közbe ez a hátulgombolós, Dirk most már ki lenne ütve.

– És ha Struan hagyott volna a vízben téged?

– Nem. Őneki szüksége volt arra a dombtetőre.

– Most majd még inkább tönkre akar majd tenni.

– Nem. Tévedsz. Aludj.

– Mit fog tenni Culummal?

– Nem tudom. Bosszúálló fajta. Mostantól fogva gyűlölik egymást. Sose láttam Dirkt ennyire kijönni a sodrából. Ha kitör közöttük a családi viszály, még jó szolgálatokat tehet nekünk az a fiú.

Lizát egy pillanatra félelem fogta el. Félt a férjétől. Félt a férje és a Struan közötti ellenségeskedéstől, amelynek csak az egyik fél halála vet majd véget. Vagy mindkettőjüké. Uram, odafent a mennyekben, fohászkodott milliommorszor is, tedd, hogy kibéküljenek. Aztán

elszállt belőle a félelem, s szokása szerint így szólt magában: „Jöjjön, aminek jönnie kell.” Erről eszébe jutott a *Hamlet*, a Hamletről Will Shakespeare, róla pedig kedvenc vesszőparipája.

– Miért nem építesz egy színházat, Tyler? Itt, Hongkongon. Mostantól fogva itt fogunk lakni, nem?

– Ez az – derült fel Brock, s már nem is gondolt Struanra. – Ez jó ötlet, Liza. Nagyon jó. Még mielőtt annak a disznónak eszébe jutna. Holnap beszélek Skinnerrel. Én teszek elsőként a közös alapba. Aztán elküldünk egy csapat színjátszóért. Karácsonyra bemutatunk egy színdarabot. Törd a fejed, mi legyen az.

Liza féken tartotta a nyelvét. A *Rómeó és Júliá*-t szeretne volna javasolni, de tudta, hogy ez botorság lenne, mert a férje nyomban átlátna a szitán. Igen: Tess lesz a Brock és Struan közötti dolgok megoldása. De a násznak nem szabad tragédiával végződnie, mint a Montague-k és a Capuletek esetében.

– Ha Gorth ilyet csinált volna... ha elvette volna tőled a dombot, mit tettél volna vele?

– Nem tudom, lelkem. Örülök, hogy nem Gorth volt. Aludj már.

Liza Brock tovább tűnődött. Mégis melyik lenne jobb a kettő közül? Melyik volna a legjobb a család és Tess számára? Culum Struan vagy Dirk Struan?

Köd burkolta lassan magába a csendes vízen horgonyzó hajókat. Pázmái között egy kivilágítatlan szampan közeledett. Egy pillanatra enyhén nekiütközött a *White Witch* orránál feszülő horgonykötélnek. Kezek ragadták meg a horgonykötelet, fejsze emelkedett s csapott le, és a szampan, ahogy jött, ugyanolyan némán eltűnt.

A fedélzeten tartózkodó fegyveres tengerészek és Nagrek, az Őrség parancsnoka nem vettek észre semmi szokatlant. Ködben, amikor nem látszik sem a part, sem más hajó, ami tájékozódási pontot

nyújtana, enyhe szélben, nyugodt tengeren, lassan beálló dagály idején nem lehet észrevenni a mozgást. A *White Witch* a part felé sodródott.

A fedélzetmester nyolcat ütött a hajó harangjára, s Nagreket páni félelem fogta el annak gondolatára, amit tenni készült. Te átkozott bolond, gondolta. Halálos veszélynek teszed ki magad, hogy így találkozol Tess-szel. Ne menj! Maradj a fedélzeten – vagy menj le a fekhelyedre, és aludj! De ne menj be hozzá. Felejtsd el azt a lányt, feledd el a mát, s feledd el a ma estét. Nagrek már hónapok óta csak a lányra gondolt, de az előző este, amikor őrségben volt, belesett a kajüt ablakán, amelyben Tess a hűgával lakott. A lány hálóingben térdelt az ágya mellett, olyan volt, akár egy angyal, imádkozott. A hálóing nem volt begombolva, mellbimbói kirajzolódtak a testéhez simuló fehér selymen. Miután befejezte az imát, felnyitotta a szemét, s Nagrek egy pillanatig azt hitte, észrevette. Tess azonban elfordította tekintetét a kajütablaktól, felhajtotta a hálóingét, és végigsimított a testén. Becézőn. Sóvárgón. Mellein, combjain, ágyékán. Aztán levetette a hálóinget, és odaállt a tükör elé. Remegő keze ismét végigsiklott a testén, majd lassan ismét fölvette hálóruháját, sóhajtott, elfújta a lámpást, és bebújt az ágyba.

Ma pedig, miközben nézte a lányt, hogy szalad végig a parton – csak úgy repkedett utána a szoknyája –, nézte a lábait, s közójük kíváncsított. Nagrek elhatározta, hogy magáévá teszi. És délután a fedélzeten, miközben majd elemésztette a rettegés és a vágy, odasúgta kívánságát a lánynak; látta, hogy Tess elvörösödik, majd hallotta, mit suttog vissza neki: „Igen, Nagrek, ma éjjel, nyolc harangkor.” Megjött a váltás.

– Menjen le, Nagrek – mondta Gorth a tatfedélzetre lépve. Odaállt az egyik vízleeresztő nyíláshoz, könnyített magán, ásított, elfoglalta helyét a kormányállásban a tájolószekrény mellett, s szinte kutyaszerűen megrázta magát.

– Keletnek fordult a szél.

– Éreztem – mondta Gorth ingerlékenyen, s töltött magának egy

pohárka rumot. – Átkozott köd!

Nagrek lement a kajütjébe. Lerúgta cipőjét, leült a fekhelyére; kiverte a veríték. Ostobasága szinte fojtogatta, de képtelen volt ellenállni neki; kisiklott a kajüt ajtaján, s lábujjhegyen, nesztelenül a tat felé indult a folyosón. A lány kajütje előtt megállt. Izzadó tenyérrel elfordította a kilincsgombot. Elfúló lélegzettel belépett, s becsukta maga mögött az ajtót.

– Tess! – suttogta, miközben félig-meddig szerette volna, ha nem hallja meg a lány.

– Pszt! – hangzott a válasz. – Felébreszted Lillibetet.

Nagrek rettegése fokozódott – „Menj innen!”, üvöltötte az agya, a benne sajgó kívánczóság azonban maradásra kényszerítette.

– Ez rettenetesen veszélyes – mondta. A sötétségben érezte, hogy a lány megfogja a kezét, és az ágy felé húzza.

– Beszélni akartál velem... Mit akartál? – kérdezte Tess feltűzelve a sötétségtől, a titkolózástól és Nagrek jelenlététől; ijesztette ez a tűz, de jólesett neki.

– Ez most nem a megfelelő időpont, szerelmem.

– De te titokban akartál beszélni velem. Hogyan másként beszélgethetnénk titokban? – Tess felült az ágyon, összevonta magán hálóingét, kezét nem húzta ki Nagrek kezéből, a tagjai mintha kocsonyából lettek volna.

Nagrek leült az ágy szélére, fojtogatta a vágy. Kinyújtotta a kezét, megérintette a lány haját, majd a nyakát. – Ne – suttogta Tess, és megreszketett, ahogy a férfi keze a mellére siklott.

– Feleségül akarlak venni, szerelmem.

– Igen... igen...

Ajkuk összeért. A lány teste szinte elolvadt Nagrek forró tenyere alatt. És a férfi keze nyomán Tesst ismét elfogta az az őrjítő forróság-rettegés.

Amikor a fedélzetmester megkondította a hajóharangot, Gorth hátat fordított a ködnek, és odament a tájoló állványához. Lenézett rá a pislogó lámpás fényében, és nem hitt a szemének. Hitetlenkedve megrázta a fejét, s ismét az iránytűre nézett.

– Ez lehetetlen!

– Mi történt, uram? – kérdezte meglepetten a fedélzetmester.

– A szél! Nyugatira fordult! Nyugatira!

A fedélzetmester az iránytűhöz ugrott, de Gorth ekkor már végigrohant a fedélzeten, félrelökve az útjában álló matrózokat.

Az orrba érve kihajolt a palánkon, és észrevette az elvágott horgonykötelet. – Ide hozzám! Sodródunk! – kiáltotta hirtelen rémületében; a fedélzeten kiáltások söpörtek végig. – Gyerünk a tathorgonyhoz! Az isten verjen meg benneteket, siessetek!

Még a tat felé rohantak a matrózok, amikor a hajó gerince a sziklás fenékhez súrlódott; a hajótest megremegett és felnyögött.

A nyögés megreszkettette az eresztékeket s a kajüt bútorait; Nagrek és Tess egy pillanatra mozdulatlaná dermedt a rémülettől. Egy pillanat múltán Nagrek már ott is hagyta a lány tapadós melegségét, kint termett a folyosón, és rohant fel a fedélzetre. Brock felrántotta kajütjének ajtaját, félálomban érzékelte, hogy Nagrek a feljáró felé rohan; félálomban érzékelte azt is, hogy a lányok kajütjének ajtaja nyitva van, de eszeveszett rohanásában megfeledkezett róla. Nyomában Liza lépett ki a kajütből, végigszaladt a folyosón, és berohant a nyitott kajütajtón.

Amikor Brock a fedélzetre ért, a horgonyt már kivetették, de elkéstek vele. A *White Witch* még sikoltott egy végsőt, majd enyhén a bal oldalára dőlt, és megfeneklett. Ebben a pillanatban szampanok rajzoltak elő a sötétségből, kampós végű kötelek repültek a palánkra, s kalózok kezdtek fölmászni rajtuk.

A kalózok muskétákkal, késekkel és tengerészkardokkal voltak

fölfegyverkezve, s közülük Scragger ért elsőként a fedélzetre. A *White Witch* legénysége az életéért harcolt.

Gorth félrelépett egy rátámadó kínai elől, elkapta a torkát, és eltörte a nyakát. Nagrek egy csatakorbácsot kapott fel, azzal esett neki a fedélzeten rajzó hordának, amikor a kínaiak között észrevette Scraggert és néhány más európaít is. Egy csapással nyomorékká tett egy embert, s Brock felé rohant, aki a szállásokhoz vezető lejárót fedezte. És a raktérben lévő ezüstöt.

Scragger levágott egy matrózt, majd elhátrált, úgy figyelmeztette rohamozó embereit. – Lefelé, az istenit! – ordította, és emberei élén Brockra rontott. A többiek a másik irányba rohantak, megtizedelve a fedélzet alól előbukkanó matrózokat.

Brock szétlőtte az egyik európai arcát, az immár használhatatlan pisztolyt egy másiknak az ágyékába döfte, majd megmarkolta tengerész kardját, s dühödten kaszabolva rendet vágott a támadók között. Rávetette magát Scraggerre, aki azonban félreugrott előle, s meghúzta Brockra szegezett pisztolyának ravaszát, ám ugyanebben a pillanatban hátulról belerohant Nagrek, és a golyó senkit sem találva fütyült el a ködbe. Scragger viczorogva megperdült, Nagrek felé sújtott kardjával, könnyebben megsebesítette, majd ismét belevetette magát a kézitusába, s megint Brockra támadt. Tengerész kardja keresztüldöfött egy matrózt, aztán Brock elkapta a nyakát; a fedélzet deszkáira zuhantak, ököllel, térdel csépeltek egymást. Brocknak elállt a lélegzete: Scragger kardjának éle az arcába szántott. Fölugrott, félrelökte Scraggert, és feléje sújtott kardjával. Scragger azonban még idejében oldalra vetette magát, s a fedélzet deszkáiba vágódó kard pengéje darabokra tört. Brock a csonkot egy ráugró kínai hasába mélyesztette, miközben Scragger biztonságos távolságra, emberei védőfala mögé menekült előle.

Gorth szúrva-vágva rontott a főfedélzeten kavargó emberi örvénybe, aztán egy kés felhasította az oldalát, s levegő után kapkodva elzuhant. Brock látta, hogy fia elesik, de nem mozdult a lejáró elől, tovább harcolt, ölte a kalózokat.

Odalent a fedélközben Liza a tulajdonosi kabinba terelte Tesst és Lillibetet. – Ne féljetek, kicsikéim – mondta nekik, s rájuk csapta az ajtót.

Lecövekelt a folyosón, mindkét kezében egy-egy töltött pisztollyal és két másikkal a zsebében. Ha az ellenség lejut a lejárón, mielőtt még a harcnak vége lenne, ez azt jelentené, hogy a férje meghalt, vagy elveszítette az eszméletét. De négy kalóz meghal, mielőtt őrajta túljutnak.

Odafent a kalózok Scragger vezetésével újabb rohamra indultak, de visszaverték őket. Most már több matróz küzdötte fel magát a fedélzetre. Három odaállt Brock mellé a lejáróhoz, nekiugrottak a támadóknak, s meghátrálásra kényszerítették őket.

Scraggernek egy kötélfeszítő kapocs vágódott a hátába; tudta, hogy elveszítették a csatát. Nyomban kiáltott valamit kínaiul, mire az emberei hátat fordítottak, nyüzsgő patkányokként másztak át a palánkon, leugrottak a szampanokba, és elmenekültek. Scragger a hajó orráról a vízbe vetette magát, és eltűnt. Brock kitepte egyik embere kezéből a muskétát, és a palánkhoz rohant. Amint Scragger feje egy pillanatra kibukkant a víz alól, Brock rálőtt, de nem találta el, s a fej ismét eltűnt. Brock káromkodott, s az üres muskétát a sötétségbe hajította.

Emberei tüzet nyitottak a szampanokra, amelyeket csakhamar elnyelt a köd. Amikor már nem láttak több menekülőt, Brock parancsot adott, hogy dobálják a vízbe az ellenség halottait és sebesültjeit, majd Gorthra fordította a figyelmét.

A sebből, amit Gorth tenyere tövével tapasztott be, vér szivárgott. Brock levette fia kezét a sebről. A kés a hóna alatt hatolt be testébe, a háta irányába. – Köhögtél vért, fiam?

– Nem, apám.

– Jól van. – Brock megtörölte izzadt arcát, és fölállt. – Hozzatok szurkot meg grogot. Siessetek, az istenit! Akik megsebesültek, jöjjenek a tatra. A többi csónakba száll, és levontat minket. Beállt a

dagály. Siessetek!

Nagrek, miközben leeresztette a csónakokat, megpróbálta kiverni fejéből a halálos aggodalmat. Vállsebéből patakzott a vér.

Brock egy pohár rumot adott Gorthnak, majd mikor a szurok már bugyborékolva forrt az üstben, belemártott egy kötélfeszítő kapcsot, s a kátrányt a sebbe kente. Gorth arca eltorzult, de némán tűrte. Brock a többi sebesültet is hasonló, rumos-kátrányos kezelésben részesítette.

– Engem kifelejtett, uram – nyögött fel az egyik matróz. A mellkasát fogta. Az ajkát véres hab bontotta, a mellén lévő seben sziszegve áramlott ki és be a levegő.

– Te már halott vagy. Békülj meg inkább a Teremtőddel – felelte Brock.

– *Nem!* Nem vagyok halott! Adjon nekem is szurkot, uram! Adja már, az Istenre kérem! – kiáltotta a sebesült, majd jajgatni kezdett. Brock leütötte; a férfi a fedélzetre zuhant, nem mozdult, melléből sziszegve-bugyborékolva áramlott ki a levegő.

Brock talpra segítette Gorthot. Miután fölegyenesedett, Gorth képes volt megállni a lábán. – Semmi bajom, az istenfáját!

Brock otthagyta, és a tat felé nézett. A csónakokban erősen húztak az evezősök. Holtvízben álltak.

– Veselkedjetez neki! – kiáltotta Brock. – Nagrek, készítse az elülső horgonyt!

A vezérevezősök kiáltásainak ritmusára biztonságba vontatták a hajót, majd miután Brock meggyőződött felőle, hogy nem fenyeget veszély, parancsot adott a horgonyvetésre.

– Vitorlamester!

– Parancsára, uram! – mondta az idős ember.

– Ezeknek varrjanak szemfödelet! – mondta Brock, a hét holttestre mutatva. – A régi fővitorlából. Láncot a lábukra, aztán napfölkeltkor be velük a vízbe. Majd én mondom az imát, mint

rendesen.

– Igenis, uram.

Brock Gorth felé fordult: – Mennyi ideje voltál őrségben, amikor megtámadtak minket?

– Alig néhány perce. De nem is: kondult a harang. Erre határozottan emlékszem.

Brock egy percig gondolkozott. – Ennyi idő alatt nem sodródhattunk a partra... Ki van zárva. Ezek szerint még az előző őrség alatt vágták el a kötelet. – Brock Nagrekre nézett, aki összerezsent. – A maga őrsége alatt. Napfölkeltkor mindenkinek, aki szolgálatban volt, hús korbácsütés.

– Igen, uram – válaszolta halálra váltán Nagrek.

– Maga nélkül viszont végzett volna velem az az istenverte kalózpisztoly, így hát maga felől még gondolkozom – mondta Brock, és lement.

– Semmi vész, lelkem – mondta Lizának, aki sziklaszilárdan állt a gyerekek ajtaja előtt.

– Köszönöm, Tyler – felelte az asszony, leeresztve a pisztolyait. – Nagyon cefet volt?

– Mint a veszett fene. Az ezüstre jöttek. Kalózok a kikötőben! Kikötőben! Angolok is voltak közöttük. Egyet megöltem, de a vezetőjük, hogy az isten akárhová tegye, az meglógott. A gyerekek jól vannak?

– Jól. Odabent vannak. Alszanak már. – Liza tétovázott. – Azt hiszem, beszélünk kéne egymással.

– Hát beszélgetünk, vagy nem?

Liza komoran végigment a folyosón, s belépett a tulajdonosi kajütbe. Brock utánament, aztán Liza becsukta az ajtót.

Három harangkor Brock ismét a fedélzeten volt. A köd megritkult valamelyest, a szél elállt. Brock beleszagolt a levegőbe, s tudta,

csakhamar feltámad a szél, és reggelre felszáll a köd. – Gyere, Gorth, nézzük meg a rakományt.

– Ezek közül az akasztófárávalók közül egy sem merészkedik le oda, apám!

– Azért nem árt, ha megnézzük. Maga is jöjjön, Nagrek. Brock fogott egy lámpást, és lementek a raktérhez.

– Tessék! Az ajtón még rajta a lakat – mondta Gorth, akit kínozott a sebe.

Brock kinyitotta az ajtót, és bementek. Brock az ezüsthalmra tette a lámpát, és magukra zárta az ajtót.

– Elment a jódogod, apám? – kérdezte Gorth.

– Mi baj, Mr. Brock? – Nagrek sóbálvánnyá vált.

– Úgy fest, hogy Nagrek a húgodat cicerézte, Gorth. Teszt.

– Én nem... Istenemre, én nem! – tört ki Nagrek. – Nem csináltam semmit!

Brock leakasztott egy kilencágú korbácsot a raktár faláról. – Úgy fest, hogy mikor Tess elaludt, bement a kajütjébe, és játszódtott vele.

– Hozzá se értem, nem bántottam őt, istenemre! – kiáltotta Nagrek. – Ő kért meg, hogy menjek a kajütjébe. Ő hívott! Ma délután szólt nekem. Ő hívott, Istenemre!

– Szóval bent jártál a kajütjében!

Gorth Nagreknek ugrott, s elkáromkodta magát a fájdalomtól: a szurok elengedte a seb széleit.

– Halott ember vagy, Nagrek!

– Az Úristenre esküszöm, nem bántottam, esküszöm!

– A hálóinge alatt nyúlkáltál a koszos mancsoddal!

A korbács újra meg újra lecsapott Nagrekre, miközben Brock egyre mélyebbre zavarta a raktérbe a férfit. – Megtetted vagy sem, az istenedet?!

– Az Úristenre esküszöm, hogy nem nyúltam hozzá, Mr. Brock. Ne... nagyon kérem. Nem történt semmi baj... bocsásson meg nekem... én csak éppen hogy hozzáértem... nem történt semmi több... semmi több.

Brock megállt, zihált. – Szóval igaz hát. Hallottad ezt, Gorth? – Mindkét férfi rávetette magát Nagrekre, de Brock volt a gyorsabb: ökölcsapásától Nagrek elájult. Brock félrelökte Gorthot. – Várj!

– De apám, ez a söpredék...!

– Várj! Anyád azt mondja, szegény kicsim először annyira meg volt ijedve, hogy meg se mert mukkanni. Tess azt hiszi, hogy azért, mert ez a mocsok megérintette *ott*, most már gyereke lesz. Liza viszont azt mondja, hogy Tess még szűz. Istennek legyen hála, ez a söpredék csak simogatta!

Brock, amint visszanyerte lélegzetét, levetkőztette Nagreket, és megvárta, míg a férfi magához tér. Akkor levágta a nemi szervét. És agyonverte.

14

– Beszélni akartál velem, apám. – Culum arcán elszántság tükröződött.

Struan a dombtetőn állt, nyakában messzelátó lógott, derékszijába tűzve kés, a földön egy összehajtogatott csatakorbács. Láta, mint szállt partra Culum, mint jön végig a völgyön, mint kaptat fel a dombra. A szelek tisztára söpörték az eget, a felkelő nap a látóhatár szélén szép időt ígért.

Struan lefelé mutatott. – Szép a kilátás innen?

Culum nem válaszolt. Apja lángoló tekintetének hatására úgy érezte, mintha megolvadtak volna a térdei.

– Nem találsz?

– A templom majd... mindenki azt fogja...

– Eleget hallottam a templomról – szakította félbe Struan. – Tudod, mi történt Brockkal? – Túl szelíd volt a hangja, túl nyugodt.

– Mi?

– Kalózok támadták meg az éjjel. Elvágta a köteleket, és a hajó partra sodródott. Aztán megrohanták. Nem hallottad a lövöldözést?

– De. – Culum levert volt, kimerült. Álomtalan éjszakáiba telt, mire rádöbbsent, hogy egyedül csak ő mentheti meg őket, és elhatározta, hogy rászedi Longstaffot. – De nem tudtam, hogy ez volt az.

– Pedig ez volt. Kalóztámadás a hongkongi öbölben. Nem sokkal azután, hogy felszállt a köd, átmentem hozzájuk. Brock azt mondta, hét emberét és a kapitányát veszítette el.

– Gorthot?

– Nem. Nagrek Thumb-ot. A szerencsétlen belehalt a sebeibe. Gorth is megsebesült, de nem súlyosan. – Struan arcán megfeszültek a vonások. – A kapitány a hajója védelmében esett el.

Így kell meghalni.

Culum az ajkába harapott, s kalimpáló szívvel nézett körül a dombtetőn. – A kálváriámnak szánod ezt a helyet?

– Nem értelek.

– Hajójuk védelmében eleső kapitányok? Ez pedig az én hajóm... ez a domb? Nem erre céloztál? Azt kérdezed tőlem, hogy ennek a védelmében akarok-e meghalni?

– Akarsz?

– Nem félek tőled. – Culum kiszáradt torkából reszelősen törtek föl a szavak. – A gyilkosság törvényellenes. Megharcolhatok veled, megölhetsz, de fölakasztnak érte. Fegyvertelen vagyok.

– Úgy véled, meg akarlak ölni?

– Igen, ha úgy találsz, hogy az utadba állok. Márpedig ez történt, nem?

– Ez történt?

– Valamikor úgy néztem rád, mint istenemre. De az alatt a harminc nap alatt, amit itt töltöttem, rájöttem, hogy ki is vagy valójában. Gyilkos. Kalóz. Ópiumcsempész. Házasságtörő. Veszed és eladod az embereket. Gazfickókat urazol, és büszke vagy rá. A neved minden tisztességes emberben visszatetszést kelt.

– Miféle tisztességes emberekre gondolsz?

– Beszélni akartál velem. Itt vagyok. Mondd el, amit akarsz, aztán essünk túl rajta. Unom már, hogy úgy játszol velem, mint macska az egérrel.

Struan fölemelte zsákját, és a vállára vetette. – Gyere.

– Miért?

– Négyszemközt akarok beszélni veled.

– Most is kettesben vagyunk.

Struan fejével az öbölben horgonyzó hajók felé intett. – Ott vannak a szemek. Érzem, hogy figyelnek minket. – A kínaiaktól és

európaiaktól tarkálló part felé mutatott: telkük hosszát lelépő kereskedőkre, játszadozó gyerekekre. – Mindenhonnan figyelnek minket. – Nyugat felé bökött, egy dombtetőre. – Oda megyünk.

A domb már-már hegynek is beillett. Komor, sziklás, kopár fala ezerháromszáz láb magasságba emelkedett.

– Nem megyek.

– Talán túl messze van neked? – Struan látta Culum arcán a gyűlöletet, és várta a választ. Culum azonban nem felelt. – Azt hittem, nem félsz.

Hátat fordított a fiának, leballagott a dombról, majd nekivágott a meredek hegyoldalnak. Culum tétovázott, félelem emésztette. Aztán meghajolva apja akarata előtt, elindult Struan nyomában.

Miközben felfelé kaptatott a hegyoldalon, Struan tisztában volt vele, hogy újabb veszélyes játszma kezdett. Nem szólt, nem is nézett hátra, míg föl nem ért a tetőre. Széljárta, barátságtalan fennsíkon állt. Hátranézett, s messze lent megpillantotta a fölfelé tartó Culumot.

Hátat fordított a fiának.

Idefentről kitágult a láthatár. Félelmetesen gyönyörű volt. A kék égbolton magasan állt a nap, a Csendes-óceán olyan volt, mint valami kékeszöld szőnyeg. A tenger szőnyegéről szigetek barnászöld hegyei szöktek a magasba: délnyugat felé Pokliucsau; tizenöt mérföldnyire nyugatra a Hongkongnál is nagyobb, hatalmas sziget, Lantao; s körös-körül a hongkongi szigetvilág több száz apró, kopár szigete és zord sziklája. A messzelátón át tisztán kivette az öbölben ringatózó hajókat s észak felé a kínai szárazföldet. Dzsunkák és szampanok egész rajait látta, amint a Lantao-csatornán át Hongkong nyugati partjai felé tartanak. Sok vízi jármű visszafelé, a Gyöngy-folyó torkolata felé vitorlázott. Északon, délen, keleten és nyugaton a tenger hajókkal volt tele: járőrszolgálatban lévő fregattokkal, halászok dzsunkáival, szampanokkal. Kereskedőhajókat azonban nem lehetett látni. Néhány hét múlva

véget ér a második háború, gondolta Struan, s akkor majd megint a kereskedőhajók uralják a tengert.

Culum a Struan által tört csapáson kapaszkodott fölfelé. Csaknem teljesen kimerült már, csupán öszvérmakacssága mozgatta még a lábait. A ruháját megtépték a tüskék, arcát összekarmolták a bokrok szúrós ágai. De nem állt meg.

Végül felért a tetőre; a melle hullámozott, ruhájába belekapott a szél.

Struan néhány lányival lejjebb, egy szélárnyékos részen ült a földön. Asztalkendő volt előtte kiterítve, rajta étel és egy palack bor.

– Nesze, fiam – mondta, egy pohár bort kínálva feléje.

Culum, még mindig lihegve, elvette a poharat, megpróbált inni, de a bor java része lecsorgott az állán. Levegőért kapkodva letörölte.

– Ül le – szólt Struan.

Culum legnagyobb csodálkozására apja barátságosan mosolygott.

– Gyere, fiam, ülj le. Ül le, kérlek.

– Ezt nem... nem értem.

– Innen jobb a kilátás, nem találsz?

– Egyik pillanatban magad vagy az ördög – mondta Culum, miközben tüdeje majd szétpattant a megerőltetéstől –, most meg... most meg... nem értelek.

– Hoztam csirkét meg kenyeret – mondta Struan. – És van még egy palack bor is. Megfelel?

Culum leroskadt. – Csirke?

– Tudomásom szerint nem reggeliztél, vagy igen? Éhes lehetsz.

– Ami a dombot illeti, én...

– Fújd ki magad, pihenj egy kicsit, aztán egyél. Az utóbbi két éjszaka nem aludtál. Üres gyomornak nem tesz jót a beszéd. Ne egyél sokat, mert rosszul leszel. Nem volt könnyű séta felmászni ide. Magam is elfáradtam.

Culum egy sziklának döntötte a hátát, lehunyta a szemét, úgy gyűjtötte az erőt; egész teste pihenőért esdekelt. Erőt vett magán, kinyitotta a szemét; arra számított, minden tovatűnik, akár egy álom. De ott látta maga előtt az apját, amint épp a déli tengert szemléli a távcsövön keresztül.

– Ami a dombot illeti, én...

– Egyél – vágott a szavába Struan, s egy darab csirkét nyújtott felé.

Culum elvette a combot. – Nem tudok enni. Előbb el kell mondanom. Muszáj. Sose fogod megérteni, de akkor is ez volt az egyetlen megoldás. Brock tönkretett volna. A vízben hagyott volna. Tudom, hogy ezt tette volna. Ha nem gyűlölnétek egymást ilyen féktelenül, akkor most tiéd lenne a domb. Te kényszerítettél rá. Te. Te vagy a hibás. A domb most már az egyházé, és ez így van rendjén. Te kényszerítettél rá.

– Igen – felelte Struan. – Tudom. Nagyon büszke vagyok rád. Nagy bátorság kellett hozzá. Robb sose tett volna ilyet. Még ha eszébe jutna is, akkor se volna képes végigcsinálni.

Culum megdermedt a döbbenettől. – Te... te azt akartad, hogy ezt tegyem?

– Hát persze, fiam. Ennek a lehetetlen helyzetnek ez volt az egyetlen megoldása.

– Te... te számítottál rá, hogy megteszem?

– Meg kellett kockáztatnom, fiam. Célozgattam is rá, hogy meg kell tenned. Amikor olyan ideges voltál, hogy mielőbb találkozhass Longstaff-fal... aztán amikor nem jöttél oda hozzám a Boldogság-völgyben... akkor már sejtettem, hogy elintézted. Viszont megzavart, ahogy Gordonnal viselkedtél. Később aztán, amikor Longstaff azt mondta, hogy öröme szolgált a *másik* gesztusom is, már tudtam, hogy rájöttél az egyetlen lehetséges megoldásra. Nagyon büszke vagyok rád, fiam. Brock valószínűleg a földbe taposott volna minket, és ez ellen én semmit sem tehettem. A dombtető presztízskérdés

volt.

– Te... te két napon és két éjszakán járattad velem a poklokat, miközben... miközben tudtad, hogy ilyen egyszerű a megoldás?

– Csakugyan ilyen egyszerű volt?

– Számodra igen! – kiáltotta talpra ugorva Culum.

– Igen – felelte váratlanul harsányan Struan. – Számomra. De nem számodra. Te azonban rászántad magad, és jól tetted. Most már férfi vagy. Ha én vettem volna föl az Isten házának ötletét, nem lettél volna képes végigcsinálni. Soha. Elárultad volna magadat. Neked hinned kell abban, amit teszel. Ha Brockban csak egy pillanatra is felötlött volna, hogy ezt kettesben terveztük ki, egész Ázsia előtt neveltségessé tett volna minket. Örökre elvesztettük volna az arcunkat.

– Ezért áldoztál föl engem? A presztízisért? – üvöltötte Culum. – Az istenverte arcodért?

– A miénkért, Culum – felelte Struan. – Örülök, hogy végre valahára káromkodni hallak. Ettől csak erősebb leszel, fiam!

– Akkor az a düh... csak tetteted azt a dühöt?

– Természetesen – válaszolta Struan. – Csak Brock kedvéért csináltam. Meg a többiek miatt.

– Robb miatt is?

– Robb miatt még inkább, mint mások miatt. Egyél valamit.

– A rosseb az ennivalóba! Te magad vagy az ördög! Valamennyiünket magaddal vonszolsz a pokolra. A magasságos Úristenre esküszöm, hogy...

Struan fölpattant, és megragadta Culum vállait. – Figyelj rám, mielőtt még valami olyasmit mondanál, amit később esetleg megbánsz. Én arra tettem, hogy lesz bátorságod hozzá, és volt. Magadtól csináltad. Az én segítségem nélkül. És áldalak érte. A te neved most már Culum Struan, a férfi, aki szembe mert szállni a Tajpan akaratával. A férfi, aki elvette az orra elől a dédelgetett

dombját. Nincs hozzád hasonló férfi. Több arcot nyertél ezzel egy nap alatt, mint amennyire húsz esztendő alatt tehetnél volna szert. Az isten szerelmére, hát mit gondolsz, hogyan lehet az embereket az orruknál fogva vezetni? Pusztán a karod erejével? Na nem: az eszeddel. És mágiával. – Elengedte Culumot.

– Mágiával? – fuldoklott Culum. – De ez fekete mágia!

Struan halkán nevetni kezdett, leült, és töltött magának egy pohár bort. – Akiknek van eszüik, be fogják látni, milyen bölcs vagy. „Annak a Culum fiúnak helyén az esze. Az egyháznak adta a dombot, és ezzel megakadályozta, hogy Struan tönkregye a Nemes Házat, egész vagyonát föltéve egy értéktelen dombra. Culum megmentette a Tajpan becsületét... Az az ördögfattyá pedig nem ölheti meg azért, mert az egyháznak adta a földet.” – Struan belekortyolt a poharába. – Még Brockra sem lesz hatástalan a dolog – akár hiszi, hogy titkos egyezés volt közöttünk, akár nem –, mivel *megcsináltad*. A hívők áldani fognak, mert az egyháznak juttattad a „legjobbat”. Az ilyen Longstaff-féle hülyék pedig félni fognak tőled, és kikérik majd a tanácsodat. A cinikusok odalesznek, hogy milyen ravasz megoldást találtál, és utálni fognak, mondván: „Culum örökölte az apjától a vérében lakozó ördögöt. Jó lesz vigyázni vele.” Most lett belőled valaki, fiam.

– Igen, de... De te nem vesztettél arcot ezzel?

– De igen. Csakhogy nekem van miből veszítenem. Érted és Robbért. Nincs sok időnk, hogy megalapozzuk a pozíciódat. Figyeld csak meg, fiam, mindenkinek az jár majd a fejében: „Culum egyszer megúsza, de vajon megpróbálja-e még egyszer?” Abban reménykednek majd, hogy annyira meggyűlöljük egymást, hogy mindketten belepusztulunk. És pontosan ez az, amibe most belevágunk. Nyíltan. Mindenki szeme láttára.

– Micsoda?

– Ezt fogjuk tenni. Ellenségesen fogunk viselkedni egymással szemben, valahányszor csak találkozunk. Nem telik bele sok idő, és

Brock meg fog próbálni átcsalogatni az ő oldalára. Ugyanígy Cooper és Tillman is. Hazugságokkal, kiforgatott igazságokkal fognak traktálni, abban reménykedve, hogy annyira eltelsz majd gyűlölettel, hogy az üzletkötések során mindkettőnket tönkretesz. És ezzel együtt a Nemes Házat is. Mert az összes kereskedő erre áhítozik. Ezek után azonban már sohasem kapják meg ezt a jutalmat. Bebizonyítottad, hogy férfi vagy a talpadon, istenemre!

– Nekem ehhez semmi közöm – mondta halkán Culum.

– Nagyon is sok közöd van hozzá. Öt hónapon és öt esztendőn át. Szent esküt tettél.

– És ezt pont most olvasod a fejemre? Most?

– Fejedre olvasod ezt te saját magad. A járandóságodat megháromszorozom.

– Azt hiszed, hogy egy ilyen dologban olyan fontos a pénz?

– Kétnapi pokoljárásért ez csak csekély fizetség.

– Nekem nincs szükségem semmiféle pénzre. És nem csinálom. Nem vagyok rá képes.

Struan elgondolkozva egy csirkecombért nyúlt. – Nagyon sokat törtem a fejem rajtad. Egy ideig hajlottam rá, hogy egyáltalán ne mondjam el neked, hadd játszd úgy a szerepedet, hogy nem is tudsz róla. De aztán mérlegre tettelek, és úgy láttam, tudatosan is meg tudod csinálni. Most, hogy tudod, miről van szó, mindkettőnk számára sokkal élvezetesebb lesz a színjáték.

– Hagynád, hogy az egész életemet az ellened való gyűlöletben éljem le? Csak azért, hogy a Nemes Ház fönnyomadjon?

– Tudod, hogy mi a válasz erre a kérdésre.

– Isten nélkül való vagy.

– Ez igaz – felelte Struan a csirkecombót rágva. – Bizonyos értelemben igaz minden, amit állítottál rólam. Sőt. Sok parancsolatot megszegtem, de nem mind a tízet. Tisztában vagyok azzal, hogy mit teszek, és vállalom érte a felelősséget. De én vagyok

az egyetlen ember a földön, akiben feltétel nélkül megbízhatasz – feltéve ha nincs szándékodban a cég ellen cselekedni. Én vagyok a Tajpan. És szenvedés vagy fekete mágia révén, de te is az leszel.

– Nem ér annyit, hogy az ember képmutató legyen. Vagy gonosz.

– Jaj, fiam, ne fájdítsd a szívemet – mondta Struan, elhajítva a csirkecsontot. – Még nagyon fiatal vagy. Irigyellek az előtted álló esztendőkéért. Nem ér annyit? Nem ér annyit a legelsőnek lenni? Hogy a fellépésed, a képességeid révén Brock és a többiek irányítója légy? Vagy Longstaffé s rajta keresztül a Koronáé? Kína császáráé? És általa háromszázmillió kínaié? – Struan ivott egy kis bort. – Megéri. A sok gyűlölet és egy kis szerepjátszás nem nagy ár érte.

Culum a szikla oldalának döntötte hátát, fejében egymást kergették a könyörtelen szavak és kérdések, s a kérlelhetetlen válaszok. Ez volna az Úr akarata? – kérdezte magától. A gyengék élete árán él tovább a legerősebb? Hiszen az Úr teremtett mindeneket, és azoknak működését. Jézus azonban azt mondta: a jámborok öröklik a földet. A földre gondolt-e vajon... vagy az Úr birodalmára?

Jámborsággal se megszerezni, se megvédeni nem lehetett volna az ezüstöt. Ebben a dombügyben se mentette volna meg jámborság a Nemes Házat. A jámborság sose segíti a fejlődést, sose kerekedik felül a kegyetlenségen és a mohóságon. Ha én volnék a Tajpan, a chartisták teret nyernének. Gazdagság, amelynek célja van... méghozzá örök érvényű célja... Ő mondta így. Rendben van.

Culum Struan apja iránt érzett gyűlölete szertefoszlott. És a gyűlölettel együtt a szeretete is. Csupán a tisztelet maradt.

– Miért jöttél fel ide? – kérdezte.

Struan tudta, hogy elvesztette a fiát. Mint apa szomorú volt emiatt, de mint férfi nem. Rávette ellenfelét, hogy úgy és akkor vívja meg a csatát, ahogy és amikor ő, a Tajpan akarja. Ilyenformán mint apa, teljesítette a kötelességét.

– Hogy kifárasztalak, és aztán elmondhassam a magamét, és

megértessem veled – felelte. – És hogy megmutassam neked, hogy a dombról is szép ugyan a kilátás, de innen egyenesen csodálatos.

Culum most először látta ezt a panorámát. – Igen... Csakugyan az.
– Előrehajolt, elvett egy darab csirkét, és enni kezdett.

Struan arca nem mutatta fájdalmát. Megint mosolyog a fiú, mondta magában. Adj neki időt. Nem könnyű dolog ilyen hirtelen felnőtté válni. Adj időt a fiúnak.

Nagyon fáradtnak érezte magát. Egy sziklának támaszkodott, s messzelátóját dél felé fordította, a *China Cloud*ot keresve. Sehol sem látta. Szórakozottan pásztázta a látóhatárt. Aztán egyszer csak megmerevedett kezében a távcső.

– Oda nézz, fiam! A *Blue Cloud*!

Culum átvette a messzelátót, s most már ő is látta a klippert. A *Blue Cloud* a *Thunder Cloud* testvérhajója volt, tizennyolc ágyús, s mint Struan flottájának többi hajója, ez is gyönyörű. Olyan szép volt, hogy még Culumnak is tetszett, aki pedig mind a tengert, mind a hajókat utálta.

– Százezer guinea értékű ópium van a rakterében – szólt Struan.
– Nos, te mit tennél vele? Három hajónk van itt, s e hónap folyamán még tizenhat érkezik.

– Északra küldeném őket... Hogy eladják a rakományukat.

– Na, igen. – Struan arcán árnyék futott át. – Erről jut eszembe. Emlékszel Isaac Perryre?

– Igen. Mintha évszázadokkal ezelőtt lett volna...

– Kirúgtam, emlékszel? Mert nem védte meg McKayt, és mert félt tőlem, és én nem tudtam, miért. Tizenöt napot adtam McKaynek, hogy oldja meg ezt a talányt, de nem jött vissza Kantonba. Tegnap este láttam McKayt. Az ő munkahelye most a parton van – nyomoz: rendőrbíró-helyettes. – Struan tölcsért csinált két tenyeréből, rágyújtott egy manilaszivarra, átnyújtotta Culumnak, s magának is meggyújtott egyet. – Nos, úgy fest a dolog, hogy Perry a Cooper-

Tillman céghez szerződött. A Virginia és Afrika közötti járatukra. Rabszolgákkal kereskedik.

– Ezt nem hiszem.

– Wilf Tillmantól tudom. Tegnap este mondta. Megvonta a vállát, és azt mondta, hogy Perry nem akar többé kínai vizeken hajózni, így aztán följánlott neki egy rabszolgaszállító hajót, Perry pedig elfogadta. Egy hete, hogy elhajózott. Közvetlenül az előtt, hogy elment, McKay lépre csalta. Leitatta. Elmondta Perrynek, hogy kirúgtam – ami igaz is –, szidott engem, kérte Perryt, hogy vegye fel a hajójára, és esküdözött, hogy bosszút áll rajtam. Az ital mindenkinek megoldja a nyelvét – Perry is elkezdett fecsegni. Elmesélte McKaynek, hogy a parton lévő titkos piacaink listáját – pontos földrajzi megjelöléssel együtt – és az ópiumkereskedők névsorát lemásolta, és eladta Morgan Brocknak. Mikor legutóbb Londonban járt.

– Ezek szerint Brock ismeri minden titkos helyünket?

– Azokat, ahol Perry járt, igen. Tíz éven át dolgozott nekem, így hát a legtöbbjéről tud.

– És most mit tehetünk?

– Keresünk új helyeket, és új, megbízható embereket. Látod, fiam, senkiben sem lehet túlságosan megbízni.

– Ez rettenetes.

– Ez a túlélés törvénye. Pihenünk egy órát, aztán indulunk.

– Hová?

– Aberdeenbe. Szép csendben körülnézünk, mielőtt még megérkeznek Vu Kok jelöltjei. – Kinyitotta a zsákját, elővett belőle egy pisztolyt, és odaadta Culumnak. – Tudsz bánni vele?

– Nem túl jól.

– Akkor nem árt, ha gyakorolsz egy kicsit.

– Rendben van. – Culum nézegetni kezdte a pisztolyt. Egy

gyerekes, buta veszekedést követően az egyetemen egyszer már volt dolga párbajpisztollyal, de mind ő, mind ellenfele annyira meg volt ijedve, hogy mindkettejük golyója yardokkal tévesztette el a másikat. – Akár mehetünk is – mondta. – Már kipihentem magam.

Struan megrázta a fejét. – Meg akarom várni, amíg a *China Cloud* feltűnik a horizonton.

– Hol járt?

– Macauban.

– Miért?

– Én küldtem oda. – Struan lesöpörte kabátjáról a morzsákat. – A napokban jutalmat tűztek ki a kedvesem fejére. És a tőle született fiaméra és lányoméra, ha elevenen fogják el őket. Elküldtem Mausst a *China Cloud*dal, hogy hozzák ide őket. A fedélzeten biztonságban lesznek.

– De Gordon már itt van. Láttam őt tegnap.

– Ez a nő nem az ő anyja.

Most, hogy már nem bántotta a dolog, Culum furcsállotta, hogy az apjának két – nem is kettő: három – családja van. Három, ha magát és Winifredet is beleszámolja. – Az emberrablás rettenetes dolog. Rettenetes.

– Most már a te fejedre is jutalmat tűztek ki. Tízezer dollárt.

– Kétlem, hogy ennyit érnék.

– Ha egy kínai tízet ajánl érte, akkor lefogadhatod, hogy százat érsz.

Struan ismét a *Blue Cloudera* irányította messzelátóját. – Szerintem százezer dollár korrektebb ajánlat volna érted.

Culum ernyőt csinált a kezéből, hogy ne süssön a szemébe a nap; megértette apja bókját, de megjegyzés nélkül hagyta. Arra a másik nőre gondolt, és azon merengett, vajon milyen lehet, s milyen lehet Gordon Csen anyja. Hideg fejjel, szenvtelenül, minden gyűlölet

nélkül mérlegelte a dolgot, de ugyanakkor megértette apja gyengeségét és lényének bonyolultságát. Különösnek találta, hogy ilyen nyugodtan tud gondolkozni efelől.

– Mitévő lesz Brock az ezüstrrel? Amíg nála van, nem fognak lemenni a nyakáról a kalózok.

– Meg kell majd kérnie minket, hogy vegyük vissza. Papírért. Azonnal bele fogunk egyezni. Még hozzá a szokásosnál kisebb kamattal. Mondd meg Robbnak, hogy intézze el.

– De hát akkor tőlünk rabolják el a kalózok!

– Meglehet. – Struan a *Blue Cloudot* figyelte, mint manőverezik lassan a széllel szemben a Hongkong és Lantao közötti csatornában.

– Amint a *China Cloud* visszatér, elmegyek. Elkísérem az expedíciós haderőt, és csak a bál előtti napon térek vissza Hongkongba.

– Miért?

– Hogy időt adjak neked, hogy hozzászoktasd magad az „ellenségeskedésünkhöz”. Bele kell jönnöd. Robb-bal együtt elkezded az építkezéseket. A tervek már készen vannak, csak a Nagy Házé nincs még meg. Erről majd később határozok. Kezdjétek el a dombon a templom építését. Terveztessétek meg Aristotle-lal. A tizedét fizessétek annak az összegnek, amit először kiejt a száját. Te és Robb fogtok intézni mindent.

– Igen, Tajpan – felelte Culum. Tajpant mondott. Nem azt, hogy „apám”. Mindketten kihallották a szóból a véglegességet. És elfogadták.

– Az én házamat a városi tizenhetes telken építsétek föl. Robbnál van a terv. Három hetet adok rá: a kertet ültessék be, és vegyék körül egy tíz láb magas fallal.

– Ez lehetetlen.

– Kerül, amibe kerül. Ha szükséges, állítsatok rá száz, kétszáz embert. Úgy bútorozzátok be, és a kertet úgy alakítsátok ki, ahogy a terv mutatja. És azt akarom, hogy valamennyi épületünk három

hónapon belül készen álljon.

– Itt legalább tíz hónapra való építkezni való van. Vagy egy évre... vagy még többre is.

– Igen. Ezért több embert alkalmazunk. Több pénzt fordítunk rá. Ezért fogjuk korábban befejezni.

– Miért ez a sietség?

– Miért ne?

Culum a tenger felé nézett. – No és a bál?

– Te intézel mindent. Robb-bal és Csen Senggel, a compradoréinkkal.

– Ha már Robbot említetted: ő nem tudhat róla, hogy az ellenségeskedésünk csak színjáték?

– Ennek eldöntését rád bízom. A bál estéjén elmondhatod neki. Ha akarod. A látóhatár peremén feltűnt a *China Cloud*.

– Mehetünk – szólt Struan.

– Menjünk.

Struan a zsákjába tette a messzelátót és a megmaradt ételt. – Küldj fel ide néhány embert titokban, hogy napközben tartsanak itt állandó figyelőszolgálatot.

– És mit figyeljenek?

– A hajókat. Innen három-négy órával előbb szerzünk tudomást az érkezésükről, mint mások. Főleg a postahajók fontosak. Ha egy ilyet meglátunk, eléje küldünk egy gyors kis vitorlást, és előbb kapjuk meg a postát, mint a többiek.

– És akkor mi van?

– Előnybe kerülünk a többiekkel szemben. Négy óra alatt sok mindent lehet venni és eladni. Az, hogy négy órával előbb szerzünk tudomást valamiről, élet-halál kérdése lehet.

Culum egyre jobban tisztelte az apját. Nagyon okos, gondolta. Közömbösen bámult nyugat felé, a nagy Lantao-sziget irányába,

majd hirtelen felkiáltott: – Nézd! – mutatott a sziget déli csücske felé. – Füst! Ég egy hajó!

– Jó szemed van, fiam – mondta Struan, szeméhez illesztve a messzelátót. – Jóságos ég, ez egy gőzhajó!

Csúnya, fekete, keskeny, éles orrú hajó volt. Szögletes kéményéből dőlt a füst. Volt két árboca is, de most nem voltak rajtuk vitorlák; gonoszul törtetett a széllel szemben, tatján az angol kereskedelmi tengerészet lobogója lengett.

– Nézd ezt a megkopasztott, bűzölgő, elfajzott teknőt! Culumot megdöbbenette Struan kifakadása. – Mi a baj vele?

– Az, hogy egy mocskos, rozsdás teknő, az a bajom vele! Nézd a füstjét!

Culum a szeméhez emelte a távcsövet. Nem talált rajta semmi kivetnivalót. Korábban is látott néhány lapátkerekes vízi járművet. Az írek már tíz esztendeje gőzhajókat közlekedtetnek postajárataikon. Látta a hajó két oldalán forgó két óriási lapátkereket, a gomolygó füstöt, a fodrozódó nyomdokvizet. A fedélzeten ágyúk sorakoztak. Sok ágyú.

– Nem látok rajta semmi rosszat.

– Nézd a nyomdokvizét! És az irányát! Széllel szemben, a mindenségit! Keletnek tart. Széllel szemben. Nézd! Úgy otthagyja a hajónkat, mintha a *Blue Cloud* valami ócska teknő lenne, amin holmi istenverte majmok hajókáznak!... Pedig ezen a hajón a világ egyik legjobb legénysége szolgál!

– De hát mi baj van vele?

– Minden. Megjelent az első gőzhajó a Keleten. Véghezvitte, a lehetetlent. Ez a rozsdás, vastestű, gép hajtotta, undorító, Stephenson kiagyalta lavór a tengerek minden utálata és a szelek megvetése ellenében is idáig hajózott Angliából! És ha egy képes erre, akkor ezer is megteheti. Ez a haladás. És egy új korszak kezdete! – Struan felkapta az üres borosüveget, és a sziklához vágta. – Húsz-harminc éven belül ilyeneket leszünk kénytelenek használni.

Ezeket az istenverte, nyomorult torzszülötteket!

– Egy vitorlás hajóhoz képest csúnya. Mondjuk a *Blue Cloud*hoz képest. De az, hogy széllal szemben is tud haladni... hogy nem kell tekintetbe vennie a szelet, ez azt jelenti, hogy gyorsabb és gazdaságosabb, mint...

– Soha! Hátszélben nem gyorsabb, és nem is állja úgy a tengert meg a viharokat. Ezek a bűzös ganédombok úgy fordulnak fel és süllyednek el, mint a kő. És nem is gazdaságosak. Fát vagy szenet kell magukkal vinniük a kazánok részére. És a teakereskedelem számára használhatatlanok. A tea érzékeny holmi, az ilyen hajók bűze tönkreteszi. Istennek hála, a teát vitorlással kell szállítani.

Culumot szórakoztatta apja kifakadása, de nem mutatta. – Ez igaz, de idővel nyilván jobbak lesznek. És ha egy el tudott jönni ide, akkor ezek is képesek ugyanerre, úgy, ahogy mondtad. Szerintem gőzhajókat kellene vásárolnunk.

– Te majd megleheted, jogod lesz rá. De átkozott legyek, ha én egyet is veszek ezekből a bűzokádó monstrumokból. Átkozott legyek, ha egyen is ott leng az oroszlános-sárkányos lobogó, amíg én élek!

– Minden tengerjáró ember úgy érez, ahogy te? – Culum közömbös hangon tette fel a kérdést, de korántsem volt közömbös.

– Micsoda badar kérdés! Mit forgatsz a fejedben, Culum? – kérdezte Struan mogorván.

– Csak a haladásra gondoltam, Tajpan. – Culum ismét a gőzös felé nézett. – Vajon mi a neve?

Struan gyanakodva méregette Culumot: ez a férfi forgat a fejében valamit, csak nem tudom, mit. Különös, mondta magában. Ez az első alkalom, hogy úgy gondolok Culumra, mint férfira s nem mint fiamra. – Hál' istennek én nem fogom megérni a vitorlázás halálát. De ez a mocskos teknő a klipperek végének előfutára. A klipperekének... a legszebb hajókénak, amelyek valaha is járták a tengereket.

Elindultak le a hegyoldalon Aberdeen felé. Egy idő múltán a gőzös

már eléggé közel ért hozzájuk, hogy ki tudják betűzni a nevét:
Nemesis. H. M. S. Nemesis.

HARMADIK KÖNYV

A két fregatt egymás után zúdította a sortüzeket annak az erődítményláncolatnak az első tagjára, amely a Bogue, e tíz mérföld hosszú, Kantonba vezető vízi út partjain húzódott. Amellett, hogy a vízi utat sűrűn telepített erődök vigyázták, még veszedelmesen szűk is volt a torkolata, s úgy tetszett, a két fregatt öngyilkos feladatra vállalkozott. Manőverezésre alig volt hely, s az erődök ágyúi könnyedén, közvetlen célzással tarthatták tűz alatt a folyással szemben lavírozó vitorlásokat. Ezek az ágyúk azonban szilárdan, mozdíthatatlanul talapzatukhoz voltak rögzítve, nem lehetett őket elfordítani, s a korrupt hivatalnokok az évszázadok során hagyták, hogy az erődítmények tönkremenjenek. Ezért aztán az erődökből a vitorlásokra lőtt ágyúgolyók ártalmatlanul hullottak a vízbe a két hajó orra vagy tatja mellett.

A fregattoktól most kutterek indultak el, s a tengerészkatonák partra szálltak. Könnyedén, veszteség nélkül foglalták el az erődöt, mivel a védők, tudatában lévén kiszolgáltatottságuknak, bölcsen visszavonultak. A tengerészek bedugaszolták az ágyúkat, néhányuk ott maradt helyőrségként, a többi pedig ismét hajóra szállt. A két fregatt egy mérfölddel északabbra vonult, sortüzeket zúdított a következő erődítményre, majd ugyanolyan könnyen elfoglalták ezt is, mint az előzőt.

Később egy dzsunkák és gyújtóhajók alkotta flottát küldtek ellenük, de ezt elsüllyesztették.

A két fregatt azért tudott ilyen könnyen rendet vágni a dzsunkák között, mert nagyobb volt a tűzerejük, és mert vitorlázatuk és kötélzetük lehetővé tette, hogy bárhonnan fúj is a szél, a szélrózsa minden irányában gyorsan tudjanak haladni. A dzsunkák nem tudtak úgy manőverezni, mint a fregattok, sem széllal szemben haladni. Ezeket a hajókat kínai vizekre és a monszunszelekre tervezték, a fregattokat pedig a La Manche-csatorna süvöltő

förgetegeire, az Északi-tengerre és az Atlanti-óceánra, ahol a zivatarok és viharok a mindennapi élet velejáróinak számítottak.

– Mintha ülő kacsákra lövöldöznénk – mondta utálkozva az admirális.

– Igen – felelte Struan. – De a veszteségeik csekélyek, a mieink meg éppenséggel szóra sem érdemesek.

– Döntő győzelmet arattunk, és ez dicséretes dolog – szolt Longstaff. – Erre van szükségünk. Horatio, juttassa majd eszembe, hogy kérjem meg Aristotle-t: örökítse meg a mai, Bogue elleni támadást.

– Parancsára, excellenciás uram.

A zászlóshajó, a H. M. S. *Vengeance* tatfedélzetén álltak, egymérföldnyire az utat vágó fregattok mögött. Mögöttük jöttek a voltaképpen expedíciós haderő hajói, élükön a *China Cloud*, amelynek fedélzetén titokban ott volt Mejmej és a két gyerek is.

– Lemaradunk, admirális úr – mondta Longstaff. – Talán nem tudja utolérni a fregattokat?

Az admirális elfojtotta dühét; Longstaff-fal szemben nem volt könnyű udvariasnak lenni. Torkig volt már mindennel: hogy hónapok óta haptákban áll, hogy hónapok óta kapja a parancsokat és az ellenparancsokat, s torkig volt ezzel a szánalmas háborúval is.
– Jól haladunk, uram.

– Dehogyan haladunk. Örökösen csak jobbra-balra lavírozunk. Ez időpocsékolás. Küldjön jelzést a *Nemesis*nek. Az majd felvontat minket.

– Felvontatni a zászlóshajómat?! – bődült el az admirális; arca és nyaka tűzvörös lett. – Az a rozsdás kolbászfüstölő? Az vontassa az én hetvennégy ágyús csatahajómat? Azt mondta, vontatja?

– Igen, felvontatja, kedves barátom – válaszolta Longstaff. – Meglátja, igen rövid időn belül Kantonban leszünk.

– Soha, istenemre!

– Ez esetben áthelyezem a főhadiszállásomat a *Nemesis*re. Bocsáttasson le egy csónakot. Nevetséges ez a féltékenykedés. Hajó az hajó, akármi hajtja, szél vagy gőz, és mi most háborút vívunk, amit meg kell nyernünk. Ha óhajt, bármikor átjöhet hozzám. Örülnék, ha elkísérne, Dirk. Jöjjön, Horatio. – Longstaff elviharzott. Kimerítette az admirális ésszerűtlen magatartása, a hadsereg és a haditengerészet közötti viszálykodás; veszekednek, hogy ki legyen a főparancsnok, hogy kinek a tanácsaira hallgassanak, hogy ki válasszon elsőként dokknak és tábornak való helyet Hongkongon, marakodnak, hogy ez most tengeri vagy szárazföldi háború-e, na meg hogy melyikük az előbbre való. Mint magánember, még mindig dühös volt arra az alattomos kis ördögfattyára Culumra, amiért becsapta, és rávette, hogy énekeljék ki a Tajpan csőréből a sajtot – elhitette vele, hogy a Tajpan már beleegyezett a domb átadásába; dühös volt rá azért is, mert veszélybe sodorta azt a jó kapcsolatot, amit oly sok éven át épített ki a veszedelmes Tajpannal, akit már úgy a kezéhez idomított.

Longstaffnak egyéb dolgokból is elege volt már: elege volt a kolónia alapításának előkészületeiből, elege volt a sok rá- és lebeszélésből, abból, hogy a kíméletlen versenyt folytató kereskedők miatt állandóan kínos szituációkba kerül. Ezenfelül dühös volt a kínaiakra, amiért visszautasították azt a csodálatos egyezményt, amit ő – ő egyes-egyedül – oly nagylelkűen kötött velük. A mindenségit, gondolta, vállamon Ázsia minden terhe, én hozok minden döntést, én tartok vissza mindenkit, hogy egymás torkának essenek, háborút vívok Anglia dicsőségére, megmentem a kereskedelmet, a mindenségit, és mi a hála érte? Már évek óta lovaggá kellett volna ütniük! Haragja alábbhagyott, mivel tudta, hogy Ázsiában csakhamar stabilizálódik a helyzet, s a hongkongi kolónia biztonságos talajáról messzire elérnek majd a brit hatalom karjai. Még hozzá oda, ahová a kormányzó úri kedve kívánja. A kormányzókat lovaggá szokták ütni. Sir William Longstaff... egészen

kellemesen cseng. Aztán majd – mivel a kolóniák kormányzói jog és törvény szerint a kolóniák valamennyi fegyveres erejének főparancsnokai és törvényhozók, s emellett a királynő közvetlen képviselői –, aztán majd úgy tárgyal ezekkel az üresfejű admirálisokkal és tábornokokkal, ahogy jólesik. Hogy a ragya cifrázza ki mindahányat, gondolta, s máris boldogabbnak érezte magát.

Átment a *Nemesis*re.

Struan követte. Gőzhajó ide vagy oda – elsőként akart Kantonba érkezni.

Öt nap múltán a flotta már Vampoánál horgonyzott, maga mögött tudva a legyőzött s immár semmivel sem fenyegető folyót. Alighogy kikötöttek, megérkezett a Ko-hong kereskedőinek deputációja, akiket az új alkirály, Csing-szo küldött hozzájuk tárgyalni. Struan javaslatára azonban az angolok, anélkül hogy fogadták volna, visszaküldték a küldöttséget, s másnap ismét elfoglalták a kantoni kolóniát.

Amikor a kereskedők partra szálltak a kolóniánál, valamennyi régi szolgájuk ott várt rájuk az üzletházak kapui előtt. Mintha sose hagyták volna el a kolóniát. Távollétükben nem nyúltak semmihez. Nem tűnt el semmi.

A teret átengedték a katonaság egyik osztagának, amely ott verte fel sátrait, Longstaff pedig a Nemes Ház üzletházában rendezte be főhadiszállását. Ezután újabb Ko-hong-küldöttség érkezett, amelyet ugyanúgy nem fogadtak, mint az előzőt; ezzel egy időben jól kidolgozott, bonyolult és nyílt előkészületeket foganatosítottak Kanton bekerítésére.

A Disznó utca és a Tizenhárom Üzletház utca a nap huszonnégy órájában egyetlen hatalmas, zúgó, fortyogó tömeg volt: adtak, vettek, verekedtek, loptak. A kocsmák és a nyilvánosházak zsúfolásig tömve voltak. Sokan haltak bele a mértéktelen ivásba, néhányan elvágták a torkát, mások egyszerűen eltűntek. Az árusok ölték

egymást a helyekért, az árak hol emelkedtek, hol csökkentek, de mindig olyan szinten voltak, amit a piac éppen elbírt.

Longstafftól újabb delegáció kért kihallgatást, Struan azonban ismét rávette, hogy küldje el őket. A hadihajók horgonyt vetettek a Gyöngy-folyón, a *Nemesis* pedig nyugodtan pöfögött föl s alá, mindenütt rettegést hagyva maga után. Az ország belső területeiről egyre csak jöttek a tea- és selyemszállítmányok, zsúfolásig megtöltve a Ko-hong folyóparti raktárépületeit. Aztán egy éjszaka megérkezett Zsin-kua. Titokban.

– Hola, Tajpan – mondta, amikor szolgálai karjára támaszkodva belépett Struan ebédlőjébe. – Én örül lát te. Minek nem te jöttél látni engem, hallod-e? – A szolgák segítettek neki leülni, aztán meghajoltak, és kimentek. Az öregember még öregebbnek látszott, mint valaha, arcán megszorodtak a ráncok. A szemei azonban nagyon fiatalosak és nagyon bölcsek voltak. Hosszú, halványkék selyemköntöst és sötétkék selyemnadrágot viselt, apró lábain puha papucsot. A tavaszi éj nyirkosságától és hidegétől könnyű, zöld, pehellyel bélelt selyemkabát óvta. A fején tarka kalapot viselt.

– Hola, Zsin-kua. Longstaff mandarin van nagyon bolond. Nem akarja ez bolond, hogy Tajpan lássa barátait. Ajíjje! Tea? – Struan szándékosan ingujjban fogadta Zsin-kuát, mivel azonnal vendége értésére kívánta adni, mennyire haragszik a Vu-Fang-csojnak adott félpénz miatt. Kitöltötte a teát, majd szolgák jelentek meg, tálcákkal a kezükben: csemegéket hoztak, amelyeket Struan külön erre az alkalomra rendelt.

Kiszolgálta Zsin-kuát, majd magának is vett néhány dim szumot.

– Hamham nagyon jó – mondta Zsin-kua, szálegyenes derékkal ülve széken.

– Hamham nagyon rossz – válaszolta bocsánatkérő hangsúllyal Struan, aki tudta, hogy ennél jobbat nem készítenek Kantonban. Egy szolga jelent meg: szentet és néhány illatos fadarabot tett a tűzre. A fa kellemes szaga betöltötte a kis helyiséget.

Zsin-kua finomkodó mozdulatokkal fogyasztotta a dim szumot s kortyolta a kínai bort, amely ugyanúgy, mint minden kínai bor, éppen a kellő hőfokra volt melegítve. Zsin-kuát átjárta a bor melege, de még inkább a tudaté, hogy pártfogoltja, Struan tökéletesen viselkedik, éppen úgy, mint egy kifinomult ízlésű kínai tárgyalópartner. Azzal, hogy éjszaka dim szumot tálaltatott, olyan csemegét, amit a hagyományok szerint csak kora este szabad fogyasztani, Struan nem csupán bosszúsága újabb tanújelét adta, de egyben próbára is tette vendégét, hogy kiderüljön, mennyit tud az ő és Vu Kok találkozásáról.

Zsin-kua örömmel nyugtázta, hogy tanításai – pontosabban unokája, Csung Mejmej tanításai – ilyen pompás gyümölcsöt termettek, de mindennek ellenére bizonytalan balsejtelmek gyötörték. Végtelen nagy kockázatot vállalsz, amikor egy barbárt megtanítasz civilizált módon viselkedni, mondta magában. Előfordulhat, hogy túlságosan is jó tanítványnak bizonyul, s mielőtt észrevennéd, már a tanítvány irányítja a tanítót. Légy elővigyázatos.

Ezért hát Zsin-kua elállt korábbi szándékától, hogy kiválassza a legkisebb, rákkal töltött gőzölt süteményt, s a levegőben Struan felé nyújtsa, ugyanúgy, ahogy Struan tette Vu Kok hajóján; ezzel a leheletfinom gesztussal azt jelezte volna, hogy mindenről tud, ami Vu Kok kajütjében történt. Ehelyett egy ropogós héjú süteményt választott, a tányérjára tette, s jámbor arccal nekilátott. Tisztában volt vele, hogy pillanatnyilag sokkal bölcsebben teszi, ha nem tárja fel, mit tud. Később, ha úgy kívánja, még segíthet a Tajpannak elkerülni a rá leselkedő veszélyt, s megmutathatja neki, hogyan menekülhet meg a katasztrófától.

Miközben a dim szumot ropogtatta, eltűnődött a mandarinok és a mandzsuk égbekiáltó ostobaságán. Bolondok! Megvetésre se méltó, trágyaevő barmok! Hogy száradna le a hímtagjuk, s belük telne meg férgekkel!

Milyen nagyvonalúan terveztünk el és vittünk végbe mindent, gondolta. Belecsalogattuk a barbárokat egy háborúba – akkor és ott,

amikor és ahol mi akartuk –, egy háborúba, ami megoldotta a gazdasági problémáikat, még hozzá úgy, hogy hiába szenvedtünk vereséget, semmi fontosat nem engedtünk át nekik. A kereskedelem ugyanúgy folytatódott, mint annak előtte – kizárólag Kantonon keresztül –, s ilyenformán a Középső Birodalom továbbra is védve maradt a mindent elárasztó európai barbároktól. És mit engedtünk át nekik? Egy mocskos, bűzös, légypiszok nagyságú szigetet, amit abban a pillanatban, hogy az első kuli a földjére lépett, máris elkezdtünk visszavenni tőlük.

Zsin-kua most annak a tervnek a tökéletességén merengett, amely kihasználva a császár mohóságát és attól való félelmét, hogy Ti-szen a trónjára tör, rávette az uralkodót, hogy pusztítsa el saját rokonát. Isteni tréfa! Milyen szépen csapdába csalták Ti-szent, milyen okosan szemelték ki erre a célra jóval korábban! Ő volt a császár és Kína arca megőrzésének ideális eszköze. És most, ennyi évi tervezgetés, türelem s a Középső Birodalom ellenségei fölött aratott tökéletes győzelem után ez a kapzsiságtól fűtött, bűzös, kutyák elé való cobák, a császár elköveti azt a fantasztikus, hihetetlen ostobaságot, hogy elutasítja a tökéletes egyezményt!

A barbár britek most dühösek, és minden okuk megvan rá. Arcot vesztettek az előtt az ördögi királynőjük és tompa eszű bizalmasaik előtt. Kezdhetjük megint előlről az egészet, s ezzel késedelmet szenved a Középső Birodalom ősi szándékának megvalósítása: a barbárok civilizálása, hogy kihozzuk őket a Sötétségből a Fényre, hogy egyetlen kormányzat és egyetlen császár alatt egyesítsük a világot.

Zsin-kuát nem zavarta, hogy újra kell kezdeni, mert tudta, hogy az időt évszázadokkal mérik. Csupán enyhe bosszúságot érzett amiatt, hogy az idő kerekét fölöslegesen visszaforgatták, s odalett egy csodálatos lehetőség.

De most mindenekelőtt Kantonról van szó. A mi szeretett Kantonunknak váltságdíjat kell fizetnie. Mennyire tudom lealkudni? Mennyire?

Struan arra számított, hogy Zsin-kua az egyik rákkal töltött dim szumot választja, s odakínálja neki. Ezek szerint nem tud róla, hogy Vu Kok fölhasználta az első félpénzt? Azt nyilván tudja, mire akartam célozni a dim szummal. Nem árt, ha megfontolod a lépéseid, fiam!

– Sok bumbum hajó, hallod-e? – szólalt meg nagy sokára Zsin-kua.

– Longstaffnak még van neki sokkal több, sebaj. Nagyon rossz, mikor mandarin dühös.

– Ajíjje – felelte Zsin-kua. – Csing-szo mandarin nagyon dühös. És császár nagyon dühös Ti-szenre. – Torka előtt keresztben elhúzta a mutatóujját, és nevetett. – *Pffft!* Ha Longstaff nem megy el, lesz háború, nem lesz kereskedés.

– Lesz háború, nem lesz kereskedés. Longstaff nagyon dühös.

– Mennyi tael segítene, ne legyen dühös ő, hallod-e? – Zsin-kua zöld selyemkabátjának ujjába rejtette kezét, hátradőlt a székén, és türelmesen várakozott.

– Nem tud. Talán száz lak.

Zsin-kua tisztában volt vele, hogy a száz lakot könnyen le lehet alkudni ötvenre. Nem ésszerűtlen ár a védtelen Kantonért. Ennek ellenére rémületet színlelt. Ekkor Struan még hozzátette: – Hozzáad még száz lak. Adó.

– Minek száz lak hozzá? – kérdezte Zsin-kua, ezúttal valóban megrémülve.

– Adó nekem – felelte nyersen Struan. – Én nem szeret pénz enyém téhen gyelek szolgálja fején, enyém fiú fején. Csing-szo mandarin csinál nagyon rossz.

– Pénz fiú fején? Ajíjje! Nagyon borzasztóan rossz istenverte mandarin! – mondta megdöbbenést színlelve Zsin-kua. Magában hálát adott a zsosznak, hogy tudomást szerzett a vérdíjról, s már gyorsan és ügyesen el is intézte az ügyet, és egy közvetítőn keresztül

üzenetet küldött az angol szajhának – s ilyenformán Struannak –, gondolva arra az eshetőségre is, ha valaki megpróbálná elrabolni Mejmejt és a gyerekeket, mielőtt biztonságba kerülnének.

– Zsin-kua elintéz! Te nem ideges, hallod-e! Zsin-kua elintéz barátaival, néhány napnak előtte. Csing-szo nagyon istenverte mandarin. Rossz, rossz, rossz.

– Nagyon rossz. Elintézés lehet nehéz, kerül sok lakba. Ezért nem még száz, ezért kétszáz!

– Zsin-kua elintéz barátaival – felelte csillapítólag Zsinkua. – Ezért nem még száz lak, nem kettőszáz! Elintéz nagyon-nagyon gyorsan. – Elégedetten elmosolyodott, mert már meg is találta a megfelelő megoldást. – Nagyon könnyű. Tesz másik név Csing-szo listájára. Egy Szem uram tehén gyeleke meg kettő kicsike tehén gyeleke.

– Micsoda? – robbant ki Struan.

– Mi rossz, hallod-e? – Vajon mi rosszat mondhattam, tűnődött Zsin-kua. Egyszerű cserét ajánlott – egy olyan ember értéktelen barbár asszonyát és két gyerekét, akit Struan a saját családja biztonsága érdekében még régen pusztulásra ítélt. Mi rossz van ebben? Képtelenség megérteni ezeknek a barbároknak az észjárását.

Uram az egekben, gondolta Struan, hogyan lehet megérteni ezeknek a hitetlen ördögöknek az észjárását? – Én nem szeret lista – mondta. – Nem enyém gyelek, nem Egy Szem Ördög gyelek, nem más gyelek. Nagyon istenverte rossz.

Az emberrablás csakugyan rettenetes dolog, gondolta egyetértőleg Zsin-kua, mivel állandó félelemben élt, mikor rabolják el őt, a gyerekeit vagy a gyerekeinek a gyerekeit, hogy mindaddig fogva tartásuk, míg a váltságdíj meg nem érkezik. Struanéké helyébe azonban valakinek a nevét fel kell írni a listára. De kiét? – Zsin-kua tesz tehén gyelek listára, sebaj. Én elintéz. Nem aggódik, hallod-e!

– Még kettőszáz nekem, sebaj.

Zsin-kua ivott egy korty teát – Holnap Ko-hong beszél Longstaff-

fal. Lehet?

- Csing-szo lehet.
- Csing-szo meg Ko-hong, hallod-e?
- Holnap Csing-szo lehet. Utána nap Ko-hong lehet. Megbeszél, mennyi tael. Mialatt megbeszél, mi vesz tea, mint régen.
- Megbeszél után kereskedés lehet.
- Kereskedés lesz ugyanúgy, mint régen.

Zsin-kua vitatkozott, könyörgött, a haját tépte, de végül beleegyezett. Már bírta Csing-szo beleegyezését a kereskedelem azonnali megkezdését illetően, s már átadta az alkirálynak a kialkudott kenőpénz felét – a másik fele hat hónap múltán lesz esedékes. Zsin-kua elmagyarázta Csing-szónak, mi az a módszer, amivel megőrizheti arcát, s egyben elháríthatja a feje fölül a császár afölötti haragját, hogy megszegte parancsait: a kereskedést addig folytatják, míg az utolsó hajót is megrakják teával, és megkapják ellenértékét az utolsó taelig – ekkor Csing-szo megtámadja a kolóniát, felégeti, kirabolja, aztán gyűjtőhajókat küld a barbár kereskedőhajók ellen, és elkergeti őket a Gyöngy-folyóról. A kereskedelem hamis biztonságérzetbe ringatja majd a barbárokat, a kínaiaknak pedig időt ad arra, hogy bevárják a nyilvánvalóan szükséges katonai erősítést. Akkor pedig a barbárok védtelenné válnak, és Csing-szo fényes diadalt arat.

Zsin-kua csodálta a terv szépségét, ő ugyanis nagyon jól tudta, hogy a barbárok nem lesznek védtelenek. Tisztában volt vele, hogy a fosztogatás és a gyűjtogatás csak feldühíti őket, és hogy nyomban vitorlát bontanak, elindulnak észak felé, Peking pejhói kapujához. És abban a pillanatban, amint a hajóhad megjelenik a Pejhón, a császár ismét békéért fog folyamodni, s megint életbe lép az egyezmény. A tökéletes egyezmény, így fog történni, mert a Tajpan akarja ezt a „tökéletes” egyezményt, s mert az „Utálatos Pénisz” csupán a Tajpan kutyája.

Ilyenformán pedig most elkerülöm szeretett Kantonunk

megsarcolását és a kenőpénz másik felének kifizetését, mivel addigra természetesen Csing-szo a családjával együtt ott lesz, ahová majd az intrikák juttatják: a föld alatt, koporsóban – hogy legyen impotens az az aljas fucsieni uzsorás arra a néhány hónapra, ami még hátravan neki ezen a földön! A „hadisarcot”, amit most ki kell fizetni, hogy kibékítsék a császárt és a barbárokat, fedezi majd az idei teából, selyemből és ópiumból származó haszon, és még így is bőven marad belőle. Milyen felséges és izgalmas is az élet...!

– Nem aggódik gyerekért, hallod-e? Zsin-kua elintéz.

Struan felállt. – Még kettőszáz, nekem – mondta, majd szelíd hangon hozzátette: – Zsin-kua mond Csing-szónak: „Megérint egyetlen haját Tajpan tehén gyelekének, Tajpan hoz tűzokádó tengeri sárkány, és megesz Kantont!”

Zsin-kua mosolygott, de bensejét megborzongatta a fenyegetés. Szitkozódott egész úton hazafelé. Most még több kémet és őrt kell alkalmaznom, még több pénzt kell költenem, hogy megvédjem Struan gyermekeit, még hozzá nemcsak holmi kacsákat ciceréző kapcabetyár emberrablók ellen, hanem minden húgyagyú börtöntöltelék ellen, aki azt hiszi, könnyen szert tehet néhány dollárra. Jaj, jaj, jaj!

Miután hazaért biztonságot nyújtó otthonába, belerúgott kedvenc ágyasába, két szolgálólányra pedig hüvelykszorítót tetetett; ettől máris sokkal jobban érezte magát. Később kilopózott a házából, és elment egy titkos találkozóra, ahol magára öltötte a tisztének kijáró bíbor köntöst, ő volt a Taj San Csu, a dél-kínai Hung Mun tong Legmagasztosabb Elöljárója. A találkozón a tong alacsonyabb rangú vezetőinek társaságában meghallgatta az újonnan alakult hongkongi páholy első jelentését. És megerősítette annak vezetői posztján Gordon Csont.

Így tehát, a kínai és angol kereskedők végtelen örömeire és megkönnyebbülésére, ismét megkezdődött a kereskedelem. Egy

ötven tagból álló, jelképes csapat kivételével minden katonát visszarendeltek Hongkongba. A flotta is visszatért a hongkongi öbölbe. A H. M. S. *Nemesis* tovább folytatta őrzését a folyón, szemmel tartotta a Kanton környéki vízi utakat, s egyben fel is térképezte mindet.

A kolónia és Vampoa közötti tengerszakaszon éjjel-nappal eszeveszett versengés folyt. A kereskedőhajókat elő kellett készíteni a kényes tea szállítására: a raktereket újrafestették, a hajó fenekét patyolattisztára súrolták. Be kellett rakodni a hazaútra szükséges készleteket. Meg kellett tervezni, mi hova kerül a hajó gyomrában.

Azok a kereskedők, akiknek nem volt saját hajójuk – és ilyenek szép számmal akadtak –, megrohanták a hajótulajdonosokat; szinte ölték egymást; melyikük választhat előbb rakteret áruja részére a legjobb hajókon. A fuvarozók az egekig verték fel az árakat, a szállítatottak pedig boldogan fizettek.

A Nemes Ház, valamint a Brock és Fiai mindig a maga zsebére szállította a teát, a selymet és a fűszereket. Ám – körültekintők lévén – mások részére is fuvaroztak, de nem csupán a szállító szerepét töltötték be, hanem egyben alkuszok, bankárok és ügynökök is voltak – Angliába és Angliából szállítandó áruk esetében egyaránt. Angliából kifelé mások áruit szállították – főleg gyapottermékeket, gyapotfonalat és szeszes italokat, de ezenkívül bármikor bármit, amit csak Anglia ipara produkált, vagy amit egy kereskedő piacképesnek tartott. Alkalmanként más angol cégek is rájuk bízta hajóikat – bizományi alapon –, ők pedig vállalták, hogy jutalék fejében eladják Ázsiában az árut, bármi legyen is az, s hogy a hazafelé tartó hajónak – ugyancsak jutalék fejében – rakományt szereznek. Ázsiába tartó hajók esetében Struan és Brock kizárólag ópiumot, ágyúkat, puskaport és ágyúgolyókat szállított.

Az ezüst kezdett gazdát cserélni, s Struan és Brock kisebb vagyont keresett azon, hogy londoni bankutalványok fejében készpénzkölcsönöket folyósított a többi kereskedőnek. A készpénz azonban csak akkor vált esedékessé, amikor a hajó és rakománya

szerencsésen túljutott a Bogue-on, és már egynapi útra odakint hajózott a nyílt tengeren.

Ebben az évben Struan hatálytalanította Robb korábbi szerződéseit, s a *Blue Cloud* teljes rakteret kizárólag a Nemes Ház tea- és selyemszállítmánya részére foglalta le. A *Blue Cloudon* éjjelnappal folyt a berakodás: négyszázötvenkilencezer fontnyi, gondosan ötvenfontos cédrusládákba csomagolt tea és hatodfél ezer bála selyem töltötte meg lassanként a hajó gyomrát; e rakomány hatszázezer font sterlinget ér, ha rendben megérkezik Londonba, s ha elsőként érkezik; ez százhatvanezer font tiszta hasznot jelent, ha a *Blue Cloud* elsőként fut be.

És ebben az évben Brock is magának tartotta fenn a *Gray Witch* teljes rakteret. Félmillió font tea és négyezer bála selyem került hajója gyomrába. Struanhoz hasonlóan ő is tudta, nem lesz addig nyugodt az álma, míg hat hónap múltán meg nem érkezik a posta, tudatva, hogy a hajó szerencsésen befutott – és jó vásárt csinált.

Longstaffot majd szétvetette a büszkeség, amiért ő, és kizárólag ő, ilyen könnyűszerrel ismét megnyitotta a kereskedelem útját, és tárgyalóasztalhoz ültette magát Csing-szót, az alkirályt. – Mégis, mit gondol, kedves admirális úr, miért küldtem én el azt a három deputációt? Ez arc kérdése. Tisztában kell lenni az arc fogalmával és a hitetlenek mentalitásával. Tárgyalás és kereskedelem szinte egyetlen puska lövés nélkül...! Márpedig a kereskedelem, kedves uram, a kereskedelem Anglia ütőere.

Longstaff visszavonta a Kanton bekerítésére kiadott parancsot, amivel még az eddigieknél is jobban dühítette a hadsereget és a flottát, s egyre csak azt a gondolatsort szajkózta, amire Struan hívta föl a figyelmét, azt állítva, hogy ő maga, mármint Longstaff mondotta valamikor korábban: „Uraim, nekünk nagylelkűséget kell gyakorolnunk a legyőzőitekkel szemben, és meg kell védenünk a jámborokat. Anglia kereskedelme nem tocsoghat a kiszolgáltatottak

vérében, nemde bár? A tárgyalások néhány napon belül befejeződnek, és Ázsiát egyszer és mindenkorra stabilizáljuk.”

A tárgyalások azonban nem fejeződtek be. Struan tudta, hogy Kantonban nem is fejeződhetnek be. Erre csak Pekingben vagy Peking kapui előtt kerülhet sor. És még nem is akarta, hogy a tárgyalások befejeződjenek. Csak azt akarta, hogy a kereskedelem megkezdődhessen. Életbevágóan fontos volt, hogy hozzájussanak az az évi teához és selyemhez, és hogy túladjanak az ópiumon: az így szerzett haszon révén a kereskedőcégek még ebben a szezonban kárpótolni tudják magukat a veszteségeikért. A haszon pedig arra fogja ösztökélni őket, hogy még egy évig kitartsanak és terjeszkedjenek. Az egyetlen hely, ahol terjeszkedhettek, Hongkong volt. A haszon és a kereskedelem fogja megnyerni az életfontosságú időt. Időt raktárak, dokkok, lakóházak építésére szigeti mennyországukban. Időt, amíg a nyári szelek ismét lehetővé teszik az északon tervezett rajtaütést. Időt, hogy átvészeljének bármilyen vihart, míg meg nem kezdődik a következő esztendei kereskedelmi szezon. Időt és pénzt, hogy biztonságossá tegyék Hongkongot – és Ázsiába szolgáló ugródeszkává.

Ezért aztán Struan lecsillapította Longstaff idegeskedését, teljesen lelassította a tárgyalások menetét, s minden energiájával a Brockkal való versengésre összpontosított: hogy megszerezze a legjobb teát s a legjobb selymeket, s hogy megkaparintsa előle a legelőnyösebb hajózási ügyleteket. Tizennyolc klippert kellett megrakni és útjára bocsátani. Tizennyolc kapitánnyal és tizennyolc legénységgel kellett tárgyalni.

Brock indította útjára az első áruval megrakott hajót a folyón lefelé, a *Gray Witchet*. A *Blue Cloudon* fél nappal később deszkázták be az utolsó fedélzeti nyílásokat, majd nyomban felszedték a horgonyt. Megkezdődött a versenyfutás.

Gorth handabandázott, dühöngött, amiért hajója nélküle kelt útra, Brock azonban hajlíthatatlan volt. „Nincs értelme, hogy sebesülten vágj neki, különben is itt van szükség rád.” Így hát Gorth

eltökélte, hogy a lehető legrövidebb időn belül tajpan lesz belőle. A Tajpan, istenemre! Visszament a *Nemesis*-re. Mióta ez a hajó bepöfögött a kikötőbe, minden szabad idejét a fedélzetén töltötte: tanulta, hogyan kell irányítani, hogyan kell harcolni vele, hogy mire képes a hajó és mire nem. Gorth éppúgy tudta, mint az apja, hogy a *Nemesis* a vitorlázás halálát jelenti – és ha a zosz is úgy akarja, egyben a Nemes Házét. Mindketten tudták, mennyire irtózik Struan a gőzösöktől, s jóllehet tisztában voltak vele, hogy a vitorlásokról a gőzösökre való átállás nagyon kockázatos, elhatározták, hogy a jövőjük érdekében vállalják ezt a rizikót. Nem sokkal később a *Nemesis* – ugyanazon az útvonalon, amelyen Hongkongba érkezett – elindult vissza a postával Angliába. Többek között Brock egyik levelét is magával vitte, amely Morgannek volt címezve. Brock arra utasította a fiát, hogy mondja le a korábban megrendelt két klippert, s helyettük vásároljon két lapátkerekest az új hajózási társaság, a Brock és Fiai, az Orient Queen Line részére.

– Tajpan! – szólalt meg Mejmej a hálószoza sötétjében, Struan mellett fekvő közös ágyon. – Visszamehetek Macauba? Csak néhány napra... Magammal viszem a gyerekeket.

– Unod már a kolóniát?

– Nem, de nem könnyű itt, ruhák meg gyerekek játékaik nélkül. Csak néhány nap, hallod-e?

– Már mondtam neked, hogy jutalom van kitűzve a fejetekre, és hogy...

Mejmej csókkal tapasztotta be Struan száját, majd közelebb húzódott hozzá. – Olyan jó szagod van.

– Neked is.

– Ez a Ma-ry Sinc-lair... tetszett neked.

– Mary nagyon... nagyon bátor.

– Furcsállottam, hogy asszonyt küldtél. Nem szoktál.

- Nem volt rá idő, hogy mást keressek.
- Fantasztikusan jól beszél kantonit meg mandarint.
- Ez titok. Nem szabad elmondani senkinek.
- Tudom, Tajpan.

Megsűrűsödött körülöttük a sötétség; mindketten gondolataikba merültek.

- Te mindig ruha nélkül aludtál? – kérdezte Mejmej.
- Igen.
- Miért nem kapsz te náthát?
- Nem tudom. Nálunk, odahaza hidegebb van, mint errefelé. Amikor gyerkőc voltam, nagyon szegények voltunk.
- Mi az: gyerkőc?
- Gyerek.

Mejmej elmosolyodott. – Szeretek gondolni rá, mikor kicsi voltál. De most már nem vagy szegény. És a három dologból kettő már megvan. Ugye megvan?

– Miféle három dologról beszélsz? – kérdezte Struan, orrában az asszony parfümjének illatával, tenyere alatt a Mejmejt burkoló selyem tapintásával.

– Első volt megszerezni az ezüstöt, emlékszel? Második biztonságossá tenni Hongkongot. Mi volt a harmadik?

Mejmej az oldalára fordult, s egyik lábát átvette a mozdulatlanul fekvő Struan lábán. Struan a selymen át is érezte az asszony combjának melegét, s kiszáradt torokkal várakozott. – Hongkong még nem biztonságos – felelte.

Az asszony keze vándorútra indult Struan testén. – Még mostan sem, mikor megint van kereskedés? Akkor második kívánság teljesül hamar.

- Ha a zsosz is úgy akarja.

Struan keze ráérősen meglazította Mejmej hálóköntösét, keze az asszony testére siklott. Segített neki kibújni a hálóingból, majd gyertyát gyújtott, s felhajtotta a selyemtakarót. Lenézett Mejmejre, s eltelt testének csodálatával – bársonyosan derengő bőrével, puha porcelánszerűségével.

– Ez izgalmas – szólt Mejmej. – Te nézel engem, és én tudom, hogy tetszem neked.

Aztán szeretkeztek, ráérősen.

Később az asszony megszólalt: – Mikor mégy vissza Hongkongba?

– Tíz nap múlva – válaszolta Struan. Tíz nap, gondolta. Aztán Aberdeenben kiválasztom Vu Kok embereit, s másnap este kezdődik a bál.

– Veled menjek?

– Igen.

– Kész lesz már akkor a ház?

– Igen. Ott biztonságban leszel. – Struan karja az asszony ölén pihent, nyelve hegyét végigsiklatta Mejmej arcán majd a torkán.

– Jó lesz lakni veled Hongkongon. Ott majd gyakrabban láthatom a tanítómat. Már hónapok óta nem volt alkalmam egy jót társalkodni Gordonnal. Talán vehetek megint leckéket hetente? Többet kell tanulnom, és jobb szavakat. Hogy van Gordon?

– Jól. Találkoztam vele közvetlenül az előtt, hogy eljöttem.

– Nem jó dolog veszekedni első számú fiaddal – mondta némi hallgatás után Mejmej.

– Tudom.

– Én égettem három gyertyát, hogy haragod repüljön Jávára, és bocsáss meg neki. Amikor megbocsátasz neki, én szeretnék találkozni veled.

– Idővel erre is sor kerül.

– Elmehetek Macauba Hongkong előtt? Kérlek... Én leszek

nagyon óvatos. Gyerekeket itt hagyom. Itt biztos helyen lesznek.

– Miért olyan fontos neked, hogy Macauba menj?

– Szükségem van holmikra, és... Ez titok, kedves titok, meglepetés titok. Csak néhány napra... Kérlek, Tajpan. Ha te akarod, küldheted velem Mausst meg néhány emberedet.

– Túl veszélyes.

– Nem veszélyes most – felelte Mejmej, aki tudta, hogy a nevük már nincs rajta a listán, s újra elcsodálkozott rajta, hogy Struan nem tapsolt örömeiben – ő tapsolt –, amikor elmesélte, mit javasolt neki Zsin-kua a listával kapcsolatban. Ajíjje, gondolta, rettentő furák ezek az európaiak. Nagyon furák. – Már nincs veszély. Én különben is nagyon óvatos lennék.

– Mi az a nagyon fontos? Mi az a titok?

– Meglepetés titok. Kis idő után megmondom. De most titok még.

– Majd gondolkozom a dolgon. Most aludj.

Mejmej elégedetten elnyúlt az ágyon; tudta, hogy néhány napon belül Macauba megy, tudta, számtalan módja van annak, hogy egy asszony rákényszerítse akaratát az emberére – legyen az jó vagy rossz, okos vagy ostoba, erős vagy gyenge. Az én báli ruhám lesz a legeslegszebb, gondolta izgatottan. A legeslegszebb. Az én Tajpanom büszke lesz rám. Nagyon büszke. Olyan büszke, hogy feleségül vesz, és én leszek a Legmagasztosabb Hölgye.

Mielőtt elaludt, utolsó gondolata a méhében fejlődő magzat volt. Néhány hete még csak, hogy növekedésnek indult. Fiút fogok szülni, fogadkozott magában. Ez lesz a második meglepetés, amire büszke lesz.

– Nem tudom, Vargas – felelte ingerlékenyen Struan. – Az lesz a legjobb, ha ezt Robb-bal beszéli meg. Ő jobban ért a számokhoz, mint én.

Struan magánirodájában voltak, a főkönyvet nézegették. A nyitott ablakokon át behatolt hozzájuk Kanton mormolása; százsámra nyüzsögtek a legyek. Meleg tavaszi nap volt, a búz is áthatóbb volt a télen szokottnál.

– Zsin-kua már tükön ülve várja a végső ajánlatunkat, uram, és...

– Tudom. De amíg ő nem tesz végső ajánlatot az ópiumra, addig ezt nem tudom pontosan megmondani. A legmagasabb árat kínáltuk neki a teáért és az ópiumért. Nem értem, hogy akkor miért ez a késlekedés.

– Nem tudom, uram – mondta Vargas. Szerette volna ugyan tudni, mégsem kérdezte meg, miért fizet a Nemes Ház tíz százalékkal többet a teáért Zsin-kuának, mint a többi kereskedő, és miért adja a legjobb minőségű indiai ópiumot a piaci árnál tíz százalékkal olcsóbban Zsin-kuának.

– Hogy az ördög vinné el! – mondta Struan, miközben kitöltött magának egy kis teát. Már bánta, hogy elengedte Mejmejt Macauba. Elküldte vele Ah Szamot, Mausst és néhány emberét, hogy vigyázzanak rá. Mejmejnek már tegnap meg kellett volna jönnie, de még mindig nem tért vissza. Ebben természetesen nem volt semmi szokatlan – a Macau és a kantoni kolónia közötti utat soha nem lehetett pontosan felbecsülni. Egyetlen tengeri utazás időtartamát sem lehetett. Nem lehet az ilyesmit megjósolni, amikor az ember a szelek játékszere, gondolta keserű gúnnyal. Persze ha most Mejmej egy búzös gőzösön ülne, más volna a helyzet. A gőzhajók képesek betartani a menetrendet, nem zavarja őket se szél, se dagály, hogy az isten verje meg.

– Tessék! – csattant fel a kopogtatás hallatán.

– Bocsánatát kérem, Mr. Struan – mondta az ajtón belépő Horatio. – őexcellenciája arra kéri, hogy fáradjon föl hozzá.

– Mi történt?

– Ezt talán majd őexcellenciája mondja el önnek, uram. Jelenleg a lakosztályában tartózkodik.

Struan becsukta a főkönyvet. – Amint visszajövünk, ezt megbeszéljük Robb-bal, Vargas. Eljön a bálra?

– Tíz esztendeig nem lenne nyugalmam, uram, ha a feleségem, a fiam és a legidősebb lányom nem lehetne ott.

– Elmegey értük Macauba?

– Nem, senhor. Barátaink kísérik majd őket Hongkongba. Én innen megyek át.

– Üzenjen nekem, amint Mauss visszatér. – Struan kiment a szobából, Horatio a nyomába szegődött.

– Nem tudok elég hálás lenni, Mr. Struan, Mary ajándékáért.

– Miért?

– A báli ruháért, uram.

– Ja, úgy... Láta már, milyen csináltatott?

– Nem, uram. Az árverés utáni napon elutazott Macauba. Tegnap kaptam tőle levelet. Legjobb kívánságait küldi önnek. – Horatio tudta, hogy az ajándék ruha nagyon jó esélyt ad Marynek arra, hogy megnyerje a díjat. Talán csak Shevaun lehet vetélytársa. Ó, bárcsak megbetegedne Shevaun! Persze nem komolyan, csak annyira, hogy ne jelenhessen meg *azon* a napon. Akkor Mary megnyerné az ezer guinea-t. Csodálatos dolgokat művelhetnénk annyi pénzzel! Hazamehetnénk a szezonra. Csupa tündöklésben élhetnénk. Ó, Uram, tedd, hogy Mary elnyerje a díjat! Örülök neki, hogy amíg én itt vagyok, ő Hongkongban van – így Glessing nem férkőzhet a közelébe. Átkozott Glessing! Vajon tényleg megkéri Mary kezét? Micsoda arcátlanság! Glessing és Culum... jaj, Culum... szegény Culum.

Horatio egy lépéssel lemaradva követte Struant a lépcsőn, így nem kellett lepleznie zaklatottságát. Szegény, derék Culum... Eszébe jutott, milyen különösen viselkedett az árverést követő napon. Ő és Mary a keresésére indult, s a *Resting Cloudeon* találták meg. Culum kérte őket, maradjanak ott ebédre, de valahányszor megpróbálták a

Tajpanra terelni a beszélgetést – abban reménykedve, hogy talán ki tudják békíteni őket egymással –, Culum mindig másról kezdett beszélni. Végül aztán azt mondta: „Felejtsük el apámat, jó? Én már megtettem.”

„Nem szabad így beszélni, Culum – mondta akkor Mary. – Ó csodálatos ember.”

„Tetszik vagy sem, Mary, mi most már ellenségek vagyunk. Szerintem sose fog megváltozni, s amíg ő nem változik meg, én sem fogok.”

Szegény, derék Culum, gondolta Horatio. Én aztán tudom, milyen az, amikor az ember gyűlöli az apját.

– Tajpan – mondta, ahogy fölértek az emeletre –, Mary és én rettenetesen sajnáljuk mindazt, ami a domb körül történt. De még ennél is jobban sajnáljuk, ami ön és Culum között esett. Culum... szóval mi nagyon megkedveltük egymást Culummal, és...

– Köszönöm az igyekezetét, Horatio, de hálás lennék, ha ezt a témát többé nem említené.

Szótlanul végimentek a folyosón, majd benyitottak Longstaff szobájába. Tágas, fényűzően berendezett helyiség volt. A túldíszített mennyezet és a fényes lapú tárgyalóasztal közötti teret egy óriási csillár uralta. Longstaff az asztalfőn ült, jobbján, illetve balján az admirális és Lord Rutledge-Cornhill tábornok.

– Jó napot, uraim.

– Jó, hogy jön, kedves barátom – mondta Longstaff. – Foglaljon helyet, Dirk. Úgy gondoltam, érdemes lenne meghallgatnunk a tanácsát.

– Miről van szó, excellenciás uram?

– Nos... hm... Mr. Brockot is felkértem, hogy csatlakozzon hozzánk. A dolog várhat addig, amíg ő megérkezik, legalább nem kell ismételnem önmagam, nemdebár? Sherryt?

– Köszönöm.

Nyílt az ajtó, Brock lépett be hosszú léptekkel a terembe. Struan és a ragyogó egyenruhában parádézó előkelőségek láttán úgy ítélte, nem árt, ha a szokásosnál is óvatosabb lesz.

– Beszélni kívánt velem, excellenciás uram?

– Igen. Kérem, foglaljon helyet.

Brock odabiccentett Struannak. – Jó napot, Dirk. Jó napot, uraim – tette hozzá, tudva, hogy ezzel földühíti a táborno­kot. Fanyar derűvel fogadta a válaszképpen kapott rideg főbólintásokat.

– Azért kérettem önöket, uraim – pillantott Struanra és Brockra Longstaff –, mivel... nos, eltekintve attól a tény­ről, hogy önök a kereskedők vezetői, nemde­bár?... nos, szóval mert a tanácsuk értékes lehet. Úgy fest, hogy egy csoport anarchista ütött tanyát Hongkongon.

– Micsoda? – robbant ki a táborno­k.

– Ez hogy létezik? – kérdezte ugyanolyan meglepetten Brock.

– Anarchista söpredék...! El tudják ezt képzelni? Úgy látszik, még a hitetleneket is megfertőzték ezek az ördögfattyak. Igen, uraim, ha nem vigyázunk, Hongkong csakhamar az anarchisták melegágyává válik. Átkozottul kellemetlen, nemde­bár?

– Miféle anarchistákról van szó? – kérdezte Struan. Az anarchisták zavargást jelentenek. A zavargás a kereskedelem ellensége.

– Nos... hm... hogy is mondják, Horatio? Tang? Tung?

– Tong, uram.

– Nos, uraim, ez a tong máris működésbe lépett, még­hozzá itt, az orrunk előtt. Irtóztató.

– Hogy értsük azt, hogy működik? – kérdezte türelmetlenül Struan.

– Talán jobb volna, ha az elején kezdené, uram – mondta az admirális.

– Jó ötlet. A tegnapi megbeszélésünkön Csing-szo alkirály nagyon zaklatott volt. Elmondta, hogy a kínai hatóságoknak tudomására jutott, hogy ezek az anarchisták, egy titkos társaság tagjai, azon a bűzös trágyadombon, Tajpingsanon ütötték fel főhadiszállásukat. Elmondta, hogy ezeknek az anarchistáknak számtalan nevük van, és hogy... Nos, azt hiszem, jobb lesz, ha maga mondja el az uraknak, Horatio.

– Csing-szo azt mondta, hogy ez egy fanatikus forradalmárcsoport, amelynek tagjai elhatározták, hogy letaszítják trónjáról a császárt – kezdte Horatio. – Elsorolt őexcellenciájának vagy félszáz nevet, amelyek alatt ez a társaság működik.

– Vörös Párt, Vörös Testvériség, Menny és Föld Társasága és így tovább –, némelyiket szinte lehetetlen angolra fordítani. Vannak, akik egyszerűen csak Hun Munnak vagy Hung tongnak nevezik – a tong titkos testvériséget jelent. – Horatio megállt egy pillanatra, hogy összeszedje gondolatait. – A lényeg az, hogy ezek az emberek a legrosszabb fajta anarchisták. Tolvajok, kalózkodók, forradalmárok. A hatóságok évszázadok óta sikertelenül próbálják széttúzni őket. Feltételezések szerint Dél-Kínában egymillió tagot számlálnak. Páholyokba szerveződnek, a beavatási szertartásaik primitívek. Bármilyen ürügy jó nekik, hogy lázadást szítsanak, hasznot húznak testvéreik félelméből. Védelmi díjakat követelnek. Minden prostituált, kereskedő, földbirtokos, minden egyes kuli – mind adózik nekik ilyenformán. Ha nem fizetnek, gyors halál vagy csonkítás vár rájuk. Minden tag tagdíjat fizet – nagyon hasonlít az egész egy szakszervezethez. Fanatikusak. Ahol elégedetlenség támad, a tong addig szítja a tüzet, míg az elégedetlenkedés lázadásba megy át. Erőszakoskodnak, kínozzák az embereket, és úgy terjednek, mint a pestis.

– Horatio, hallott már maga korábban titkos kínai társaságokról? Még mielőtt Csing-szo említette őket?

– Nem, uram.

– Az anarchisták ördögfattyak, ez egyszer szent – mondta

idegesen Brock. – A kínaiak mindig is hajlamosak voltak az ilyesmire.

Longstaff egy kis vörös, háromszögletű zászlót fektetett az asztalra. Az apró lobogón két kínai írásjel volt látható. – Az alkirály szerint mindig a háromszög volt a szimbólumuk. Az írásjelek pedig azt jelentik: Hongkong. Mindenesetre itt bűzlik valami, ez nyilvánvaló. Csing-szo zászlósokat és mandarinokat akar küldeni Tajpingsanba, hogy kardélre hányja őket.

– De ön nem egyezett bele, ugye? – kérdezte Struan.

– Jóságos ég, dehogya! Nem tűrjük, hogy bárki is beavatkozzon a szigetünk dolgaiba, istenemre. Megmondtam neki, hogy mi nem trafikálunk anarchistákkal, és hogy majd elbánunk velük a magunk eszközeivel. Nos, hát mit tegyünk?

– Szórjunk ki minden keleti férfit Hongkongból, és kész – mondta az admirális.

– Ez lehetetlen, uram – felelte Struan. – És nem szolgálna előnyünkre.

– Így van – tette hozzá Brock. – Munkásokra, kulikra, szolgálókra van szükségünk. Méghozzá sokra.

– Van egy egyszerű megoldás – mondta a tábornok, s felszipantott egy csipet burnótot. Vörös képű, gyűrött arcú, őszülő hajú, tagbaszakadt férfi volt. – Adjunk ki egy rendeletet, hogy mindenki, aki ehhez a... hogy is mondta? aki ehhez a tonghoz tartozik, akasztófára kerül. – Tüsszentett. – Én gondoskodom róla, hogy így is történjen.

– Nem akasztathat föl egy kínait, uram, csupán azért, mert az illető le akar taszítani a trónról egy idegen dinasztiát – mondta Struan. – Ez ellenkezik az angol joggal.

– Idegen dinasztia vagy sem – felelte az admirális –, rebelliót szítani egy „baráti hatalom” császára ellen – márpedig nagyon hamar baráti lesz, istenemre, ha engedik, hogy betöltsük azt a funkciót, amelyre a kormány ideoendelt bennünket –, ez

ellenkezik a nemzetközi joggal. És az angol joggal. Nézze csak azokat a semmirekellő chartistákat!

– Mi nem akasztjuk föl őket azért, mert chartisták. Csak abban az esetben, ha lázadást kezdeményeznek, vagy megszegik a törvényt. És ebben az esetben joggal teszik ezt velük! – pillantott mogorván az admirálisra Struan. – Az angol jog szerint minden embernek joga van a szabad véleménnyilvánításra. És a szabad politikai szövötközésre.

– De nem olyan szövetségre, amelyik lázadást szít! – mondta a tábornok. – Maga egyetért a törvényes hatóság elleni lázadással?

– Ez olyan nevetséges, hogy válaszra se méltatom!

– Uraim, uraim – szólt közbe Longstaff. – Természetesen nem akasztunk fel senkit, aki... szóval senkit sem. Viszont azt sem akarjuk, hogy Hongkongot elárasszák az anarchisták, nemdebár? Vagy holmi átkozott szakszervezeti elképzelések.

– Lehet, hogy ez az egész csak Csing-szo trükkje, hogy elaltassa az éberségünket – nézett Struan az asztal túloldalán ülő Brockra. – Te hallottál már tongokról?

– Nem. De úgy sejdítem, hogy ha ezek a háromszögesek szorongatják az emberek nyakát, akkor azok a kereskedelemből akarják majd megfizetni a sápot, s aztán végül minket fognak megszorogatni.

A tábornok türelmetlenül lefricskázott néhány nem létező porszemet makulátlan vörös egyenruhájának kabarájáról. – Ez nyilvánvalóan a hadsereg fennhatósága alá tartozik, excellenciás uram. Miért nem adunk ki egy rendeletet, amivel törvényen kívülieknek nyilvánítjuk őket? A többi a mi gondunk. Arra gondolok, hogy ugyanazokat a rendszabályokat kellene foganatosítanunk, mint Indiában. Ajánljunk fel jutalmat az informátoroknak. Egy odavetett guinea fejében a bennszülöttek bármikor hajlandók kiadni a rivális szekta tagjait. Az első tíz-tizenkettővel példát statuálunk, aztán a többire már nem lesz gondunk.

– Itt nem alkalmazhatja az indiai módszereket – mondta Struan.

– Önnek, kedves uram, nincs gyakorlata a közigazgatásban, ilyenformán e kérdésben aligha nyilváníthat véleményt. A bennszülöttek azok bennszülöttek, és kész. – A tábornok Longstaffra pillantott. – A katonaság számára ez sima ügy, excellenciás uram. Mivel Hongkongot mint ideiglenes katonai szálláskörzetet rövidesen stabilizáljuk, ez a mi hatáskörünkbe tartozik. Adjon ki egy rendeletet, amellyel törvényen kívül helyezi őket, és mi majd gondoskodunk róla, hogy érvényt szerezzünk neki.

Az admirális felhorkant: – Ezerszer elmondtam már, hogy Hongkongnak a rangelső haderőnem irányítása alá kell tartoznia. Ha mi nem uraljuk a tengeri útvonalakat, Hongkong halott. Következésképpen a haditengerészet az elsődleges fontosságú. Ez a kérdés a mi hatáskörünkbe tartozik.

– Mint már említettem önnek, admirális úr, a háborúzás a hadsereg dolga. A háborúban a szárazföldi csaták jelentik az utolsó szót. Rendben van: a flotta semmisítette meg Bonaparte hajóhadát, és a flotta éhezett ki Franciaországot. De akkor is mi voltunk azok, akik egyszer és mindenkorra véget vetettünk a konfliktusnak. Ugyanúgy, ahogy Waterloonál.

– Trafalgar nélkül sose került volna sor Waterloora.

– Ez azért vitatható, kedves admirális. De vegyük Ázsiát. Nemsokára itt lesznek a nyakunkon a franciák, a hollandok, a spanyolok meg az oroszok, hogy kitúrjanak minket az e területen jogosan betöltött vezető szerepünkből. Igen, ön uralhatja a tengeri útvonalakat, és Istennek hála, meg is teszi, de amíg Hongkongot nem alakítjuk át bevehetetlen erőddé, addig Angliának nincs bázisa, amelynek talaján állva megvédhetné a flottáját, vagy megtámadhatná az ellenséget.

– Hongkong első számú feladata, uram, hogy Ázsia kereskedelmi központja legyen – mondta Struan.

– Ó, én megértem a kereskedelem fontosságát, drága uram –

felelte ingerlékenyen az admirális. – De itt most stratégiai kérdésekről van szó, amelyek aligha tartoznak önre.

– Ha nem volna kereskedelem – szólt közbe elvörösödött arccal Brock –, akkor nem volna mivégre flottát meg hadsereget fönntartani.

– Badarságokat beszél, kedves uram. Közlöm önnel, hogy...

– Stratégiai kérdés vagy sem – szakította félbe hangos szóval Struan –, Hongkong a kolóniák egyike, s ezért a külügyminisztérium fennhatósága alá tartozik, és ezt a kérdést majd a Korona dönti el. Őexcellenciája bölcsen járt el ebben a kérdésben, és én bizonyos vagyok benne, hogy úgy gondolja, mind a királyi flottának, mind pedig a királynő hadseregének fontos szerepe van Hongkong jövőjében. Ilyenformán Hongkongnak, mint a királyi flotta hajójavító műhelyének, mint katonai bázisnak és kereskedelmi központnak – Struan az asztal alatt bokán rúgta Brockot – és mint szabad kikötőnek biztosítva van a jövője.

Brock, anélkül hogy egy arcizma is megrezzent volna, gyorsan hozzáfűzte: – Csakugyan! Egy szabad kikötő óriási bevételt jelentene a Koronának, de úgy ám! És nagy bevételeket a világ legjobb hajójavító műhelyének és katonaságának, őexcellenciája valamennyiük érdekeit a szívén viseli, uraim. A hadseregnek nagyon fontos szerepe lesz, ugyanígy a flottának is. A nyitott kikötő valamennyiük előnyére szolgál. Főleg a királynőére, Isten óvja őt.

– Nagyon helyesen mondja, Mr. Brock – szólt Longstaff. – Természetesen mind a hadsereg, mind a flottára szükségünk van. A kereskedelem Anglia ütőere, és a következő lépés a szabad kereskedelem. Valamennyiünk közös érdeke, hogy felvirágoztassuk Hongkongot.

– Őexcellenciája valamennyi civilizált nemzet előtt meg akarja nyitni Ázsiát anélkül, hogy bármelyiküket is előnyben részesítené – mondta Struan, gondosan megválogatva a szavait. – Mi lenne erre jobb megoldás, mint egy szabad kikötő, amely fölött a Korona elit

haderői gyakorolják a felügyeletet?

– Nem értek egyet azzal, hogy idegenek élőködjenek a mi nyakunkon – felelte ridegen az admirális, Struan pedig elmosolyodott magában, látva, hogy bekapta a horgot. – Mi vívjuk meg a háborúkat, mi nyerjük meg a háborúkat, és még fogunk is vívni háborúkat, mert a békét mindig megbolygatja a civilek okvetetlenkedése. Én azt mondom: a ragya cifrázza ki az idegeneket!

– Figyelemre méltó álláspont, kedves admirális – mondta Longstaff ugyanolyan hidegen –, de nem hiszem, hogy túlságosan gyakorlatias lenne. Ami pedig a „civilek okvetetlenkedését” illeti, nem csekély szerencse, hogy a diplomáták magasabb szemszögből, hosszabb távra tekintve ítélik meg a dolgokat. A háború végső soron nem egyéb, mint a diplomácia erős karja. Amihez olyankor folyamodunk, amikor minden más eszköz csődöt mond.

– Márpedig a diplomácia itt csődöt mondott – vetette közbe a tábornok. – Ezért tehát minél előbb partra szállunk Kínában, minél előbb bevezetjük ott az angol törvényeket, és minél előbb át vesszük a hatalmat az országban, annál jobb.

– A diplomácia nem mondott csődöt, kedves tábornokom. A tárgyalások óvatosan ugyan, de jó mederben haladnak. Jut is eszembe egyébként: Kínában háromszázmillió kínai van.

– Egyetlen angol szurony felér ezer bennszülött lándzsával, excellenciás uram. Isten a tudója, maroknyi emberrel uraljuk Indiát. Itt is meg tudjuk ezt csinálni... És nézze csak, excellenciás uram, milyen jótéteményeket hozott azoknak a vadaknak Indiában az uralmunk! Be kell nyomulni Kínába, és ki kell tűzni a zászlónkat. Szerintem ez a teendőnk. Méghozzá azonnal.

– Kína egyetlen nemzet, uram – felelte Struan. – Nem több tucatnyi nép lakja, mint Indiát. Itt nem lehet azokat a szabályokat alkalmazni.

– Biztonságos tengeri útvonalak nélkül a hadsereg egyetlen hétig sem képes tartani Indiát – mondta az admirális.

– Nevetséges! Ha egyszer képesek voltunk...

– Uraim! Uraim! – vágott közbe kimerültén Longstaff. – Pillanatnyilag az anarchistákról tárgyalunk. Admirális úr, ön mit tanácsol?

– Szórjunk ki minden keletit a szigetről. Ha azt mondja, hogy munkásokra van szükségünk, akkor válasszunk ki ezret, kétezret, a többit pedig toloncoljuk ki.

– Tábournok úr?

– Én már elmondtam a véleményemet, uram.

– Ja, igen. Mr. Brock?

– Én egyetértek önnel, excellenciás uram. Hongkongból csináljunk szabad kikötőt; a kínaiakra szükségünk van; ezekkel a háromszögeseikkel pedig nekünk kell elbánnunk. Egyetértek a tábornok úrral is: akasszunk fel minden olyan háromszögest, akit rajtacsípünk, hogy lázadást szít. És igazat adok az admirális úrnak is: ezen a szigeten nekünk nincs szükségünk semmiféle titkos, császárelenes összeesküvésre. Helyezzük törvényen kívül őket, igen. Neked is igazat adok, Dirk, abban, hogy nem törvényes dolog felakasztani őket, ha békésen viselkednek. De ha csak a kisujját is mozdítja valamelyik, vagy tetten érjük mint háromszögest, korbácsoljuk meg, süssünk rá bélyeget, és hajítsuk ki örökre.

– Dirk? – kérdezte Longstaff.

– Én egyetértek Mr. Brockkal. Kivéve a korbácsolást és a megbélyegzést. Már nem a középkorban élünk.

– Ahogy én látom ezeket a hitetleneket – fintorgott az admirális –, ezek még mindig a sötét középkorban élnek. Természetesen meg kell büntetni őket, ha rájuk bizonyul, hogy valamely törvényen kívüli csoport tagjai. A korbács teljesen hétköznapi büntetés. Legyen mondjuk ötven korbácsütés. Az arc megbélyegzése pedig bizonyos bűnözők esetében megfelel az angol törvények szabta büntetésnek. Meg is kell bélyegezni őket. De még jobb, ha az első tíz-tizenkettőt felakasztjuk – a többi úgy eltűnik, mint szürke számár a ködben.

– Ha örökre megbélyegzi őket – tüzelt Struan –, elveszi tőlük a lehetőséget, hogy megint törvénytisztelő polgárok lehessenek.

– Törvénytisztelő polgárok nem alakítanak titkos anarchista társaságokat – válaszolta a tábornok. – De persze tisztában vagyok vele, hogy effajta tanácsot csak egy úriember tud kellően értékelni.

Struan érezte, hogy az arcába szökik a vér. – Ha még egy ilyen megjegyzést tesz, uram, elküldöm önhöz a segédeimet, aztán már csak azt veszi észre, hogy egy golyó akadt a két szeme közé.

Döbönt csend támadt. Longstaff elfehéredve az asztalra csapott. – Mindkettejüknek megtiltom, hogy ezt a fajta társalgást folytassák. – Elővette csipkeszegélyű zsebkendőjét, és megtörölte homlokát, amit egy csapásra kivert a verejték. Száraznak, savanyúnak érezte a száját.

– Tökéletesen egyetértek önnel, excellenciás uram – mondta a tábornok. – És mivel a kérdés megoldása kizárólag a *hatóságokra* tartozik, efölött önnek kell döntenie az admirálissal és velem egyetértésben. Ez a kérdés nem tartozik semmiféle... kalmárnépségre.

– Maga annyira föl van fuvalkodva, tábornok uram – mondta Brock –, hogy féltő, ha itt fingik egyet, bedönti vele London kapuját!

– Mr. Brock! – kezdte Longstaff. – Lenne szíves...

A tábornok fölpattant. – Nagyon megköszönném, kedves uram, hogy az effajta megjegyzéseket megtartaná magának.

– Én nem vagyok a maga mitugrásza, uram. Én kereskedő vagyok, a mindenségit, és jó lesz, ha ezt mielőbb tudomásul veszi. Elmúltak már azok az idők, amikor a magamféle kinyalta a seggét a magafajtának csupán azért, mert volt valami tetves titulusa, amilyenekhez hasonlót azelőtt a királyok ribancainak és fattyainak adományoztak, vagy egy király hátába döfött gyilokkal szereztek.

– A teremtésit, ez elégtételt kíván! A segédeim még ma megkeresik önt!

– Nem tesznek semmi ilyesmit! – csapott tenyerével az asztalra Longstaff. – Ha bármi probléma támad önök között, mindkettejüket őrizet alatt hazaküldöm, és a királyi államtanács elé állítatom. Én vagyok Ázsiában őfelsége teljhatalmú megbízottja, itt én vagyok a törvény. Lehetetlenül viselkednek. Tessék kibékülni! Utasítom önöket, hogy azonnal kérjenek bocsánatot egymástól!

Az admirális kesernyésen felkacagott. Horatio hitetlenkedve nézett egyik arcra a másikra. Brock tisztában volt vele, hogy Longstaffnak hatalmában áll kitoloncoltaim, és nem akart párbajozni az admirálissal. Ugyanakkor dühös is volt magára, amiért hagyta, hogy belevonják a nyílt ellenségeskedésbe. – Bocsánatát kérem, uram, amiért felfuvalkodottnak neveztem.

– Én pedig bocsánatot kérek, mert utasítottak rá.

– Nos, azt hiszem, egyelőre berekesztherjük a tanácskozást – mondta nagy megkönnyebbüléssel Longstaff. – Igen... Köszönöm a tanácsait, uraim. A döntést egyelőre elnapoljuk. Szükségünk van egy kis gondolkodási időre, nemdebár?

A tábornok feltette medvebőr sisakját, tisztelgett, majd nagy sarkantyú- és kardcsörtetés közepette az ajtó felé indult.

– Jut is eszembe, tábornok úr – vetette oda közömbösen Struan –, úgy hallottam, hogy a flotta bokszmérkőzésre hívta ki a hadsereget.

A tábornok, akinek keze már a kilincsgombot fogta, megtorpant, s megint elöntötte az epe, mert eszébe jutott, milyen megjegyzésekkel illette korábban az admirális a katonáit. – Igen, így van, de attól tartok, ez nem lesz valami kemény küzdelem.

– És ugyan miért nem, tábornok? – kérdezte dühödten az admirális, akinek most eszébe jutott, milyen megjegyzésekkel illette korábban a tábornok az ő kedves tengeri medvéit.

– Mert szerintem a mi emberünk fog győzni, uram. Méghozzá minden különösebb erőfeszítés nélkül.

– Mi volna, ha a bál napján rendeznék a meccset? – javasolta

Struan. – Megtiszteltetésnek tekintenénk, és felajánlanánk egy kis tiszteletdíjat is a győztes részére. Mondjuk, ötven guinea-t.

– Ez nagyon nagylelkű öntől, Struan, de nem hiszem, hogy a hadsereg fel tudna készülni addigra.

– A bál napján, istenemre! – mondta paprikavörösen a tábornok.

– Száz guinea-t teszek a mi emberünkre!

– Áll! – vágta rá uniszónóban az admirális és Brock.

– Tartom a százat mindkettejük ellen! – A tábornok sarkon fordult és kiviharzott.

Longstaff töltött magának egy kis sherryt. – Admirális?

– Nem, köszönöm, uram. Azt hiszem, visszamegyek a hajómra. – Az admirális fölkapta a kardját, odabiccentett Struannak és Brocknak, tisztelgett és távozott.

– Sherryt, uraim? Horatio, volna olyan szíves...?

– Természetesen, excellenciás uram – felelte boldogan Horatio, hogy végre csinálhat valamit.

– Köszönöm. – Brock kiürítette a poharát, majd Horatio felé nyújtotta, hogy töltse tele. – Hát ez finom. Kitűnő ízlése van, excellenciás uram. Nem találod, Dirk cimbora?

– Kénytelen vagyok nyomatékosan tiltakozni a magatartása ellen, Mr. Brock. Megbocsáthatatlan dolog ilyesmiket mondani, és...

– Igen, uram – vágott közbe Brock, a bűnbánót játszva. – Önnek igaza van. Én voltam a hibás. Még szerencse, hogy ön itt a legmagasabb rangú méltóság. Mikor bocsátja ki a kikötő megnyitására vonatkozó rendeletet?

– Nos... hm... nem kell elkapkodni. Előbb ezeket az átkozott anarchistákat kell elintézni.

– Na és miért ne lehetne a kettőt egyszerre? – kérdezte Struan. – Amint excellenciád visszaér Hongkongra. Miért ne adnánk Britannia kínai alattvalóinak sportszerű esélyt? Deportáljuk, de ne

korbácsoljuk és ne bélyegezzük meg őket. Ez így sportszerű, Tyler?

– Ha te mondd, és őexcellenciája is egyetért... – válaszolta nagylelkűen Brock. A kereskedelem óriási forgalmat bonyolított le. A *Gray Witch* az Angliába tartó hajók élén már messze kint járt a tengeren. A Boldogság-völgyben sorra épültek a házak. Culum és Struan között nyílt ellenségeskedés feszült. És most Hongkong szabadkikötő lesz. Igen, Dirk, ujjongott magában, még neked is hasznodat lehet venni. Vág az eszed, mint a borotva. A vámmentes kikötő jóváteszi minden eddigi ördögi praktikádat. És a gőzhajóink révén két éven belül csődbejuttatunk. – Igen – tette hozzá –, ha egyetértenek mindketten. De nemsokára rá fogunk kényszerülni, hogy elővegyük a korbácsot és a tüzes billogot.

– Nagyon remélem, hogy erre nem kerül sor – mondta Longstaff. – Gusztustalan dolog. Mindenesetre a törvénynek érvényt kell szerezni, és a bűnözőkkel el kell bánni. Van egy kitűnő megoldásom, uraim, a... Hogy is nevezte őket, Mr. Brock? Ja, igen, háromszögeseknek. Ezentúl így fogjuk hívni őket. Horatio, készítsen kínai írásjelekkel egy listát azoknak a tongoknak a nevééről, amelyeket Csing-szo őexcellenciája említett, és majd csatoljuk a rendelethez. Addig is, míg átgondolom, írja a következőket: „Az alant felsorolt tongokat törvényen kívülnek nyilvánítjuk, s a jövőben csak mint háromszögeseket fogjuk említeni őket. A háromszögek tagjaira azonnali deportálás vár, és kiszolgáltatjuk őket a kínai hatóságoknak. Az Őfelsége Britannia királynője kormánya elleni lázadás szítását – vagy az őfelsége Kína császára elleni lázadást – akasztással büntetjük.”

A falu, Aberdeen, sötéten, nyirkosán és némán terült el a telihold alatt. Az utcák kihaltak voltak, a viskók ajtajai szorosan bereteszelve. A sáros, nyugodt víz tükrén szampanok százai horgonyoztak. Jóllehet ugyanúgy zsúfolásig voltak tömve emberekkel, mint a viskók, nem hallatszott felőlük semmi nesz, fedélzetükön nem látszott mozgás.

Struan a megbeszélte helyen állt: közvetlenül a falu szélén, ahol kettéágazik az ösvény, a kút mellett. A kút kőből rakott kávájára három lámpást helyezett. Egyedül volt, s zsebórája szerint közelgett már az idő. Azon gondolkodott, hogy vajon a falu, a szampanok vagy talán a kopár hegyek irányából bukkannak-e fel Vu Kok emberei. Vagy esetleg a tenger felől?

Fürkész szemmel nézte a tengert. A hullámokon kívül semmi sem mozdult. Valahol odakint a sötétségben, élesen a szélnek vitorlázva, ott volt a *China Cloud*, s rajta harckészültségben lévő emberei. Messzebb voltak annál, hogysem láthatták volna Struant, de a lámpák fényét szemmel tudták tartani. Struan azt a parancsot adta nekik, hogy ha a lámpák fénye hirtelen kialszik, nyomban szálljanak csónakokba, s muskétákkal, kardokkal felfegyverkezve siessenek a partra.

A part felől a magával hozott maroknyi csapat fojtott hangjait sodorta felé a szél: a két kutter mellett várakoztak fegyveresen, készenlétben, ugyancsak figyelve a lámpák fényét. Struan hegyezte a fülét, de nem tudta kivenni, miről beszélgetnek. Nagyobb biztonságban lennék teljesen egyedül, gondolta. Nincs szükségem kíváncsi szemekre. Viszont fegyvertelenül, testőrség nélkül partra szállni örültség volna. Vagy ami még rosszabb, kihívnám magam ellen a zoszt...

A falu csöndjében valahol felugatott egy kutya: Struan mozdulatlanra dermedt. Feszülten figyelt, hallgatózott, kereste a

mozgó árnyalakokat. De semmi sem mozdult, s Struan rájött, hogy csupán egy hulladékban kotorászó kutyát hallott. Megint nekitámaszkodott a kút kávéjának, és megnyugodott; örült, hogy ismét itt van a szigeten. Elégedetten gondolt rá, hogy Mejmej és a gyerekek biztonságban vannak a házban, amit a Boldogság-völgyben építtetett a számukra.

Robb és Culum gyakorlotta a teendőket, amíg távol volt. Így hát elkészült a kis ház, körülötte a fal, és abban az erős kapuk. Kétszázötven ember dolgozott rajta éjjel-nappal.

Még sok apró-cseprő munka volt hátra, amit el kellett végezni, s ott volt a beültetésre váró kert is, de maga a ház lakható és jórészt bútorozott. A ház téglából épült, volt egy tűzhelye is, a teteje pedig fából készült. A szobák mennyezetén gerendák húzódtak végig. A falak nagy részét tapéta borította, csupán néhány volt egyszerűen lefestve, és valamennyi ablaka be volt üvegezve.

A tengerre néző házban külön lakrésze volt a ház urának, volt benne egy ebédlő és egy tágas nappali. A nyugati oldalon rácsozat választott el a ház többi részétől egy külön kis birodalmat: itt voltak Mejmej és a gyerekek szobái, mögöttük pedig a szolgálók hálójai.

Struan két nappal ezelőtt vitte el Mejmejt, a gyerekeket és Ah Szamot, a dajkát a házba, és beköltöztette őket. Amikor Kantonból visszatért, egy fiatal, megbízható szakácsot is magával hozott – Lim Dinnek hívták –, valamint egy mosóasszonyt és néhány tudásgyűjtőt – így nevezték a kezdő szolgálólányokat.

Annak ellenére, hogy egyetlen európai sem látta Mejmejt, a legtöbbjük biztosra vette, hogy a Tajpan a szeretőjét költöztette be Hongkong első szilárd lakóházába. Vigyorogva emlegették egymás között a dolgot, vagy pusztán irigységből fitymálták. A feleségüknek azonban egy szót sem szóltak. Úgy gondolták, megfelelő időpontban majd ők is idehozzák a szeretőjüket – így hát minél kevesebbet beszélnek az ügyről, annál jobb. A gyanakvó feleségek nem csináltak patáliát. Semmit sem tehettek.

Struan nagyon elégedett volt a házzal és azzal a tempóval, amellyel az üzletház és a raktárak épültek. Ugyanilyen elégedett volt azzal az eredménnyel, amit a Culummal szemben tanúsított nyílt ridegsége hozott. Culum titokban beszámolt neki róla, hogy Brock már megtette az első, puhatolózó kísérleteket, és hogy Wilf Tillman meghívta a Cooper-Tillman cég fényűző luxussal berendezett állóhajójára, ahol fejedelmi módon megvendégelte.

Culum elmesélte, hogy mindenki csak a kereskedelemről beszél – hogy Ázsia jövője azon áll vagy bukik, mennyire tudnak egymással együttműködni, főként a különböző angolszász nemzetiségek. Elmondta, hogy egy vacsora alkalmával látta Shevaunt: gyönyörű volt és eleven.

Egy hal vetette föl magát a vízből, egy pillanatra szinte megállt a levegőben, majd visszaesett. Struan egy percig figyelt, hallgatózott, majd megint szabadjára engedte gondolatait.

Shevaun jó parti lenne Culum számára, gondolta szenvtelenül. Vagy nekem. Igen. Remek háziasszony lenne belőle, ékessége azoknak az estélyeknek, amiket Londonban fogok adni a lordoknak, ladyknek és a képviselőknek. No és a miniszterek részére. Vegyek magamnak bárói címet? Tízet is vásárolhatnék. Ha a *Blue Cloud* elsőnek ér haza. Vagy másodiknak, de még ha harmadiknak is – csak az a lényeg, hogy hazaérjen. Ha rendben lebonyolódik az ideai kereskedelmi szezon, grófságot is vehetek magamnak.

Shevaun elég fiatal. Komoly hozományt és érdekes politikai kapcsolatokat hozna magával. No és mi lesz Jeff Cooperrel? Fülíg bele van bolondulva abba a lányba. De ha Shevaun kikoszarazza, az az ő baja.

No és Mejmej? Kizárna egy kínai feleség a legfelsőbb körökből? Nyilván. Nagyon sokat nyomna ellenem a latban. Ez számításba se jöhet.

Megfelelő feleség nélkül Angliában lehetetlen bekapcsolódni a társasági életbe. A diplomáciai ügyeket többnyire a fényűző

szalonokban intézik. Talán egy lord, egy gróf vagy egy miniszter lánya? Várd csak ki, amíg hazaérsz. Van még elég idő erre gondolni.

Van?

A szampanok között eszeveszetten csaholni kezdett egy kutya, majd felvonított, ahogy a többiek nekiestek. Elhalkultak, felerősödtek az élet-halál küzdelem hangjai, aztán vége lett. Ismét csend szállt a környékre, csupán a győztesek alattomos morgása, dulakodása, marakodása hallatszott, amint lakmározni kezdtek.

Struan, háttal a lámpásoknak, a szampanokat figyelte. Egy árnyalakot látott mozdulni, aztán egy másikat, s csakhamar egy kisebb csoport kínai hagyta el csendben az úszó falut, s szállt partra. Struan észrevette Scraggert.

Könnyedén maga előtt tartva pisztolyát, nyugodtan várakozott, tekintetével Vu Kokot kereste a sötétségben. A kínaiak nesztelenül közeledtek az ösvényen, Scragger elővigyázatosan a csoport közepén haladt. A kútnál megálltak, és Struanra meredtek. Mindannyian fiatalok voltak, húsz-egynéhány évesek, valamennyi fekete zubbonyt és nadrágot viselt, lábukon szandált, arcukat széles karimájú kulikalap takarta.

– Szerencsés jó estét, Tajpan – szólt halkán Scragger. Éberén figyelt, készen állt rá, hogy bármely pillanatban visszavonuljon.

– Vu Kok hol van?

– Vu Kok a bocsánatát kéri, de nagyon el van foglalva. Itt van a száz ember. Válassza ki közülük, akit akar, aztán tűnjünk el innen.

– Mondja meg nekik, hogy álljanak tízes csoportokba, és vetkőzzenek le.

– Azt mondta, vetkőzzenek le?

– Igen. Vetkőzzenek, a teremtésit!

Scragger elkerekedett szemmel bámult Struanra, aztán visszament az embereihez, s halkán mondott nekik valamit kínaiul. A kínaiak pusmogni kezdtek, majd tízes csoportokra különültek, és

levetették ruhájukat.

Struan intett az első tíznek, hogy lépjenek oda a lámpásokhoz. Volt csoport, amelyből csak egy embert választott ki, másokból kettőt-hármat, de olyan is akadt, amelyből egyet sem. Nagyon gondosan megszűrte az embereket. Tudatában volt annak, hogy most egy olyan speciális alakulatot válogat össze, amelynek tagjai fogják megtisztítani előtte a Kína szívébe vezető utat. Mármost abban az esetben, ha sikerül rájuk kényszerítenie az akaratát. Azokat a férfiakat, akik nem néztek a szemébe, azonnal kizárta. Nem vette számításba azokat, akiknek vékony, gondozatlan volt a copfjuk. Kiszűrte a gyenge fizikumúakat. Jó pontnak számította, ha valakinek himlőhelyes volt az arca – tudta, milyen pusztítást visz végbe a himlő a tengerjáró hajókon, s tudta azt is, hogy az az ember, aki elkapta a járványt, és felépült belőle, az már nem kapja el többé, erős, és ismeri az élet értékét. Ugyanígy értékelte azokat, akik közömbösen viselték meztelenségüket. Azokat, akiken látszott, hogy dühösek, amiért le kellett vetkőzniük, kínos gondossággal vette szemügyre, jól tudván, hogy az erőszak és a tenger édestestvérek. Néhány embert pusztán a szemükben lobogó gyűlölet miatt választott ki, néhányat csupán azért, mert rájuk nézve valami megérzése támadt.

Scragger egyre fokozódó ingerültséggel figyelte a válogatást. Kihúzta a kését, s többször egymás után a földbe hajította.

Végül aztán befejeződött a válogatás. – Ezeket választom. Mindenki felöltözhet.

Scragger parancsot vakkantott, s a férfiak felöltöztek. Struan néhány papírlapot vett elő, és átnyújtotta Scraggernek.

- Ezeket olvassa föl nekik.
- Mi ez?
- A szerződési feltételek. Az ötesztendei szolgálattal kapcsolatos járandóságok és kötelezettségek. Mindegyikük aláír egyet.
- Nem tudok olvasni. És minek kellenek ezek a papírok, he? Vu

Fang-csoj megmondta nekik, hogy öt esztendeig maga a gazdájuk.

Struan egy másik, kínai írásjelekkel írt papírt nyújtott át neki. – Adja ezt oda valakinek, aki tud olvasni. Valamennyiük aláírja, vagy nem fogadom el őket, és felbontom az egyezséget.

– Hát maga aztán megadja a módját... – Scragger elvette a papírt, s a kiválasztottak csoportjából odaintett magához egy alacsony, himlőhelyes arcú kínait. A férfi odament hozzá, kezébe vette a papírt, s a lámpás fényében tanulmányozni kezdte. Scragger hüvelykujjával az elutasítottak felé bökött, akik erre eltűntek a szampanok irányában.

A himlőhelyes olvasni kezdett.

– Mi a neve?

– Fong.

– Milyen Fong?

– Fong, meg ahogy tetszik magának. Ki tudja, milyen neveik vannak még ezeknek a majmoknak?

A kínaiak feszülten figyelték Fong szavait. Egy bizonyos ponthoz érkezve fojtott, ideges röhögcsélés hulláma söpört át rajtuk. – Mi az a mulatságos? – kérdezte Scragger kantoni nyelvjárásban. Fong hosszas magyarázatba fogott.

Scragger Struan felé fordult: – Ez meg mit jelentsen, he? Meg kell ígérniük, hogy öt esztendeig nem ciceréznek és nem házasodnak? Ez nem tisztességes. Mit gondol, kik ezek?

– Ez csupán a szokásos záradék, Scragger. Minden szerződésben benne van.

– Matrózokkal nem szokás szerződéseket kötni, a mindenit!

– Ezekből az emberekből kapitányok és tisztek lesznek, tehát szükség van a szerződésekre. Hogy törvényes legyen.

– Szerintem ez akkor sem helyénvaló. Azt akarja mondani, hogy öt esztendőn át nem vihetnek ágyba nőt?

– Ez csak formalitás. Viszont nem házasodhatnak.

Scragger a kínaiakhoz fordult, s rövid beszédet tartott nekik, amire megint nevetni kezdtek. – Azt mondtam nekik, úgy engedelmeskedjenek magának, mint magának a magasságos Atyaúristennek. Kivéve a cicerézést. – Megtörölte izzadt arcát. – Vu Fang-csoj megmondta nekik, hogy öt esztendőre a magáé lesznek. Úgyhogy nincs miért idegeskedni.

– Maga miért olyan ideges, he?

– Semmiért. Semmiért, ha mondom.

Fong folytatta a felolvasást. Az emberek némán hallgatták, aztán valaki megkérte, hogy ismételjen meg egy pontot. Scragger érdeklődése fokozódott. A járandóságról volt szó. A leendő kapitányoknak az első évben ötven font jár, hetven a másod- és harmadtiszteknek, száz, amikor leteszik az első tiszti, és százötven, amikor a kapitányi vizsgát. A kapitányoknak a hajóval szerzett haszon hatvanadrésze jár. Ha három hónapon belül megtanulnak angolul, húsz font jutalom illeti meg őket.

– Százötven font több, mint amennyit tíz esztendő alatt keresnek.

– Akar középük állni?

– Köszönöm alássan, én meg vagyok elégedve a jelenlegi munkaadómmal. – Összeráncolta a homlokát: valami szöget ütött a fejébe. – Vu Fang nem fizetne ennyit – mondta gyanakvóan.

– Őt nem fogom megkérdezni. Ezek az emberek meg fognak dolgozni minden pennyért, efelől biztos lehet. Különben kitesszük őket.

– Amíg maga fizeti őket, felőlem annyi pénzt fecséreln rájuk, amennyit csak akar.

Miután Fong felolvasta a szerződést, Struan minden emberrel aláíratott – kínai írásjelekkel – egy példányt. Mindegyikük tudott írni. Ezután felszólította a kínaiakat, hogy bal tenyerüket mázolja be pecsétintával, és nyomják oda a papír hátoldalára.

- Ez meg mire való?
- Minden tenyér lenyomata más. Most már ismerem mindegyiküket, bármi legyen is a nevük. Hol vannak a fiúk?
- Az emberek szálljanak be a csónakokba?
- Igen. – Struan Fong kezébe nyomta az egyik lámpást, és a part felé mutatott. A többiek szótlanul követték.
- Okosan csinálta a kiválasztást, meg ezt a papírdolgot, Tajpan. Maga nagyon agyafúrt ember. – Scragger elgondolkozva rágcsálta a kése nyelét. – Hallottam, hogy jól kitolt azzal a Brockkal. Az ezüsttel kapcsolatban is.

Struan hirtelen támadt gyanakvással nézett vissza Scraggerre. – Brock szerint európaiak is voltak a támadók között. Maga volt az egyik?

– Ha Vu Fang engem küldött volna, akkor nem vallunk kudarcot. Vu Fang nem kedveli az ilyesmit. Biztos valami környékbeli csürhe volt. Rettenetes. – Scragger merőn bámult a sötétbe. Amikor megbizonyosodott felőle, hogy kettesben maradtak, titokzatos hangon suttogni kezdett: – Vu Kok fucsieni. Kemojból származik, onnan fentebbről, a part mellől. Ismeri azt a szigetet?

– Igen.

– Szent Iván éjjelén ünnepséget rendeznek. Vu Kok is biztosan ott lesz. Valami olyasmiről van szó, ami az őseivel kapcsolatos. – Scragger szeme gonoszul felcsillant. – Ha egy-két fregatt arra járna, úgy el lehetne kapni, mint egy hordóbaszorult mocskos csatornapatkányt.

Struan komoran mosolygott. – Na, ne mondja!

– Igazat mondok, istenemre! Megesküszöm magának mindenre, ami szent. Az a tetves rászédett, hogy esküdjek meg magának valamire, ami nem volt igaz, és ezt nem bocsátom meg neki. Scragger esküje van olyan jó, mint a magáé!

– Na, persze... Gondolja, hogy megbízom egy olyan emberben, aki

viperaként mar bele a saját gazdája kezébe?

– Vu Kok nem a gazdám. Nekem csak Vu Fang parancsol, senki más. Neki esküdtem hűséget, nem másnak.

Struan elgondolkozva méregette Scraggert. – E felől a Szent Iván-
éj felől még gondolkodom.

– Esküszöm magának. Azt akarom, hogy halálát lelje, a keservit neki! Egy férfi és a kárhozat között nem áll egyéb, mint az esküje. Az a disznó rávett, hogy megszegjem. Az isten verje meg, azt akarom, hogy meglakoljon ezért!

– Hol vannak a gyerekek?

– Tényleg uracsokat fog nevelni belőlük?

– Siessünk, szeretnék már végezni.

Scragger megfordult, és füttyentett egyet. A szampanoktól három kis árnyalak vált el. A fiúk óvatosan lelépdeltek a rozoga járópallón, majd futva indultak felfelé az ösvényen. Amint a lámpások fényébe értek, Struan szeme kerekre tágult. Az egyik kínai volt. A másik eurázsiai. A harmadik egy szurtos angol süvölvény. A kínai fiú drága öltözéket viselt, vastag hajfonata szép copfba volt fonva. A kezében egy táskát tartott. A másik kettő szánalmas rongyai az angol fiúk öltözékét próbálták utánózni: kabátjuk házi szövésű anyagból készült, fejükön ütött-kopott, csúcsos tetejű kalap billegett, cipőjük és nadrágjuk házilag készült, durva öltések tartották össze őket. Mindkettőnek egy-egy bot volt a vállán, amelyről egy-egy batyu lógott.

Mindhárom gyerek elkeseredetten – és sikertelenül – próbálta leplezni nyugtalanságát.

– Ez itt Vu Pak-csuk – mondta Scragger. A kínai fiú idegesen meghajolt. – Vu Fang-csoj unokája, de nem Vu Koktól való. Ezek meg az én fiaim. – A kis süvölvényre mutatott, aki önkéntelenül összerezzen. – Ő Fred. Hatéves. Ő meg Bert, ő már hét.

Intett a fiúknak, akik most lekapták a kalapjukat, meghajoltak,

ijedten mormoltak valamit, majd apjukra néztek, hogy jól csinálták-e. Bert, az eurázsiai fiú, kalapja alá gyűrve viselte a copfját, amely most a hátára hullott. A másik ugyanúgy, mint az apja, kátrányba mártott kenderkötéldarabbal kötötte meg tarkóján koszos haját.

– Gyertek ide – mondta szentvélenül Struan.

A fehér bőrű fiú kézen fogta féltestvérét, s lassan közelebb léptek. Megálltak, szuszogni is alig mertek. Az angol fiú keze fejével megtörölte taknyos orrát.

– Te vagy Fred?

– Igen, nagyságos uram – suttogta alig hallhatóan a fiú.

– Nyisd ki a szád, fiam – szólt rá Scragger, mire a fiú harsány hangon elismételte: – Igen, nagyságos uram, én vagyok Fred.

– Én Bert vagyok, nagyságos uram. – Ahogy Struan ránézett, az eurázsiai gyerek összehúzta magát. Magas, jóképű fiúcska volt, a fogai gyönyörűek, bőre aranybarnán csillogó. A három gyerek közül ő volt a legmagasabb.

Struan Vu Pakra nézett. A fiú lesütötte a szemét, s cipője orrával a földet kezdte turkálni.

– Ő nem beszél angolul?

– Nem. Bert azonban beszél a nyelvén. Fred is tud egy-két szót. Bert anyja fucsieni. – Scragger egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

– Hol van anyád, Fred?

– Meghalt, nagyságos uram – felelte elakadó lélegzettel a gyerek.
– Meghalt, uram.

– Már két esztendeje – mondta Scragger. – A skorbut vitte el.

– Vannak a hajóikon angol nők?

– Akad néhányon. Menjetek távolabb, fiaim – mondta Scragger. A fiúk menekülésszerűen siettek arra a helyre, ahová a férfi mutatott, s ahol – immár hallótávolságon kívül – szobormereven megálltak. Vu

Pak egy pillanatig tétovázott, majd utánuk szaladt, s odaállt melléjük.

Scragger suttogóra fogta a hangját. – Fred anyja bűnöző volt. Tízévi száműzetésre ítélték, mert télvíz idején szentet lopott. Egy ausztráliai pap esketett össze minket, de kiugrott pap volt, így a házasság nem volt érvényes. De azért mi házasokként éltünk. Mielőtt az asszony meghalt, megesküdtem neki, hogy jól fogok bánni a fiúval.

Struan újabb papírokat vett elő. – Ezek azt tanúsítják, hogy én vagyok a fiúk gyámja. Amíg be nem töltik a huszonegyet. Ami a fiait illeti, aláírhatja a papírokat, de mi lesz Vu Pakkal? Csak rokon írhatja alá.

– Mindhárom aláírom. Tud adni egy példányt, hogy megmutassam Vu Pangnak? Hogy lássa, mit írtam alá.

– Igen. Kaphat egyet.

Struan nekifogott, hogy beírja a neveket, de Scragger megállította. – Tajpan! Ne a Scragger nevet írja a fiaim papírjára, írjon egy másik nevet. Bármit, amit akar... de ne mondja meg nekem – tette hozzá gyorsan. – Bármilyen név megfelel, amit jónak tart. – A homlokán izzadság gyöngyözött. Remegtek az ujjai, ahogy megfogta a tollat, és odakaparta névjelét a papírra. – Frednek el kell felednie engem. És az anyját is. Bertért tegyen meg mindent, he? Az ő anyja még a feleségem, és hitetlen létére nem is rossz. Tegyen meg értük mindent, és egy életre a barátja leszek. Erre esküszöm. Mindkettő megtanulta, hogyan kell rendesen imádkozni. – Két ujjá közt kifújta az orrát, majd a nadrágjába törülte a kezét. – Vu Pak havonta egyszer írjon Zsin-kuának. Ja igen, az iskoláztatásért meg a többiért küldje el a számlát Zsin-kuának. Évente egyszer. Ugyanabba az iskolába kell járniuk, és ugyanott kell lakniuk.

Intett a kínai fiúnak. Vu Pak vonakodva előbbre lépett. Scragger hüvelykjével a csónakok felé bökött; a fiú engedelmesen távozott. Scragger most a fiait intette magához.

– Én most elmegyek, fiaim.

A két gyerek odarohant hozzá, rácsimpaszkodott, kérlelték apjukat, hogy ne küldje el őket, patakzottak a könnyeik, magukon kívül voltak a rettegéstől. Scragger azonban ellökte őket, s erőt vett magán, hogy szilárd legyen a hangja. – Most menjetek. Fogadjatok szót a Tajpannak. Úgy fog bánni veletek, mintha apátok lenne.

– Ne küldj el minket, apám – siránkozott Fred. – Jó fiú leszek. Bert is jó lesz, apám, csak ne küldj el minket!

Ott álltak lesújtva, válluk megroskadt.

Scragger hangosan krákogott, majd köpött egyet. Aztán egy másodpercnyi tétovázás után előrántotta a kését, és elkapta Bert copfját. A kisfiú rémülten felsikoltott, és megpróbált kiszabadulni. Scragger azonban lenyisszantotta a varkocsát, s határozottan, de nem erősen pofon ütötte a gyereket, hogy magához térítse a sokkból.

– Jaj, papa – mondta remegő, vékonyka hangján Fred. – Tudod, hogy Bert megígérte a mamájának, hogy rendben fogja tartani a haját.

– Jobb, ha én vágom le neki, mielőtt még más teszi meg – válaszolta szintelen hangon Scragger. – Bertnek már nincs szüksége copfra. Ugyanolyan uracs lesz belőle, mint tebelőled.

– Én nem akarok uracs lenni, én otthon akarok maradni.

Scragger utoljára még beleborzolt Bert hajába. Aztán Fredébe is.

– Isten veletek, fiaim – mondta, majd elsietett, s magába ölelte a sötétség.

– Miért mégy el ennyire korán? – kérdezte Mejmej, elfojtva egy ásítást. – Kettő óra alvásod volt mostan éjszaka, az nem elég. El fogod veszíteni férfierődet.

– Elég legyen ebből! Különben is mondtam neked, hogy ne várj ébren. – Struan félretolta maga elől a reggelijét; Mejmej töltött neki még egy kis teát. Ragyogó reggel volt. A nap fénye betűzött a rácsos ablakokon, s finom mintákat rajzolt a padlóra.

Mejmej megpróbált nem venni tudomást a Boldogság völgy egész part menti részét betöltő kopácsolásról és fűrészelésről, de képtelen volt rá. Amióta csak három nappal ezelőtt beköltöztek, a környéket éjjel-nappal fülhasogató lárma töltötte be.

– Nagyon sok még a tennivaló, és meg akarok bizonyosodni felőle, hogy a bálra minden rendben van-e – mondta Struan. – Egy órával napszállta után kezdődik.

Mejmej beleborzongott a gyönyörűségbe, amikor a titokban tartott báli ruhára és annak szépségére gondolt. – Barbár szokás hajnalkor reggelizni.

– Hajnalban – javította ki Struan. – Különben sincs már hajnal. Kilenc óra van.

– Olyan, mintha hajnal volna. – Mejmej megigazította magán halványsárga selyemruháját, érezte, hogy mellbimbói erősen végigsúrolják a szövetet. – Mennyi ideig folytatódnak még ezek a borzalmasságos zajok?

– Körülbelül még egy hónapig. Vasárnap persze nem dolgoznak – felelte Struan, csak félig figyelve az asszonyra; azon járt az esze, mi minden vár még rá aznap.

– Ez túl nagy lárma – mondta Mejmej. – És ezzel a házzal is van valami rossz.

– Micsoda? – kérdezte közömbösen Struan, alig figyelve rá.

– Rossz érzés benne lenni, rettenetesen rossz. Hallod-e, biztos vagy benne, hogy jó a *feng-sui*?

– Feng micsoda? – nézett fel meglepetten Struan, ezúttal már teljes figyelemmel.

Mejmej megdöbbsent. – Te nem hívtad feng-suj embereket?

– Azok meg kicsodák?

– Magasságos mennybéli, Tajpan! – mondta magába roskadtan az asszony. – Te házat építesz, és nem kérdezed meg feng-suj? Micsoda rettentő butaság! Ajíjje! Én elintézem ma.

– Mit csinál az a feng-suj úriember azon kívül, hogy pénzt kér? – kérdezte savanykás arccal Struan.

– Azt csinálja, hogy megnézi, jó-e feng-suj.

– Az isten szerelmére, áruld már el, mi az a feng-suj!

– Ha feng-suj rossz, gonosz szellem bejön a házba, és akkor a te zszod rettenetesen rossz lesz, és kapsz rettenetes betegségeket. Ha feng-suj jó, akkor nem jön be gonosz szellem. Feng-sujt ismeri mindenki.

– De te jó keresztény vagy, és nem hiszel a gonosz lelkekben meg az ilyen hókuszpókuszokban.

– Teljesen így van, Tajpan, de házakban rettenetesen fontos a feng-suj. Ne feledd el, hogy ez itt Kína, és Kínában...

– Jól van, Mejmej – vágott közbe rezignáltán Struan. – Hívd fel azt a feng-suj embert, és csináltasd meg vele azt a varázslatot, ha annyira akarod.

– Feng-suj ember nem csinál varázslatot – magyarázta fontoskodva Mejmej. – Ő csak megnézi, jó helyen áll-e ház Menny-Föld-Levegő áramaiban. És hogy nincsen-e sárkány nyakára építve.

– Mi?

– Jóságos ég! A sárkány nyakára építeni rettenetes lenne, mert sárkány, aki földben alszik, nem tudna tőle nyugodtan aludni.

Jóságos ég, remélem, nem vagyunk a nyakán...! Vagy a fején! Te tudnál úgy aludni, házzal a nyakadon vagy fejedén? Persze hogy nem! Ha sárkány álmát megzavarják, természetesen fantasztikus legnagyobb rossz dolgok történnek. Azonnal el kellene költöznünk!

– Nevetséges!

– Fantasztikusan nevetséges, de akkor is költözünk el. Én vigyázok miránk. Nagyon fontos, hogy asszony vigyázzon urára meg családjára. Ha mi sárkányra építettünk, elmegyünk.

– Hát akkor azt ajánlom, mondd meg annak a feng-sujnak, hogy eszébe ne jusson bármiféle sárkányt találni itt, a keservit!

Mejmej fölszegte a fejét. – A feng-suj ember nem tanít téged hajót vitorlázni – akkor miért tanítanád te őt sárkányokról, hallod-e? Rettentően kényes munka feng-suj embernek lenni. – Struan boldog volt, hogy Mejmej megint régi önmagára emlékeztet. Már korábban feltűnt neki, hogy mióta az asszony visszatért Macauból Kantonba, s később aztán a Hongkongba vezető úton is, sértődöttnek, szórakozottnak látszik. Főleg az utóbbi néhány napban. És igaza van: a lárma csakugyan rettenetes.

– No, akkor én megyek.

– Nem baj, ha ma meghívom Mary Sinclairt?

– Nem baj. De nem tudom, hol van most... azt se tudom, megérkezett-e már.

– A zászlóshajón van. Tegnap jött amájával, Ah Tattal meg báli ruhájával. Fekete ruha, és nagyon csinos. Fog kerülni neked kettőszáz dollárba. Ajíjje, ha te hagynád nekem elintézni ruhát, én megtakarítanék neked hatvan vagy hetven dollárt. Mary kajütje a bátyja kajütje mellett van.

– Honnan tudod te mindezt?

– Az ő amája Ah Szam anyja nővérének negyedik lánya. Mi haszon volna ilyen lisztes képű szolgálón, mint Ah Szam, ha nem mond mindig el anyjának mindent, meg nem csinál kapcsolatokat?

– És hogyan beszélt Ah Szam az anyjával?

– Jaj, Tajpan, te olyan fura vagy! – kiáltott Mejmej. – Nem anyjával, hanem velem. Minden kínai szolgáló nevezi úrnőjét „anyámnak”. Úgy, ahogy téged „apámnak”.

– Ezt nem is tudtam.

– Minden szolga „apámnak” nevezi ház urát. Ez ősi szokás, és nagyon udvarias, így Mary szolgálója, Ah Tat elmondta Ah Szamnak. Ah Szam pedig, aki egy semmirekellő, lusta kukac, elmondta „anyjának”. Ez tényleg nagyon egyszerű. Ja igen, hogy teljesen jól mondjam: ha te beszélnél kínaiul, te neveznéd Ah Szamot „lányomnak”.

– Miért akarod elhívni Maryt?

– Ő van egyedül, nem tud beszélni kivel. Én csak kantoniul fogok beszélni, te ne aggódj. Ő tudja, hogy itt vagyok.

– Honnan?

– Ah Szam mondta Ah Tatnak – felelte Mejmej olyan hangsúllyal, mintha egy gyereknek magyarázna. – Ilyen érdekes hírt persze Ah Tat elmondott anyjának, Marynek. Az az öreg lotyó, Ah Tat, kincsesbányája titkoknak.

– Ah Tat lotyó?

– Jaj, magasságos ég! Ez csak van egy képszó. Neked tényleg kellene feküdnöd vissza. Ma reggel nagyon együgyű vagy.

Struan felhajtotta a teáját, és eltolta maga elől a tányért. – Nem is csodálom, annyi badarságot hallottam. Longstaffnál ebédelek, majd beszólok Marynek. Mit mondjak neki, mikorra jöjjön?

– Köszönöm, Tajpan, ne fáradj vele. Ah Szam jobb lesz. Akkor senki sem fogja tudni a titkot, csak a szolgálók, de ők különben is tudnak mindent, sebaj.

Lim Din lépett be az ajtón. Amellett, hogy szakács volt, egyben Struan személyes szolgálója is. Ötvenöt körüli, apró, köpcös emberke, tisztára mosott fekete nadrágot és fehér zubbonyt viselt. Kerek,

boldog arcában szúrós, ravasz szemek ültek. – Uram! Úrnő és uram jön lát ide. Lehet?

– Milyen uram? – Struant meglepte a dolog: ki lehet ennyire udvariatlan, hogy hívatlanul beállít?

Lim Din fölvent a vállát. – Uram meg úrnő. Akar lát, milyen uram, milyen úrnő?

– Na, sebaj – mondta Struan, és felállt az asztaltól.

– Vendégeket vársz? – kérdezte Mejmej.

– Nem. – Struan kísértelt a kis előtérbe, kinyitotta a szemben lévő ajtót, majd becsukta maga mögött. Egy folyosóra jutott, amely a ház előtt lévő elkülönített szállásokhoz vezetett. Abban a pillanatban, amint a folyosóra lépett, tudta, hogy Shevaun a látogató: annak a különleges török parfümnek a kellemes illata érződött a levegőben, amit csak Shevaun használt.

Struan szívverése felgyorsult, hosszú léptekkel haladt végig a folyosón, puha bőrből készült, rövid szárú csizmáinak sarka kopogott a kőlapokon, s mire belépett a nappaliba, már el is szállt a haragja.

– Jó reggelt, Tajpan – mondta Shevaun.

Shevaun húszesztendős volt, és kecses, akár egy gazella. Sötétvörös haját, amely sötétebb volt, mint Struané, hosszú loknikban viselte. Tizennyolc hüvelykes dereka fölött csak úgy duzzadoztak telt keblei a diszkrét dekoltázsban. Tucatnyi alsószoknyája alól finom bokák és kecses lábak villantak ki. A főkötője zöld volt, napernyője rikító narancsszín. Hát igen, gondolta Struan, napról napra csinosabb.

– Jó reggelt, Shevaun, jó reggelt, Wilf.

– Jó reggelt. Bocsásson meg, amiért hívatlanul betoppantunk. – Wilf Tillman rendkívül kényelmetlenül érezte magát.

– Ugyan már, bácsikám – vetette oda dévajul Shevaun. – Régi szép amerikai szokás minden jót kívánni az új házhoz.

– De most nem Amerikában vagyunk, húgom. – Tillman szerette volna, ha ma ott lennének. És azt is szerette volna, hogy unokahúga szépen férjhez menjen Jeff Cooperhez, és ezzel letehesse válláról a felelősséget. Fene ebbe a Shevaunba. És a fene ebbe a Jeffbe, gondolta. Bárcsak végre hivatalosan is megkérné a kezét! Abban az esetben egyszerűen bejelenteném a házasságot, és le volna tudva az egész. De ez a vacillálás nevetséges. „Adj neki időt. Rengeteg időnk van még” – mondogatja örökösen Jeff. Én viszont átkozottul jól tudom, hogy most, ezzel az előzvegyült Struannal a közelünkben, nagyon kevés időnk van. Abban egészen biztos vagyok, hogy Shevaun kivetette a hálóját a Tajpanra. Különben mi másért ragaszkodott volna hozzá, hogy most idejöjjünk? Különben mi másért kérdezősködne folyton felőle?

Míg oda nem értek Struan *házához*, egész úton azon töprengett, hogy vajon okos dolog volna-e, ha Struan és Shevaun összeházasodna. Kétségtelenül jelentene bizonyos üzleti előnyöket... Struan azonban tökéletesen szembehelyezkedik az amerikai életmóddal: egyszerűen nem hajlandó megérteni.

Nyilván ellenünk hangolná Shevaunt, gondolta Tillman. Jeff dühöngene, és valószínűleg kilépne a cégből. Ez ellen semmit se tehetnék. Ha pedig a cég zátonyra fut, nincs több pénz John bátyám számára, hogy olyan fényűző életmódot folytasson Washingtonban. A politika drága mulatság, de a politikai támogatás hiánya nagyon megnehezítené a család dolgát, még hozzá egy olyan időszakban, amikor minden centre szükségünk van azok ellen az átkozott északiak ellen. Na, nem: ez ki van zárva. Shevaun Jeffhez fog hozzámenni, nem a Tajpanhoz, és kész.

– Bocsánat, hogy hivatlanul beállítottunk – ismételte.

– Örömmel látom mindkettejüket. – Struan Lim Dinre nézett, s az üvegek és a poharak felé intett. – Sherry?

– Köszönjük, de azt hiszem, nekünk tulajdonképpen már mennünk kellene – felelte Tillman.

Shevaun felnevetett, fitos orra bájosán elfintorodott. – De hiszen még csak most érkeztünk. Elsőként akartam minden jót kívánni a házához, Tajpan.

– A kívánsága teljesült. Foglaljanak helyet. Örülök, hogy eljöttek.

– Hoztunk néhány ajándékot a ház részére. – Shevaun kinyitotta táskáját, s egy kis cipót, egy apró sótartót meg egy üveg bort vett elő belőle. – Régi szokás: szerencsét hoz a házra. Egyedül jöttem volna, de a bácsikám azt mondta, ez a lehető legrosszabb modorra vallana. Egyáltalán nem ő a hibás.

– Örülök, hogy eljöttek. – Struan a kezébe vette a cipót; aranybarna színű volt, ropogós, jó illatú.

– Magam sütöttem az este – mondta Shevaun.

Struan letört egy darabot, és megkóstolta. – Remek!

– Tulajdonképpen nem volna szabad megenni. Ez a kenyér voltaképpen afféle szimbólum. – Megint felkacagott, kezébe vette a táskáját és a napernyőjét. – Most pedig, mivel elvégeztem a kötelességemet, elmegyünk.

– Nem engedhetem így el az első vendégeimet. Ragaszkodom hozzá, hogy legalább egy pohárka sherryt megigyanak.

Lim Din odahozta a poharakat. Shevaun fogott egyet, s kényelmesen elhelyezkedett. Wilf Tillman a homlokát ráncolta. Lim Din elkacsázott.

– Csakugyan maga sütötte? Teljesen egyedül? – kérdezte Struan.

– Roppant fontos, hogy egy lány értsen a sütéshez-főzéshez – nézett vissza rá kihívó tekintettel Shevaun.

Tillman belekortyolt a sherrybe. – Shevaun jól főz.

– Mindennap meg fogok enni egy ilyen cipót – mondta Struan. Egy nagy bőrszékben ült, s most fölemelte poharát. – Egészségükre!

– A magáéra is.

– Csinos ez a ház, Tajpan.

– Köszönöm. Ha majd kész lesz, szeretném megmutatni magának az egészet. – Struan tudta, mennyire kíváncsi Shevaun, hogy vajon igaz-e a szóbeszéd Mejmejjel kapcsolatban. – Aristotle azt mondta, gyengélkedett, mióta utoljára láttam.

– Csak meg voltam fázva – felelte Shevaun.

– Csináltat még egy portrét?

– Még gondolkodom rajta – válaszolta nyugodtan Shevaun. – Drága öreg Mr. Quance... Annyira csodálom a festményeit. A bácsikám meg én állandóan arra ösztökéljük, töltsön el egy szezont Washingtonban. Egy vagyont kereshetne.

– Véleményem szerint ebben az esetben biztos vendégre számíthatnak. – Struan eltűnődött: vajon őszinte-e Shevaun arcán az az ártatlan kifejezés, vagy csak színleli. Tillmanre pillantott. – Hogy megy az üzlet?

– Köszönöm kérdését, kitűnően. Jeff ma délután jön meg Kantonból. A kolónián remekül megy az üzlet. Maga nem megy vissza?

– Néhány nap múlva.

– Hallom, hogy a *Blue Cloud* és a *Gray Witch* fej fej melletti versenyt folytat. Az egyik hajónk Szingapúrból jövet szembetalálkozott velük: teljes sebességgel haladtak. Sok szerencsét.

A két férfi udvariasan eltársalgott az üzleti ügyekről, de valójában egyiküket sem érdekelte igazán a másik véleménye. Shevaun ezalatt a sherryjét kortyolgatta, és Struant tanulmányozta. Struan könnyű, jól szabott, elegáns gyapjúöltönyt viselt.

Férfi vagy a talpadon, Dirk Struan, gondolta Shevaun. Lehet, hogy még nem tudsz róla, de feleségül fogsz venni. Kíváncsi volnék rá, vajon milyen lehet a kínai szeretőd: érzem a házban a jelenlétét. Szerető ide vagy oda – én vagyok a hozzád való lány. És ha én egyszer a feleséged leszek, sokáig nem lesz rá szükséged, hogy félrelépj. Nagyon sokáig...

- Nos, azt hiszem, akkor mi megyünk is – emelkedett fel Tillman.
- Még egyszer bocsánatot kérek, amiért hivatlanul betolakodtunk.
- Mindig szívesen látom önöket.
- Most jut eszembe, Tajpan – szólta Shevaun. – Úgy értesültem, hogy hölgyeket nem hívnak meg a ma délutáni bokszmeccsre. Föltenne a nevemben egy guinea-t a flotta emberére?
- Jóságos ég, Shevaun – mondta döbbenten Tillman. – Ilyesmit nem szabad mondani. Nem úrihölgyhöz méltó dolog.
- Nagyon igazságtalan és régimódi vagy, bácsikám. Ha ti, férfiak élvezitek az ökölvívást, akkor miért ne élvezhetnénk mi, nők is?
- Jó kérdés, Shevaun. – Struan magában jól mulatott Tillman feszengetésén.
- Végtére is ez keleti szokás – nézett ártatlan szemekkel Struanra a lány. – Úgy hallottam, a kínaiak mindig játszanak valami szerencsejátékot, főleg a nők.

Struan udvariasan úgy tett, mintha nem is hallotta volna a megjegyzést.

- A szerencsejáték rossz szokás – mondta Tillman.
  - Tökéletesen egyetértek, bácsikám. Te mennyit tettél föl rá?
  - Ezt nem kötöm az orrodra.
- Struan fölnevetett. – Szíves engedelmével, Will, ez egyszer legyünk elnézőek a hölgy iránt. Tehát egy guinea a flotta emberére?
- Köszönöm, Tajpan – felelte Shevaun, mielőtt még Tillman válaszolhatott volna, és Struan felé nyújtotta kesztyűs kezét. – Csak az elv kedvéért. Ön nagyon megértő.

Struan egy pillanattal tovább tartotta a lány kezét a kezében, mint feltétlenül szükséges lett volna, aztán kezét csókolt; elbűvölte a gondolat, hogy megszelídítse ezt a lányt. Az ajtóhoz kísérte vendégeit. – Viszontlátásra ma este.

- Rettentően dühös leszek, ha nem én nyerem el azt a díjat. És az

adósok börtönébe kerülök.

– Te nem, Shevaun, legfeljebb sokat túrt szegény édesapád vagy a bácsikád – jegyezte meg Tillman.

Miután távoztak, Struan visszament Mejmejhez. Az asszony hideg tekintettel meredt rá.

– Mi baj?

– Ez a lisztes képű, istenverte tyúk vadászik rád. Ez a baj.

– Légy szíves, ne légy ilyen bolond, és ne káromkodj! Egyébként honnan veszed?

– Hah! Nincsen nekem szemeim? Nincsen orrom? Hát miért meresztgettem én a szemeimet a háznak terveire egyik átkozott óra másik után? He? Ezért lett úgy megtervezve, hogy én lássam, ki jön, ki megy, és engem ne lássanak. Hah! Az a nyüves trágyadomb nőszemély el akar téged venni!

– Hozzád akar menni – javította ki Struan.

– Csókolod meg kezét, he? Minek nem csókolod én kezemet, he?

– Mejmej lecsapta a teáskannát. – Miért sóvárogsz neki tehát szemekkel, he? Ajíjje!

– Az ajíjjézést tartsd meg magadnak. Ha még egy ilyen megjegyzést hallok, elfenekellek! Ezt akarod?

– Férfiek! – vetette fel a fejét Mejmej. – Férfiek...

– Férfiak, nem férfiek. Hányszor kell még mondanom neked?

– Férfiak! – Mejmej remegő kézzel töltött magának egy kis teát, majd lecsapta a csészét, és felállt. – Hallom, hogy kínaiak mindig játszanak szerencsejátékot, különös – főleg a nők – imitálta Shevaun hangját. Megemelte kebleit, hogy kidomborítsa őket, s riszálni kezdte a hátsó felét. – Te meg csak ülsz ott, és falod föl neki kebleit. Miért nem nézegeted az én kebleimet, hallod-e?

Struan csendesen letette a csészéjét, és fölállt. Mejmej az asztal túlfelére menekült.

– Én nem mondok semmit, sebj – hadarta.

– Én is erre gondoltam – felelte Struan. Nyugodtan megitta a teáját; Mejmej mozdulatlanul, de futásra készen figyelte.

Struan letette a csészéjét. – Gyere ide.

– Hah! Én nem bízok benned, mikor szemeid zöld tüzet beszélnek.

– *Gyere ide* – mondta Struan. – Kérlek – tette hozzá szelíden.

Mejmejt csaknem szétvetette a düh, most olyannak tűnt Struannak, mint az a sziámi macska, amit egyszer Bangkokban látott. Pont olyan gyűlölködő, gondolta.

Az asszony óvatosan odament hozzá, még mindig készen rá, hogy elszaladjon, vagy hogy karmoljon. Struan szelíden megsimogatta az arcát, majd az ajtó felé indult. – Jó kislány vagy.

– Tajpan! – Mejmej parancsoló mozdulattal csókra nyújtotta a kezét.

Struan elfojtva mosolyát visszament, és gálánsán kezét csókolt neki. Aztán – mielőtt még Mejmej felfoghatta volna, mi is történik vele – megperdítette maga előtt az asszonyt, és jól ráhúzott a fenekére. Mejmej levegő után kapkodott, kirántotta a kezét Struan szorításából, s az asztal túloldalára ugrott. Miután biztonságban érezte magát, Struanhoz vágott egy csészét. A porcelán Struan füle mellett vágódott a falnak, és darabokra tört. Mejmej újabb csészéért nyúlt.

– Ne dobálj!

Mejmej letette a csészét.

– Így viselkedik egy jó kislány. Egy csésze – rendben van. Kettő már különködés. – Struan az ajtó felé fordult.

– Én csak mondom azért, hogy védjelek téged! – kiáltott az asszony. – Védelek lisztes képű, csúnya, öreg, tehénkebelű nőszemélytől!

– Köszönöm, Mejmej – felelte Struan, becsukva maga mögött az ajtót. Úgy tett, mint aki elmegy, de ott maradt, némán hallgatózott, megpróbált nem nevetni. Az ajtó túloldalán még egy csésze törött darabokra. A csörömpölést káromkodászuhatag követte, kihallotta belőle Ah Szam nevét, majd folytatódott a szitokáradat. Struan vidáman elosont.

Az egész Boldogság-völgy sürgés-forgástól lüktetett, s miközben Struan lesétált a házától a tengerpart felé ereszkedő enyhe lejtőn, nem kis büszkeséget érzett. Sok épületnek már le voltak rakva az alapjai. A két legnagyobb a Nemes Ház és a Brock és Fiai üzletháza volt – két hatalmas, tágas, kétemeletes épület a Queen’s Roadon, bennük raktárak, irodák és lakóhelyiségek –, ahogy azt már a Kínajárók a kantoni kolónián megszokták. Pillanatnyilag még csupán a bambuszállványzat ég felé törő kagylóhéja látszott belőlük, kínai munkások százai nyüzsögtek rajtuk. A környék panorámáját uraló két épület körül tucatnyi más lakóház és dokk volt látható.

A távolban, maga és a Glessing-fok között félúton, Struan látta, hogy a hajójavító dokk építése is megkezdődött már: kulik végeérhetetlen sora hordta a köveket és szikladarabokat, hogy kialakítsák az első mély vízi dokkot. Vele szemben a kikötőmester háza állt, már csak a tető hiányzott róla; felhúzták már a börtön falait, háromnegyedrészét az is készen volt. A hajójavító mögött a katonai körlet első épületeinek állványzatait lehetett látni.

Struan nyugat felé, az egymás mellett sorakozó tágas sátrak felé fordult, amelyek átmeneti főhadiszállásukként szolgáltak. Ezeket a völgy szélén verték föl. A templom építése még nem kezdődött meg, de Struan látta, hogy emberek méricskélik a dombtetőt.

– Jó reggelt, Robb – mondta a sátorba lépve.

– Isten hozott ismét minálunk. – Robb borotvátlan volt, szeme alatt sötét karikák ültek. – Elintézted azt az ügyet Aberdeenben?

– El. Mi újság errefelé?

– Van jó is, rossz is. A Queen's Roadon nem lehet úgy végigmenni, hogy meg ne rohanja az embert egy csapat bűzös koldus. Ami még ennél is rosszabb: naponta tízezer téglát hozatunk Macauból szampanokon és dzsunkákon, amelyekből másnap reggelre több mint kétezer rendszeresen eltűnik. – Indulatosan csapott egyet a levegőbe. – De nemcsak a téglá: bádóg, deszka, cement, szög, papír... lopnak itt mindent. Ha ez így megy tovább, kétszer annyiba fog kerülni az építkezés. – Egy számokat tartalmazó listát kezdett lobogtatni. – Tessék, neked adom: a házad költségei – az eddigiek. Háromszor annyi, mint amennyire Vargas becsülte.

– Miért ilyen sok?

– Hát te akartad, hogy három hét alatt kész legyen.

– Ezer font... Alig több mint az ötszöröséért már egy klippert vehetnék.

– Ha a *Blue Cloud* nem érkezik meg Londonba, rettenetes bajba kerülünk. Már megint.

– Meg fog érkezni.

– Bárcsak én is ilyen optimista lennék! – vágott vissza Robb.

Struan leült az íróasztalához. – Tulajdonképpen mi folyik itt, öcsém?

– Én nem is tudom... A lopások, a koldusok... túl sok a tennivaló. Na és itt van ez az állandó kaotikus lárma. Azt hiszem, fáradt vagyok. Nem: ez nem igaz. Két dolgról van itt szó. Az első Sarah. Két hete van még a szülésig. El se tudod képzelni, milyen ingerlékeny ilyenkor egy asszony... Szegény kislányom meg retteg, hogy az anyja meg fog halni. És joggal retteg. Itt nem tudunk rajta segíteni, kivéve ha minden simán lezajlik. Na és aztán itt van az is, hogy én itt maradok. Irtóztató, hogy mit veszekszünk... Sarah feltette magában, hogy körülbelül egy hónap múlva mindenképpen elutazik – amint rendbe jön.

– Szeretnéd, ha beszélnék vele?

– Nem. Semmi értelme. Sarah eltökélte magát, és ez nála azt jelenti, hogy punctum. Persze annak örül, hogy megint gazdagok vagyunk, de ettől még ugyanúgy haza akar menni. A bál se lendített sokat a dolgon – Sarah dühöng, mert éppen állapotos, és mert – mint mondja – „kövér és csúnya”. Bármit mondanál is, nem változtatna a helyzeten.

– Ez volt az első. Mi a második?

– Culum. Te meg Culum.

Struan a sátor ajtaján át az öbölre nézett, a horgonyon ringatózó hajókat figyelte. – Én úgy látom, kutya baja.

– Nem erről beszélek.

– Hagyjuk ezt egyelőre.

– Ez egy borzasztó szituáció. Mindkettőtöknek kellemetlen, sőt a cégnek is.

– Hagyjuk ezt, Robb.

– Kérlek téged, nagyon kérlek: bocsáss meg neki. Kérlek.

– Várd ki a sorát, Robb. – Struan hátat fordított öccsének. – Nem tart sokáig.

– Rendben van, Dirk. – Robb zsebre vágta a kezét. – Mi volt az éjjel Aberdeenben?

Struan beszámolt neki a történekről, majd átadta a szerződéseket és a gyámságot igazoló papírokat. Vu Kokról, Kemojról és a Szent Iván-éjéről azonban nem tett említést. Szent Iván éjjelén még ő lesz a Tajpan, és hogy mit tesz majd akkor, az csak rajta áll – rajta egyedül.

Robb aggódott. – Hol vannak most a fiúk?

– A *Resting Cloudon*. Wolfgangra bíztam őket. A férfiak a *China Cloudon* vannak.

– Én amondó vagyok, küldjük haza a fiúkat a lehetőleg hamarabb. Ha kitudódik, hogy kapcsolatban állunk ezzel a söpredék

kalóznépséggel... Isten a tudója, miféle baj zúdul a nyakunkba.

– A *Thunder Cloudon* már csaknem teljesen befejeződött a berakodás. Négy-öt napon belül útra kész. Azzal fognak menni.

– Még ma átküldöm őket Vampoára.

– Azt nem, öcsém. Én magam viszem át őket holnap. Úgy biztonságosabb. Kantonban túl sok minden forog kockán, így hát jobb lesz, ha nyomban visszamegyek. Akarsz velem jönni?

– Nem mehetek, Dirk. Most, hogy itt van Sarah, és nemsokára szülni fog... Miért nem viszed Culumot?

– Sok itt a dolog.

– Rengeteg mindent kell még tanulnia a teáról, a selyemről meg a hajózásról. És már csak négy hónap van hátra.

– Rendben van.

– A férfiakkal mi a terved?

– Mindenekelőtt Wolfgang és Gordon megtanítja őket angolul. Három hónap múlva klipperekre tesszük őket. Egy hajóra csak egyet. Törd egy kicsit azt a ravasz fejedet, hogyan állíthatnánk a mi oldalunkra őket.

– Megpróbálom. Kíváncsi volnék, vajon miben sántikál Vu Kok és Scragger. Egy körömfeketényire sem bízom bennük.

– Én sem. – Vajon mit tennél te Szent Iván éjszakáján, ha tudnál a dologról, tűnődött Struan. Odaküldenéd a fregattokat, efelől biztos vagyok. És ezzel talán a vesztükbe küldenéd őket. És én? Még nem tudom.

Robb a sátor nyílásán át az építkezések felé nézett. – Ha Isten velünk lesz, ebben a szezonban messze megelőzzük Brockot.

– Igen... – De mi legyen vele? És Gorthszal?

– Azt hiszem, a part egy részét fel kellene töltenünk, és ki kellene vinnünk a dokkokat mély vízíg – mondta Robb. – Akár most, akár jövőre.

– Jó gondolat, öcsém.

– Bocsánatát kérem, uram – sietett be a sátorba Cudahy –, de ön mondta, hogy azonnal jelentsük.

– Jöjjön beljebb, Mr. Cudahy – mondta Robb. – Hogyan ment?

– Mint a karikacsapás, uram. A levélzsák ott volt, ahol mondta. Kívánságának megfelelően megszereztem az utaslistáját is. Pokliucsaunál értünk ki elé. Három órán belül megérkezik az öbölbe. – Cudahy elmosolyodott, és letette a: kis postazsákot. – Bocsánatát kérem, uram... de honnan tudta, hogy már itt van a postahajó? Egy nappal korábban jött.

– Pusztá megérzés, Mr. Cudahy – felelte Robb. – Volna szíves odakint várakozni? – Nekilátott, hogy átnézze a postát. Cudahy megérintette a halántékát, és kiment.

– Remek volt ez az ötleted, hogy őrszemet állítsunk a hegytetőre – mondta Robb.

– Ezek szerint Culum nem feledkezett meg róla. – Struan örült, és elraktározta magában az információt, de még jobban örült annak, hogy Culumnak és Robbnak sikerült titokban megvalósítani az elképzelést. – Hogyan jeleztek?

– Megbíztuk az egyik irodistát, az öreg Vargas unokaöccsét, Jesus de Vargast, hogy negyedóránként nézzen fel a hegytetőre. Természetesen távcsővel, és természetesen titokban. Culum kidolgozott egy zászlós kódrendszert. Ebből meg tudjuk állapítani, hogy a hajó postát hoz-e, hogy a miénk-e, a Cooper-Tillmané vagy Brocké.

Átnézték a postát. A három hónappal korábbi napi és képeslapokat félretették, hogy majd szabad idejükben böngésszessék. Sarah részére könyvek, kották, színdarabok, divatlapok érkeztek, Struan részére hajózással kapcsolatos újtások leírásai, Robb részére üzleti papírok.

Először az üzlettel foglalkoztak.

A londoni tőzsdén észrevehetően emelkedett a fűszerek ára: a gyömbéré, a szerecsendióé, a borsé, a fahéjé. A melaszé csökkent. Az alacsony készletek miatt a tea vételi ára ötven százalékkal haladta meg a korábit – ez egyben azt jelentette, hogy ha a *Blue Cloud* elsőként érkezik, Struanék több mint kétszáznegyvenezer fontot nyernek az üzleten. Komoly méretű chartista zavargások miatt csökkent a lancashire-i pamutszövődék és a walesi szénbányák kapacitása, ami azt jelezte, hogy drágább lesz a lámpákba való petróleum, és hogy a pamutszövetek ára a vártnál magasabbra szökik. Kalkuttában esett az ópium ára a rekordtermés következtében. Ezért Struan megváltoztatta korábbi tervét, s a Hongkongnál horgonyzó *Sea Cloud*nak azt az utasítást adta, hogy a korábbi parancsal ellentétben ne Vampoára menjen teáért, hanem Manilába fűszerekért, s a Jóreménység fokának megkerülésével teljes sebességgel induljon haza. Robb utasította Vargast, hogy vásároljon föl az utolsó yardig minden elérhető pamutszövetet, fonalat és cernát; adjon túl a melaszon; a korábbi rendelésnél lényegesen több ópiumot vásároljon Kalkuttában, a jelenlegi készleteket pedig a lehető leggyorsabban adja el.

Mikorra a postahajó az öbölbe ért, a *Sea Cloud* már Manila felé vitorlázott, s háromórányi előnye potenciálisan negyvenezer fonttal tette gazdagabbá a Nemes Házat. Struanék ugyanis ez alatt a három óra alatt fölvásároltak minden létező lámpaolajat, pamutterméket, fonalat, cernát és fűszert, továbbá előre lefoglaltak minden kibérelhető rakteret az amerikai és angol hajókon – csak a Brock és Fiaién nem. Tisztában voltak vele, hogy amint a posta a partra ér és a hírek elterjednek, megrohanják őket a pamutra és fűszerekre ácsingózó vevők, s ész nélkül bérelik majd a hajókon a raktereket, hogy minél előbb hazajuttassák a szállítmányokat. E kereskedők egyike se tudta, hogy a *Sea Cloud* már lekörözte őket, legalább egy napi előnye van, s hogy így le fogja fölözni előlük a londoni piacot.

– Milyen kár, hogy legalább két napba telik, míg a vevőink

kívánságát kielégíthetjük, és útnak indíthatjuk a manilai hajókat – mondta jókedvűen Robb.

– Bizony, szomorú dolog ez, Robb, nagyon szomorú.

– Érzésem szerint egész jól kezdtük ezt a napot.

A sátor ajtajában álltak, a postahajót figyelték, amely épp akkor vetette ki horgonyait. Csónakok egész csapata nyüzsgött körülötte; zsúfolásig telve voltak férfiakkal, akik minél hamarabb szerették volna kezükbe venni a küldeményeket. Struan az érkező utasok névsorára pillantott. – Jóságos ég! Ide nézz! – nyújtotta át Robbnak a papírlapot.

Robb tekintete végigfutott a listán, majd egy pontra szegeződött: őfensége Szergejev nagyherceg. – Mit keres egy ilyen magas rangú orosz Ázsiában?

– Igen, kétségtelen, ez is érdekes, öcsém, de most nem rá gondoltam. Olvasd végig.

Robb tovább olvasott. Kereskedőfeleségek., három visszatérő kereskedő, férfinevek, amelyek semmit sem mondtak neki. Végül ráakadt. – Maureen Quance és családja? – Harsányan föl kacagott.

– A mindenségit, nincs ezen mit nevetni! – mondta Struan. – Mi lesz a bíraskodással?

– Uramatyám!

Hat esztendeje történt, hogy Aristotle felesége dühöngve felszállt egy hajóra Macauban, hogy hazautazzon vele, s mindezt abban a hiszemben – s e hitében mindenki osztozott –, hogy Aristotle, aki állandó halálos rettegésben élt mellette, Angliába szökött előle. Férjeura azonban nem menekült el – Mrs. Fortheringill műintézetében, a Tanult Ifjú Hölgyek Intézetében rejtőzködött, abban a nyilvánosházban, amit a helybeliek csak C. C. – Cicerézó Cicák – néven emlegettek. Egy héttel azután, hogy Maureen elhajózott, Aristotle előbújt rejtekhelyéről; hónapokba került, mire ismét a régi önmaga lett és le tudta győzni a neuraszténiát. A kereskedők szerint a neuraszténiát annak köszönhette, hogy

igencsak visszaélt a műintézet vendégszeretetével. Aristotle ezt hevesen tagadta: „Istenemre mondom, ha egy férfi ilyen szorult helyzetbe kerül, aligha hajlamos részt venni olyasmiben, amit jobb kifejezés híján csak kicsapongásnak tudnék nevezni. Kétségtelenül kellemes hely, de kicsapongásról szó sem volt. Nem, kedves barátaim: a rettegés és a kicsapongás nemigen fér meg egy ágyban.” Senki sem hitt neki.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Robb.

– Ha Aristotle megtudja, biztos, hogy eltűnik. Elhajózik Kantonba, mi pedig itt maradunk a pácban. Mindenekelőtt meg kell találnunk, és estig el kell rejtenünk.

– Hol van most?

– Nem tudom. Küldj szét kutatóosztagokat. Keresse mindenki. Ha megtalálják, vigyék a *Thunder Cloudra* – nem érdekel, milyen ürüggyel –, és tartsák ott mindaddig, amíg el nem érkezik a bíraskodás ideje. Cudahyt azonnal küldd a postahajóra. Mondja meg Maureenak, hogy családjával együtt a vendégünk. Helyezze el őket a kisebbik állóhajón. Talán sikerül holnapig lekötnünk a figyelmét.

– Ki van zárva. Mérföldekről megszimatolja Aristotle-t.

– Meg kell próbálnunk. Vagy hajlandó vagy bíraskodni?

– No és a bokszmérkőzés? Aristotle ezt nem fogja kihagyni!

– Ha rendelsz nála egy portrét Sarah-ról vagy valamelyik gyerekről, akkor kihagyja.

Robb elsietett.

Struan az órájára pillantott. Még csak egy óra múlva kell a zászlóshajóra mennie. Elküldött Gordon Csenért, és megkérte, szedjen össze harminc kínait őrségnek.

– Bölcs dolognak tartanám, Tajpan, ha a nagyobb biztonság kedvéért a háza köré is állítana őrséget – mondta Gordon. – Boldog lennék, ha így határozna.

– Jó ötlet, Gordon. Akkor legyen harmincöt ember.

– Sajnos azoknak a kínaiaknak a többsége, akik a Tajpingsanra költöztek, nagyon rossz ember. Sokat bűntényeik miatt köröznék Kuantungban, és itt, Hongkongban... itt nem érhetik el őket a mandarinok. – Ruhája bő ujjából egy pergamentekercset húzott elő. – Erről jut eszembe, hogy a mai esti bálra vonatkozóan egyezséget kötöttem a kolduskirállyal. – Az asztalra tette a tekercset. – Itt a nyugtája. Elkérhetem az összeget a compradorétól?

– Nyugta? Miről?

– Három taelről. Ez a szerény összeg biztosítja, hogy ma este egyik vendégét sem fogják háborgatni. Voltam olyan bátor, hogy az ön képviselőjében kötöttem vele egy igen előnyös megállapodást: havi három taelért a koldusok elkerülik az ön házában és a Nemes Ház birtokainak környékét.

– Nem fizetek! – robbant ki Struan. – Engem nem érdekel, hogy Macaunak megvan a maga kolduskirálya, vagy hogy az összes kínai városnak megvan. Istenemre, ezt Hongkongban nem fogjuk bevezetni!

– De ő már itt van, és megszervezte az embereit – felelte nyugodt hangon Gordon Csen. – Ki más adná ki a koldusoknak az engedélyt? Ki felelne értük? Ki másnak fizetnénk baksist annak érdekében, hogy megkapjuk azt a kivételes elbánást, ami a hozzánk hasonlóan gazdag és magas pozícióban lévő embereket megilleti? Nagyon kérem, Tajpan, gondolja meg. Nagyon kérem, fogadja meg a tanácsomat. Biztosítom önt, hogy ez nem kidobott pénz. Próbálja meg, legalább egyetlen hónapra. Ez nem túl nagy kérés. Be fogja látni, milyen bölcs szokás. Ezzel természetesen a birtokait is megóvjá, mivel a koldusok informálják a tolvajokat. Ez rettentő fontos, higgye el nekem.

– Rendben van – mondta nagy sokára Struan –, de csak egyetlen hónapra, egy nappal sem tovább. – Odafirkantotta a nyugtára nevének kezdőbetűit: tudta, hogy mostantól fogva mindig ennyit fog fizetni a kolduskirálynak. A szokás ellen nem lehet fölvenni a harcot, hacsak ki nem zárnak minden kínait Hongkongról.

- Holnap fölveheted a pénzt Csen Sengnél.
- Köszönöm.
- Mi ad jogot ennek az embernek arra, hogy ő legyen a kolduskirály?
  - Gondolom, az, hogy a többiek megbíznak benne, Tajpan. – Gordon Csen ismét figyelmeztette magát, hogy délután ne felejtse el beszélni ezzel az emberrel: meg akart bizonyosodni felőle, hogy minden úgy megy-e, ahogy azt hónapokkal korábban eltervezte. Nagyon örült, nemcsak azért, mert alacsony összeget alkudott ki Struan nevében – két taelt ma estére és havi két taelt: az egy taelnyi különbség az ő jogos haszna –, hanem azért is, mert volt olyan előrelátó, és megkérte Zsin-kuát, rendeljen ki egy „királyt” Kantonból. A férfi, akit Zsin-kua küldött, a kantoni kolduskirály öccse volt, ami azt jelentette, hogy az illető nem kezdő a szakmájában, jól tudja, milyen módszerekkel lehet a legkisebb erőfeszítés árán a legnagyobb eredményt elérni. Ezt az embert természetesen bevezették a Hung Mun hongkongi páholyába is, mint alacsonyabb rangú tisztviselőt. Tökéletes elrendezés, gondolta Gordon Csen. A koldusok által fizetett kenőpénz értékes és állandó része lesz a tong bevételeinek. Ekkor meghallotta apja hangját: azt a kérdést tette fel neki, amire várt.
    - Hallottál már a háromszögesekről, Gordon?
    - Természetesen olvastam a rendeletet – felelte nyugodtan Gordon Csen. – Miért?
    - Tudsz valamit róluk?
    - Úgy hallottam, hogy a történelem során a titkos társaságok mindig az idegen betolakodók elleni harc egyik formáját jelentették. És hogy sokféle nevük van.
    - Tartsd nyitva a füled, és bizalmasan, folyamatosan tájékoztass a tevékenységükről – már ha van ilyen. Szeretnék még valamit mondani neked: a flottámban jelenleg húsz kínai újonc szolgál. Megpróbálom megtanítani őket a matrózmesterségre. Mauss-szal

együtt te fogod őket angolul tanítani. És azt a tíz másikat is, akik Angliába mennek, hogy kitanulják a hajóépítést.

– Igen, uram – sugárzott Gordon. Harminc ember. S ezzel – természetesen – harminc új háromszöges. Igen, jól cseng ez a háromszöges, jobb, mint a Hung Mun. És húsz ilyen ember a Nemes Ház hajóin hihetetlen mértékben megnöveli a páholy erejét. Gordon rettenetesen elégedett volt önmagával. Remekül ment a toborzás. Minden szolga az ő ellenőrzése alatt állt – mivel, természetesen, mióta a barbárok betették a lábukat Ázsiába, a szolgákat a háromszögesek emberei közül válogatták ki. A következő lépés, hogy megalakítsa a hajós kulik céhét, amelynek minden tagja háromszöges lesz. A napszámosok céhének megszervezése már előrehaladott állapotban volt. Kisvártatva Hongkong valamennyi munkása, valamennyi kínai a szervezet fizető tagja lesz – országuk dicsőségére és a közjára. Igen, mondta magában izgatottan Gordon, itt, Hongkongon, ahol nem kell félni a mandarinoktól, mi leszünk Kína legerősebb páholya. És miután kiűztük a mandzsukat, e páholy vezetője egyike lesz az új császár bizalmasainak. Halál a Csingekre – itt az ideje, hogy ismét törvényes vezetőink, a régi kínai dinasztia tagjai, a Mingek vegyék át a hatalmat. – Mikor kezdhetem?

– Holnap.

– Kitűnő. Bizonyos lehet a buzgalmamban. – Gordon könnyedén meghajolt. – Ha ön is beleegyezik, nagyon szeretnék földre borulni, és tiszteletemet leróni Csung úrnő előtt. És a gyerekek előtt. Hosszú hónapok óta nem láttam őket.

– Természetesen – felelte Struan. – Gyere holnap délben. Mi volna, ha ismét felújítanánk a hetenkénti leckéket? Azt hiszem, jót tenne az úrnőnek.

– Boldogan. És így beszélgethetnék a gyerekekkel is. – Gordon két újabb papírtekercset húzott elő ruhája ujjából. – Elhoztam a kettőnk közötti szerződés múlt havi könyvelését. Óhajtja átnézni a számokat?

– Igen.

Gordon kigöngyölte a tekerceket. Az egyik kínai írásjelekkel, a másik angolul volt írva. – Boldogan tudatom önnel, Tajpan, hogy egy kezdeti, tízezer dolláros befektetés révén hatezer-ötvennyolc dollár és negyvenkét cent haszonra tettünk szert.

Struan szemei elkerekedtek. – Ezt már nevezem... Egy hónap alatt ekkora haszon...

– Nagyon büszke is vagyok rá. A földbefektetéseink is kitűnően alakulnak. Nagy haszonnal kecsegtetnek.

– De hiszen te nem is vettél földet.

– Az árverésen nem. De a... hm... A tajpingsani településen vásároltam parcellákat. A múlt héten hagyta jóvá a... földhivatal. Ezenkívül tekintélyes számú telkünk van Aberdeen és a Deepwater Bay környékén.

– De hát azokat még nem bocsátották árverésre.

– Ezek, hogy úgy mondjam... helyi kézben lévő földek, Tajpan. Ósi jog szerint. Megszereztem minden létező közjegyzői okiratot, legalábbis azokat, amelyeknek létezéséről tudomásom van.

– De ez nem törvényes, fiam. Itt minden földet a Koronától kell megvásárolni.

– Igen, de természetesen néhány intézkedést foganatosítani kell, hogy... hogy kártalanítsák a falut. Ez a falu már esztendőik óta létezik, és... és a Korona nagylelkű. – Gordon tekintete őszinte volt.

– Mr. Culum hajlott arra a véleményre, hogy őexcellenciája kedvezően fogja megítélni azokat az okmányokat, amelyeket a falu öregjei „érvényesítettek”... Azt hiszem, ez rá a jó szó.

Kíváncsi volnék, gondolta Struan, hogy az „érvényesített” földek közül mennyi az, amely sosem volt a falué, sem senki másé. – Valamennyi papírunkat „érvényesítették”?

– Természetesen, Tajpan. Méghozzá nagyon gondosan. Különböztetve teljesen értéktelenek lennének, nem? – Gordon elmosolyodott. – A

birtokaink különböző „megbízottaink” nevén szerepelnek, és minekünk, ami a nyilvánosságot illeti, semmi földünk nincs. A lehető legnagyobb óvatossággal jártam el.

– Nagy jövőt jósolok neked az üzleti életben, Gordon. – Struan gondosan átolvasta a kimutatást. – Ez a tétel itt mi? Ez a kétezer-kilencszázhetvennyolc dollár?

– A tajpingsani birtokaink bérleti díjai.

– Tévedsz. A dátumok tanúsága szerint ez a tétel kéthavi bérleti díjnak felel meg, és még csak egy hónapja tiéd ez a föld.

– Ez úgy történt, Tajpan, hogy amint a kínaiak kezdtek letelepedni a tajpingsani birtokaikon, én nyomban kivettem rájuk a bérleti díjat. Az, hogy mi tulajdonképpen csak egy hónappal később szereztük meg a földek tulajdonjogát, nem tartozik rájuk. Vagy igen?

– Csak annyiban, hogy ez csalás.

– Engedelmeivel nem az, uram. A tények szerint nem. Az ide költözők természetesen a legjobb területeken akartak megtelepedni. Csak keveset kértünk tőlük – jóhiszeműen használatba adtuk nekik a földet. Boldogok voltak, hogy fizethetik a „bérleti díjat”, mivel bérleti díjat természetesen mindenkinek fizetnie kell. Ez az összeg tulajdonképpen a szolgálataink fejében járt nekünk. Nagy kockázatot vállaltam, hogy ezt a szolgálatot megtehessem nekik. Ha nem sikerült volna megvásárolnom a földet, és így nem részesíthettem volna őket a hosszú bérleti idő jótéteményében, végül bizonyosan uzsorások, tolvajok és banditák kezébe kerültek volna.

Struan felmordult. – Mi a terved a pénz többi részével?

– Ha kérhetem a türelmét, uram, ezt az összeget szeretném félretenni a jövő hónapra. Továbbra is felhasználnám azt a hitelt, amit ön volt oly szíves folyósítani nekem... Nagy óvatossággal fogok cselekedni.

Struan összegöngyölte a papírt, és Gordon felé nyújtotta.

– Nem, Tajpan, ez az ön példánya.

– Jól van.

Struan egy percre elgondolkodott, majd halkán megszólalt: – Úgy hallottam, hogy a kínaiak nagyon magas kamatra szoktak pénzt kölcsönözni. Bízom benne, hogy ez egyik befektetésünk esetében sem történik így. – Merőn nézett Gordon szemébe. Hosszú csend következett. – Az uzsora rossz üzlet.

– A pénzkölcsönzés nagyon fontos üzlet.

– Normális kamatok esetén.

Gordon a varkocsa végével játszadozott. – Egy percenttel olcsóbban a szokásosnál?

– Kettővel.

– Másfél nagyon tisztességes lenne.

– Igen... Nagyon tisztességes. Okos üzletember vagy te, Gordon. Jövőre talán többet is hitelezek neked.

– Mindent el fogok követni, hogy az ön döntése ellenére is hatalmas nyereségre tegyünk szert.

– Lefogadnám, hogy így lesz, Gordon – felelte Struan. Kipillantott a sátor nyílásán, és meglepetten látta, hogy a haditengerészet egyik tisztje közeledik sietve feléjük.

– Mr. Struan! – tisztelgett feszesen az őrtiszt. – Óexcellenciája üdvözlését küldi, és kéri, hogy mielőbb keresse fel a zászlóshajón.

Struan az órájára nézett. Még nem volt késésben, de csupán ennyit mondott: – Természetesen.

Longstaff az ajtónak háttal állva, a kajüt ablakain át a postahajót nézte merev tekintettel. Struan észrevette, hogy az ebédlőasztal négy személyre van terítve. Az íróasztalon egy halom hivatalos levél hevert. – Jó reggelt, Will.

– Üdvözlöm, Dirk. – Longstaff megfordult, kezét nyújtott, és Struan úgy látta, fiatalosabb, mint hónapokkal ezelőtt. – Hát ez érdekes, nem találja?

– Micsoda? – kérdezte Struan, tudva, hogy Longstaff kérdése nyilván az orosz nagyhercegre vonatkozik. De meghagyta neki azt az örömet, hogy ezt ő közölje vele. Különben is szerette volna hallani Longstaff véleményét, mivel annak ellenére, hogy Will itt Ázsiában úgyszólván el volt temetve s mint kereskedelmi szuperintendáns hasznavehetetlen volt, Struan tisztában volt vele, hogy Longstaffnak az európai diplomáciai ügyekkel kapcsolatos véleménye mindig megszívlelendő és igen tanulságos.

Mióta elintézte a legsürgetőbb problémát, és Aristotle-t biztonságba helyeztette hajója fedélzetén, egyfolytában azon törte a fejét, hogy vajon miért jött ide ez az orosz. Furcsának, zavarónak találta érkezését, de nem tudta, miért.

– Ön még nem hallott róla, de váratlan vendégünk érkezett.

– És ki az?

– Nem kisebb méltóság, mint egy nagyherceg. Egy orosz nagyherceg, Alekszej Szergejev. A postahajóval jött.

Struan megfelelő módon meglepődött. – És minek köszönhetjük ezt a „megtiszteltetést” itt, Ázsiában?

– Csakugyan: minek? – Longstaff elégedetten dörzsölgette a kezét. – Velünk fog ebédelni. Clive kíséretében érkezik.

Clive Monsey Longstaff helyettese volt, hivatásos köztisztviselő, s főnökéhez hasonlóan a külügyminisztérium megbízottja. Normális

körülmények között Monseyt Macauhoz, Longstaff állandó főhadiszállásához kötötte szolgálata.

– Jött néhány érdekes levél is – mondta Longstaff. Struan érdeklődése fokozódott. Tudta, hogy sem a Csuenpi Egyezmény hivatalos elismerése, sem pedig Longstaff kormányzói kinevezése nem lehet köztük, mivel a háború sikeres befejezésének híre még csak most ért el Londonba.

Struan elfogadta a sherryt. – A Közel-Kelet? – kérdezte, s lélegzet-visszafojtva várta a választ.

– Igen. Hál’ istennek a válságnak vége. Franciaország elfogadta külügyminiszterünk rendezési elképzeléseit, így nem kell többé tartanunk egy általános háborútól. A török szultán annyira hálás volt a támogatásunkért, hogy aláírt velünk egy kereskedelmi egyezményt, amelyben eltörölt minden török kereskedelmi monopóliumot, s az egész ottomán birodalmat kitárta a brit kereskedelem előtt.

Struan felrikkantott: – Mindenre, ami szent! Hosszú napok óta nem hallottam ilyen jó hírt.

– Gondoltam, hogy örülni fog neki – felelte Longstaff. A régi keletű válság kiváltó oka a Dardanellák volt, ez az Égei- és Fekete-tenger közötti tengersizor, amely fölött a török ottomán birodalom gyakorolt ellenőrzést. Ez a szoros volt a Földközi-tengernek és Európa déli részének a kulcsa, s egyben örökös *casus belli* is a nagyhatalmak – Britannia, Franciaország, Oroszország, az Osztrák-Magyar Monarchia és Poroszország – számára, mivel a Dardanellákon át az orosz hadihajók rövid úton kijuthattak a létfontosságú Földközi-tengerre, s ugyanígy a többi nemzet hadihajója is eljuthatott a Fekete-tengerre, ahonnan Oroszország hasát fenyegethette. Nyolc esztendővel ezelőtt Oroszország kicsikart egy egyezményt Törökországtól, amely a törökökkel közös fennhatóságot biztosított számára a Dardanellák fölött. Attól kezdve feszültebbé vált az országok egymás közötti kapcsolata. Aztán, három évvel ezelőtt, Mohamed Ali, a franciák által támogatott,

felkapaszkodott egyiptomi katonapasa megtámadta Konstantinápolyt, és kikiáltotta magát az ottomán birodalom kalifájává. Franciaország nyíltan és lelkesen támogatta a szultán ellen. Egy franciabarát kalifa a Dardanellák mentén azonban veszélyeztethette a többi nagyhatalom érdekeit, s ezért egész Európa el volt szánva, hogy azonnal nyílt konfliktusba bocsátkozik.

Lord Cunnington, a brit külügyminiszter rávette a nagyhatalmakat (Franciaország kivételével, amelyet meg sem kérdeztek), hogy befolyásukat a szultán mellett, Mohamed Ali ellen vessék latba. A franciák dühöngtek, és háborúval fenyegetőztek. A javasolt rendezési terv szerint Alinak vissza kellett volna vonulnia Egyiptomba, ami után, amíg csak él, fennhatóságot biztosítottak volna neki Szíria fölött; elismerték volna mint Egyiptom független uralkodóját, csupán jelképes évi adót kellett volna fizetnie a török szultánnak, s ami a legfontosabb: a Dardanellákkal kapcsolatos ősi jogokat egyszer és mindenkorra a nagyhatalmak garantálták volna – ilyenformán amíg a törökök nyugton maradnak, a szoros *minden* nemzet *minden* hadihajója számára tiltott terület.

Az, hogy Franciaország elfogadta a tervezetet és beleegyezett abba, hogy egyiptomi szövetségese visszavonuljon, egyben a gazdagságot jelentette a Nemes Ház számára. Most mindaz a bonyolult pénzügyi elrendezés, amellyel kapcsolatban Struan és Robb két esztendő óta oly súlyos kockázatokat vállalt, végül is megszilárdult. Ilyenformán a Nemes Ház kereskedelmi hatalma a pénzügyi csatornákon keresztül elhatol valamennyi nagyhatalom szívébe; átvészselhetik a folyamatos nemzetközi válságot, s új, óriási tea- és selyempiacok nyílnak meg előttük. Ezen túlmenően: most, hogy az ottomán birodalomban érvényre jutottak a brit érdekek, talán leállítják a törökök ópiumtermelését is. A kifelé irányuló ezüstofforgalmukat ellentételező török ópium hiányában az amerikaiak kénytelenek lennének kibővíteni a Britanniához fűződő kereskedelmi kapcsolataikat, s szorosabbra kötni azokat a szálakat, amelyeket Struan mindig is szorosabbra szeretett volna fűzni

Amerikával. Igen, mondta magában Struan, nagyon jó év az idei. Csupán az zavarta, hogy Longstaff előbb kapta meg a hivatalos híreket, mint ő; a parlamentben ülő informátorai általában jó előre értesítették az ehhez hasonló fontos dolgokról. – Ez nagyszerű – mondta.

– Mostantól kezdve hosszú ideig béke lesz. Amíg Franciaország megint meg nem próbálkozik valamilyen trükkel.

– Vagy az Osztrák-Magyar Monarchia. Vagy a poroszok. Vagy Oroszország.

– Igen... Erről jut eszembe: Szergejev. Mit keres itt, Ázsiában, ebben az időpontban egy ilyen fontos orosz méltóság? És hogyan lehetséges, hogy mi erről se hivatalos, se nem hivatalos formában nem kaptunk értesítést? Amikor Afrikától keletre mi ellenőrizzük az összes hajózási útvonalat?

– Talán csak körül akar nézni Orosz-Alaszkában, és a Jóreménység-fok felől jött.

– Száz fontot tennék rá, hogy ezt fogja mondani ő is – felelte Longstaff. Kényelmesen elhelyezkedett egy széken, s lábait az asztalra tette. – Szergejev fontos név Szentpétervárott. Gyerekkoromban öt évig éltem ott – az apám a cári udvarban dolgozott mint diplomata. Ezek a cárok mind zsarnokok. A mostani, I. Miklós, tipikus képviselőjük.

– Milyen értelemben fontos ember ez a Szergejev? – kérdezte Struan, akit meglepett, hogy több esztendei ismeretségük során Longstaff soha nem tett említést neki Szentpétervárról.

– Óriási földbirtokaik vannak. Rokonságban állnak a cárral. Több tízezer jobbágyuk és több száz falujuk van, ha jól emlékszem. Eszembe jut, hogy apám azt mondta, Szergejev herceg – nyilván ugyanarról a családról van szó – bejáratos a cárhoz, a bizalmasa, és Oroszország egyik leghatalmasabb embere. Érdekes, hogy ennek a családnak az egyik tagja most itt tűnik fel, nemdebár?

– Az a véleménye, hogy Oroszország megpróbál beavatkozni

Ázsiában?

– Szerintem ez az ember túl befolyásos ahhoz, hogy az ideérkezése véletlen legyen. Most, hogy a Közel-Keleten helyreállt a status quo és a Dardanellák ügye is nyugvópontra jutott, egyszer csak felbukkan egy nagyherceg!

– Ön kapcsolatot lát ezek között a dolgok között?

Longstaff halkán fölnevetett. – Nos, a közel-keleti rendezés ugyan egyelőre gátat vetett az oroszok nyugati irányú terjeszkedésének, de az oroszoknak nem sürgős: ők ki tudják várni a sorukat. A franciák és a poroszok alig várják már, hogy háborút indíthassanak. Az Osztrák-Magyar Monarchiában annak az ördögfattyá Metternichnek komoly gondjai vannak az itáliai területek megtartásával, ugyanakkor dühös a franciákra és a britekre, amiért azok segítenek a belgáknak, hogy a hollandok rovására kialakítsák a saját nemzetüket. A britek és a franciák között csakhamar kitör a gyalázat a spanyol örökösödés miatt – a spanyol királynő tizenkét éves, és nemsokára férjhez adják. Lajos Fülöp a maga jelöltjét szeretné a férjeként látni, mi viszont nem engedhetjük meg, hogy a francia és a spanyol trón egyesüljön. Poroszország szeretné kiterjeszteni uralmát Európa fölött, Európára azonban a franciák a történelem során mindig is úgy tekintettek, mint amire nekik kizárólagos és isteni eredetű joguk van. Ó, igen – folytatta mosolyogva Longstaff –, az oroszok megengedhetik maguknak a várakozást. Ha majd az ottomán birodalom összeomlik, Oroszország szép nyugodtan elfoglalja a Balkánt – Romániát, Bulgáriát, Besszarábiát, Szerbiát –, és ugyanilyen szépen bekebelezi majd az Osztrák-Magyar Monarchia egy részét is. Ezt persze mi nem engedhetjük, ezért aztán kitör majd a háború – hacsak Oroszország bele nem egyezik egy ésszerű rendezésbe. Ilyenformán tehát, Oroszország szemszögéből, Európa jelenleg nem jelent veszélyt. Pillanatnyilag ugyan nemigen ugrálhatnak, de ez nem érdekes. Az ő politikájuk mindig is a csellel történő hódítás volt – megvesztegetik az adott ország vezetőit és az ellenzék vezetőit, már ha egyáltalán van ilyen. Nem indítanak

háborút – kiterjesztik „befolyási területeiket”, aztán talonba teszik az ország vezetőit, és megdolgozzák a népet. Most, hogy nyugatról nem fenyegeti őket veszély, szerintem kelet felé fordítják a tekintetüket. Oroszország ugyanis abban a hiszemben él, hogy Istentől kapott pozíciója van ezen a földön, és hogy – s ebben azonos nézeteket vall a franciákkal meg a poroszokkal – isteni küldetése, hogy uralkodjon e világon. Kelet felé pedig, egészen a Csendes-óceánig, egyetlen nagyhatalom sem áll az útjában.

– Kivéve Kínát.

– Mi ketten viszont tudjuk, hogy Kína gyenge és tehetetlen. Márpedig nem szolgálna előnyünkre, ha lenne egy gyenge Kína és egy nagyon erős Oroszország, amely talán megszerezné a Kína fölötti uralmat is, nem találja?

– De – felelte Struan. – Ha ez így alakulna, az oroszok akkor fojtának meg minket, amikor csak tetszik nekik; És Indiát is.

A két férfi elhallgatott, mindkettő elmerült gondolataiban.

– De hát miért küldenek ide egy ilyen fontos embert?

– Hogy körülszimatoljon minket. A történelem tanúsága szerint egyértelmű a válasz. Oroszország nagy bajkeverő, és mindaddig az is lesz, amíg meg nem találja az általa természetesnek vélt határait. Határos Törökországgal – Törökországban zavargások vannak. Határos Indiával – Indiában zavargások vannak. Határos Kínával – legalábbis tudomásunk szerint határos –, tehát ott is kell valamilyen problémának lennie. Szergejev azért jött ide, hogy kipuhatozza sikereinek titkát. Minél gyengébbnek véli Kínát, annál jobb okuk lesz rá, hogy sietve terjeszkedni kezdjenek kelet felé. Ezért meg kell próbálnunk semlegesíteni a herceget, meg kell zavarnunk a szimatát, és el kell vele hitetnünk, hogy Kína nagyon erős. Ehhez minden támogatására szükségem lesz, Dirk. Meghívhatnánk a ma esti bálra a herceget?

– Természetesen.

– Mindenképpen értésére kell adnunk, hogy Kína őfelsége a

királynő kizárólagos befolyási területe... és hogy őfelsége kormánya semmiféle beavatkozást nem tűr itt.

Struan gondolatai sebesen száguldottak előre az időben. Minél inkább elkötelezi magát a Korona Ázsiában, annál inkább elősegíti az alaptervet: bevonni Kínát a nagyhatalmak családjába. Minél erősebb az angolok által kitanított és segített Kína, annál jobb az egész világnak. Igen... Nem engedhetjük, hogy zsarnok orosz cárok beavatkozzanak ebbe, amikor már a siker küszöbén állunk.

Kopogtattak, majd Clive Monsey jelent meg az ajtóban. Vékony, negyvenöt év körüli, csendes, szerény, gyérülő hajú férfi volt, az orra hatalmas krumplira emlékeztetett.

– Excellenciás uram! – mondta. – Engedelmével bemutatom őfelsége Alekszej Szergejev nagyherceget.

Longstaff és Struan felállt. Longstaff a herceg elé ment, és tökéletes oroszággal megszólalt: – Fenség, örülök, hogy itt üdvözölhetem. Kérem, fáradjon be, és foglaljon helyet. Kellemes útja volt?

– Tökéletes, excellenciás uram – felelte meglepetés nélkül Szergejev. Megrázta a feléje nyújtott kezét, s hibátlan eleganciával, könnyedén meghajolt. – Roppant kedves öntől, hogy meghív ebédre, amikor én elkövettem azt az udvariatlanságot, hogy nem értesítettem előre jövetelemről. Köszönöm ezt azért is, mert látogatásom nem hivatalos jellegű, és csupán rögtönzött.

– Tartjuk szerencsénknek, fenség.

– Reméltem, hogy az ön személyében Oroszország nagyrabecsült barátjának, Sir Robertnek a fiához lesz szerencsém. Ez roppant kellemes véletlen.

– Igen, csakugyan – válaszolta Longstaff szárazon. – És hogy van kedves édesapja?

– Örömmel közölhetem, hogy jó egészségnek örvend. És az öné?

– Néhány éve meghalt.

- Bocsásson meg. És az édesanyja, Lady Longstaff?
- Örömmel mondhatom, hogy a legjobb egészségnek örvend.

Struan figyelmes tekintettel méregette az orosz. Szergejev finom arcvonású, magas férfi volt; drága, makulátlan ruhát viselt. A válla széles volt, a csípője keskeny. Kiugró pofacsontjai és enyhén ferde metszésű, kék szemei némi egzotikus jelleget kölcsönöztek arcának. Nyitott szalonkabátja alatt, az övén lóvó díszkard öltözékének természetes velejárójaként hatott. A nyakában, hófehér nyakravalója alatt, vékony, bíborszínű szalagon valamilyen rendjel csillogott diszkréten. Nem az a fajta, akit érdemes ingerelni, gondolta Struan. Lefogadnám, hogy mestere a kardnak, s nem ismer kíméletet, ha valaki a „becsületébe” gázol.

- Fenség, engedje meg, hogy bemutassam önnek Mr. Dirk Struant
- mondta angolul Longstaff.

A nagyherceg kezét nyújtott, elmosolyodott, s alig észrevehető akcentussal megszólalt: – Á, Mr. Struan, örülök, hogy megismerhetem.

Struan kezét fogott vele – Szergejev szorítása olyan volt, akár a satu. – Ön előnyösebb helyzetben van velem szemben, fenség – mondta Struan szándékoltan nyersen és nem diplomatikusan. – Az a határozott érzésem támadt, hogy ön sok mindent tud rólam, miközben én semmit sem tudok önről.

Szergejev fölnevetett. – A Nemes Ház Tajpanjának olyan hírneve van, amely még Szentpétervárra is eljutott. Reméltem, lesz részem abban a megtiszteltetésben, hogy találkozhatom önnel. És ha csakugyan érdeklő, szívesen mesélek önnek magamról. – Rámosolygott Longstaffra. – Ön nagyon kedves hozzám, excellenciás uram. Biztosíthatom önt, tudatni fogom a cár őfelségével, hogy Őfelsége Britannia királynőjének teljhatalmú megbízottja több mint egyszerűen vendégszerető. Most pedig, miután részem volt abban az örömben, hogy megismerhettem önöket, visszavonulok, és nem zavarom tovább az urakat az

államügyek megvitatásában.

– De fenség! Kérem, maradjon még, hiszen ebédre vártuk. – Longstaffot jólesően megbizsergette, hogy végre olyan feladat előtt áll, amelynek megoldására tanították, és amelyhez ért. – Roppant csalódást okozna nekünk. És amint látja, ez a találkozás teljesen baráti jellegű.

– Nos hát, köszönöm. Megtiszteltetésnek veszem.

Kinyílt az ajtó, a hajópincér lépett be jégbe hűtött pezsgóval és poharakkal. Előbb Szergejevnek kínálta a tálcát, aztán Longstaffnak, majd Struannak, s végül Monseynak.

– A biztonságos hazaútra – mondta Longstaff.

Ittak.

– Remek ez a pezsgó, excellenciás uram. Remek.

– Kérem, foglaljon helyet.

Az ebédet hibátlan protokoll szerint szolgálták fel; a herceg Longstaff jobbján, Struan a balján foglalt helyet. A stewardok kolbászt, osztrigát, yorkshire-i sonkát, friss marhahúsból főzött forró gulyást, roston sült báránycombót, főtt burgonyát és borecetben savanyított vöröskáposztát tálaltak az asztalra.

– Elnézését kérem, de sajnos nincs kaviárunk – mondta Longstaff.

– Örömömre szolgálna, ha adhatnék önnek, excellenciás uram, amint a hajóm megérkezik. Olyan balszerencsénk volt, hogy a Szunda-szorosban viharba kerültünk. A hajónkon repedések keletkeztek, Szingapúrba vittük, hogy kijavíttassuk. Éppen megérkezésünkkel indult a postahajó, ezért aztán azzal jöttem.

És ezért nem kellett előre értesítened bennünket, gondolta Longstaff. Ha a Szunda-szorost említi, ez azt jelenti, hogy a Jóreménység foka felől jött. Vajon mi az ördögben sántikálhat?

– Úgy hallom, Szingapúr klímája szeszélyes ebben az év szakban, Mr. Struan – mondta Szergejev.

- Az bizony. Most jár először Ázsiában, fenség?
- Igen.
- Nos, akkor megédesíthetjük az itt-tartózkodását. Bált adok ma este. Tartanám szerencsémnek, ha eljönne. Mindenkiel megismerkedhet az este.
- Nagyon kedves.
- Milyen hosszú időre tervezi az itt-tartózkodását? – kérdezte Struan.
- Amíg a hajóm meg nem érkezik. Nem hivatalos látogatást szándékozom tenni alaszakai területeinken.
- Nagyon megrongálódott a hajó?
- Ezt tulajdonképpen nem tudom, Mr. Struan. Nem nagyon értek az efféle dolgokhoz. Csak annyit tudok, hogy amint lehet, utánam jön.
- Akkor önnek szállásra lesz szüksége – mondta Struan, gyanítva, hogy Szergejev jóval többet tud az „efféle dolgokról”, és hogy a hajójának a „kijávítása” a lehető legkényelmesebb ürügy arra, hogy a herceg tetszése szerint szabhassa meg itt-tartózkodásának időtartamát. Sejtette azt is, hogy Szingapúr a Szentpétervárról Alaszka felé tartó hajók egyik rendszeresen használt közbülső állomása. – Boldog lennék, ha felajánlhatnék önnek egy lakosztályt az egyik állóhajónkon. Nem éppen fejedelmi lakosztály, de mindent el fogunk követni, hogy kellemesen érezze magát.
- Roppant kedves öntől. Csupán rólam és négy szolgámról volna szó. Ők akárhol megalszanak.
- Gondoskodni fogok megfelelő elhelyezésükről. Köszönöm – mondta Struan a hajópincérnek, aki közben ismét megtöltötte a poharát. – A hajója négyárbocos brigg?
- Háromárbocos.
- Magam is jobban kedvelem a háromárbocosokat. A nyílt tengeren könnyebben kezelhetők. A vitorlákat is könnyebb kurtítani.

Az ön hajóján vannak felső sudárvitorlák és sudártarcsvitorlák?

– Nekem úgy tetszett, megfelelő mennyiségű vitorla van rajta. De hogy ezeket minek nevezik...

Struan figyelmét nem kerülte el a villanásnyi tétovázás; látta, hogy Szergejev ért a hajózáshoz. De vajon miért akarja titkolni?

– Hallom, hogy megoldódott a közel-keleti válság – mondta Szergejev.

– Igen – felelte Longstaff. – A postahajóval jött a hír.

– Nagyon szerencsés fejlemény. Franciaország nem csekély bölcsességről tett tanúbizonyságot, hogy elállt agresszív politikájától.

– Britannia számára a Dardanellák fontossága nyilvánvaló – válaszolta Longstaff. – A béke megőrzése mindannyiunk számára előnyös.

– Kár, hogy Franciaország és Poroszország ellenkezőleg vélekedik. No meg a Habsburgok is. Britannia és Oroszország öröktől fogva szövetségesek, érdekeik is hasonlóak. Örömmel gondolok arra, hogy a jövőben még szorosabbra fonódik együttműködésünk.

– Igen – felelte udvariasan Longstaff. – Párizs persze nagyon közel van Londonhoz.

– Hát nem kár, hogy az a dicső város – úgy tetszik – mindig a legkülönösebb vezetőket találja meg magának? – kérdezte Szergejev.

– Csodálatos nép, csodálatos. Csak éppen mindig olyan vezetőik vannak, akiket majd szétvet a hiúság, és szemmel láthatóan elvannak rá szánva, hogy szétszedik a világot.

– A világ nagy problémája, fenség, Európa, és az, hogy miképpen zabolázzuk meg az uralkodók hiúságát. Mi, britek persze szerencsések vagyunk, mert minekünk parlamentünk van, és többé nem egy ember kénye-kedve dönti el, hogy háborúba lép-e a brit hatalom.

– Igen, ez nagyszerű és dicsőséges gyakorlat, olyan, amely illik az

önök országának nagyszerű sajátosságaihoz, uram. De nem alkalmas valamennyi nemzet számára. Vagy talán nem az ókori görögök voltak azok, akik arra a következtetésre jutottak, hogy a legtökéletesebb kormányzati forma a jó szándékú diktatúra? Amikor egyetlen ember uralkodik?

– Igen, a jó szándékú diktátor. Akit választanak. És nem isteni eredetű jogok alapján uralkodik.

– Ki tudja azt teljes bizonyossággal megállapítani, hogy isteni eredetű jog nem létezik?

– Fenséges uram – válaszolta Longstaff –, Isten létezését senki sem vitatja. Csak azt, hogy egy király akkor és azt tegyen, amikor és amit csak akar, anélkül hogy a nép véleményét megkérdezné. Nálunk, Angliában hosszú sora van az „isteni” királyoknak, s ezek nem bizonyultak csalhatatlannak. Márpedig ez egy vezető esetében meglehetősen kellemetlen tulajdonság, nemde? Túl sok ember életébe kerül.

Szergejev fölkacagott. – Szeretem az angolok humorát. – Struanra pillantott. – Ön skót, Mr. Struan?

– Igen. Brit. Manapság már nincs különbség skótok és angolok között. – Belekortyolt a poharába. – Eluntuk már, hogy lopkodjuk a jószágait. Úgy gondoltuk, egyszerűbb lesz, ha az egész országot ellopjuk, így aztán otthagytuk Skóciát, és délre költöztünk.

Valamennyien nevettek, aztán tovább borozgattak. Longstaff derűsen tapasztalta, hogy a Struan szókimondásától elbátortalanodott Monsey eddig meg se szólalt.

– Mi a véleménye, Mr. Struan? – kérdezte Szergejev. – Fenn tudná tartani a Nemes Házat egy olyan parlamenttel szemben is, amellyel harcban áll?

– Nem, fenség. De én csupán egy *céget* sodrok konfliktusba – versengésbe – más kereskedőkkel szemben. Én csak magamat és a cégemet kockáztatom. Nem mások életét.

– Most azonban háborúban állnak Kínával. Mert a hitetlenek

voltak olyan vakmerők, hogy beleavatkoztak az önök kereskedelmi ügyeibe, így van?

– Részben. A hadba lépés azonban természetesen aligha rajtam múlt.

– Természetesen. Én csupán arra szerettem volna rámutatni, hogy önnek egy személyben joga van működtetni egy kiterjedt kereskedelmi érdekeltséget, és ennek ez a leghatásosabb módja: ha egy ember irányítja. Ez egy cég, egy flotta vagy egy nemzet esetében is igaz.

– Igen, feltéve ha sikeres az ember – felelte tréfálkozó hangnemben Struan, majd komoly hangon folytatta: – Lehet, hogy jelenleg a parlamentáris rendszer nem alkalmas Oroszország és néhány más ország számára, de meggyőződésem, hogy mindaddig nem lesz béke ezen a földön, amíg minden nemzet be nem vezeti az angol parlamentáris rendszert, míg minden embernek joga nem lesz szavazni, és egyetlen nép sorsa sem múlik egyetlen emberen, kormányozzon az isteni eredetű jogok alapján, vagy ostoba választók ostoba szavazatai által feljogosítva.

– Egyetérték – felelte Szergejev. – A feltételezése korrekt. Van azonban egy komoly gyengesége. Ön feltételezi, hogy a világ csupa felvilágosult emberből áll – mindenki ugyanolyan iskolázott, ugyanolyan jó módú –, ami természetesen lehetetlen, nemde? Be kellene utaznia Oroszországot, hogy lássa, mennyire az. Ezenfelül ön nem számol a nacionalizmussal és a különböző vallásokkal. Ha a hipotéziséhez hozzátenné, hogy „amíg nem lesz minden nemzet keresztény”, talán igaza lenne. De el tudja azt képzelni, hogy a francia katolikusok egyetértésre jutnának az angol protestánsokkal? Vagy az orosz ortodox egyház a spanyol jezsuitákkal? Vagy hogy azok a pogány mohamedán tömegek kiegyeznek a boldogtalan zsidókkal, azok meg a bálványimádókkal és hitetlenekkel?

Struan vett egy mély lélegzetet. – Örülök, hogy feltette ezt a kérdést – mondta, mintegy pontot téve a beszélgetés végére.

– Úgy látom, még sok érdekes vitánk lesz – mondta Longstaff könnyedén. – Parancsol teát, fenség? Egy óra múlva kezdődik egy bokszmérkőzés. Ha nem túl fáradt, talán megtekinthetné. Érdekes meccsnek ígérkezik. A tengerészet küzd a hadsereg ellen.

– Örömmre szolgálna, excellenciás uram. Ön melyiket választja? Én a másikra teszek.

– Egy guinea a tengerészetre.

– Áll.

Ebéd után teáztak, szivaroztak, majd végül Monsey visszakísérte a nagyherceget a postahajóra. Longstaff elbocsátotta a hajópincéreket.

– Azt hiszem, nem ártana, ha egy fregatt „véletlenül” nyomban elindulna egy kis szingapúri látogatásra – mondta Struannak.

– Magam is ugyanerre gondoltam, Will. A herceg ért a hajózáshoz, ebben biztos vagyok.

– Igen. Nagyon okos húzás volt magától, Dirk. – Longstaff a teáscsészéjét babrálta. – És ez a herceg nagyon körültekintő. Egy ilyen ember bizonyára nagyon óvatos, ami a hivatalos dokumentumokat illeti.

– Magam is így vélem.

– Én nagyon jól éreztem magam Szentpétervárott. Kivéve azokat a hosszú órákat az iskolában. Meg kellett tanulnom írni-olvasni oroszul, és persze franciául is. Az orosz nagyon nehéz nyelv.

Struan töltött magának egy kis teát. – Ugye maga sose kedvelte az ökölvívó-mérkőzéseket, Will?

– Nem. Azt hiszem, egyszerűen csak kikísérem a herceget a partra, aztán visszajövök a hajóra. Szunditok egy jót. – Longstaff szárazon fölnevetett. – Felkészülök a ma esti mulatságra, nemdebár?

Struan fölállt. – Igen. Azt hiszem, én is elvettem néhány magját a vizzálykodásnak...

Miközben a steward leszedte az asztalt, Longstaff üres tekintettel bámult csészéje fenekére. – Ne – mondta a hajópincérnek, s kezét a teáskannára tette. – Gondoskodjon róla, hogy ne zavarjanak. Egy óra múlva szóljon be.

– Igen, uram.

Longstaff elfojtott egy ásítást, kedvtelve tűnődött a kajüt csendjében. Szavamra, örülök, hogy ez a Szergejev itt van. Most élvezhetjük egy kicsit az életet. Diplomátikus védések és visszavágások... Egy kis agytorna, erről van itt szó. Elfeledkezhetem egy kis időre ennek a kolóniának az állandó zavaros ügyeiről, az átkozott kereskedőkről, meg ezeknek az istenverte hitetleneknek az istenverte császáráról, az egész istenverte tolvajbandáról.

Bement magánkajütjébe, kényelmesen végighevert az ágyán, két kezét a feje alá tette. Mit is mondott Dirk? – kérdezte magában. Ja, igen: a vizálykodás magvai. Nem is rossz kifejezés. De miféle magvakat vetünk majd *mi*? Halvány célzásokat Kína erejéről? Népeiségének óriási mivoltáról? Hogy Ófelsége kormánya annektálhatja az egész országot, ha *bármely* hatalom ide tolakszik? Hogy milyen bonyodalmakkal jár az ópiumkereskedelem? Beszéljünk neki a teáról?

A fedélzet felől lábdobogás zaja hallatszott – őrségváltás. A tengerészek zenekara is gyakorolni kezdett. Longstaff megint ásított, s elégedetten lehunyta a szemét. Nincs is jobb, mint egy kis ebéd utáni szundikálás, mondta magában. Hál' istennek én úriember vagyok – nem kell igazi magokat vetnem, mint egy bűdös parasztnak vagy gazdának. Még elgondolni is borzasztó: az embernek álló nap a tulajdon két kezével dolgozni...! Magokat hinteni... ültetni. Meg trágyát szórni. Rágondolni is rémes. A diplomácia magvait elhinteni sokkal fontosabb és úriemberhez illő munka. De hol is tartottam? Ja, igen: a tea. Rettenetes lehetett az élet, amikor még nem volt teánk. Kibírhatatlan. Fel nem foghatom, hogyan tudtak meglenni emberek tea nélkül. Kár, hogy Angliában nem terem: sok problémától megkímélt volna minket.

– Magasságos Úristen a mennyekben! – tört ki, és hirtelen felült.
– A tea! Hát persze hogy a tea! Évek óta itt van az orrom előtt, és én nem vettem észre! Zseni vagyok! – Annyira felkavarta az ötlet, hogy felugrott az ágyról, és örömtáncot kezdett lejteni. Aztán elővette az éjjeliedényt, könnyített magán, majd bement a nagykajütbe, s kalimpáló szívvel leült az íróasztalához. Most már tudom, hogyan kell megoldani ezt a lidércnyomást, a Britannia és Kína közötti kiegyensúlyozatlan tea-ópium-ezüst-forgalmat. *Tudom*, mondta magában, egyszerre csodálva és áldva az ötlet nagyszerűségét és egyszerűségét, amely Struan búcsúzó megjegyzésének talaján fogant meg. – Jóságos ég, Dirk! – nevetett fel diadalittasan. – Hiszen ha tudnád!... Tulajdon torkodat vágtd el, és a magadéval együtt az összes Kína-járóét – Anglia dicsőségére és az én halhatatlanságomra!

Ehhez nem férhet kétség, így hát jó lesz, ha befogom a számat, figyelmeztette magát. A falnak is füle van.

Az ötlet nagyon egyszerű volt: tönkretenni Kína teamonopóliumát. Vegyél, koldulj vagy lopj – mindegy, csak titokban – egy tonnányi teacserjemagot. A magvakat szállítsd titkon Indiába. Indiában legalább egy tucatnyi olyan vidéknek kell lennie, ahol megterem a tea. Tucatnyinak. És megérem még, mire ezek az ültetvények virágzani kezdenek, és a saját földünkön szüretelhetjük a saját teánkat. Ha pedig lesz saját termésű teánk, többé nem kell érte Kínának ezüsttel vagy *ópiummal* fizetnünk. Az indiai teából származó haszon pedig csakhamar eléri, kétszerese, háromszorosa lesz az ópiumból származó bevételnek, ez tehát nem okoz gondot. Mi fogjuk termesztetni a világ számára a teát, és mi fogjuk eladni a világnak. A Korona teaadóból származó bevételei fantasztikusan megnövekednek, mivel mi természetesen olcsóbban és jobban fogjuk termesztetni a teát, és jóval olcsóbban fogjuk adni, mint a kínaiak. A brit szellem, meg ami velejár...! És ráadásul erkölcsi téren is csak nyerünk, amiért beszüntettük az ópiumkereskedelmet. Kihúzzuk a talajt azoknak az átkozott ópiumcsempészeknek a lába

alól, mert azután, hogy már nem kapaszkodhatnak az ópiumba, többé nincs hasznos funkciójuk – így törvényen kívül helyezhetjük az ópiumot. India rettenetesen sokat nyer mindezen. És Kína is nyer rajta, mert megszűnik az ópiumcsempészet, teát pedig különben is fogyasztanak.

Te pedig, William Longstaff – az egyetlen ember, aki képes ilyen terv keresztülvitelére –, te pedig hatalmas tekintélyre teszel szert. Ha van egy kis szerencséd, a hálás parlament felajánlja neked a hercegi címet, mert te, te egyedül voltál az, aki megoldotta a megoldhatatlant.

De kiben bizhatok annyira, hogy megkérjem, szerezze meg a teamagvakat? És miként veszem rá a kínaiakat, hogy adják el neki? Természetesen azonnal rá fognak jönni, hogy ez milyen következményekkel jár. És ki az, akire nyugodtan rábízhatom a magvak szállítását? A kereskedőkre nem számíthatok – ha csak a legcsekélyebb mértékben is megsejtenék, miről van szó, nyomban nekem esnének! És hogyan állítom magam mellé az indiai alkirályt úgy, hogy el ne lopja az ötletet?

Amint a két férfi és segédek beléptek a Glessing-fokon álló zászlórúd közelében emelt ringbe, halálos csend telepedett az egybegyűlt nézőseregre.

Mindkét bokszoló húsz-egynéhány éves, száznyolcvan centi körüli, tagbaszakadt, durva arcú férfi volt. Mindkettő leborotválta a haját, hogy ellenfele ne tudjon belemarkolni. Amikor levetették durva anyagból készült ingüket, mindkettejük testén ugyanolyan duzzadó, acélos izomkötegek váltak láthatóvá, hátukon pedig a kilencfarkú macska behegedt nyomai.

A két küzdőn látszott, hogy méltó ellenfelei lesznek egymásnak, s mindenki tudta, hogy nem csekély a tét. Mind az admirális, mind a tábornok személyesen vett részt embere kiválasztásában, mindkettő győzelemre tüzelte a bokszolóját. Nemcsak az egész fegyvernem becsülete nyomta a vállukat, de társaik megtakarított pénzének súlya is. A győztes számára édes lesz a jövő. A legyőzött számára pedig nem lesz semmilyen.

Henry Hardy Hibbs átbújt az egy szál kötél alatt, s megállt a ring közepén, amit egy krétával rajzolt, egyyardnyi oldalú négyzet jelzett. – Excellenciás uram, fenség, nagyságos uraim! – kezdte. – Ezennel kezdetét veszi a végkimerülésig tartó küzdelem. Ebben a sarokban, a királyi flotta képviselőjében Jem Grum fedélzetmester...

A ringtől kelet felé álló tengerészek tömege hatalmas üdvrivalgásban tört ki, ugyanakkor a nyugati oldalon álló angol és indiai katonák tömött sorai gúnyos és trágár ordítózásba fogtak. Longstaff, a nagyherceg, az admirális és a tábornok a ring északi oldalán, a díszpáholyban foglalt helyet, körülöttük mozdulatlanul álló tengerészek adtak díszőrséget. A nagyherceg háta mögött két libériás, felfegyverzett, éber testőre állt. Struan, Brock, Cooper, Tillman, Robb, Gorth és a tajpanok székei a déli oldalon sorakoztak, mögöttük álltak a kisebb kereskedők, tengerész- és katonatisztek,

egymást lökdösve-taszigálva, hogy jobban lássanak. Körös-körül pedig ott tolongott fecsegve, vihogva, várakozva azoknak a kínaiaknak egyre duzzadó tömege, akik a Tajpingsan kalyibáiból tódultak ide.

– A másik sarokban pedig Bill Tinker őrmester, a királyi hadsereg képviselője...

Ismét rekedtes hangú üdvivalgások szakították félbe. Hibbs fölemelte a karjait, vörös szalonkabátjának szárnyai föllebbentek hordószerű pocakjáról. Miután az üdvivalgás és a pfujolás elhalkult, ismét megszólalt: – A mérkőzés a londoni díjbokszolás szabályai szerint tartatik: egy menet végét az jelenti, ha az egyik bokszoló a földre kerül. A menetek között harminc másodperc szünetet tartunk, és miután a harang megszólal, a földre sújtott embernek még nyolc másodperce van arra, hogy a ring közepén lévő jelhez jöjjön, és rálépjen a vonalra. Rúgás, fejjel való öklelés, övön aluli ütés, szemkitolás tilos. Az lesz a vesztes, aki nem lép előre a sarokból, vagy akinek a segédje bedobja a törülközőt.

Fontoskodóan intett a segédeknek, akik mindkét bokszoló öklét megvizsgálták, hogy a szokásoknak megfelelően be vannak-e kenve dióolajjal, hogy nem rejtettek-e követ a markukba, majd szemügyre vették a cipőiket is, hogy megállapítsák, nincs-e valamelyikük talpán több a szabályzat által megengedett három szöges stoplinál.

– Most fogjanak kezet, aztán győzzön a jobb!

A bokszolók a ring közepére léptek, vállizmaik meg-megremegtek a visszafojtott izgalomtól, hasizmuk megfeszült, orrcimpájuk kitágult, amint megéreztek a másik savanykás izzadságszagát.

Odaálltak a jel két oldalára, és megérintették egymás kezét. Aztán ökölbe szorították sziklaszerű kezüket, s minden idegszálukat megfeszítve várakoztak.

Hibbs és segédei a kötél alatt kibújva elhagyták a ringet.

– Fenség? – kérdezte Longstaff, átengedve a hercegnek a megtiszteltetést.

Szergejev felállt, és odament a ring közelében elhelyezett hajóharanghoz. Megfogta a harang nyelvét, megkondította; a parton végigsöpört a lázas izgalom.

A harang kondulásának pillanatában a két öklöző egymás felé sújtott; lábuk szilárdan a földbe gyökerezett, akár a tölgy, talpuk mozdulatlanul a vonalon. Grum ökle Tinker arcába robbant, nyomában kiserkent a vér; Tinker ökle ugyanekkor Grum hasába vágódott. Pillanatnyi megállás nélkül csépelték egymást, hajtotta őket a tömeg, saját dühük és gyűlöletük. Küzdőmodorukban nyoma sem volt az iskolázottságnak, meg sem próbálták elkerülni a másik ütéseit.

Nyolc perc elteltével a testüket már vörös foltok bontották, az arcuk véres volt. Mindkét férfinak betört az orra, öklük felsebzett bütykei izsamósak voltak az izzadságtól és a vértől. Levegő után kapkodtak, mellkasuk hatalmas fujtatóként hullámzott, mindkettő érezte szájában a vér ízét. Aztán a tizedik percben Tinker egy jobbhoroggal torkon találta ellenfelét – Grum összeesett. A katonák ujjongtak, a tengerészek káromkodtak. Grum, magánkívül a dühtől és a fájdalomtól, felállt, s ellenfelére rontott; elfelejtette, hogy az első menetnek vége, elfelejtett mindent, kivéve azt az egyet, hogy meg kell ölnie ezt az ördögfattyat. Elkapta Tinker nyakát, ütötték-verték egymást, megpróbálták kinyomni egymás szemét. – Szabálytalan! – ordították a katonák. A segédek berohantak a ringbe, megpróbálták szétválasztani a küzdőket, miközben a katonák, tengerészek és tisztjeik között kis híján kitört a tömegverekedés.

– Az ördögbe is! – kiáltotta oda a tömegnek Glessing. – Az a csirkefogó kitolta az emberünk szemét!

– Miért, az istenit, ki kezdte a verekedést? A menetnek már vége volt! – felelte heves indulattal Turnbull őrnagy, kezét kardja markolatára téve. Elegánsan öltözött, harmincöt éves férfi volt, Hongkong rendőrbírája. – Azt hiszi, hogy amiért kinevezték kikötőmesternek, attól már joga van letagadni egy szabálytalanságot?

– Én nem tagadok le semmit, a mindenségit! De maga se próbálja meg a *maga* hivatali befolyását érvényesíteni társasági ügyekben. – Glessing hátat fordított az őrnagynak, s utat könyökölt magának a tömegben.

– Üdv, Culum!

– Üdv, George. Jó kis mérkőzés, ugye?

– Láttad, hogy az a csirkefogó belebökött az emberünk szemébe?

– Én úgy láttam, hogy csak visszabökött. Vagy nem?

– A mindenségit, nem erről van most szó!

Letelt a fél perc, a bokszolok ismét egymásnak rontottak.

A második és a harmadik menet csaknem olyan hosszúra nyúlt, mint az első. A nézők tudták, hogy ilyen verést egyetlen ember sem képes sokáig állni. A negyedik menetben egy csapott balhorog fültövön találta a katonát, aki a vitorlavászonra roskadt. Megszólalt a harang, a segédek fölnyalábolták emberüket. A kegyetlenül rövid, harminc másodpercnyi pihenő után az őrmester középre rontott, öklözni kezdte a tengerészt, majd hirtelen átkarolta a mellét, vadul a földhöz vágta, aztán visszament a sarokba. Újabb harminc másodperces szünet következett, majd folytatódott a küzdelem.

Menet menet után. Leütés, szünet, leütés.

A tizenötödik menetben Tinker ökle eltalálta Grum törött orrát. Grum szeme előtt lángnyelvek villantak fel, elvakították; felordított, vakrémületében hadonászni kezdett. Bal ökle célba talált, egy pillanatra kitisztult a látása, és látta, ellenfele védtelenül tántorog előtte; közvetlen közélről, ugyanakkor mégis messziről hallotta az orkánszerű üvöltözést és ujjongást. Meglendítette jobbját, kezét úgy szorította ökölbe, mint még soha. Látta, hogy belevágódik ellenfele hasába. Bal keze ugyanakkor keresztben, oldalról csattant ellenfele arcán, érezte, hogy öklében reccsen egy kis csontdarabka – aztán már csak ő állt a ringben. Megint megszólalt az az átkozott harang, kezek ragadták meg, valaki egy tömény szesszel teli üveget erőltetett szétzúzott ajkai közé; nagyot húzott belőle, véres nyállal vegyülten

kiöklendezte, s rekedt hangon kérdezte: – Hányadik menet jön, pajtás? – A tizenkilencedik – felelte valaki, aztán megint ott állt a vonalon, megint ott állt előtte az ellenség, aki ütötte-vágta, meg akarta ölni őt, neki pedig ott kellett maradnia, győzni vagy meghalni.

– Jó kis mérkőzés, he, Dirk? – ordította túl Brock a lármát.

– Az.

– Nem gondoltad meg magad, nem akarsz fogadni?

– Nem, Tyler, köszönöm – válaszolta Struan, akit bámulattal és tisztelettel töltött el a bokszolók bátorsága. Már mindkettő ereje legvégső határán állt, mindkettő rettenetes verést kapott. Grum jobb keze szinte használhatatlan volt, Tinker éppen csak hogy résnyire tudta kinyitni a szemét. – Egyikükkel szemben sem szeretnék odaállni a ringbe, istenemre!

– Pedig te aztán nem még a szomszédba egy kis kuráziért! – nevetett Brock, kivillantva megbámult, letöredezett fogait. – Ki fog győzni?

– Tegyéél, akire akarsz. Én viszont arra fogadok, hogy egyikük sem fogja feladni, és hogy egyikük törülközőjét sem dobják be.

– Ez már igaz, a mindenségit!

– Huszonnegyedik menet! – kiáltotta Hibbs. Az öklözők tántorgó léptekkel a ring közepére vánszorogtak, tagjaik mintha ólomból lettek volna, majd megint egymásnak estek. Már csupán az akaraterejük tartotta állva őket. Tinker most egy óriási erejű balkezest indított, amivel egy ökröt is leterített volna, az ütés azonban lecsúszott Grum válláról, az őrmester pedig megbotlott és elesett. Segédei a sarokba cipelték; a tengerészek ujjongása és a katonák morgása kísérte a műveletet. Aztán letelt a fél perc, s a katonák lélegzet-visszafojtva figyelték, amint Tinker belekapaszkodik a kötélbe, és felhúzza magát. Nyakán kidagadtak az erek az erőlködéstől, de felállt, és odatántorgott középre.

Struan érezte, hogy valaki figyeli, s ahogy megfordult, látta, a

nagyherceg integet, hogy menjen oda hozzá. Miközben keresztülfúrta magát a ring körül állók tömegén, az forgott az eszében, sikerrel járt-e Orlov, akit ő küldött a herceghez, hogy „segítsen” átvinni a poggyászat: sikerült-e túljárnia Szergejev szolgáinak az eszén, és talált-e valamilyen értékes dokumentumot.

– Fogadott a győztesre, Mr. Struan? – kérdezte Szergejev.

– Nem, fenség. – Struan az admirálisra és a tábournokra pillantott.

– Mindkét ember méltóképpen képviseli fegyvernemét, uraim.

– Ebbe a tengerészbe figyelemreméltóan sok kurázsi szorult – mondta jóindulatúan a tábournok –, de azt hiszem, mégis a mi emberünk fog talpon maradni.

– Nem. A mi emberünk jobban bírja. De az is igaz, hogy az ön embere is jó, uram. Bárhol megállná a helyét.

– Miért nem csatlakozik hozzánk, Mr. Struan? – kérdezte Szergejev, egy üres székre mutatva. – Esetleg elmagyarázhatná a mérkőzés érdekesebb részleteit.

– Engedelmmükkel, uraim – felelte udvariasan Struan, és leült. – Hol van őexcellenciája?

– Már rég elment – válaszolta a tábournok. – Valami sürgős leveleket említett.

Ismét megkondult a hajóharang. Szergejev nyugtalanul feszengett a székén. – Hány menetből állt az eddigi leghosszabb mérkőzés?

– Harmincháromban láttam Burke és Byrne küzdelmét – felelte szűkszavúan az admirális. – Kilencvenkilenc menet. A mindenségit, az aztán küzdelem volt! Fantasztikus bátorság. Byrne belehalt. De nem adta fel.

– Ezek sem fogják feladni – jegyezte meg Struan. – Már eszméletlenülre verték egymást. Kár volna értük, nem találják, uraim?

– Állítsuk le? – kérdezte hitetlenkedve a nagyherceg.

– Egy mérkőzésnek az a lényege, hogy próbára tegye az erőt és a bátorságot. Ezek itt ugyanolyan erősek és ugyanolyan bátrak.

Szerintem már bizonyosságot tettek róla, hogy mit érnek.

– De hát akkor nem lenne győztes. Szánalmas, sportszerűtlen dolog volna, és nem bizonyítana semmit.

– Ugyanilyen sportszerűtlen volna megölni egy bátor férfit – felelte nyugodtan Struan. – Már csak a kurázi tartja talpon őket. – A többiek felé fordult. – Végtére is mindkettő angol. Tartsuk meg őket az igazi ellenség számára.

A hirtelen felharsanó üdvivalgás elvonta a beszélgetésről az admirális és a tábornok figyelmét. Szergejevét azonban nem.

– Ez már-már úgy hangzik, mint egy kihívás, Mr. Struan – mondta halálos nyugalmat tükröző mosollyal.

– Ez nem kihívás, fenség – felelte jóindulatúan Struan –, csupán egy tény. Mi megadjuk a tiszteletet a bátorságnak, de egyes esetekben, mint ez is, a győzelem csupán másodrendű fontosságú az emberi méltóság megőrzése mellett.

– Önnek mi a véleménye, admirális úr? – kérdezte a tábornok. – Van valami abban, amit Struan mond? Hányadik menetnél tartunk? A harmincötödiknél?

– A harminchatodiknál – mondta Struan.

– Szabjunk egy ötvenmenetes határt. Addigra elkészül az egyik... lehetetlen, hogy addig lábon maradjanak. De ha az ötvenegyedik menetre is készen állnak, egyszerre dobjuk be a törülközőt, hm? Döntetlennek nyilvánítjuk a mérkőzést. Majd Hibbs bejelenti.

– Egyetérték. De a maguk embere nem bírja addig.

– A mindenségit! Még száz guinea-t teszek rá!

– Áll!

– Óhajt fogadni, Mr. Struan? – kérdezte Szergejev, miközben az admirális és a tábornok ismét a ring felé fordult, és intett Hibbsnek.

– Mondja meg, kire tippel, és mondja meg a tétet.

– Ön a vendégünk, fenség, így az ön előjoga, hogy válasszon. A tét

pedig legyen egy kérdés, amelyre a vesztes ma este, négyszemközt válaszol. Eskü alatt.

– Miféle kérdés? – kérdezte lassan Szergejev.

– Bármi, amit a győztes tudni akar.

A nagyherceget csábította a dolog, ugyanakkor erős balsejtelmek is környékeztek. A kockázat hatalmas, de a tét megéri a kockázatot. Sok mindent szeretett volna megtudni a Nemes Ház Tajpanjától, – Áll!

– Kit választ?

Szergejev habozás nélkül Grum fedézetmesterre mutatott. – Órá teszem a becsületem! – mondta, s nyomban odaharsogta a tengerésznek: – Öld meg, a mindenségit!

Sorra követték egymást a menetek. Negyvenhárom. Negyvennégy. Negyvenöt, negyvenhat. Negyvenhét, negyvennyolc, negyvenkilenc. A nézők ekkorra már csaknem annyira kimerültek, mint a bokszolók.

Végül a katona összeesett. Úgy zuhant el, mint egy kivágott tölgy, dőnyülése végigvisszhangzott a parton. A fájdalomtól kábult tengerész még mindig vadul kaszálta a levegőt, vakon kereste ellenfelét, majd ugyanolyan magatehetetlenül összeesett ő is. A segédek a sarokba cipelték emberüket. Letelt a fél perc. A katonák torkuk szakadtából biztatták bajtársukat, hogy álljon fel; a tábornok ököllel verve a ring padlóját, kivörösödve ösztökélte Tinkert. – Állj föl, az isten szerelmére, kelj föl, fiam! – Az admirális bíborszínűre váltán figyelte, amint Grum talpra vergődik, és imbolyogva megáll a sarokban. – A vonalra, fiam, a vonalra! – Struan az őrmestert buzdította, a nagyherceg magából kivetkőzve, valamiféle orosz-francia-angol keveréknyelven nógatta a tengerészt, hogy álljon oda a vonalra.

Mindkét bokszoló tudta, hogy a másik le van győzve. Odatántorogtak a vonalhoz, imbolyogtak; karjukat, lábukat mozdítani sem bírták. Aztán mindketten fölemelték a karjukat, és

megpróbálták ütni. De már egy szikrányi erejük sem maradt. Mindketten összeestek.

Utolsó menet.

A tömeg teljesen megvadult, mert nyilvánvaló volt, hogy fél perc nem lesz elegendő ahhoz, hogy bármelyik fél is fölkeljen, és odaálljon középre.

Megszólalt a hajóharang: a környékre halálos csend szállt. A bokszolók hatalmas erőfeszítéssel fölálltak, bekapaszkodtak a kötélbe, imbolyogtak. A tengerész felnyögött, s reszketeg lábbal megtette az első lépést a vonal felé. Aztán, egy örökkévalóságnak tetsző, lélegzet-visszafojtó szünet után a másodikat is. Az őrmester még mindig nem jött elő a sarokból, csak állt ott, remegve, imbolyogva. Aztán – reszketegen, szánalmasan – előremozdult a lába. A tömeg magából kikelten üvöltött – sürgette, ösztökélte a küzdőket, könyörgött, imádkozott, káromkodott, majd egy emberként hatalmas ordításban tört ki a szinte elviselhetetlen izgalom hatására, mert a két férfi most centiről centire araszolva, tántorogva elindult egymás felé. Az őrmester hirtelen megtántorodott, a levegőbe kaszált, s csaknem elesett – a tábornok kis híján elájult. Aztán a fedélzetmester kábultan dülöngélni kezdett; az admirális lehunyta a szemét, imádkozott, arcán patakokban csörgött az izzadság.

Abban a pillanatban, amikor a két férfi rálépett a vonalra, a kötelek fölött berepültek a törülközők. Eget-földet rázó ordítás tört ki, s az öklözök csak ekkor, amikor már a ringet elárasztotta az ugráló, kiabáló embertömeg, csak ekkor jöttek rá, hogy a tusának vége. És csak ekkor merültek el a fájdalom lidércnyomásában, nem tudva, győztek-e vagy vesztek, azt sem tudva, ébren vannak-e, halottak-e, álmodnak-e vagy elevenek – csak azt tudták, hogy mindent megtettek, ami tellett tőlük.

– Szent Péter szakállára – mondta fájdalmas, rekedtes hangon Szergejev, akinek ruhája csatakossá ázott az izzadságtól –, ez gigászi küzdelem volt!

Struan – maga is izzadtan, kimerülten – egy laposüveget húzott elő a zsebéből, és a herceg felé nyújtotta. Szergejev megbillentette a flaskát, és nagyot húzott a rumból. Struan is ivott, majd a tábornoknak adta a flaskát, aki továbbadta az admirálisnak. Megitták a rumot.

– Azt a mindenségit – krákogta Struan. – Azt a keserves mindenségit!

A nap már eltűnt a hegyek mögött, de az öböl még aranyfényben fürdött. Ah Szam levette szeme elől a messzelátót, s nyugtalan léptekkel eltávolodott a kertfal kémlelőnyílásától. Keresztülszaladt a fölhalmozott szikladarabok és földkupacok között, amelyek a kertépítéshez voltak odakészítve, majd besietett a nappaliba.

– Anyám! Apám csónakja a part felé közeledik! Csakugyan nagyon dühösnek látszik.

Mejmej letette az alsószoknyát, amit varrogatott. – A *China na Cloudról* vagy a *Resting Cloudról* jön?

– A *Resting Cloudról*. De jobb lesz, ha magad nézed meg.

Mejmej kikapta Ah Szam kezéből a távcsövet, kiszaladt a kertbe, megállt a tenyérnyi, rácsos ablak előtt, s tekintetével végigpásztázta a part menti hullámokat. Megpillantotta Struant, és élesre állította a messzelátót. Struan a nagycsónak közepén ült, amelynek tatján ott lengett az oroszlános-sárkányos lobogó. Csakugyan nagyon haragosnak látszott.

Mejmej becsukta és bereteszelte a kémlelőablak tábláját, majd visszaszaladt a házba. – Szedd ezt itt össze, és jól dugd el – mondta Ah Szamnak, majd látva, hogy a szolgálólány milyen gondatlanul nyalábolja össze a báli ruhát és az alsószoknyát, erősen belecsípett az arcába. – Ne gyúrd össze, te lisztesképű szajha! Egy vagyonba került. Lim Din! – kiáltotta. – Készíts gyorsan fürdőt apádnak, készítsd ki a ruháit, és gondod legyen rá, hogy semmit el ne felejts. Ja igen: forró legyen az a fürdő, ha jót akarsz! És vedd elő az új szagos szappant.

– Igen, anyám.

– Nagyon vigyázz magadra! Úgy látom, apád olyan dühös, mintha a haragja előtte járna!

– *Oh-ko!*

– De oh-ko ám! Minden álljon készen apátok számára, vagy megkóstoljátok a korbácsot! És ha bármelyikőtök is kikotyogja a tervemet, mindkettőtökre ráteszem a hüvelykszorítót, és addig korbácsollak benneteket, míg ki nem esik a szemetek. Na, tűnjetek innen!

Ah Szam és Lim Din elsietett. Mejmej bement a hálósobájába, s meggyőződött róla, hogy a báli ruhának nyoma sem látszik. Egy kis parfümöt tett a füle mögé, és összeszedte magát. Jaj, istenem! – gondolta. Nem szeretném, ha ma este rosszkedvű lenne.

Struan dühös léptekkel közeledett a magas kőfal kapuja felé.

Már éppen a kilincsért nyúlt, amikor a hajlongó, mosolygó Lim Din kinyitotta előtte a kaput.

– Szép napszállta most, hallod-e, uram?
Struan mogorva tekintettel válaszolt.

Lim Din bezárta a kaput, és előrerohant a ház ajtajához, ahol még szélesebb vigyorral, még mélyebb hajlongással várta urát.

Struan az előtérbe lépve gépiesen a falon lógó barométerre pillantott. A kettős kardáncsuklóra függesztett műszeren az üvegcsőbe foglalt vékony higanyszál 29,8 hüvelyket mutatott: kellemes, jó időt jelzett.

Lim Din halkán becsukta Struan mögött az ajtót, előreloholt a folyosón, és kitérte előtte a hálósoba ajtaját. Struan belépett, berúgta maga mögött az ajtót, és bereteszelte. Lim Din szemei az ég felé fordultak. Eltartott egy percig, míg összeszedte magát, aztán eltűnt a konyhában. – Itt valaki meg lesz korbácsolva – mondta vádlóan Ah Szanak. – Ez olyan biztos, mint a halál vagy az adó.

– Ne aggódj a mi ördögi barbár apánk miatt – súgta Ah Sza. – Lefogadom a jövő heti fizetésembe, hogy anyánk egy óra alatt szelíd gerlicét csinál belőle.

– Áll!

Mejmej jelent meg az ajtóban. – Miről sugdolóztok, ti

anyaszomorító, kutyának való cobákat sem érő rabszolgák? – sziszegte.

– Csak imádkoztunk, hogy apánk ne veszekedjen a mi drága szép anyánkkal – felelte Ah Szam megrebbenő szempillákkal.

– Hát akkor csak imádkozz, te sima szájú szajha. Mert minden egyes szidalmazó szóért, amit uram mond nekem, megcsíplek!

Struan a hálósoba közepén állt, s merev tekintettel bámult a zsebéből előhúzott hatalmas, mocskos, összecsomózott zsebkendőre. Az isten tegye akárhová, most mit csináljak? – kérdezte magában.

A mérkőzés után átkísérte a nagyherceget új szállására, a *Resting Cloudra*. Fellelegzett, amikor Orlov négyszemközt közölte vele, hogy a herceg holmijának átvizsgálása semmiféle gondot nem okozott.

– Papírokat viszont nem találtam – mondta Orlov. – Volt a holmija közt egy kis páncéldoboz, de maga azt mondta, hogy ne törjek fel semmiféle zárat, így aztán nem nyúltam hozzá. Nem kellett sietnem, az embereim lefoglalták a szolgákat.

– Köszönöm. És most erről egy szót se többé.

– Bolondnak néz engem? – kérdezte Orlov sértett önérzettel. – Mrs. Quance-et meg az öt gyereket elhelyeztük a kisebbik szálláson. Azt mondtam az asszonynak, hogy Quance Macauban van, és a holnap déli dagállal érkezik. Vért izzadtam, hogy kitérjek az ostoba kérdései elől. Az a néember egy sonkakagylót is szóra bírna.

Struan otthagya Orlovot, és bement a fiúk kajütjébe. Mostanra már ki voltak mosakodva, és új ruhát öltöttek. Wolfgang ott volt velük, és már nem féltek Struantól, aki elmondta nekik, hogy másnap elviszi Kantonba s ott fölteszi őket egy Angliába tartó hajóra.

– Méltóságos uram – mondta a kisebbik angol fiú, amikor Struan megfordult, hogy távozzon. – Beszélhetnék önnel? Négyszemközt.

– Igen – felelte Struan, s egy másik kajütbe vezette a fiút.

– A papám azt mondta, hogy ezt adjam át önnek, méltóságos uram, de ne szóljak róla senkinek, még Mr. Vu Paknak, de még Bertnek se. – Fred remegő ujjakkal kibontotta a még mindig a botjára kötözött batyu csomóját, s kiterítette a szövetdarabot. A batyuban egy kis kés, egy rongydarabokból varrt kutya és egy nagy, összecsomózott zsebkendő volt. A fiú ideges mozdulattal Struan felé nyújtotta a kendőt, majd – Struan megdöbbenésére – hátat fordított, és becsukta a szemét.

– Mit csinálsz, Fred?

– A papám azt mondta, hogy nem szabad nézmem, és fordítsak hátat, méltóságos uram – válaszolta Fred szorosan lehunytt szemmel. – Nem szabad látnom.

Struan kibontotta a kendőt, s leesett állal bámult a tartalmára: a rubin fülbevalókra, gyémántfüggőkre, gyémántokkal kirakott gyűrűkre, a hatalmas smaragdbrossra és a sok, gyémántoktól és zafiroktól súlyos, törött, deformálódott arany övcsatra. Érhetek vagy negyven-ötvenezer fontot. Kalózsákmány. – Mit akart apád, mit csináljak én ezzel?

– Kinyithatom a szememet, méltóságos uram? Így nem látok.

Struan összecsomózta a kendőt, s szalonkabátjának zsebébe dugta. – Kinyithatod. Szóval mit akart apád, mit csináljak ezzel?

– Azt mondta, hogy ez az én örök... örök... Nem jut eszembe... – Frednek könnybe lábadt a szeme. – Én jó fiú voltam, méltóságos uram, de elfelejtettem.

Struan leguggolt, s erősen, gyengéden magához ölelte. – Nem kell sírni, fiam. Gondolkozzunk. Nem örökséget mondott?

A fiú úgy meredt Struanra, mint valami varázslóra. – De. Örökség. Honnan tudta?

– Ne sírj. Te férfi vagy. A férfiak nem sírnak.

– Mi az az örökség?

- Ajándék, általában pénz, amit egy apa ad a fiának.
- Fred még jó ideig töprengett, aztán megszólalt: – Miért mondta azt a papa, hogy ne mondjam el a testvéremnek, Bertnek?
- Nem tudom.
- De miért mondta, méltóságos uram?
- Talán azt akarta, hogy a tiéd legyen, és ne Berté.
- Lehet egy örök... örökség több fiúé is?
- Igen.
- Megoszthatok Berttel, ha én örökséget kapok?
- Igen. Ha kapsz.
- Akkor jó – felelt a fiú könnyeit törülgetve. – Nekem a testvérem, Bert a legjobb barátom.
- Hol laktatok apátokkal?
- Egy házban. Bert mamájával.
- És hol van az a ház, fiam?
- A tengerparton. Közel a hajókhoz.
- Van annak a helynek valami neve?
- Igen, van neki, Kikötőnek hívják. Mi egy kikötői házban laktunk
- válaszolta büszkén a fiú. – A papám azt mondta, hogy mindent őszintén mondjak el önnek.
- Na, jó, akkor most menjünk vissza. Hacsak nincs még valami mondandód.
- Ja igen! – Fred gyorsan összecsomózta a batyut. – A papám azt mondta, kössem vissza úgy, ahogy volt. Titkosan. És ne szóljak róla. Én készen vagyok, méltóságos uram.

Struan ismét kinyitotta a kendőt. Az isten verje meg, mit tegyek ezzel a kinccsel? Dobjam el? Ezt nem tehetem. Keressem meg a

tulajdonosait? Hogyan? Spanyolok, franciák, amerikaiak éppúgy lehetnek, mint angolok. És hogyan magyarázom meg, milyen úton kerültek hozzám ezek az ékszerek?

Odament a hatalmas baldachinos ágyhoz, és elhúzta a faltól. Észrevette, hogy új ünneplő ruháját gondosan kikészítették. Letérdelt az ágy mellé. A fal mellett egy vaskazetta volt a padlóba cementezve. Kinyitotta, s a batyut betette az iratai közé. Szemébe ötlött a három megmaradt félpénzt tartalmazó Biblia, és elkáromkodta magát. Bezárta a kazettát, visszatolta az ágyat, és az ajtóhoz ment.

– Lim Din!

Lim Din azonnal megjelent, kifejezéstelen tekintettel, szélesen vigyorgott Struanra.

– Fürdő gyorsan!

– Fürdő kész, uram!

– Tea!

Lim Din eltűnt. Struan keresztülment a hálósobán, s belépett abba a külön helyiségbe, amely kizárólag fürdésre és illemhelyként szolgált. Robb nevetett, amikor annak idején meglátta a terven. Struan ennek ellenére ragaszkodott hozzá, hogy újítását pontosan úgy valósítsák meg, ahogy elképzelte.

A rézből készült, alacsony emelvényen álló kádból egy lefolyócső vezetett a falon át a kertbe, ott pedig egy szikladarabokkal töltött verembe. A kád fölött egy kilyuggatott aljú vasvödör függött a gerendán. A tetőn elhelyezett tartályból egy cső vezetett a vödörbe. A csőre csapot is szereltek. A vécé különálló kis zárt fülke volt, fedővel ellátott ülőkével s kivehető edénnyel – hogy éjszakára be lehessen vinni a szobába.

A kádban már ott gőzölgött a forró víz. Struan levetette átizzadt ruhadarabjait, s jóleső érzéssel belépett a kádba. Hanyatt feküdt, áztatta magát.

Nyílt a hálószoza ajtaja, és Mejmej lépett be rajta. Nyomában Ah Szam jött, kezében tálcával, azon teával és forró dim szummal. Mögötte Lim Din zárta a sort. Valamennyien bevonultak a fürdőszobába. Struan csöndes megadással lehunyta a szemét; nem volt az a magyarázat vagy fenyegetés, amivel Ah Szamot rá lehetett volna bírni, hogy ne menjen a fürdőszobába, amikor gazdája ott tisztálkodik.

– Üdv, Tajpan – mondta Mejmej sugárzó mosollyal. Struan minden bosszúsága elillant. – Együtt fogunk teázni – tette hozzá az asszony.

– Jó.

Lim Din összeszedte a piszkos ruhát, és eltűnt velük. Ah Szam boldogan letette a tálcát: tudta, hogy megnyerte a fogadást. Mondott valamit Mejmejnek kantont nyelvjárásban, aminek hallatán az asszony fölkacagott, Ah Szam pedig vihorászva kiszaladt a fürdőszobából, és becsukta az ajtót.

– Mi az ördögöt mondott?

– Női fecsegés!

Struan fölemelte a szivacsot, hogy hozzávágja, mire Mejmej sietve kibökte: – Azt mondta, te vagy hatalmas méretű férfiú.

– Az isten szerelmére! Hát képtelen fölfogni ez az Ah Szam, hogy a fürdés diszkrét foglalatosság?

– Ah Szam nagyon diszkrét, sebaj. Miért vagy te szégyellős, hallod-e? Ő nagyon büszke terád. Neked nincs semmi szégyellni. – Levetette ruháját, belépett a kádba, leült a másik végében, majd kitöltötte a teát, és odakínálta Struannak.

– Köszönöm. – Struan ivott egy kis teát, vett magának egy dim szumot, és megette.

– A mérkőzés jó volt? – kérdezte Mejmej. Észrevette Struan karján a már szépen behegedt sebeket, amelyeket az ő foga ejtett, s elfojtotta mosolyát.

- Kitűnő.
- Miért voltál mérges?
- Semmiért. Jó ez a dim szum – mondta Struan, s megevett még egyet. – Gyönyörű vagy – mosolygott az asszonyra. – El se tudnék képzelni kellemesebb módot a teázásra.
- Te is szép vagy.
- Megnézted a házad a feng-suj emberrel?
- Mikor lesz ruhák versenye eldöntve?
- Éjfélkor. Miért?
- Mejmej vállat vont. – Félórával éjfélnek előtte visszajönnél ide?
- Minek?
- Szeretem látni emberemet. Akarom őt elvenni tehénkebelű, zszsikpofájú asszonyságtól. – Lába végigsiklott a kád fenekén. Struan hátrahúzódott az intim merénylet elől, s csaknem elejtette a csészéjét. – Ezt hagyd abba, és légy egy kicsit óvatosabb. – Elkapta az asszony kezét, és elnevette magát. – Légy jó kislány.
- Jó leszek, Tajpan. Ha te is leszel ugyanilyen óvatos. – Mejmej kedvesen elmosolyodott, s kezét nem vonta el Struan kezéből. – Te nem nézel engem úgy, mint nézed azokat az ördögi asszonyokat, pedig énrajtam nincsenek ruhák. Mi nem jó nekem kebleimmel?
- Tökéletesek a kebleid. Tökéletes vagy úgy, ahogy vagy. És most hagyd abba a kacérkodást.
- Szóval jössz vissza, félórával előtte?
- A nyugalmam érdekében bármire hajlandó vagyok. – Struan ismét belekortyolt a teába. – Igaz is: még nem feleltél. Mi van azzal a feng-sujjal? Megnézted?
- Igen. – Mejmej a kezébe vette a szappant, és szappanozni kezdte magát. De nem mondott többet.
- Na, most akkor igen vagy nem?
- Igen. – Mejmej ismét hallgatásba burkolózott; volt benne

valami dühítő kedvesség.

– És mi történt?

– Rettentően sajnálom, Tajpan, de pontosan rajta vagyunk sárkánynak szemén, és el kell költöznünk.

– Nem költözünk, és kész.

Mejmej, miközben még egyszer, utoljára leszappanozta magát, egy kis dalt dudorászott. Lemosta magáról a habot, majd kerekre nyílt, szelíd szemekkel Struanra nézett. – Fordulj meg, megmosom hátadat.

– Nem költözünk – mondta gyanakodva Struan.

– Mary itt volt délután, jól beszélgettünk.

– Nem költözünk! És ebből elég legyen!

– Jól van, Tajpan, nem vagyok süket én. Én hallottalak téged fantasztikusan jól, már mikor mondtad először. Akarod dörgöljem hátadat vagy nem?

Struan megfordult, Mejmej szappanozni kezdte a hátát. – El fogunk költözni, és kész. Mégpedig azért, mert a te öreg anyácskád így határozott – mondta kantoni dialektusban.

– Mit mondasz? – kérdezte Struan egy kissé lehajtva a nyakát; élvezte Mejmej gyakorlott kezének érintését, ahogy remekül masszírozta vállizmait.

– Ez régi kantoni közmondás: „Mikor fecskék fészket raknak, napsugár mosolyog.”

– És mit akar ez jelenteni?

– Amit jelent. – Mejmej nagyon elégedett volt önmagával. – Ez csak egy szép gondolat, ennyi az egész. – Vizet mentett két tenyerével, és leöblítette Struan hátáról a szappanhabot. – Ah Szam!

Ah Szam hatalmas törülközőkkel a kezében berohant.

Mejmej fölállt, Ah Szam ráterítette az egyik törülközőt, a másikat fölemelte, és odatartotta Struannak.

– Az istenit! Mondd meg neki, hogy egyedül is boldogulok.

Mejmej lefordította. Ah Szam letette a törülközőt, és vihogva kiszaladt.

Struan kilépett a kádból, Mejmej pedig bebugyolálta a törülközőbe. Struan meglepetve tapasztalta, hogy a fürdőlepedő elő van melegítve.

– Én mondtam Ah Szamnak, hogy ezentúl kicsit gőzölje törülközőket – magyarázta az asszony. – Jót tesz egészségnek.

– Nagyszerű érzés – mondta Struan, miközben szárazra dörzsölte magát. Átment a hálószobába, ahol látta, hogy az ágyat megvetették, s új ruháit a komódra tették.

– Van időd kicsi pihenésre – mondta Mejmej, majd mikor Struan vitatkozni kezdett, ellentmondást nem tűrően ráparancsolt: – Pihenni fogsz!

Struan az órájára pillantott. Bőven van még idő, gondolta, így hát bebújt az ágyba, s kéjesen kinyújtózkodott.

Mejmej intett Ah Szamnak, aki bement utána a fürdőszobába, és becsukta az ajtót. Letérdelt Mejmej elé, levette lábáról a pólját, és megtörölte úrnője lábfejeit. Aztán bepúderezte az apró lábakat, tiszta, száraz pólját tekert rájuk, majd hímzett papucsba bújtatta őket. – Olyan szép lábaid vannak, anyám – mondta.

– Köszönöm, Ah Szam. – Mejmej szelíden megcsípte a szolgálólány arcát. – De kérlek, ne tégy annyi megjegyzést apád férfiúi tagjára.

– De hiszen én csak udvarias voltam... Apánk férfitagja nagyon tiszteletreméltó. – Ah Szam lebontotta Mejmej haját, és nekifogott kifésülni. – Más atya örülne egy ilyen bóknak. Egy cseppet sem értem ezt a mi barbár apánkat. Még egyszer sem vitt ágyba engem. Hát olyan visszataszító vagyok én?

– Mást se teszek, mint magyarázom neked, hogy a barbár atyák nem viszik ágyba a ház összes asszonyszemélyét – felelte kimerülten

Mejmej. – Egyszerűen nem akar ilyet tenni. Tiltja a vallása.

– Ez rettenetes zszosz – szipogott Ah Szam. – Ilyen kiváló adottságokkal bíró apa... és akkor tiltja neki a vallása.

Mejmej nevetett, s odaadta Ah Szamnak a törülközőt. – Na, szaladj, te kis simaszájú. Egy óra múlva hozz be egy kis teát. De jól vigyázz: ha elkésel, megkorbácsollak!

Ah Szam elmenekült.

Mejmej beillatosította magát, majd bement a hálósobába. Egyre csak a báli ruha és a másik meglepetés járt a fejében.

Liza Brock benyitott a kajütbe, és az ágyhoz ment. Érezte, hogy hónalját előnti a hideg verejték. Tudta, hogy ezekben a pillanatokban minden eldől Tess számára. – Ébredj, lelkem – mondta, s ismét megrázta Brockot. – Ideje fölkelni.

– Hagyj békén. – Brock a másik oldalára fordult; ágya enyhén ringatózott a *White Witch* törzsét meg-meghimbáló dagály hatására. – Idejében föl fogok öltözni.

– Te mondtad, hogy keltselek föl félóra múlva. Kelj föl, vagy elkésel.

Brock ásított, vakarózott, s fölült az ágyban. – Még le se ment a nap – mondta bizonytalan tekintettel bámulva ki a kajütblakon.

– Gorth nemsokára megjön, és te akartál korán elkészülni. Még a könyveket is át kell nézzed a compradoréval. Te kértél, hogy keltselek föl.

– Jól van, hagyd már abba, Liza. – Brock megint ásított egyet, és a feleségére nézett. Liza új ruhát viselt; vörös selyembrokátból készült, hatalmas turnír díszítette, a szoknyát számos alsószoknya merevítette. A haja szoros kontyba volt kötve. – Nagyon csinos vagy – mondta gépiesen Brock, s megint ásított.

Lisa a kezében tartott óriási karimájú, tolldíszes kalappal

játszadózott, aztán letette. – Segítek neked fölöltözni – mondta.

– Ez meg micsoda? Mondtam neked, hogy jó lesz a régi ruhám! – robbant ki Brock, ahogy meglátta a széken az új ruhadarabokat. – Ilyen könnyen áll nálad a pénz, hogy csak így kiszórod az ablakon?

– Szükséged volt már egy új ruhára, lelkem, és különben is: a lehető legjobban kell festened. – Egy fűzőt nyújtott a férje felé: ezt a holmit a divat kényszerítette a férfiakra, hogy karcsú derékkal büszkélkedhessenek. Brock káromkodva fölkelt. Miután szorosra fűzte a haskötőt hosszú, gyapjúból készült alsóneműje fölött, morogva tűrte, hogy Liza rásegítse a ruháit.

Amint aztán odaállt a tükör elé, nagyon elégedett volt a látvánnyal. Mellén az új ing fodrai hullámzottak, gesztenyeszín bársonyból szabott szalonkabátjának hajtókáit aranszálhímzés díszítette, s tökéletesen állt rajta: araszos vállakat és keskeny derekat mutatott. Puha fekete bőrből készült ünneplő csizmájának talpa alatt egy keresztpánt húzódott: ez tartotta feszesen a könnyű, fehér szövetből szabott nadrág szarait. Öltözékét narancsszín fonállal hímzett mellény és fityegőkkel díszített arany óralánc egészítette ki.

– Az áldóját! Úgy festesz, lelkem, mint Anglia királya!

Brock megfésülte torzonborz szakállát. – Hát... – mondta nyersen, leplezni próbálva örömét – lehet, hogy igazad volt. – Oldalra fordult, lesimította mellén a bársonyt. – Talán itt mellben lehetne szorosabb is, he?

Liza felnevetett. – Eredj már, te...! – mondta, immár kevésbé tartva férjétől. – Szerintem a rubintú jobban mutatna a nyakkendődn, mint a gyémánt.

Brock kicserélte a nyakkendőjét, és tovább gyönyörködött magában. Aztán fölkacagott, derékon kapta a feleségét, egy keringőt kezdett dúdolni, s táncra kényszerítette az asszonyt. – Te leszel a bál szépe, lelkem – mondta.

Liza megpróbált jó képet vágni a dologhoz, Brock azonban látta a

szemén, hogy valami nincs rendben. – Mi baj?

Liza zsebkendőjét vett elő, megtörölgette gyöngyöző homlokát, és leült. – Hát... Tess.

– Beteg tán?

– Nem. Arról van szó, hogy... hogy elvisszük a bálba!

– Elment a józan eszed?

– Csináltattam ruhát neki... úgy áll rajta, hogy még... Megcsináltattam a frizuráját is, és most már csak a te beleegyezésedre vár, mielőtt...

– Akkor mondd meg neki, hogy bújjon ágyba, a mindenségit! Nem megy semmiféle bálba! Te nagyon jól tudod, mi a véleményem erről. És erre ruhát csináltatsz neki?! – Brock fölemelte a kezét, hogy megüsse az asszonyt.

– Várj egy pillanatra – mondta Liza, akinek akaratereje felülkerekedett félelmén. – Előbb hallgass ide. Nagrek meg Tess...

Brock keze megállt a levegőben. – Mi van Nagrekkel?

– Szerencséje, hogy meghalt aznap este. Tess... szóval Tess... – Liza szeméből kibuggyantak a könnyek. – Nem akarlak felidegesíteni, de Tess...

– Várandós?

– Nem. Halálos rettevésben éltem végig ezt a hónapot, amíg te Kantonban voltál... Hátha tévedtem. De – hála legyen az Úrnak – a múlt héten megkezdődött a tisztulása, így hát ettől nem kell tartani.

– Szóval nem szűz? – kérdezte rémülettől döbbenten Brock.

– De még az. – A könnyek végigcsorogtak az asszony arcán.

– Hát ha még szűz, akkor miért idegeskedsz, az ég szerelmére? Ejnye, Liza, ejnye – simogatta meg az asszony arcát Brock.

Liza tisztában volt vele, hogy soha nem mondhatja el a férjének a valóságot: a lánya már nem ártatlan. Lelkében azonban hálát adott az Úrnak, amiért engedte, hogy meggyőzze a lányát: ami történt, az

jórészt csupán a fantáziájában játszódtott le, és még mindig olyan tiszta, amilyennek egy lánynak lennie kell.

– Rettenetes volt ez az elmúlt hónap – mondta. – Rettenetes. De ez egyben figyelmeztető jel is a számunkra, Tyler. Aggódtam, amiért távol voltál, amiért nem láttalak, aggódtam, amiért nem látod, hogy a lányod felnőtt már. És most is félek. Te nem látod azt, ami ott van az orrod előtt. – Brock szóra nyitotta a száját, de Liza hadarva folytatta: – Kérlek, Tyler. Könyörgök neked. Csak vess rá egy pillantást, és ha te is úgy látod, hogy felnőtt, akkor magunkkal visszük. Ha nem így látod, akkor itt marad. Megmondtam neki, hogy rajtad áll.

- Hol van most?
- A nagykajütben.
- Várj meg itt.
- Igen, lelkem.

Amikor Hongkong fölött már teljesen besötétedett az ég, Culum odalépett a *Thunder Cloud* kormányállásának korlátjához, és megadta a jelt. Eldördült az ágyú, aztán pillanatnyi csend telepedett a flottára. Culum feszülten figyelte a Boldogság-völgy part menti szegélyét. Izgalma tovább fokozódott, amikor meglátta a láng villanását, aztán egy másikat, s a nyolcas számú tengerparti telek kisvártatva egyetlen táncoló fénytengerré változott.

A víz szélén álló szolgák sietve meggyújtották a többi lámpást is. Száz meg száz állt belőlük a gyalult deszkákból összerótt óriási, kör alakú tánchely körül; fényük meleg volt, hívogató. A tánchely körül asztalok és székek sorakoztak tetszetős csoportokban; minden asztalra egy lámpást és egy Macauból hozatott virágcsokrot helyeztek. Az ételektől roskadozó, kecskelábú asztalok fölött, bambuszvázakra feszített köteleken további lámpások függtek. A portugál és francia borokkal, rummal, brandyvel, whiskyvel és sörrel teli hordókat lampionok világították meg. Negyvenládányi jégbe hűtött pezsgő is várta a vendégeket.

Mindenütt szolgák szorgoskodtak, valamennyi tiszta, fekete nadrágban és fehér zubbonyban; siettükben csak úgy táncolt a varkocsuk. Mindegyikük Csen Sengnek, a Nemes Ház compradoréjának ellentmondást nem tűrő felügyelete alatt állt. Csen Seng hihetetlenül kövér férfiú volt, drága ruhát viselt, kalapját ékkövek díszítették. Övének csatja egyetlen darab, felbecsülhetetlen értékű tiszta fehér jade-kőből készült, lábait fekete, selyemszárú, fehér talpú csizmába bújtatta. Úgy ült a táncparkett közepén álló széken, mint valami óriáspók a hálójában, s az állán lévő szemölcsből kinőtt hosszú szőrszálakat babrálta. Egy szolga állt mellette, legyezgette urát, nehogy nagyon kimelegedjen a langyos éjszakában.

Miután Cseng Seng úgy találta, minden rendben van, nehézkesen

föltápáskodott, és fölemelte a kezét. A szolgák a helyükre rohantak, s miközben Cseng Seng még utoljára szemügyre vett mindent, úgy álltak, mint a kőszobrok. A compradore egy újabb intésére egy szolga kivált a többiek közül, s egy viasztyertyával a kezében kísietett a lámpák fényköréből a sötétbe borult partra.

Óriási ropogás közepette meggyulladtak a percekig égő petárdák; a hajókon és a parton állók mind előrohantak, hogy le ne maradjanak a látványosságról. A petárdák után tűzgolyók, színes fényvillanások következtek, majd – újabb recsegés-ropogás, robaj és füst közepette – ismét petárdák röppentek fel. Aztán tűzkerekek s színes fényzőkőkutak jelentek meg. A percekig tartó robajlás tetőfokán egy olyasfajta dördülés hallatszott, mint amikor egy hadihajó sortüzet lő: száz és száz petárda röpönt az égre. Csóvájuk magasra emelkedett, majd kihunyt. Pillanatnyi csend következett, aztán az egész égboltot betöltötték a vörös, zöld, fehér és aranyszínű füstpamacsok; méltóságteljesen ereszkedni kezdtek, majd eltűntek a tengerben.

A szolga meggyújtotta az utolsó kanócot, és elrohant. Vörös és zöld lángnyelvek kúsztak fel a hatalmas bambuszállványzaton, amely csakhamar egy lángokból álló oroszlánt és egy sárkányt formázott, így lángolt néhány percen át, míg végül ugyanolyan hatalmas robbanással, mint amelynek közepette életre kelt, kihunyt.

A környékre ismét sötétség borult, csupán a völgyet közrefogó hegyek oldalán végigvisszhangzó óriási ováció hallatszott. Aztán, amikor már a szem megszokta a sötétséget, ismét felragyogtak a táncparkett hívogató fényei. Hongkong megtelt örömteli várakozással.

Shevaun elgyötörten felnyögött. – Elég már – könyörgött.

Komornája erősen megmarkolta a fűző pántjait, s térdét Shevaun dereka tövének feszítette. – Fújd ki a levegőt – rendelkezett, majd miután Shevaun engedelmeskedett, húzott még egyet a szalagokon,

s csomóra kötötte őket. Shevaun levegő után kapkodott.

– Tessék, drágaságom – szólt a főkötős szobalány. – Most már kész. – Alacsony, nett ír nő volt, csuklója, mint az acél. Kathleen O'Rourke volt a neve. Dajkaként, majd komornaként szolgált a háznál Shevaun pólyás kora óta, és bálványozta úrnőjét. Sötétbarna haja kedves, nevetős szemű arcot és gödröcskés állat keretezett. Harmincnyolc éves volt.

Shevaun megkapaszkodott a kajüt egyik székében, s felnyögött; alig bírt lélegzetet venni. – Nem bírom ki éjfélig, el fogok ájulni.

Kathleen elővette a szalagot, és megmérte Shevaun derekát. – Szentséges Szűz Mária! Tizenhét és fél hüvelyk! Vigyázz, drágaságom, ha elájulsz, olyan kecses légy, akár egy felhőcske, és ne feledd, hogy mindenki téged figyel.

Shevaunon fodros bugyogó és selyemharisnya volt. A bálnacsontból készült fűző összeszorította csípőjét, kegyetlenül összepréselte derekát, följebb pedig, afféle emelőként szolgálva, kidomborította melleit. – Le kell ülnöm egy percre – pihegte.

Kathleen elővette a repülősót, és meglengette Shevaun orra alatt. – Tessék, drága szívem. Ha azok a nőszemélyek meglátnak, rögtön nem akarsz majd elájulni. Szentséges Szűz Mária, Józsefnek anyja! Te leszel a bál szépe!

Hangos kopogtatás hallatszott az ajtó felől. – Nem vagy még készen, Shevaun? – kiáltotta Tillman.

– Még nem, bácsikám. De hamarosan elkészülök.

– Hát akkor igyekezz, kedvesem. Ott kell lennünk, mielőtt őexcellenciája megérkezik – mondta Tillman, és elment.

Kathleen halkán kuncogott. – De csacsi egy férfi ez, drága szívem! Fogalma sincs róla, hogy egy nőnek hatásosan kell megjelennie.

Quance elővette a festményt: – Nnna?

– Kitűnő, Aristotle – mondta Robb, és fölemelte a kis Karent, hogy láthassa a róla készült portrét. – Ugye szép, Karen?

– Én ilyen vagyok? – kérdezte csalódottan a kislány. – Ez rémes.

– Ez a halhatatlanság, Karen – felelte megütközve Quance. Kivette a kislányt Robb kezéből, és szorosán megfogta a karjait. – Nézd meg ezt a fenséges ragyogást az arcodon, a fényt azokban a gyönyörű szemeidben... a boldogságot, amely úgy fog körül, mint valami glória. Alcazabedabra szakállára mondom, egyszerűen csodálatos, hogy pont ilyen vagy.

– Akkor jó. – Karen megölelte a festőt, aki most elengedte. A kislány megint a képre nézett. – Ki az az Alcaza... Hogy is mondtad?

– Egy barátom – válaszolta komolyan Quance. – Egy szakállas barátom, aki örködik a festők és a szép gyermekek fölött.

– Ez nagyon, nagyon szép kép – mondta Sarah. Nyúzott volt az arca. – Most szaladj, kicsim, ideje lefeküdnöd.

– Még korán van – biggyesztette le ajkát Karen. – És különben is megígérted, hogy nem kell lefeküdnöm, amíg a papa nem megy el.

Quance elmosolyodott, elővett egy üveg terpentint, letisztogatta az ujjait, és levetette munkaköpenyét. – Majd holnap elviszem a képeimet, Robb.

– Persze.

– Hát akkor, azt hiszem, ideje indulnunk. – Quance lesimította rikító vörös fonállal hímzett mellényének ráncait, s fölvette aranyfényű, selyem szalonkabátját.

– Én szeretlek téged, Mr. Quance – mondta Karen. – Te nagyon csinos vagy, még akkor is, ha a festmény rémes.

Quance fölnevetett, megölelte a kislányt, és föltette csúcsos tetejű kalapját. – A nagycsónakban várom, Robb.

– Mutasd az utat Mr. Quance-nek, Karen – mondta Robb.

– Igen, papa – felelte a kislány, s az ajtóhoz táncolt. Quance úgy

lépkedett utána, akár egy pávakakas.

– Jól érzed magad, Sarán? – kérdezte aggályoskodva Robb.

– Nem – felelte hidegen Sarah. – De ez nem érdekes. Eredj már. Elkéssel.

– Ha neked úgy könnyebb, itt maradok – készségeskedett Robb.

– Énrajtam csak az segít, ha megszünök, és aztán hazautazom. – Sarah ingerlékenyen félresöpört a szeméből egy gyér hajtincset. – Ha végre elkerülök erről az átkozott szigetről!

– Jaj, ne légy már nevetséges! – válaszolta Robb, képtelen lévén uralkodni magán; dühe felülkerekedett azon az elhatározásán, hogy nem vitatkozik. – Ennek semmi köze Hongkonghoz!

– Amióta megszereztük ezt a szigetet, csak bajunk származott belőle. Megváltóztál. Megváltozott Dirk is, Culum is, én is. Az isten szerelmére, mi folyik itt? Végre elhatározzuk, hogy hazatérünk – erre tönkremegyünk. Halálra rémülünk, förtelmes veszekedéseket folytatunk – miközben szegény Ronalda és Dirk családja halott. Aztán jön az ezüst, megmenekülhetnénk, de nem: Dirk sarokba szorít téged, te pedig túl gyenge vagy, hogy nemet mondj neki, ezért megesküszöl, hogy maradsz. Culum gyűlöli Dirkot, Dirk gyűlöli Culumot, te pedig ostoba módon ott állsz kettejük között, nincs hozzá bátorságod, hogy fogd, ami jog szerint minket illet, és hazagyere, hogy élvezd a gazdagságot. Korábban sose volt bajom a terhességgel, de most késik a gyerek. Azelőtt sose éreztem rosszul magam, most meg a halálomon vagyok. Ha szeretnéd pontosan tudni, mikor kezdődött minden bajunk, én napra megmondom neked: 1841. január 26-án!

– Ez ostobaság, badarság! – vágott vissza Robb dühösen, amiért Sarah hangosan kimondta azt, ami már neki is régóta ott járt az eszében, s rádöbbsent, hogy korábban, az éjszakai őrsegek idején ő is ugyanígy elátkozta ezt a napot. – Babonás badarság – tette hozzá inkább csak azért, hogy magát győzködjje, mint Sarah-t. – A járvány tavaly tört ki. A bank is a múlt évben ment tönkre. Mi ezalatt

Hongkongban voltunk, egyszerűen csak később kaptuk meg a híreket. És ne hidd, hogy ostoba vagyok. Meg fogjuk kapni a pénzt, még hozzá sokat, és egy év ide vagy oda mit se számít. Én rád gondolok, a gyerekeinkre és az unokáinkra. Maradnom kell. Már minden meg van beszélve.

– Lefoglaltad már a helyünket a hazaútra?

– Még nem.

– Akkor boldoggá tennél, ha nyomban elintéznéd. Nem fogom meggondolni magam, ha ez jár a fejedben!

– Nem, Sarah – válaszolta fagyosan Robb –, nem hiszem, hogy meggondolod magad. Csak azért vártam, hogy lássam, hogyan érzed magad. Rengeteg hajónk van, amivel elmehetsz. Ezt te is nagyon jól tudod.

– Mához egy hónapra már nem lesz semmi bajom, és..

– Dehogynem lesz. És veszélyes ilyen gyorsan útra kelni. Neked is, meg a gyerekeknek is!

– Akkor talán jobb lenne, ha hazakísérnél minket.

– Nem tehetem.

– Hát persze hogy nem. Neked ennél fontosabb teendőid vannak.

– Sarah-ból kirobbant az indulat. – Talán már megint kerítettél magadnak egy hitetlen szajhát, aki csak rád vár!

– Az isten szerelmére, fogd be már a szád. Ezerszer megmondtam neked, hogy...

– Dirknek is van már egy itt a szigeten. Miért lennél te más?

– Kije van neki?

– Talán nincs?

Nyílt az ajtó, s Karen táncolt be a szobába. Apja karjaiba ugrott, majd odaszaladt Sarah-hoz, és átölelte.

– A papa elintézi, hogy egy hajó hazavigyen minkét, drágám – mondta Sarah, érezve, hogy a magzat hevesen rugdalózni kezd a

méhében. Végre-valahára közeleg már az ideje; makacs félelem kerítette hatalmába. – Idén otthon ünnepeljük a karácsonyt. Hát nem csodálatos? Lesz hó, karácsonyi énekek, megjön a Télapó. És csodálatos ajándékok is lesznek.

– Jaj, de jó! Én szeretem a Télapót! De mi az a hó?

– Minden fehér lesz... a fák, a házak... A hó megfagyott eső. Nagyon szép. A boltok meg tele lesznek játékokkal meg mindenféle csodálatos holmival. – Sarah hangja remegett; Robb érezte, mint hasít bele feleségébe a fájdalom. – Olyan szép lesz megint igazi városban lenni. Nem egy ilyen... egy ilyen vadonban.

– Hát akkor én megyek – mondta Robb lesújtva. Kurtán megcsókolta Sarah-t, aki észrevétlenül elfordította az arcát, még jobban felhűdítve ezzel férjét. Robb megölelte Karent, és kiment.

Mary Sinclair még utoljára elrendezgette hajfürtjeit, s fejére tűzte a vadvirágokból font kis koszorút, amit Glessing küldött neki.

Könnyen omló, hollófekete santungselyemből készült, turnűrös ruhájának szoknyáját számos alsószoknya merevítette, amelyek minden lépésnél suhogó hangot adtak. A divatos szabású öltözék látni engedte vállainak meztelen simaságát és duzzadó kebleit.

Szenvtelenül méregette tükörképét.

Idegen arc nézett vissza rá. Tekintetében valami idegenszerű szépség tükröződött, arcában nem volt szín. Mélyvörös ajkain megcsillant a fény.

Tudta, hogy még sosem volt ilyen csinos.

Felsőhajtott, és elővette a naptárát. Mindazonáltal tudta, hogy felesleges ismét visszszámolni a napokat. Az eredmény most is ugyanaz lesz, ugyanarra a következtetésre fog jutni, mint ami reggel beléhasított: állapotos. Jaj istenem, jaj istenem, jaj istenem.

Culum udvariasan meghajolt. – Jó estét – mondta gépiesen, miközben az újabb vendég is eltűnt az ünneplő tömegben. Már csaknem egy órája állt ott apja és a nagybátyja mellett, sorra üdvözölve a vendégeket; türelmetlenül várta, hogy vége legyen ennek a formaságnak.

Tekintetével a táncparkettet pásztázta. A meztelen vállak, sokszínű ruhák, tündöklő egyenruhák és megállás nélkül libegő legyezők forgatagában Mary Sinclairt kereste. Egy pillanatig bosszúsan nézte, hogy a lány Glessinggel cseveg. Nem szabad feltekenykednem, gondolta aztán: Mary nyilvánvalóan a legszebb lány a bálban, és nincs abban semmi kivetnivaló, hogy George ott van mellette. Igazán nem hibáztathatom.

A kör két oldalán két emelvény volt fölállítva: egyik a tengerészek, másik a katonák zenekara részére. Amikor a tábornok tudomást szerzett róla, hogy az admirális kölcsönadta az estélyre a zenekarát, ő is ugyanezt tette.

E percben éppen a skarlárvörös egyenruhás katonazenekar játszott. Az egybegyűltek alig várták már, hogy táncra kerekedhessenek, de meg kellett várniuk Longstaffot. Longstaff pedig késett, amihez megvolt a joga.

Culum újabb és újabb vendégek előtt hajolt meg, s fellelegezve tapasztalta, hogy végre ritkul a sor. A part felé pillantott, ahol lámpák füzére kalauzolta a bálhoz a csónakból kiszálló meghívottakat, s észrevette, hogy Longstaff nagycsónakja partot ér. A kutterből Longstaffot, a nagyherceget és az admirálist segítették partra. Na végre, gondolta Culum. Most már nem tart soká. Szeme ismét a táncparkett felé fordult, s ezúttal Manoelita de Vargason állapodott meg. A lány a legyezője fölött őt figyelte. Gyönyörű volt – hófehér bőr, fekete szem, fekete haján csipkekendő. Culum elmosolyodott, és kissé meghajolt. Manoelita szemöldöke ráncba

ugrott, meglibbentette legyezőjét, és elfordult. Culum megfogadta magában, hogy legalább egyszer táncba viszi.

Lefricskázott néhány porszemet kabátja hajtókájáról; tudta, hogy a ma este megjelent férfiak legtöbbször messze megelőzve, a legfrissebb angol divat szerint van öltözve. Derekán szoros, csípője körül bő szalonkabátja égszínkék volt, selyemből készült hajtókái sötétkékek. Fekete, puha szárú félcsizmájába gyúrva világoskék, lábszarához simuló nadrágot viselt. A haja a fülére és magas keménygallérjára göndörödött. Robb szabója remek munkát végzett, gondolta. És milyen olcsón! Havi százötven guinea-ból az ember tucatnyi gálaruhát és csizmát is megengedhet magának. Csodás az élet.

Ismét meghajolt – vendégek újabb csoportja haladt el előtte, nyomukban a parfümmel leplezni próbált pállott izzadságszaggal. Furcsa, gondolta. Most már érezte az emberek szagát, és úgy találta, bűzlenek. Elámult a dolgon: hogy is nem vette észre korábban? Határozottan jobban, sokkal kellemesebben érezte magát, mióta naponta megfürdött és ruhát váltott. A Tajpannak igaza volt.

Apjára nézett, aki elmélyült beszélgetésbe bonyolódott Morley Skinnerrel. Culum tudta, hogy az emberek szemmel tartják, és hogy az arckifejezése most elutasító. A vendégek nem tapasztalták, hogy apa és fia között enyhült volna az ellenséges viszony. Valójában rideg udvariassággá mélyült. A játék kezdete óta Culum egyre könnyebbnek találta, hogy félrevezető magatartást tanúsítson az emberek előtt. Légy őszinte, Culum, figyelmeztette magát. Már nem bálványozod apádat. Még mindig tiszteled – de már tudod róla, hogy eretnek, házasságtörő, és hogy veszedelmes befolyása van. Már nem is tetteted – hűvös vagy vele szemben. Hűvös és óvatos.

– Szedd össze magad, Culum öcsém – súgta oda neki idegesen Robb.

– Hogy, bácsikám?

– A mai este vigasságra való.

– Ez igaz. – Culum látta Robb tekintetében a zavart kifejezést, de nem tette szóvá. Hátat fordított nagybátyjának, hogy újabb vendégeket köszöntsön, s hogy szemmel tartsa Maryt, és alkalmanként Manoelitát. Elhatározta, hogy nem mondja el Robbnak, mi történt közte és a Tajpan között a hegytetőn.

– Még nem ismeri az unokaöcsémet, Culumot – hallotta nagybátyja hangját. – Culum, bemutatlak Miss Tess Brocknak.

Culum megfordult. Megdobbant a szíve – abban a pillanatban beleszeretett a lányba.

Tess pukedlizett. Fehér selyemruhája hatalmas, hullámozó szoknyájának szegélye alól tajtékként villantak elő zuhatagként aláomló alsószoknyáinak fodrai. Dereka már-már hihetetlenül karcsúnak hatott ruhája duzzadozó, mélyen kivágott mellrésze alatt. Szőke haja laza csigákban omlott meztelen vállára. A szeme kék volt, az ajka kívánatos. Culumra nézett, Culum pedig őrá.

– Megtiszteltetés számomra, hogy megismerhettem – hallotta saját, idegenszerűnek tetsző hangját Culum. – Részeltetne abban a kitüntetésben, hogy nekem ígéri az első táncot?

– Köszönöm, Mr. Struan – hallotta a lány csilingelő hangját, aki már el is ment.

Liza árgus szemekkel figyelte őket. Látta Culum arckifejezését s Tess reagálását. Ó, Uram, engedd, hogy így legyen, engedd, hogy megtörténjen, gondolta, miközben elindult a táncparkett felé tartó Brock nyomában.

– Én meg sem ismertem a kis Tesst – mondta Struan Robbnak. – Te igen? – ő is észrevette a Culum és Tess között váltott pillantásokat, s most lázasan törte a fejét, milyen előnyöket és hátrányokat jelentene a két fiatal házassága. Magasságos ég!

– Én sem. Nézd csak Brockot: majd szétveti a büszkeség.

– Látom.

– És nézd Maryt. Sose hittem volna, hogy ilyen... hogy ilyen

kábító is tud lenni.

– Igen. – Struan egy percig Maryn tartotta a tekintetét.

A fekete ruha kiemelte a lány bőrének légies, derengő sápadtságát. Aztán Manoelitát vette szemügyre. Majd megint Tesst. A lány Culumra mosolygott, aki természetesen visszamosolygott rá. Jóságos ég, gondolta Struan: Culum Struan és Tess Brock...

– A mennykő váгна Shakespeare-be! – mondta akaratlanul.

– Hogy?

– Semmi. Ha jól látom, Marynek komoly esélye van a díj elnyerésére.

– A közelébe se jön Manoelita de Vargasnak – mondta rájuk kacsintva a mellettük elsétáló Quance.

– Vagy Shevaunnak, ha majd megtisztel minket a megjelenésével – felelte Struan.

– Ó, a gyönyörű Miss Tillman... Úgy hallottam, hogy csak bugyogó meg egy leheletvékony anyagból készült köpeny lesz rajta. Semmi más! Magasságos Jupiter! Ehhez mit szólnak?

– Jó, hogy látom, Aristotle – lépett oda hozzájuk Jeff Cooper. – Válthatnék néhány szót magával egy megrendelésről?

– Isten óvja halhatatlan lelkemet! Egyszerűen nem értem, mi jött rá mostanában mindenkire – mondta gyanakodva Quance. – Álló nap csak megrendelésekkel halmoznak el.

– Hirtelen rádöbentünk, milyen tökéletes munkát végez – vágta rá Cooper.

– Istenemre és a halhatatlan igazságra mondom, legfőbb ideje volt már. Megemelkedtek az áraim. Ötven guinea.

– Vitassuk meg ezt inkább egy pohár pezsgó mellett, he? – Cooper többször is Struanra kacsintott Quance feje fölött, majd távolabbra terelte az apró termetű férfit.

Struan halkán fölnevetett. Ő állt Quance állandó elfoglaltságának

hátterében, hogy megóvja a pletykálkodóktól – amíg el nem dönti a vetélkedést. Ugyancsak ő volt az, aki elintézte, hogy Maureen Quance ne hagyassa el az állóhajót – elhozta valamennyi csónakját.

Ebben a pillanatban a lámpák fényében feltűnt Longstaff, a nagyherceg és az admirális.

Dobpergés hallatszott, mindenki fölállt, a zenekar pedig rázendített az „Isten óvja a királynőt”-re. Ezután – kisebbnagyobb zökkenőkkel – az orosz himnusz következett, s végül az „Uralkodj, Britannia”. Felcsattant a taps.

– Ez nagyon kedves volt öntől, Mr. Struan – mondta Szergejev.

– Köszönöm, fenség. Azt szeretnénk volna, hogy otthon érezze magát. – Struan tudta, hogy minden szem rájuk szegeződik, s tudta azt is, hogy helyesen választotta meg öltözékét. Mindenki mással ellentétben ő tiszta feketében volt, csupán egy zöld szalag ütött el ettől, amellyel hosszú haját fogta össze a tarkóján. – Volna kedve megnyitni a táncot?

– Megtiszteltetésnek tekinteném, de sajnos nem ismerek itt egyetlen hölgyet sem. – Szergejev tündöklő kozákegyenruhát viselt, amelynek mentéjét elegánsan panyókára vetette; ékkövekkel kirakott övén díszkard függött. Mögötte két alázatos tekintetű szolgája várakozott parancsait lesve.

– Ezen könnyen segíthetünk – válaszolta Struan fesztelenül. – Szíveskedjék választani. Boldoggá tenne, ha bemutatnám önnek az illető hölgyet.

– Ez roppant udvariatlan dolog lenne részemről. Válassza ki talán ön, ki volna az a hölgy, aki esetleg hajlandó volna kitüntetni.

– Hogy aztán kikaparják a szememet? Rendben van. – Struan megfordult, s elindult a táncparkett túlsó oldalára. Az lesz a legjobb, ha Manoelitát választom. Nagy megtiszteltetésnek tekintenék és nagyon örülnének neki a portugálok, az a közösség, amelynek tagjai közül a Nemes Ház és az összes többi itteni cég hivatalnokai, könyvelői, raktárosai kikerülnek, azok az emberek, akik voltaképpen

működtetik a kereskedőházakat. Mary Sinclair ugyanilyen jó választás lenne – különös módon vonzó ma este, ő a legszebb nő az egybegyűltek között. De az ő kiválasztása nem hozna egyebet, mint Glessing barátságát. Struan észrevette, hogy legyeskedik a lány körül a kapitány. Mióta Glessingből kikötőmester lett, egyre fokozódik a befolyása. Hasznos szövetséges lesz.

Látta, hogy Manoelita szemei elkerekednek, s hogy Mary Sinclair lélegzet-visszafojtva figyeli közeledtét, ő azonban Brock előtt állt meg.

– Megengeded, Tyler, hogy Tess nyissa meg a bált a nagyherceg karján? – Struan örömmel látta, hogy a körülállók izgatottan összesúgnak.

Brock büszkeségtől vörösen bólintott. Liza alig bírta magával. Culum káromkodott magában: egyszerre gyűlölte és áldotta az apját, amiért Tesst választotta. Tess elpirult, csaknem elájult. Minden kereskedőnek ugyanaz a gondolat járt a fejében: a Tajpan ki akar békülni Brockkal? És ha igen, akkor miért?

– Ezt képtelen vagyok elhinni – mondta Glessing.

– Én is nehezen – felelte rá gyorsan Cooper, tudva, hogy egy Brock és Struan közötti békekötés nem szolgálna az előnyére. – Ennek semmi értelme.

– Dehogyan nincs – mondta Mary. – ő a legfiatalabb, őt kell részesíteni a megtiszteltetésben.

– Ez inkább szól ellenére, mint mellette, Miss Sinclair – jegyezte meg Glessing. – A Tajpan sose cselekszik felelőtlenül. Talán abban reménykedik, hogy a lány elesik és kitöri a lábát, vagy valami ilyesmi történik vele. Gyűlöli Brockot.

– Szerintem ez nagyon rosszindulatú feltételezés, Glessing kapitány – mondta élesen Mary.

– Csakugyan az. Bocsánatot kérek, amiért hangosan kimondtam, hogy mi jár itt mindenkinek a fejében. – Glessing bánta már ostobaságát; tudhatta volna, hogy egy ilyen ragyogó, ártatlan

teremtés védelmébe fogja venni azt az ördögfattyat. – Csak az bosszantott fel, hogy ez a megtiszteltetés, mint a jelen lévő hölgyek legszebbjét, önt illette volna.

– Nagyon kedves. De nem szabad arra gondolnia, hogy a Tajpan rosszindulatúan cselekszik. Ez nem igaz.

– Tévedtem, önnek van igaza – válaszolta Glessing. – Nekem adná az első táncot? Aztán leülhetnénk vacsorázni. Akkor tudnám, hogy megbocsátott.

Mary Sinclair már egy esztendeje úgy tekintett George Glessingre, mint potenciális férjre. Tetszett neki a kapitány, de nem szerette. Most azonban minden összeomlott, gondolta.

– Köszönöm – mondta. Lesütötte a szemét, estette a legyezőjét. – Ha megígéri, hogy sokkal... sokkal kedvesebb lesz.

– Áll! – vágta rá Glessing boldogan.

Struan a táncparkett felé vezette Tess. – Tudsz keringőzni, lányom?

Tess bólintott, s megpróbálta levenni a szemét a Tajpan fiáról.

– Fenség, engedelmével bemutatom Miss Tess Brockot. Alekszej Szergejev nagyherceg.

Tess bénultan, remegő térdekkel állt, de a gondolatait Culum kötötte le: az, ahogyan a fiatalember nézett rá, amikor megérkezett. Ez visszaadta az önbizalmát.

– Megtiszteltetés számomra, hogy megismerhettem, fenség – pukedlizett.

Szergejev meghajolt, és gálánsán kezét csókolt. – Részemről a megtiszteltetés, Miss Brock.

– Kellemes útja volt? – kérdezte Tess, legyezgetve magát.

– Igen, köszönöm. – Szergejev Struanra pillantott. – Minden angol hölgy ilyen gyönyörű?

Alighogy kimondta e szavakat, Tillman karján Shevaun lépett a

lámpások fénykörébe. Ruhája pókháló finomságú, zöld anyagból készült, óriási szoknyája harang alakot formázott, s csak térdig ért, hogy ezzel is hangsúlyozza tucatnyi smaragdszín alsószoknyájának fodrait. Kezére hosszú szárú, zöld kesztyűt húzott, vörös hajába paradicsommadár-tollak voltak tűzve. Ruhaderekát, hihetetlennek tetsző módon, nem tartotta semmiféle pánt.

– Bocsássanak meg, amiért elkéstünk, excellenciás uram, Mr. Struan – hajtott térdet a hirtelen támadt csöndben. – Éppen indultunk már, amikor sajnos eltört a cipőm csatja.

Longstaff nagy erőfeszítés árán levette pillantását Shevaun dekoltázsáról, s mint mindenki más, ő is azon töprengett, hogy vajon mi az ördög tartja a ruhát, és mi történne, ha lecsúszna a lány válláról. – Maga mindig a lehető legjobb pillanatban érkezik, Shevaun – mondta, majd Szergejevhez fordult. – Engedelmével bemutatom önnek Miss Shevaun Tillmant Amerikából. Ó és Mr. Tillmant. Ófensége Alekszej Szergejev nagyherceg.

Ahogy ott állt egy pillanatra elfeledve, Tess szótlanul nézte Shevaun újabb térhajlását, s hirtelen gyűlölet támadt benne iránta, amiért elorozta tőle a pillanat dicsőségét. Ez volt az első eset életében, hogy féltékeny lett egy másik nőre. És ez volt az első alkalom, hogy mint nőre s nem mint lányra gondolt önmagára.

– Micsoda gyönyörű ruha, Miss Tillman – mondta negédesen. – Maga varrta?

Shevaun tekintete föllángolt, de ugyanolyan negédes hangon válaszolt: – Jaj nem, drágám, nekem sajnos nincs hozzá olyan tehetségem, mint magának. – Te taknyos, lepcsés szájú ribanc.

– Megtisztelne az első tánccal, Shevaun? – kérdezte Longstaff.

– Örömmel, excellenciás uram. – Shevaunt felvillanyozta a megjelenése kiváltotta irigység és féltékenység. – Itt minden olyan gyönyörű – mosolygott rá Struanra.

– Nos... köszönöm – felelte Struan. Elfordult, és odaintett a flotta tamburmajorjának.

A karmester pálcája meglendült, s felhangzottak a bécsi keringő első vérpezsdítő taktusai. Jóllehet a valcert sokan rossz szemmel nézték, mégis ez volt a legnépszerűbb tánc.

Miközben Szergejev a táncparkett közepére vezette Tesst, Shevaun egyfolytában azért imádkozott, hogy a lány botoljék meg és essen el, vagy még inkább, hogy kiderüljön róla: úgy táncol, mint egy tehén. Tess azonban olyan könnyedén lebegett Szergejev karján, akár a falevél. Longstaff a középre vezette Shevaunt, aki, miközben csodálatos kecsességgel megperdült, észrevette, hogy Struan egy fekete szemű portugál szépség felé tart, akit eddig még sose látott; megdühödött. Mikor ismét perdülnie kellett, látta, hogy Struan Liza Brockot vezeti a táncparketre. Okos ember vagy te, Tajpan, gondolta. Ezért szeretlek. Aztán megpillantotta a parkett közepén táncoló herceget és Tesst, s a remekül táncoló Longstaffot, anélkül hogy a férfi észrevette volna, hogy őt vezetik, feléjük irányította.

Culum a kert szélén állt és figyelt. Fogott egy pohár pezsgőt, felhajtotta – az ízét nem is érezte –, aztán már ott állt Tess előtt, meghajolt, s arra kérte, legyen a partnere a második táncban.

Nem vette észre Brock összevont szemöldökét, sem azt, hogy Liza sietve eltereli a férfi figyelmét. Nem vette észre Gorth hirtelen érdeklődését sem.

Sorra követték egymást a keringők, a polkák, a körtáncok, a galoppok. Shevaunt minden tánc után körülvették a férfiak, ugyanígy Manoelitát is – de őt óvatosabban. Culum már harmadszor táncolt Tess-szel – a társasági illemszabályok egy este maximum négy fordulót tūrtek el ugyanazzal a partnerrel.

A vacsora előtti utolsó tánc előtt Struan keresztülfurta magát a Shevaunt körülvevő férfiak gyűrűjén. – Uraim! – szólt nyugodtan és határozottan. – Sajnálom, de ez a tánc a házigazda előjoga. – A férfiak felmordultak, de félrehúzódtak. Struan nem várta meg, míg a zenekar rázendít, nyomban a parketre vezette a lányt.

Jeff Cooper féltékenyen figyelte őket. Ez az ő tánca lett volna.

- Jól mutatnak egymás mellett – mondta Tillmannek.
  - Igen. Miért nem vagy egy kissé rámenősebb? Ismered az álláspontomat. És a bátyámét is.
  - Ráérünk.
  - De nem most, hogy Struan megözvegyült.
- Cooper szemei résnyire szűkültek. – Te támogatnál egy ilyen frigyet?
- Természetesen nem. Viszont előttem teljesen nyilvánvaló, hogy Shevaun belebolondult ebbe az emberbe – mondta Tillman, majd rosszkedvűen hozzátette még: – Ideje már, hogy lecsillapodjon. Mióta megérkezett, csak bajom van vele, és már nagyon unom, hogy a gardedám szerepét játsszam mellette. Ismerem a szándékodat, így hát azt mondom: kérd meg hivatalos formában a kezét, essünk már túl rajta.
  - Addig nem kérem meg, míg bizonyos nem vagyok felőle, hogy hajlandó elfogadni, még hozzá boldogan és szabad akaratából. Shevaun nem holmi tárgy, amit csak úgy adni-venni lehet.
  - Egyetérték. De akkor is nő és kiskorú, és azt fogja tenni, amit én meg az apja a legjobbnak tartunk a számára. Meg kell mondanom, hogy nem helyeslem az álláspontodat, Jeff. Csak a bajt hívod ki ezzel magad ellen.
- Cooper nem felelt. Merő tekintettel, sajnó ágyékkal nézte Shevaunt.
- Tökéletes pár – jegyezte meg Mary, aki rettenetesen szeretett volna Shevaun helyében lenni. És e pillanatban önmaga számára is váratlanul tisztátalannak érezte magát: életének eltitkolt oldala miatt, a gyerek miatt, Glessing miatt. Olyan szelíd ma este a kapitány; szelíd, férfias, nagyon angol és nagyon tiszta. Csaknem elsírta magát a Tajpan iránti reménytelen szerelme miatt.
  - Csakugyan az – válaszolta Glessing. – De ha van igazság a földön, a díjat ön nyeri el, Miss Sinclair.

Marynek sikerült elmosolyodnia, majd megint eszébe jutott a kérdés: vajon ki lehet gyermekének apja. Nem mintha számított volna, mert az apa kínai volt. Egy kínai fattyút szülni...! Inkább meghalok, mondta magában. Még két-három hónap, aztán már látszani fog. De én azt már nem érem meg, hogy lássam az emberek arcán a döbbenetet és a szemrehányást. Könnyecseppek gyűltek a szemébe.

– Mary... Mary... – érintette meg gyengéden a karját Glessing. – Nem szabad sírnia egy bók miatt. Higgye el, itt csakugyan maga a legszebb... a legszebb lány, akit valaha is láttam. Ez az igazság.

Mary a legyező takarásában letörölte könnyeit, s rémületének ködén átfelsejlett előtte Mejmej alakja. Ő talán tudna segíteni... Lehet, hogy a kínaiaknak van valami szerük a magzatelhajtásra. De ez gyilkosság. Gyilkosság. Nem: ez az én testem, Isten nincs, és átkozott legyenek, ha megszülöm ezt a gyereket. – Bocsásson meg, kedves George – felelte. Most, hogy határozott, már egy kissé megbékélt önmagával. – Megszédültem egy pillanatra.

– És biztos, hogy már jól érzi magát?

– Igen.

Glessing csordultig telt féltő szeretettel. Szegény, törékeny kislány, gondolta. Szüksége van valakire, aki gondoskodik róla. És ez az ember én vagyok. Én, és senki más.

Struan a táncparkett kellős közepén megállt.

– Már éppen azon gondolkodtam, miért részesít ebben a megtiszteltetésben, Tajpan. – Shevaunról csak úgy sugárzott a dévajtság.

– Ez a tánc számomra jelent megtiszteltetést – udvariaskodott Struan.

Felhangzottak a földkerekség legvérpezsdítőbb muzsikájának, a kánkánnak első ütemei. Ez a vad, vidám, duhaj, magas

lábemelgetéseket követelő tánc a harmincas években jött divatba Párizsban, hogy aztán rohammal vegye be Európa fővárosait. A legjobb körök azonban vérlázítónak tartották és tiltották.

– Tajpan! – mondta a csodálkozástól kővé meredve Shevaun.

– Megvesztegettem a tamburmajort – súgta Struan. Shevaun tétovázott, de aztán – érezve magán a megbotránkozott tekinteteket – természetes mozdulattal megfogta Struan karját; a zene lüktetése felkorbácsolta a véréét.

– Remélem, nem fog összedőlni a világ – mondta Struan.

– De ha mégis, remélem, maga megvéd engem.

Bokájukat magasra rúgva belekezdtek. Shevaun hátralépett, fölemelte a szoknyáját, magasra lendítette a lábát; kilátszott fodros bugyogója. Diadalmas kiáltás hallatszott, s a férfiak partnereikhez rohantak. Egy pillanat múltán már mindenki táncolt, emelgette a lábait, hatalmába kerítette őket a mindenkit magával ragadó, szemérmetlen lüktetésű ritmus.

A zene mindenkit megvadított.

Amikor véget ért, hatalmas tapsvihár tört ki, az egybegyűltek újrázást követeltek, s a zenekar ismét belevágott. Mary elfeledkezett a magzatról, Glessing pedig elhatározta, hogy ma este megkéri – mit megkéri: követelni fogja! – Horatiót, hogy adja áldását a házasságra. A táncolok tovább keringtek, emelgették a lábukat, kurjongattak, lihegték – aztán vége lett. A fiatalok körbefogták Struant és Shevaunt; megköszönték a Tajpannak, gratuláltak a lánynak. Shevaun birtokosi mozdulattal fűzte karját Struanéba, legyezgette magát, és nagyon elégedett volt önmagával. Struan letörölte homlokáról a verítéket, s elégedetten állapította meg, hogy mindkét hazard húzása bejött: Tess is és a kánkán is.

A vendégek visszaültek az asztalokhoz, a szolgák pedig elkezdtek felhordani az ételeket: füstölt lazacot és sonkát, halat, osztrigát, étikagylót, kolbászt, friss gyümölcsöt, amit Csen Seng hozatott egy lorhával Maniláról, nyílt tűz fölött sült friss marhahúst, amit a

flottától vásároltak, szopós malacokat, sós lében pácolt sertéslábakat édes kocsonyában.

– Szavamra – mondta Szergejev –, életemben nem láttam még ennyi ennivalót, s esztendőit óta nem volt részem ilyen pompás mulatságban, Mr. Struan.

– Tudja, fenség – válaszolta Shevaun felvonva egyik szemöldökét –, az ilyesmi a Nemes Háznál teljesen hétköznapi dolog.

Struan együtt nevetett a többiekkel, majd leült az asztalfőre. Szergejev a jobbján foglalt helyet, Longstaff a balján; Shevaun a nagyherceg, Mary Sinclair Longstaff mellett ült, Glessing Mary másik oldalán. Ugyanennél az asztalnál foglalt helyet Horatio, Aristotle, Manoelita és az admirális is. Brock, Liza és Jeff Cooper zárta az ide ültetettek sorát. Robb és Culum a saját asztaluknál vacsoráztak.

Struan Aristotle-ra pillantott, s arra gondolt, vajon hogyan sikerült rávennie a festőnek Vargast, hogy maga mellé ültethesse Manoelitát vacsorázni. Jóságos ég, csak nem Manoelita a modellje annak az aktképnek?

– Hát ez a kánkán... – mondta Longstaff. – Szavamra, ördögien nagy kockázatot vállalt ezzel, Tajpan.

– Ennyi haladó szellemű ember körében nem jelentett nagy kockázatot, excellenciás uram. Úgy láttam, mindenki nagyon élvezte.

– De ha Miss Tillman nem veszi át a kezdeményezést – jegyezte meg Szergejev –, kétlem, hogy bármelyikünknek is meglett volna hozzá a bátorsága.

– Mi egyebet tehettem volna, fenség? – kérdezte Shevaun. – A becsület forgott kockán. – Struanhoz fordult: – Ez nagyon merész dolog volt öntől, Tajpan.

– Igen – felelte Struan. – Bocsássanak meg egy percre: meg kell néznem, megfelelően gondoskodnak-e a vendégeimről.

Végigsétált az asztalok között, mindenkinek odaköszönt. A vendégsereg halk sustorgása közepette lépett Culum asztalához. Culum fölnevezett. – Jó estét – mondta.

– Minden rendben, Culum?

– Igen, köszönöm. – Culum kifogástalan udvariasságában nem volt melegség. Gorth, aki Culum asztalánál, Tess-szel szemben ült, felnevetett magában. Struan pedig visszament az asztalához.

A vacsora végeztével a hölgyek félrevonultak abba a hatalmas sátorba, amit kifejezetten az ő részükre állítottak fel. A férfiak az asztaloknál csoportosultak, szivaroztak, portóit kortyolgattak, élvezték, hogy egy időre magukra maradtak. Elengedték magukat; az emelkedő fűszerárakról beszélgettek; Robb és Struan előnyös üzleteket kötött fűszerekre és a hajótérre. Mindenkinek az volt a véleménye, hogy Shevaun lesz a győztes, egyedül Aristotle nem látszott még biztosnak a dolgában.

– Ha nem neki ítéli a díjat – mondta Robb –, Shevaun megöli magát, Aristotle.

– De Robb, kedves barátom! – felelte Aristotle. – Magukat mindannyiukat megbabonázták a hölgy keblei – megengedem: kifogástalanok –, itt azonban a legjobban öltözött és nem a legjobban levetkőzött hölgyek versenyéről van szó!

– De hát csodálatos a ruhája. Könnyen lehet, hogy a legszebb.

– Szegény barátom, ön nem képes egy festő szemével szemlélni a dolgokat, mint ahogy arra sem képes, hogy átérezze egy halhatatlan döntés jelentőségét.

Shevaunt ezek után már kevésbé tekintették esélyesnek. Mary lett a favorit. Manoelitára is sokan esküdtek.

– Neked ki tetszik a legjobban, Culum? – kérdezte Horatio.

– Természetesen Miss Sinclair – felelte gálánsán Culum, jóllehet

számára csak egyetlen hölgy jöhetett szóba, aki méltó lenne a díjra.

– Ez nagyon kedves tőled – mondta Horatio s megfordult: Mauss kiáltott oda neki. – Bocsássanak meg egy percre.

Culum leült az egyik asztalhoz, örült, hogy magára maradhat gondolataival. Tess Brock. Milyen gyönyörű név! És milyen gyönyörű ez a lány... Milyen bájos teremtés. Ekkor észrevette a feléje tartó Gortht.

– Válthatnék egy-két bizalmas szót veled, Struan? – kérdezte Gorth.

– Természetesen. Foglalj helyet – próbálta leplezni idegességét Culum.

– Köszönöm. – Gorth leült. Hatalmas kezeit az asztalra fektette. – Az lesz a legjobb, ha nyersen őszinte leszek. Másmilyen úgysem tudok lenni. Az apádról meg az én apámról van szó. Ellenségei egymásnak, ez tény. Ez ellen mi ketten semmit se tehetünk. De csupán azért, mert ők ellenségek, nem szükséges, hogy mi is azok legyünk. Nekem legalábbis ez a véleményem. Már torkig vagyok mindkettejük ostoba viselkedésével. Kína elég nagy mindkettőnk számára. Én legalábbis így vélekedek. Nézd csak meg, hogyan viselkedtek ezek ketten annak a dombnak az esetében. Hajlandók lettek volna kockára tenni a cégüket, csupán azért, hogy egy csöppnyivel több *arcot* szerezzenek. Ha nem vigyázunk, minket is bevonnak ebbe az ellenségeskedésbe, mi pedig nem is fogjuk tudni, miért gyűlöljük egymást. Te mit mondasz erre? Én azt mondom, döntsük el mi magunk, hogy mit akarunk. Hogy az én apámnak meg a te apádnak mi a véleménye... hát az az ő dolguk. Én azt mondom, mi ketten kezdjük tiszta lappal. Nyíltan. Ki tudja, talán még barátok is lehetünk. De szerintem nem volna keresztényekhez méltó, hogy csupán az apáink miatt gyűlöljük egymást. Mi a véleményed?

– Egyetérték – felelte Culum elképedve, hogy Gorth a barátságát ajánlja neki.

– Én nem mondom azt, hogy az apám téved, se azt, hogy a tiednek

van igaza. Én csak azt mondom, hogy meg kéne próbálnunk a saját életünket élni, ahogy az férfiakhoz illik. – Gorth csontos arcának vonásai mosolyra húzódtak. – Nagyon döbbentelek látszol, pajtás.

– Bocsáss meg, egy kicsit el... Igen, szeretném, ha barátok lennénk. Sose hittem volna, hogy... hogy ilyen elfogulatlan vagy.

– Látod már? Ez a lényeg az egészben, az istenfáját! Életünkben még nem váltottunk egymással négy szónál többet, és te mégis azt hitted, látni se bírlak. Nevetséges.

– Az.

– Nem könnyű dolog, amivel próbálkozunk. Ne feledd, hogy mi ketten nem ugyanonnan indultunk. Az én iskolám a hajó volt. Még tízesztendős se voltam, amikor már az árbocok tetején mászkáltam. Ezért hát nem szabad szigorúan megítélned a modoromat meg a beszédemet. Még így is többet tudok a kínai kereskedelemről, mint legtöbben, és ezeken a vizeken én vagyok a legjobb hajós. Kivéve apámat – meg azt a nyomorult Orlovot.

– Orlov ennyire érti a dolgát?

– Igen. Azt a nyomorultat egy cápa nemzette és egy szirén ellette.

– Gorth felcsippentett egy kis sót, és babonásán áthajította a válla fölött. – Attól a gazembertől feláll a szőr a hátamon.

– Nekem is – bólított rá Culum.

Gorth egy percig hallgatott, majd így szólt: – Apáinknak egy csöppet se tetszene, ha összebarátkoznánk.

– Igen, tudom.

– Én őszinte leszek hozzád, Struan. Tess volt az, aki elmondta, milyen jól elbeszélgetett veled ma este. Nem tőlem származik az ötlet, hogy beszélgessünk el egymással őszintén ma este. De örülök, hogy így történt. Mit mondasz erre? Próbáljuk meg, he? Itt a kezem rá.

Culum boldogan megrázta a feléje nyújtott kezét.

Glessing rosszkedvűen, türelmetlenül várakozva kortyolgatta brandyjét a parkett túloldalán. Már éppen azon volt, hogy közbeszól Horatio és Culum beszélgetésébe, amikor Mauss magához intette. Miért vagyok ilyen átkozottul ideges? – kérdezte magában. Nem vagyok ideges. Csak már alig várom, hogy kimondjam. Istenemre: Mary döbbenetesen gyönyörű. Lélegzetelállítóan szép.

– Bocsásson meg, Glessing kapitány – szólította meg határozott hangon Turnbull őrnagy, aki most lépett oda hozzá. Szürke szemű, már-már kínosan pedáns ember volt, aki mint Hongkong legfőbb rendőrbírája, nagyon komolyan vette a tisztjét. – Egész jó kis bál, nemde?

– Igen.

– Azt hiszem, itt az ideje, ha ön is úgy gondolja, őexcellenciája éppen szabad. Nem ártana elkapni, amíg még tehetjük.

– Rendben van. – Glessing gépies mozdulattal megigazította kardszóját, s Turnbull nyomában elindult az asztalok között Longstaff felé.

– Volna számunkra egy perce, excellenciás uram? – kérdezte Turnbull.

– Természetesen.

– Bocsásson meg, amiért hivatalos ügyel zavarjuk egy társasági összejövetelen, de fontos dologról van szó. Egyik járőröző fregattunk elkapott egy csapat akasztófára való kalózt.

– Kitűnő. Egyértelmű az eset?

– Igen, excellenciás uram. A flotta a sziget déli oldalánál, Aberdeen magasságában kapta el őket. Éppen kifosztottak egy dzsunkát. A legénységet megölték.

– Átkozott disznók – mondta Longstaff. – Elítélték már őket?

– Éppen ez a probléma – válaszolt Turnbull. – Glessing kapitány szerint a haditengerészetnek kellene letárgyalni az ügyet –

szerintem pedig polgári bíróság elé való. Az én jogköröm azonban csak kisebb bűnügyekre terjed ki, ilyen főbenjáró bűncselekményekre nyilvánvalóan nem. Ez az ügy rendes bíróságra tartozik.

– Ez igaz. Viszont mindaddig nem lesz bíróságunk, amíg nem nyilvánítanak minket hivatalosan is kolóniává. Ez még hónapokat vesz igénybe. Viszont azt se hagyhatjuk, hogy bárkit is megvádoljanak és börtönbe csukjanak anélkül, hogy gyors, igazságos bíraskodást folytatnánk le. – Longstaff egy percre elgondolkozott. – Szerintem ez polgári ügy. Ha az esküdtszék meghozta a verdiktet, küldjék el nekem a papírokat, majd aláírom és megerősítem az ítéletet. Nem ártana, ha a börtön előtt felállítanák az akasztófát.

– Ezt nem tehetem, excellenciás uram. Nem lenne törvényes. A törvény világosan kimondja: csak valódi bíró tárgyalhat ilyen esetet.

– Mi azonban nem tarthatunk a végtelenségig lakat alatt embereket anélkül, hogy megadnánk nekik a nyílt és igazságos tárgyalás jogát. Ön mit tanácsol?

– Nem tudom, uram.

– Rettentően bosszantó egy ügy! – mondta Longstaff. – Önnek természetesen igaza van.

– Talán ki kellene szolgáltatnunk őket a kínai hatóságoknak – jegyezte meg Glessing, aki alig várta már, hogy túl legyenek ezen az ügyön, és beszélhessen Horatióval.

– Ezzel nem értek egyet – válaszolta élesen Turnbull. – A bűntényt brit felségvizeken követték el.

– Úgy van – mondta Longstaff. – Egyelőre csukja le valamennyi vádlottat, én pedig küldök egy sürgős levelet a külügyminisztériumnak, és döntést kérek tőlük.

– Igen, excellenciás uram. – Turnbull egy pillanatig hallgatott. – Szeretnék némi anyagi hozzájárulást kapni, hogy kibővíthessük a börtönt. Már van vagy egy tucatnyi rablási esetünk, és egy fegyveres

betörés is.

– Rendben van – felelte közömbösen Longstaff. – Majd holnap megbeszéljük.

– Kaphatnék egy időpontot, hogy mikor jelentkezhetnék önnél a holnapi nap során? – kérdezte Glessing. – Pénzre van szükségem, hogy révkalauzokat fogadhassunk, rendeznünk kell a kikötői és rakparthasználati illetékek dolgát, és felhatalmazást szeretnék kapni, hogy fölszerelhessek néhány gyors kalózkodó hajót. A szóbeszéd alapján nagyon valószínű, hogy az az ördögi Vu Fang-csoj észak felé tanyázik a flottájával. Ezenkívül felhatalmazásra van szükségem, hogy fennhatóságunknak az egész hongkongi vízterületen érvényt szerezhessenek. Sürgősen intézkedni kell a hajózási engedélyek és az ezzel kapcsolatos dolgok kérdésében is.

– Rendben van, kapitány – mondta Longstaff. – Délben. – Turnbullhoz fordult: – Kilenckor?

– Köszönöm, excellenciás uram.

Longstaff hátat fordított nekik, s Glessing bánatára Horatio felé indult. Uram az egekben, gondolta, képtelen vagyok négyszemközt beszélni vele ma este.

Struan a lehorgonyozott hajókat figyelte, majd az eget kémlelte. Jó idő lesz, gondolta.

– Gyönyörű ez a kikötő, Mr. Struan – lépett oda hozzá Szergejev.

– Igen. Jó dolog, hogy végre van errefelé saját felségvizünk. – Struan éber volt, de könnyed modorán ez nem hagyott nyomot. – Hongkong végre-valahára a királynő koronájának tökéletes ékkövévé vált.

– Volna kedve egy kis beszélgetésre?

Struan csatlakozott a nagyherceghez, aki most hosszú léptekkel elindult a parton.

– Úgy tudom, még alig több mint két hónapja, hogy a birtokukba került a sziget. – Szergejev a Boldogság-völgyben épülő házak felé intett. – Most pedig már szinte egy városról beszélhetünk. Elképesztő az energiájuk és a szorgalmuk.

– Tudja, fenség, ha az embernek van valami elintéznivalója, akkor nincs értelme halogatni.

– Ez igaz. Én viszont különösnek találom, hogy egy ilyen gyenge Kínától csak egy kopár sziklát vesznek el. Nyilván ennél sokkal különb díjra is szert tehettek volna.

– Mi nem ezt akartuk Kínától. Nekünk csupán egy kis bázisra volt szükségünk, ahol kijavíthatjuk és újra felszerelhetjük a hajóinkat. Emellett én egy háromszáz milliós népet nemigen neveznék gyengének.

– Feltételezem, hogy a háború befejeztével komoly arányú erősítésre számít. Hadseregre, nem csupán néhány ezer emberre. Flottára, és nem csupán harminc-egynéhány hajóra.

– Őexcellenciája erről többet tudna mondani önnek, mint én. Szerintem azonban bármely hatalomnak, amely meg akarja hódítani Kínát, nagyon hosszú küzdelemmel kell szembenéznie. – Struan az öböl túloldalán húzódó szárazföld felé mutatott. – Ez a föld határtalan.

– Oroszország is határtalan – felelte Szergejev. – De csak szimbolikus értelemben. Valójában még Oroszországnak is vannak határai: a Jeges-tenger, a Himalája, a Balti-tenger és a Csendes-óceán.

– Területeket szereztek északon? – kérdezte Struan, leplezni próbálva döbbenetét. Hol, az isten szerelmére? Mandzsúriától északra? Mandzsúriában? Vagy Kínában, az én Kínámban?

– Oroszország anyácskánk Isten oltalma alatt tengertől tengerig húzódik, Tajpan – felelte mesterkéletlenül a herceg. – Ha látná az orosz földet, megértené, mire gondolok. Az orosz föld fekete, termékeny, és tele van étellel. Annak ellenére is igaz ez, hogy

ezerötszáz mérföldnyit taroltunk le belőle, hogy feltartóztassuk Napóleont és a *Grandé Armée*-t. Ön a tengerhez tartozik. Én viszont a földhöz. Én önnek adományozom a tengert, Tajpan. – Úgy rémlett, Szergejev szeme elfelhősödik. – Nagyszerű mérkőzés volt ez a ma délutáni. És a fogadás is nagyon érdekes volt. Nagyon érdekes...

Struan arcának ráncai mosolyra húzódtak. – Kár, hogy döntetlenül végződött. Most már sose fogjuk megtudni, ki volt a jobb. Ön is így látja, fenség?

– Mr. Struan, ön tetszik nekem. Szeretnék a barátja lenni. Nagy szolgálatokat tehetnék egymásnak.

– Megtiszteltetés volna számomra, ha bármiben a segítségére lehetnék.

Szergejev nevetett, kivillant hófehér fogsora. – Van még elég időnk. Ázsia egyik előnye Európával szemben, hogy másképpen ítéli meg az idő fogalmát. Az én családom Karagandából származik. Ez az Ural mellett van, így talán részben én is ázsiai vagyok. A mi családunk kazakinak nevezi magát Némelyek kozákoknak neveznek bennünket.

– Ezt nem értem. Mi az az Ural?

– Egy hegláncolat, amely a Jeges-tengertől lefut egészen a Kaszpi-tengerig. Két részre osztja Oroszországot: egy keletire és egy nyugatira.

– Nagyon keveset tudok Oroszországról... Ami azt illeti, Európáról is – felelte Struan.

– El kellene látogatnia Oroszországba. Szánjon rám az idejéből hat hónapot, és legyen a vendégem. Rengeteg a látnivaló. Városok... hatalmas fűtengerek. Nagyon hasznos kirándulás lenne. Hatalmas piacot találhatna a teának, a selyemnek és minden egyéb árunak. – Megvillant a szeme. – És a nők gyönyörűek.

– Ezen a héten egy kicsit sok a dolgom, de mit szólna mondjuk a jövő héthez?

– Hagyjuk most a tréfát, és beszéljünk komolyan. Kérem, vegye fontolóra. Jövőre vagy az utána következő évben. Szerintem nagyon fontos lenne. Az ön szempontjából, a hazája és a jövő szempontjából egyaránt. Oroszország és Britannia sohasem háborúzott egymással. Évszázadok óta szövetségesek vagyunk, s mindketten rossz viszonyban vagyunk örök ellenségünkkel, Franciaországgal. Oroszországnak hatalmas földterületei és forrásai vannak, ezenfelül több millió embere, erős népe. Önöknek kevés a földjük, ezért van szükség a birodalmukra – mi méltányoljuk ezt. Önök uralják a tengereket – ezt is méltányoljuk. Önök elképesztő ipari háttérrel rendelkeznek, s mindazzal a gazdagsággal, ami ezzel jár. Nagy örömünkre szolgál. Önöknek van árujuk és eszközük, amivel szállítsák – nekünk pedig van piacunk. Azonban nekünk is vannak olyan áruink, amelynek önök is hasznát tudnák venni: nyersanyagaink hihetetlen masináik táplálására és élelmiszerünk bámulatra méltó népük számára. Mi ketten együtt verhetetlenek vagyunk. Mi ketten együtt uralmat gyakorolhatnánk Franciaország felett. Ezenfelül a német-római birodalom, Poroszország és a hitetlen törökök felett. Mi ketten együtt fenntarthatnánk a békét. És mindkettőnk hasznára növekednénk és virágoznánk.

– Igen – válaszolta komoly hangon Struan. – Ezzel egyetérték. Ám ön országokban gondolkodik, történelmi távlatokban. Ez nem praktikus nézőpont. És – gondolom – azt ön se veti a franciák szemére, amiért olyan ambíciói vannak a királyuknak, amilyenek. Azt sem hiszem, hogy igazságosnak tartaná, ha a törököket karddal kényszerítenék a kereszténység felvételére. Nemzetközi szinten soha nem lesz béke anélkül, hogy valamiféle kontrollt gyakorolnánk a királyok vagy királynők fölött. A királyok – és bármilyen másfajta vezetők – mások vérént ontják. Gyakorlati szempontból nézve a dolgokat, én nem sokat tehetek. Énnekem nincs befolyásom az ország ügyeire – mint ön is jól tudja, nincs igazi hatalmam a parlamentben.

– De nagyon odafigyelnek az ön Ázsiával kapcsolatos

véleményére. Nekem pedig nagy befolyásom van Szentpétervárott.

Struan nagyot szívott a szivarján, majd kifújta a füstöt. – Mit akar ön Ázsiában?

– Mit akar ön Kínában?

– Kereskedni – vágta rá Struan. Ennek ellenére nagyon óvatos volt, és gondosan ügyelt rá, hogy ne fedje fel valódi célját. Ázsia és Kína között ég és föld a különbség, mondta magában.

– Elképzelhető, hogy talán el tudnám intézni, hogy a Nemes Ház kizárólagos jogot kapjon az egész orosz piac teával való ellátására. A másik irányban pedig megkaphatná Oroszország teljes szőrme- és gabonakivitelét.

– Minek fejében? – kérdezte Struan, kábán az ajánlat arányaitól. Egy ilyen monopólium milliókat jelentene. Egy ilyen erős pozíció pedig előkelő helyet biztosítana az angol politikai körökben és hihetetlen megbecsülést szerezne neki.

– Barátságért – felelte Szergejev.

– Ennek a szónak nagyon sokféle értelmezése van, fenség.

– Ezt a szót csupán egyféle módon lehet értelmezni, Mr. Struan. Azt azonban nem vitatom, hogy egy ember nagyon sokféle módon segítheti a barátját.

– Milyen konkrét segítséget kér viszonzásul a céggel kötött konkrét kereskedelmi egyezségért?

Szergejev nevetett. – Túl sok konkrétum ez egyetlen estére, Mr. Struan. De érdemes elgondolkozni fölötte, érdemes fontolóra venni. Aztán egy konkrét időpontban megvitatni, hm? – Az öböl felé pillantott, a hajókra s a mögöttük elterülő szárazföldre. – El kell jönnie Oroszországba – ismételte.

– Mikorra parancsolja a fordítást, excellenciás uram? – nézett föl Horatio a papírból, amit Longstaff nyújtott át neki.

– Bármikorra, kedves barátom. Mondjuk néhány napon belül. De a kínai piktogramok fölé írja oda a megfelelő angol szavakat is.

– Igenis, uram. El is küldjem a levelet valakinek?

– Ne. Csak adja vissza nekem. Az ügy természetesen bizalmas. – Longstaff, örömmel tapasztalva, hogy elképzelése elindult a megvalósulás útján, elégedetten elsétált. A levél így szólt: „Őexcellenciája, az angol kereskedelem szuperintendánsa azonnali megvételre keres ötvenfontnyi súlyú epermagot vagy ezer darab eperpalántát.” Miután Horatio meghozza a fordítást, nem kell egyebet tennie, mint hogy az „eper” szót kicseréli „teá”-ra. Ezzel egymaga is boldogul; a tea kínai írásjele rajta van minden Angliába induló teásládán. Aztán majd eldönti, ki az az eléggé megbízható ember, akinek odaadja a levelet.

Az egyedül maradt Horatio ismét átfutotta a levelet. Mi az ördögnek van szüksége Longstaffnak eperre? Dél-Franciaországban tízezerszámra találhatók eperfák, még hozzá selyemhernyóstól... Sokkal egyszerűbb lenne onnan beszerezni a magvakat. Kínából viszont nem ilyen egyszerű. Csak nem akar itt Longstaff egy epererdőt telepíteni? De minek kell ehhez ötven font mag? Ez fantasztikus mennyiség... és Longstaff nem is ért a kertészkedéshez. És miért mondta olyan hangsúlyozottan, hogy „az ügy természetesen bizalmas”?

– Horatio!

– Üdv, George. Hogy vagy?

– Remekül, köszönöm.

Horatio észrevette, hogy Glessing izzad, és zavarban van. – Mi baj?

– Semmi, csak... Nos, minden férfi életében eljön egy pillanat, amikor... amikor... szóval amikor találkozik valakivel... Rosszul fejezem ki magam. Mary. Feleségül akarom venni, és a beleegyezésedet kérem.

Horatio nagy erőfeszítés árán ugyan, de megőrizte hidegvérét, s

azt a választ adta, amit már korábban elhatározott. Nagyon is jól látta, milyen figyelemmel kísérte ma este George Maryt, s még nem felejtette el azt a tekintetet, amellyel a kapitány az első nap a húgára nézett. Utálta Glessinget, amiért vette magának a bátorságot, hogy ilyen komplikálttá tegye az ő és Mary életét, s utálta azért is, hogy arcátlanságában egy pillanatra is eszébe jutott: Mary akárcsak fontolóra venné az ajánlatát. – Nagyon hízelgő számomra, amit mondasz, George. És Mary számára is az lesz. De azt hiszem, hogy Mary... nos, szerintem még nem elég érett a házasságra.

– Dehogynem érett. Nekem pedig jó kilátásaim vannak, és a nagyapám énrám fogja hagyni a családi birtokot. Igencsak jó módú leszek, a szolgálati előmeneteli kilátásaim kitűnőek, és...

– Várj egy kicsit, George. Ezt a kérdést nagyon alaposan meg kell fontolnunk. Maryvel megbeszélted már?

– Jóságos ég, dehogy. Először veled akartam beszélni. Ez csak természetes.

– Hát akkor miért nem mondtad már korábban? Fogalmam se volt róla, hogy komolyak a szándékaid. Attól tartok, türelmesnek kell lenned irántam... Én mindig sokkal fiatalabbnak láttam Maryt, mint amennyi idős volt. Egyébként természetesen még kiskorú. – tette hozzá könnyedén.

– Elvileg tehát beleegyezel?

– Ó, igen... De még soha nem fordult elő velem, hogy... Nos, ha eljön az ideje, ha Mary nagykorú lesz... Biztos vagyok benne, hogy szívesen fogadja majd és megtiszteltetésnek veszi közeledésedet.

– Az a véleményed, hogy várjam meg, míg huszonegy éves lesz?

– Nézd, én kizárólag Mary érdekeit viselem a szívemen. Ő az egyetlen húgom, és... és nagyon közel állunk egymáshoz. Miután apánk meghalt, én neveltem.

– Igen – felelte Glessing, lesújtónak találva Horatio szavait. – És remekül nevelted. Nagyon rendes tőled, hogy egyáltalán fontolóra vetted a kérésemet... Mary olyan... Szerintem csodálatos lány.

– Az lesz a legjobb, ha türelemmel leszünk. A házasság végleges döntés. Főleg egy olyan valaki számára, mint Mary.

– Igen. Tökéletesen igaz. Hát akkor igyunk egyet a jövőre. Nekem nem sürgős, hogy... de azért szeretnék konkrét ígéretet kapni. Az embernek terveznie is kell, nemde?

– Természetesen. Igyunk a jövőre.

– Hogy az ördög vigye el! – mondta Brock, amint Gorth odalépett hozzá. – Struan a mi hajóink kivételével lefoglalt magának minden négyzetlábnyi rakteret. Hogy a mennykőbe csinálták ezt? Ma reggel? Megfejtethetlen!

– Úgy fest, mintha korábban értesült volna a hírekről, de az lehetetlen.

– Most már mindegy, a mindenségit! – mondta Brock azzal a jóleső tudattal, hogy egyik hajója teljes sebességgel úton van Manila felé. Arról viszont nem tudott, hogy Struan hajója órákkal megelőzte az övét. – Egész jó kis táncmulatság, ugye?

– Culum igencsak el van ragadtatva a mi Tessüinktől, apám.

– Igen... Én is észrevettem. Itt az ideje, hogy elküldjük lefeküdni a lányt.

– De nem az eredményhirdetés előtt. – Gorth lángoló tekintete az apjáéba mélyedt. – Hasznos lenne számunkra, ha ezek ketten összeházasodnának.

– Istenemre, soha! – válaszolta feszülten, kivörösödött arccal Brock.

– Én pedig azt mondom: igen! Hallottam-az egyik portugál irodistánk mondta, aki Struanék egyik alkalmazottjától tudta meg –, hogy a Tajpan fél esztendő múlva hazamegy.

– Micsoda?

– Méghozzá végleg.

– Ezt nem hiszem.

– Ha pedig az az ördögfattya hazamegy, ki lesz a Tajpan? He? Robb. – Gorth gyakorlottan kiköpött. – Robbot keresztben lenyelhetjük. Az árverés előtt még azt mondtam volna, hogy Culummal is úgy el tudunk bánni, mint egy taknyos gyerkőccel. Ma már nem vagyok biztos ebben. De ha Tess feleségül menne hozzá... akkor ez egy Brock-Struan Társaságot jelentene. Robb után Culum lesz a Tajpan.

– Dirk sose fog innen elmenni. Soha. Teneked elment az eszed. Csak azért, mert Culum elvitte néhány fordulóra, még nem jelenti azt, hogy...

– Próbáld meg a fejedbe vésni, apám – szakította félbe Gorth. – Eljön a nap, amikor Struan elmegy. Mindenki tudja, hogy a parlamentbe vágyik. Elmegy ugyanúgy, ahogy egyszer majd te is vissza akarsz vonulni.

– A mennykőbe is! Ráérünk még ezzel.

– Rá. De azért egyszer eljön a napja, he? Aztán én leszek a Tajpan. – Gorth nem beszélt hangosan, de szavai nyugodtnak, határozottnak hallatszottak. – Én a Nemes Ház Tajpanja leszek, istenemre, és nem a második legnagyobbé. Culum és Tess házassága megoldaná ezt a kérdést.

– Dirk sose fog elmenni – felelte Brock. Gyűlölte e pillanatban Gortht, amiért az arra célzott, hogy neki sikerülni fog az, amivel az apja kudarcot vallott.

– Én ránk gondolok, apám! És a cégünkre. Meg arra, mint dolgozunk éjt nappallá téve, hogy legyőzzük Struant. És a jövőre is gondolok. Egy Culum-Tess házasság tökéletes megoldás lenne – fejezte be nyakasan Gorth.

Brockot dühítette a kihívás. Tudta, hogy idővel át kell majd adnia a gyepelőszárat. De nem egyhamar, az istenfáját! Mert a cég nélkül, anélkül hogy a Brock-cég tajpanja lennék, összeaszne és

meghalnék. – És miből gondolod, hogy annak a cégnek Brock-Struan lenne a neve? Miért nem Struan-Brock, méghozzá úgy, hogy ő lenne a Tajpanja, téged meg kiakolbólítana?

– Emiatt ne fájjon a fejed, apám. Ha te meg az az ördög vezetnétek a céget, ugyanúgy harcolnátok egymás ellen, mint ma. Ti méltó ellenfelei vagytok egymásnak. Egyformán erősek, egyformán agyafúrtak vagytok. Na de én meg Culum? Az már egészen más.

– Gondolkozom azon, amit mondtál. Aztán majd eldöntöm, mi legyen.

– Természetes, apám. Te vagy a tajpan. Ha a zsz is úgy akarja, te leszel előbb a Nemes Ház tajpanja, és én csak teutánad következem. – Gorth elmosolyodott, s elindult Culum és Horatio felé.

Brock megigazította szemén a kötést, és fia után nézett: milyen magas és erős, milyen fiatal... Culumra nézett, majd Struant keresve körülpillantott. Aztán meglátta: magányosan állt lent a parton, tekintetével az öblöt fürkészte. Brockban két érzés küzdött egymással: Tess iránti szeretete s az a vágya, hogy a lánya boldog legyen – és Gorth szavainak igazsága. Ugyanilyen pontosan tisztában volt vele, hogy ha kenyértörésre kerül sor Gorth és Culum között, a fia fölfalja Struan fiát – és hogy Gorth idővel ki fogja kényszeríteni, hogy átadja neki a gyepelőt. De vajon okos dolog volna-e hagyni Gortht, hogy felfalja Tess férjét, akit talán szeret a lány?

Eltűnődött rajta, mit is tenne, ha ez a szerelem csakugyan kivirágzana – és hogy mit tenne Struan. Ez a házasság mindkettőnk számára megoldást jelentene, gondolta. Nincs ebben semmi rossz, he? Nincs. Mindig is tudtam, hogy az öreg Dirk soha nem fogja itt hagyni Kínát – mint ahogy én sem –, és hogy nekünk kettőnknek még dűlőre kell vinni a dolgot.

Megkeményítette a szívét: utálta Gortht, aki miatt most öregnek érezte magát. Tisztában volt vele, hogy ennek ellenére is meg kell

állapodnia a Tajpanggal. Amíg Struan él, Gorth nem ellenfél Culum számára.

Amikor a nők visszajöttek, megint elkezdődött a tánc, de a kánkánt nem ismételték meg. Struan Maryt vitte táncba először, a lány nagyon boldog volt; Struan ereje megnyugtatta, ismét tisztának érezte magát, visszaadta a bátorságát.

Struan ezután Shevaunt választotta. A lány elég közel simult hozzá, hogy izgató legyen, de nem annyira, hogy illetlen.

Melegsége és parfümje körülengte Struant, aki fél szemmel észrevette, hogy Horatio lekíséri a tánchelyről Maryt, majd az újabb fordulat közben látta, hogy lesétálnak a partra. Aztán meghallotta a hajók harangjait. Fél tizenkettő. Ideje meglátogatni Mejmejt.

A tánc végeztével visszakísérte Shevaunt az asztalhoz. – Megbocsátana nekem egy percre, Shevaun?

– Persze, Dirk. Siessen vissza.

– Sietek – felelte Struan.

– Gyönyörű ez az éjszaka – mondta félszegen Mary.

– Igen. – Horatio könnyedén fogta Mary karját. – Egy szórakoztató dolgot szeretnék elmondani neked. George az imént félrehúzott, és hivatalos formában megkérte a kezedet.

– Téged meglep, hogy valaki megkéri a kezemet? – kérdezte ridegen Mary.

– Ugyan már, dehogy. Szerintem egyszerűen csak ostobaság tőle, hogy azt hiszi, egy percig is fontolóra vennéd egy ilyen nagyképű hólyag ajánlatát. Nekem csak ez járt a fejemben.

Mary zavarodottan nézegette a legyezőjét, majd belebámult az éjszakába.

– Azt mondtam, hogy szerintem...

– Hallottam, mit mondtál, Horatio – szakította félbe éles hangon Mary. – Szép kedvesen leráztad mindenféle „idővel” meg „az én drága kis húgocskám”-mal. Azt hiszem, hozzámegek George-hoz.

– Ezt nem teheted! Az nem lehet, hogy azt az unalmas frátert egy percig is fontolóra vedd!

– Azt hiszem, hozzámegek George-hoz. Karácsonykor. Ha lesz karácsony.

– Hogy érted azt, hogy ha lesz karácsony?

– Nem érdekes. Azt hiszem, szeretem eléggé, hogy hozzámenjek, és... Nos, azt hiszem, ideje mennünk.

– Ezt nem hiszem el.

– Magam sem hiszem. – Mary hangja megremegett. – De ha George el akar venni... Szerintem George jó választás a számomra.

– De Mary, nekem szükségem van rád. Szeretlek, és tudod, hogy...

Mary tekintete fellángolt; hirtelen fojtogatni kezdte az évek során felgyülemlett keserűség és fájdalom. – Nekem te ne beszélj szeretetről!

Horatio arca holtsápadt lett, ajkai remegtek. – Milliószer kértem már Istent, hogy bocsásson meg nekünk.

– Ezzel, hogy bocsásson meg „nekünk”, már elkéstél egy kicsit, nem gondolod?

Egy vesszőzés után kezdődött: Horatio még fiatal volt, Mary pedig nagyon fiatal. Együtt bújtak be az ágyba, egymásba kapaszkodtak, hogy elfelejtsék a rettegést s a kint. Maryt megvigasztalta testük melege, aztán egy újfajta fájdalmat érzett, amelynek hatására elfeledkezett az ütlegekről. Aztán megtörtént még máskor is, boldogságot jelentett számukra – Mary túl fiatal volt még, hogy megértse, Horatio azonban nem; aztán Angliába utazott, iskolába. Miután visszatért, sose említette húga előtt a történeteket. Mert akkorra már mindketten tisztában voltak vele, mi történt kettejük között.

- Az Úrra esküszöm, állandóan a bocsánataért könyörgök.
- Ennek nagyon örülök, kedves bátyám. Csakhogy nincs Isten – felelte színtelen, kegyetlen hangon Mary. – Én megbocsátok neked, de ettől még nem leszek újra szűz. Vagy talán igen?
- Mary, az isten szerelmére kérlek, nagyon kérlek...
- Én mindent megbocsátok neked, kedves bátyám. Csak azt az undorító álszenteskedésedet nem. Nem mi vetkeztünk – te vetkeztél. A saját lelkedért könyörögj, ne az enyémet.
- Többször könyörgök a tiédért, mint az enyémet. Isten a tudója, vétkeztünk. De az Úr meg fog bocsátani. Meg fog bocsátani, Mary.
- Ha a zsosz is úgy akarja, még ebben az évben férjhez megyek George-hoz, aztán elfeledlek téged, és elfeledem Ázsiát.
- Még fiatalkorú vagy. Nem mehetsz el. Én vagyok a törvényes gyámod. Nem engedhetlek el. Idővel be fogod látni, hogy így a helyes, így lesz a legjobb neked. Megtiltom, hogy elmenj. Az a szemét nem méltó hozzád! Nem mégy el!
- Ha egyszer úgy döntök, hogy hozzámegyek Glessinghez – sziszegte Mary, szavaival szinte belekarmolva bátyjába –, akkor te nagy sietve kimondod azt az átkozott „beleegyezem”-et, különben elmondom mindenkinek – nem is: először a Tajpannak mondom el, aki korbáccsal fogja számon kérni rajtad. Nekem nincs semmi vesztenivalóm... semmi. És azok az istenverte imáid, amiket a nem létező istenednek és a magasságos Krisztusodnak címez, egy fikarcnyit sem fognak segíteni rajtad. Mert nincs Isten, sose volt és sose lesz, Krisztus pedig csak egy ember volt – szent ugyan, de akkor is csak ember!
- Te nem Mary vagy, te... magad vagy a Gonosz – mondta rekedt hangon Horatio. – Isten természetesen létezik. Természetesen van lelkünk. Te eretnek vagy. Téged megszállt a Gonosz! Te vagy a bűnös, nem én! Ó, Uram, Istenem, könyörülj!...
- Mary pofon ütötte. – Hagyd abba, kedves bátyám. Már torkig vagyok a hiábavaló imádságaidal. Hallod? Éveken át mételyezted a

testemet. Mert látom a szemedben a kívánságot, és tudom, hogy még mindig szeretnél lefeküdni velem. Annak ellenére is szeretnél, hogy tudod, mi az a vérfertőzés, és tudtad már az első alkalom előtt is. – Felnevetett, keserű, fájdalmas nevetéssel. – Te rosszabb vagy, mint apánk, ő belebolondult a hitébe, de te... te viszont csak tetteted a hitet. Remélem, létezik a te istened, mert akkor a pokol tüzén fogsz égni mindörökre. És azzal még olcsón megúszod.

Elment. Horatio üres tekintettel bámult utána, aztán vakon belerohant a éjszakába.

– Jó napot, uram! – mondta Lim Din, miközben nagy sietve ajtót nyitott Struannak.

– Jó estét, Lim Din – felelte Struan a barométerre pillantva. 29,8 hüvelyket mutatott, szép időt. Kitűnő.

Elindult a folyosón, Lim Din azonban elébe állt, s széles mozdulatokkal a nappali felé mutatott. – Úrnő mond: te ide. Lehet?

– Lehet – horkantott Struan.

Lim Din egy brandyvel töltött poharat adott a kezébe, hajlongva intett neki, hogy üljön a magas támlájú bőrszékbe, majd kisietett. Struan a kerevetre helyezte a lábait. A szék, amelyen ült, régi volt, kényelmes, s ismerős szagába kellemesen vegyült Shevaun parfümjének illata, amit még mindig ott érzett maga körül.

A kandalló párkányán álló óra tizenegy óra negyven percet mutatott.

Struan egy tengerészdalt kezdett dudorászni. Ajtónyílást hallott, majd közeledő selyemsuhogást. Miközben várta, hogy Mejmej feltűnjön az ajtóban, gondolatban összevetette Shevaunnal. Egész este egyebet se tett; tárgyilagosan mérlegelte őket. Shevaun gyönyörű játékszer, csupa lendület, elevenség. Olyan nő, akit szívesen kezemhez szoktatnék, igen. Emellett Shevaun mint feleség remek háziasszony lenne – magabiztos, okos, sok ajtó megnyílna előtte. Mejmej mint feleség hatalmas kockázatot jelentene Angliában. Mint ágyas nem. Na igen, mondta magában. De még így is elveszem. Hátam mögött a Nemes Ház hatalmával és zsebemben egy kizárólagos jogot biztosító orosz szerződéssel megkockáztathatom, hogy fittyet hányjak a konvenciónak, és áttörjem a Nyugat és Kelet közötti szinte áthatolhatatlan falat. Mejmej – idővel – kétségkívül be fogja bizonyítani mindazok előtt, akik csak számítanak a társasági életben, hogy a keleti ember

éppolyan derék és tiszteletre méltó, mint a nyugati. Mejmej meg fogja gyorsítani az egyenlővé válás folyamatát. Ami még az én életem során bekövetkezik.

Igen, ujjongott magában, Mejmej kockázatos, de egyben csodálatos hazárdjáték. Mi ketten együtt meg tudjuk nyerni. Egyszer s mindörökre. Ha a zosz is úgy akarja, egész London a lába előtt fog heverni.

E pillanatban szertefoszlott az öröme.

Mejmej állt az ajtóban, sugárzó mosollyal perdült meg a sarka körül. Európai szabású, ékkövekkel díszített ruhája vásári színekben rikített, óriási szoknyáját turnúr duzzasztotta még terjedelmesebbé. Hajának fürtjei csigákba bodorítva hullottak meztelen vállára, fején tolldíszes kalap ült. Borzalmas látvány volt. Lidércnyomás.

– Úristen!...

A halálos irtózat némaságával meredtek egymásra.

– Nagyon... nagyon csinos – mondta meggyőződés nélküli hangon Struan, megsemmisülve az asszony szemében tükröződő fájdalom súlya alatt.

Mejmej kísértetiesen sápadt volt, csupán arca két oldalán virított egy-egy karmazsinvörös folt. Tudta, hogy rettenetesen sok arcot veszített Struan előtt. Megtántorodott, kevés híján elájult. Aztán felzokogott és kirohant.

Struan utánarohant a folyosón. Be akart rontani Mejmej lakosztályába. Az asszony azonban bereteszelte az ajtót.

– Mejmej! Kicsim! Nyisd ki!

Nem kapott választ, s észrevette, hogy mögötte ott áll Lim Din és Ah Szam. Megfordult – a két szolgáló halálra rémülten menekült.

– Mejmej! Nyisd ki az ajtót!

Semmi válasz. Struan dühös volt magára, amiért képtelen volt palástolni az érzéseit, amiért ilyen ostobán viselkedett, s amiért ennyire készületlenül érte a dolog. Nyilvánvaló volt, hogy Mejmej is

szeretne ott lenni a bálban, észre kellett volna vennie a kérdéseiből, és az is nyilvánvaló volt, hogy csináltat magának egy báli ruhát... Magasságos ég!

– Nyisd ki az ajtót!

Még mindig nem kapott választ. Belerúgott az ajtóba. Az ajtószárny felpattant, bizonytalanul lengett szétszakadt sarokvasain. Mejmej az ágy mellett állt, a padlót nézte.

– Nem kellett volna bereteszelned az ajtót, kicsim. Nagyon... Egyszerűen csak nagyon meglepődtem, amikor megláttalak ebben a ruhában. – Tudta, vissza kell adnia Mejmejnek az önbecsülését, különben belehal az asszony. Belehal a bánatba, vagy megöli magát. – Gyere, elmegyünk a bálba.

Mejmej térdre borult, hogy földig hajolva kérje Struan bocsánatát, de belegabalyodott a szoknyájába, és elesett. Kinyitotta a száját, de csak tátogott. Tolldíszes kalapja félrecsúszott.

Struan odaugrott hozzá, hogy fölsegítse. – Jaj, kicsim, Mejmej. Ilyet nem szabad csinálni.

Mejmej azonban nem akarta, hogy Struan felsegítse. Még mélyebbre fúrta arcát a szőnyegbe, körmeivel próbált belekapaszkodni.

Struan feszengve fölemelte, s megpróbált a szemébe nézni. Mejmej nem nézett rá. Struan határozottan megfogta a kezét. – Gyere.

– Micsoda? – kérdezte tompa hangon az asszony.

– Megyünk a bálba. – Struan tisztában volt vele, hogy ezzel a lépésükkel mindkettejüket lehetlenné teszi. Tudta, hogy a társaság ki fogja vetni magából, Mejmej pedig nevetség tárgya lesz. Mindezek ellenére is tudta, el kell vinnie, máskülönben az asszony nem viseli el lelkileg a szégyent. – Gyere – ismételte ezúttal kevésbé határozott hangon. Mejmej azonban továbbra sem felelt, csak remegett, bámulta a padlót.

Struan szelíden maga felé húzta, de az asszony csaknem visszaesett. Struan ekkor nagy ügyel-bajjal fölnyalábolta; az asszony magatehetetlenül dőlt hozzá, akár egy zsák. Struan átölelte a derekát, és elindult vele kifelé. – Megyünk. Elég legyen ebből.

– Várj – szólalt meg rekedt hangon Mejmej. – Meg... meg... meg kell igazítani kalapomat.

Struan elengedte, az asszony pedig visszament a hálószobába; ringó járását groteszkké tette ruhája. Struan tudta, hogy a történetek után soha többé nem lesz ugyanolyan kettőjük viszonya, mint annak előtte. Mejmej rettenetes hibát követett el. Régen rá kellett volna jönnöm, de...

Ekkor észrevette, hogy az asszony a felé a túhegyes ár felé rohan, amit kézimunkázáshoz szokott használni. Abban a pillanatban ért oda hozzá, amikor Mejmej már maga felé fordította a szerszám hegyét; sikerült elkapnia a nyelét. A túszerű acélrúd hegye megakadt Mejmej fűzőjének egyik halcsontjában, és félrecstíszott. Struan félredobta az árt, s megpróbálta magához ölelni az asszonyt, Mejmej azonban dühöngő kínai szóáradatban tört ki, ellökte, s tíz körömmel kezdte szaggatni magáról a ruhát. Struan megpenderítette maga előtt, s gyorsan kikapcsolta a kapcsolókat és szalagvezető füleket. Mejmej letépte ruhájának elejét, lerángatta magáról, lecibálta a fűzőt is, majd nekiesett a bugyogónak. Miután megszabadult ruhadarabjaitól, visítva taposni kezdett rajtuk.

– Elég! – kiáltotta Struan, Mejmej azonban nekibőszülten félrelökte. – *Hagyd abba!*

Pofon ütötte. Az asszony kábán megtántorodott, s az ágyra zuhant. Szempillái verdesni kezdtek, elájult.

Beletellett egy perc, mire Struan fülében alábbhagyott a dörömbölés. Lehúzta az ágytakarót, és betakarta Mejmejt.

– Ah Szam! Lim Din!

Két halálra vált arc jelent meg a törött ajtószárny mögött.

– Tea gyorsan, gyorsan! Nem: hoz brandy.

Amint Lim Din visszatért az üveggel, Struan gyengéden megemelte Mejmej fejét, és megitta az asszonyt. Mejmej visszaköhögött egy kis brandyt, majd megremegett a szemhéja, s kinyitotta a szemét. Meredt tekintettel nézett Struanra; nem ismerte meg.

– Jól vagy, kicsim? Jól vagy, Mejmej?

Mejmej nem adta jelét, hogy hallotta volna. Ijesztő hatást keltő tekintete a szétszagotott ruha felé fordult, s szánalmasan összerezzen. Torkából nyögés szakadt fel, mormolt valamit kínaiul. A halálra rémült Ah Szam vonakodva előrébb lépett. Letérdelt, és nekiállt összeszededegetni a ruhadarabokat.

– Mit mondott? Úrnő mit mond? – kérdezte Struan anélkül, hogy a szemét egy pillanatra is levette volna Mejmejről.

– Én eléget ördögi ruhák, uram.

– Nem eléget, Ah Szam. Tesz enyém szobába. Eldug. Eldug. Értesz?

– Értesz, uram.

– Utána te jön vissza.

– Értesz uram.

Struan egy intéssel elbocsátotta Lim Dint, aki kisietett a szobából.

– Gyere, kicsim – mondta gyöngéden Struan, megrettenve Mejmej tekintetének merevségétől és a benne tükröződő örülettől. – Gyere, vedd fel a szokásos ruhádat. El kell jönnöd a bálba. Szeretném, ha megismerkednél a barátaimmal.

Tett egy lépést az asszony felé, de Mejmej olyan hevesen húzódott el előle, akár egy harcra kész kígyó. Struan megtorpant. Mejmej arca eltorzult, ujjai karomszerűen begörcsültek. Szája sarkából parányi nyálerecske indult lefelé. A tekintete ijesztő volt.

Struant elfogta a féltés. Láta már korábban is ezt a tekintetet – valaki másnak a szemében. Annak a tengerésznek a szemében, a

zászlófelvonás napján. Közvetlenül az előtt, amikor szétrobbant az agya.

Halk, kurta fohászt hadart a Mindenhatóhoz, s összeszedte magát. – Szeretlek, Mejmej – ismételte halkán, miközben lassan elindult az asszony felé. Mind közelebb ment hozzá. Lassan, egészen lassan. Most már ott tornyosult fölötte, látta a védekezésre görbült karmokat. Fölemelte a kezét, s szelíden megérintette Mejmej arcát. – Szeretlek – ismételte. Veszedelmesen védtelen szemei hatalmas akaraterőt sugároztak Mejmejre. – Szükségem van rád, kicsim, szükségem van rád.

Az asszony tekintetében az örület lassan a szenvedésnek adta át helyét, s zokogva borult Struan mellére. Struan magához szorította, s hálát rebegett az Úrnak.

– Bocsáss... bocsáss meg – nyüszítette Mejmej.

– Nincs miért, kicsim... Jól van, na... jól van...

Odavitte az ágyhoz, leült, ölébe vette Mejmejt, úgy ringatta, mint egy gyereket. – Jól van... nincs semmi baj...

– Hagyj... hagyj itt most. Már... már jól vagyok.

– Nem hagylak itt – felelte Struan. – Szedd össze magad, aztán öltözz fel, és megyünk a bálba.

Mejmej könnyes szemmel ingatta a fejét. – Nem... Nem tudok. Kérlek... – Abbahagyta a sírást, kibontakozott Struan öleléséből, s ingadozva föllállt. Struan elkapta, betámogatta az ágyba, segített levenni a ruhafoszlányokat. Betakarta. Az asszony ernyedten hevert az ágyban, s kimerültén lehunyta a szemét.

– Kérlek... Már jól vagyok. Nekem kell most... aludni. Te menj.

Struan megsimogatta a fejét, kisimította az asszony arcából a groteszk csigába bodorított hajfürtöket.

Később aztán tudatára ébredt, hogy Ah Szam ott áll az ajtóban. A lány most belépett a szobába; könnyek rajzoltak csíkokat az arcára. – Te megy, uram – suttogta. – Ah Szam vigyáz. Te nem félsz. Megy.

Lehet.

Struan erőtlenül bólított. Mejmej álomba merült. Ah Szam letérdelt az ágy mellé, s puha, gyöngéd mozdulatokkal simogatni kezdte úrnője fejét. – Nem fél, uram. Ah Szam vigyáz nagyon, míg uram megjön.

Struan lábujjhegyen kiment a szobából.

Culum üdvözölte elsőként a bálba visszatérő Struant.

– Kezdhetjük a bíraskodást? – kérdezte nyersen. Eufórikus hangulatban volt újonnan talált szerelme és újonnan talált barátja, a lány bátyja miatt, s ezt az örömet semmi sem csorbíthatta. A szerepét azonban továbbra is ugyanúgy játszotta.

– Nem kellett volna megvárnotok – reccsent rá Struan. – Hol van Robb? Az isten szerelmére, hát mindent nekem kell csinálnom?

– El kellett mennie. Üzentek, hogy Sarah nénémnek megkezdődtek a szülési fájásai. Azt hiszem, valami baj van.

– Miféle baj?

– Nem tudom. Mrs. Brock elment Robb-bal, hátha tud segíteni.

Culum otthagya. Struan jóformán észre se vette távozását. Ismét nyugtalankodni kezdett Mejmej miatt, s most még Sarah és Robb miatt is aggódott. Igaz, Liza Brock a legjobb bába a Keleten, s ha Sarah-nak bármiféle segítségre lenne szüksége, tőle megkapja.

Shevaun közeledett, egy pohár brandyvel a kezében. Struanhoz érve szótlánul átnyújtotta a poharat, s könnyedén a karjára tette a kezét. Tudta, hogy most nincs szükség szavakra. Ilyenkor jobb, ha semmit sem mond az ember: gondolj, amit csak akarsz, de ne kérdezősködj. Shevaun tisztában volt vele, hogy néha még a legerősebb embernek is szüksége van egy kis szótlán, megértő, türelmes emberi melegségre. Így hát csak várakozott, várta, hogy pusztá jelenléte hasson Struanra.

Struan lassan kortyolgatta a brandyt. Tekintete ide-oda villant a tömegben, s látta: minden rendben van – mindenütt boldog arcok, meglibbenő legyezők, megcsillanó kardok. Brockra pillantott, aki most négyszemközt beszélgetett a nagyherceggel. Brock feszülten, elmerülten figyelt, időnként bólintott. Talán neki is felkínálja Szergejev az orosz piacot? Mary Glessing mellett állt, és legyezgette

magát. Itt valami nem stimmel, mondta magában Struan. Tess, Culum és Gorth vidáman kacagott egymás társaságában. Helyes.

Felhajtotta a brandyt, és Shevaunra nézett. – Köszönöm – mondta, miközben magában összevetette az európai ruhájában és hajviseletével beállító Mejmej groteszkségét és Shevaun tökéletességét. – Maga nagyon szép és nagyon megértő.

Struan hangja rosszkedvűen csengett; Shevaun tudta, hogy valószínűleg a szeretője miatt. Nem számít, gondolta, s együttérzően megszorította a férfi karját.

– Semmi bajom – mondta Struan.

– Úgy látom, Mr. Quance mifelénk tart – figyelmeztette halkán a lány. – Eljött a döntés ideje.

Struan szemének zöld fénye elmélyült. – Maga nemcsak nagyon szép, Shevaun, de nagyon okos is.

Shevaunnak már a nyelve hegyén volt, hogy megköszönje, de aztán nem szólt semmit, csak meglebbentette a legyezőjét.

Érezte, hogy a brandy, a hallgatás és a megértés – s legfőképpen, hogy nem kérdezősködött – nagyon sokat segített abban, hogy Struanban megérlelődjön az elhatározás.

– Ó, Tajpan, drága barátom! – lépett oda hozzájuk csillogó szemekkel az italtól kipirult Quance. – Ideje döntést hozni!

– Magam is így gondolom, Aristotle.

– Hát akkor jelentse be a versenyt, és essünk túl rajta!

– *Mr. Quance!* – A szavak mennydörgésként hasítottak bele az éjszakába.

A vendégek döbbeneten fordultak a hang irányába.

Quance-ból hatalmas nyögés szakadt fel.

Maureen Quance állt ott, megsemmisítő tekintete szinte porrá zúzta férjét. Magas, nagy csontú ír nő volt, arca akár a cserzett bőr, orra nagy, két lába olyan szilárdan állt a földön, mint két tölgyfa.

Egyidős volt Quance-szel, de erős, akár egy bivaly; szürke haját rendezetlen kontyba tűzve viselte. Fiatal korában vonzó teremtés volt, most azonban hatalmas, krumplin és sörön hízott hasával megsemmisítőén hatott. – Szerencsés jó estét, édes fiam, Mr. Quance – mondta. – Hála legyen Istennek, én vagyok itt, tulajdon személyemben!

Észre sem véve a rámeredő tekinteteket és a zavarodott csöndet, átdübörgött a táncparketten, és odaállt a férje elé. – Éppen téged kereslek, édes fiam.

– Csakugyan? – kérdezte Quance remegő fejhangon.

– De úgy ám. – Maureen hátrafordult. – Szerencsés jó estét, Mr. Struan. Hálásan köszönöm a kosztot meg a kvártélyt. Hála legyen Istennek, így is elkaptam ezt a nyomorult férget.

– Nagyon jól néz ki ma este, Mrs. Quance...

– Jól is érzem magam, emberfia jobban már nem is lehet. Áldott legyen Szent Patrick, amiért csodát tett: tulajdon két kezével küldött értem egy bennszülött csónakot, és ide vezérelte lépteimet erre a szent helyre. – Lesújtó tekintete most Aristotle felé fordult, aki megremegett. – És most szépen búcsút mondunk a díszes társaságnak, édes fiam!

– De Mrs. Quance – mondta gyorsan Struan, a bíraskodásra gondolva –, Mr. Quance-nek még van itt egy kis dolga...

– Búcsút mondunk a társaságnak – mordult Maureen. – Köszönj szépen, fiacskám!

– Jó éjt, Tajpan – krákolta Aristotle, s meghunyászkodva tűrte, hogy a felesége megragadja a karját, és elvezesse.

Miután elmentek, a vendégsereg hahotában tört ki.

– Azt a mindenségit! – mondta Struan. – Szegény öreg Aristotle.

– Mi történt Mr. Quance-szel? – kérdezte Szergejev. Struan elmagyarázta neki, milyen megpróbáltatásokat állt ki eddig Quance a felesége miatt.

– Nem kellene talán megmentenünk? – kérdezte Szergejev. – Határozottan megkedveltem ezt az urat.

– Nem hiszem, hogy beleavatkozhatnánk férj és feleség magánügyeibe.

– Magam is így gondolom. De mi lesz a bíraskodással?

– Azt hiszem, kénytelen leszek elvállalni.

Szergejev szeme ráncba ugrott. – És ha én vállalnám? Mint barátja?

Struan kutatóan nézett a szemébe, majd sarkon fordult, s gyors léptekkel a táncparkett közepére ment. A zenekar tust húzott.

– Excellenciás uram, fenség, hölgyeim és uraim! A most következő verseny során eldől, ki a mai estély legelegánsabban öltözött hölgye. Sajnálattal közlöm, hogy a mi halhatatlan Quance-szünk ez idő szerint más irányú kötelezettségeinek tesz eleget. Ám őfensége Szergejev nagyherceg volt szíves magára vállalni a döntést.

– Struan Szergejevre nézett, és tapsolni kezdett. A vendégsereg is tapsolni kezdett, majd ovációban tört ki, Szergejev pedig előbbre lépett, s kezébe vette az ezer guinea-t tartalmazó zacskót.

– Kit válasszak, Tajpan? – kérdezte a szája sarkából. – Tillman kisasszonyt az ön kedvéért, Vargas kisasszonyt a magaméért, vagy netán Miss Sinclairt, mert ő a legizgatóbb? Válassza ki a győztest.

– Öné a döntés, barátom – felelte Struan nyugodt mosollyal, és távolabbra sétált.

Szergejev kivárt egy percet, élvezte a választás izgalmát Tudta, hogy a Tajpan jelöltjét kell kiválasztania. Elhatározta magát, keresztülment a táncparketten, meghajolt, és a kiválasztott lány elé tette az arannyal teli zacskót. – Azt hiszem, ez önt illeti, Miss Brock.

Tess üres tekintettel meredt a hercegre. Aztán megtört a csend, s Tess elpirult.

Hatalmas ováció tört ki, s mindazok, akik Tessre fogadtak, s most tétjük sokszorosát nyerték vissza, boldogan kurjongattak.

Shevaun együtt tapsolt a többiekkel, s nem adta jelét sértődöttségének. Tudta, hogy Szergejev bölcsen döntött. – Politikai szempontból ez volt az ideális döntés, Tajpan – súgta oda nyugodtan Struannak. – Maga nagyon okos.

– A nagyherceg döntött így, nem én.

– Ez csak újabb ok arra, hogy szeressem, Tajpan. Maga nagystílű szerencsejátékos, és hihetetlen, mennyire maga mellett van a zsosz.

– Maga pedig páratlan jelenség a nők között.

– Igen – felelte Shevaun minden hiúság nélkül. – Jól értek a politikához. Az apám – vagy valamelyik bátyám – egy nap az Egyesült Államok elnöke lesz.

– Magának Európában volna a helye – mondta Struan. – Itt csak elvesztegeti magát.

– Csakugyan? – Shevaun tekintetében kihívás tükröződött.

Struan halkán belépett a házba. Már hajnalodott. Lim Din, aki az ajtó mellett aludt, felriadt.

– Tea, uram? Reggeli? – kérdezte álmosan.

– Lim Din megy ágyba – felelte barátságosan Struan.

– Igen, uram. – Lim Din elkacsázott.

Miközben végigment a folyosón, Struan bepillantott a nappali ajtaján, és megtorpant. Mejmej sápadtan, mozdulatlanul ült a bőrszékben, és őt figyelte.

Amikor Struan belépett a szobába, felállt és kecsesen meghajolt. A haját hátrafésülte s feltornyozta a fején, kökényszeme csillogott, szemöldöke megfeszült. Hosszú, virágmintás kínai ruha volt rajta.

– Hogy vagy, kicsim? – kérdezte Struan.

– Köszönöm, rabszolgád jól van már. – Arcának sápadtsága és selyemruhájának hideg zöldje még jobban kiemelte megjelenésének amúgy is szembeötlő méltóságát. – Akarsz inni brandyt?

– Nem, köszönöm.

– Teát?

Struan megrázta a fejét, lenyűgözte a Mejmejből áradó méltóság.
– Örülök, hogy jobban vagy. Ágyban kellene lenned.

– Rabszolgád kéri, bocsáss meg neki. Rabszolgád...

– Nem vagy a rabszolgám, és soha nem is voltál. Nincs mit megbocsássak, kicsim, így hát bújj gyorsan ágyba.

Mejmej türelmesen kivárta, míg Struan befejezi a mondatot. – Rabszolgád kéri, hallgasd meg. Őneki meg kell mondani maga módján, amit meg kell mondani. Kérlek, ülj le. – Szeme sarkából kibuggyant egy könnycsepp, s legördült arcának fehérségén.

Struan leült; szinte megbabonázta az asszony.

– Rabszolgád kéri urát, add őt el.

– Te nem vagy rabszolga, téged nem lehet sem eladni, sem megvásárolni.

– Kérlek, adj el. Bárkinek. Bordélyházba vagy egy másik rabszolgának.

– Nem vagy eladó.

– Rabszolgád túrhetetlenül megbántott téged. Kérlek, adj el.

– Nem bántottál meg. – Struan felállt, hangja most olyan volt, akár az acél. – Indíts az ágyba.

Mejmej térdre borult, és földig hajolt előtte. – Ennek a rabszolgának nincs arca ura és parancsolója előtt. Nem tud itt élni. Kérlek, adj el!

– Állj föl! – Struan arcán megfeszültek a vonások. Mejmej felállt. Az arca elfelhősödött.

– Te nem vagy eladó, mert nem vagy senkinek sem a birtoka. Itt maradsz. Nem bántottál meg. Csak megleptél, ennyi az egész. Az európai ruha nem illik hozzád. Azokat a ruhákat szeretem, amiket viselni szoktál. És olyannak szeretlek, amilyen vagy. De ha nem akarsz maradni, bármikor elmehetsz.

– Kérlek, adj el. Rabszolgád vagyok. Amíg gazdája nem adja el, rabszolga nem mehet el.

Struan közel állt hozzá, hogy ordítani kezdjen. Uralkodj magadon, mondta magában eltökélten. Ha most elveszíted az önuralmadat, örökre elveszíted Mejmejt. – Menj lefeküdni.

– El kell adnod rabszolgádat. Add el rabszolgádat, vagy mondd neki, menjen el.

Struan tudatára ébredt, hogy semmi értelme vitatkozni Mejmejjel, vagy magyarázni neki. Nem kezelheted úgy, mint egy európai nőt. Bánj vele úgy, mintha kínai volnál. Igen, de hogyan? Nem tudom. Bánj vele úgy, mint egy nővel – döntötte el a taktikát.

– Te elvetemült, nyomorult rabszolga! – robbant ki színlelt dühvel. – Már régóta forgatom a fejemben, hogy eladlak a Kék Lámpások utcájába – kiáltotta Macau legrosszabb hírű nyilvánosházának címét –, de nem tudom, ki lenne olyan bolond, hogy megvásároljon egy ilyen utolsó, mocskos rabszolgát! Csak bajom van veled! Már arra is gondoltam, hogy a leprásoknak adlak el. De úgy ám, istenemre! Nyolcezer jó ezüsttaelt fizettem érted! Hogyan merészelsz feldühíteni?! Becsaptak veled, istenemre! Te semmirekellő! Te mocskos rabszolga!... Nem is tudom, hogy tudtalak elviselni ennyi esztendőn át. – Megrázta öklét Mejmej orra előtt; az asszony elhátrált előle. – Talán nem bántam jól veled? He? Nem voltam nagylelkű, he? *He? He?* – harsogta, miközben örömmel fedezte fel Mejmej szemében a félelem jeleit. – *Nos?*

– Igen, uram – suttogta Mejmej, s az ajkába harapott.

– Honnan veszed magadnak a bátorságot, hogy ruhát csináltass a hátam mögött, és engedelmem nélkül fölvedd? Azt a keservit! Ezt tetted, nem?

– De igen, uram.

– Holnap eladlak. Legszívesebben most rögtön kihajítanálak, te nyomorult, semmirekellő szajha! Borulj a földre előttem! Gyerünk, hajlj földig előttem, az istenit!

Mejmej elfehéredett Struan dühe láttán, s gyorsan a földre borult.

– Addig hajlongsz itt a földön, míg vissza nem jövök!

Struan kiviharzott a szobából, és kiment a kertbe. Előrántotta a kését, kiválasztott egyet a frissen ültetett, vékony bambusznádak közül. Levágta, a levegőbe suhintott vele, s visszaroht a nappaliba.

– Vedd le a ruháidat, te nyomorult rabszolga! Addig foglak verni, amíg a karom bele nem fárad!

Mejmej remegve levetkőzött. Struan kitépte a kezéből a ruhadarabokat, és félrehajította.

– Feküdj ide! – mutatott a kerevetre.

Mejmej engedelmeskedett. – Kérlek, ne verj nagyon... Hasamban van kettő hónapos gyermek – mondta, és a kerevetbe fúrta az arcát.

Struan legszívesebben karjaiba vette volna, de tudta, hogy ezzel csak eljátszana a becsületét az asszony előtt. S tisztában volt azzal is, hogy csak a veréssel adhatja vissza Mejmejnek az önérzetét. Így hát lecsapott a bambusszal Mejmej fenekére. Elég nagyokat ütött, hogy fájjon, de vigyázott, hogy kárt ne tegyen az asszonyban. Mejmej csakhamar sírni, zokogni, tekergőzni kezdett, Struan azonban folytatta. Kétszer szándékosan mellé ütött, hatalmas csapásokat mért a kerevet bőrkárpitjára, hogy ijesztően csattanjon – Lim Din és Ah Szam miatt tette; biztos volt benne, hogy hallgatóznak.

Tíz csapás után szünetet tartott, rászólt Mejmejre, hogy maradjon ott, ahol van, és odament a brandys üvegért. Jól meghúzta a palackot, aztán a falhoz vágta, és folytatta a verést. De nagyon vigyázott.

Végül abbahagyta, s a hajánál fogva fölrántotta Mejmejt. – Öltözz föl, nyomorult rabszolga! – kiáltott rá, majd miután az asszony felöltözött, elbődült: – *Lim Din! Ah Szam!*

A két remegő szolga abban a pillanatban megjelent az ajtóban.

– Miért nincs tea meg hamham, nyomorult rabszolgák? Hozzatok!

A bambuszbotot az ajtóhoz vágta, és visszafordult Mejmejhez:

– Borulj a földre, te semmirekellő söpredék!

Mejmej, halálra rémülten Struan határtalan dühétől, sietve engedelmeskedett.

– Tisztáld meg, és gyere vissza. Harminc másodpercet kapsz rá, különben kezdem előlről!

Lim Din felszolgált az éppen kellő hófokú teát, Struan azonban ráordított, hogy hideg, és a falhoz vágta a csészét. Mejmej, Lim Din és Ah Szam elrohant, és hozott másikat.

Hihetetlen sebességgel megérkezett az étel is, és Struan megengedte, hogy Mejmej szolgálja ki. Az asszony fájdalmasan

nyögdécselt. Struan ráüvöltött: – Fogd be a szád, vagy agyonverlek!

Ezután fenyegető némaságba burkolózott, hagyta, hadd kínozza őket a csend. Evett.

– Hozd ide a bambuszt! – kiáltott Mejmejre, amint befejezte. Mejmej odahozta és átnyújtotta neki a bambuszbotot.

Struan enyhén a gyomrába bökött vele. – Ágyba! – parancsolta harsány hangon. Lim Din és Ah Szam abban a biztos tudatban menekült ki, hogy a Tajpan megbocsátott az ő tajtajának, aki határtalanul sok arcot nyert most azáltal, hogy elszenvedte uruk jogos haragját.

Mejmej könnyes arccal megfordult, és elindult a folyosón lakosztálya felé, Struan azonban ráförmedt: – Az én ágyamba, a mindenségit!

Mejmej beszaladt Struan szobájába. Struan utánament, bevágta maga mögött az ajtót, és bereteszelte.

– Szóval gyereket vársz? Kinek a gyerekét?

– A tiédet, uram – nyöszörögte az asszony.

Struan leült, és kinyújtotta csizmás lábait. – Gyere ide, de gyorsan!

Mejmej térdre hullott, lehúzta Struan csizmáit, majd megállt az ágy mellett.

– Hogyan merészeltél arra gondolni, hogy be akarlak mutatni a barátaimnak? Ha ki akarlak vinni a házból, majd megmondom neked, azt a keserves mindenit!

– Igen, uram.

– Az asszonynak otthon a helye. *Itt!*

– Igen, uram.

Struan enyhített egy árnyalatnyit arca szigorán. – Na, így már valamivel jobb, a mindenségit!

– Én nem akartam menni bálba – mondta Mejmej alig hallható

suttogással. – Csak akartam öltözni úgy... Én nem akartam menni bálba soha. Hogyan is mennék... sose akartam, sose. Csak tetszeni akartam. Bocsáss meg. Nagyon kérlek, bocsáss meg.

– Miért bocsátanék meg neked, he? – Struan vetkőzni kezdett. – He?

– Nincs rá ok... semmi. – Mejmej most halkán, esendően sírni kezdett. Struan azonban tudta, hogy még nem érkezett el a teljes megbocsátás ideje.

– Most az egyszer, csak azért, mert gyereket vársz, adok neked még egy utolsó lehetőséget. De ajánlom, fiú legyen, ne holmi értéktelen lány!

– Igen... igen. Kérlek... Kérlek, bocsáss meg. – Mejmej a földre borult, s a padlónak ütötte homlokát.

Sírása Struan szívébe markolt, ennek ellenére mogorván, szótlánul vetkőzött tovább. Aztán elfujta a lámpást, és bebújt az ágyba.

Hagyta, hadd álljon ott Mejmej.

Egy-két perc múltán kurtán csattant a hangja: – Gyere ide mellém. Fázom.

Később, amikor már nem tudta tovább elviselni az asszony sírását, gyengéden átölelte és megcsókolta. – Megbocsátok, kicsim.

Mejmej álomba sírta magát a karjaiban.

NEGYEDIK KÖNYV

A hetek múlásával a tavasz kora nyárba fordult. A nap egyre erősebben sütött, a levegő párától lett terhes. A szokásos ruháikat s hosszú gyapjú alsóneműjüket viselő európai férfiak – no és persze a fodros ruhákban és halcsont fűzőbenjáró nők – erősen megszenvedték ezt az időjárást. Az izzadságtól kipállott a hónaljuk s az ágyékuk, felfakadtak gennyes keléseik. Megérkeztek a szokásos nyáriidei betegségek: a kantoni bélkórság, a macaui hasmenés, az ázsiai kedélybetegség. A halottakat meggyászolták. Az életben maradottak sztoikusán túrték a szenvedéseket, elkerülhetetlen megpróbáltatásoknak tekintették, amikkel az Úr sújtja az emberi nemet, s továbbra is zárva tartották ablakaikat, hogy be ne jöjjön a levegő, amiről azt tartották, mérges kigőzölgéseket hordoz, amelyeket a föld bocsát ki magából nyaranta; túrték továbbra is, hadd purgálják s piócázzák őket orvosdoktoraik, mivel tudta mindegyikük, hogy a betegség ellen csak e két kúra ér valamit; itták tovább a miazmás vizet, ették a legyek beköpte húst; továbbra sem fürödtek, mert tisztában volt vele mindenki, mennyire egészségtelen; tovább imádkoztak a tél hidegért, amely ismét megtisztítja majd a földet a halálos miazmáktól.

Júniusra az ázsiai kórság megtizedelte a katonák sorait A kereskedelmi szezon mára vége felé közeledett. Ebben az esztendőben hatalmas vagyonokra lehetett szert tenni. Ha a zsosz is úgy akarta. Mert a kantoni kolónián még sosem folyt ilyen nagyarányú adásvétel. A kereskedőket, portugál irodistaikat, kínai compradoréikat és a Ko-hong kereskedőit egyaránt kimerítette a hőség, de még inkább a hetek óta tartó örült buzgólkodás. Mindenki pihenésre készült, hogy kiengedjen egy kicsit, amíg el nem érkezik a téli vásárlások időszaka.

És ebben az esztendőben, az előző, háborús évtől eltérően, az európaiak alig várták már, hogy otthonaikban töltsék a nyarat,

saját hongkongi földjükön.

Hongkongban tartózkodó családtagjaik már korábban átköltöztek a zsúfolt fedélzeti szállásokról a Boldogság-völgybe. Az építkezések remek ütemben haladtak. Queen's Town már kezdett formát ölteni: utcák, raktárak, börtön, rakpartok, két szálloda, kocsmák, no és természetesen lakóházak képében.

A katonák szórakozását szolgáló kocsmák a Glessing-fok közelében felvert sátrak környékén húzódtak meg. A tengerészek egy másik kocsmába jártak, szemben a hajójavító dokkal, a Queen's Roadon. A kocsmák némelyike csupán egy sátor vagy egy úgy-ahogy összeütött tákolmány volt. A többit hosszabb időre építették.

Sorra érkeztek otthonról a hajók: ellátmányt hoztak, rokonokat és sok idegent. Macauból úgyszólván minden dagálllyal újabb embertömeg érkezett – portugálok, kínaiak, eurázsiaiak, európaiak –; vitorlakészítők, takácsok, szabók, irodisták, szolgáltatók, üzletemberek, árusok és vevők, kulik, munkát keresők és olyanok, akiket munkájuk szólított Hongkongra; valamennyien a kínai kereskedelmet szolgálták, belőle éltek, vagy azon élőködtek. Az érkezettek között ott voltak a madámok, a szajhák, az ópiumevők, a ginfőzők, a szerencsejátékosok, a csempészek, a zsebmetszők, az emberrablók, a tolvajok, a koldusok, a kalózok is – valamennyi nemzet salakja. Ezek is találtak szállást maguknak, vagy ház és boltépítésbe kezdtek. Kocsmák, bordélyok, ópiumbarlangok kezdték elárasztani Queen's Townt, elcsúfítani a Queen's Roadot. A bűntények egyre gyakoribbá váltak, a rendőri testületet – már amennyiben annak lehetett nevezni – szinte elborította a tennivaló. A szerdákat korbácsolási napokká nyilvánították: a törvénytisztelő polgárok öröme az elítélteket elrettentésül nyilvánosan megkorbácsolták.

A britek igazságszolgáltatása – jóllehet gyors és erélyes volt – nem tűnt kegyetlennek a kínaiak számára. A nyilvános kínzás, az agyonverés, a hüvelykszorító, a csonkítás, a szem vagy szemek

kitolása, egyik vagy mindkét kéz, illetve láb levágása, a megbélyegzés, a test feldarabolása, a zsinórral történő megfojtás, a megvakítás, a nyelv kilépése, a nemi szervek leszaggatása egyaránt a hagyományos kínai büntetések közé tartozott. A kínai bíróságon nem volt esküdtszék. Ilyenformán, mivel a hongkongi csupán halovány mása volt a kínai igazságszolgáltatásnak, a szárazföld valamennyi bűnözője, aki csak meg tudott szökni, a Tajpingsan biztonságába menekült, s gúnyt úzött a barbár törvény gyengeségéből.

És ahogy terjedt a szigeten a civilizáció, úgy gyülemlt fel a szemét. És a szeméttel megjöttek a legyek.

Félredobott hordókban, törött edényekben, serpenyőkben kezdett áporodni a víz. Felgyülemlt a kertek alján és a völgy fenekén elterülő sekély laposban. Ezek a kis bűzös víztócsák kezdtek megtelni étellel: lárvákkal, amelyekből moszkítók fejlődtek. Egészen parányi, törékeny és nagyon különleges moszkítók – olyan leheletkönnyűek, hogy csak napszállta után repültek. Anopheles moszkítók voltak, maláriaterjesztők.

És a Boldogság-völgyben pusztulni kezdtek az emberek.

– Az isten szerelmére, Culum, én se tehetek többet, mint te. Odaát Queen's Townban gyilkos láz dühög. Senki sem tudja, mi okozza, és most a kis Karen is megkapta. – Struan nyomorultul érezte magát. Már egy hete nem kapott hírt Mejmejről. Csaknem két hónapja volt már távol Hongkongtól – leszámítva egy néhány héttel ezelőtti sietős, kétnapos látogatást, amikor nem bírta tovább, látnia kellett Mejmejt. Az asszony szinte ki volt virulva, nem gyötörte meg a terhessége, jobban meg voltak elégedve egymással, mint annak előtte bármikor is. – Hála legyen az Úrnak, az utolsó hajónk is kifutott, és holnap itt hagyjuk a kolóniát!

– Robb bácsi szerint malária – mondta Culum hevesen, a levelet lobogtatva, amely csak az imént érkezett Robbtól. Rettenetesen aggódott Tess miatt. Csak tegnap kapott tőle levelet, amiben azt írta, hogy nővérével és anyjával átköltöztek a hajóról Brock még nem teljesen elkészült üzletházába. Maláriát azonban nem említett. – Mi a malária orvossága?

– Tudtommal semmi. Nem vagyok orvos. Robb különben is azt írja, hogy csupán néhány orvos állítja, hogy maláriáról van szó. – Struan suhintott egyet a légyecsapóval. – Malária latinul annyit tesz, hogy rossz levegő. Ez minden, amit tudok róla – mások se tudnak többet. Istennek anyja! Ha a Boldogság-völgyben rossz a levegő, tönkrementünk!

– Én mondtam neked, hogy ne építkezzünk oda – dühöngött Culum. – Attól a pillanattól fogva gyűlölöm azt a völgyet, ahogy megláttam!

– Az isten szerelmére! Azt akarod mondani, te előre tudtad, hogy miazmás a levegő?

– Nem úgy értettem. Úgy értettem... Gyűlöltem azt a helyet és kész.

Struan bevágta az ablakot, hogy kirekessze a kolónia előtti tér bűzét, s ismét elhajtott néhány legyet. Azon imádkozott magában, hogy a láz ne bizonyuljon maláriának. Mert ha az, a ragály bárkit megfertőzhet, aki a Boldogság-völgyben alszik.

Köztudomású, hogy vannak a földnek maláriával fertőzött területei, amelyek valamilyen ok folytán éjszakánként halálos gőzt bocsátanak ki.

Robb szerint a láz néhány héttel ezelőtt, titokzatos körülmények között kezdődött. Először a kínai munkások kapták meg. Aztán elkapták mások is – egy európai kereskedő itt, egy gyerek ott. De kizárólag a Boldogság-völgyben. Sehol máshol Hongkongon. Jelenleg már három-négyszáz kínait és húsz-harminc európaít fertőzött meg a kór. A kínaiakat babonás félelem töltötte el: bizonyosak voltak benne, hogy az istenek büntetik őket így, amiért a császár tilalma ellenére Hongkongon dolgoznak. Csak a fölemelt munkabérek bírták rá őket, hogy visszatérjenek.

És most a kis Karen is elkapta. Robb így fejezte be a levelét: „Sarah meg én teljesen el vagyunk keseredve. Alattomos egy kórság ez. Félnapos, ijesztő lázzal kezdődik, majd lecsillapodik, aztán két-három napon át még erősebb lázrohamokkal folytatódik. A folyamat újra meg újra ismétlődik, minden roham rosszabb, mint az előző. Az orvosok olyan erős hashajtókat adnak Karennek, amilyeneket csak mernek. Eret is vágtak szegény kislányomon, de nincs sok reményünk. A kulik általában a harmadik vagy negyedik roham után meghalnak. Karen pedig oly gyenge a sok hashajtótól és piócázástól... olyan gyenge! Isten segítsen meg minket... azt hiszem, elveszítjük Karent.”

Struan az ajtó felé indult. Magasságosság! Először az újszülött, most meg Karen!... A bált követő napon Sarah fiúgyereknek adott életet – Lochlin Rosznak –, a kised azonban nyomorékan jött a világra, a bal karja torz volt. Sarah rettenetesen megszenvedte a szülést, csaknem belehalt. Viszont legalább nem kapta meg a rettegett gyermekági lázat, s jóllehet a teje megsavanyodott, a haja

pedig megöszült, fokozatosan visszatért az ereje. Amikor Struan hazament Mejmejhez, egyúttal meglátogatta Sarah-t is. A szenvedés és a keserűség mély árkokat szántott az asszony arcába, úgy festett, mint egy öregasszony. Struan még jobban elszomorodott, amikor meglátta az újszülöttet: a bal karja használhatatlan volt, sírása szánalmas, beteges, nem hitték, hogy életben marad. Vajon él-e még, gondolta Struan, miközben fölrántotta az ajtót. Robb nem említette.

– Vargas!

– Parancsoljon, uram.

– Látott már valaha is maláriát Macauban?

– Nem. uram. – Vargas elsápadt. A fia és az unokaöccse a Nemes Ház alkalmazottja volt, s most Hongkongon laktak. – Biztos, hogy malária?

– Nem. Csupán egy-két doktor állítja. Nem mindegyik. Keresse meg Mausst. Mondja meg neki, hogy azonnal beszélni akarok Zsin-kuával. És jöjjön Mauss is vele.

– Igen, senhor. Őexcellenciája kéri, hogy ma este kilenckor vacsorázzon nála a nagyherceg társaságában.

– Fogadja el a nevemben a meghívást.

– Igen, senhor.

Struan becsukta az ajtót, s rosszkedvűen leült. Csupán egy könnyű ing volt rajta, vékony anyagból készült nadrág és könnyű csizma. A többi európai bolondnak tartotta, amiért kiteszi magát az ördögi megfázásnak, amit köztudomásúlag a nyári szelek hoznak magukkal.

– Nem lehet malária – mondta. – Nem malária. Valami más.

– Az a sziget el van átkozva – mondta Culum.

– Úgy beszélsz, mint egy nő – felelte Struan.

– Amíg a kulik meg nem érkeztek, nyoma sem volt a láznak.

Szabaduljunk meg a kuliktól, és megszabadulunk a kórtól. Ők hozták magukkal, *ők* okozzák.

– Ezt meg honnan veszed, Culum? Elismerem: először a kulik között ütötte fel a fejét. Azt is elismerem, hogy alacsonyan fekvő területeken laknak. Azt is elismerem, hogy tudomásunk szerint a maláriát csak a fertőzött éjszakai levegő belélegzése útján lehet megkapni. De miért csak a völgyben pusztít a láz? Csak a Boldogság-völgynek rossz a levegője? Az ég szerelmére! A levegő az levegő, a völgyben pedig a nap legnagyobb részében enyhe szellő fújdogál. Ennek semmi értelme.

– Nagyon is van értelme. Ez Isten ujja.

– A pokolba az ilyen válaszokkal!

Culum felpattant. – Hálás volnék neked, ha nem káromkodnál.

– Én pedig hálás volnék neked, ha emlékeznél rá, hogy nem olyan régen még máglyára vetettek embereket csupán azért, mert azt állították, hogy a Föld forog a Nap körül! Ez nem Isten akarata!

– Bármit gondolsz is *te*, az Úrnak ettől függetlenül mindig is döntő szava volt és lesz életünkben. Szerintem az a tény, hogy a láz épp azon a helyen tört ki, amit kiválasztottunk magunknak Ázsiában, azt mutatja, hogy ez Isten akarata. Ezt nem tagadhatod, mert amúgy sem tudnád jobban bebizonyítani az igazadat, mint ahogy én az enyémet. De énszerintem és a legtöbb ember szerint – ez Isten ujja, és szerintem ott kellene hagynunk a Boldogság-völgyet.

– Ha ezt megteesszük, lemondunk Hongkongról.

– Építkezhetnénk a Glessing-fok környékén.

– Tudod, hogy mennyi pénzt fektettünk a többi kereskedővel egyetemben a Boldogság-völgybe?

– Tudod, hogy milyen sok örömed lesz a pénzben hatlábnyira a föld alatt?

Struan hidegen méregette a fiát. Hetek óta tudta már, hogy Culum ellenséges magatartása egyre valóságosabbá válik. De nem törődött

vele. Tudta, hogy minél többet tanul Culum, annál inkább szeretné a saját elgondolásait megvalósítani, annál inkább vágyakozik hatalomra. Ez így van rendjén, gondolta, s nagyon elégedett volt Culum fejlődésével. Ugyanakkor aggódott is Culum biztonsága miatt: túl sok időt tölt Gorth társaságában, s agya veszedelmesen nyitott.

Tíz nappal ezelőtt kegyetlen, eredménytelen vita robbant ki kettejük között. Culum holmi gőzhajókkal kapcsolatos elképzelésekkel hozakodott elő – nyilvánvalóan Gorth álláspontját visszhangozva –, amelyekkel Struan nem értett egyet.

Culum ezután a Brock és Struan közötti ellenségeskedésre tért át, mondván, hogy az ifjabb nemzedék nem hajlandó követni az idősebbek hibáit. Elmondta, hogy Gorth szerint nem szükségszerű, hogy a fiatalabbak az öregebbek csapdájába essenek. Hogy ő meg Gorth elhatározta: véget vetnek az ellenségeskedésnek, és mindketten megpróbálják békekötésre bírni apjukat. Mikor pedig Struan vitatkozni kezdett, Culum nem volt hajlandó meghallgatni, és elrohant.

Mindezekon kívül ott volt még a Tess Brockkal kapcsolatos probléma is.

Culum sosem hozta szóba Struan előtt a lányt. Struan se őelötte. Struan azonban tudta, hogy Culum rettenetesen vágyódik Tess után, s hogy ez elhomályosítja a tisztánlátását. Eszébe jutott saját ifjúsága, s hogy mennyire vágyódott Ronalda után. Milyen világosnak, fontosnak és tisztának tetszett minden akkoriban...

– Ej, fiam, ne idegeskedj – mondta, mert nem akart vitatkozni Culummal. – Meleg van ma, könnyen elszabadulnak az indulatok. Ül le, pihentesd egy kicsit a fejed. A kis Karen beteg, s betegek még sokan mások is. Úgy hallottam, Tillman is megkapta a lázat... S ki tudja még, hányan...

– És Miss Tillman?

– Nem hiszem.

– Gorth azt mondta, holnap bezárják az üzletházukat Macauban tölti a nyarat. Ha jól tudom, nekünk is van ott házunk.

Struan megmozdult ültében. – Igen. Ha akarsz, átmehetsz egy hétre vagy kettőre, bár nekem Queen’s Townban van szükségem rád. És megismétlem: légy nagyon óvatos. Gorth nem a barátod.

– Kénytelen vagyok ismételni: szerintem a barátom.

– Meg akarja kavarni a fejedet, aztán egy szép napon elvágja a torkodat.

– Tévedsz. Én megértem őt. Kedvelem. Nagyon jól kijövünk egymással. Úgy találtam, meg tudom vele magamat értetni, és jól érzem magam a társaságában. Mindketten tudjuk, hogy se neked, se az ő apjának nem könnyű megérteni ezt, de... Nehéz ezt megmagyarázni.

– Én nagyon is jól értem Gortht, a keservit!

– Ezen ne vitatkozzunk – mondta Culum.

– Pedig kellene. Te Gorth befolyása alá kerültél. Ez a Struanok számára életveszélyes.

– Te csak a magad szemszögéből látod Gortht. Ő a barátom.

Struan kinyitott egy szivardobozt, s elővett egy havannát. Úgy érezte, elérkezett a megfelelő pillanat. – Szerinted Brock beleegyezik, hogy elvedd Tesset?

Culum elvörösödött. – Nem tudom, miért ne egyezne bele – vágta rá minden megfontolás nélkül. – Gorth helyesli.

– Megbeszélted ezt már Gorthszal?

– Még veled se. Még senkivel sem beszéltem róla. Akkor miért kellett volna éppen Gorthszal megbeszélnem?

– Akkor honnan tudod, hogy helyesli?

– Nem tudom. Csak azt tudom, mást se mond, mint hogy ő úgy látja, nagyon jól megértjük egymást Miss Brockkal, meg hogy mennyire élvezzi Tess a társaságomat, bátorít, hogy írjak a húgának,

meg ilyesmi.

– Véleményed szerint nincs jogom megkérdezni tőled, mik a szándékaid Tess Brockot illetően?

– Dehogyan nincs jogod. Csak éppen... Nos igen: gondoltam már rá, hogy elveszem. De ezt sose említettem Gorthnak. – Culum zavartan elhallgatott, homlokát törülgette. Megrázta az a hirtelenség, amivel apja rátapintott dédelgetett gondolatára, s jóllehet szeretett volna beszélni róla, úgy érezte, ezzel bemocskolná szerelmét. A mindenségít, ezt tudhattam volna előre, gondolta, amikor meghallotta saját, feltartóztatlanul feltörő szavait. – Viszont szerintem pillanatnyilag nem tartozik senkire, hogy milyen... hogy milyen vonzalmat táplálok Miss Brock iránt. Nem említettem senkinek, és... Szóval az, hogy mit érzek Miss Brock iránt, az az én dolgom.

– Én megértem az álláspontodat – válaszolta Struan –, de ez még nem jelenti azt, hogy helyes is. Gondoltál már arra, hogy ki is használhatnak?

– Kicsoda? Miss Brock?

– Gorth. És Brock.

– Gondoltál már arra, hogy a Brock iránti gyűlöleted minden ítéletedbe belejátszik? – Culum nagyon dühös volt.

– Igen. Gondoltam már rá. És te, Culum? Gondoltál már arra, hogy fölhasználhatnak?

– Tétélezzük fel, hogy igazad van. Tétélezzük fel, hogy elveszem Miss Brockot. Nem a mi előnyünkre szolgálna ez?

Struan örült, hogy végre nyílt lapokkal játszhatnak. – Nem. Mégpedig azért nem, mert mihelyt Tajpan leszel, Gorth elvágja a torkodat. Kiforgat mindenünkből, téged tönkretesz, hogy övé legyen a Nemes Ház.

– Miért tenné tönkre a húga férjét? Miért ne egyesíthetnénk a két céget? Én intézném az üzleti ügyeket, ő meg a hajókkal kapcsolatos

dolgokat.

– És ki lenne a Tajpan?

– Mindketten: Gorth meg én.

– Tajpanból csak egy lehet. Maga a kifejezés is ezt jelenti. Ez a törvény.

– De a te törvényed nem szükségképpen az enyém is. Vagy Gorthé. Mi tudunk tanulni mások hibáiból. A két cég egyesítése óriási előnyöket jelentene a számunkra.

– Szóval ezt forgatja a fejében Gorth? – Struan arra gondolt, hogy talán rosszul ítélte meg a fiát. Culum Tess iránti vonzalma, Gorthba vetett bizalma lesz Gorth és Brock számára az az eszköz, amivel tönkreteszhetik a Nemes Házat, és megszerezhetik maguknak mindazt, amit akarnak. Már csak három hónap van hátra, aztán hazamegyek Angliába. Magasságos mindenható! – Ezt akarja? – kérdezte.

– Erről sose beszéltünk. Csak kereskedelemről, hajózásról, cégekről... ilyesmikről. És arról, hogyan békítsünk össze benneteket. De az egyesülés előnyös, nem?

– De nem ezzel a két emberrel. Ezekkel te nem vagy pariban. Még nem.

– De egy nap majd igen?

– Talán. – Struan rágyújtott a szivarra. – Te tényleg azt hiszed, hogy képes lennél irányítani Gortht?

– Lehet, hogy erre nem is lenne szükség. Mint ahogy arra sem, hogy ő irányítson engem. Mondjuk, hogy elveszem Miss Brockot. Gorthnak meglesz a maga cége, nekem is az enyém. Külön-külön. Ettől még versenyezhetünk. De baráti alapon. Gyűlölködés nélkül. – Culum hangja megkeményedett. – Most tételezzük fel azt az esetet, hogy én vagyok a Tajpan. Brocknak van egy lánya, akit imád. Én megnyerem Tess és Gorth bizalmát. Azzal, hogy elveszem Tesst, csak csökkentem Brock irántam érzett gyűlöletét, miközben én

gyakorlatot szerzek. Én mindig ott tartom az orra előtt a csalit, hogy belemegyek a két cég egyesítésébe. És aztán majd én taposom a földre őket – amikor úgy találom jónak. Ez jó és biztonságos elképzelés. A ragya cifrázza ki azt a lányt. Egyszerűen csak felhasználom őt, a Nemes Ház nagyobb dicsőségére.

Struan nem válaszolt.

– Ezt a lehetőséget még nem gondoltad végig? Tárgyilagosan? – folytatta Culum. – Elfelejtettem, hogy okosabb vagy annál, mint hogy ne vedd észre: szerelmes vagyok Tessbe.

– De – felelte Struan, s gondosan leverte szivarjáról a hamut egy ezüst hamutartóba. – Végiggondoltam már ezt a dolgot – mármint ami téged meg Tesst illet –, méghozzá „tárgyilagosan”.

– És mire jutottál?

– Arra, hogy a rád váró veszélyek nagyobb súllyal esnek a latba, mint az előnyök.

– Ezek szerint tehát ellenzed, hogy elvegyem?

– Azt ellenzem, hogy szeresd. Ezzel szemben a tény az, hogy szereted Tesst, vagy legalábbis azt hiszed. – Struan nagyot szívott a szivarjából. – Az is tény, hogy ha módodban áll, el fogod venni. Szerinted Brock beleegyezne?

– Nem tudom. Szerintem nem.

– Szerintem pedig igen.

– És te? – kérdezte Culum.

– Már megmondtam neked: én vagyok az egyetlen ember a földkerekségen, akiben tökéletesen megbízhatsz. Föltételezve, hogy nem törsz a cég ellen.

– Szóval neked az a véleményed, hogy ez a házasság nem szolgálná a cég érdekeit?

– Ezt nem mondtam. Én csak azt mondtam, hogy te nem fogod fel, milyen veszélyekkel jár. – Struan elnyomta a szivart, és felállt. –

Tess még kiskorú. Hajlandó vagy öt évig várni rá?

– Igen – felelte Culum, elborzadva az idő hosszúságától. – Istenemre: igen! Te nem tudod, hogy mit jelent ő nekem, ő... ő az egyetlen lány, akit valaha is igazán szeretni tudnék. Én nem fogok megváltozni, te pedig nem fogod ezt megérteni. Képtelen vagy rá. Igen: várni fogok rá öt évet. Szerelmes vagyok belé.

– És ő is szeret téged?

– Nem tudom. Én... azt hiszem. Ezért imádkozom. Ó, Uram az egekben, mit tegyek?

Istennek legyen hála, gondolta Struan, hogy már nem vagyok ilyen fiatal. Sajnálom a fiamat. Ma már tudom, hogy a szerelem olyan, mint a tenger: egyszer nyugodt, máskor viharos; veszélyes, gyönyörű, pusztító, életadó. De sohasem állandó: örökkön változó. És csupán egyetlen pillanatra páratlan jelenség az idő örvényében.

– Te nem teszel semmit sem, fiam. Én viszont ma este beszélek Brockkal.

– Ne – mondta nyugtalanul Culum. – Ez az én életem. Nem akarom, hogy...

– Amit te akarsz, az az én életemre és Brockéra is kihat – vágott közbe Struan. – Beszélek Brockkal.

– Szóval segíteni fogsz nekem?

Struan elhajtott egy legyet az arca elől. – Mi van azzal a húsz guinea-vel, Culum?

– Mivel?

– A koporsóköltéssel. Azzal a húsz guinea-vel, amit Brock adott nekem, és te fölszedted. Elfelelted már?

Culum szóra nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát. – Igen – mondta végül. – Megfelelkeztem róla. Vagy legalábbis nem jutott eszembe. – Gyötrődése kiült a szemébe. – Miért akartam hazudni neked? Majdnem hazudtam. Ez rettenetes.

– Az – mondta Struan. Örült, hogy Culum kiállta az újabb próbát, és megint tanult valamit.

– Mi van azokkal a guinea-kkel? – kérdezte Culum.

– Semmi. Csak az, hogy ne feledkezz meg róluk. Ez Brock. Gorth pedig még rosszabb nála – benne nincs meg az apja nagyvonalúsága.

Már csaknem éjfél volt.

– Ül le, Dirk – mondta Brock, szakállát simogatva. – Grogot, sört vagy brandyt?

– Brandyt.

– Hozz brandy – utasította Brock a szolgát, majd a gyertyafényben fürdő asztalon lévő ételekre mutatott. – Szolgálj ki magad, Dirk, amihez csak kedved van. – Megvakarta hónalját, amelyet szinte elborítottak a „köleshimlő”-nek nevezett kelések. – Istenverte egy idő! Hogy az ördögbe van az, hogy te nem szenvedsz ugyanúgy, mint mi valamennyien?

– Megfelelő életmódot folytatok – mondta Struan, kényelmesen kinyújtózta a lábait. – Már milliószor elmondtam neked. Ha naponta négyszer megfürdesz, nem kapod meg a köleshimlőt. Nem lesz tetves, és...

– Ennek ehhez semmi köze – vágott közbe Brock. – Ez badarság. Természetellenes, istenemre! – Felnevetett. – Azt beszélnek rólad, hogy az ördög cimborája vagy. Talán az ő keze van a dologban. He? – Félgallonos ezüstkupáját a szolga felé lökte, aki egy kis söröshordóból, amely a fal mellett állt, nyomban újratöltötte. Karnyújtásnyira tőle muskéták és tengerész kardok sorakoztak a polcokon. – De azért nemsokára elnyered a jutalmad, he, Dirk? – bökött a föld felé tompa hüvelykujjával.

Struan elvette a szolgától a tojásdad alakú kristály poharat, s beleszagolt a brandybe. – Mindannyian elnyerjük a jutalmunkat,

Tyler. – Nem vette el orra elől a poharat, hogy így ellensúlyozza a szoba bűzét. Az jutott eszébe, hogy vajon Tess is úgy bűzlik-e, mint az apja és az anyja, és hogy Brock tudja-e jövedele célját. Részben az éj hűvöse, részben a tér harsány z sivajgása elleni védekezésül az ablakok szorosán zárva voltak.

Brock fölmordult, fölemelte a teli kupát, és szomjasán meghúzta. Szokásos, gyapjúszövetből készült kabátját, vastag alsóneműjét viselte, magasra tekert nyakravalót és mellényt. Mogorva tekintettel méregette Struant, aki hűvösnek, erősnek hatott könnyű ingében, fehér nadrágjában és rövid szárú csizmájában; széles mellének vörös-arany szőrzetén megcsillant a gyertyafény. – Tisztára pucérnak látszol. Nagyon gusztustalan.

– Ez a jövő divatja, Tyler. Egészségedre! – emelte föl poharát Struan. Ittak.

– Hár már az ördögöt említettük: hallom, hogy Maureen még jobban a papucs alá kényszerítette a mi szegény öreg Aristotleunkat. Azt beszélik, a következő dagállal hazamennek – mondta Brock.

– Szerintem megszökik, mielőtt még elválnák egymás torkát.

Brockból kirobbant a röhögés. – Hát amikor az a nőszemély megjelent ott a bálban, mint derült égből a villámcsapás!... Mióta az anyám csecseit bekapta a mángorló, nem röhögtem ilyen jól. – Elbocsátóan intett a szolgának, aki kiment. – Hallom, minden hajód kifutott már.

– Ki. Remek szezon volt, he?

– Az. És még jobb lesz, miután a *Blue Witch* elsőként köt ki Londonban. Úgy hallottam, egy nap előnye van. – Brock nagyot húzott a sörből. Cseppekben folyt róla az izzadság. – Jeff Cooper azt mondta, neki is elment már az utolsó hajója, így hát Vampo a üres.

– Itt maradsz Kantonban?

Brock megrázta a fejét. – Holnap elmegyünk. Előbb Queen's Townba, aztán Macauba. De az üzletházat nem zárjuk be, mint

korábban tettük.

– Longstaff itt marad. Azt hiszem, a tárgyalások folytatódni fognak. – Struan feszültséget érzett a levegőben, nyugtalansága fokozódott.

– Tudtad te azt, hogy itt nem lesz megegyezés. – Brock a szemén lévő kötést babrálta: félig fölemelte, és megdörzsölte szaggatott szélű, megégett szemüregét. A szemét takaró szövetdarabot tartó, évek óta hordott mocskos bőrcsík mély, vörös árkot vésett a homlokába. – Gorth mondja, hogy Robb legkisebb gyereke megkapta a lázat.

– Igen. Gondolom, Culumtól tudja.

– Tőle. – Brock kihallotta Struan szavaiból az élt. Alaposan meghúzta a söröskupát, majd keze fejével letörölte szakálláról a habot. – Sajnálattal hallottam. Rossz zsosz. – Megint ivott. – A te fiad meg az enyém úgy vannak egymással, mintha régi cimborák lennének.

– Örülök, hogy megint hajóra szállhatok. – Struan nem reagált a gúnyos megjegyzésre. – Ma délután hosszasan elbeszélgettem Zsin-kuával. A lázról. Tudomása szerint Kuantungban még sohasem fordult elő.

– Ha ez csakugyan malária, akkor nyakig ülünk a csávéban. – Brock előrenyúlt, és elvett egy csirkemellet. – Szolgáld ki magad. Hallom, egyre drágábbak a kulik. Hongkongon az egekbe szöknek az árák.

– Nem annyira, hogy ne tudnánk elviselni. A láz pedig majd elmúlik.

Brock nyögve eligazgatta hatalmas hasát az övében, s felhajtotta a sörét. – Ezért akartál bizalmasan beszélni velem? Hogy a lázról fecsegjünk?

– Nem – felelte Struan. Úgy érezte, megfertőzi Brocknak és az általa használt illatosítószernek a bűze, meg az áporodott sör szaga. – Arról a régi ígéretemről van szó, hogy a kilencfarkú macskával

veszlek kezelésbe.

Brock fölkapta az asztalon álló csengőt, s hevesen megrázta. A hang visszaverődött a falakról. Amikor látta, hogy az ajtó nem nyílik nyombán, megint megrázta a csengőt.

– Az az átkozott majom – mondta. – Jól farba kellene billenteni.
– Odament a söröshordóhoz, teletöltötte kupáját, visszaült, és Struanra nézett. Aztán csak várt.

– Miről van szó? – kérdezte nagy sokára.

– Tess Brockról.

– He? – Brockot megdöbbentette, hogy Struan meg akarja gyorsítani azt a döntést, amely neki magának – és nyilván Struannak is – oly sok nyugtalan éjszakát okozott eddig.

– A fiám szerelmes belé.

Brock ismét ivott néhány kortyot, majd megint megtörölte a száját. – Csak egyszer találkoztak. A bálon. Aztán még sétálgattak Liza meg Lillibet társaságában. Háromszor.

– Tudom. De szerelmes belé! Efelől biztos lehetsz.

– És te is biztos vagy benne?

– Igen.

– Na és mi a véleményed?

– Ezt jobb volna, ha megbeszelnénk. Nyíltan.

– Miért is ne? – mondta gyanakodva Brock, miközben agyában egymást kergették a gondolatok, hogy kitalálja a helyes választ. – Azt te is tudod, hogy Tess még nagyon fiatal.

– Tudom. De van már annyi idős, hogy jegyességre lépjen.

Brock elgondolkozva játszadozott a kupájával, tükörképét nézegette a fényesre polírozott ezüstön. Arra gondolt, hogy vajon helyesen ítélte-e meg Struant. – Ez most azt jelenti, hogy hivatalosan megkéred Tess kezét a fiad számára?

– A hivatalos megkérés az ő dolga... nem az enyém. Most nem

hivatalosan beszélgetünk.

– Mi a véleményed? – kérdezte újból Brock. – A házasságukról?

– Úgyis tudod. Ellenzem. Nem bízom benned. Nem bízom Gorthban. Culum azonban a maga feje után megy, és rávett, hogy idejöjjenek. Egy apa nem mindig tudja rábírní a fiát, hogy azt tegye, amit ő akar.

Brock Gorthra gondolt. Feszült hangon válaszolt: – Ha ennyire ellene vagy a fiadnak, verj egy kis észet a fejibe, vagy pakold össze a holmiját, és küldd haza. Nem olyan nehéz megszabadulni egy ilyen tejfölösszájú gavallértól.

– Tudod, hogy kényszerhelyzetben vagyok – felelte kesernyésen Struan. – Neked három fiad van: Gorth, Morgan és Tom. Nekem már csak Culum maradt, így hát bármi legyen is az én szándékom, ő lép majd a helyembe.

– Ott van Robb meg a fiai – mondta Brock. Örült, hogy helyesen olvasott Struan gondolataiban, s most úgy játszhat vele, mint macska az egérrel.

– Erre is tudod a választ: a Nemes Házat én építettem föl, nem Robb. Neked mi a véleményed, he?

Brock elgondolkozva kiitta a sörét, majd megint megrázta a csengőt. Megint semmi válasz. – Harisnyakötőt csinállok ennek a majomnak a beleiből! – Fölállt, ismét töltött magának. – Én is ellenzem ezt a házasságot – mondta nyersen. Látta a Struan arcán átvillanó meglepetést. – Ennek ellenére – tette hozzá –, ha a fiad megkérné a lányomat, odaadnám neki.

– Gondoltam, az istenfáját! – Struan felállt, a keze ökölbe szorult.

– Tessnek lesz a legnagyobb hozománya Ázsiában. Jövőre összeházasodhatnak.

– Előbb látlak én téged a pokolban.

A két férfi fenyegető tekintettel nézte egymást.

Brock ugyanazt a finoman metszett arcot látta maga előtt, mint

harminc évvel ezelőtt, amelynek vonásai ugyanazt az életerőt tükrözték. Ugyanazt a megfoghatatlan tulajdonságot, amelyre oly hevesen reagált egész lénye. Uram Istenem, gondolta, nem értem, miért vezérelted ezt az ördögfattyat az utamba. Én akkor azt hittem, azért adtad a kezem alá, hogy megtörjem, megregulázzam – pedig kést kellett volna döfjek a hátába.

– Az még odébb van, Dirk – mondta. – Előbb annak rendje s módja szerint egybekelnek. Igencsak szorult helyzetbe kerültél. Sajnos nem én vagyok az oka, és nem is hozom most fel a rossz zszozodat. Viszont – akárcsak te – én is sokat törtem a fejem ezen a házasságon, és arra jutottam, hogy mind nekik, mind nekünk ez lesz a legjobb.

– Tudom, mit forgatsz a fejedben. És azt is, hogy Gorth mire számít.

– Ki tudja, mit hoz a jövő, Dirk? Talán még valami egyesülésre is sor kerülhet.

– De nem addig, amíg én élek.

– Az is lehet, hogy nem lesz semmiféle egyesülés. Te megtartod, ami a tiéd, mi meg azt, ami a miénk.

– Nem fogod megszerezni és nem fogod tönkretenni a Nemes Házat egy lány szoknyája révén!

– Hát akkor most ide figyelj, a mindenségit! Te hoztad föl ezt a kérdést! Te mondtad, hogy beszéljünk őszintén! Még nem fejeztem be. Szóval most jól figyelj, azt a keservit! Különben ugyanúgy búcsút mondhatsz a beleidnek, mint ahogy elvesztetted a modorodat meg az eszedet!

– Rendben van, Tyler. – Struan töltött magának még egy pohár brandyt. – Halljam, mi nyomja a begyedet.

Brock lecsillapodott egy kissé, visszaült, és egy hajtásra kiitta a sörét. – Látni se bírom a képedet, sose is fogom. Én sem bízom tebenned. Halálosan belefáradtam már a gyilkolásba, de az Úrjézusra esküszöm, aznap, amikor meglátom, hogy korbáccsal

jössz ellenem, megöllek. De azt a harcot nem én fogom kezdeni. Nem én. Nem akarlak megölni, csak móresre tanítani. Nekem az a véleményem, hogy a gyerekeinknek joguk van ahhoz, ami... ami a mi kettőnk számára lehetetlen, így hát én azt mondom: jöjjön, aminek jönnie kell. Ha a két cég egyesítése, hát akkor az egyesítés. Ez rajtuk áll – nem énrajtam és nem terajtud. Ha meg nem egyesítik a cégeket, ez ugyanúgy rajtuk áll. Bármit tesznek is, az ő dolguk. Nem a miénk. Szóval én azt mondom: keljenek egybe.

Struan fölhajtotta a poharát, és az asztalra csapta. – Sose hittem volna, hogy olyan gyáva leszel, hogy fölhasználad Tesst, amikor ugyanúgy ellenzed ezt a házasságot, mint én.

Brock most már harag nélkül nézett vissza rá. – Én nem használom fel Tesst, Dirk. A lányom szereti Culumot, s ez olyan igaz, ahogy itt ülök. Ez az egyetlen oka, amiért így beszélek. Mindketten sarokba szorultunk. Beszéljünk nyíltan. Az én lányom úgy van Culummal, mint Júlia volt Rómeóval – ettől félek. És ha tudnád az igazságot, te is félnél ettől. Én nem akarom Tesst egy márványasztalon látni csupán azért, mert látni se bírlak téged. Tess szereti a fiadat! Én csak a lányomra gondolok!

– Nem hiszem.

– Én se hittem, a mindenségit! De Liza vagy féltucatszor rángatta a szakállamat Tess miatt. Azt mondja, Tess csak ábrándozik, sóhajtozik, másról se beszél, csak a bálról, de csak Culummal kapcsolatban. Vagy hússzor elmondta már, hogy mit mondott Culum, hogy mit nem mondott Culum, és hogy mit mondott ő Culumnak, és hogyan nézett rá Culum, meg hogyan válaszolt neki, míg végül már csaknem szétrobbant a fejem. Hát igen, eléggé belehabarodott Culumba.

– Bakfisszerelem. Ez nem jelent semmit.

– Szavamra, teveled aztán cefetül nehéz értelmesen beszélni. Tévedsz, Dirk. – Brock hirtelen nagyon fáradtnak és nagyon öregnek érezte magát. Szeretett volna már túl lenni a dolgon. – Ha nincs az a

bál, ez sose történik meg. Te választottad Tesst, hogy ő táncolja a nyitótáncot. Te ítélted oda neki a díjat, te...

– Nem én! Szergejev döntése volt, nem az enyém!

– Hajlandó vagy erre megesküdni?

– Igen!

Brock átható tekintetet vetett Struanra. – Akkor talán ez Isten ujjja. Nem Tess volt a legjobban öltözött a bálban. Én is tudtam, mindenki tudta, csak Culum és Tess nem. – Kiitta a sörét, és letette a kupát. – Teszek neked egy ajánlatot: te nem szereted úgy Culumot, mint ahogy én szeretem a lányomat, de ennek ellenére adj ennek a két gyereknek szabad utat, lehetőséget, biztos révet – én is ezt teszem. Az a fiú megérdemli, ő mentett meg téged abban a dombügyben, mert Krisztusra esküszöm, kitörtem volna vele a nyakadat. És esküszöm Krisztusra, ha még egyszer alkalmam nyílik rá, hogy törvényes keretek között kitekerjem a nyakadat, meg is teszem. De nem a gyerekekét. Adj nekik szabad utat, teret, biztos révet, Isten előtt. He?

Brock kezét nyújtott.

– Ami Culumot és Tesst illeti, itt a kezem – csikorgott Struan hangja. – De Gortht illetően nem.

Struan úgy ejtette ki Gorth nevét, hogy Brock hátán végigfutott tőle a hideg. De nem vonta vissza kinyújtott kezét, annak ellenére sem, hogy tudta: ez a megállapodás rengeteg veszélyt hordoz magában.

Erősen megrázták egymás kezét.

– No, akkor iszunk még rá egyet, hogy megadjuk a módját – szolt Brock –, aztán tisztulhatsz a pokolba a házamból. – Fölemelte a csengőt, harmadszor is megrázta, majd amikor ismét nem jelentkezett senki, a falhoz vágta. – Li Tang! – ordította.

Furcsán visszhangoztak a szavai. Sietős léptek dobogása hallatszott a lépcső felől, majd egy ijedt arcú portugál irodista jelent

meg az ajtóban.

– Minden szolga eltűnt, senhor. Sehol sem találom őket.

Struan az ablakhoz rohant. Árusok, taligások, koldusok, járókelők tömege igyekezett szóttlanul elhagyni a teret. Az Angol Kertben kereskedők csoportjai álltak szobormereven, minden idegszálukkal figyelve.

Struan sarkon fordult, s a muskétákhoz rohant; egyszerre ért Brockkal az állványokhoz. – Mindenki lefelé! – kiáltott Brock az irodistára.

– Az én házamba, Tyler. Riaszd az embereket! – mondta Struan, és már ott se volt.

Egy óra se telt bele, valamennyi kereskedő és irodista ott tolongott Struan üzletházában, s annak homlokzat felőli udvarában, az Angol Kertben. Az ötven katonából álló osztag fölfegyverkezve, harcra készen várakozott a kapu mellett. Parancsnokuk, Oxford kapitány alig húszesztendő, karcsú termetű, talpraesett férfi volt, ajka fölött vékony, szőke bajuszt viselt.

Struan, Brock és Longstaff a kert közepén állt, néhány lépésnyire tőlük pedig Szergejev és Jeff Cooper. Párás, meleg, szuroksötét éjszaka volt.

– Azt hiszem, az lenne a legokosabb, ha kiadná a parancsot az azonnali kiürítésre, excellenciás uram – mondta Struan.

– Szerintem is – helyeselt Brock.

– Semmi szükség a kapkodásra, uraim – felelte Longstaff. – Láttunk már ilyesmit korábban is, nemdebár?

– De igen. Viszont azokban az esetekben mindig kaptunk valami figyelmeztetésfélét a Ko-hongtól vagy a mandarinoktól. Ilyen váratlanul még nem volt rá példa. – Struan feszülten kémlelte a sötétséget, de csupán a rakpartok mentén horgonyzó lorhákat tudta

kivenni. – Nem tetszik nekem ez az éjszaka – mondta.

– Nekem se, istenemre. – Brock dühösen kiköpött. – Én amondó vagyok, szálljunk hajóra.

– Maga mit gondol, Dirk? Veszélyes a helyzet?

– Nem tudom, excellenciás uram. De valami azt sűgja nekem, hogy tűnjünk el innen – válaszolta Struan. – Vagy legalábbis szálljunk hajóra. A kereskedelmi szezon már amúgy is véget ért, így hát mehetünk vagy maradhatunk, ahogy nekünk tetszik.

– Úgyse mernek megtámadni minket – mondta gúnyosan Longstaff. – És miért tennék? Mit nyerhetnének általa? A tárgyalások remekül haladnak. Nevetséges.

– Én csak azt ajánlottam, hogy valósítsuk meg azt, amit ön mindig is hangoztatott: nem árt, ha minden eshetőségre felkészülünk.

Longstaff kényeskedő mozdulattal intett a kapitánynak. – Ossza szét három csoportra az embereit, őrizték a keleti és a nyugati kaput, valamint a Disznó utca felőli oldalt. További parancsig senki sem mehet ki a térre.

– Igen, uram.

Struan látta, hogy Culum, Horatio és Gorth egy lámpás közelében egymás mellett áll. Gorth éppen azt magyarázta a feszülten figyelő Culumnak, hogyan kell egy muskétát megtölteni. Gorth erősnek, energikusnak és hatalmasnak hatott Culum mellett. Struan elfordította a tekintetét s észrevette Mausst, aki egy magas kínaival beszélgetett, akit eddig még sohasem látott. Kíváncsiságától vezérelve odament hozzájuk. – Hallott valamit, Wolfgang?

– Nem, Tajpan. Az égvilágon semmit. Horatio sem. *Gott im Himmel*, én ezt nem értem.

Struan szemügyre vette a kínait. Harminc körülének látszott, mocskos parasztöltözéket viselt. Duzzadt szemhéjú, átható tekintetű szemei ugyanolyan érdeklődéssel méregették Struant, mint az őt. – Ez kicsoda?

– Hung Hszu-csun – mondta nagy büszkén Mauss. – Hakka. Meg van keresztelve. Én kereszteltem meg. Egyike a legkiválóbb megtérítetteknek, akikkel valaha is dolgom volt. Remek feje van, igyekvő, annak ellenére, hogy paraszt. Végre akadt egy megtérítetem, aki terjeszteni fogja az Úr igéjét, és segít nekem, hogy az Úr dicsőségére munkálkodhassak.

– Mondja meg neki, hogy jobban teszi, ha elmegy. Ha valami baj támad és a mandarinok itt találják nálunk, eggyel megfogyatkozik a térítettjei száma.

– Már mondtam neki, de azt felelte, hogy „az Isten útjai kifürkészhetetlenek, s Isten szolgálói nem fordítanak hátat a pogányoknak”. Ne aggódjon. Az Úr oltalmazni fogja, én pedig az életem árán is megvédem.

Struan odabiccentett a kínainak, aztán visszament Longstaffhoz és Brockhoz.

– Én hajóra szállok – mondta Brock –, akármi is lesz.

– Tyler! Küldd oda Gortht és az embereit, hogy támogassák a katonákat azon az oldalon – mutatott Struan a Disznó utca torkolatára. – Én a keleti oldalra megyek, és szükség esetén fedezlek, hogy visszavonulhass ide.

– Te csak gondoskodj magadról – válaszolt Brock. – Tudok én vigyázni. Nem te vagy itt a főparancsnok, a teremtésit! – Odaintette magához Gortht. – Te velem jössz. Maga pedig, Almeida, a többi irodistával együtt fogja a könyveket, és vigye a hajóra. – Társaival együtt kilépett a kert kapuján, és elindult át a téren.

– Culum!

– Tessék, Tajpan.

– Ūrítsd ki a páncélszekrényt, és vidd a tartalmát a lorhára.

– Rendben van. – Culum lehalkította a hangját. – Beszélte Brockkal?

– Igen. De erről majd később. Siess. Majd később megbeszéljük.

– Igent mondott vagy nemet?

Struan érezte, hogy az emberek figyelik, s jóllehet nagyon szerette volna elmondani Culumnak, miben állapotok meg Brockkal, úgy találta, hogy a kert most nem alkalmas hely az ilyenfajta beszélgetésre. – A mindenségit! Hajlandó volnál megtenni, amire kértelek?

– Tudni akarom – felelte lángoló szemekkel Culum.

– Én pedig most nem vagyok hajlandó megvitatni veled a gondjaidat! *Tedd, amit mondtam!* – Struan határozott léptekkel elindult a kert főkapuja felé.

Jeff Cooper megállította: – Miért megyünk el? Mire ez a nagy sietség, Tajpan? – kérdezte.

– Csak elővigyázatosság, Jeff. Itt van a lorhája?

– Itt.

– Szívesen adok helyet akárhány emberének a hajómon, akinek nem jut a magáén. – Struan Szergejevre pillantott. – Ha volna kedve csatlakozni hozzánk, fenség, a folyó felől remek a kilátás.

– Mindig el szoktak menekülni olyan esetekben, amikor a tér kiürül és a szolgák eltűnnek?

– Csak olyankor, amikor jónak látom. – Struan az egymást lökdöső emberek között utat tört magának vissza az épülethez. – Vargas! Hozza a könyveket és minden irodistát. Fegyveresen.

– Igen, senhor.

Amikor a többi kereskedő látta, hogy Struan és Brock csakugyan gyors távozásra készül, sietve visszatértek üzletházaikba, összeszedték üzleti könyveiket, számláikat s mindazokat a papírokat, amelyek az évi forgalmuk – s ilyenformán vagyoniuk – bizonyítékaiként szolgáltak, s nagy sebbel-lobbal hajóra rakták őket. Nem sok kincsük volt, amiért aggódniuk kellett, mivel a kereskedelem legnagyobb részét váltókkal bonyolították – Brock és Struan pedig már elküldte az ezüstjét Hongkongba.

Longstaff kiürítette íróasztala fiókjait, kódkönyvét és titkos iratait egy futárkazettába zárta, majd csatlakozott a kert ben várakozó Szergejevhez. – Mindent becsomagoltatott fenség?

– Nincs itt nálam semmi fontosabb holmi – felelte Szergejev. – Egészen különösnek találom ezt a dolgot. Most van veszély vagy nincs? Ha van, akkor mire való a katonaság? Ha nincs, akkor miért kell elszaladni?

Longstaff fölnevetett. – Drága uram, a hitetlenek észjárása egészen más, mint a civilizált embereké. Ófelsége kormánya több mint száz éve áll velük közvetlen kapcsolatban, így hát megtanultuk, hogyan kezeljük a kínai ügyeket. Természetesen – tette hozzá szárazon – minket nem érdekel a hódítás, csupán a békés kereskedelem. Mindazonáltal kizárólagos brit érdekszférának tekintjük a területet.

Struan benézett a széfbe, s megbizonyosodott róla, hogy minden fontos iratot átvittek a hajóra.

– Én már elintéztem – rontott be a szobába Culum, s bevágta maga mögött az ajtót. – A mindenségit, mondd már meg, mi volt a válasz!

– Mostantól kezdve tekintsd magad vőlegénynek – mondta Struan jóindulatúan.

Culum szólni sem tudott a döbbenettől.

– Brock örül neki, hogy te leszel a veje. Jövőre elveheted Tess.

– Ezek szerint Brock igent mondott? És te is?

– Igen. Hivatalosan is meg kell kérned Brocktól Tess kezét, de igent fog mondani. A hozomány ügyét és néhány egyéb dolgot meg kell még beszélnünk, de Brock azt mondta, hogy jövőre elveheted a lányát.

Culum hirtelen átölelte Struan vállát. – Ó, apám, köszönöm

neked, köszönöm! – Nem hallotta saját hangját, amint azt mondja: „apám”, Struan azonban igen.

Lövések hangja törte meg az éjszaka csendjét. Még időben rohantak oda az ablakhoz, hogy lássák, a tér nyugati oldalán tolongó csőcselék első sorai megtántorodnak a sortűz nyomán. A hátrább álló több száz ember előrenyomta az élen állókat, s miközben a tér túlsó oldala felől üvöltöző kínaiak újabb százai közeledtek, a katonákat magába nyelte az embersereg.

A csőcselék fáklyákat, fejszéket, lándzsákat hozott magával – és Hung Mun-zászlókat. Elözönlötték a legnyugatabbra álló üzletházat, amely az amerikaiaké volt. Fáklya repült be egy ablakon, a kapukat betörték, s a csőcselék hozzákezdett a rabláshoz, fosztogatáshoz, gyűjtogatáshoz.

Struan megragadta a muskétáját. – Tessről egy szót se! Ne beszélj róla senkinek, amíg nem találkozol Brockkal. – Kiszaladtak az előtérbe. – A pokolba ezekkel! – kiáltotta, amikor meglátta a kötegni számlamásolat alatt dülöngélő Vargast. – Menjen a hajóra!

Vargas elloholt.

Struan üzletháza előtt a téren és a kertben mindenütt kereskedőket lehetett látni, akik a tőlük telhető legnagyobb sebességgel rohantak lorháik felé. Néhány katona a kert falánál posztolt, készen rá, hogy körömszakadtáig harcoljon; Struan csatlakozott hozzájuk, hogy segítsen fedezni a visszavonulást. A szeme sarkából észlelte, hogy Culum visszaroan az épületbe, de figyelmét máris elvonta a csőcselék második hulláma, amely most elárasztotta a Disznó utcát. A bejáratot őrző katonák sortüzet adtak le, majd rendben visszavonultak az Angol Kertbe, ahol csatlakoztak a többi katonához, hogy fedezzék a csónakjaik felé rohanó utolsó kereskedőket.

Azok, akik már feljutottak a fedélzetre, készenlétben tartották a muskétáikat, de a csőcselék kizárólag a tér túlsó oldalán álló üzletházakkal foglalkozott, s meglepő módon nemigen érdekelték

őket a kereskedők.

Struan megkönnyebbülve fedezte föl Coopert és az amerikaiakat az egyik lorhán. Azt hitte, még az üzletházban vannak.

– Nézzék ezeket a nyomorultakat – mondta Longstaff csak úgy a levegőbe, miközben ott állt a kert előtt, és sétapálcával a kezében figyelte a tömeget. Tudta, hogy ez az esemény a tárgyalások végét jelenti, s a háború elkerülhetetlen. – Őfelsége csapatai rövidesen véget vetnek ennek az ostobaságnak. – Visszament a kertbe, s ott találta Szergejevot, amint a mellette álló két libériás, felfegyverzett inasa társaságában a felfordulást szemléli.

– Volna kedve elkísérni a hajómra, fenség? – kérdezte Longstaff, túlkiabálva a lármát. Tudta, hogy ha Szergejev netán megsebesül, az nemzetközi konfliktust jelentene, s remek ürügyet szolgáltatna a cár számára, hogy megtorlásul hadihajókat küldjön a kínai vizekre. Márpedig erre nem fog sor kerülni, azt a mindenségit, gondolta magában.

– Az ilyen gyülevész népséggel csak egyfajta módon lehet elbánni. Gondolja, hogy a maguk demokráciája képes lesz meggyőzni őket?

– Természetesen. De időt kell adnunk nekik, nemdebár? – felelte Longstaff könnyedén. – Most szálljunk hajóra. Szerencsére kellemes esténk van.

Az egyik orosz szolga mondott valamit Szergejevnek, aki válaszképpen egyszerűen csak ránézett. A szolga elsápadt és elhallgatott.

– Legyen, ahogy kívánja, excellenciás uram – válaszolta Szergejev, így jelezve, hogy legalább annyira megveti a csőcseléket, mint Longstaff. – De azt hiszem, én inkább megvárom a Tajpant. – Elővette burnótos szelencéjét, odakíhálta Longstaffnak, s örömmel tapasztalta, hogy nem remegnek az ujjai.

– Köszönöm. – Longstaff kicsipentett egy kis tubákot. – Micsoda átkozott kalamajka! – Odasétált Struanhoz. – Mi az ördög ütött ezekbe, Dirk?

– A mandarinok küldték őket, ez az egy biztos. Eddig még sose gyűlt itt össze ekkora tömeg. Soha. Jobb, ha fölszállunk a hajóra. – Struan a teret figyelte. Már az utolsó kereskedők is a hajókon voltak. Csak Brockot nem lehetett látni. Gorth és az emberei a tér keleti oldalán még mindig üzletházuk kapuját őrizték, s Struan dühösen látta, hogy Gorth belelő a fosztogató tömegbe, amely közvetlenül nem fenyegette őket.

Kísértést érzett, hogy kiadja a parancsot az azonnali visszavonulásra, majd hogy fölemelje a muskétáját és megölje Gortht. Tudta, hogy ebben a kavarodásban senki se venné észre. De nem lőtt. Nem akarta megfosztani magát attól az örömtől, hogy lássa Gorth szemében a rettegést, mielőtt megöli.

A lorhákön lévőek sietve eloldották a köteleket, sok hajó már a folyam közepén járt. A csőcselék – csodával határos módon – még mindig nem vett tudomást róluk.

A Cooper-Tillman üzletházból füst szállongott az ég felé. Aztán, ahogy belekapott egy enyhe szélroham, lángra lobbant az épület, lángnyelvek kezdték nyaldosni a sötétséget.

Struan látta, hogy Brock puskával az egyik kezében, tengerészkarddal a másikban, iratokkal kitömött zsebekkel kiviharzik a házból. Irodistáinak vezetője, Almeida, üzleti könyvek súlya alatt roskadozva rohant a hajó felé, Brock és Gorth fedezete alatt. E pillanatban a csőcselék újabb hulláma nyomult be a keleti bejáraton, elborítva a katonákat, és Struan tudta, ideje elmenekülni.

– A fedélzetre! – bődült a kertkapu felé, majd megdermedt: megpillantotta Szergejevet, aki egyik kezében pisztollyal, a másikban hosszú, kétélű tőrrel a kert falának lapult. Longstaff állt mellette.

– Fussanak! – kiáltotta oda nekik Struan a tumultus fölött.

Szergejev fölnevetett. – Merre?

Heves robbanás hallatszott: a lángok elérték az amerikaiak fegyverraktárát. Az épület a levegőbe repült, lángoló fadarabok,

törmelék záporozott a csőcselékre, néhány embert megölt, sokakat megsebesített, megcsonkított. A Hung Mun zászlói keresztülhatoltak a Disznó utcán, nyomukban a nekivadult, prédára éhes csőcselékkal, amely most módszeresen nekilátott, hogy sorra feltörje a keleti oldalon álló üzletházakat. Struan már kilépett a kapun, amikor eszébe jutott Culum.

– Culum! Culum!

Culum vágatva jött lefelé a lépcsőn. – Itt felejtettem valamit – mondta, s máris rohant tovább a lorha felé.

Szergejev és Longstaff még mindig ott várakozott a többiekkel a kapunál. Menekülési útvonalukat elzárta a tömeg egy harmadik csoportja, amely az imént keresztülszáguldott a téren, s rávetette magát a Struanék mellett álló üzletházra. Struan a falra mutatott, átmásztak rajta. Culum elesett, Struan azonban fölragadta, együtt futottak a hajók felé, közvetlenül mellettük Szergejev és Longstaff.

A tömeg nem bántotta őket, de amint nekivágtak a térnek, és ezzel szabadon hagyták az üzletházhoz vezető utat, a csőcselek vezetői berontottak a kertbe. Sokuk kezében fáklya is volt. Nekiestek a Nemes Háznak.

Ekkorra már az üzletházak legnagyobb része lángokban állt, hatalmas sóhajtással lezuhant egy háztető, újabb lángnyelvek fényvetült a téren tolongó ezrekre.

Brock lorhájának fedélzetén állt, káromkodva serkentette a legénységet. Mindannyian fel voltak fegyverkezve, ágyúik a partra szegezve.

A tatfedélzetén álló Gorth látta, hogy a hajó orrán és tatján eloldozzák a köteleket. Amint a lorha lassan kezdett távolodni a parttól, Gorth fölemelte a muskétáját, célba vette az üzletházuk kapujában tolongó tömeget, és meghúzta a ravaszt. Látta, hogy egy férfi eldőlt; gonoszul elvigyorodott. Felkapott egy másik muskétát – s ekkor észrevette a lorhája felé rohanó Struant és társait az előttük és mögöttük kavargó kínaiak forgatagában. Körülnézett, nem látja-e

valaki, aztán gondosan célzott. Struan Culum és Szergejev között futott, mellettük Longstaff. Meghúzta a ravaszt.

Szergejev megperdült a tengelye körül, s a földre roskadt.

Gorth újabb muskétáért nyúlt, de e pillanatban Brock ugrott föl a kormányállásba. – Rohanj az orrba, az ágyúhoz! – kiáltotta. – De ne lőj, amíg nem mondom! – Taszított egyet Gorthon, és ráordított a matrózaira. – Mozogjatok, a jó isteneteket! Minden vitorlát fel! – A part felé pillantott, és látta, hogy Struan és Longstaff Szergejev fölé hajol, Culum ott áll mellettük, a csőcselék pedig rohanva megindul feléjük. Felragadta a muskétát, amit Gorth elejtett, célzott és lőtt. A tömeg élén felbukott egy ember, a többiek megtorpantak.

Struan a vállára kapta Szergejevet. – Lőjetek a fejük fölé! – adta ki a parancsot. Emberei sarkon fordultak, s sortüzet lőttek a levegőbe. Az elől álló kínaiak hátrálni kezdtek, a hátul lévők viszont előretolták őket. Az így keletkező kavarodás elég időt adott Struannak és társainak, hogy elérjék a hajójukat.

Mauss közvetlenül a lorha előtt, a rakparton várta őket, mellette a különös kínai keresztény. Mindkettő fegyvert viselt. Mauss egyik kezében egy Bibliát, a másikban egy tengerészkardot tartott, és így kiáltozott: – Áldott légy, Uram, és bocsáss meg ezeknek a szerencsétlen bűnösöknek! – A levegőbe suhintott kardjával – a csőcselék kikerülte.

Miután valamennyien ott álltak már a fedélzeten, és a lorha a folyam közepén járt, visszanéztek.

Az egész kolónia lángolt. A táncoló lángok, a kavargó füst és a nekivadult tolongás pokoli látványra olvadt össze.

Longstaff a tatfedélzeten fekvő Szergejev mellett térdelt. Struan odasietett hozzájuk.

– Menjen előre! – kiáltott rá Maussra. – Figyeljen!

A sokktól holtsápadt Szergejev ágyéka jobb oldalára tapasztotta a kezét. A tenyere alól kis vérerecske szivárgott. Testőrszolgái halálra váltán nyöszörögtek. Struan félrelökte őket, föltépte Szergejev

nadrágjának elejét, majd levágta a jobb oldali nadrágszárát. A golyó fölülről lefelé, rézsútosan, alig egy-két centiméterrel a nemi szerv fölött hatolt Szergejev altestébe, majd onnan kilépve a jobb combba fúródott. Erősen vérzett, de nem ütőeresen. Struan magában hálát adott az Istennek, hogy a golyó nem érte a gyomrot. Megfordította Szergejevet, aki tompán felnyögött. Combja hátoldalán szakadt szélű, véres seb jelezte, hol távozott a golyó. Struan óvatosan megvizsgálta a sebet, s egy kis csontszilánkot emelt ki belőle.

– Hozzatok takarókat, brandyt és egy parázstartót! – csattant rá Struan az egyik matrózra. – Fenség, tudja mozdítani a jobb lábát?

Szergejev fájdalmasan felszisszent, de sikerült megmozdítania a lábát.

– Azt hiszem, a csípője rendben van. Most maradjon még nyugodtan egy kicsit.

Meghozták a takarókat; Struan betakarta velük Szergejevet, feltámasztotta a hátát, hogy kényelmesebben üljön a kormányállás mögötti széken, s megitta brandyvel.

Miután a parázstartó is megérkezett, Struan kitárta a sebet, alaposan meglocsolta brandyvel, majd a parázs közé helyezte kése pengéjét.

– Tartsa, Will! Culum, gyere, segíts! – Letérdeltek Szergejev mellé, Longstaff a lábait fogta, Culum a fejét.

Struan a sebre szorította a vörösen izzó pengét. A brandy lángra lobbant, s Szergejev elájult. Struan mélyen kauterizálta Szergejev alhasi- és combsebet, igyekezett minél gyorsabban csinálni, hogy addig végezzen, amíg a sebesült eszméletlen. Megfordította Szergejevet, s ismét a sebre nyomta a kést. Égő hús szaga töltötte meg a levegőt. Longstaff félrefordult és hányt, Culum azonban kitartott, és segített Struannak, majd Longstaff is visszafordult.

Struan ismét fölhevítette a pengét, újabb adag brandyt locsolt a comb hátsó oldalán tátongó sebbe, s mélyen, gondosan kiégette. A feje majd széthasadt a bűztől, álláról cseppekben gördült le az

izzadság, a keze azonban nem remegett, mert tudta: ha nem elég gondosan kauterizálja a sebet, elüszkösödik, és Szergejev valószínűleg belehal.

Végzett.

Bekötözte a herceget, ivott egy korty brandyt s kiöblítette vele a száját – az ital zamata eloszlatta orrában a vér és az égő hús szagát. Nagyot kortyolt poharából, s Szergejevre nézett: szürke, vértelen volt az arca.

– Mostantól kezdve már a zszosz kezében van – mondta. – Jól vagy, Culum?

– Igen. Igen, azt hiszem.

– Menj le. Adass minden embernek forró rumot. Nézd meg a raktárakat. Mostantól te vagy a helyettesem a hajón. Rázd gatyába az embereket.

Culum lement a tatfedélzetről.

A két orosz szolga Szergejev mellett térdelt. Egyikük megérintette Struan karját, s akadozva mondott neki valamit – nyilvánvalóan köszönetet. Struan mozdulatokkal jelezte, hogy maradjanak uruk mellett.

Fáradtan nyújtózott egyet, majd Longstaff vállára tette a kezét, félrevonta, és a füléhez hajolt: – Látott muskétát a kínaiaknál?

Longstaff megrázta a fejét. – Egyet sem.

– Én sem – mondta Struan.

– Mindenünnen fegyverropogás hallatszott. – Longstaff arca fehér volt, erősen koncentrált. – Szerencsétlen baleset.

Struan egy pillanatig hallgatott. – Ha meghal, az hatalmas bajt jelent, hm?

– Reméljük, hogy megmarad, Dirk. – Longstaff az ajkába harapott. – Azonnal értesítenem kell a külügyet a balesetről. Vizsgálatot kell indítanom.

– Igen.

Longstaff a szürke, halottszerű arcra nézett. Szergejev alig észrevehetően lélegzett. – Átkozottul kellemetlen história, nemdebár?

– Abból, ahogy a golyó a testébe hatolt és kijött belőle, és abból ítélve, hol állt, amikor elesett, semmi kétség, hogy a mieink golyója találta el.

– Szerencsétlen véletlen.

– Az. De lehet, hogy őt vették célba.

– Ki van zárva. Ki akarná megölni Szergejevet?

– Ki akarná megölni magát? Vagy Culumot? Vagy esetleg engem? Mindannyian egy rakáson voltunk.

– De hát kicsoda?

– Tucatnyi ellenségem van.

– Brock nem lenne hajlandó hidegvérrel meggyilkolni magát.

– Ezt sose állítottam. Ajánljon fel jutalmat az informátoroknak. Csak akad valaki, aki látott valamit.

Mindketten a kolóniát figyelték, amely mostanra már messze elmaradt mögöttük; csak a lángok látszottak s a Kanton fölött gomolygó füst. – Őrütség ez a fosztogatás. Ilyesmi még sohasem fordult elő. Miért tették? Miért? – kérdezte Longstaff.

– Nem tudom.

– Amint elérünk Hongkongra, elindulunk északra – s ezúttal egészen Peking kapujáig hajózunk, istenemre! A császár nagyon meg fogja bánni, hogy parancsot adott erre az örütségre.

– Igen. De előbb még Kantont kell megtámadnunk.

– De ez csak időfecsérlés lenne, nemdebár?

– Egy héten belül meg kell támadnunk. Nem kell sietni. Előbb megsarcoljuk Kantont. Hatmillió tael lesz a hadisarc.

– Miért?

– Ahhoz, hogy a flotta felkészüljön egy északi hadjáratra, kell egy hónap. Az időjárás még nem megfelelő. Meg kell várnunk, míg megérkezik az erősítést. Mikorra várható?

– Egy hónap, hat hét múlva.

– Helyes. – Struan arcán megfeszültek a vonások. – Addigra a Kohongnak össze kell szednie a hatmillió taelt. Abból majd megtanulják, hogy jobban teszik, ha máskor figyelmeztetnek bennünket. Mielőtt északnak indulunk, meg kell suhogtatni fölöttük a korbácsot, különben arcot veszítünk. Ha most megússzák a kolónia felégetését, többé sosem leszünk itt biztonságban. Utasítsa a *Nemesist*, hogy hajózzon a város alá. Küldjön nekik egy tizenkét órás ultimátumot, különben elveszíti Kantont.

Szergejev felnyögött, Struan odalépett hozzá. Az orosz még mindig sokkos és csaknem öntudatlan állapotban volt.

Ekkor Struan észrevette, hogy Mauss megtérített kínaija őt figyeli. A férfi a főfedélzeien állt, a jobb oldali palánknál. Keresztet vetett Struan felé, lehunyta a szemét, s halkán imádkozni kezdett.

Struan a kutter orráról Queen's Town új rakpartjára szökkent, s sietve elindult rajta a terjedelmes, csaknem teljesen elkészült kétemeletes épület felé. Ma, a fehéren izzó ég alatt, a szokásosnál észrevehetőbb volt sántítása. A zászlórúd tetején a sárkányos-orozslános zászló lobogott.

Struan látta, hogy szerte a Boldogság-völgyben épületek és lakóházak egész sora készült már el, a dombtetőn elkezdtek a templom építését is, az öböl túlsó oldalán elkészült Brockék rakpartja, s az előtte álló üzletház befejezéséhez sem sok hiányzik már. Más épületek és lakóházak még mindig a magasra törő bambuszállványok sűrűjében álltak. A Queen's Roadot kikövezték.

Ezzel szemben, jóllehet még csak kora délután volt, alig néhány kullit látott dolgozni. Nagyon meleg, nagyon párás volt az idő. A völgyben kellemes keleti szél kezdett lengedezni.

Struan hosszú léptekkel bement az épület előcsarnokába; inge a hátára tapadt. Jöttére egy meglepett tekintetű, izzadt portugál irodista kapta föl a fejét.

– *Madre de Deus*, Mr. Struan! Jó napot, senhor. Nem számítottunk önre.

– Hol van Robb?

– Odafent, senhor, de...

Struan azonban ekkor már fölfelé rohant a lépcsőn. Az első emeleti lépcsőfordulóról folyosók nyíltak északi, keleti és nyugati irányba, az épület belseje felé. A sok ablak a tenger, illetve a sziget felé nézett. A flotta hajói nyugodtan ringatóztak a vízen; az ő lorhája ért ide elsőként Kantonból.

Elindult a keleti folyosón, elhaladt a félig kész ebédlő előtt, léptei élesen visszhangoztak a szőnyeg nélküli kőlapokon. Bekopogott egy ajtón, és benyitott.

Az ajtó tágas lakosztályba nyílt. Még csak a bútorok fele érkezett meg: székek, szófák álltak a kövezett padlón, a falakon Quanceképek függtek, az üres kandalló előtt drága szőnyegek heverték. Sarah az egyik ablak mellett ült egy magas hátú széken, s egy bambuszkeretes csipkelegyezővel legyezte magát. Merev tekintettel nézett Struanra.

- Jó napot, Sarah.
- Jó napot, Dirk.
- Hogy van Karen?
- Karen meghalt.

Sarah halványkék szeme rezzenéstelenül meredt Struanra, az arca rózsaszín volt, és zsírosan fénylett az izzadságtól. A hajába fehér szálak vegyültek, az arca megöregedett.

- Nagyon... nagyon sajnálom – mondta Struan.

Sarah szórakozottan legyezte magát. A legyező keltette enyhe légáramlat egy vékony, laza hajtincset sodort az arcába, de nem simította félre.

- Mikor történt? – kérdezte Struan.
- Három napja. Vagy talán csak kettő – felelte az asszony színtelen hangon. – Nem tudom.

A legyező tovább mozgott előre-hátra, úgy tűnt, mintha önálló életet élne.

- És hogy van az újszülött?
- Még él. Lochlin még él.

Struan az ujjaival letörölte egy izzadságcseppet az álláról. – Mi érkeztünk meg elsőként Kantonból. Fölperzselték a kolóniát. Közvetlenül azelőtt kaptuk meg Robb levelét, mielőtt elindultunk. Csak az imént érkeztem.

- Láttam, amikor a csónakod partra ért.
- Hol van Robb? – kérdezte Struan.

Sarah az egyik ajtó felé mutatott a legyezővel; Struan látta, mennyire elvékonyodott kékeres csuklója.

Bement a hálósobába. Tágas helyiség volt, a baldachinos ágy az ő ágyának mintájára készült.

Robb lehunyt szemmel hevert az ágyon, arca soványán, szürkén rajzolódott ki az izzadságtól foltos párnán.

– Robb! – szólt Struan. Robb azonban nem nyitotta ki a szemét, nem mozdultak kissé nyitott ajkai. Struannak összeszorult a szíve.

Megérintette öccse arcát. Hideg volt. Halott-hideg.

A közelben felvonított egy kutya, az ablaküveghez odaodakoppant egy légy. Struan megfordult, kiment a szobából, s halkán betette az ajtót maga mögött.

Sarah még mindig ott ült a magas hátú széken. A legyező lassan mozgott a kezében. Előre, hátra. Előre, hátra.

Struan gyűlölte most, amiért nem mondta meg neki.

– Robb egy órája halt meg – szólt Sarah. – Két-három órája, egy órája... Nem emlékszem. Mielőtt meghalt, üzent neked általam. Azt hiszem, ma reggel... Vagy éjszaka. Azt hiszem, reggel. Azt üzente: „Mondd meg Dirknek, hogy sose akartam Tajpan lenni.”

– Megteszem a szükséges intézkedéseket, Sarah. Most az volna a legjobb, ha a gyerekekkel együtt átmennél a *Resting Cloudra*.

– Én fogtam le a szemét. És én fogtam le Karen szemét is. Ki fogja lezárni a te szemedet, Tajpan? És ki fogja lezárni az enyémet?

Struan megtette a szükséges intézkedéseket, majd elindult fölfelé a házához vezető enyhe emelkedőn. Arra a napra gondolt, amikor Robb először tette lábát Macau földjére.

„Dirk! Vége minden gondnak, itt vagyok! – mondta akkor Robb azzal a csodálatos mosolyával. – Szétzúzzuk a Kelet-indiai Társaságot, és eltapossuk Brockot! Mi leszünk a hűbérurak,

dinasztiát alapítunk, amely örök időkre uralkodik majd Ázsia fölött! Már találtam egy lányt, akit elveszek! Sarah McGlenn-nek hívják. Most tizenöt éves, már megtartottuk az eljegyzést, és két év múlva összeházasodunk.”

Mondd meg nekem, Istenem, fohászkodott Struan, hol követjük el a hibát? És hogyan? Miért változnak meg az emberek? Hogyan fakadhat veszekedés, erőszak, gyűlölet és fájdalom a kedvességéből, a fiatalságból, a gyöngédségből és a szeretetből? És miért? Mert mindig ez történik. Sarah-val. Ronaldával. És ugyanez fog lejátszódni Culum és Tess között. Miért?

A házat körülvevő magas kőfal kapuja előtt állt. Benyitott, és a házra nézett. Minden csendes volt: baljóslatúan csendes. A „malária” szó villant át az agyán. Enyhe szellő ringatta a magas bambuszokat. A kertet már beültették, tele volt virágokkal, bokrokkal, virágport gyűjtő méhekkal.

Fölment az ajtó előtti lépcsőkön, és benyitott. De nem lépett be azonnal. Megállt az ajtóban, hallgatózott. Nem hallatszott hívogató kacagás, sem a suttogva beszélgető szolgák csivitelése. Üresnek érződött a ház.

Struan a barométerre pillantott: 29,8 hüvelyk, szép idő.

Lassan elindult a folyosón; a levegőben furcsa füstölőszag terjengett. Poros felületeket látott, olyan helyeken, ahol azelőtt sohasem volt por.

Benyitott Mejmey hálószobájába. A megvetett ágy üres volt, a szobában természetellenes rend és tisztaság honolt.

A gyerekek szobája üres. Se ágyak, se játékok.

Ekkor az ablakon át meglátta Mejmeyt. A kert zárt része felől jött, levágott virágokkal a kezében, arcára árnyékot vetett narancsszín napernyője. De Struan ekkor már kint is termett, s karjába zárta az asszonyt.

– Magasságos ég, Tajpan, összelapítottad virágaimat. – Mejmey letette a virágokat, és átölelte Struan nyakát. – Honnan jössz,

hallod-e? Nagyon összeszorítasz, Tajpan! Kérlek. Miért arcod ilyen különös?

Struan az ölébe kapta, és leült vele egy napfényben fürdő padra. Mejmej elégedetten befészkelte magát karjai közé, megbizsergette Struan ereje, s hogy észrevette az arcán a megkönnyebbülést, amikor meglátta őt a férfi.

Rámosolygott Struanra. – Nna. Fantasztikusan hiányoztál nekem, hallod-e.

– Fantasztikusan hiányoztál nekem, hallod-e.

– Helyes. De miért vagy boldogtalan? Nézek rád, hasonlítasz kísérlethez. Miért?

– A gondok miatt, Mejmej. És már azt hittem, elveszítettelek. Hol vannak a gyerekek?

– Macauban. Elküldtem őket Csen Seng házába, nénémhez. Mikor láz megkezdődött, gondoltam, ez nagyon bölcs dolog. Mary Sinclairrel küldtem őket. Miért gondoltad, hogy elveszítettél engem?

– Csak úgy eszembe jutott. Mikor mentek el a gyerekek?

– Egy hete. Mary vigyáz rájuk. Holnap visszajön.

– Hol van Ah Szam és Lim Din?

– Elküldtem őket ennivalóért. Amikor észrevettük te lorhátat, én azt gondoltam: ajíjje, a ház rettenetesen piszkos és nincs ennivaló, és gyorsan kitakarítottam velük házat, és elküldtem őket, hozzanak ennivalót. – Mejmej megvetőleg intett a fejével. – Az a lusta lotyó rászorgált egy verésre. Rettenetesen örülök, hogy visszajöttél, Tajpan, tényleg. Háztartásköltség az egekbe szökött, nekem meg nincsen pénzem, több pénzt kell adnod nekem, mert mi tartjuk el Lim Din egész családját, meg Ah Szamét is. Nem mintha sajnálnám etetni közvetlen családjukat, de egész rokonságukat túlzás. Ezerszer is nem! Gazdagok vagyunk, igen, de nem ennyire gazdagok, és nekünk vigyáznunk kell gazdagságunkra, különben gyerekeinkre semmi sem marad. – Összeráncolt szemöldökkel nézte Struant. –

Miféle gondjaid vannak?

– Robb meghalt. És a kis Karen is.

Mejmej szemei elkerekedtek, boldogsága tovaillant. – A kislányról tudtam. De Robbról nem. Hallottam, megkapta a lázat... Kettő, három napja. De nem hallottam, hogy meghalt. Mikor történt?

– Néhány órája.

– Rettenetes zszosz. Jobb, ha elmegyünk ebből az átkozott völgyből.

– Nincs elátkozva, kicsim. Láz viszont van benne.

– Igen. Bocsáss meg nekem, amiért mondom megint: ne feledd, sárkánynak szemgolyóján lakunk. – Tekintete az ég felé fordult, elmondott egy sor kínai fohászt. Amikor lecsillapodott, így szólt: – Ne feledd, hogy itt halálosan rettenetesen rossz nekünk feng-sujunk.

Struan kénytelen volt szembenézni azzal a kellemetlen kérdéssel, amely már hetek óta nem ment ki a fejéből: ha itt hagyja a völgyet, mindenki elmegy; ha marad, Mejmej megkaphatja a lázat, és belehalhat – márpedig ezt nem kockáztathatja meg. Ha ő itt marad, és Mejmej elmegy, mások hálnak meg, akiknek nem kellene meghalniuk. Hogyan lehet úgy megóvni az embereket a láztól, hogy ugyanakkor megmaradjon Queen's Town és Hongkong is?

– Tajpan! Hallottuk, hogy Kantonban volt nagy baj.

Struan elmondta neki, mi történt.

– Fantasztikusan ostobaság. Miért fosztogattak, hallod-e? Ez ostobaság, ugye?

– Az.

– De rettenetesen bölcs, hogy nem gyújtották fel a kolóniát, amíg volt kereskedés. Nagyon bölcs. Most mi lesz? Megtámadjátok Pekinget?

– Előbb megsarcoljuk Kantont. Aztán Pekinget.

– Miért Kantont, Tajpan? Ezt a császár csinálta, nem ők. Ők csak

engedelmeskednek parancsnak.

– Ez igaz. De figyelmeztetniük kellett volna előtte. Hatmillió tael sarcot fognak fizetni, méghozzá gyorsan, különben nem lesz városuk, istenemre! Először Kanton jön, aztán indulunk északra.

Mejmej arca még jobban elkomorult. Tudta, üzenetet kell küldenie nagyapjának, Zsin-kuának, hogy figyelmeztesse. Mert a hadisarcot a Ko-hongnak kell előteremtenie, és ha ez a dolog készületlenül találja nagyapját, Zsin-kua tönkremegy. Eddig még sosem küldött információt a nagyapjának, sosem használta ki, hogy helyzete révén bizalmas dolgokról szerezhethet tudomást. Ezúttal azonban úgy érezte, meg kell tennie. A gondolat, hogy egy cselszövés részese lesz, nagyon felizgatta. Végtére is, gondolta, cselszövések és titkok nélkül az élet örömeinek nagy része odalenne. Csak azt nem tudom, miért kezdett fosztogatni a csőcselék, amikor erre nem volt szükség. Barmok.

– Fogod gyászolni öcsédet száz napig? – kérdezte.

– Nem tudok tovább gyászolni, mint ameddig gyászolom – felelte kimerülten Struan.

– A szokás száz nap. Én elintézem kínai temetést Gordon Csennél. Ötven megfizetett gyászolóval. Dobokkal, csörgőkkel meg zászlókkal. Robb bátyámnak lesz olyan temetése, amiről még évek múlva is fognak beszélni. Ebben mi nem nézzük költségeket. Akkor te fogsz örülni, és istenek is fognak örülni.

– Nem lesz semmi ilyesmi – mondta meglepetten Struan. – Ez nem egy kínainak a temetése. Nem bérelhetünk siratókat!

– Akkor hogyan adod meg tisztességet szeretett öcsédnek emberek előtt, hogyan adsz neki arcot az igazi hongkongiak előtt? Gyászolók természetesen kellene. Nem mi vagyunk a Nemes Ház? Veszíthetünk mi arcot a leghitványabb kuli előtt is? Nem is beszélve rendkívül rossz modorról és rossz zsoszról. Ezt egyszerűen nem teheted!

– Ez nem a mi szokásunk szerint való, Mejmej. Mi másképp

csináljuk az ilyesmit.

– Persze – felelte vidáman az asszony. – Én is pont ezt mondom, Tajpan. Te őrződ arcodat a te néped előtt, én meg őrzöm arcomat enyéim előtt. Én fogok gyászolni itthon száz napig, mert persze én nem mehetek el ti temetésekre vagy a kínai temetésre. Fogok csináltatni emléktáblácskát, mint mindig, és fogok rendesen földre borulni előtte. Aztán, mikor száz nap elmúlik, elégetjük táblácskát, ahogy szokás, és Robb lelke szokás szerint újjászületik. Ez zsosz, Tajpan. Az isteneknek szükségük volt Robbra, sebaj.

Struan azonban már nem figyelt rá. Agyában egymást kergették a gondolatok, hogy megtalálja a megoldást: hogyan vegye fel a harcot a láz ellen, hogyan tartsa meg a völgyet, és hogyan védje meg Hongkongot?

Három nappal később eltemették Robbot, Karen sírja mellé. A tető nélküli templomban, a tiszta égbolt alatt Woifgang Mauss tartott gyászistentiszteletet.

Ott volt valamennyi tajpan, csak Wilf Tillman nem, aki a Boldogság-völgyi láztól elgyötörtén még mindig inkább holtan, mint elevenen nyomta az ágyat a Cooper-Tillman cég állóhajóján. Longstaff sem volt jelen: a tábornok és az admirális társaságában már elhajózott Kantonba – a flottával s minden hadra fogható katonával egyetemben. A kór – a vérhas – megtizedelte soraikat. A H. M. S. *Nemesist* előreküldték.

Sarah ott ült a durván összerótt templomi padok első sorában. Fekete ruhát, fekete fátylat öltött. Shevaun szintén feketében volt. Mary, Liza, Tess és a többi nő úgyszintén. A férfiak sötét ruhát viseltek, és erősen izzadtak.

Struan fölállt, hogy felolvassa a szentleckét. Shevaun feszülten figyelte. Előző nap már részvétét nyilvánította Struannak, s tudta, ennél többet nem tehet. Egy-két hét múlva megint visszazökkennek a dolgok a régi kerékvágásba. Most, miután Robb meghalt, fölül kellett vizsgálnia terveit. Eddig az volt a szándéka, hogy gyorsan férjhez megy Struanhoz, aztán elviszi: előbb Washingtonba, hogy bemutassa a befolyásos embereknek, onnan pedig Londonba, a parlamentbe – de immár szoros amerikai kapcsolatokkal a hátuk mögött. Aztán, később, vissza Washingtonba, nagykövetnek. Ez az elképzelés azonban most késedelmet szenved – tudta, hogy Struan mindaddig nem mehet el, amíg Culum készen nem áll, hogy átvegye tőle a Tajpan tisztét.

Miközben a néma, komor, sötét ruhás gyászmenet a Queen's Roadon a Boldogság-völgy temetője felé haladt, a Tajpingsan

keskeny sikátorain fülsiketítő lármával vonult végig a fehér ruhás kínai gyászmenet; isteneikhez kiáltoztak a Nemes Házat ért hatalmas veszteség miatt, jajgattak, nyögtek, zokogtak, megszagatták ruháikat, püfölték dobjaikat.

A Tajpingsan lakóira mély hatást gyakorolt a Tajpan modora és házának nagysága. Apja tekintélyének fokozódása révén Gordon Csen pozíciója még jobban megerősödött, mivel a dombon lakók közül senki se hitte volna, hogy a Tajpan ennyire tiszteli az isteneiket és a szokásaikat. Nem mintha Gordon Csennek szüksége lett volna rá, hogy még több arcot nyerjen. Hisz nem ő-e Hongkong legnagyobb földbirtokosa? Nem terjesztette ki máris üzletének csápjait minden elképzelhető irányba? Nem övé a legtöbb épület? Meg a hordszéküzlet? Három mosoda? Tizennégy halásszampan? Két patika? Hat vendéglő? Tizenkilenc cipőtisztító hely? Ezenfelül ruhaüzletek, cipőboltok, késeboltok? Nem övé tán a fele az első honkongi ékszerüzletnek, amelyben gyakorlott kuantungi mesterek faragják a köveket és a fát?

És akkor mindezekén felül ott van még az a hatalmas pénzkölcsönző üzlete! Ajíjje, méghozzá milyen! Szinte hihetetlen: annyira gazdag, hogy a szokásosnál másfél percenttel kisebb kamatot kér, s kisajátította az egész üzletágot. Azt is rebesgették, hogy maga a Tajpan az üzlettársa, és most, barbár nagybátyja halála folytán, újabb hatalmas vagyonokhoz fog jutni.

A Hung Mun tagjai között Gordon Csennek semmi szüksége nem volt rá, hogy megerősítse pozícióját. A Hung Munban nagyon is jól tudták, ki az a Gordon Csen, és kérdezősködés nélkül engedelmeskedtek neki. De még így is, annak ellenére, hogy a Hung Mun tagjai benne voltak az építkezési üzletekben, a rakparti munkákban, a takarításban, a szemétszállításban, a halászatban, a főzésben, részesültek a házalók, a mosodák, a szolgák és a kulik hasznából, időről időre nekik is szükségük volt kölcsönökre és házakra, amelyekben lakjanak; következésképpen ők is mélységesen elszomorodtak vezetőjük barbár nagybátyjának halála miatt, s

készségesen fizettek egyheti rendkívüli sápot. Tudták, bölcs dolog, ha a Tajpingsan Tajpanjának oldalán állnak; tudták, hogy a sáp egy része az isteneknek szánt áldozatul szolgál – ropogósra sült szopós malacok, sütemények, édes húsok, töméntelen mennyiségű különféle húsétel, homár, hal, egész csónakokra való kisebb rák, kenyér, egész rizshegyek lesznek belőle; tudták, hogy miután az istenek kegyesen letekintenek majd erre a bőkezűsége, az áldozatokat szétosztják, s ők maguk is torkig zabálhatják belőle magukat, legyenek akármilyen farkaséhesek is. Így hát valamennyien együtt jajgattak a gyászolókkal, rettenetesen élvezték a halálnak ezt a színjátékát, s áldották a zoszt, hogy elevenen megérhették mindezt; hogy gyászolhatnak, ehetnek, szeretkezhetnek, pénzt kereshetnek; hogy talán – ha a zosz is úgy akarja – meggazdagodhatnak, s ilyenformán még a haláluk előtt rengeteg arcot nyerhetnek ismerőseik, szomszédaik előtt.

Gordon Csen követte a gyászmenetet. Rettentő ünnepélyes arccal és nagy méltósággal haladt megszaggatott ruháiban, hangosan panaszolta az isteneknek, milyen mérhetetlen veszteséget szenvedett. A menetben a koldusok királya haladt mögötte, ilyenformán mindketten sok arcot nyertek. Az istenek pedig mosolyogtak.

Miután a sírgödör megtelt a száraz, terméketlen földdel, Struan a csónakhoz kísért Sarah-t.

– Este átjövök hozzád – mondta.

Sarah, anélkül hogy válaszolt volna, beült a csónak orrába, és hátat fordított a szigetnek.

Struan megvárta, amíg a csónak eltávolodik a parttól, aztán elindult a Boldogság-völgy felé.

Az utat szinte elárasztották a koldusok és a hordszékeket cipelő kulik. Nem háborgatták a Tajpant; Struan továbbra is fizette a sápot

a kolduskirálynak.

Struan megpillantotta Culumot: Brock rokonságának közepén állt, Tess mellett. Odament hozzájuk, udvariasan megemelte kalapját a hölgyek előtt. – Elkísérnél, Culum? – kérdezte a fiától.

– Természetesen – felelte Culum. Mióta apja visszatért, még nem beszélgetett vele, nem beszéltek meg olyan fontos dolgokat, mint például azt, hogyan érinti Robb bátyja halála a terveiket, vagy hogy mikor tartják a hivatalos eljegyzést. Nem volt titok, hogy Kantonból hazafelé jövet, Vampoán megkérte Brocktól Tess kezét, amire Brock mogorván igent mondott. Ugyancsak nem volt titok az sem, hogy a váratlan tragédia miatt az eljegyzés bejelentését egyelőre elhalasztják.

Struan ismét megemelte a kalapját, s oldalán Culummal elindult.

Szótlanul ballagtak az úton. Azok az emberek, akik látták Culumot az imént Brock társaságában, megcsóvázták a fejüket, s megint elcsodálkoztak azon, hogy Brock beleegyezett a házasságba, amely nyilván a Tajpan ötlete volt.

– Jó reggelt, Mary – köszöntötte a Glessing és Horatio társaságában hozzájuk lépő Mary Sinclairt Struan. Mary megviseltnek, nyúzottnak látszott.

– Jó reggelt, Tajpan. Benézhetnék magukhoz délután? Volna néhány perce a számomra?

– Igen, természetesen. Napszállta körül megfelel?

– Köszönöm. El sem tudom mondani, mennyire sajnálom... hogy mennyire együttérzek gyászában.

– Rettenetes csapás – mondta Glessing. A hetek múlásával egyre inkább Struan hatása alá került. A mindenségit: egy olyan ember, aki a királyi flottánál szolgált, aki puskaporosgyerek volt Trafalgarnál, minden tiszteletet megérdemel! Amikor Culum elmondta neki ezt a dolgot, nyomban megkérdezte tőle: „Melyik hajón szolgált?”, s döbbenet hallotta Culum válaszát: „Nem tudom, nem kérdeztem.” Arra gondolt, lehet, hogy a Tajpan az apjával

együtt szolgált. Már a nyelve hegyén volt, hogy megkérdezze, de nem tehette, mert ezt a dolgot Culum bizalmasan mondta el neki. – Rettenetesen sajnálom, Tajpan.

– Köszönöm. Hogy van mostanában?

– Nagyon jól, köszönöm. Átkozottul sok a dolgom, az egyszerű szent.

– Azt hiszem, nem ártana leengedni a csatahajók mély vízi viharhorgonyait.

Glessing hirtelen nagyon éber lett. – Vihart szimatol?

– Nem. De ez a tájfunok időszaka. Néha korábban érkeznek, néha később.

– Köszönöm a tanácsot. Ma délután kiadom a parancsot. – Átkozottul okos, gondolta Glessing. Remekül viseli ezt a rengeteg csapást. Nem hiszem, hogy akadna ember, aki nála jobban ismerné a tengert. Mary az egekig magasztalja, s az ő véleményére érdemes odafigyelni, istenemre! És Struan most elintézte, hogy a flotta néhány napon belül Kantonra zúduljon azok ellen a pogányok ellen, akik voltak olyan vakmerőek, hogy felégették a kolóniát. A ragya egye ki az admirális szemét! Miért nem adja vissza az a hülye a hajómat? Vajon megkockáztathatom-e, hogy megkérjem a Tajpant: szóljon egy-két szót az érdekemben? – Ön is elmegy a flottával?

– Nem tudom. – Struan Horatióra pillantott. – Mikor jött vissza, fiam?

– Tegnap este, Tajpan. Őexcellenciája küldött, hogy képviseljem a temetésen. Örülök, hogy leróhattam tiszteletemet. Az apállal visszamegyek.

– Nagyon kedves volt tőle, és magától is, Horatio. Kérem, adja át üdvözetemet őexcellenciájának.

– Nagyon ideges a nagyherceg miatt. Hogy van?

– Nem túl rosszul. A *China Cloud* fedélzetén van. Talán látogassa meg. Azt hiszem, a csípőcsontja megsérült, de ezt ilyen korán még

nem lehet megmondani. Akkor várom magát, Mary. – Struan ismét megemelte a kalapját, s Culum társaságában elindult. Maryre gondolt. Nyilván a gyerekek miatt akar velem beszélni. Remélem, nincs semmi baj. De vajon mi leli Horatiót és Glessinget? Nagyon idegesnek és ingerültnek látszottak.

– Elkísérhetem a szállodáig, Miss Sinclair? – kérdezte Glessing. – Volna kedvük esetleg velem ebédelni a hajójavító műhelynél?

– Szívesen, George drágám – felelte Mary –, de Horatio nem tud velünk jönni. – Mielőtt még Horatio bármit is szólhatott volna, sietve hozzátette: – Az én kedves bátyám elmondta nekem, hogy ön megkérte tőle a kezem.

Glessing meglepődött. – Igen... nos, megkértem. Remélem, hogy... Szóval megkértem.

– Szeretném közölni magával, hogy elfogadom az ajánlatát.

– A teremtésit! – Glessing elkapta Mary kezét, és megcsókolta. – Esküszöm mindenre, ami szent... az ördögbe is! Esküszöm, hogy... – Horatio felé fordult, hogy köszönetet mondjon. Öröme szertefoszlott. – Az ég szerelmére, mi baj?

Horatio rosszindulatú tekintettel méregette Maryt. Ajka torz mosolyra húzódott, de nem vette le a szemét a hűgáról. – Semmi.

– Te nem helyesled? – kérdezte feszült hangon Glessing.

– Dehogynem helyesli, ugye, kedves bátyám? – vágott közbe gyorsan Mary.

– Mary, te... te még nagyon fiatal vagy, és...

– De ugye beleegyezel? Karácsony előtt három nappal megesküszünk. Már hogyha ez megfelel magának, George.

Glessing megdermedt, látva, milyen ellenségesen viselkedik egymással szemben a két testvér. – Neked megfelel, Horatio?

– Bizonyos vagyok benne, hogy a Tajpan helyeselni fogja a

beleegyezésedet, Horatio. – Mary boldog volt, hogy végre elhatározta: feleségül megy Glessinghez. Most már csak a magzattól kell megszabadulnia. Ha Mejmej nem tud segíteni, akkor kénytelen lesz behajtani a Tajpanon azt a szívességet, amivel tartozik neki. – Hozzámegyek George-hoz – mondta dacosan, félelmét palástolva.

– Legyetek átkozottak mindketten! – mondta Horatio, s nagy léptekkel elvonult.

– Az isten szerelmére, ennek meg mi baja? Akkor most beleegyezett vagy sem? – kérdezte Glessing dühödten.

– Beleegyezett, George drágám. Ne aggódjon. És kérem, bocsássa meg nekem, hogy ilyen váratlanul nyilatkoztam, de most akartam megmondani.

– Erre nincs szükség, Mary. Én kérek bocsánatot. Fogalmam se volt róla, hogy a bátyja ennyire ellenzi a dolgot. Ha csak egy percre is felöltik bennem... Nos, akkor nem siettettem volna ennyire. – Afölötti örömét, hogy kívánsága teljesült, elrontotta a Mary arcán látható szomorúság és a szűnni nem akaró düh, amiért nem lehet a flottánál. Az isten verje meg az admirálist! A mennykő ebbe az átkozott szárazföldi beosztásba, a mennykő Sinclairbe! Hogy az ördögbe kedvelhettem ezt az embert valaha is? Hogy merészelt ilyen udvariatlan lenni?

– Örülök, hogy maga itt van, George – hallotta Mary hangját.

Látta, hogy Mary letöröl néhány könnycseppet a szeme sarkából, s boldogsága visszatért. E nélkül a parti beosztás nélkül sose tudna ennyi időt tölteni Maryvel. Áldotta a szerencséjét. Mary elfogadta, és egyedül csak ez számított. Megfogta a lány karját. – Elég a könnyekből – mondta. – Ez életem legszebb napja. Most elmegyünk ebédelni, és megünnepeljük. Ma este együtt fogunk vacsorázni – és mostantól kezdve mindig együtt ebédelünk és vacsorázunk. A jövő hónapban nyilvánosságra hozzuk az eljegyzésünket. Mostantól én gondoskodom magáról. Ha bárki zaklatni merészeli, annak velem gyűlik meg a baja, istenemre!

Struan és Culum az üzletház irodájában ült, és brandyt iszogattott. Az iroda tágas, kőpadlós helyiség volt, berendezését egy politúrozott tíkfa asztal, néhány hajólámpa, jószagú kencéktől illatozó bőrszékek és egy bőrdívány alkották, a falakon Quance-festmények függtek, a tíkfa ajtó mellett pedig egy kardáncsuklós felfüggesztésű barométer.

Struan az ablaknál állt, s üres tekintettel nézte a kikötőt. Most, hogy a csapatszállító és hadihajók elmentek, üresnek hatott a nagy, sima vízfelület. A klipperek közül csak a *China Cloud* és a *White Witch* maradt itt. Rajtuk kívül csupán néhány kereskedőhajó horgonyzott a kikötőben, amelyek még nem szereztek maguknak rakományt a hazaútra, valamint néhány nemrég érkezett hajó, amely az elmúlt évben megrendelt árucikkeket hozta.

Culum a kandalló fölött függő festményt tanulmányozta. A kép egy köpönyeget viselő, megdöbbenően szép kínai halászlányt ábrázolt. A hóna alatt egy kosarat tartott, és mosolygott.

Culum azon töprengett, vajon igaz-e a szóbeszéd, miszerint ez a kép apja szeretőjét ábrázolja, aki a házában lakik néhány száz yardnyira innen.

– Korábbi terveimmal ellentétben most nem tudok elmenni. Úgy döntöttem, hogy maradok – mondta Struan anélkül, hogy elfordult volna az ablaktól.

Culum enyhe csalódottságot érzett. – Meg tudok birkózni a feladatokkal. Tudom, hogy képes vagyok rá.

– Igen. Idővel képes leszel.

Culum ismét elcsodálkozott barátja, Gorth bölcsességén. Előző este, a *White Witch* tattedélzetén Gorth azt mondtaneki: „Jegyezd meg a szavaimat, barátom. Apád most már sohasem megy el innen. Fogadok veled bármibe, amibe csak akarsz, hívatni fog téged, és bejelenti, hogy marad. Rettenetesen fáj, hogy ezt kell mondanom, de nekünk kettőnknek semmi reményünk, amíg meg nem hal.”

„De hát én egyedül nem is volnék rá képes, Gorth. Egymagam nem tudnék Tajpan lenni.”

„Dehogynem tudnál. De ha mégis segítségre volna szükséged – amit egyébként nem hiszek –, tőlem megkapsz minden segítséget, amit csak adhatok. Apámtól úgyszintén. Végére is most már családtag vagy. Persze hogy képes vagy rá. De ha ezt megmondod a Tajpannak, azt fogja rá válaszolni, hogy: «Hát persze, hogy képes leszel rá, Culum. *Idővel.*».

„Csakugyan úgy gondolod, hogy képes volnék rá?”

„Efelől semmi kétségem, az ördögbe is! Mi ebben a gond? – mondta Gorth. – Eladsz és vásárolsz, miközben a legnagyobb kockázat a compradorédé. Hajó az hajó, tea az tea, ópium az ópium. A Tajpan hozza a döntéseket, ennyi az egész. Tulajdonképpen csak józan észre van szükség. Emlékezz csak vissza, mit tettél abban a dombügyben. Bebizonyítottad, hogy tudsz helyesen dönteni. És *te* döntöttél, senki más. Aztán rákényszerítetted apádat, hogy beszéljen apámmal Tess ügyében, apám pedig rákényszerítene a Tajpant, hogy adja rátok áldását.”

„Talán egy nyugalmas időben el tudnám vezetni a céget. De így, hogy itt van Longstaff, a háború meg Zsin-kua...”

„Ezek lényegtelen dolgok. A háború nem rajtunk múlik, bármennyire is szeretné apád az ellenkezőjét elhíttetni. Ami pedig azt a vén rókat, Zsin-kuát illeti, én segíthetek neked gatyába rázni azt az öreg majmot. Nem, Culum, nekünk sajnos meg kell várnunk, amíg az öregeink meghalnak... Nem lesz könnyű, ilyen fiatalon, tele mindenféle új elképzeléssel. Mi rossz volna abban, ha átadnák nekünk a kormányrudat? Apád meg apám odahaza tartaná a frontot, és bármikor fordulhatnánk hozzájuk segítségért. Nem mintha ki akarnánk őket semmizni. A cég természetesen az ő tulajdonuk maradna. Ezt persze ők sose hinnék el. Mindkettőnek tengervíz lötyög az agya helyén. Mindent maguknak kell megtartaniuk, akkor – és csak akkor – boldogok. A Tajpan majd szépen elmagyarázza neked, hogy »Még gyakorlatot kell

szereznedkét vagy három év«, de ez azt jelenti, hogy sohanapján...”

Culum merev tekintettel nézett vissza az apjára. – Elboldogulok veled, Tajpan.

Struan felé fordult. – Longstaff-fal? Zsin-kuával? És a háborúval?

– A háború nem rajtunk múlik, vagy nem?

– Nem, nem rajtunk. De megfelelő tanácsok nélkül Longstaff már esztendőkkel korábban zátonyra futtatott volna bennünket.

– Ha elmennél, ez ugye nem jelentené azt, hogy leveszed a kezéd a cégről? Ha adódna valami, amivel nem boldogulnék, fordulhatnék hozzád bármikor?

– Ha én elmegyek, fiam, attól kezdve tiéd minden felelősség. Egy levélváltás hat hónap. Ennyi idő alatt rengeteg dolog történhet. Gyakorlatot kell szerezned. Nem állsz még készen a feladatra.

– És mikor fogok készen állni?

– Az tőled függ.

– Azt ígérted, hogy egy esztendővel azután, hogy Robb lett a Tajpan... én leszek a Tajpan.

– Igen. Ha alkalmas vagy rá. De egyelőre úgy látom, nem vagy még elég gyakorlott ahhoz, hogy elmehessek, ahogyan terveztem. Brock meg Gorth fölfalna.

Igen, gondolta Culum, Gorthnak ebben is igaza van. Meg kell várnunk, amíg meghalnak. – Rendben van. Mit tehetek, amivel bebizonyíthatom, hogy méltó vagyok a feladatra?

– Nem kell többet tenned, mint amit teszel, fiam. Nagyobb gyakorlatra van szükséged. Két évre, háromra... Majd szólok neked, amikor már úgy látom, biztos lehetek felőled.

Culum tudta, hogy e pillanatban vitatkozással semmit sem érhet el. – Akarod, hogy átvegyem Robb feladatkörét?

– Igen. De egyelőre ne rendelj és ne adj el semmit, és ne rúgj ki senkit anélkül, hogy előbb ki kérnéd a hozzájárulásomat. Különleges

megbízólevelet fogsz tőlem kapni. Segíts Vargasnak számba venni, milyen veszteségeink vannak a kolónián, és tedd rendbe a könyveket.

– Szerinted mi lenne a megfelelő időpont az eljegyzés bejelentésére?

– Megbeszélted ezt már Brockkal?

– Még Vampoán. Ő Szent Iván napját javasolta.

Struannak hirtelen eszébe villant Scragger, és hogy mit mondott Vu Kokról: hogy Szent Iván éjszakáján meglepetésszerűen le lehetne rohanni Kemojnál. Tudta, nincs más választása: kénytelen hitelt adni Scragger szavának, le kell csapnia Vu Kokra. Vu Kok halála azt jelentené, hogy eggyel kevesebb veszély leselkedik Culumra. Vajon mi lesz a másik három félpénzzel? Vajon miféle machiavellisztikus kívánsággal állnak elő? És mikor? Az asztalán álló kalendáriumra nézett: június 15-6 van. Kilenc nap múlva Szent Iván. – Legyen Szent Ivánkor. De csak szűk körben. Csak családiában – tette hozzá szelíd iróniával.

– Már gondolkoztunk rajta, milyen nászajándékot szeretnénk kérni tőletek. Tess ötlete volt. – Culum egy papírlapot nyújtott át Struannak.

– Mi ez?

– Csak egy ünnepélyes fogadalom, hogy elfelejtitek a múltat, és barátok leszünk. Csupán a Brockok és a Struanok aláírása hiányzik róla.

– Már megkötöttem azt az egyetlen egyezséget, amire hajlandó vagyok ezzel a kettővel – adta vissza Struan a papírt, anélkül, hogy belenézett volna.

– Gorth hajlandó aláírni, és szerinte az apja is hajlandó lenne.

– Hogy Gorth aláírja, azt le merném fogadni. De Tyler nem fog aláírni semmiféle hasonló papírt.

– És ha mégis, akkor te is megteszed?

- Nem.
- Kérlek...
- Nem.
- Születendő gyerekeink mindkettőtök rokonai lesznek, és...
- Jól megfontoltam a gyerekek dolgát is, Culum – szakította félbe Struan. – És ezenkívül még sok egyebet is. Nagyon kétlem, hogy mire a gyerekeitek fölérnék ésszel, kicsodák is ők, egyáltalán lesz még anyai nagyapjuk és nagybátyjuk.

Culum az ajtóhoz lépett.

- Várj, Culum!
- Megadod azt a nászajándékot, amit kérünk tőled, amiért könyörgünk neked?
- Nem tehetem. Sosem tartanak be. Gorth és Brock minden vágya, hogy eltiporjon téged, és...

Culum bevágta maga mögött az ajtót. Struan töltött még egy pohár brandyt, aztán a kandallóba vágta a poharat.

Aznap éjjel Struan ébren hevert Mejmej mellett a baldachinos ágyban. A nyitott ablakokon át besütött a holdfény, a könnyű szellő üde, sós illatot hozott. Az ágyat körülfogó sűrű szövésű hálón kívül néhány moszkító kereste a benti táplálékhoz vezető rést. A legtöbb európaival ellentétben Struan mindig szúnyogháló alatt aludt. Még Zsin-kua tanácsolta neki, sok-sok évvel ezelőtt, mint olyan eszközt, amely hasznos az egészség megőrzésében.

Struan a maláriát hordozó éjszakai kigőzölgéseken rágódott; félt, hogy Mejmejjel együtt éppen most lélegzi be.

És Sarah miatt is aggódott. Amikor néhány órája beszélt vele, az asszony azt mondta neki: eltökélte, hogy az első hajóval hazamegy.

- Még nem vagy elég erős – mondta Struan. – És Lochlin se.

– Akkor is elmegyünk. Hajlandó vagy megtenni a szükséges előkészületeket, vagy magam teyem meg? Van másolatod Robb végrendeletéről?

– Van.

– Épp az imént olvastam át. Miért te kezeled az ő részesedését, és miért nem én?

– Mert ez nem nőknek való, Sarah. De nem kell aggódnod. Az utolsó pennyig megkapod, ami téged illet.

– Erről majd az ügyvédem gondoskodik, Tajpan.

Struan csak nehezen fojtotta el a dühét. – Ez most tájfunos időszak. Nem jó ilyenkor utazni. Várj őszig. Addigra mindketten erősebbek lesztek.

– Azonnal elmegyünk.

– Tégy, ahogy jónak látod.

Struan Szergejevnel is járt. Az orosz sebei begyulladtak, de nem üszkösödtek. Így hát volt remény. A herceg meglátogatása után visszament az irodájába, s levelet írt Longstaffnak, amelyben közölte, hogy tudomása szerint Vu Kok, a kalózvezér Szent Iván éjjelén Kemojban lesz, és néhány fregattnak kellene várni rá; megírta azt is, hogy jól ismeri ezeket a vizeket, s ha az admirális is úgy óhajtja, szívesen kalauzolja az expedíciót. A levelet eljuttatta Horatióhoz. Aztán, közvetlenül az előtt, hogy elindult volna haza, benéztek hozzá a hadsereg orvosai, és elmondták neki, többé semmi kétség: a Boldogság-völgyben dühöngő láz malária...

Nyugtalanul fészkelődött az ágyban.

– Akarsz játszani backgammont? – kérdezte Mejmej, aki ugyanolyan fáradt és álmatlan volt, mint Struan.

– Nem, kicsim, köszönöm. Te sem tudsz aludni?

– Én sem. Sebaj – felelte Mejmej. Aggódott a Tajpan miatt. És aggódott Mary Sinclair miatt is. Ma, kora délután, mielőtt még Struan visszatért, meglátogatta Mary, beszámolt neki a gyerekről s a

Macauban folytatott titkos életéről. Még Horatióról is. És Glessingről. – Bocsáss meg – mondta könnyek között. Mandarinnyelvjárásban beszélgettek, amit mindketten jobban szerettek, mint a kantonit. – Muszáj volt elmondanom valakinek. Nincs senki, akitől segítséget kérhetnék. Senki.

– Jól van, jól van, Mary, kedvesem – nyugtatgatta Mejmej. – Ne sírj. Először iszunk egy kis teát, aztán majd eldöntjük, mit tegyünk.

Megteáztak; Mejmejt elképesztették a barbárok és az a mód, ahogy az életet és a nemiséget szemlélték. – Milyen segítségre van szükséged?

– Olyan segítségre, hogy... megszabaduljak a gyerektől. Istenem... már kezd mutatkozni.

– De hát miért nem szóltál nekem már néhány héttel ezelőtt?

– Nem volt hozzá bátorságom. Ha nem csikartam volna ki Horatiótól a beleegyezést, még mindig nem volna. Most viszont... Mit tehetek?

– Mióta vagy terhes?

– Legalább három hónapja... Talán egy héttel kevesebb.

– Hát ez nem jó, Mary. Két hónapon túl már nagyon veszélyes. – Mejmej fontolóra vette, milyen gyakorlati megoldásai lehetnek Mary problémájának, s végiggondolta az ezekkel járó veszélyeket. – Elküldöm Ah Szamot a Tajpingsanba. Úgy hallottam, van ott egy füvesasszony, aki talán tud segíteni rajtad. Tudod, hogy nagyon veszélyes lehet?

– Igen. De ha tudsz segíteni, én bármit megteszek. Bármit.

– Te a barátnőm vagy. A barátoknak segíteniük kell egymást. De erről soha senkinek nem szabad beszélned.

– Esküszöm, hogy így lesz.

– Ha megkapom a füveket, elküldöm Ah Szamot a szolgálódhoz, Ah Tathoz. Megbizol abban a lányban?

- Igen.
- Mikor van a születésnapod?
- Miért kérdezed?
- A csillagjósnek ki kell választani a megfelelő napot a gyógyszerek bevételére.

Mary megmondta neki születésének napját és óráját.

– És hol fogod bevenni a medicinát? A szállodában nem lehet... és itt sem. Napokig tarthat, mire rendbejössz utána.

– Macauban. Elmegyek Macauba. A... saját házamba. Ott biztonságban leszek. Igen, ott biztonságban leszek.

– Ezek a medicinák nem mindig segítenek, kedvesem. És a hatásuk mindig nagyon kellemetlen.

– Nem félek. Segíteni fog. Muszáj hogy sikerüljön – felelte Mary.

Mejmej forgolódni kezdett az ágyban.

– Mi baj? – kérdezte Struan.

– Semmi. Csak a magzat megmozdult.

Struan az asszony enyhén domborodó hasára fektette a tenyerét.

– Azt hiszem, nem ártana, ha megnéznénk egy orvossal.

– Nem, Tajpan, köszönöm. Nincs szükségem azokra a barbár ördögökre. Ebben a dologban én mindig kínai maradok.

Mejmej a hátára fordult; örült a gyerekének, sajnálta Maryt. – Mary rosszul néz ki, ugye? – kérdezte tapogatózóan.

– Eléggé. Az a lány forgat valamit a fejében. Nem mondta el neked, hogy mit?

Mejmej nem akart hazudni, de nem szívesen árult volna el olyasmit, ami nem tartozott Struanra. – Azt hiszem, csak aggódik bátyja miatt.

– Miért, mi van vele?

– Mary azt mondta, ő akar férjhez menni ahhoz a Glessinghez.

– Vagy úgy... – Struan eddig is tudta, hogy Mary tulajdonképpen azért látogatta meg őket, mert Mejmejjel akart beszélni, és nem vele. Ő maga nem is igen beszélt a lánnyal, mint hogy megköszönte neki, hogy elvitte a gyerekeket Macauba. – Gondolom, Horatio nem akar beleegyezni, és Mary azt szeretné, ha beszélne a bátyjával. Ezért jött?

– Nem. A bátyja beleegyezett – felelte Mejmej.

– Ez meglep.

– Miért? Ez a Glessing rossz ember?

– Nem rossz, kicsim. Egyszerűen csak arról van szó, hogy Mary meg Horatio évek óta nagyon közel áll egymáshoz. Horatio nagyon magányosnak fogja itt érezni magát Mary nélkül. – Struan azon tűnődött, hogy vajon mit szólna hozzá Mejmej, ha tudomást szerezne Mary titkos macaui házaról. – Mary valószínűleg azért van ilyen rossz bőrben, mert aggódik Horatio miatt.

Mejmej nem szólt semmit, csak szomorúan ingatta a fejét, hogy mennyi gonddal jár a férfiak és nők kapcsolata. – Hogy vannak az ifjú szerelmesek? – kérdezte, megpróbálva kitapintani, mi is idegesíti valójában a Tajpant.

– Jól – felelte Struan. Sosem említette Mejmejnek, mit mondtak egymásnak Brockkal.

– Eldöntöted már, mit csinálsz ördögi láz ellen?

– Még nem. Szerintem vissza kellene menned Macauba.

– Igen, Tajpan. De csak azután, hogy döntöttél, mi legyen Hongkonggal.

– Itt veszélyes. Nem szeretném, ha bármi bajod esne.

– Zsosz – vont vállat Mejmej. – Persze feng-sujunk nagyon rettenetes rossz. – Struan mellére tette a kezét, simogatni kezdte, majd gyengéden megcsókolta. – Egyszer mondtad nekem, három dolgot kell tenned, mielőtt elhatározod, ki legyen neked tajtaj. Kettőt tudok. Mi volt harmadik?

– Hogy biztos kezekben tudjam a Nemes Házat – válaszolta Struan. Aztán beszámolt Mejmejnek, mit mondott neki Brock, és hogy miről vitatkozott ma Culummal.

Mejmej sokáig hallgatott, átgondolta a harmadik feltétellel kapcsolatos problémákat. Aztán, mivel a megoldás oly könnyű volt, mélyen a szívébe zárta, és ártatlan hangon megszólalt: – Én mondtam, hogy segítek neked első kettőben, és fogok gondolkodni harmadikról. Ez a harmadik túl nehéz nekem. Szeretnék segíteni nagyon, de nem tudok.

– Hát igen... – mondta Struan. – Nem tudom, mit tegyek. Legalábbis – tette hozzá – én csak egyetlen megoldást tudok.

– A gyilkolás nem bölcs megoldás – szögezte le Mejmej. – Nagyon ostobán veszélyes. Brockék számítani fognak rá. Mindenki számítani fog rá. És te kockáztatod rettenetes törvényeteknek bosszúját, amely ostobán azt mondja: szemet szemért, még akkor is, ha az a szem egy örült bolondé volt. Nem szabad megtened, Tajpan. Továbbá tanácsolom, add fiadnak és új lányodnak az ajándékot, amit kérnek.

– A mindenségit, ezt nem tehetem! Ezzel magam vágnám el Culum torkát!

– Én akkor is ezt tanácsolom. És még azt is, hogy fantasztikusan azonnal házasodjanak össze.

– Ez szóba sem jöhet! – robbant ki Struan. – Rettentő ízléstelen dolog lenne, megsértenénk Robb emlékét.

– Én szívemből egyetértek veled, Tajpan – mondta Mejmej. – De én azt hiszem, emlékszem egy barbár szokásra, ami ez egyszer követi bölcs kínai szokást: a lány költözik férje házába. Nem fordítva, hallod-e? Ezért minél azonnalabb kikerül Brock lány Gorth keze alól, annál hamarabb megszabadul a lány Brock család keze alól.

– Micsoda?

– Igen, micsoda! Miért ilyen bolond fiadnak feje? Őneki fantasztikusan nagyon szüksége van ágyba vinni azt a lányt. – Mejmej hangja felerősödött, Struan felült az ágyban. – Mostan pedig

te ne csinálj nekem vitatkozást, mindenségit, hanem figyelj rám, aztán én is fogok figyelni rád szorgalmasan. Te fiad azért örült bolond, mert szegény fiú fázik, fáradt, és asszony nélkül fekszik éjszaka. Ez így van. Miért nem beszélsz nyíltan, hallod-e? Én mondom nyíltan. Fiú fantasztikusan tüzes. Ezért ő fogja hallgatni tátott szájjal mindent, ami örültséget Gorth beszél neki. Ő helyébe én is ezt tenném, mert bátynak hatalma van húga felett! De ha te hagyod fiadnak, Culumnak elvenni azt a lányt, akkor fog ő azután hallgatni egyik istenverte óra másik után lánynak bátyját? Nem fog, az istenfáját! Fog tölteni minden percet ágyban, csinál tili-toll, kifárasztja magát, csinál gyerekeket, és nem hagyja, hogy beleszólj te, Brock vagy Gorth! – Kedvesen Struanra nézett. – Nem?

– De – felelte Struan. – Imádom azt a csavaros eszedet.

– Te azért szeretsz engem, mert megörülsz értem. De most aludj, aludj, ameddig bírsz. – Mejmej nevetett, nagyon elégedett volt önmagával. – Aztán: kezd el *nekik* építeni az ő házukat. Holnap. Ottan bújhatnak össze, lehetnek távol fenkuaj Gorthtól. Lány fiatal, he? Akkor saját házára gondolás fantasztikusan elfoglalja fejét. Ez fogja dühíteni Brockokat, és kezdenek töprengeni, milyen legyen ház, meg ilyeneken, ez viszont fogja feldühíteni lányt, és hozza közelebb tehozzád, aki adsz neki házat. Gorth pedig fogja teljesen ellenezni gyors házasságot, ezzel viszont fordítja maga ellen Culumot, aki már alig bírja... hogy is mondják...? – Tűrültetni magát.

– Türtőztetni magát. – Struan kedvtelve magához ölelte Mejmejt. – Fantasztikus vagy! Erre magam is gondolhattam volna. A jövő héten megint lesz földárverés. Veszek neked egy tengerparti telket. Amiért ilyen bölcs vagy.

– Hah! – kiáltotta haragosan Mejmej. – Te hiszed, hogy én védem uramat koszos hongkongi földért? Egy nyomorúságos városi telekért? Ezüsttaelekért? Jade-kövekért? Mit gondolsz, kicsoda felbecsülhetetlen értékű Csung Mejmej, hallod-e? Kutyáknak való ócska cobák?

Csak mondta, mondta, s csak vonakodva tűrte, hogy Struan megbékítse; büszke volt rá, hogy Struan megértette, milyen értéket jelent a föld egy civilizált ember, vagyis egy kínai szemében; hálás volt a Tajpannak, amiért az azzal, hogy úgy tett, mintha nem tudná, mekkora örömet szerzett neki, ennyi arcot ad neki.

Csend volt a szobában, csupán a moszkító halk zümmögése hallatszott.

Mejmej odafészkelte magát Struanhoz, s a harmadik feltétel megoldásán kezdte törni a fejét. Elhatározta, hogy mandarinul fog gondolkodni, mert nem ismer elég angol szót, s nem ismeri a pontos jelentésárnyalatukat. Itt van például mindjárt az „árnyalat”. Hogy mondják ezt a barbárok nyelvén? Vagy azt, hogy „fortély”? Márpedig a harmadik feltétel megoldása megkívánja a kínai gondolkodás árnyaltságát és a tökéletes fortélyokat.

A megoldás nevetségesen egyszerű, gondolta jókedvűen. Meg kell ölni Gortht. Meg kell öletni, méghozzá úgy, hogy mindenki azt higgye: rablók vagy kalózok voltak a gyilkosai. Ha ezt sikerül titokban véghezvinni, a Tajpant fenyegető veszélyek száma eggyel kevesebb lesz; Culum is mentesül egy kockázattól, amellyel a jövőben nyilvánvalóan szembe kellene néznie; az öreg Brock pedig nem tehetne semmit, mert kötné a kezét az az elképesztő és hihetetlen véglegesség, amellyel a barbárok tekintenek a „szent” eskükre. Mindazonáltal nem lesz veszélytelen dolog. Nagyon óvatosnak kell lennem. Mert ha a Tajpan rájön, odaállít engem valamelyik barbár bíró, valószínűleg az elé az undorító Mauss elé. És a Tajpan megvádolna engem – még engem is, imádott ágyasát.

Mennyi időbe, mennyi tanulásba került, hogy elsajátítsam a nyelvüket, hogy megpróbáljam megérteni őket... S még most, ennyi év után is vannak bizonyos barbár magatartásformák, amelyek egyszerűen meghaladják a felfogóképességemet. Milyen nevetséges is, hogy egyazon törvény vonatkozik mindenkire – szegényre és gazdagra egyaránt. Mi értelme így azért dolgozni és küszködni, hogy az ember gazdag és hatalmas legyen?

Nos hát, mi volna a legcélszerűbb módja? – kérdezte magában. Alig tudok valamit az emberölésről. Hogyan? Hol? Mikor?

Egész éjszaka nem hunyta le a szemét. Hajnalodott már, mire eldöntötte, mi lesz a legjobb módszer. Akkor édesdeden elaludt.

Szent Iván napjára a Boldogság-völgyet teljesen hatalmába kerítette a kétségbeesés. A malária tovább terjedt, de a terjedésében nem volt semmi szabályszerűség. Az ugyanazon fedél alatt élők közül nem mindenki kapta el. És nem érintette a kór egy adott körzet minden egyes házát sem.

A kulik nem voltak hajlandók a Boldogság-völgybe betenni a lábukat, amíg magasan nem állt a nap, s még sötétedés előtt visszatértek a Tajpingsanba. Se Struan, se Brock, se a többi kereskedő nem tudta, mitévő legyen. Nem tehettek semmit, legfeljebb elköltözhetnek, de ez katasztrófát jelentett volna. Az itt maradás még ennél is rosszabbal fenyegetett.

Sokan állították ugyan, hogy nem a szennyezett talaj és a fertőzött éjszakai levegő terjeszti a maláriát, de ezzel szemben csak azok betegedtek meg, akik a völgyben töltötték az éjszakát. Az istenfélőknek ugyanaz volt a véleményük, mint Culumnak: a láz Isten büntetése. Kettőzött buzgalommal fohászkodtak a Mindenhatóhoz, hogy oltalmazza őket; az istentelenek – jóllehet ők sem félték kevésbé – a vállukat vonogatták, és azt mondták: „Zsosz.” A hajók felé tartó családok kezdetben vékony erecskéje hamarosan folyammá duzzadt, és Queen's Town kísértetvárossá változott.

Longstaff nem ijedt meg a katasztrófától. Előző este tért vissza zászlóshajóján Kantonból, csak úgy sugárzott a büszkeségtől. A hajón lakott, nem állt szándékában a Boldogság-völgyben építkezni, és tudta, hogy a fedélzeten nem fenyegetik a mérgező éjszakai kigőzölgések.

Mindent elért, amit el szeretett volna érni – még többet is.

A Kanton körülvételére indított hadművelet másodnapján teljes egészében kifizették neki a hatmillió taeles hadisarcot, mire lefújta a

támadást. Ezzel szemben parancsot adott arra, hogy a flotta és a katonaság haladéktalanul tegye meg az előkészületeket az észak felé indítandó, eredetileg is tervbe vett hadjáratra. És ez a hadjárat csak akkor ér majd véget, ha ratifikálták az egyezményt. Néhány héten belül megérkezik Indiából az ígért erősítés. Akkor pedig az armada ismét felhajózik északra, a Pejhóhoz – Pekinghez –, és a Kelet egyszer és mindenkorra megnyílik előttük.

– De úgy ám – nevetett Longstaff. Egyedül volt kajütjében, a H. M. S. *Vengeance*-ön, s kezében egy tükörrel önmagát csodálta. – Hát te csakugyan nagyon okos ember vagy, kedves barátocskám – mondta. – De úgy ám. Még a Tajpánál is okosabb, pedig ő maga a megtestesült okosság. – Letette a tükröt, kölnvizet vett elő, bedörzsölte az arcát, majd zsebórájára pillantott. Struan perceken belül várható. – De még ha így áll is a helyzet, akkor sem árt, ha a jobb kezed nem tudja, mit csinál a bal. He? – röhögött fel diadalmasan.

Alig akarta elhinni, hogy ilyen könnyen szert tudott tenni a teamagvakra. Pontosabban, figyelmeztette magát elégedetten, *Horatio* tett szert rájuk. Csak azt tudnám, miért van úgy oda ez az ember amiatt, hogy a húga férjhez akar menni Glessinghez. Én azt hittem, kitűnő parti a lány számára. Végére is Mary tulajdonképpen csak egy szürke kis veréb – bár azt meg kell adni, hogy a bálban meglepően szép volt. Hihetetlen szerencse, hogy *Horatio* utálja Glessinget, nemdebár? Az is óriási szerencse, hogy ez az ember mindig gyűlölte az ópiumot. És átkozottul okosan jártam el, amikor a fülébe tettem a bogarat – orra elé lógattam a horgot, amelyen Glessing áthelyezése a csali.

– Szavamra, *Horatio* – mondta egy héttel ezelőtt Kantonban –, átkozott egy ügylet ez az ópiumkereskedelem, nemdebár? És az egész azért van, mert ezüsttel kell fizetnünk a teáért. Kár, hogy Brit-Indiában nem terem, nemdebár? Akkor nem volna szükség ópiumra. Egyszerűen törvényen kívül helyeznénk, s külön dolgokat tartogatnánk a hitetlenek számára, nemdebár? A helyett az átkozott

drog helyett a jóság magvait ültethetnénk el közöttük. Akkor a flotta hazamehetne, mi pedig békében és nyugalomban élnénk, míg világ a világ.

Két nap se telt el, amikor Horatio félrevonta Longstaffot, s izgatottan kifejtette előtte az ötletet, amely szerint teamagvakat kellene szerezni a kínaiaktól, s aztán Indiába kellene küldeni. Longstaff kellő mértékben csodálkozott a dolgon, de aztán hagyta, hadd győzze meg Horatio az elgondolás nagyszerűségéről.

– De Horatio! Honnan a csudából szerez magvakat?

– A tervem a következő, excellenciás uram: négyszemközt beszélek Csing-szo alkirályal. Megmondom neki, hogy ön szenvedélyes kertész, s a fejébe vette, hogy Hongkongból virágoskertet varázsol. Kérek tőle ötven font epermagot, ugyanannyi gyapotmagvat, rizspalántát, kaméliát meg mindenféle egyéb virágot, na és persze különféle fajta teamagvakat, így nem fog felfigyelni a teára.

– De az alkirály nagyon okos ember, Horatio. Tudnia kell, hogy ezekből a növényekből csak igen kevés ered meg Hongkongon, már ha bármi is megered egyáltalán.

– Persze hogy tudja. De ezt ő csak a barbárok ostobaságaként fogja elkönyvelni. – Horatio magánkívül volt az izgatottságtól.

– És arra hogyan fogja rávenni, hogy mindezt tartsa titokban? Csing-szo el fogja mondani a mandarinoknak vagy a Ko-hongnak, azok pedig nyilván elmondják majd a kereskedőknek. Maga is tudja, hogy azok az átkozott kalózok eget-földet megmozgatnának, csak hogy keresztülhúzzák a tervét. Nyilván rájönnek, mi a szándéka. No és mi lesz a Tajpannal? Azt nyilván ön is tudja, hogy ha ez a terv megvalósul, Mr. Struan búcsút mondhat ennek az üzletágnak.

– Mr. Struan így is elég gazdag, excellenciás uram. Végre el kell már taposnunk ezt az ördögi ópiumot. Ez kötelességünk.

– Igen. De mind a kínaiak, mind az európaiak könyörtelenül elleneznék ezt a tervet. Ha pedig Csing-szo rájön, hogy maga mit

forogat a fejében, márpedig erre okvetlenül rájön... Nem, azt hiszem, jobb, ha meg sem említi neki azokat a magvakat.

Horatio gondolkozott egy percig, majd így szólt: – Ez igaz. De ha azt mondanám neki, hogy viszonzásul a szívességéért – mivel én csak önt, a munkaadómat szeretném meglepni ezzel az ajándékkal –, nos, én e szívességért cserébe hajlandó volnék szemet hunyni afölött, ha az ezüstöt tartalmazó ládák átvételekor eggyel kevesebbet számlálnék? Ebben az esetben biztos, hogy nem beszélne róla senkinek.

– Mennyit ér egy ilyen láda ezüst?

– Negyvenezer ezüsttaelt.

– Ez az ezüst azonban őfelsége kincstárának a tulajdona, Horatio.

– Természetesen. Ezért amikor ön tárgyal velük, mint „magánember” felszólítja őket, hogy a sarcon felül adjanak még egy „nem hivatalos” ládát is – így a Korona nem szenved veszteséget. A magvakat ön ajándékba adja Őfelsége kormányának, uram. Megtiszteltetés lenne számomra, uram, ha a későbbiek során majd azt mondaná, hogy az ön ötlete volt. Mint ahogy nyilvánvalóan az is volt. Ön mondott valamit, ami kiváltotta belőlem ezt az ötletet. És az érdem jog szerint is önt illeti, elvégre ön a teljhatalmú megbízott.

– De ha a terve sikerül, azzal nemcsak a Kína-járókat teszi tönkre, hanem önmagát is. Ennek nincs értelme.

– Az ópium rettenetes mértékű, uram. Vele szemben minden kockázatvállalás jogos. Ami pedig az én munkámat illeti, az az ön sikereitől függ és nem az ópiumtól.

– Ha ez a terv beválk, akkor Hongkong legalapvetőbb bevételi forrását is elapasztjuk.

– Sok évig eltart, mire a tea valahol máshol fejlődésnek indul. Amíg ön itt lesz, uram, Hongkongot semmi sem fenyegeti: Hongkong még sokáig az ázsiai kereskedelem központja marad. Azt pedig senki se tudja, mit hoznak az évek.

– Ezek szerint, ha jól értem magát, azt szeretné, ha felvenném a kapcsolatot az indiai alkirállyal annak érdekében, hogy vizsgálja meg, milyen lehetőségek vannak arrafelé a tea termesztésére?

– Ki lenne az, ha nem ön, aki magát az ötletet is fölvetette, ki más lenne képes a tökéletes megoldásig végigvinni ezt az elképzelést?

Longstaff nagy kelletlenül hagyta magát meggyőzni, majd figyelmeztette Horatiót, hogy a dolognak a legnagyobb titokban kell maradnia.

Horatio rögtön másnap jelentkezett. – Csing-szo beleegyezett! – közölte boldogan. – Azt mondta, hogy hat-nyolc héten belül elküldi a magvakat Hongkongra. Most már ahhoz, hogy minden tökéletesen rendben legyen, számomra nem hiányzik más, mint hogy Glessinget azonnal hazarendeljék. Szerintem Mary egyszerűen csak belehabarodott. Nagy kár, hogy nincs még egy-két éve Marynek, hogy teljesen megbizonyosodhatna felőle, hogy voltaképpen mit is akar... Egy-két olyan éve, amikor nem zavarja meg a Glessinggel való mindennapos találkozás...

Longstaff ismét kuncogni kezdett: eszébe jutott a fiatalember átlátszó ravaszkodása. Lekefélte a haját, kinyitotta a kabin ajtaját, és átment a térképszobába. Kinyitotta a széfjét, s addig kotorászott a papírok között, míg meg nem találta azt a levelet, amit Horatio fordított le neki hetekkel ezelőtt. – Erre már nincs szükség – mondta hangosan. Összetépte a levelet, kihajolt a kajütblakon, a vízbe szórta a papírfecniket, s nézte, hogy süllyednek el.

Lehet, hogy haza kellene küldeni Glessinget. Az a lány még kiskorú, Horatio pedig nagyon kényes helyzetben van. Nos, majd még gondolkodom rajta. Majd ha a magvak már úton lesznek India felé.

Észrevette Struan közelgő nagycsónakját. Struan szomorúan ült a csónak közepén. A Tajpan komorságáról Longstaffnak a malária jutott az eszébe. Ez ellen meg mi az ördögöt fogunk tenni, he? Ez a malária tönkreteszi az egész hongkongi stratégiánkat, nemdebár?

Struan a tatépítmény ablakain bámult kifelé, s türelmesen várta, hogy Longstaff befejezze.

– Szavamra, Dirk, szinte úgy festett a helyzet, mintha Csing-szo előre tudta volna, hogy hatmillió taelt fogunk követelni. Pillanatokon belül előteremtették. Az utolsó pennyig. Szinte bocsánatot kért a kolónia feldúlásáért. Azt mondta, hogy azoknak az átkozott anarchistáknak a műve volt – a háromszögeseké. Alapos vizsgálatot rendelt el, s bízok benne, hogy egyszer és mindenkorra el tudja taposni őket. Úgy rémlik, a kezébe került az egyik vezetőjük. És ha ő nem tud kiszedni valamit abból az emberből, akkor senki se tud. Megígérte, hogy amint tudomására jut az itteni háromszögesek neve, azonnal tudatja velem.

Struan hátat fordított az ablakoknak, és leült egy alacsony bőrszékre. – Ez remek, Will. Figyelemre méltó, amit elért. Figyelemre méltó.

Longstaff nagyon boldog volt. – Meg kell mondanom, terv szerint mentek a dolgok. Most jut eszembe: az az információ, amit arról a kalózvezérről, Vu Kokról küldött nekem. Én jobban szerettem volna, ha maga vezeti a flottát, de az admirális hajthatatlan volt. Ő maga ment.

– Ehhez joga van. Reméljük, hogy jó munkát végez ma éjjel. Nyugodtabb lenne az álmom, ha az az ördögfattyú Vu Kok a tenger fenekére kerülne.

– Magam is örülnék neki.

– Most már nincs egyéb dolga, Will, mint hogy megmentse Hongkongot – mondta Struan, s magában ismét elmormolt egy fohászt: arra akarta rávenni Longstaff öt, hogy vigye keresztül azt a tervet, amit végül kiagyalt, az egyetlen módját annak, hogy megmentse mindnyájuk bőrét. – Ön az egyetlen, aki erre képes. Szerintem tanácsos lenne, ha elrendelné a Boldogság-völgy azonnali

kiürítését.

– Az isten szerelmére, Dirk! – kiáltott fel Longstaff. – Ha ezt megteszem... ez egyet jelent Hongkong kiürítésével!

– Queen's Townban malária dúl. Legalábbis a Boldogság-völgyben. Tehát ki kell üríteni.

Longstaff reszkető kézzel egy csipet tubákot tömött az orrába. – Nem rendelhetem el a kiürítést. Én lennék a felelős minden veszteségért.

– Igen. De ön úgy döntött, hogy azt a hatmillió taelt arra fogja felhasználni, hogy mindenkit kártalanítson.

– Magasságos ég! Ezt nem tehetem! – tört ki Longstaff. – Az ezüst a Koronáé. Csak a Korona – kizárólag a Korona – határozhat afelől, hogy mi legyen a sorsa.

– Ön úgy döntött, hogy Hongkong megéri ezt a kockázatot. Azt is tudja, hogy gyorsan kell cselekednie. Ez a gesztus méltó egy kormányzóhoz.

– De ezt nem tehetem, Dirk! Ez képtelenség. Lehetetlen! Struan odament a pohárszékhez, és kitöltött két pohár sherryt. – Az ön egész jövője ezen áll.

– He? Ezen? Hogyhogy?

Struan átnyújtotta neki az egyik poharat. – Az udvarnál az ön reputációja Hongkonghoz kötődik. Az ön egész ázsiai politikája – amely egyet jelent a Korona ázsiai politikájával – Hongkongra koncentrálódik. Még hozzá helyesen. Egy biztonságos Hongkong nélkül az őfelségét képviselő kormányzó képtelen volna úgy uralni Ázsiát, ahogyan kell. Az itt épült város nélkül nincs biztonságban se ön, se a Korona. A Boldogság-völgy halott, ezért egy másik várost kell építenünk, még hozzá gyorsan. – Struan belekóstolt a sherrybe. – Ha ön haladéktalanul kártalanítja mindazokat, akik itt építkeztek, ezzel nyomban helyreálhítja a bizalmat. Az összes kereskedő versengve fogja támogatni önt, amire a jövőben szüksége lesz. Ne felejtse el, Will, a kereskedők közül soknak jelentős befolyása van az

udvarnál. Ez olyan gesztus, ami méltó önhöz. Egyébként pedig a kártalanítást voltaképpen úgylát a kínaiak fizetik.

– Nem értem.

– Három hónapon belül ön Peking kapuinál áll, egy győzhetetlen haderő parancsnokaként. Az expedíció költsége, mondjuk, négymillió. Ehhez vegyük hozzá azt a hatmilliót, amit a kolónián okozott kárért kapunk. Ez tízmillió. Maga azonban tizennégy milliót fog kérni, ami jóvátételnek nem is túl sok. Az extra négymillió lesz az alapja az ön hongkongi kormányzósági kincstárának – ilyenformán ez lesz a birodalom legnagyobb kolóniai kincstára. Ám ön valójában tizennégy helyett húszmilliót fog követelni: a „terven felüli” hatmillió fedezi azt az összeget, amit ön – igen bölcsen – a Korona nevében „befektetett” Hongkongba. Ne felejtse el, hogy biztonságos bázis nélkül *nem kockáztathatja meg* a Peking elleni támadást. Egy szilárd lábakon álló Hongkong nélkül Anglia Ázsiában halottnak tekinthető. Szilárd lábakon álló Hongkong nélkül ön is halott. Maga most egész Anglia jövőjét tartja szem előtt, Will. Ilyen egyszerű.

Struan érezte, hogy Longstaff lázas sietséggel latolgatja a lehetőségeket. Ez volt az egyetlen megoldás. Az egyetlen megoldás, amelynek révén megmenthetik arcukat és a szigetet. Abban a pillanatban, amikor látta, hogy Longstaff szóra nyitja a száját, megszólalt: – Még valamit szeretnék mondani, Will. A pénz legnagyobb részét azonnal visszakapja.

– He?

– Ön most nyomban földárverést rendez. Az emberek őrjöngve fognak licitálni az új telkekre. És hová folyik be az a pénz? Az ön kormányzói kincstárába. Ön mindenképpen nyer. A föld, amit elad, nem kerül semmibe. Azt ön is tudja, milyen rettentő nagy szüksége van a pénzre a sok kormányzói gond megoldásához – a fizetések, a rendőrség, a kormányzói palota, utak, bíróságok, kikötőhelyek, és még ezernyi más dolog, és ezeket természetesen nem fedezheti a hadisarcból. Szerintem ez államférfihoz méltó mestervágás lenne.

Most kell döntenie, mert arra nyilvánvalóan nincs mód, hogy várjunk hat hónapig, amíg a levél elmegy Londonba, majd megjön a nyilvánvalóan jóváhagyó válasz. Ön megmenti Hongkongot, még hozzá úgy, hogy semmibe se kerül. És a legfontosabb: kerek perec értésére adja Szergejevnek, hogy Anglia úgy tervezi, örök időkre itt marad Ázsiában. Szavamra, Will, szerintem az egész kabinetre nagy hatással lesz az éleslátása. És a királynőre is. És az ilyesmivel örökre szóló elismerés jár.

Nyolcat kongattak. Longstaff elővette a zsebóráját. Késett a szerkezet: tizenkettőre állította a mutatókat, s közben azon gondolkozott, talál-e valamilyen rést Struan érvelésén. Nincs ebben hiba, mondta magában. Kellemetlen érzéssel gondolt arra: ha a Tajpan nem áll elő a tervvel, semmit sem tett volna a láz ellen. Kivéve azt az egyet, hogy ő maga nem megy a völgybe, és reménykedik, hogy majd csak akad rá valamilyen orvosság. A járvány őt is kizökkentette nyugalmából, de hát még így is fontosabb volt, hogy előbb megnyerjék a Kanton ellen vívott háborút.

Igen: az érvelés hibátlan. A mindenségit: csaknem veszélybe sodortam egy ragyogó karriert. A terv megvalósítása nyilvánvalóan meghaladja azoknak az utasításoknak a körét, amelyekkel ideküldtek, viszont a kormányzóknak és a teljhatalmú megbízottaknak vannak bizonyos íratlan jogköreik is, s ez itt most szükséghelyzet. Nem várhatunk a jövő évig, hogy őfelsége akaratát beleplántáljuk a hitetlenek fejébe. Erről szó sem lehet. Ami pedig a teamagvakkal kapcsolatos elképzelést illeti: szépen beleillik a tervbe, s olyan mértékű előrelátásról tanúskodik, ami még a Tajpanét is meghaladja.

Longstaff rettenetes erejű késztetést érzett, hogy beszámoljon Struannak a magokról. De uralkodott magán. – Azt hiszem, igaza van. Azonnal kihirdettetem a rendeletet.

– És mi volna, ha még előtte, a holnapi nap folyamán tartana egy tájékoztatást a tajpanoknak? Adjon nekik két napot, hogy bemutathassák az építkezés és a telek költségeit tanúsító számláikat

a kincstárnokának. Az új árverést mához egy hétre tűzze ki, így marad ideje, hogy fölméresse a földeket. Gondolom, az új város helyét a Glessing-fok közelében kívánja kitűzni.

– Igen. Pontosan így gondoltam. Az lesz a legjobb hely. Végére is már régen számításba vettük. – Longstaff fölállt, töltött magának még egy sherryt, majd megrángatta a csengőzsinórt. – Mint mindig, most is nagyon örültem a tanácsának, Dirk. Természetesen itt marad ebédre.

– Azt hiszem, jobb, ha megyek. Sarah holnap a *Calcutta Maharajah*-val elindul haza, és addig még sok a tennivaló.

– Rettenetes csapás. Mármost Robb meg a sógornője esete.

Kinyílt az ajtó. – Parancsoljon, uram – mondta az őrtiszt.

– Kérdezze meg a tábornokot, volna-e kedve velem ebédelni.

– Igenis, uram. Bocsánatát kérem, de Mrs. Quance várja, hogy beszélhessen önnel. És Mr. Quance. Rajtuk kívül még itt vannak ezek is – nyújtott át Longstaffnak egy névsort –, akik mind kihallgatást kérnek öntől. Mondjam meg Mrs. Quance-nek, hogy nem ér rá?

– Nem. Jobb, ha most fogadom. Kérem, ne menjen el még, Dirk. Azt hiszem, szükségem lesz az erkölcsi támogatására.

Maureen Quance határozott léptekkel benyitott, Aristotle követte; élettelen szeme karikás volt. Nem volt most több, mint egy szürke, vékony emberke. Még a ruhája is piszkos és színtelen volt.

– Jó reggelt, Mrs. Quance – mondta Longstaff.

– A szentek oltalmazták meg excellenciádat ezen a gyászos napon.

– Jó reggelt, excellenciás uram – mondta alig hallható hangon Aristotle, a kajüt padlójára szegezett szemmel.

– Jó napot, Tajpan – mondta Maureen. – Magának Szent Patricknak a segedelmével néhány napon belül rendezzük a számláit.

– Nem sürgős. Jó reggelt, Aristotle.

Aristotle Quance lassan Struanra emelte a tekintetét. Láta Struan arcán a megértést, s könnybe lábadt a szeme. – Ez a nő összetörte az összes ecsetemet – mondta elfúló hangon. – Ma reggel. Mindet. És... és a tengerbe dobta a festményeimet.

– Pontosan ez az, amiért idejöttünk önhöz, excellenciás uram – szólt erős hangon Maureen. – Mr. Quance végre-valahára elhatározta, hogy fölhagy evvel az ostoba pingálgatással. Szeretne valami rendes, állandó munkánál kikötni. És e miatt a munka miatt jöttünk önhöz, excellenciás uram. – A férjére pillantott, és elkomorult az arca. – Teljesen mindegy, hogy milyen munka, csak állandó legyen, és tisztességesen jövedelmezzen. – Visszafordult Longstaffhoz: – Talán valami rendesebb irodai munka. Szegény Mr. Quance-nek nincs valami nagy gyakorlata.

– Szóval hát... nos... ezt kívánja, Aristotle?

– Eltörte az ecseteimet – felelte elkeseredetten Quance. – Ez volt mindenem: a festményeim és az ecseteim.

– Megegyeztünk, édes fiam, nem? Megesküdtél mindenre, ami szent, he? Nincs több pingálás. Állandó munkát vállalsz, teljesíted a családod iránti kötelességet, és nincs több kóklerkedés.

– Igen – felelte tompán Quance.

– Öröömre szolgálna, Mrs. Quance, ha elfogadnák az ajánlatomat – vágott közbe Struan. – Szükségem van egy irodistára. Heti tizenöt shillinget fizetek. Ezenfelül rendelkezésükre bocsátom egy évre jelenlegi szállásukat az állóhajón. Utána maguk gondoskodnak szállásról.

– A szentek vegyék oltalmukba, Tajpan. Köszönd meg szépen a Tajpannak – mondta Maureen.

– Köszönöm, Tajpan.

– Holnap reggel hétre legyen az irodában, Aristotle. Pontosan.

– Ott lesz, Tajpan, efelől nyugodt lehet. Szent Péter áldása kísérje

lépteit, amiért ilyen nehéz időkben gondoskodik egy szerencsétlen asszonyról és éhezõ gyerekeirõl. Isten velük.

Elmentek. Longstaff töltött magának egy nagy pohárral. – Jóságos ég... Ezt azért nem hittem volna. Szegény, szerencsétlen Aristotle... Tényleg irodistát csinál Aristotle Quance-ból, Dirk?

– Igen. Jobb, ha én teszem, mintha valaki más. Szükségem van a munkaerõre. – Struan föltette a kalapját, és nagyon elégedett volt magával. – Én nem vagyok az az ember, aki beleavatkozik egy férj és egy feleség vitáiba. De egy olyan nõszemély, aki ezt teszi Aristotle-lal, nem méltó a „feleség” névre, az istenfáját!

Longstaff váratlanul elmosolyodott. – Ha ez segít, a rendelkezésére bocsátok egy hadihajót. Ezenfelül Ófelsége kormányának valamennyi eszköze a rendelkezésére áll.

Struan a partra sietett. Odaintett egy csukott hordszéket, s megmondta a kulinak, hová vigye.

– Te vár, értesz? – mondta a kínainak, miután megérkeztek.

– Értesz, uram.

Struan a meglepett portás mellett belépett a ház elõcsarnokába. A padlót szõnyegek borították; széles szófák, kézzel festett vászonfüggönyök, csecsebecsék uralták a helyiség összképét, amelynek túlsó oldala felõl most ruhasuhogás, majd léptek zaja hallatszott. A gyöngyfüggöny mögül egy apró termetû, idõs hölgy lépett ki. Tiszta, vasalt ruhát viselt, szemüvege mögött nagy szemek csillogtak; a haja õsz volt. – Üdvözlöm, Mrs. Fortheringill – mondta udvariasan Struan.

– Nocsak, Tajpan! Nagyon örülök, hogy látom – válaszolta az asszony. – Hosszú esztendõk óta nem örvendhettünk a társaságának. Kicsit korán van még a kuncsaftok fogadására, de az ifjú hölgyek már készülõdnek. – Elmosolyodott, kivillantotta megsárgult mûfogait.

- Tudja, Mrs. Fortheringill, én...
- Tökéletesen értem, Tajpan – mondta megértően az asszony. – Minden férfi életében eljön egy olyan pillanat, amikor...
- Egy barátomról van szó.
- Egészen nyugodt lehet, Tajpan, ebben az intézményben a „csitt” a jelszó. Nem kell aggódnia. Egy szempillantás, és intézkedem. – Mrs. Fortheringill sietve felpattant. – Lányok! – kiáltott.
- Üljön le, és hallgasson meg! Aristotle-ról van szó!
- Vagyúgy! Hallom, micsoda slamasztikába keveredett az a szerencsétlen.
- Struan elmondta a madámnak, amit akart; a lányok szomorúan vették tudomásul, hogy távozik.
- Amikor hazaért, Mejmej ezzel fogadta: – Miért voltál te szajhaházban, hallod-e?
- Struan sóhajtott, aztán elmondta.
- És te azt hiszed, én elhiszem, hallod-e? – Mejmejnek szikrát szórt a szeme.
- Igen. Ajánlom is.
- Hiszek neked, Tajpan.
- Akkor ne nézz rám úgy, mint egy sárkány! – mondta Struan, és bement a szobájába.
- Nna – szólt Mejmej, miközben becsukta az ajtót. – Most kiderítjük, igazat mondtál-e. Most rögtön fogunk szerelmeskedni. Örülten kívánlak, Tajpan.
- Köszönöm, de most nem érek rá – felelte Struan, alig tudva elfojtani nevetetnékjét.
- Ajíjje, még hogy nem érsz rá! – mondta az asszony, miközben elkezdte kigombolni aranysárga pizsamáját. – Most rögtön fogunk szerelmeskedni. Mindjárt meglátom, kimerítette-e erődöt valamelyik lisztes képű szajha. És ha így lesz, a te jó öreg anyácskád

elbánik veled, a mindenségít!

– Neked is sok a dolgod.

– Nagyon is. – Mejmej kilépett selyemnadrágjából. Fülbevalói úgy csilingeltek, mint a csengettyűk. – Ajánlom neked, dolgozz nagyon borzasztó gyorsan.

Struan figyelmesen nézegette, de közben nem mutatta, mennyire boldog. Mejmej hasa enyhén kidomborodott a ménében hordozott négy hónapos magzattól. Struan gyengéden a karjába vette, megcsókolta, lefektette az ágyra, ráfeküdt, s egy kissé ránehézkedett.

– Vigyázz, Tajpan – mondta elfúló lélegzettel az asszony. – Én nem vagyok egyik tehenkeblű, óriás barbárnőd! Csókolás nem bizonyít semmit. Le a ruhával, aztán meglátjuk igazságot!

Struan megint megcsókolta.

– Vedd le ruháidat – mondta megváltozott hangon Mejmej.

Struan felkönyökölt, lenézett rá, majd orrát odadörzsölte az asszonyéhoz. – Most nincs idő – mondta komolyan. – Nekem el kell mennem egy eljegyzésre, neked pedig össze kell csomagolnod.

– Miért csomagolni? – kérdezte meglepetten Mejmej.

– Átköltözöl a *Resting Cloudra*.

– Miért?

– Mert rossz itt a feng-sujunk, kicsim.

– Jaj, de jó! Nagyon rettenetesen jó! – karolta át a nyakát Mejmej.

– Igazán elmegyünk innen? Mindigre?

– Igen.

Mejmej megcsókolta, gyorsan kisiklott a karjai közül, és öltözködni kezdett.

– Azt hittem, szerelmeskedni akarsz – mondta Struan.

– Hah! Minek bizonyítás? Ismerlek én téged nagyon jól. Ha te feküdtél is szajhával, akkor is vagy olyan erős bika, hogy tagadd, és becsapjad szegény öreg anyácskádat. – Felnevetett, és megint

Struan nyakába ugrott. – Jaj, de jó itt hagyni rossz feng-sujt! Én csomagolok sietve.

Az ajtóhoz szaladt, és kikiabált: – Ah Szam! – Ah Szam, nyomában Lim Dinnel, ijedt képpel elősietett, majd rövid ideig tartó, kiabálással és mutogatással tarkított jelenet után zajosan, izgatottan, isteneikhez fohászkodva elrohantak. Mejmej visszajött, leült az ágyra, és legyezni kezdte magát. – Csomagolok máris – mondta vidáman. – Most segítek neked felöltözni.

– Köszönöm, de erre magam is képes vagyok.

– Akkor foglak téged nézni. És megsikálom hátadat. Kész a fürdő. Nagyon hálásan boldog vagyok, hogy végre elhatároztad, hogy elmegyünk. – Miközben Struan levetkőzött, az asszony tovább lelkendezett. Struan megfürdött; Mejmej forró törülközőkért kiáltott, majd megtörölte Struan hátát. Mindeközben egyre csak azon törte a fejét, hogy miután Struan gondoskodott a furcsa kis piktorról, aki olyan szép portrét festett róla, Mejmejről, vajon lefeküdt-e valamelyik szajhával. Nem mintha érdekelne, gondolta, miközben heves mozdulatokkal dörzsölte Struant. Egyszerűen csak arról van szó, hogy nem kellene ilyen helyekre mennie. Semmi szükség rá. Nagyon sok arcot veszíthet vele. És én is. Nagyon sokat. Ez a sok mihaszna szolgáló mindjárt elkezd pletykáim, hogy nem tudok gondoskodni az uramról. Ó, istenek, oltalmazzatok meg a mocskolódó szóbeszédtől, a Tajpant pedig mindenféle szajhától!

Kora este volt már, mire Ah Szam és Lim Din befejezte a csomagolást. A költözéssel járó izgalmak valamennyiüket kimerítették. Néhány kuli elvitte a csomagokat, néhány pedig türelmesen várt a csukott gyaloghintó mellett, hogy a csónakhoz vigye Mejmejt.

Mejmej arcát sűrű szövésű fátyol takarta. Egy pillanatra megállt Struan oldalán a kertkapu mellett, és visszaneézett első hongkongi házára. Ha nem lett volna olyan rossz a feng-suj – s ha nem lett volna a láz, amely része volt a rossz feng-sujnak –, nem szívesen hagyta volna el.

Kellemes szürkület uralkodott a tájon. Néhány moszkító zümmögött körülöttük. Az egyik Mejmej bokájára szállt, de az asszony nem vette észre.

A moszkító teleszívta magát, és elrepült.

Struan belépett a *White Witch* nagykajütjébe. Ott volt az egész Brock család, kivéve Lillibetet, akit már ágyba dugtak. Culum Tess mellett ült.

– Jó estét – mondta Struan. – Sarah elnézésüket kéri. Nem érzi jól magát.

– Isten hozott a fedélzeten – köszöntötte Brock. Nyers, ideges volt a hangja, az arca komor.

Struan fölnevetett. – Nem hiszem, hogy ez lenne a módja egy örömteli esemény elkezdésének.

– Te is jól tudod, hogy nem erről van szó, a mindenségit! Valamennyien tönkremegyünk, vagy legalábbis rettenetesen ráfizetünk erre az istenverte maláriára.

– Na igen – felelte Struan. Rámosolygott Culumra és Tessre, s látva nyugtalanságukat, elhatározta, hogy most rögtön elmondja nekik a jó híreket. – Úgy hallom, Longstaff elrendeli a Boldogságvölgy kiürítését.

– A fészkes fenébe! – robbant ki Gorth. – Nem üríthetjük ki. Rengeteg pénzt fektettünk a földbe meg az épületekbe. Nem hagyhatjuk ott. Ha maga nem pont azt az istenverte, elátkozott völgyet választja, akkor most...

– Fogd be a szád! – reccsent rá Brock, s Struanhoz fordult.

– Ha ez csakugyan így van, Dirk, te még többet veszítesz a dolgon, mint mi. Mégis mosolyogni látlak. Miért?

– Apám – szólt közbe Tess, aki attól félt, hogy a harag tönkreteszi az estét s azt a hihetetlennek tetsző tény, hogy szülei igent mondtak

Culum kérésére –, ihatnánk valamit? A pezsgó már be van hűtve.

– Hát persze, kislányom – felelte Brock. – De nem fogtad föl, mit mondott Dirk? Úgy fest a helyzet, hogy rengeteg pénzt veszítünk. Ha ott kell hagynunk a völgyet, olyan sötét jövő előtt állunk, mint a szurok. Dirk úgyszintén.

– A Nemes Ház jövője olyan fényes, mint a nap – mondta Struan.
– De nemcsak a Nemes Házé, hanem a tiétek is. Longstaff valamennyiünket kártalanít, kifizeti mindazt a pénzt, amit a Boldogság-völgybe fektettünk. Az utolsó pennyig. Készpénzben.

– Ez lehetetlen! – robbant ki Brock.

– Ez hazugság, istenemre! – mondta Gorth.

Struan feléje fordult. – Adok neked egy tanácsot, Gorth: ne nevezz még egyszer hazugnak – mondta, majd beszámolt nekik Longstaff szándékairól.

Culumot bámulattal töltötte el a megoldás szépsége. Most már világosan látta a helyzetet: annak ellenére, hogy apja nem is célzott rá, hogy befolyásolta volna Longstaff döntését, nyilvánvalóan jelentős szerepe volt abban, hogy ilyen szépen elsimították a dolgot. Emlékezett a Longstaff-fál történet első találkozására: apja úgy irányította a teljhatalmú megbízottat, mint egy dróton rángatott bábót. Culum önmagába vetett hite megingott. Rájött, hogy nem teljesen igaz, amit Gorth korábban mondott neki, s hogy sohasem lenne képes úgy irányítani Longstaffot, mint az apja tette – hogy ismét megmentse őket.

– Hát ez már szinte csodával határos – mondta, és megfogta Tess kezét.

– Mindenre, ami szent, Tajpan! Visszavonom, amit mondtam – szólt Gorth. – Bocsánatot kérek, csak meglepetésemben mondtam.

– Nagyon örülök – kezdte Brock gyászos vigyorral –, nagyon örülök, hogy rokonunk leszel. Megmentetted az irhánkat, ez úgy igaz, mint ahogy itt állok.

– Nem én tettem. Longstaff ötlete volt.

– Na, persze – mondta gúnyosan Brock. – Liza! Hozz innivalót! Jó okot szolgáltatnál nekünk, Dirk, hogy megünnepeljük a mai estét. Igyunk hát, legyünk vidáman! – Egy pezsgőspoharat vett a kezébe, majd amikor már mindenki megfogta a maga poharát, megemelte. – Tessre és Culumra, hogy mindig nyugodt vizeken hajózzanak, s biztos révbe érjenek!

Mindenki ivott rá. Aztán Brock kezét rázott Culummal, Struan megölelte Tess, baráti hangulat alakult ki a társaság tagjai között.

De csak időlegesen. Ezt valamennyien tudták. Ma este azonban hajlandók voltak megfeledkezni róla. Csak Culum és Tess vélte véglegesnek ezt az állapotot.

Vacsorához ültek. Tess ruhája előnyösen hangsúlyozta fejlődésnek indult teste körvonalait; Culum alig tudott hová lenni a csodálattól. Borozgattak, nevettek, újabb köszöntők hangzottak el. Aztán, egy pillanatnyi csöndet kihasználva, Struan tömött borítékot húzott elő a zsebéből, s átnyújtotta Culumnak. – Egy kis ajándék kettőtöknek.

– Mi ez? – kérdezte Culum. Kinyitotta a borítékot. Tess a nyakát nyújtogatta, hogy ő is lássa. A borítékban egy papírköteg volt, az egyiken kínai írásjelek álltak.

– Birtoklevelek. Egy kis földdarab tulajdonjoga, közvetlenül a Glessing-foknál.

– De hát az ottani földeket még nem árverezték el – mondta gyanakodva Brock.

– Óexcellenciája megerősítette annak a kínai falunak néhány birtoklevelét, amely már azelőtt is birtokolt itt földeket, hogy mi Hongkongra tettük a lábunkat. Ez is azok közül való. Culumnak és Tessnek mostantól van egy hektárnyi közös földje. A kilátás kitűnő. Ja, majdnem elfeledtem: a földhöz építőanyag is jár, annyi, amennyi elég egy hét hálószobás ház felépítéséhez, a kerthez meg a nyári lakhoz.

– Ó, Tajpan – mondta Tess tündöklő mosollyal –, köszönöm!

Köszönjük!

– Saját földünk lesz? És saját házunk? Tényleg komolyan gondolod? – kérdezte Culum, apja bőkezűségétől elkápráztatottan.

– Igen, fiam. Gondolom, szeretnétek nyomban elkezdni az építkezést. Már megbeszéltem az építészünkkel, hogy holnap délben keressen föl benneteket. Hogy megbeszéljétek vele a terveket.

– Holnap mindnyájan átmegyünk Macauba – mondta élesen Gorth.

– De Gorth, egy-két napon már nem múlik – felelte Culum. – Végül is ez nagyon fontos dolog, és...

– Nagyon fontos – mondta Tess.

– ...és most, hogy sikerült megoldást találni Queen's Townra és az árverésre... – Culum elhallgatott, és izgatottan a jegyese felé fordult. – Sousa a legjobb építész az egész Keleten.

– Szerintem a mi emberünk, Remedios jobb – mondta Brock. Dühös volt magára, amiért nem neki jutott eszébe, hogy házat építtessen a jegyeseknek. Ő úgy tervezte, a cég egyik macaui házat adja nekik nászajándékba; Macauban jó messzire lettek volna Struan befolyásától.

– Igen, Remedios is nagyon jó, Mr. Brock – mondta gyorsan Culum, kihallva Brock hangjából a féltékenységet. – Ha Sousával nem leszünk megelégedve, talán beszélhetünk majd vele. – Tesshez fordult: – Egyetértesz? – kérdezte, majd apjára nézett. – Nem tudom neked eléggé megköszönni.

– Nincs mit köszönni, Culum. Ifjú házásoknak jó körülmények között kell kezdeniük az életet, szükségük van egy házra, amelyben a maguk urai lehetnek. – Struan örömmel látta, hogyan reagál a szavaira Brock és Gorth.

– Így van – helyeselt Liza. – Szavamra, ez már bizony igaz.

Brock a kezébe vette a birtoklevelet, és tanulmányozni kezdte. – Biztos vagy benne, hogy érvényes ez a papír? – kérdezte. – Nem

látszik szabályosnak.

– Szabályos. Longstaff megerősítette. Hivatalosan. Ott van a pecsétje az utolsó oldalon.

Brock homlokát ráncolva nézett Gorthra; viharvert arca fölött egyetlen vastag, fekete vonalba ugrottak össze bozontos szemöldökei. – Azt hiszem, nem ártana, ha mi is vetnénk egy-két pillantást ezeknek a bennszülötteknek a birtokleveleire.

– Szerintem se – mondta Gorth, egyenesen Struanra nézve. – Lehet, hogy az árverésre már nem is marad belőlük, apám.

– Szerintem akad még belőlük, Gorth – vetette oda Struan. – Ha hajlandó vagy kinyomozni, hol található. Erről jut eszembe, Tyler: amint kimérik az új földeket, talán megbeszélhetnénk, melyikeket választjuk.

– Magam is így gondoltam – felelte Brock. – Ahogy múltkor, Dirk. De ezúttal te választasz először. – Odaadta Tessnek a birtoklevelet, aki megsimogatta a papírt.

– Culum, még mindig a kolónia ügyeivel megbízott titkár vagy?

– Azt hiszem – nevetett Culum. – Bár ami a feladataimat illeti, ezt eddig még nem beszéltük meg részletesen. Miért?

– Csak úgy.

Struan felhajtotta a borát, és úgy látta, elérkezett az idő. – Most, hogy a Boldogság-völgy kérdése megoldódott, és az új város a Korona költségén épül fel, Hongkong jövője biztosítva van.

– De úgy ám – hagyta rá Brock, akinek kezdett már visszatérni a jókedve. – Most, hogy kimódoltuk, hogy a Korona vállalja helyettünk a kockázatot...

– Így hát azt hiszem, semmi ok a házasság halogatására. Azt javaslom, hogy Tess és Culum a jövő hónapban keljen egybe.

Döbrent csend támadt.

Mindannyiuk számára úgy rémlett, mintha megállt volna az idő.

Culum azon törte a fejét, hogy vajon mit takarhat Gorth mosolya, amely oly kényszeredetten ül az ajkain, s hogy miért választotta a Tajpan a jövő hónapot, és hogy... Ó, Uram Istenem, engedd, hogy a jövő hónapban meglegyen az esküvő!

Gorth tudta, hogy az esküvő után elveszíti Culum fölötti befolyását. Istenemre, ennek nem szabad megtörténnie, gondolta. Bármit mond is apám, ilyen hamar nem lesz itt esküvő. Talán jövőre. Igen: talán. Mit forgat a fejében ez az ördög? Brock is megpróbálta kitalálni Struan szándékát – mert Struannak nyilván van valami mögöttes szándéka, amely nem tartogat semmi jót sem neki, sem Gorthnak. Az ösztöne nyomban azt súgta, halassza el a házasságot. Viszont megesküdött rá, hogy mindent megtesz a két gyerekért, ugyanúgy megesküdött rá, mint Struan, s tudta, hogy egy ilyen eskü ugyanúgy köti a Tajpant, mint ahogy őt magát.

– Jövő vasárnap meglehetne az első kihirdetés – mondta Struan, szándékosan enyhítve a feszültséget. – Igen, a jövő vasárnap éppen jó lenne. – Rámosolygott Tessre. – Hm, lányom?

– Ó, igen. Igen – felelte Tess, s megfogta Culum kezét.

– Nem – mondta Brock.

– Túl korai! – csattant fel Gorth.

– Miért? – kérdezte Culum.

– Én csak rád gondolok, Culum – szólt békülékenyen Gorth. – És a nagybátyád szomorú halálára. Nem volna helyénvaló egy ilyen korai esküvő, nagyon illetlen volna.

– Liza, lelkem – mondta rekedt hangan Brock a feleségére, majd Tessre pillantva –, bocsássatok meg nekünk. Megisszuk a portóit, aztán jövőnk mi is. – Tess átölelte az apja nyakát, és a fülébe súgta: – Nagyon kérlek, papa!

A négy férfi magára maradt.

Brock nehézkesen fölállt, s elővett egy palack portóit. Kitöltött négy pohárral, és odakínálta a többieknek.

Struan elismerő bólogatásokkal kortyolta a bort. – Remek ez a portói, Tyler.

– Harmincegyes évjárat.

– Az jó éve volt a portóinak.

Ismét csend támadt.

– El tudnák halasztani néhány nappal a távozásukat, Mr. Brock?
– kérdezte feszengve Culum. – Hacsak nem lehetetlen... Nagyon szeretném, ha Tess is láthatná a földet, és beszélhetne az építésszel.

– Most, hogy elrendelték a völgy kiürítését meg az árverést, már nem megyünk el. Legalábbis – mondta Brock – Gorth meg én nem megyünk. Lizának, Tessnek és Lillibetnek viszont a lehető leghamarabb indulnia kell. Az évnek ebben az időszakában Macaunak egészséges az éghajlata. Hűvösebb is arrafelé. Nem így van, Dirk?

– De. Macauban mostanában jó idő van – felelte Struan, s rágyújtott egy manilaszivarra. – Úgy hallom, jövő héten vizsgálat indul a nagyherceg balesete ügyében. – Kutató pillantást vetett Gorthra.

– Balszerencse volt – mondta Brock.

– Igen – visszhangozta Gorth. – Mindenütt ropogtak a puskák.

– Igen. Közvetlen azután, hogy a nagyherceget eltalálták, valaki lelőtte a tömeg vezérét.

– Én voltam – mondta Brock.

– Köszönöm, Tyler. Te is lőttél, Gorth? – kérdezte Struan.

– Én a kifutást intéztem.

– Igen – mondta Brock. Megpróbált visszaemlékezni, látott-e valakit lőni. Csak arra emlékezett, hogy előreküldte Gortht az orrba.

– Balszerencse. A csőcselék rettenetes tud lenni, az ember sose tudhatja, mit tesz a következő pillanatban.

– Igen – mondta Struan. Tudta, hogy ha szándékosan találták el a

herceget, akkor Gorth a bűnös. Nem Brock. – Előfordul az ilyesmi.

A mennyezet gerendáján függő olajlámpás enyhén himbálózni kezdett egy szellőkés hatására. A három tengerész, Gorth, Brock és Struan nyomban felkapta a fejét. Brock kinyitotta az egyik kajütablakot, és beleszimatolt a szélbe. Gorth a tat felőli ablakokon át nézte a tengert, Struan a hajó neszeire figyelt.

– Semmi különös – mondta Brock. – Csupán néhány foknyit erősödött a szél.

Struan kiment a folyosó falán függő barométerhez. Változatlanul 29,8 hüvelyket mutatott. Hetek óta alig valamicskét ingadozott a légnyomás.

– Meg se rezzen – mondta.

– Tudom – vágta rá Brock. – De nemsokára úgy megrezzen, hogy le kell szögeznünk a fedélzeti nyílásokat. Láttam, hogy kivetted a mélyvízi viharhorgonyokat.

– Igen. – Struan töltött magának, majd Gorth felé kínálta a palackot. – Kérsz még?

– Köszönöm – felelte Gorth.

– Vihart szimatolsz, Dirk?

– Nem, Tyler. De nem árt, ha mindenre felkészül az ember. Egyébként Glessing rendelte el a flotta számára.

– A te javaslatodra?

– Igen.

– Úgy hallom, elveszi Sinclair húgát.

– Magam is így tudom.

– Szerintem nagyon boldogok lesznek – szólt Culum. – George imádja Maryt.

– Nem lesz könnyű Horatiónak – vélekedett Gorth – most, hogy ilyen váratlanul elhagyja a húga. Egyetlen rokona a fiúnak. És még nagyon fiatal a lány, kiskorú.

– Mennyi idős? – kérdezte Culum.

– Tizenkilenc – felelte Struan.

A kajütben egyre feszültebbé vált a hangulat.

– Tess nagyon fiatal – mondta elkínzott hangon Culum. – Én semmiképpen sem akarok fájdalmat okozni neki. Még akkor sem, ha... Önnek mi a véleménye, Mr. Brock? A házasságról? A jövő hónapban... Ami Tessnek a legjobb, az a jó nekem is.

– Tess még nagyon fiatal, fiam – felelte abortól kissé kábán Brock.
– De nagyon örülök annak, amit mondtál.

– Néhány hónap várakozás egyikőtöknek se árt, he, Culum? – Gorth továbbra is barátságos, nyugodt hangon beszélt. – A jövő évig alig fél esztendő van már csak.

– Hét hónap múlva lesz csak január, Gorth – válaszolta türelmetlenül Culum.

– Én nem állok az utatokba. Ami nektek jó, nekem is megfelel. – Gorth fölhajtotta a poharát, s újratöltötte. – Te mit mondasz, apám?
– kérdezte, szándékosan Brockra bízva a döntést.

– Majd még meggondolom – nézegette elgondolkozva a poharát Brock. – Tess nagyon fiatal. Nem illendő az ilyen korai esküvő. Alig három hónapja ismeritek egymást, és...

– De én szeretem Tesst, Mr. Brock – makacskodott Culum. – Három hónap vagy három év... ez nem sokat számít.

– Tudom, fiam. – Brock hangja nem volt barátságatlan. Emlékezett rá, hogy kivirult Tess arca, amikor megmondta neki, hogy igent mondott Culum kérésére. – Én csak a te javadat meg Tess javát tartom szem előtt. Ezen még gondolkoznom kell. – Hogy rájöjjenek, mit forgatsz a fejedben, Dirk, tette hozzá gondolatban.

– Szerintem nekik éppolyan jó lenne, mint nekünk. – Struan érezte a fiából feléje áradó melegséget. – Tess fiatal, ez igaz. De Liza is nagyon fiatal volt, és Culum anyja is. Fiatalon házasodni – ez divat mostanában. Pénzük van. És szép jövőjük is, ha a zosz is úgy

akarja. Én azt mondom, házasodjanak össze.

Brock a keze fejével végigsimított homlokán. – Én még gondolkozom. Aztán majd megmondom neked, Culum, mire jutottam. Hirtelen jött az ötlet, ezért kell még gondolkoznom rajta.

Culum elmosolyodott, hatott rá Brock hangjának őszintesége. Most érezte első ízben, hogy kedveli és bízik benne. – Természetesen – felelte.

– Mennyi gondolkodási időre van szükséged, Tyler? – kérdezte nyersen Struan. Láta, hogy Brockék kétszínű barátságossága ellágyítja Culum vonásait; úgy gondolta, ha egy kissé kiélezi a helyzetet, mosolyuk mögül elővillannak farkasfogaik. – Nem tarthatjuk kétségek között a fiatalokat, és különben is rengeteg dolgot meg kell beszélnünk még. Olyan esküvőt kell rendeznünk, amelyet nem látott még Ázsia.

– Ha jól emlékszem, a menyasszony apja szokta állni az esküvő költségeit – felelte kurtán Brock. – Nagyon jól tudom én, mi a helyes és mi nem. – Tudta, hogy Struan most megfogta, és csak játszadozik vele. – Így hát az esküvő a mi gondunk.

– Természetesen – válaszolta Struan. – Mikor tudatod Culummal a döntésedet?

– Nemsokára. – Brock felállt. – Menjünk a hölgyek után.

– Mikor nemsokára, Tyler?

– Hallotta, mit mondott apám – heveskedett Gorth. – Miért akarja kihozni a sodrából?

Struan úgy tett, mint aki meg se hallja; továbbra is mereven Brockra szögezte a tekintetét.

Culum attól félt, hogy veszekedésre kerül sor, és Brock visszavonja korábbi beleegyezését. Ugyanakkor szerette volna tudni, meddig kell még várnia, és örült, hogy Struan megszorongatja Brockot. – Kérlek, apám – mondta –, én bizonyos vagyok benne, hogy Mr. Brock nem fog... hogy gondosan fontolóra veszi majd a

dolgot. Hagyjuk most ezt a kérdést.

– Hogy te mit akarsz, az a te dolgod, Culum! – csattant fel tettett dühvel Struan. – Én *most* akarom tudni. Tudni akarom, komolyan gondolják-e, vagy csak kihasználnak, és játszadoznak veled, mint macska az egérrel.

– Borzasztó dolog ilyesmit mondani – mondta Culum.

– Az. De most nem téged kérdeztelek, úgyhogy tartsd a szád. – Struan sarkon perdült, hogy Brock szemébe nézzen; tudta, hogy fia rosszallása Brocknak és Gorthnak egyaránt örömeire szolgált. – Mennyi időre van szükséged, Tyler?

– Egy hétre. Nem többre és nem kevesebbre. – Brock Culumra nézett, s ismét barátságosra váltott a hangja. – Nincs ebben semmi kivetnivaló, fiam, nincs abban semmi rossz, ha egy férfi egyenesen megkérdi a másiktól, hogy mennyi ideig kell várnia a válaszra. Tökéletesen rendjén való. Egy hét, Dirk. Kielégíti ez azt az istenverte rossz modorodat?

– Ki. Köszönöm, Tyler. – Struan az ajtóhoz ment, és szélesre tárta.

– Csak utánad, Dirk.

A *Resting Cloud* fedélzetén lévő lakosztályának nyugalmaiban Struan beszámolt Mejmejnek a történekről.

Az asszony feszült figyelemmel, kedvtelve hallgatta. – Jaj, de jó, Tajpan. Jaj, de nagyon jó.

Struan levetette a kabátját, Mejmej pedig beakasztotta a ruhásszekrénybe, s eközben egy papírtekerics hullott ki köntösének ujjából. Struan fölvette, és kigöngyölte.

Finom vízfestmény volt, sok írásjellel. Tengerparti tájat ábrázolt: a ködbe borult hegyek tövében egy parányi férfi hajolt meg egy parányi nőalak előtt; a sziklás part közelében egy szampan ringott a

habokon.

– Ez honnan van?

– Ah Szam kapta Tajpingsanban.

– Szép.

– Igen – felelte nyugodtan Mejmej, s magában ismét elcsodálkozott nagyapja csodálatos éleselméjűségén. A tekercest Zsin-kua küldte el egyik tajpingsani tányérnyalójának, akitől Mejmej időnként jade-köveket vásárolt. Ah Szam gyanútlanul elfogadta a képet: azt hitte, csupán valami egyszerű ajándék úrnőjének. Mejmej tudta, hogy Ah Szam és Lim Din gondosan szemügyre vette mind a képet, mind az írásjeleket, de biztos volt benne, hogy nem jöttek rá, hogy a kép titkos üzenetet tartalmaz: remekül el volt rejtve. Még nagyapjának családi ügyekben használt pecsétjét is álcázták egy másikkal. Maga a vers pedig egyszerű és szép volt: „Hat fészek mosolyog a sasokra, a napkeltében zöld tűz világít, remény hírnökét hozza a nyíl.” Mejmejen kívül senki sem tudta, hogy nagyapja így mond köszönetet neki a hatmillió taelről küldött információért, hogy a „zöld tűz” a Tajpant jelenti, s hogy Zsin-kua küldeni fog hozzá valakit, akit majd valami nyílszerűségről ismerhet fel, és aki minden lehetséges módon a segítségére lesz.

– Mit jelentenek ezek az írásjelek? – kérdezte Struan.

– Nehéz átfordítani, Tajpan. Nem ismerek minden szót angolul, de azt mondja: „Hat madárház mosolyog nagy madarakra, zöld tűz van a napfelkeltében, nyíl hoz – összeráncolt homlokkal kereste a megfelelő szót –, nyíl hoz kicsi reménymadarakat.”

– Tiszta badarság, istenemre! – nevetett Struan.

Mejmej boldogan felsóhajtott. – Imádlak, Tajpan.

– Én is imádlak téged, Mejmej.

– Mikor építünk megint házat, előbb hívatunk feng-suj embert, jó?

Hajnalban Struan átment a *Calcutta Maharajah*-ra, arra a kereskedőhajóra, amelynek fedélzetén útra készen már ott volt Sarah. A hajó a Kelet-indiai Társaság tulajdona volt. Már csak a három óra múlva esedékes apályra várt, hogy kifuthasson; a tengerészek az utolsó előkészületekkel foglalatoskodtak.

Struan lement a fedélközbe, és bekopogott Sarah kabinjának ajtaján.

– Tessék – hallotta Sarah hangját.

– Jó reggelt, Sarah. – Struan becsukta maga mögött az ajtót. A kajüt tágas és kényelmes volt. Játékok, ruhák, csomagok, cipők heverték szerteszét. Lochlin félálomban, nyöszörögve feküdt a kajütblak közelében álló parányi bölcsőben.

– Minden rendben van, Sarah?

– Igen.

Struan egy borítékot vett elő. – Ez egy ötezer guinea-t érő, bemutatóra szóló váltó. Kéthavonta fogsz kapni egy ilyet.

– Igazán nagylelkű vagy.

– Ez a te pénzed, legalábbis Robbé, nem az enyém. – Struan a tölgyfa asztalra tette a borítékot. – Én csak az ő akaratát hajtom végre. Az ő kívánságának megfelelően intézkedtem a kezelésemre bízott pénzről, az erről szóló papírokat meg fogod kapni. Apámnak is írtam, hogy menjen ki eléd a hajóhoz. Akarsz a glasgow-i házámban lakni, amíg találsz egy kedvedre valót?

– Nekem semmi sem kell, ami a tiéd.

– Írtam a bankárainknak is, hogy fogadják el az aláírássodat, évi ötezer guinea erejéig, a tartásdíjadon kívül. Fogd fel végre, hogy gazdag vagy. Azt ajánlom, légy nagyon óvatos, mert sokan megpróbálkoznak majd vele, hogy kiforgassanak a vagyonodból. Te

még fiatal vagy, előtted az élet, és...

– Nincs szükségem a tanácsaidra, Dirk – felelte lesújtó pillantással Sarah. – Tudok én vigyázni magamra. Mindig is tudtam. Ami pedig a fiatalságomat illeti, láttam magam a tükörben. Öreg vagyok és csúnya. Én is tudom, te is tudod. Halálosan kimerültem. Te viszont csak üldögélsz karba tett kezekkel, kijátszod a férfiakat a férfiak, a nőket a nők ellen. Boldog vagy, hogy Ronalda meghalt – bőven megtette már a dolgát. És most szépen megnyitotta az utat számodra a következő előtt. Ki lesz az? Shevaun? Mary Sinclair? Talán egy hercegkisasszony? Mindig is nagyralátó voltál. De bárki legyen is az illető, fiatal lesz és gazdag, te pedig ugyanúgy ki fogod szipolyozni, mint mindenki mást. Másokon élősködsz, és semmit sem adsz cserébe. Megátkozlak Isten előtt, és imádkozom, hogy megérhessem a napot, amikor a sírodra köphetek.

A csecsemő panaszos nyöszörgésbe kezdett, de egyikük sem hallotta: csak meredtek egymásra szótlanul.

– Elfeledkezel az igazságról, Sarah. Minden keserűséged abból a hitedből fakad, hogy nem a megfelelőt választottad a két fivér közül. És ezért pokollá tetted Robb életét.

Struan kinyitotta az ajtót, és elment.

– Gyűlölöm az igazságot! – kiáltotta Sarah a körülötte lévő ürességnek.

Struan magába roskadtan, rosszkedvűen ült üzletháza irodájának íróasztala mellett. Gyűlölte Sarah-t, de egyszersmind meg is értette; gyötörte az átka. – Másokon élősködöm? – kérdezte önkéntelenül is hangosan. Mejmej portréjára nézett. – Igen, meglehet. És ez helytelen? Rajtam talán nem élősködnek? Állandóan? Kinek van igaza, Mejmej? És ki téved?

Eszébe jutott Aristotle Quance. – Vargas!

– Igen, senhor.

- Hogy van Mr. Quance?
- Rettentő szomorú, senhor. Porig van sújtva.
- Küldje be, legyen szíves.

Quance kisvártatva megjelent az ajtóban.

- Jöjjön be, Aristotle – mondta Struan. – Csukja be az ajtót.

Quance engedelmeskedett, belépett a szobába, s boldogtalan ábrázattal megállt az íróasztal előtt.

Struan gyorsan beszélni kezdett: – Nincs vesztegetni való időnk, Aristotle. Lopózzon ki az üzletházból, és menjen le a kikötőbe. Ott vár magára egy szampan. Szálljon fel a *Calcutta Maharajah*-ra – percekben belül indul.

- Mit mond, Tajpan?

– Ez a kézenfekvő megoldás. Csináljon óriási felhajtást, amikor felszáll a hajóra... Integessen, ordítózzon, amikor kifut az öbölből. Hadd tudja meg mindenki, hogy rajta van.

– Az Isten áldja meg, Tajpan. – Quance tekintetébe visszatért némi fény. – De én nem akarom itt hagyni Ázsiát. Nem mehetek el.

– Abban a szampanban van egy kuliöltözék. Amint kiérnek az öbölből, surranjon át a révkalauz lorhájára. A legénységet lepénzeltem, de a révkalauzt nem, így hát őt igyekezzen elkerülni.

– Te jószágú kaporszakállas! – Úgy tetszett, mintha Quance egy tenyérrnyit nőtt volna. – De... de hol rejtőzzek el? Tajpingsanban?

– Mrs. Fortheringill várja magát. Két hónapra előre befizettem magát hozzá. De ezzel a pénzzel tartozik nekem, istenemre!

Quance nagy örömujjongással Struan nyakába vetette magát, Struan azonban elhallgattatta. – Észnél legyen, a mindenségit! Ha Maureen csak a legcsekélyebb mértékben is gyanút fog, pokollá teszi az életünket, és sose megy el innen!

– Így van – felelte rekedtes suttogással Quance, és az ajtóhoz ugrott. Megtorpant. – Pénz! Pénzre lesz szükségem. Tudna egy kis

kölcsönt adni, Tajpan?

Struan már nyújtotta is felé a kis, arannyal tömött bőrszényt. – Itt van száz guinea. Ezt is hozzáírom a többihez.

Az erszény eltűnt Quance zsebében. Aristotle megint megölelte Struant, majd csókot dobott a kandalló fölött függő képmás felé. – Tíz portré a gyönyörűséges Mejmejről. Tíz guinea-vel olcsóbban a szokásnál! Ó, halhatatlan Quance, imádlak! Szabad vagy! Szabad!

Kánkánt kezdett ropni, majd a levegőbe szökkent, és már ott se volt.

Mejmej a jade karkötőt nézte. Odavitte a kajüt ablakán beszüremelő napfénybe, s gondosan szemügyre vette. Nem került el a figyelmét sem a finoman belevéselt nyíl, sem az írásjelek, amelyek ezt jelentették: „A remény fészke”.

– Gyönyörű jade – mondta mandarin dialektusban.

– Köszönöm, legmagasztosabb legmagasztosabbja – felelte Gordon Csen ugyanazon a nyelven.

– Csakugyan gyönyörű – mondta Mejmej, s visszaadta a karperecet. Gordon Csen egy pillanatig élvezte a kő tapintását, de nem tette vissza a csuklójára. Ehelyett kihajította a kajütablakon, s nézte, mint süllyed el a vízben.

– Megtiszteltetés lett volna számomra, ha ajándékként megtartottad volna, legmagasztosabb úrnóm. Azonban vannak bizonyos ajándékok, amelyeknek a tenger mélyén a helyük.

– Nagyon bölcs vagy, fiam – felelte Mejmej. – Én azonban nem vagyok a legmagasztosabb úrnó. Csak egy ágyas.

– Apámnak nincs felesége. Következésképpen te vagy a legmagasztosabb legmagasztosabbja.

Mejmej nem válaszolt. Teljesen megdöbbsent, amikor Gordon Csenről kiderült, hogy Zsin-kua embere. A jade karkötő ellenére

elhatározta, hogy nagyon óvatos lesz, s csak virágnyelven fog beszélni – hátha Gordon Csen illetéktelenül jutott az ékszerhez. Ugyanakkor azt is tudta, hogy Gordon ugyanilyen óvatos lesz, s szintén virágnyelven fog beszélni.

– Kérsz teát?

– Nem szívesen fárasztanálak vele, anyám.

– Egyáltalán nem fáraszt, fiam. – Mejmej átment a szomszéd kajütbe. Gordon Csen követte; ámulattal töltötte el Mejmej járásának szépsége, apró lábfeje; magába szívta az asszony parfümjének finom illatát. Attól a pillanattól fogva szeretem, hogy megláttam, mondta magában. Bizonyos értelemben az én teremtményem, hiszen én tanítottam a barbárok nyelvére és gondolkodásmódjára.

Áldotta a zoszt, amiért a Tajpan az apja; mérhetetlenül tisztelte Struant. Tudta, hogy e tisztelet nélkül Mejmej iránt érzett szeretete nem maradna meg a fiúi szeretet szintjén. Lim Din meghozta a teát, majd Mejmej elbocsátotta a szolgát. Ah Szamnak azonban, az illendőség kedvéért, megengedte, hogy maradjon. Tudta, hogy Ah Szam nem érti a szucsoui dialektust, ezért úgy határozott, ebben a nyelvjárásban folytatja Gordonnal a társalgást.

– Egy nyíl nagyon veszélyes lehet.

– Rossz kezekben csakugyan az lehet, legmagasztosabb úrnő. Érdekel az íjászat?

– Amikor még egészen kis lány voltam, a bátyáimmal sárkányokat szoktunk eregetni. Egyszer volt a kezemben egy íj, de megijedtem tőle. Ennek ellenére azt hiszem, egy nyíl néha az istenek ajándéka is lehet, és nem jelent veszélyt.

Gordon Csen egy pillanatra elgondolkozott. – Igen. Ha például egy éhező ember kezében volna az íj, és egy vadra célozna és el is találná nyilával.

Mejmej kecsesen mozgatta legyezőjét. Örült, hogy bebizonyosodott, hogy Gordon úgy reagál a virágnyelvre, ahogy

gondolta; ez könnyebbé és izgalmasabbá teszi az információcserét. – Az ilyen embernek nagyon óvatosnak kellene lennie, ha csak egyetlen alkalma volna eltalálni a vadat.

– Így igaz, legmagasztosabb úrnő. De a bölcs vadásznak sok nyíl van a tegezében. – Vajon miféle vadra kell lőni, kérdezte magában Gordon.

– Egy szegény asszony sohasem élvezheti a vadászat férfias örömeit – mondta nyugodt hangon Mejmej.

– A férfi a jang megtestesülése, az istenek döntése folytán ő a vadász. A nő a jin – őhöz viszi a vadász a vadat, hogy elkészítse.

– Az istenek nagyon bölcsek. Ők tanítják meg a vadászt arra, hogy melyik vadat lehet megenni, és melyiket nem.

Gordon Csen finom mozdulattal fölemelte teáscsészéjét, és belekortyolt. Mire céloz Mejmej? Meg akar találni valakit? Vagy meg akar kerestetni valakit, és meg akarja öletni? Kit akar megtalálni? Talán Robb nagybátyám eltűnt szeretőjét és lányát? Valószínűleg nem, hiszen emiatt nem volna szükség ilyen titkolózásra – és Zsin-kua nyilván sose vonna be egy ilyen ügybe engem. Az összes istenekre! Vajon mivel befolyásolja ez az asszony Zsin-kuát? Milyen szolgálatot tett neki, amivel arra készíti Zsin-kuát, hogy megparancsolja nekem – s ilyenformán a Hung Mun valamennyi tagjának –, hogy tegyek meg mindent, amit csak Mejmej kíván?

E pillanatban Gordon Csen fejében helyére kattant egy korábban hallott szóbeszéd, az a pletyka, amely szerint Zsin-kua mindenkinél előbb tudta, hogy a flotta a várakozással ellentétben nem északnak indul, hanem nyomban visszatér Kantonba. Nyilván Mejmej üzente meg titokban Zsin-kuának, aki most ezzel a gesztussal ezt a szívességet viszonzozza. Ajíjje, ez aztán a szívesség! A jókor jött információ révén Zsin-kua legalább három-négymillió taelt megtakarított.

Az eddiginél is nagyobb tisztelettel nézett az asszonyra. – Néha megesik, hogy a vadász azért kénytelen használni a fegyverét, hogy

megvédje magát egy erdei fenevad ellen – mondta, lehetőséget kínálva az asszonynak, hogy másfelé terelje a beszélgetést.

– Így van, fiam. – Mejmej összecsatintotta a legyezőjét, és megborzongott. – Az istenek oltalmazzák meg a szegény asszonyt az ilyen ördögi dolgoktól.

Meg akar öletni valakit, gondolta Gordon Csen. A porceláncsészét nézegette, s azon tűnődött, hogy vajon ki lehet az. – Ilyen a zosz: a Gonosz mindenhová beférkőzik. Előkelő és alantas helyekre egyaránt. A szárazföldön ugyanúgy, mint ezen a szigeten.

– Igen, fiam – mondta Mejmej. Meglebbent a legyezője, az ajkai enyhén megremegtek. – Még a tengeren is. Még az előkelő származású és nagyon gazdag emberek közé is beférkőzik. Az istenek útjai rettenetesek.

Gordon Csen csaknem elejtette a csészéjét. Hátat fordított Mejmejnek, és megpróbálta összeszedni kavargó gondolatait. A „tenger” és az „előkelő” csupán két emberre vonatkozhat: Longstaffra vagy magára a Tajpanra. Bármelyikük megölése emberek tömegének a halálát idézné elő! Összeszorult a gyomra. De miért? Csak nem a Tajpanról beszél? Ó, istenek, ne hagyjátok, hogy így legyen!

– Igen, legmagasztosabb úrnő – felelte némi mélabúval a hangjában, mert tudta: esküje kötelezi rá, hogy bármit meglegyen, amit az asszony parancsol. – Az isteneknek rettenetes útjaik vannak.

Mejmej észrevette Gordon Csen arcán a hirtelen változást, de nem tudta, mi váltotta ki. Zavarba jött, tétovázott. Aztán fölállt, és a kajütblakhoz sétált.

A zászlóshajó szelíden ringatózott a kikötőben, a csillogó tengeren szampanok nyüzsögtek körülötte. A zászlóshajó mögött a *China Cloud* horgonyzott viharhorgonyon, közelében a *White Witch* várakozott. – Milyen szépek ezek a hajók – mondta Mejmej. – Szerinted melyik a legszebb?

Gordon odalépett az ablakhoz. Nem hitte, hogy Longstaffról lenne

szó. Mejmej számára ennek nem volna értelme. Zsin-kua számára talán igen, de nem Mejmej számára. – Szerintem az – intett a fejével komolyan a *China Cloud* felé.

Mejmejnek elállt a lélegzete, elejtette a legyezőjét. – Jóságos ég! – mondta angolul. Ah Szam fölkapta a fejét; Mejmej nyomban összeszedte magát. Gordon Csen fölvette a legyezőt, és mély meghajlással visszaadta.

– Köszönöm – folytatta Mejmej immár ismét szucsoui dialektusban. – Én inkább azt választanám – mutatott legyezőjével a *White Witch* felé. A benseje még mindig remegett a gondolattól, hogy Gordon Csen azt hitte, imádott Tajpanjáról beszél. – A másik felbecsülhetetlen értékű jade-kő. Felbecsülhetetlen értékű! Az összes istenekre: az a hajó szent és sérthetetlen. Honnan veszed magadnak a bátorságot, hogy másként vélekedj?

Gordon szemmel láthatóan megkönnyebbült. – Bocsáss meg nekem, legmagasztosabb úrnő. Ezerszer is a földre borulnék előtted, hogy a legalázatosabban kérjem bocsánatodat, de a szolgálód esetleg különösnek találná – hadarta szándékosan összekevert szucsoui és mandarin szavakkal. – A gonosz egy pillanatra beférkőzött ebbe az ostoba fejembe, és nem értettelek világosan. A két hajó között természetesen ég és föld a különbség.

– Igen – mondta Mejmej. – Ha akadna valaki, aki annak a hajónak egyetlen kötélfonatát, egyetlen forgácsát is illetni merné, én a pokol fenekére kergetném azt az embert, ott letépném a heréit, kikaparnám a szemét, és megetetném vele a tulajdon beleit!

Gordon Csen összerezzen, de változatlanul társalgási tónusban válaszolt: – Ettől ne tarts, legmagasztosabb úrnő. Nincs rá okod. Vezeklésül százszor a földre fogok borulni, amiért nem értettem meg, mi a különbség a fa és a jade-kő között. Sose merészeltem volna arra célozni, hogy... Nagyon nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy nem értelek.

– Helyes.

– Ha most megbocsátasz nekem, legmagasztosabb úrnő, akkor ügyeim után néznék.

– Még nem fejeztük be – felelte kurtán Mejmej. – Az illendőség is úgy kívánja, hogy igyunk még egy kis teát. – Királynői mozdulattal tapsolt, Ah Szamra nézett, és friss teát rendelt. És forró törülközőket. Amikor Ah Szam visszatért, Mejmej kantoni dialektusban folytatta a társalgást: – Úgy hallom, nemsokára sok hajó indul Macauba. – Gordon Csen nyomban megértette, hogy Brockot Macauban haladéktalanul el kell tenni láb alól.

Ah Szam arca felderült. – Szerinted megyünk? Jaj, úgy örülök, hogy megint láthatom Macaut! – Félénken rámosolygott Gordon Csenre. – Te ismered Macaut, tisztelt uram?

– Persze – felelte Gordon. Normális körülmények között egy szolga nem merte volna megszólítani. Gordon azonban tudta, hogy Ah Szam Mejmej bizalmasa és személyes tulajdonú rabszolgája, s ezért sokféle előjoga van. Ezenfelül úgy találta, hogy a szolgáló egyszerű hoklo lány létére nagyon csinos. – Sajnos, az idén nem tudok Macauba menni – pillantott Mejmejre. – Viszont sok barátom rendszeresen jár oda.

Mejmej bólintott. – Hallottad, hogy tegnap este apánk barbár fia eljegyezte magát? Képzeld el: apánk ellenségének a lányával. Rendkívüli emberek ezek a barbárok.

– Igen. – Gordon Csent meglepte, hogy Mejmej szükségesnek tartja, hogy Brock megölésének dolgát még világosabbá tegye. Csak nem akarja az egész családot elpusztítani? – Hihetetlen.

– Nem mintha érdekelne a lány apja – az már öreg ember, és ha az istenek igazságosak, a zsosz nem sokáig lesz kegyes hozzá. – Mejmej fölkapta a fejét, felcsilingeltek jade és ezüst ékszerei. – Ami pedig a lányt illeti, gondolom, jó fiakat fog szülni... Bár ami azt illeti, képtelen vagyok megérteni, mi tetszhet egy férfinak egy ilyen vastag lábú, tehénkeblű teremtésben.

– Én sem értem – szólt udvariasan Gordon. Szóval nem Brockot

kell megölni. És nem is a lányát. Akkor már csak az anya és a báty marad. Az anya? Valószínűtlen. Tehát a báty. Gorth. De miért csak őt, miért csak Gorth Brockot? Miért nem apát és fiát? Hiszen nyilvánvaló, hogy mindkettő veszélyes a Tajpanra. Gordon apja iránt érzett tisztelete óriási mértékben fokozódott. Milyen kifinomult eljárás úgy feltüntetni Mejmejt, mint az egész ravasz terv kitalálóját! Micsoda ördögi ötlet: elejt egy célzást Mejmej előtt, aki erre Zsin-kuához fordul, ő pedig énhozzám! Milyen kifinomult eljárás! Persze mindez azt jelenti, hogy a Tajpan tudta, hogy Mejmej titkos információt küldött Zsin-kuának – nyilván szándékosan tette, hogy lekötelezze Zsin-kuát. Vajon azt jelenti-e mindez, hogy tud a Hung Munról is? És rólam? Remélem, nem.

Nagyon fáradtnak érezte magát. Torkig volt már a sok izgalommal és veszéllyel. És aggasztotta az is, hogy a mandarinok egyre nagyobb nyomást gyakorolnak a kuantungi háromszögösesekre. És a macauiakra. De még a tajpingsaniakra is. A mandarinoknak sok kémük van a hegyen lakók között, s annak ellenére, hogy legtöbbjüket ismerték s négyet már el is távolítottak, nagyon nyomasztotta az a tudat, hogy még mindig ott vannak közöttük. Ha kitudódik, hogy ő a hongkongi Hung Mun vezetője, soha többé nem térhet vissza Kantonba, az élete pedig annyit sem ér, mint egy szampanlakó ürüléke.

Érzékeit megzavarta Mejmej parfümjének finom illata és Ah Szam harsány szexualitása. Szívesen ágyba vinném ezt a szolgát, gondolta. De ez botorság lenne, és veszélyes. Hacsak nem anyám kínálná föl. Jobb lesz, ha visszasietek a Tajpingsanba, a hegy legértékesebb ágyasához. Az összes istenekre: az a lány szinte megéri azt az ezer taelt, amibe került. Ma éjjel tízszer fogunk szeretkezni, tíz különféle módon. Elmosolyodott magában. Légy őszinte, Gordon: nem lesz az több háromnál. Ha a zosz is úgy akarja – de csodás lesz!

– Sajnálom, hogy nem tudok Macauba menni – mondta. – Gondolom, apámnak a házasság révén nyert valamennyi új rokona

elmege. És főleg a fiú.

– Igen – felelte Mejmej könnyedén felsóhajtva. Most már tudta, hogy Gordon megértette. – Gondolom, igen.

– Hah! – kiáltott fel megvetően Ah Szam. – Nagy boldogság lesz itt, ha a fiú elhagyja Hongkongot.

– Miért? – kérdezte udvariasan Mejmej. Gordon ugyancsak éber lett, fáradsága tovaillant.

Ah Szam már régóta tartogatta valami hasonló alkalomra az információt: – Az a fiú valóságos barbár ördög. Hetente kétszer-háromszor meglátogatja az egyik barbár nyilvánosházat. – Elhallgatott, teát töltött.

– Folytasd, Ah Szam – szólta rá türelmetlenül Mejmej.

– Veri őket – felelte fontoskodva Ah Szam.

– Talán nem tetszenek neki a lányok – mondta Mejmej. – Ezeknek a barbár szajháknak nem árt néha egy kis verés.

– Ez igaz. De ő korbáccsal meg ököllel üti, mielőtt ágyba viszi őket.

– Úgy érted, hogy minden egyes alkalommal? – kérdezte hitetlenkedve Mejmej.

– Minden egyes alkalommal. Fizet azért, hogy verhesse őket, és fizet az utána következő... hogy is mondjam... az utána következő néhány pillanatért is. *Pfff!* Be, aztán már kész is – pattintott az ujjáival Ah Szam. – Ennyi az egész!

– Hah! Honnan tudod te mindezt, he? – kérdezte Mejmej. – Azt hiszem, rászorgáltál, hogy jól megcsipkedjelek. Szerintem te találtad ki az egészszet, te lepcsés szájú rabszolga!

– Nem én találtam ki, anyám! Az a barbár asszonyosság... az az öreg boszorkány, akinek olyan lehetetlen neve van. Aki üvegszemet visel, és olyan hihetetlen, maguktól mozgó fogai vannak!

– Fortheringill? – kérdezte Gordon Csen.

– Igen ő, tiszteletre méltó uram. Ennek az asszonyságnak van a legnagyobb nyilvánosháza Queen's Townban. Épp most vásárolt hat hoklo lányt meg egy kantonit. Az egyik...

– Öt hoklo lányt vett – mondta Gordon Csen.

– Ezzel az üzlettel is foglalkozol? – kérdezte udvariasan Mejmej.

– Igen – felelte Gordon. – Kezd egész jövedelmező lenni.

– Folytasd, Ah Szam, kiskutyám.

Szóval, amint mondom, anyám, az egyik hoklo lány rokona Ah Tatnak, aki mint tudod, rokona az én anyámnak, és egyszer egy éjszakára ezt a lányt adták annak a fiúnak. Soha többé! – Ah Szam még halkabban folytatta: – Csaknem megölte. Véresre verte a hasát meg a fenekét, aztán arra kényszerítette, hogy mindenféle különös dolgokat műveljen a nemi szervével. Aztán pedig...

– Miféle különös dolgokat? – kérdezte Gordon Csen ugyancsak suttogva, és közelebb hajolt a lányhoz.

– Miféle különös dolgokat? – kérdezte Mejraej.

– Én ugyan nem mesélek ilyen hátborzongató disznóságokat, jaj, dehogy! Annyit mondhatok, hogy a lány testének minden porcikáját megtisztelte.

– Minden porcikáját?

– Mindet, anyám. Úgy összeverte, összeharapdálta, összerugdosta azt a szegény lányt, hogy az csaknem behalt.

– Milyen különös! – mondta Mejmej, majd rámordult Ah Szamra.

– Én még mindig azt hiszem, hogy az egészet te találtad ki, Ah Szam. Az előbb azt mondtad, hogy nála ennyi az egész, *pfff!* – pattintott ujjaival.

– Pontosán így van. És mindig rettenetesen lehordja a lányt, pedig sose az a hibás. Ez a fő baja. Ez, meg hogy olyan kicsi és puha neki.

– Ah Szam az ég felé emelte karjait, és fohászkodni kezdett. – Sose szüljek gyermeket, ha hazudtam! Kopasz vénlányként haljak meg, ha nem igaz! Kukacok falják föl az őseimet, ha hazudok! Ne lelj ének

nyugodalmat őseimnek ősei, sose szülessenek újjá, ha hazudok!
Legyenek...

– Elég legyen, Ah Szam! – szólt rá ingerülten Mejmej. – Hiszek neked.

Ah Szam zsémbesen lehajtotta a fejét, s kortyolgatni kezdte a teáját. – Hogyan merészelnék én hazudni legmagasztosabb anyámnak és az ő tiszteletre méltó rokonának? De szerintem az istenek meg fogják büntetni ezt a barbár vadállatot!

– Még fogják büntetni – mondta Gordon Csen.

ÖTÖDIK KÖNYV

Aznap délután Struan felszállt a China Cloudra, Orlov kapitányt átküldte az egyik lorhára, Szergejevnek pedig a Resting Cloudon bocsátott rendelkezésére egy tágas lakosztályt. Aztán kiadta a parancsot: köteleket eloldani, minden vitorlát felvonni, s a hajó az öbölből kifutva teljes sebességgel nekivágott a nyílt tengernek.

Struan három napon átúzte-hajszolta délkelet felé a China Cloudot; csak úgy nyögtek a keresztrudak a duzzadó vászonfelületek nyomása alatt.

Azért szállt tengerre, hogy megtisztuljon. Hogy kiűzze a fejéből Sarah szavait és mocskolódásait, hogy megeméssze Robb és Karen elvesztését.

És hogy áldja Mejmajt, s mindazt az örömet, amit az asszony jelent neki.

Úgy ölelte magához az óceánt, mint egy réges-rég látott kedvest, az óceán pedig süvöltő szelekkel, viharral köszöntötte rá az istenhozottat, de mindig vigyázva, hogy ne sodorja veszélybe se a hajót, se a férfit, aki irányítja. Bő kézzel hintette Struanra gazdagságát: ismét erőt öntött belé, életet, méltóságérzetet adott neki, megáldotta, ahogyan csak a tenger képes megáldani a férfit; megtisztította, ahogyan csak az óceán képes megtisztítani az embert.

Struan önmagát ugyanúgy hajszolta, akár a hajót: nem is aludt, próbálgatta erejének határait. Egyik órség követte a másikat, s ő még mindig ott állt a tatfedélzeten; ott állt egyik napfölkeltétől a másikig, a harmadikig, halkán dudorászva, miközben alig evett egy-két falatot. Azon kívül, hogy parancsot adott a sebesség fokozására, egy elpattant árbocmerezítő kötél kicserélésére vagy egy újabb vitorla felvonására, egyetlen szót se szólt. Belemerült a Csendes-óceán távlataiba, a végtelenségbe.

A negyedik napon irányt változtatott, s fél napon át északnyugat

felé úzta a hajót. Aztán úgy állította a vitorlákat, hogy a hajó egy helyben maradjon; lement, megborotválkozott, megfürdött, aludt egy álló nap s éjszaka, majd a rákövetkező hajnalban kiadósán megreggelizett. Aztán fölment a fedélzetre.

– Jó reggelt, uram – köszöntöm Cudahy.

– Irány Hongkong.

– Igenis, uram.

Struan egész napon át s még az éjszaka jó részében is ott maradt a kormányállásban, majd ismét lement aludni. Hajnalban megmérte a nap állásszögét, bejelölte a térképre pozíciójukat, majd ismét úgy állította a vitorlákat, hogy a hajó álló helyzetben maradjon. Meztelenre vetkőzött, beugrott a tengerbe, fürdött. A matrózok babonásán hányták magukra a keresztet: a közelben cápák köröztek.

A cápák azonban nem jöttek közelebb.

Struan fölmászott a fedélzetre, megparancsolta, hogy takarítsák végig a patyolattiszta hajót, sikálják le a fedélzetet – homokkal, seprűvel, vízzel –, kicseréltette a kötélzetet, átvizsgáltatta a vitorlákat, megtisztította a vízleeresztő nyílásokat és az ágyúkat. Saját és emberei ruháit a tengerbe dobatta. Új öltözéket adatott a legénységnek, s maga is matrózruhát öltött.

A legénység dupla adag rumot kapott.

A hetedik nap hajnalán, pontosan velük szemben, a látóhatár szélén feltűnt Hongkong. A hegy csúcsát köd borította. Fent, magasan, pelyhelyhők úsztak az égen, alattuk hömpölygőit a tengerár.

Struan odaállt az orrárboc tövébe, a fel-felfreccsenőtajték fölé.

– Dühönghetsz, sziget, tégy, amit csak akarsz! – kiáltotta bele a keleti szélbe. – Itthon vagyok!

A *China Cloud* a nyugati csatornán futott be az öbölbe. A felkelő nap erősen sütött, egyenletes, párás keleti szél fújt.

Struan derékig meztelenül állt a tatfedélzeten, erősen leburnulva, hajának aranyvörösét fakóra szívta a nap. Távcsovén át szemügyre vette az öbölben horgonyzó hajókat. Először a *Resting Cloudot*. A tatvitorláján kódzászlók lobogtak: „Zenit” – a tulajdonos azonnal jöjjön a fedélzetre. Hát persze, gondolta. Még nem felejtette el, mit jelentett legutóbb egy örökkévalósággal ezelőtt – a „Zenit”, akkor a *Thunder Cloudon*: azt a sok halálesetet s Culum érkezését adta hírül.

Az öbölben a korábbinál több csapat szállító hajó horgonyzott. Valamennyin a Kelet-indiai Társaság lobogói lengtek. Az első erősítés. A zászlóshajó közelében egy nagy, háromárbocos brigantint látott, amelynek tatárboacán az orosz zászló, főárboacán a cári árbocszalag lobogott.

A vízen a szokottnál jóval nagyobb számban nyüzsögtek a szampanok és dzsunkák.

Miután gondosan szemügyre vette a flotta többi hajóját is, Struan a part felé fordult; a sós tengeri párában finoman érződött a sziget illata. A Glessing-fok közelében nagy sürgés-forgást látott, a Queen's Roadon számos európai és több csapat koldus járkált. A Tajpingsan észrevehetően megnövekedett.

A Nemes Ház elhagyott üzletháza és a Boldogság-völgy elhagyatott üressége fölött ott lengett az oroszlános-sárkányos lobogó.

– Négy fokkal jobbra!

– Igenis, uram! – felelte rá a kormányos.

Struan gyakorlottan a *Resting Cloud* mellé irányította hajóját. Fölvett egy inget, és átment az állóhajóra.

– Jó reggelt – köszöntötte Orlov. Jobban ismerte a Tajpant, mintsem megkérdezze, merre járt.

– Jó reggelt. Látom, felhúzták a „zenitet”. Miért?

– A fia adott rá parancsot.

– Hol van?

– A parton.

– Hívassa a fedélzetre.

– Már elküldtem érte, amikor a *China Cloud* befutott.

– Akkor miért nincs még itt?

– Visszakaphatom most már a hajómat? Thorra mondom, Zöld Szem, nagyon unom, hogy ilyen tedd ide, tedd oda kapitány legyek. Adjon a kezem alá egy tea- vagy egy ópiumklippert, vagy küldjön a Jeges-tengerre. Ismerek vagy ötven helyet, ahol szert tehetnénk egy rakomány szőrmére – hadd hízzon tovább az a dagadt pénzesládikája. Azt hiszem, ez nem túl nagy kérés.

– Itt van szükségem magára. – Struan elvigyorodott; úgy érezte, mintha éveket fiatalodott volna.

– Odin farkára, maga könnyen nevet! – Orlov vonásai is mosolyra torzultak. – Maga járja a tengert, én meg itt ülök egy lehorgonyzóit teknőn. Úgy fest, mint egy isten, Zöld Szem. Tán vihart kapott? Vagy tájfunt? Miért cseréltette ki a fővitorlát, az előárboc felsudárját, a keresztvitorlát meg a külső orrvitorlát? Az egész hajón mindenütt új felhúzóköteleket, csarnokokat, csupa új kötélzetet látok. Miért? He? Szétszaggatta a hajóm szívét, csak hogy megtisztítsa a tulajdon lelkét?

– Miféle szőrméről beszél, kapitány?

– Fókáról, cobolyról, vidramenyétről, mondja meg, mire van szüksége, én elhozom, legalábbis addig, amíg még képes vagyok rá, hogy bárkit a Hádészba zavarjak a hajómról, beleértve magát is.

– Októberben elindul északra. Egyedül. Most elégedett?

Szörméket hoz Kínának. Na?

Orlov fürkész tekintettel méregette Struant; tudta, hogy nem fog északra hajózni októberben. Enyhén megborzongott – e pillanatban gyűlölte látnoki képességeit. Mi fog történni velem június és október között? – Megkaphatom a hajómat? Igen vagy nem? Október rossz hónap, és még messze van. Visszakapom most a hajómat vagy sem?

– Visszakapja.

Orlov átszökkent a korláton, és a tatfedélzetre ugrott. – Orrkötelet eloldani! – kiáltott, majd odaintett Struannak, és hangosan felkacagott. A *China Cloud* elvált az álldhajótól, s fürgén elindult a Boldogság-völgyel szemben lévő horgonyzóhelye felé.

Struan lement Mejmej kajütjébe. Az asszony mély álomba volt merülve. Struan nem engedte Ah Szamnak, hogy fölkelte, azt mondta, később visszajön. Átment a saját kajütjébe, megfürdött, megborotválkozott, tiszta ruhát öltött. Lim Din tojást, gyümölcsöt és teát hozott neki.

Nyílt a kajüt ajtaja: Culum sietett be. – Hol voltál? – kezdte hadarva. – Ezernyi dolgunk van, és ma délután kezdődik a földárverés. Szólhattál volna, mielőtt eltűntél. Az egész sziget a feje tetején áll, és...

– Te nem szoktál kopogtatni, Culum?

– Dehogynem, csak most nagyon siettem. Bocsánatot kérek.

– Ül le. Mi az az ezernyi dolog? – kérdezte Struan. – Azt hittem, mindent el tudsz intézni.

– Te vagy a Tajpan, nem én.

– Ez igaz. De tételezzük fel, hogy nem jövök vissza. Akkor mit tettél volna?

Culum tétovázott: – Elmentem volna az árverésre. Vettem volna földet.

– Megegyeztél Brockkal, melyik telkek esetében nem fogunk egymás ellen licitálni?

Culum kényelmetlenül feszengett apja tekintetének láttán. – Bizonyos értelemben igen. Feltételesen megbeszéltem vele. A te jóváhagyásodtól függ. – Egy térképet vett elő, s kiterítette az asztalon. A rajz a Boldogság-völgytől két mérföldnyire lévő Glessing-fok körül elterülő új várost ábrázolta. A vízszintes, alig fél mérföld széles és fél mérföld hosszú területet, amely alkalmas volt házak építésére, szinte összepréselték a körülötte magasodó hegyek. Kelet felé a Tajpingsan zárta el a terjeszkedés útját. – Ez az összes telek. Én a 8-ast és a 9-est választottam. Gorth azt mondta, nekik a 14-es és a 21-es kell.

– Megbeszélted ezt Tylerrel?

– Meg.

Struan a térképre pillantott. – Miért választottál két egymás melletti telket?

– Nézd, én semmit sem tudok a földről, az üzletházakról vagy a rakpartokról... Így aztán megkérdeztem George Glessinget. És Vargast. Aztán négyszemközt Gordon Csént is. Aztán...

– Gordont miért?

– Nem tudom. Egyszerűen csak jó ötletnek tartottam. Úgy látom, remekül vág az esze.

– Folytasd.

– Mindannyian egyetértettünk abban, hogy a parti telkek közül a 8-as, a 9-es, a 10-es, a 14-es és a 21-es a legjobb. Gordon azt javasolta, válasszunk két egymás melletti telket arra az esetre is gondolva, hátha terjeszkedni akarunk, és akkor egy rakpartról is ki lehet szolgálni a két üzletházat. Orlov kapitánynak bizalmas utasítást adtam, hogy vizsgálta meg, milyen a fenék a part közelében. Azt mondta, jó, sziklaalja van, de magas a homokpad. Egy jó darabot fel kell töltenünk, hogy kivigyük a rakpartot a mélyvízig.

– A városi telkek közül melyikeket választottad?

Culum ideges mozdulatokkal megmutatta. – Gordon szerint erre a telekre kellene licitálnunk. Ez egy... szóval egy domb, és azt hiszem, nagyon jó hely lenne a Nagy Ház számára.

Struan fölállt, odament a tatépitmény ablakaihoz, elővette a messzelátóját, és szemügyre vette a dombot. A Tajpingsantól nyugatra, az építési terület túlsó szélén állt. – Tudod, hogy utat kell majd építenünk hozzá?

– Vargas azt mondta, ha megvesszük a 9A-t és a 15B-t, akkor... hogy is mondta? Szolgalmi jogunk vagy valami ilyesmink lesz, és így megvédjük a birtokot. Később pedig építhetünk rájuk, vagy ha úgy tetszik, bérbe adhatjuk. Vagy eladhatjuk őket.

– Megbeszélted ezt Brockkal?

– Nem.

– Gorthszal?

– Nem.

– Tess-szel?

– Vele igen.

– Miért?

– Csak úgy. Szeretek beszélgetni vele. Sokféle dologról szoktunk beszélgetni.

– Veszélyes ilyesmikről beszélgetni vele. Tetszik vagy sem, te most vizsga elé állítottad Tesst.

– Hogyhogy?

– Ha Gorth vagy Brock licitál a 9A-ra meg a 15B-re, akkor tudni fogod, hogy nem lehet megbízni benne. Ezek nélkül a kisebb telkek nélkül annak a dombnak a megvétele rendkívül kockázatos.

– Tess egy szót se fog kifecsegni – mondta harciasan Culum. – Négyszemközt beszélgettünk, bizalmasan. Lehet, hogy Brockék is ugyanazt forgatják a fejükben, mint mi. Semmit sem fog bizonyítani, ha ellenünk licitálnak.

Struan fürkészt pillantást vetett rá, majd megkérdezte: – Brandyt vagy teát?

– Teát, köszönöm. – Culum érezte, hogy tenyere ragad az izzadságtól. Azon törte a fejét, hogy vajon csakugyan beszélt-e Tess Brockkal vagy Gorthszal. – Hol jártál?

– Milyen ügyekben van még szükség a döntésekre?

Culum nagy nehezen összeszedte gondolatait. – Jött egy csomó posta neked meg Robb bácsinak. Nem tudtam, mihez kezdjek velük, így hát betettem a páncélszekrénybe. Aztán Vargas és Csen Seng felbecsülte, mennyire rúgtak a költségeink a Boldogság-völgyben... én pedig aláírtam a nevedben. Longstaff mindenkit kifizetett, úgy, ahogy mondtad. Fölvettem a pénzt, és aláírtam helyetted. Tegnap, Szergejev hajóján, jött egy férfi Angliából. Roger Blore-nak hívják. Sürgősen beszélni szeretne veled. Azt mondta, Szingapúrban ismerkedett meg Szergejevvel. Nem akarta megmondani nekem, miről van szó, de... szóval a kisebbik állóhajón helyeztem el. Ki ez az ember?

– Nem tudom, fiam – felelte elgondolkozva Struan, majd megrázta az asztalon álló csengőt, mire belépett a hajópincér. Struan utasította, hogy küldjenek egy kuttert Blore-ért.

– Mi van még, fiam?

– Halomba gyűlnek már az építőanyag meg hajófelszerelés iránti igények. Ópiumot is kell rendelnünk... Ezernyi ilyesmi.

Struan a teáscsészéjét babrálta. – Adott már választ Brock?

– Ma van az utolsó nap. Megkért, hogy este menjek át a *White Witchre*.

– Tess nem sejti, hogyan döntött az apja?

– Nem.

– És Gorth?

Culum ismét csak a fejét rázta. – Holnap átmennek Macauba. Csak Brock marad itt. Hívtak, hogy menjek velük.

– És még?

– Most, hogy visszajöttél, szeretnék. Egy hétre, ha Brock azt mondja, hogy hamarosan elvehetem Tess-t. – Culum ivott egy kis teát. – Bútort kell venni... meg ilyenféle dolgokat kell intézni.

– Találkoztál Sousával?

– Igen, találkoztam. A telek csodás, a tervek is készen vannak már. Nem tudunk eléggé hálásak lenni neked. Arra gondoltunk... Sousa beszélt nekünk arról, hogy a te házában van egy külön szoba fürdésre meg az illemhelynek. Mi is... szóval megkértük, hogy nekünk is csináljon egy ilyet.

Struan szivarral kínálta Culumot, majd tüzet adott neki. – Meddig vártál volna, Culum?

– Ezt nem értem.

– Arra, hogy visszatérjek. Elnyelhetett volna a tenger.

– Téged ugyan nem, Tajpan.

– Márpedig egy nap megteheti... és egy nap meg is teszi. – Struan vékony sugárban kifújta a füstöt, s nézte, hogy terül szét a levegőben. – Ha valaha is elmegyek anélkül, hogy előtte megmondanám neked, hová megyek, várj negyven napig. Tovább ne. Akkorra már halott leszek, vagy sose térek vissza.

– Rendben van. – Culum szerette volna tudni, hová akar kilyukadni az apja. – Miért mentél el így?

– Miért szoktál beszélgetni Tess-szel?

– Ez nem válasz.

– Mi történt még, amíg nem voltam itt?

Culum rettenetesen szerette volna megérteni Struant, de képtelen volt rá. Most már jobban tisztelte az apját, mint annak előtte, de még mindig nem érzett iránta fiúi szeretetet. Órákon át beszélgetett Tess-szel; már-már hátborzongatóan éles eszűnek találta a lányt. Megbeszélték Struan és Brock jellemét, megpróbálták megfejteni azt

a két embert, akit szerettek, akitől tartottak és akit néha gyűlöltek, de akihez a legcsekélyebb veszély esetén is oltalomért futottak. – Megjöttek a fregattok Kemojból.

– És?

– Elsüllyesztettek vagy ötven-száz dzsunkát. Kicsit és nagyot vegyesen. A parton pedig felperzseltek három kalóz fészket. Lehet, hogy elsüllyesztették Vu Kok hajóját lehet, hogy nem.

– Azt hiszem, ezt hamarosan megtudjuk.

– Tegnapelőtt megnéztem a házat a Boldogság-völgyben. Az örök... te is tudod, hogy éjszakára senki sem hajlandó ott maradni... Sajnos betörtek a házba, és csúnyán kifosztották.

Struan kíváncsi lett volna rá, hogy vajon a titkos széfet megtalálták és feltörték-e. – Jó hír semmi?

– Aristotle Quance megszökött Hongkongról.

– Csakugyan?

– Igen. Mrs. Quance nem hiszi, de mindenki – legalábbis majdnem mindenki – látta Aristotle-t a hajón, ugyanazon, amellyel Sarah néni elindult haza. Az a szerencsétlen Mrs. Quance azt hiszi, hogy a férje még mindig itt van Hongkongon. Hallottál George-ról és Mary Sinclairról. Nemsokára összeházasodnak. Szerintem jól teszik, bár Horatio rettenetesen fel van dúlva miatta. Bár ami azt illeti, ez sem egészen jó hír: épp most hallottam, hogy Mary nagyon beteg.

– Maláriás?

– Nem. Valamiféle himlőt kapott Macauban. Nagyon furcsa betegség. George tegnap kapott egy levelet az ottani katolikus betegápoló nővérek főnöknőjéről. Szegény fiú halálra van rémülve. Ezekben a pápistákban nem lehet megbízni.

– És mit írt a főnöknő?

– Csak annyit, hogy úgy érezte, kötelessége értesíteni Mary legközelebbi rokonát. És hogy Mary azt mondta neki, hogy George-

nak írjon.

Struan összeráncolta a szemöldökét. – Mi az ördögért nem ment Mary a misszió kórházába? És miért nem értesítette Horatiót?

– Nem tudom.

– Elmondtad Horatiónak?

– Nem.

– Mit gondolsz, Glessing elmondja neki?

– Kétlem. Úgy látom, mostanában gyűlölik egymást.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha elmegy Brockékkel, és megnézed, hogy van.

– Gondoltam, hogy első kézből szeretnél hírt hallani róla, ezért tegnap egy lorhán odaküldtem Vargas unokaöccsét, Jesust. Szegény George Longstaff távollétében nem hagyhatja el a szigetet, s ilyenformán neki is segíteni akartam.

Struan töltött magának még egy csésze teát, s újonnan támadt tisztelettel nézett Culumra. – Jól tetted.

– Ami azt illeti, tudom, hogy Mary afféle védenced.

– Így van.

– Most már csak arról nem számoltam be, hogy néhány nappal ezelőtt lefolytatták a vizsgálatot a nagyherceg balesete ügyében. A vizsgálóbizottság úgy találta, hogy egyszerű baleset történt.

– Szerinted is?

– Természetesen. Miért, szerinted nem?

– Meglátogattad Szergejevet?

– Naponta legalább egyszer. Természetesen ő is jelen volt a vizsgálaton, és... sok szép dolgot mondott rólad. Hogy hogyan segítettél neki, meg hogy megmentetted az életét, meg ilyesmiket. Szergejev nem hibáztat senkit sem, és azt mondta, ilyen értelemben értesítette a cárt is. Mindenki előtt kijelentette, hogy neked köszönheti az életét. Skinner különkiadást jelentetett meg az

*Oriental Times*ből, amelyben beszámol a vizsgálatról. Hoztam egyet.
– Culum átnyújtotta apjának az újságot. – Nem lennék meglepve, ha a cár személyes levélben mondana neked köszönetet.

– Hogy van Szergejev?

– Most már járkál, de a csípője nagyon merev. Szerintem nagy fájdalmai vannak, bár sose beszél róla. Azt mondja, többé nem fog tudni lovagolni.

– De egyébként jól van?

– Amennyire egy olyan ember lehet, aki szeret lovagolni.

Struan a pohárszékhez lépett, és kitöltött két pohár sherryt. Megváltozott a fiú, gondolta. Még hozzá nagyon. Büszke vagyok a fiamra. Culum elvette a poharat, s merev tekintettel nézett rá.

– Egészségedre, Culum. Nagyon jól elboldogultál.

– Egészségedre, apám. – Culum szándékosan használta az „apám” szót.

– Köszönöm.

– Nincs mit. Szeretnék a Nemes Ház Tajpanja lenni. Még hozzá nagyon. De nem egy halottól akarom örökölni.

– Ezt sose gondoltam rólad! – csattant fel Struan.

– Tudom, de nekem megfordult a fejemben. És rájöttem, hogy elborzaszt ez a lehetőség.

Struan arra gondolt, hogyan képes a fia ilyen nyugodtan beszélni egy ilyen dolgról. – Sokat változtál az utóbbi néhány hétben.

– Talán csak most ismerem meg önmagamat. Főleg Tessnek köszönhető... és annak, hogy hét napig egyedül voltam. Úgy tapasztaltam, nem állok még készen rá, hogy egyedül maradjak.

– Gorth is osztja a véleményedet, ami a halottól való öröklést illeti?

– Gorth nevében nem beszélhetek, Tajpan. Csak a magaméban. Tudom, hogy legtöbbször igazad van, tudom, hogy szeretem Tesst,

és tudom, hogy jobb belátásod ellenére mindent megteszel, hogy segíts nekünk.

Struannak ismét eszébe jutottak Sarah szavai. Elgondolkozva kortyolgatta sherryjét.

Roger Blore húsz-egynéhány éves volt; az arca ugyanolyan feszült, mint a tekintete. Elegáns, de kopott ruhát viselt, alacsony, inas termetén nyoma sem volt hájnak. A haja sötétszőke volt, kék szemei kimerültségről tanúskodtak.

– Foglaljon helyet, Mr. Blore – szólta Struan. – Halljam, mire való ez a nagy titokzatosság? És miért kell négyszemközt beszélnie velem?

Blore állva maradt. – Ön Dirk Lochlin Struan, uram?

Struan meglepődött. Nagyon kevés ember ismerte a második keresztnévét. – Igen, én. És maga kicsoda? – A férfinak sem az arca, sem a neve nem mondott semmit Struannak. A kiejtése azonban iskolázott volt – Etont, Harrow-t vagy Charterhouse-t sejtette.

– Láthatnám a bal lábát, uram? – kérdezte udvariasan a fiatalember.

– A mindenségit! Micsoda szemtelenség! Bökje ki, mit akar, vagy hordja el magát!

– Tökéletesen megértem a felháborodását, Mr. Struan. Ötven az egyhez az esély, hogy ön a Tajpan. Száz az egyhez. De nekem bizonyosnak kell lennem felőle, hogy ön csakugyan az, akinek vallja magát.

– Miért?

– Azért, mert információt hoztam Dirk Lochlin Struannak, a Nemes Ház Tajpanjának, akinek a bal lábfejét félig ellőtték. Nagyon fontos információt hoztam.

– Kitől?

– Apámtól.

– Nem ismerem se a maga nevét, se az apját, pedig a névmemóriám kitűnő.

– Az én nevem nem Roger Blore, uram. Ez csak álnév – a biztonság kedvéért. Az apám képviselő. Én már most is csaknem teljesen biztos vagyok benne, hogy ön a Tajpan. De mielőtt elmondom a hírt, teljesen biztosnak kell lennem.

Struan jobb csizmaszárából előhúzta törét, és fölemelte a bal lábát. – Húzza le a csizmámat – mondta fenyegető hangon. – De ha kiderül, hogy az információ nem „életbevágóan” fontos, a homlokába vésem a nevem kezdőbetűit.

– Ezek szerint most az életemet teszem kockára.

Lehúzta Struan csizmáját, megkönnyebbülten felsóhajtott, s elerőtlenedve leült. – A nevem Richard Crosse. Apám Sir Charles Crosse, Chalfont St. Giles parlamenti képviselője.

Struan néhány évvel ezelőtt kétszer találkozott Sir Charles-szal. Sir Charles akkoriban még csak egy jelentéktelen kisvárosi nemes volt, aki lelkesen támogatta a szabad kereskedelmet, szónokolt az Ázsiával való kereskedelem fontosságáról, s népszerűségnek örvendett a parlamentben. Struan évek óta támogatta anyagilag, és sose volt oka megbánni ezt a befektetést. Biztosan a ratifikálásról van szó, gondolta kíváncsian. – Miért nem ezzel kezdte?

Crosse fáradtan megdörzsölte szemeit. – Kaphatnék valami innivalót?

– Grog, brandy, sherry... szolgálja ki magát.

– Köszönöm, uram. – Crosse töltött magának egy kis brandyt. – Köszönöm. Bocsásson meg, de... egy kicsit fáradt vagyok. Apám azt mondta, legyek nagyon óvatos, és használjak álnevet. Azt is mondta, hogy csak önnek mondhatom el, vagy ha ön meghalt, akkor Robb Struannak. – Kigombolta az ingét, s egy derekára szíjazott bőrtasakot vett elő alóla. – Apám ezt küldi önnek. – Egy átázott, többszörösen lepecsételt borítékot nyújtott át Struannak, majd leült.

Struan a kezébe vette a borítékot. Neki volt címezve, a keltezése szerint Londonban, április 29-én íródott. Hirtelen felpillantott, és elkomorult a hangja. – Maga hazudik! Ilyen gyorsan nem érhetett ide. Április 29-e óta csak hatvan nap telt el!

– Pontosan annyi – felelte büszkén Crosse. – Véghezvittem a lehetetlent. – Idegesen felnevetett. – Apám valószínűleg sose fogja megbocsátani nekem.

– Ezt az utat még soha senki nem tudta megtenni hatvan nap alatt. Halljam, maga szerint hogyan volt ez lehetséges.

– Április 29-én, csütörtökön indultam útnak. Londonból postakocsin mentem Doverbe. Épp hogy elcsíptem a Calaisba induló postahajót. Innen postakocsival mentem tovább Párizsba, majd onnan Marseille-be, ahol az utolsó pillanatban még elértem az Alexandriába induló francia postahajót. Mohamed Ali segítségével – akivel apám találkozott egyszer – szárazföldön tettem meg az utat Szuezig – ott csak egy hajszálon múlt, hogy nem késtem le a Bombayba tartó postahajót. Bombayban három napig rostokoltam, amikor hihetetlen szerencse történt velem: sikerült följutnom egy Kalkuttába tartó ópiumklipperre. Aztán...

– A hajó neve?

– *Flying Witch*, a Brock és Fiai tulajdona.

– Folytassa – mondta Struan, s magasba ugrott a szemöldöke.

– Aztán a Kelet-indiai Társaság egyik hajóján eljutottam Szingapúrba. Ott nem volt szerencsém, azt mondták, hetekig nem indul hajó Hongkongba. De aztán megint óriási szerencsém lett. Sikerült felkérkednem egy orosz hajóra... arra – mutatott ki Crosse a tatépitmény ablakán. – Ez volt mind közül a legkockázatosabb. A kapitánynak odaadtam az utolsó guinea-met is. Előre. Gondoltam rá, hogy miután kiérünk a nyílt tengerre, elvágják a torkomat és a vízbe hajítanak, de nem volt más megoldás. Egészen pontosan ötvenkilenc nap alatt tettem meg a London-Hongkong távot.

Struan fölállt, töltött még egy pohárral Crosse-nak, s magának is egy jó adagot. Igen, lehetséges, gondolta. Nem valószínű, de lehetséges. – Tudja, mi áll a levélben?

– Nem, uram. Illetve csak azt a részét ismerem, ami rám vonatkozik.

– És az micsoda?

– Apám szerint én egy semmirekellő tékozló vagyok, szerencsejátékos és lóbolond – felelte Crosse lefegyverző őszinteséggel. – Egy hitelezőm követelésére már a Newgate börtönbe akartak vinni, körözést is adtak ki ellenem. Azt mondta, az ön nagylelkűségébe ajánl engem, és reméli, hogy valamilyen formában hasznát tudja venni a „tehetségemnek” – valami olyasmivel bíz meg, ami távol tart Angliától és őtőle egész életére. Azt is mondta még, hogy a fogadásunkat is megírta önnek.

– Miféle fogadásról van szó?

– Tegnap érkeztem, uram. Június 28-án. Az ön fia és még számos más ember a tanúm rá. Talán jobb lenne, ha előbb elolvasná a levelet, uram. Biztosíthatom önt, hogy apám sose fogadott volna velem, ha nem egy ilyen „életbevágóan fontos” hírről lett volna szó.

Struan ismét megvizsgálta a borítékot, majd feltörte a pecséteket. A levélben ez állt: „Westminster, 1841. április 28, délelőtt 11 óra. Kedves Mr. Struan! Épp most szereztem bizalmasan tudomást egy futárlevél tartalmáról, amit Lord Cunnington, a külügyminiszter küldött tegnap William Longstaffnak, Ófelsége teljhatalmú ázsiai megbízottjának. A levél többek között a következőket tartalmazza: »Ön nem hajtja végre és figyelmen kívül hagyja utasításaimat, és úgy fest, hogy a teljes önhietség pozíciójából szemléli azokat. Szemmel láthatóan elszánta magát, hogy őfelsége kormányának ügyeit saját kénye-kedve szerint intézze. Impertinens módon nem veszi figyelembe azokat az utasításokat, amelyek előírták önnek, hogy a brit kereskedelem érdekeinek megfelelően öt-hat szárazföldi kínai kikötőt kell megnyitni a brit hajók számára, mely helyeken ki

kell építeni a megfelelő diplomáciai csatornákat; nem veszi figyelembe azt az utasítást, hogy mindezt minél előbb meg kell valósítani – ha lehet, a kereskedelem útján, ellenkező esetben annak a haderőnek a felhasználásával, amelyet kifejezetten erre a célra és nem kis költségek árán küldtünk oda. Ehelyett ön letelepedett egy nyomorúságos szikladarabon, amelyen jóformán még egy ház se fér el, köt egy elfogadhatatlan egyezményt, és ugyanakkor – ha a haditengerészet és a hadsereg futárleveleinek hinni lehet – folyamatos jelleggel nemkívánatos célokra használja a parancsnoksága alá rendelt haderőket. Hongkongból soha nem lesz Ázsia kereskedelmi központja – már csak azért sem, mert Macau már most az. A Csuenpi Egyezményt teljes mértékben visszautasítjuk. Az ön utódja, Sir Clyde Whalen napokon belül megérkezik, kedves uram. Ezennel felkérem önt, hogy e levél kézhezvétele után haladéktalanul adja át hivatalát Mr. C. Monseynak, s nyomban hagyja el Ázsiát azon a fregatton, amelyet kifejezetten erre a célra küldtünk oda, s a lehető legsürgősebben jelentkezzen hivatalomban.«

„Én megtettem minden tőlem telhetőt, de...”

Lehetetlen! Az nem lehet, hogy elkövessenek egy ekkora hülye, istenverte, hihetetlen baklövést! – gondolta Struan. Tovább olvasott:

„Én megtettem minden tőlem telhetőt, de amíg ezt az információt hivatalosan nem közlik a Házzal, tehetetlen vagyok. Ezt a titkos információt nem merem nyíltan felhasználni. Cunnington a fejemet venné, s örökre kizárnának a politikából. Pusztán az a tény is, hogy mindezt papírra vetem, alkalmat nyújthat ellenségeimnek – márpedig ki az a politikus, aki szűkölködik az ilyenekben? –, hogy tönkretegyenek, s velem együtt mindazokat, akik pártolják a szabad kereskedelmet, és hogy aláássák azt a pozíciót, amelyért Ön oly sok éve küzd fáradhatatlanul. Imádkozom Istenhez, hogy a fiam csakis az Ön kezébe adja ezt a levelet. (Amelynek tartalmáról egyébként fogalma sincs.)

Mint Ön is tudja, a külügyminiszter nem tűri az ellentmondást,

egy személyben képviseli a törvényt, s emellett a whig pártnak, pártunknak vezéralakja. Álláspontja kristálytisztán kiderül a levélből. Hacsak a jelenlegi kormány vereséget nem szenved, és a Sir Robert Peel vezette konzervatívok nem kerülnek hatalomra – ami szerintem belátható időn belül lehetetlen –, Hongkongnak befellegzett.

Bankja csődjének híre elterjedt a City legfelsőbb köreiben – jórészt az Ön riválisainak köszönhetően, akiknek az ifjú Morgan Brock a vezéralakja. Morgan Brock »szigorúan bizalmasan«, szakértő módon elhintette ártó magvait, minden alkalommal hozzátéve, hogy az Ön kifizetetlen váltóinak legnagyobb része, ha ugyan nem az összes, Brockék kezében van. Ezzel az Ön itteni befolyása nagymértékben csökkent. Ezenfelül, csaknem egy időben Longstaffnak azzal a levelével, amely beszámol a Csuenpi Egyezményről, érkezett egy levél, amelyet Mr. Tyler Brock és néhány más kereskedő írt alá, s amelyben élesen ellenzik a hongkongi kolónia létesítését és Longstaffnak a háborús ügyekben tanúsított magatartását. A levelet a miniszterelnöknek és a külügyminiszternek címezték, és ellenségeinek is küldtek róla másolatokat – akiből, mint Ön is tudja, van elég.

Tudván, hogy Ön vagyona maradékát – már ha maradt valami – feltehetőleg dédelgetett szigetébe fektette, azért írom meg mindezt, hogy lehetőséget kínáljak Önnek a megmenekülésre, és arra, hogy megmentesen valamit a katasztrófából. Lehet, hogy Ön már valamilyen formában megegyezésre jutott Brockkal – adja Isten, hogy így legyen –, bár ha ezen az arrogáns Morgan Brockon múlik a dolog, az ő számára csak egyetlen fajta megegyezés volna kielégítő: az Ön cégének megsemmisítése. (Jó okom van azt hinni, hogy az Ön bankjának megrohanását Morgan Brock és egy európai bankárcsoport kezdeményezte – mostanában az a szóbeszéd járja, hogy francia és orosz bankárok állnak a háttérben. Az európai bankárcsoport akkor javasolta ezt az eljárást, amikor valahogy kiszivárgott, hogy Mr. Robb Struan milyen nemzetközi

pénzügyleteket tervez. Az Ön bankjának tönkretételéért cserébe ötven percentet kapnak azokból a Mr. Robb Struanéihoz hasonló nemzetközi pénzügyi manőverekből, amelyekkel most Morgan Brock próbálkozik.)

Sajnálom, hogy ennyi rossz hírral kell traktálnom. Mégis bizakodva teszem, abban reménykedve, hogy valamiképpen hasznát tudja venni az információnak, s ismét túl tudja élni a harcot. Még mindig az a meggyőződésem, hogy Hongkonggal kapcsolatosan az Ön terve a helyes. Szándékomban áll, hogy keresztülvitelével továbbra is próbálkozzam.

Az új kereskedelmi szuperintendánsról, Sir Clyde Whalenről nem sokat tudok. Jelesen szolgált Indiában, s mint katona kiváló hírnévnek örvend. Tudomásom szerint nem íróasztal-diplomata. Úgy tudom, holnap indul Ázsiába, ilyenformán minden pillanatban várható.

Végül engedje meg, hogy jóindulatába ajánljam a fiamat. Richard a mi tékozló fiunk, a család fekete báránya, egy semmirekellő, akinek egyetlen életcélja a szerencsejáték, különös tekintettel a lovakra. Adósságai miatt körözést bocsátott ki ellene a Newgate börtön. Megmondtam neki, hogy még ez egyszer – utoljára – rendezem a tartozásait, de csak abban az esetben, ha haladéktalanul elindul erre a veszedelmes küldetésre. Beleegyezett, azzal a feltétellel, hogy ha hatvanöt napon belül, a normális idő fele alatt ér Hongkongra, ezer guinea-t adok még neki ráadásul.

Jómagam, hogy a lehető leggyorsabb kézbesítést ösztönözzem, azt mondtam, ötezer guinea-t adok neki, ha hatvanöt napon belül odaér, de minden ezen felüli napért levonok ötszázat; azzal a kikötéssel, hogy amíg élek, nem teheti be Angliába a lábát, s a pénzt évi ötszáz guinea-nként folyósítom neki, amíg el nem fogy. Csatoltan küldöm az első részletet. Kérem, postafordultával tudassa velem, mikor érkezett meg a fiam.

Ha találna rá módot, hogy Richárd »tehetségét« valamilyen formában hasznosítsa és kordában tartsa ezt a léhűtőt, ezzel

végtelen hálára kötelezne egy apát. Én megpróbáltam, Isten a tanúm, de kudarcot vallottam. Ennek ellenére nagyon szeretem a fiamat.

Engedje meg, hogy kifejezzem sajnálkozásomat a balszerencséje miatt. Kérem, adja át legjobb kívánságaimat Mr. Robbnak. Abban a reményben zárom soraimat, hogy lesz még részem abban az örömben, hogy szerencsésebb körülmények között, személyesen is találkozhatom Önnel. Kiváló tisztelettel, legalázatosabb szolgája: Charles Crosse.”

Struan kinézett az öbölre, majd a szigetre. Eszébe jutott a kereszt, amit az első nap gyújtott. És Brock húsz guinea-je. Aztán Zsin-kua és a még meglévő három félpénz. Aztán az egy lak ezüst, amit valakinek a nevében be kell fektetnie, aki majd egy nap jelentkezik egy bizonyos pecséttel. És most kiderül, hogy hiába volt a sok munka, a sok küzdelem, a sok tervezgetés, a sok halál. Méghozzá egyetlen ember ostoba arroganciája miatt: Lord Cunnington miatt. *Krisztusom a mennyekben, most mit csináljak?*

Struan kényszerítette magát, hogy gondolkozzon. A külügyminiszter ragyogó koponya. Nem utasítaná el Hongkong gondolatát csak úgy. Kell, hogy valami oka legyen. De mi lehet az? És hogyan fogom tudni befolyásolni Whalent? Hogyan illeszkedik egy ilyen katona és „nem íróasztal-diplomata” a jövő képébe?

Talán nem kellene ma földet vásárolnom. Vegyen csak a többi kereskedő, a pokolba velük. És a többiekkel együtt Brock is tönkremegy, mivel Whalen és a hírek még csak egy hónap vagy még hosszabb idő múlva érkeznek meg. Addigra belevetik magukat az építkezésbe. Hát igen – ez az egyik megoldás. Aztán, amikor mindenki tudomást szerez a hírekről, mindannyian visszamegyünk Macauba – vagy valamelyik kikötőbe, amit Whalen az egyezmény révén megszerez, és mindenki tönkremegy. Vagy legalábbis rengeteget veszít. Igen... De ha én megkaphattam ezt az információt, akkor Brock is megkaphatja, így hát lehet, hogy ő nem esik bele a csapdába.

Igen... De így elveszítem Ázsia kulcsát: ezt a nyomorúságos, kopár szikladarabot, amely nélkül se a szabad kikötőknek, se a jövőnek semmi értelme.

A másik megoldás: vásárolni, építkezni és kockáztatni – Longstaffhoz hasonlóan talán Whalent is rá lehet venni, hogy túllépje a részére kiadott utasítások körét, talán Cunningtont is meg lehet győzni, a Nemes Ház vagyonát az új városba fektetni, kockáztatni, gyarapítani Hongkongot – hogy a kormány végül rákényszerüljön a kolónia elismerésére.

Ez életveszélyes. A Koronát nem tudom erre kényszeríteni. Rettenetesen rosszak az esélyek, rettenetesen rosszak. De nincs más választásom. Kockáztatnom kell.

Az esély szóról eszébe jutott az ifjú Crosse. Egész belevaló fiú. Hogyan vehetnem hasznát? Hogyan tudom rávenni, hogy ne fecsegenjerről a fantasztikus útról? És hogyan érhetem el, hogy Whalenre kedvező benyomást gyakoroljon Hongkong? És hogyan kerüljek közelebb Cunningtonhoz? Hogyan tudom megtartani az egyezményt olyannak, amilyennek én szeretném?

– Nos, Mr. Crosse, az útja figyelemre méltó. Ki tudja, hogy mennyi idő alatt tette meg?

– Csak ön, uram.

– Akkor másnak ne is beszéljen róla. – Struan lefirkantott valamit egy jegyzetömbre. – Ezt adja át az irodavezetőmnek.

Crosse elolvasta a papírt. – Ön ideadja nekem mind az ötezer guinea-t?

– Roger Blore nevére állítottam ki az utalványt. Azt hiszem, jobb, ha ennél a névnél marad – legalábbis egyelőre.

– Igen, uram. Máris Roger Blore vagyok. – Felállt. – Végzett velem, Mr. Struan?

– Akar állást, Mr. Blore?

– Attól tartok, hogy... Nézze, Mr. Struan, én már tucatnyi dologgal

megpróbálkoztam, de sohasem sikerült. Apám elkövetett mindent, de én arra ítéltetem – vagy talán rendeltettem –, hogy az legyek, aki vagyok. Bocsánatát kérem, de azt hiszem, fölöslegesen pazarolja rám a jóindulatát.

– Ötezer guinea-be fogadok, hogy elfogadja azt az állást, amit ajánlok magának.

A fiatalember tudta, hogy megnyerné a fogadást: nem tud neki a Tajpan olyan állást ajánlani, amit elfogadna.

De várjunk csak! Ez itt nem olyan ember, akivel játszani lehet, nem az a fajta, aki könnyedén ajánlgat fogadásokat. Meg se rebbennek azok az ördögi szemek. Nem szívesen látnám ezeket a szemeket velem szemben egy pókerasztalnál. Vagy egy baccarat-partiban. Légy óvatos, Richard Crosse Roger Blore. Ez itt olyan ember, aki behajtja az adósságot.

– Nos, Mr. Blore? Inába szállt a bátorsága? Vagy nem is olyan nagy szerencsejátékos, mint amilyennek beállítja magát?

– Ez az ötezer guinea az életem, uram. Ennél többet nem tehetek fel.

– Hát akkor tegye fel az életét, a mindenségét!

– Ön nem kockáztatja az életét, uram. Így tehát a fogadók nem ugyanazt a kockázatot vállalják. Az ön számára ennyi csupán aprópénz. Legyen száz az egyhez.

Struan csodálta a fiatalember rámenősségét – Rendben van... Legyen, Mr. Blore. Isten előtt. – Kezet nyújtott. Blore körül megperdült a világ: arra számított, hogy Struan visszalép. Ne fogadd el, te örült, mondta magának. Ötszázezer guinea!

Megrázta a feléje nyújtott kezét.

– A hongkongi Jockey Club titkári posztja – mondta Struan.

– Micsoda?

– Ezennel megalakítottuk a Jockey Clubot. Maga a titkára. A feladata, hogy lovakat szerezzon. Hogy megépíttesse a

lóversenypályát. Aztán egy klubépületet. Az a feladata, hogy kialakítsa Ázsia leggazdagabb, legjobb versenyistállóját. Legyen olyan jó, mint Aintree, vagy bármelyik más pálya a világon. Nos, ki nyert, fiam?

Blore rettenetesen szeretett volna könnyíteni magán. Az isten szerelmére, koncentrálj, kiáltott magában. – Egy lóversenypályát?

– Azt. Maga indítja útjára, maga vezeti a lovakat, a fogadásokat, a tribünöket, az oddszokat, a díjakat, mindent. Ma kezd.

– De hát, Jézusom! Honnan fog ehhez lovakat szerezni?

– Honnan fog lovakat szerezni *maga*?

– Ausztráliából, istenemre! – robbant ki Blore. – Úgy hallottam, azoknak odaát vannak eladó lovaik! – Struan elé lökte az utalványt, s túláradó örömmel felordított: – Mr. Struan, ezt sose fogja megbánni! – Sarkon fordult, s az ajtóhoz rohant.

– Hová megy? – kérdezte Struan.

– Természetesen Ausztráliába.

– Miért nem látogatja meg előbb a tábort?

– Eh?

– Ha jól emlékszem, van némi lovasságuk. Béreljen tőlük néhány lovat. Szerintem szombaton már meg is rendezheti az első versenyt.

– Tényleg?

– Tényleg. A szombat jó nap a lóversenyre. És India közelebb van, mint Ausztrália. Az első hajóval oda küldöm magát.

– Oda küld?

Struan elmosolyodott. – Oda. – Visszaadta Blore-nak a papírszeletet. – Ötszáz guinea rendkívüli jutalom az első évi fizetésén felül, ami évi ötszáz guinea, Mr. Blore. A többi az első négy-öt verseny díjalapja. Nyolc futamot javaslok, egyenként öt lóval, minden második szombaton.

– Az Isten áldja meg magát, Mr. Struan.

Struan egyedül maradt. Meggyújtott egy gyufát, s figyelte, hogyan ég el a levél. A hamvakat porrá taposta, aztán lement. Mejmej még ágyban volt, de már kicsinosította magát.

– Jó reggelt, Tajpan – köszöntötte Struant, majd futólag megcsókolta, s tovább legyezgette magát. – Fantasztikus boldog vagyok, hogy visszajöttél. Szeretném, hogy vegyél nekem picike darab földet, mert akarok én is csinálni üzletet.

– Miféle üzletet? – kérdezte Struan. Bosszantotta egy kissé a nem túl lelkes fogadtatás, ugyanakkor örült, hogy az asszony mindenfajta kérdezősködés és veszekedés nélkül tudomásul veszi eltűnését és visszatértét.

– Majd meglátod, sebaj. Kell nekem néhány tael kezdéshez. Én fizetek neked tíz percent kamatot, ami nagyon sok. Száz tael kell. Te leszel csendestárs.

Struan kinyújtotta a karját, és Mejmej mellére tette a kezét. – Ha már a társulásról beszélünk, van egy...

Mejmej lesöpörte magáról a kezét. – Előbb üzlet, aztán társulás. Veszél nekem földet és kölcsönadsz nekem taeleket?

– Előbb társulás, aztán az üzlet!

– Ajíjje, ebben a forróságban? – kérdezte nevetve az asszony. – Rendben van. Rettenetesen rossz fárasztanod magad ebben a melegben, inged máris tapad hátadhoz. Na, gyere, sebaj. – Engedelmesen elindult a hálószoa ajtaja felé, de Struan elkapta.

– Csak ugrattalak. Hogy vagy? A bébivel nincs semmi bajod?

– Persze hogy nincs. Én nagyon gondos anya vagyok, eszem csak nagyon különleges ételt, hogy remek fiút építsek hasamban. És gondolok mindig harcias dolgokra, hogy legyen belőle jó Tajpan.

– Hány taelt kérsz?

– Százat. Már mondtam. Nincsen neked füleid? Borzasztóan fura vagy ma, Tajpan. Igen... nagyon fura. Nem vagy te beteg? Vagy kaptál rossz híreket? Vagy csak fáradt vagy?

– Csak fáradt. Szóval száz tael. És mi az az „üzlet”?

Mejmej izgatottan összecsapta a kezét, és visszaült az asztalhoz. – Jaj, majd fogod meglátni. Gondolkodtam nagyon sokat, mióta elmentél. Hogy mit teszek én érted mindig...! Csinálok szerelmeskedés, és adok neked tanácsot – mindkettő rettenetesen jó, ez igaz, de nem elég. Ezért én most csinálok taeleket neked, meg nekem, öreg napjaimra. – Ismét föl kacagott, s Struan örült, hogy nevetni látja. – De csak barbároktól csinálok taeleket. Fogok vagyont keresni... Majd meglátod, milyen okosságos vagyok.

– Ilyen szó nincs.

– Tudod te nagyon jól, mire gondolok. – Megölelte Struant. – Akarsz most szerelmeskedni?

– Egy óra múlva kezdődik a földárverés.

– Igaz. Akkor jobb, ha átöltözöd ruháidat, és sietsz vissza. Egy kis telket kérek a Queen's Roadon. De nem fizetek érte több bérleti díjat évi tíz taelnél! Hoztál nekem ajándékot?

– Micsodát?

– Ez régi szokás – felelte ártatlan szemekkel Mejmej. – Mikor férfi elhagyja asszonyát, hoz neki ajándékot. Jade-ot, meg ilyesmit.

– Nem hoztam. De legközelebb majd figyelmesebb leszek.

Mejmej vállat vont. – Jó szokás. Szegény öreg anyácskád teljesen elszegényült. Eszünk később?

– Igen. – Struan fölment az eggyel följebb lévő fedélzetre, a saját kajütjébe.

Lim Din meghajolt. – Fürdő nagyon meleg, uram. Akar?

– Igen.

Struan levetette átizzadt ruhadarabjait, belefeküdt a fürdőkádba, s szabadjára engedte gondolatait: azon tűnődött, milyen következményekkel járnak a Sir Charlestól kapott hírek. Annyira dühítette Cunnington ostobasága, hogy alig tudott gondolkozni.

Megtörülközött, tiszta ruhát vett, de alig néhány perc múltán inge máris átnedvesedett az izzadságtól.

Az lesz a legjobb, ha leülök, és végiggondolom. A vásárlást Culumra bízom. Az életemet tenném rá, hogy Tess elmondta az apjának, mit tervez Culum a dombbal kapcsolatban. Az is lehet, hogy vízben hagyják a fiút, amikor már elég magas a licit. Eddig jól csinálta; ezt is rá kell bíznom. Így hát üzent Culumnak, hogy licitáljon a Nemes Ház nevében, s azt is megüzente neki, hogy vásároljon egy kis telket a Queen's Roadon. Aztán üzent Horatióknak, hogy Mary rosszul érzi magát, s intézkedett, hogy egy lorha azonnal vigye Sinclairt Macauba.

Miután ezzel végzett, leült az öblös bőrszékbe, merev tekintettel bámult ki a kajütblakon, és szabadjára engedte gondolatait.

Culum megvette a tengerparti és a városi telkeket; büszke volt magára, hogy a Nemes Ház képviselőjében licitál, s újabb arcot szerez magának. Sokan megkérdezték tőle, hogy hol van – és hol volt – a Tajpan, ő azonban csak annyit felelt rá, hogy fogalma sincs, s tovább játszott az ellenségességet az apja iránt, amit már nem érzett.

Megvette a dombot és a megközelítéséhez szükséges telkeket, s megkönnyebbülten tapasztalta, hogy Brockék nem licitálnak ellene, ilyenformán bebizonyosodott, hogy Tessben meg lehet bízni. Ennek ellenére elhatározta, hogy a jövőben óvatosabb lesz, nem hozza még egyszer ilyen helyzetbe Tess. Veszélyes dolog ennyire nyílnak lenni, gondolta. Veszélyes Tess számára, és veszélyes nekem is. Veszélyes lenne például nyíltan kimondani, hogy pusztán az, hogy a lányra gondol, pusztán az, ha csak hozzáér Tesshez, szinte őrijító vágyakozást kelt benne. Erről az érzésről sose beszélhet Tess-szel, se az apjával, csak Gorthszal, aki megérti ezt. „Igen, Culum pajtás. Magam is jól ismerem ezt az érzést. Rettenetes szenvedés, rettenetes. Az ember lépni is alig tud tőle. Igen... rettenetesen nehéz

uralkodni magadon. De ne aggódj, cimbora. Barátok vagyunk, és én megértelek. Nekünk őszintéknek kell lennünk egymáshoz. Rettentő veszélyes volna számodra, ha úgy élnél, mint egy szerzetes. De még ennél is rosszabb lenne, ha továbbra is hagynád ezt a fájdalmat felgyülemelni. Azt is hallottam, hogy az ilyen férfi beteg utódokat nemz. Igen... ez a fájdalom egy életre megnyomoríthat egy férfit, ez úgy igaz, ahogy itt állok, istenemre! De ne aggódj, ismerek egy helyet Macauban. Ne aggódj, öreg cimbora.”

Culum ugyan nem hitt igazán azokban a babonákban, amelyeket Gorthtól hallott, de a kín, amely éjjel-nappal gyötörte, megtörte ellenállását. Megkönnyebbülésre vágyott. De, fogadkozott magában, ha Brock beleegyezik, hogy jövő hónapban megtartsuk az esküvőt, nem megyek nyilvánosházba. Nem megyek!

Napszálltakor Struan és Culum átment a *White Witchre*. Brock a tattedélzeten várta őket, mellette ott állt Gorth. Kellemes, hűvös este volt.

– Döntöttem az esküvő felől, Culum – mondta Brock. – Illetlenség volna már a jövő hónapban megtartani. Azt hiszem, jövőre jobb lenne. De én azt mondom: mához három hónapra lesz Tess tizenhetedik születésnapja – azon a napon, tizedikén, elveheted.

– Köszönöm, Mr. Brock – mondta Culum. – Köszönöm.

Brock rávigyorgott Struanra. – Neked megfelel, Dirk?

– Rajtad áll a döntés, Tyler, nem énrajtam. Szerintem két-három hónap vagy egy hónap között nincs nagy különbség. Én még mindig azt mondom, tartsuk meg jövő hónapban.

– A szeptember megfelel neked, Culum? Az a dátum, amit mondtam... Mondd meg őszintén, fiam.

– Igen. Természetesen. Azt reméltem, hogy... Szóval igen, Mr. Brock. – Culum megfogadta magában, hogy kivárja a három

hónapot. Lelke mélyén azonban tudta, hogy nem lesz képes rá.

– Hát akkor ezt elintéztük.

– El – visszhangozta Struan. – Hát akkor három hónap múlva. – Igen, három hónap múlva, gondolta. Épp most írtál alá egy halálos ítéletet, Tyler. De az is lehet, hogy kettőt.

– Volna egy kis időd a számomra holnap, Dirk? Megbeszélhetnénk a hozományt meg az ilyesmiket.

– Délben?

– Jó. Délben. Azt hiszem, most már lemehetünk a hölgyekhez. Itt maradsz vacsorára, Dirk?

– Köszönöm, de van néhány dolog, amit el kell intéznem.

– Például a lóversenyek dolgát, he? Meg kell adni, okos húzás volt, hogy idehozattad ezt a Blore nevű fickót. Belevaló egy fiatalember. Megállapodtam vele, hogy minden versenynap utolsó futamát a Brock-díjért futják. Mi adjuk a díjalapot.

– Igen, hallottam. Úgy illik, hogy a miénk legyen Ázsia legjobb lóversenypályája.

Blore a földárverésen jelentette be a hírt. Longstaff beleegyezett, hogy ő legyen a Jockey Club első elnöke. Az évi tagsági díjat tíz guinea-ben állapították meg, s a szigeten lakó európaiak mindegyike nyomban belépett a klubba. Blore-t megrohmozták az önként vállalkozók, akik mind boldogan lovagolták volna azokat a háttaslovakat, amelyeket a tábornok kölcsönadott a versenyekre.

– Te tudsz lovagolni, Dirk?

– Igen. De sose versenyeztem.

– Magam is így vagyok. De mi lenne, ha megpróbálkoznánk vele? Te tudsz lovagolni, Culum?

– Igen, de nem vagyok valami jó zsoké.

Gorth barátian hátba vágta. – Na, majd Macauban nyeregbe szállunk, Culum, gyakorolunk egy kicsit. Talán még apámmal meg

apáddal is fölvehetjük a versenyt, he?

Culum zavartan elmosolyodott.

– Lehet, hogy még sor kerül rá, Gorth – mondta Struan. – Hát akkor jó éjt. Délben várlak, Tyler.

– Igen. Jó éjt, Dirk.

Struan elment.

A vacsora során Culum megpróbálta elsimítani a Gorth és Brock közötti ellenségeskedést. Különösnek találta, hogy mindkettejüket kedveli, hogy mindkettejükbe belelát – meg tudja érteni, miért akar Gorth tajpan lenni, és miért nem akarja átadni neki Brock a kormányrudat, legalábbis egyelőre. Furcsának találta azt is, hogy miért érzi magát okosabbnak Gorthnál ebben a kérdésben. Tulajdonképpen nem is olyan furcsa, gondolta: Gorthnak nem szakadt a nyakába váratlanul hét hosszú nap minden felelőssége. Aznap, amikor elveszem Tesst, a tengerbe hajítom Brock húsz aranyát. Már nem volna helyes őrizgetni. Bármilyen történjék is, mi tiszta lappal indulunk. Már csak három hónap. Ó, köszönöm neked, Istenem.

Vacsora után Culum és Tess kettesben fölment a fedélzetre. Feszült izgalommal álltak a csillagos ég alatt, fogták egymás kezét, sajgott bennük a vágy. Culum ajkai megérintették Tess száját – ez volt az első, félénk csókjuk –, és Tessben felvillant Nagrek csókjának durvasága, a kezének simogatása keltette tűz, s a fájdalom, amit a férfi okozott neki; nem volt igazán fájdalom, inkább valami gyönyörrel teli kín, amire ha csak rágondolt is, mindig felélesztette benne azt a tüzet. Boldog volt, hogy nemsokára elolthatja. Már csak három hónap, aztán béke lesz.

Visszatértek a bűzös kabinba, majd miután Culum elment, Tess lefeküdt. Gyötörte a vágy; elsírta magát. Mert tudta, hogy Nagrek olyasmit tett vele, amit csak Culumnak lett volna szabad, s mert tudta, hogy ezt a titkot egy életen át meg kell őriznie Culum előtt. De hogyan? Jaj, szerelmem, jaj, szerelmem...

– Hidd el, apám, ez hiba volt – mondta a nagykejűtben Gorth, halkra fogva a hangját. – Rettenetes hiba!

Brock lecsapta a kupáját; a sör az asztalra és a padlóra lötytyent. – Így döntöttem, és kész. Szeptemberben egybekelnek.

– Az is hiba volt, hogy nem licitáltunk a dombra. Az az ördögfatty megint fölénk kerekedett.

– Használd a fejedet, Gorth! – sziszegte Brock. – Ha licitálunk, Culum rájön, hogy Tess a maga ártatlanságában mindenről beszámol nekem, amiről beszélgetnek. Az a domb nem volt fontos. Eljöhet még az ideje, amikor valami olyasmit tudhatok meg Tesstől, amivel kibelezhetem Dirköt. Márpedig én erre várok, semmi másra. – Brock megvetette önmagát, amiért figyeli Tesst, amiért gyanútlanásával visszaélve, kémként használja Culum és fegyverként Struan ellen. De még ennél is jobban utálta Gortht, s még kevésbé bízott benne, mint annak előtte. Mert tudta, hogy Gorthnak igaza van.

Viszont mindennél jobban szerette volna, hogy Tess boldog legyen, és ez veszélyessé tette. És most Struan istenverte ágyékának sarja egyesül imádott lányával. – Esküszöm mindenre, ami szent, hogy ha Culum csak egy hajszálát is meggörbíti Tessnek, megölöm! – mondta rettenetes hangon.

– Akkor miért hagyod, hogy ilyen gyorsan elvegye, a keservit! Nyilván rosszul fog vele bánni, és nyilván ellenünk használja.

– Mitől változott meg ilyen hirtelen a véleményed? – csattant fel Brock. – Mostanáig te akartad, lelkesen pártfogoltad.

– Még mindig azon vagyok, hogy házasodjanak össze, de ne három hónap múlva. Ez mindent tönkretenne.

– Miért?

– Mert mindent tönkretenne – felelte Gorth. – Amikor én azt mondtam, hogy házasodjanak össze, Robb még élt. Akkor még úgy

volt, hogy a Tajpan örökre elmegy, és Robbnak adja át a tisztét, majd egy év múltán Culumnak. Így állt a helyzet. Úgy lenne tökéletes, ha jövőre esküdnének. Most viszont a Tajpan nem megy el. És most, hogy ráálltál a szeptemberi esküvőre, a Tajpan el fogja venni tőled Tesst, kitanítja ellenünk Culumot, és szerintem már sose megy el. Addig biztosan nem, amíg te vagy a Brock és Fiai tajpanja!

– Bármit mondott is Culumnak vagy Robbnak, Dirk sose akarta itt hagyni Ázsiát. Ismerem őt.

– Én pedig ismerlek téged!

– Ha Dirk elmegy – vagy meghal –, én is elmegyek.

– Hát akkor az lesz a legjobb, ha minél előbb meghal az az ördögfatty.

– Te pedig jobban tennéd, ha türelemmel lennél.

– Én türelmes vagyok, apám. – Gorthnak már a nyelve hegyén volt, hogy elmondja apjának, hogyan akar bosszút állni Struanon – Culumon keresztül – Macauban. De nem mondta el. Az apját jobban érdekli most Tess boldogsága, mint az, hogy a Nemes Ház Tajpanja legyen. Az apjában már nincs meg az a mindent elsőpró kegyetlenség, ami Struanban oly mértékben megvolt, hogy ő lett a Tajpan. – Ne felejtse el, apám, hogy Struan túljárt az eszeden, az ezüsttel, a cégével, a házassággal, de még azzal a bállal is. Tess a te gyenge pontod – háborgott. – Struan ezt nagyon jól tudta. Messziről látszik, hogy Tess miatt fogsz zátonyra futni. A pusztulás felé tartasz.

– Nem igaz! Nem igaz! Én tudom, hogy mit csinállok – felelte Brock, igyekezve nem kiabálni. Homlokán úgy dudorodtak az erek, mint a kilencfarkú macska sudarai. – Figyelmeztettelek már korábban is: ne próbálj egymagád szembeszállni azzal az ördögfajzattal. Letépi a heréidet, és megeteti veled. Én ismerem azt az ördögöt!

– Hát igen, ez vagy te, apám! – Gorth érezte apjában az öregséget, s most először életében határozottan tudta, hogy ha arra kerülne a sor, elbánná vele. – Ezért hát állj félre az útból, és hagyd, hogy egy

igazi férfi tegye a dolgát, a mindenségét!

Brock föl pattant, a széke fölborult. Gorth csak állt, és várta, hogy az apja a kése után nyúljon; tudta, hogy most és mostantól fogva mindig megengedheti magának, hogy kivárjon, mert most már ismerte az apját.

Brock világosan látta: ez az utolsó alkalom, hogy megzabolázza Gortht. Ha nem húzza elő a kést, elveszett. Ha előhúzza, meg kell ölnie a fiát. Tudta, hogy képes lenne rá – pusztán nyers erővel már nem győzné, de fortéllyal igen. Gorth a fiam, a legidősebb fiam, nem az ellenségem, gondolta magában. – Ez nem rendjén való – mondta, elfojtva gyilkolhatnékját. – Nem rendjén való, hogy így viselkedjünk. De utoljára mondom neked: ha szembeszállsz vele, Dirk a pokolra küld.

Gorth érezte, hogy végigbizsereg benne a győzelem tudata. – Csak a zosz segíthet ki minket ebből a csávából. – Félrerúgta az útjában álló széket. – Kimegyek a partra.

Brock magára maradt. Fölhajtotta a kupáját, aztán még egyet, majd egy harmadikat is. Liza benyitott, de Brock nem vette észre. Az asszony hagyta, hadd igyon; visszament a kajütjébe, lefeküdt, és imádkozott, hogy boldog legyen a lánya házassága. És imádkozott az emberéért.

Gorth kiment a partra, Mrs. Fortheringill házába.

– Nem szívesen látom a házamban, Mr. Brock – mondta a madám. – Legutóbb is rettenetesen megverte azt a lányt.

– Mit számít neked egy ilyen majom, te vén boszorkány? Nesze! – Gorth az asztalra csapott húsz aranyat. – És itt van még ugyanennyi, hogy tartsd a bagólesődöt.

Az asszony egy fiatal hakka lányt bocsátott a rendelkezésére, s egy kis szobába küldte őket, amely messze a többi szobától, az épület hátsó traktusában volt.

Gorth kegyetlenül elbánt a lánnyal, rettenetesen megkorbácsolta, s félholtan hagyta ott.

Másnap a *White Witch* fedélzetén útnak indult a negyvenmértöldnyire délnyugatra fekvő Macau felé. Brock kivételével a Brock család valamennyi tagja ott volt a hajón. A tatfedélzeten, karját Tessébe öltve, ott állt Culum is.

Öt nappal később érkezett a lóverseny napja.

Ez idő alatt megvetették az új város alapjait. A kereskedők – élükön a Nemes Házzal – a Tajpingsan valamennyi munkását és mesteremberét igénybe vették az ásáshoz, a cipekedéshez és az építkezéshez. A kereskedők ismét a földbe fektették mindazt a pénzt, amit Longstaff kifizetett nekik. A macaui téглаégetők, a kuantungi gerenda- és deszkakészítők és mindazok, akiknek valami közük volt a házak, üzletházak és rakpartok építéséhez, éjt nappallá téve dolgoztak, hogy kielégítsék a kereskedők örült buzgalmát, amellyel új várost akartak építeni az elhagyott helyett. A munkabérek emelkedtek. Hamarosan lámpással kellett keresni a kulikat – egyedül a Nemes Ház háromezer falazókőművest, építőmunkást és különböző szakmájú mesterembert alkalmazott. Kevés volt a munkaerő, annak ellenére is, hogy minden dagállal újabb munkások érkeztek, akik gyorsan találtak maguknak jól fizető állást. A Tajpingsan még nagyobbra duzzadt. A Glessing-fok környéki partszakasz csak úgy lüktetett az energiától.

A lóversenyig tizennégy nap telt el azóta, hogy Struan és Mejmej otthagya a boldogság-völgyi házat, és átköltözött a *Resting Cloudra*.

– Nem vagy valami jó színben, kicsim – mondta Struan. – Jobb lenne, ha ma ágyban maradnál.

– Azt hiszem, maradok – felelte Mejmej. Egész éjjel nem aludt; feje, nyaka, háta sajogni kezdett. – Semmiség, sebaj. Te viszont rettenetesen jól nézel ki.

– Köszönöm. – Struan új ruhát viselt, amit a versenynap tiszteletére csináltatott. Sötétzöld lovaskabátja a legfinomabb, legkönnyebb gyapjúsövetből készült. Fehér vászonnadrágjának szarait a lábszárközépig érő csizmák talpa alatti pántok tartották feszesen, könnyű kasmírmellénye fölött zöld nyakkendőt viselt.

Mejmej megnyomkodta kissé sajtó vállait, Ah Szam pedig megigazította párnáit, hogy kényelmesebben feküdjön. – Ez csak nyári nyavalya. Hívatok orvost. Most még a partra?

– Igen. Egy óra múlva kezdődik a megnyitó. Azt hiszem, elhívatom az orvosunkat, kicsim. Ő majd...

– *Én* hívatok orvost. Kínai orvost, és kész. Ne feledd el: húsz tael négyes számú lóra negyedik futásban. A csillagjós szerint fantasztikus biztosan nyerni fog.

– Nem felejttem el – simogatta meg az asszony arcát Struan. – Te csak pihenj.

– Ha nyerek, fogom magamat fantasztikusan jobban érezni, hallod-e? Most menj.

Struan betakargatta Mejmejt, aztán szólt a szolgáknak, hogy hozzanak az asszonynak friss teát, s a hátához tegyenek egy forró vízzel teli agyagpalackot. Aztán kiment a partra.

A Glessing-foktól nyugatra kialakított lóversenypályán egymás sarkát taposták az emberek. A part egy részét, a rajt- s egyben a célvonalat is jelölő oszlop környékét európaiak részére kerítették el, hogy távol tartsák tőlük a csapatokban nyüzsgő kíváncsi kínaiakat. Imitt-amott sátrak álltak. Elkészültek már a nyergelőhelyek és a bukmékerek bódéi is. Az ovális alapterületű pályát bambuszrudakon lobogó zászlócskák jelezték.

A bukmékerek hatalmas forgalmat bonyolítottak le, a legtöbben Henry Hardy Hibbs standja előtt tolongtak. – Tegyétek meg a tétjeiket, uraim! – kiáltozta zengő hangján, miközben öklével megdöngette azt a fekete táblát, amelyre krétával írta ki az esélyszámokat. – Trent őrnagy úrra, a Sátán nevű fekete csődörön, a mezőny első számú favoritjára, egy guinea, pariban jegyezve! A többi három az egyhez adom!

– A fene essen magába, Hibbs – mondta idegesen Glessing, izzadva a nagy melegben. – Három az egyhez! Ezen csak maga nyerhet! Adjon nekem hatot az egyhez a szürkére. Egy guinea-t

teszek.

Hibbs a táblára pillantott, s rekedtes hangon odasúgta Glessingnek: – Magának, kapitány úr, öt az egyhez. Szóval egy guinea. Mary Jane-re.

Glessing hátat fordított neki. Dühös volt, amiért nem lehet most Macauban, s mert a levelet sem kapta meg, amit Culum ígért. Istenem az egekben, gondolta, szinte őrjöngve az aggodalomtól, mostanra már megjöhetett volna a levele. Mi az ördögöt jelent ez a késlekedés? Mit csinálhat az a disznó Horatio? Csak nem gyötri megint Maryt?

Mogorván odasétált a járatóhoz, ahol Struan és Szergejev állt egymás mellett. A két férfihoz azonban e pillanatban lépett oda Longstaff, ezért Glessing továbbment.

– Melyik lóra tett, fenség? – kérdezte kedélyeskedve Longstaff.

– A herékre – felelte Szergejev egy botra támaszkodva. Az izgalom és a lovak szaga felélénkítette, sokat enyhített állandó fájdalmain. Szeretett volna lóra ülni, de áldotta a szerencsését, hogy egyáltalán túlélte a sebesülést. És áldotta Struant. Tudta, hogy a Struan által elvégzett kezelés nélkül már halott lenne.

– Üdvözlöm, fenség – köszönt oda a Jeff Cooper karján arra sétáló Shevaun. Fényes, zöld ruhájára narancsszín napernyő vetett árnyékot. – Van valami tippje a számomra? – Rájuk mosolygott. Különösképpen Struanra.

– A legjobb ló a herélt, de hogy melyik a legjobb lovas, azt nem tudom – felelte Szergejev.

Shevaun a csillogó szőrű, nagy, barna ló felé pillantott. – Szerencsétlen jószág – mondta dévaj kacsintással. – Ha én ló lennék és ilyesmit művelnének velem, esküszöm, egy lépést se futnék. Senki kedvéért! Barbárság!

Együtt nevettek vele.

– Maga a heréltre fogad, Tajpan?

– Nem tudom – felelte Struan. Aggódott Mejmey miatt. – Ennekem valahogy jobban tetszik a kanca. De azt hiszem, én majd csak akkor fogadok, ha már odaálltak a rajthoz.

Shevaun egy pillanatig fürkész szemmel méregette, szerette volna tudni, van-e valami mögöttes értelme Struan szavainak.

– Nézzük meg közelebbről azt a kancát – mondta Jeff Cooper kényszeredett nevetéssel.

– Menjen csak, Jeff drágám. Én itt maradok, és megvárom magát.

– Én is megnézem – mondta Longstaff, aki nem vette észre a Cooper vonásain átsuhanó bosszúságot. Cooper tétovázott, majd mindketten elindultak.

Brock udvariasan megemelte a kalapját, miközben elsétált Shevaun, Struan és Szergejev előtt, de nem állt meg. Örült, hogy Struan nem szállt nyeregbe, mivel ő maga nem rajongott a lovaglásért, s múltkori csipkelődő megjegyzése csak úgy kicsúszott a száján. Az isten verje meg ezt a Dirköt, gondolta.

– Hogy gyógyul a sebe, fenség? – kérdezte Shevaun.

– Jól. Hála aTajpannak, már csaknem teljesen rendbe jöttem.

– Én nem tettem semmit – mondta Struan, akit zavarba hozott Szergejev hálája. Észrevette, hogy a járató mellett Blore elmélyült, négyszemközti beszélgetést folytat Skinnerrel. Vajon jól ítéltém-e meg ezt a fiút? – töprengett.

– Jól áll önnek a szerénység, uram – mondta Shevaun, kecsesen térdet hajtva Struan előtt. – Nemhiába mondják, hogy *noblesse oblige*.

Struan figyelmét nem kerülte el, milyen leplezetlen csodálatot tanúsít Szergejev Shevaun iránt. – Remek hajója van, fenség. – A nagyherceg hajója négyárbocos, nyolcezer tonna űrtartalmú, sok ágyúval felszerelt vízi jármű volt.

– Megtiszteltetésnek venném, ha a kapitányom végigvezethetné rajta – szólt Szergejev. – Szívesen megbeszelném önnel a

részleteket. Amikor önnek megfelel.

– Köszönöm, örvendek a lehetőségnek – kezdte Struan, de nem tudta folytatni, mert e pillanatban odarohant hozzájuk a kimerült, porlepett Blore.

– Mindjárt kezdünk, Tajpan, csoda, milyen csinos, Miss Tillman, jó napot, fenség – hadarta egy szuszra. – Mindenki a negyedik futam négyes számú lovára tegye a pénzét, úgy döntöttem, hogy én lovagolom... Most jut eszembe, Tajpan, hogy az este megnéztem a csődört, elfogadta a zablát, azt hiszem, a következő versenynapon használhatjuk... Fenség, kérem, engedje meg, hogy a helyére vezessem, ön indítja az első futamot.

– Én?

– Nem említette önnek őexcellenciája? Hogy az a...! Akarom mondani, hajlandó volna rá, fenség? – Blore még életében nem dolgozott ennyit, és még sose volt ilyen izgatott. – Volna olyan szíves követni? – Sietős léptekkel vezette keresztül Szergejevet a tömegen.

– Kedves fiatalember ez a Blore – mondta Shevaun, aki boldog volt, hogy végre kettesben maradhatott Struannal. – Hol találta?

– Ő talált meg engem – felelte Struan. – És örülök neki. – Struan figyelmét egy veszekedés vonta el, amely a sátrak közelében robbant ki. Egy csapat katona lökdösött kifelé egy kínait az elkerített területről. A kuli kalapja leesett – s vele együtt hosszú copfja is. Aristotle Quance volt az. – Bocsásson meg egy percre – mondta Struan. Odasietett az alacsony férfihoz, megállt előtte, testével fedezve. – Semmi vész, fiúk, ez az ember a barátom! – mondta. A katonák vállat vontak, és odébbálltak.

– Százezer mennydörgős ágyúgolyó, Tajpan – lihegte Quance, s megigazgatta koszos gönceit. – A legjobbkor érkezett. Isten fizesse meg.

Struan Quance fejébe nyomta a kulikalapot, és egy sátor mögé vont a festőt. – Mi az ördögöt keres itt? – sziszegte.

– Muszáj látnom a lóversenyt – felelte Quance, és megigazította

copfját, hogy a hátára hulljon. – És magával is beszélni akartam.

– Ez most nem a megfelelő időpont! Maureen is itt van valahol a tolongásban.

Quance elsápadt. – Isten legyen hozzám irgalmas!

– Legyen, de hogy miért lenne, arról fogalmam sincs. Tűnjön innen, amíg még teheti. Úgy hallottam, hogy a felesége jegyet váltott egy hajóra, amelyik a jövő héten indul haza. Ha megszagol valamit... Nekem mindegy, nem az én fejemet tépi le.

– Csak az első futamot hadd várjam meg, Tajpan – könyörgött Quance. – Nagyon kérem. És van egy hírem a maga számára.

– Micsoda?

Struan legnagyobb megdöbbenésére Quance beszámolt neki arról, hogy mit művelt Gorth a prostituálttal. – Iszonyatos! Az a szerencsétlen lány a halálán van. Gorth örült, Tajpan. Örült.

– Ha a lány meghal, üzenjen nekem. Aztán majd... Majd még gondolkozom rajta, hogy mi legyen a teendő. Köszönöm, Aristotle. Azt hiszem, jobb lesz, ha eltűnik.

– Csak az első futamra hadd maradjak... Isten szent nevére kérem! Maga nem tudja, mit jelent ez egy szerencsétlen öregembernek.

Struan körülnézett. Shevaun tüntetően nem vett tudomást róluk. Ekkor észrevette az arra sétáló Glessinget. – Kapitány!

Amikor Glessing fölismerte Quance-et, elkerekedett a szeme. – Jóságos ég! Én azt hittem, hogy maga már rég kint jár a tengeren!

– Megtenne nekem valamit? – kérdezte gyorsan Struan. – Mrs. Quance ott áll a távoszlopnál. Elmenekítené innen Aristotle-t, hogy ne vegye észre a felesége? Azt hiszem, az volna a legjobb, ha oda kísérné – mutatott Struan a kínaiak nyüzsgő tömegére. – Hagyja, hadd nézze meg az első futamot, aztán vigye haza.

– Úgy lesz, ahogy óhajtja. Jóságos ég, Aristotle, de örülök, hogy látom! – mondta Glessing, majd Struanhoz fordult: – Nem hallott

valamit Culumról? Rettenetesen aggódom Miss Sinclair miatt.

– Nem. De megmondtam Culumnak, hogy amint megérkezik, látogassa meg Maryt. Minden pillanatban megjöhet a hír. Én biztos vagyok benne, hogy Mary jól van.

– Én is remélem. Egyébként hová vigyem Aristotle-t a verseny után?

– Mrs. Fortheringillhez.

– A manóba! Na és milyen a kvártély, Aristotle? – kérdezte Glessing, akin felülkerekedett a kíváncsiság.

– Borzalmas, édes fiam, borzalmas. – Quance elkapta Glessing karját, a hangja rekedtes suttogásra váltott. – Egy szemhunyaszt se tudok aludni, a koszt pedig hátborzongató. Örökösen csak puncik: reggelire, tízórára, ebédre, uzsonnára, vacsorára. Tudna kölcsönözni néhány guinea-t, Tajpan?

Struan fölmordult, és visszament Shevaunhoz.

– Egy barátja, Tajpan?

– Vannak barátok, akiket nem okos észrevenni, Shevaun.

Shevaun a legyezőjével könnyedén megveregette Struan karját. – Nincs rá szükség, hogy engem erre figyelmeztessen, Dirk. Hiányzott nekem – mondta halkán.

– Tudom – felelte Struan, és rádöbbsent, hogy milyen könnyű és jó volna feleségül venni Shevaunt. De ez lehetetlen. Mejmej miatt. – Miért akarta meztelenül lefestetni magát? – kérdezte hirtelen, s a lány szemének villanásából látta, hogy sejtése beigazolódott.

– Aristotle mondta? – Shevaun hangja nyugodt volt.

– Jóságos ég, dehogy. Sose tenne ilyesmit. De néhány hónappal ezelőtt egyszer elkezdett cukkolni minket. Azt mondta, kapott egy új megbízást. Egy aktra. Miért csinálta ezt?

Shevaun elpirult; legyezgetni kezdte magát, aztán fölkacagott. – Goya megfestette Alba hercegnőjét. Azt hiszem, kétszer is. Azt a nőt

most az egész világ csodálja.

Struannak jókedvű szarkalábakba ráncolódott a szeme környéke.
– Maga egy ördögfióka, Shevaun. Tényleg... tényleg megmutatta neki a modellt?

– Ez már az ő költői szabadságára volt bízva. Megbeszéltük, hogy fest rólam két portrét. Maga nem helyesli?

– Szerintem az ön nagybátyját – az édesapjáról nem is beszélve – megütné a guta, ha ezt meghallanák, vagy ha azok a képek rossz kezekbe kerülnének.

– Nem akarja megvenni őket, Tajpan?

– Hogy elrejtsem?

– Hogy gyönyörködjék bennük.

– Furcsa egy lány maga, Shevaun.

– Talán csak megvetem az álszenteskedést. – Shevaun fürkészt pillantást vetett Struanra. – Akárcsak maga.

– Igen. De maga nő, és ez itt körülöttünk a férfiak világa. Vannak bizonyos dolgok, amiket maga nem tehet meg.

– Sok „bizonyos” dolog van, amit szívesen megtennék. – Üdvrivalgás hallatszott: megkezdődött a lovak fölvezetése. Shevaun elszánta magát a döntő lépésre. – Azt hiszem, itt hagyom Ázsiát. Két hónapon belül.

– Ez úgy hangzik, mint egy fenyegetés.

– Ez nem fenyegetés, Tajpan. Egyszerűen csak arról van szó, hogy szerelmes vagyok... és az életbe is szerelmes vagyok. És egyetértek magával: akkor kell megtippelni a győztest, amikor odaállnak a rajtvonalhoz. – Shevaun legyezgetni kezdte magát, s közben fohászzkodott, hogy kockázatos húzása bejőjön. – Melyiket választja?

Struan nem nézett a lovak felé. – A kancát, Shevaun – felelte halkán.

– Mi a neve?

– Mejmej – válaszolta Struan szelíd tekintettel.

Shevaun legyezője egy pillanatra megállt a levegőben, aztán tovább mozgott. – A versenynek mindaddig nincs vége, míg a győztest ki nem hirdetik és meg nem koszorúzzák. – Shevaun elmosolyodott és elsétált, felszegett fejjel, szebb volt, mint valaha.

A kanca elvesztette a versenyt. Alig egy orrhosszal. De elvesztette.

– Ilyen korán visszajöttél, Tajpan? – kérdezte erőtlen hangon Mejmej.

– Untam már a lovakat, és aggódtam miattad.

– Nyertem?

Struan megrázta a fejét.

Az asszony elmosolyodott, és felsóhajtott. – Mindegy, sebaj. – Szemfehérje rózsaszín volt, aranysárga árnyalatú arcbőre szürkésbe játszott.

– Volt már itt az orvos? – kérdezte Struan.

– Még nem. – Mejmej az oldalára fordult, összegömbölyödött, de ez sem enyhítette kellemetlen érzéseit. Kivette a feje alól a párnát, de ez sem segített, így hát visszatette. – Szegény öreg anyácskád egyszerűen öreg – mondta bágyadt mosollyal.

– Hol fáj?

– Sehol és mindenhol. Egy jó alvás kikúrál mindent, sebaj.

Struan megmasszírozta a nyakát, a hátát, és kényszerítette magát, hogy ne gondoljon az elgondolhatatlanra. Friss teát és könnyű ételeket rendelt, megpróbálta rávenni Mejmejt, hogy egyen, de az asszonynak nem volt étvágya.

Napszálltakor bejött Ah Szam, és néhány szót mondott úrnőjének.

– Itt van a doktor. És Gordon Csen – mondta Struannak Mejmej.

– Helyes! – Struan fölállt, és kinyújtózott.

Ah Szam odament a kis vitrinhez, és kivett egy apró elefántcsont szobrot, amely egy oldalán fekvő nőt ábrázolt. Struan megdöbbenésére Mejmej most a szobor különböző testrészeire kezdett mutogatni, és hosszasan magyarázott Ah Szamnak. Ah Szam bólintott és kiment. Struan elképedve követte.

Az orvos egy idős férfi volt, hosszú, gondosan olajozott copfot és kopott fekete öltözéket viselt. A szemei nagyon tiszták voltak, arcán egy szemölcs éktelenkedett, amelyből néhány hosszú szőrszál nőtt ki. Hosszú, vékony ujjai voltak, keskeny kézfejének bőrén átkéklettek az erek.

– Engedelmeivel, Tajpan – mondta Gordon, s az orvossal együtt meghajolt. – Bemutatom Ki Fa-tant, a Tajpingsan legjobb orvosát. Olyan gyorsan jöttünk, ahogy csak tudtunk.

– Köszönöm. Erre tessék... – Struan megtorpant. Ah Szam odalépett az orvoshoz, mélyen meghajolt előtte, elővette a szobrocskát, és ugyanúgy mutogatni kezdett rajta, mint korábban Mejmej, majd szapora nyelvvel válaszolgatott az orvos kérdéseire.

– Mi az ördögöt csinál ez az ember?

– Megállapítja a diagnózist – felelte Gordon Csen, miközben feszülten figyelt Ah Szam és az orvos szavaira.

– A szoborról?

– Igen. Illetlen dolog volna megtekintenie az úrnőt, ha nem feltétlenül szükséges. Ah Szam elmondta neki, hol érez fájdalmakat úrnőnk. Kérem, legyen türelemmel, biztos vagyok benne, hogy nem komoly az eset.

A doktor szótlánul tanulmányozta a szobrocskát. Végül Gordonra nézett, és halkán mondott neki valamit.

– Azt mondja, hogy nem könnyű megállapítani a bajt. Engedelmét kéri, hogy megvizsgálhassa az úrnőt.

A türelmetlenségtől majd szétrobbanó Struan bevezette őket a

hálószobába. Mejmej leengedte az ágya körüli függönyöket; Struan és Gordon számára csupán egy halovány árnyalakká változott.

Az orvos odalépett Mejmej ágyához, s ismét némaságba burkolózott. Néhány perc múltán halkán megszólalt. Mejmej engedelmesen kinyújtotta bal kezét a függöny alól. Az orvos a kezébe fogta, és figyelmesen megvizsgálta. Aztán az asszony ütőérére tette az ujjait, és lehunyta a szemét. Ujjai gyengéden ütögették Mejmej csuklóját.

Múltak a percek. Az orvos ujjainak ritmusa lelassult, mintha valami olyasmit keresne, amit nem lehet megtalálni.

– Most mit csinál? – kérdezte Struan.

– A pulzusát figyeli, uram – súgta Gordon. – Nagyon csöndben kell lennünk. Mindkét csuklóban kilenc ütőér van. Három a bőr alatt, három egy kicsivel lejjebb, és három legmélyebben. Ezek mutatják meg az orvosnak a betegség okát. Kérem, Tajpan, legyen türelemmel. Nagyon nehéz kitapintani.

Az ujjak tovább kopogtattak. Ez volt az egyetlen hang a kajütben. Ah Szam és Gordon Csen megbabonázva figyelte. Struan nyugtalanul fészkelődött, de nem szólt. Úgy tetszett, mintha az orvos valamiféle misztikus transzba esett volna. Aztán hirtelen – mintha valami füllel nem hallható szózatnak engedelmeskedett volna – abbahagyta a kopogtatást, és megmerevedett. Egy percig olyan volt, mint egy szobor. Aztán a takaróra helyezte a kart, Mejmej szótlanul kinyújtotta a másikat, s kezdődött előlről a procedúra.

Ismét eltelt néhány perc, majd a kopogtatás hirtelen abbamaradt.

Az orvos kinyitotta a szemét, sóhajtott, s a takaróra engedte Mejmej kezét. Intett Gordonnak és Struannak, hogy menjenek utána.

Gordon Csen becsukta maguk mögött az ajtót. Az orvos halkán, idegesen nevetgélt, majd halk, szapora szavakkal magyarázni kezdett.

Gordon szemei elkerekedtek.

– Mi van? – kérdezte feszült hangon Struan.

– Nem tudtam, Tajpan, hogy anyánk gyermeket vár. – Gordon Csen ismét az orvos felé fordult, kérdezett valamit, amire az hosszasan válaszolt. Aztán elhallgatott.

– Na! Mi az ördögöt mondott?

Gordon ránézett; sikertelenül próbált nyugodtnak mutatkozni. – Azt mondja, hogy anyánk nagyon beteg, Tajpan. Azt mondja, hogy a mérég anyánk alsó végtagjain keresztül hatolt a testébe. A májában gyülemlett össze, és a mája most... – kereste a megfelelő szót – ...a mája most rosszul működik. Nemsokára lázas lesz, nagyon lázas. Nagyon magas láza lesz. Aztán eltelik három-négy nap, és megint lázas lesz. Aztán újra.

– Malária? Boldogság-völgyi láz?

Gordon Csen az orvoshoz fordult, és megkérdezte tőle.

– Azt mondja, igen.

– Mindenki tudja, hogy a maláriát az éjszakai kigőzölgések okozzák, nem a bőrön át hatol a mérég a testbe – förmedt rá Struan Gordonra. – Mejjem hetek óta nem járt a völgyben!

Gordon föl vonta a vállát. – Én csak azt mondom, amit ő mond, Tajpan. Én nem vagyok orvos. Viszont megbízom ebben az orvosban, és azt hiszem, önnek is bíznia kellene benne.

– És mit javasol?

Gordon megkérdezte.

– Azt mondja: „Kezeltem már néhány embert, akik elkapták a boldogság-völgyi betegséget. Akik kigyógyultak belőle, valamennyien erős férfiak voltak, és még a harmadik roham előtt bevettek egy bizonyos orvosságot. A mi esetünkben azonban egy asszonyról van szó, aki még csak huszonegy éves ugyan, erős és bátor, de minden ereje a méhében rejtőző négy hónapos gyermekbe áramlik. – Gordon idegesen elhallgatott. – Félti a úrnőt és a gyermeket.

– Mondd meg neki, hogy hozza a medicinát, és nyomban kezdje meg a kezelést. Ne várjon semmiféle rohamra.

– Éppen ez a bökkenő. Nincs neki, uram. Nem maradt egy szem orvossága sem.

– A keservit! Akkor mondd meg neki, hogy szerezzen!

– Hongkongon egy szem sincs, ebben biztos.

Struan arca elkomorult. – Kell lennie. Mondd meg neki, hogy szerezzze meg, kerül, amibe kerül.

– De Tajpan, a doktor...

– Mondd meg már neki, a keservit!

Gordon ismét beszélt az orvossal.

– Azt mondja, hogy Hongkongon nincs belőle. És hogy nincs se Macauban, se Kantonban. Ezt a medicinát egy nagyon ritka fa kérgéből készítik, amely valahol a déli tengereken vagy a tengeren túl nő. Azt a keveset, ami volt neki, az apjától kapta, aki szintén orvos volt, és az is az apjától kapta. Azt mondja, teljesen biztos benne, hogy ebből a medicinából nincs több.

– Húszezer ezüsttaelt kap, ha meggyógyítja.

Gordon szemei tágra nyíltak. Egy pillanatig gondolkozott, majd pergő szavakkal beszélni kezdett az orvoshoz. Aztán mindketten meghajoltak, és sietve távoztak.

Struan elővette a zsebkendőjét, letörölte arcáról az izzadságot, és visszament a hálósobába.

– Hola, Tajpan – szólta Mejmej, ha lehet, még erőtlenebb hangon.

– Milyen hozzám a zszosz?

– Elmentek egy különleges orvosságért, ami majd meggyógyít. Nincs miért aggódni.

Eligazgatta Mejmej körül az ágyneműt; rettenetesen féltette az asszonyt. Sietve átment a zászlóshajóra, és megkérdezte a flotta főorvosát, mit tud arról a bizonyos fakéregről.

– Sajnálattal kell közölnöm önnel, Mr. Struan, hogy ez esetben csupán holmi vénasszonyi fecsegésről van szó. Van egy régi legenda, amely szerint Cinchón grófnő, a perui spanyol alkirály felesége hozott a tizenhetedik században ilyen fakérget Dél-Amerikából Európába. „Jezsuita” kéregként ismeretes, néha cinchona-kéregnek is nevezik. Porrá tört állapotban, vízzel bevéve állítólag kikúrálja a lázat. Azonban amikor Indiában kipróbálták, tökéletesen csődöt mondott. Semmit sem ér! Ezek az átkozott páristák mindent összepapolnak, hogy híveket toborozzanak.

– Hol az ördögben juthatnék hozzá?

– Fogalmam sincs, kedves uram. Talán Peruban. De miért nyugtalankodik? Queen’s Townt már kiürítettük. Ha nem lélegzi be az éjszakai kigőzölgéseket, nincs miért aggódnia.

– Egy barátom épp most kapta meg a maláriát.

– Vagy úgy! Sok kalomeles purgálást neki. A lehető leggyorsabban. Természetesen semmit sem ígérhetek. Azonnal megpiócázzuk.

Struan ezek után megkérdezte még a flotta főorvosának helyettesét, majd később valamennyi alacsonyabb rangú civil és katonaoorvost, de mindannyian ugyanezt válaszolták.

Aztán Struannak eszébe jutott, hogy Wilf Tillman még él. Sietve átment a Cooper-Tillman cég ópiumraktár-hajójára.

Mialatt Struan az orvosokat faggatta, Gordon Csen visszatért a Tajpingsanba, és magához hívatta a Hung Mun alája beosztott tíz vezetőjét. Miután összegyűltek a főhadiszállásukon, Gordon megparancsolta nekik, hogy mindegyikük hívassa el az alája beosztott tíz vezetőt. Hihetetlen sebességgel terjedt a hír, hogy meg kell találni egy bizonyos fának a kérgét. Szampanról szampanra, dzsunkáról dzsunkára szállt a szó, csakhamar elérte az öböl túloldalán fekvő Vaulunt, kisvártatva eljutott a halászfalvakba, a kisebb és nagyobb városokba – végig az egész partvonalon, a szárazföldön is. Csakhamar valamennyi hongkongi kínai – lett

légyen háromszöges vagy sem – tudta, hogy valami ritka fa kérget kell keresni. Nem tudták, hogy kinek és miért van szüksége rá; csak annyit tudtak, hogy nagy jutalmat ajánlottak fel érte. Mindez fülébe jutott a mandarinok besúgóinak is, akik a Hung Mun tagjai után kémkedtek. Ők is keresni kezdték a kérget, de ők már nem csak a jutalom miatt; tudták, hogy egy ilyen kéregdarabbal esetleg előcsalogathatják rejtekhelyükről a Hung Mun vezetőit.

– Bocsásson meg, Wilf, amiért hivatlanul beállítottam. Azért jöttem, hogy... – Struan elhallgatott, megrettent Tillman látványától.

Tillman félig fekvő helyzetben hevert egy izzadságfoltos párnán. Az arca akár egy halálfej, arcszíne a régóta nem mosott lepedőé, szeme fehérje piszkossárga. – Jöjjön be – szólt alig hallhatóan. És ekkor Struan észrevette, hogy Tillman mindig egészséges, fehér fogai kihullottak.

– Mi történt a fogaival?

– A kalomel. Vannak, akikre így hat... – Tillmannek egy kissé felélénkült a hangja. A szemeiben különös fény jelent meg. – Már vártam magát. A válasz: nem!

– Micsoda?

– Nem. Így egyszerűen csak nem. – Tillman hangja felerősödött. – Én vagyok a gyámja, és nem fog hozzámenni magához.

– Nem azért jöttem, hogy a gyámoltja kezét megkérjem. Csak azért jöttem, hogy meglátogassam magát, és hogy megtudjam, hogyan lehet a maláriát...

– Nem hiszek magának! – kiáltotta hisztérikusan Tillman. – Éppen abban reménykedik, hogy meghalok!

– Nevetséges! Miért kívánnám a halálát?

Tillman erőtlenül fölemelte a takaróján álló csengőt, és megrázta.

Kinyílt az ajtó, és egy hatalmas termetű, mezítlábas néger, Tillman rabszolgája lépett be a helyiségbe.

– Jebediah, szólj Mr. Coopernek és a kisasszonynak, hogy azonnal jöjjenek át hozzám.

Jebediah bólintott, és becsukta az ajtót.

– Még mindig emberekkel házal, Wilf?

– Jebediah elégedett a sorsával, a mindenségit! Magának is megvannak a módszerei, maga ragyaverte disznó, és nekem is megvannak az enyémekek!

– Az ég szakadjon a maga módszereire, maga nyomorult rabszolga-kereskedő! – Struan sose tudta kitörölni emlékezetéből a második hajót, amelyen szolgált, néhanapján még mostanában is látta magát lidércnyomásos álmaiban e hajó fedélzetén. A trafalgari győzelem után kapott jutalompénzből kiváltotta magát, és elszegődött hajósinasnak egy angol kereskedőhajóra, amely az Atlanti-óceántjárta. Már messze kint voltak a tengeren, amikor rájött, hogy egy illegális rabszolga-kereskedő hajójára került, amely Dakarba tartott rabszolgákért, hogy aztán az Atlanti-óceán délvidékén keresztül áthajózzon Savannah-ba – fedélközében a heringekként összezsúfolt férfiakkal, nőkkel és gyerekekkel. Teltek-múltak a hetek, a haldoklók kiáltozását és jajgatását hallotta szüntelen, fojtogatta a bűz. Nyolcéves volt, semmit sem tehetett. Savannah-ban megszökött. Ez volt az egyetlen hajó életében, amelyről dezertált.

– Maga rosszabb, mint a rabszolgahajcsárok – mondta nyersen. – Maga egyszerűen megvásárolja az embereket, piacra dobja őket, és lefölözi a hasznot. Láttam már rabszolgapiacot.

– Mi rendesen bánunk velük! – rikoltotta Tillman. – Ezek csak vademberek, mi juttatjuk őket a rendes élethez! Mi! – Eltorzult az arca, visszahanyatlott, próbálta összeszedni az erejét; rettenetesen irigyelte Struan vitalitását, s úgy érezte, hamarosan meghal. – Nem fog hasznot húzni a halálomból, az isten verje meg magát

mindörökre!

Struan az ajtó felé fordult.

– Várjon csak. Amit mondani akarok, magát is érdekelni fogja.

– Nem tud olyat mondani, ami engem érdekelne.

– Maga rabszolga-kereskedőnek nevezett. És vajon az ágyasát honnan vette, maga istenverte hipokrita?

Felpattant az ajtó, s Cooper sietett be. – Ó, üdvözlöm, Tajpan! Nem is tudtam, hogy itt van.

– Üdvözlöm, Jeff – mondta Struan, csak nehezen uralkodva indulatain.

Cooper Tillmanre nézett. – Mi van, Wilf?

– Semmi. Csak látni akartalak téged meg az unokahúgomat.

Shevaun belépett, s meglepetten megtorpant. – Jó napot, Tajpan. Jól vagy, bácsikám?

– Nem vagyok jól, kislányom. Nagyon rosszul érzem magam.

– Miről van szó, Wilf? – kérdezte Cooper.

Tillman erőtlenül köhögött. – A Tajpan „meglátogatott”. Úgy gondolom, ez a legmegfelelőbb pillanat, hogy elintézzünk egy fontos dolgot. Holnap valószínűleg megint rám tör a láz, és azt hiszem, hogy... – A tompa fényű szemek Shevaun felé fordultak. – Örömmel közlöm veled, hogy Jeff hivatalos formában megkérte tőlem a kezéd, és én boldogan igent mondtam.

Shevaun elfehéredett. – Én még nem akarok férjhez menni.

– Mindent nagyon gondosan megfontoltam, és...

– *Nem akarok!*

Tillman nagy erőfeszítéssel felkönyökölt. – Hát akkor most jól figyelj rám! – rikoltotta harag táplálta erejével. – Én vagyok a törvényes gyámod. Hónapok óta levelezek apáddal. A bátyám hivatalos beleegyezését adta ehhez a házassághoz, arra az esetre, ha én úgy döntök, hogy a frigy előnyös a számodra. És én úgy

döntöttem, hogy az. Tehát...

– Én pedig ellenkezőleg döntöttem, bácsikám. A tizenkilencedik században élünk, és nem a sötét középkorban. Még nem akarok férjhez menni.

– Engem nem érdekel, hogy te mit akarsz. Egyébként igazad van: ez a tizenkilencedik század. *El vagy jegyezve. Férjhezfogsz menni.* Apád és én egyaránt azt reméltük, hogy itttartózkodásod során Jeff meg fog kedvelni. Megkedvelt. – Tillman kimerültén hátrahanyatlott. – Ez az elképzelhető legjobb parti, és kész.

Cooper odalépett Shevaunhoz. – Shevaun, kedvesem... Tudja, mit érzek. Fogalmam se volt róla, hogy Wilf... Én azt reméltem, hogy... szóval...

Shevaun elhátrált előle, s tekintete megtalálta Struanét. – Tajpan! Mondja meg a nagybátyámnak. Mondja meg neki, hogy ezt nem teheti... nem jegyezhet el engem... mondja meg neki, hogy ezt nem teheti!

– Mennyi idős, Shevaun? – kérdezte Struan.

– Tizenkilenc.

– Ez esetben, ha az édesapja és a nagybátyja beleegyezik, nincs más választása. – Tillmanre pillantott. – Feltételezem, hogy ezt írással is tudja igazolni.

Tillman az íróasztala felé mutatott. – Ott a levél. Bár magának semmi köze hozzá.

– Ez a törvény, Shevaun. Maga még kiskorú, és köteles engedelmeskedni az apjának. – Struan lehangoltan elindult az ajtó felé, de Shevaun megállította.

– Tudja, hogy miért adnak el? – robbant ki.

– Fékezd a nyelved, te lány! – kiáltott rá Tillman. – Mióta itt vagy, csak bajom van veled. Legfőbb ideje, hogy megtanuld, mi a jó modor, és hogy az idősebbek és a nálad különbek iránt tiszteletet kell tanúsítanod!

– Részvényekért adnak el – mondta keserűen Shevaun. – A Cooper-Tillman részvényeiért.

– Shevaun, maga túlhajszolta magát – kezdte kedvetlenül Cooper.
– A dolog váratlansága egészen...

Struan ismét elindult az ajtó felé, de a lány nem engedte. – Várjon, Tajpan. Itt üzletről van szó. Ismerem a politikusok észjárását. Tudom, mi az a politika, és milyenek a nagy üzletkötések.

– *Fogd be a szád!* – üvöltött rá Tillman, majd fájdalmasan felnyüszített, és visszaroskadt az ágyra.

– Az itteni bevételek nélkül apámnak nem volna pénze a szenátorsághoz – hadarta reszketve Shevaun. – A nagybátyám apám legidősebb fiútestvére, és ha ő meghal, Jeff névértéken megvásárolhatja a cég Wilf Tillmanre eső részét, és...

– Ugyan már, Shevaun – szakította félbe nyersen Cooper. – Ennek semmi köze az ön iránt érzett szerelmemhez. Mit gondol rólam?

– Legyen őszinte, Jeff. Ugye igaz? Mármint amit az eredeti árról mondtam.

– Igaz – ismerte el Cooper némi komor hallgatás után. – Ilyen feltételekkel vásárolhatom meg a cég Tillmanékra eső részét. De én nem kötöttem ilyen egyezséget. Én nem egy tárgyat vásárolok. Én szeretem magát. Azt szeretném, ha a feleségem lenne.

– És ha mégsem így történik, akkor nem fogja megvenni a cég másik felét?

– Ezt nem tudom. Majd eldöntöm, ha itt lesz az ideje. Ha én halok meg előbb, a nagybátyja megvásárolhatja a részvényeimet.

Shevaun ismét Struanhoz fordult: – Váltson ki engem, Tajpan!

– Nem tehetem, kedvesem. De nem hiszem, hogy Jeff ezért venné el. Szereti magát.

– Kérem, vásárolja meg a részem – mondta megtörtén Shevaun.

– Nem tehetem, kedvesem. Törvényellenes.

– Nem az, nem az. – Shevaun képtelen volt abbahagyni a zokogást.

Cooper feszengve, fél karral átölelte.

Mire Struan visszaért a *Resting Cloudra*, Mejmej már nyugtalan álomba merült.

Miközben az asszony fölött őrködött, Struan fásult gondolatai Gorth és Culum körül jártak. Tudta, hogy azonnal át kellene mennie Macauba. De addig nem megyek, gondolta, míg Mejmej meg nem gyógyul. Ó, Istenem, engedd, hogy meggyógyuljon! Elküldjem a *China Cloudot* és Orlovot... vagy talán Mausst? Vagy várjak? Mondtam ugyan Culumnak, hogy legyen nagyon óvatos... de vajon az lesz-e? Uram Jézus, segítsd meg Mejmejt!

Éjfélkor kopogtattak az ajtón.

– Tessék.

Lim Din lépett be halkán. Mejmejre nézett, és felsóhajtott. – Nagy Kövér uram jön Tajpan lát. Lehet?

Struan sajtó háttal és vállal, ólomnehéz fejjel ment fel az eggyel följebb lévő fedélzetére, a szállására.

– Bocsásson meg, Tajpan, amiért ilyen későn és hivatlanul zavarom – mondta Morley Skinner, miközben hájas, izzadó testét kitornászta egy karosszékből. – Azt hiszem, fontos ügyről van szó.

– Mindig örülök, ha a sajtó rendelkezésére állhatok, Mr. Skinner. Foglaljon helyet. Iszik valamit? – Megpróbálta kivenni a fejéből Mejmejt, igyekezett koncentrálni; tudta, hogy Skinner nem azért jött, mert véletlenül épp erre járt.

– Köszönöm. Whisky. – Skinner szemügyre vette a tágas kajüt belsejét: a tisztára sikált padlódeszkákon kínai szőnyegek, székek, szófák; jól ápolt bőr szaga, enyhén sós és kenderillatú levegő, amelybe belevegyül a lenti raktérben tárolt ópium édeskés, olajos kipárolgása. A jól karbantartott olajlámpások meleg, tiszta fényben

fürösztötték a helyiséget, a főfedélzet tartógerendái árnyékot vetettek a mennyezetre. Skinner összehasonlította a látványt hongkongi odújáéval: egy nyomorúságos, mocskos, bűzös kis lyukban lakott, amely a fölött a helyiség fölött volt található, amelyben a nyomdagépek álltak. – Kedves öntől, hogy fogad ilyen kései órán – mondta.

Struan fölemelte a poharát. – Egészség!

– Hát ez az: egészség... Ez a megfelelő pohárköszöntő ezekben a rettenetes időkben, amikor nyakunkon a malária meg minden.

– Tudja, hol lehet cinchonát találni?

Skinner megrázta a fejét. – Nem, Tajpan. Bárhol olvastam róla, mindenütt azt írták, mesebeszéd. Legenda. – Elővette az a heti *Oriental Times* kefelevonatát, és odaadta Struannak. – Gondolom, szívesen megnézné a mai lóversenyről szóló vezércikket. Holnap különkiadást jelentetek meg.

– Köszönöm. Ezért akart találkozni velem?

– Nem, uram. – Skinner szomjasan fölhajtotta a whiskyt, majd üres poharára nézett.

– Ha inna még egyet, csak szolgálja ki magát.

– Köszönöm. – Skinner odakacsázott az üveghez, csak úgy ringott elefántszerű hátsófele. – Bárcsak nekem is olyan alakom lenne, mint magának.

– Akkor ne egyen olyan sokat.

Skinner fölnevetett. – Az evésnek semmi köze a kövérséghez. Az ember vagy kövér, vagy nem. Ez is egyike azoknak a dolgoknak, amelyek veleszületnek az emberrel. Én mindig kövér voltam. – Teletöltötte poharát, majd visszaült. – Az este a fülembé jutott egy kis hirecske. Nem mondhatom meg, kitől hallottam, de mielőtt kinyomtatnám, szeretném megbeszélni magával.

Vajon miféle szennyest sikerült előkaparnod, barátocskám? – gondolta Struan. Van belőlük éppen elég. Remélem, épp a

megfelelőre bukkantál. – Valóban én vagyok az *Oriental Times* tulajdonosa. Tudomásom szerint erről csak mi ketten tudunk. Én azonban sohasem szóltam bele, hogy mit nyomtasson ki és mit ne. Maga a szerkesztő és a kiadó. Magáé a teljes felelősség, és ha becsületsértő dolgot ír, magát perelik be.

– Ez igaz, Mr. Struan. És én értékelem is, hogy szabad kezet ad nekem. – Úgy tetszett, mintha szemei még mélyebbre süppednének zsírpárnáikban. – A szabadság felelősséggel jár – önmagam iránt, az újság iránt, a társadalom iránt. Nem feltétlenül ebben a sorrendben. De ezúttal valami másról van szó, mert... hogy is fejezzem ki magam?... a szóban forgó potentátoknak messzire ér a kezük. – Egy papírlapot vett elő. Gyorsírással volt teleróva, amit csak ő tudott elolvasni. Felnézett. – „A Korona visszautasítja a Csuenpi Egyezményt s vele együtt Hongkongot.”

– Ez valami tréfa akar lenni, Mr. Skinner? – Struan arra gondolt, vajon mennyire lehetett meggyőző Blore. Helyesen tetted, hogy kockáztattál, cimbora? – kérdezte magától. Annak a fiúnak van humorérzéke: *A csődör elfogadta a zablát*. Jobban passzolna, ha söröslovat mondott volna.

– Nem, uram – felelte Skinner. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha fölolvassom. – És fölolvasta: csaknem szó szerint elismételte Sir Charles Crosse levelét, s mindazt, amit Struan mondott Blore-nak, hogy súgja meg titokban Skinnernek. Struan úgy látta, Skinner az az ember, aki képes olyan dühbe lovalni a kereskedőket, hogy azok mind külön-külön, a maguk módján tegyenek valamit, hogy ne engedjék veszni Hongkongot; hogy ugyanúgy szervezkedni kezdjenek, mint évekkel ezelőtt, amikor sikerült felülkerekedniük a Kelet-indiai Társaságon.

– Ezt nem hiszem el.

– Én pedig azt hiszem, hogy el kell hinnie, Tajpan. – Skinner kiürítette a poharát. – Megengedi?

– Természetesen. Vegye magához az üveget, akkor nem kell

annyit mászkálnia. Kitől tudja mindezt?

– Ezt nem mondhatom meg.

– És ha ragaszkodom hozzá?

– Akkor sem. Tönkretenné az újságírói jövőmet. Ez nagyon fontos etikai kérdés.

Struan végigmérte. – Egy újságírónak újságra van szüksége – mondta nyersen.

– Ez igaz. Ezt a kockázatot vállaltam, amikor elhatároztam, hogy beszélek magával. De ha így teszi fel a kérdést, akkor is nemet kell mondanom.

– Biztos benne, hogy a hír igaz?

– Nem. De azt hiszem, igaz.

– Mi a levél dátuma? – kérdezte Struan.

– Április 27.

– Maga komolyan elhiszi, hogy ilyen gyorsan ideérhetett? Nevetséges!

– Én is ezt mondtam. Ennek ellenére úgy vélem, igaz.

– Ha igaz, mindannyian tönkrementünk.

– Valószínűleg – felelte Skinner.

– Nem valószínűleg. Biztosan.

– Elfeledkeznek a sajtó és a kereskedők hatalmáról.

– A külügyminisztérium ellen tehetetlenek vagyunk. És az idő is ellenünk van. Kinyomtatja?

– Igen. A megfelelő időben.

Struan arrébb tette poharát, nézte, mint csillog a fény ferdére csiszolt peremén. – Szerintem abban a pillanatban, ahogy megjelenteti, óriási pánik tör ki. Longstaff pedig leszedi magáról a keresztvizet.

– Ettől nem tartok, Mr. Struan. – Skinner zavarban volt; Struan

nem úgy reagált, ahogy várta. Persze az is lehet, hogy tudta már, ismételte magában századszor is. De hogy ő küldte volna hozzám Blore-t? Ennek semmi értelme. Blore egy hete érkezett – és ez alatt a hét alatt a Tajpan megszámlálhatatlan mennyiségű taelt investált Hongkongba. Ilyet csak egy örült tett volna. De akkor kinek hozta a hírt Blore? Brocknak? Valószínűtlen. Brock ugyanúgy szórja a pénzt, mint Struan. Talán az admirálishoz jött... vagy a tábornokhoz... Esetleg Monseyhoz. Monsey! Kinek vannak ilyen magas szintű kapcsolatai, ha nem Monseynak? Ki az, aki gyűlöli Longstaffot, és a helyére pályázik? Kinek életbevágó érdeke, hogy Hongkong megmaradjon, ha nem Monseynak? Hongkong sikere nélkül Monseynak nincs jövője a diplomáciai testületben. – Úgy fest a helyzet, hogy Hongkongnak vége. Mindaz a pénz és munka, amit befektetett – amit mindannyian befektettünk –, most kútba esett.

– Hongkongnak nincs vége. A sziget nélkül mindazok a szárazföldi kínai kikötők, amelyekre szert teszünk a jövőben, egy kalap ganét sem érnek.

– Tudom, uram. Mindannyian tudjuk.

– Igen. De a külügyminisztérium másképp látja. Miért? Kíváncsi lennék rá, miért? És mit tehetnénk? Hogyan győzzük meg őket, he? Hogyan?

Skinnert ugyanolyan erős kötelékek fűzték Hongkonghoz, mint Struant. Hongkong nélkül nincs Nemes Ház. És Nemes Ház nélkül nincs *Oriental Times*, és nincs állás.

– Talán nem is kell meggyőznünk azt a disznót – mondta hideg pillantással.

– Eh?

– Az a disznó nem lesz örökké miniszter.

Struan érdeklődése fokozódott. Skinner egy új és váratlan nézőpontból világította meg a dolgot. Skinner állandó jelleggel és az utolsó betűig elolvasta a napi- és hetilapokat, s ami a „publikált”

parlamenti ügyeket illeti, a legjobban informált embernek számított. Ugyanakkor – mivel rendkívül jó emlékezőtehetsége volt, és rettenetesen érdekelték az emberek – rengeteg információforrással is rendelkezett.

– Gondolja, hogy várható valamilyen változás a kormányban?

– Hajlandó vagyok lefogadni, hogy Sir Robert Peel és a konzervatívok egy éven belül átveszik a hatalmat a whigektől.

– Nagyon kockázatos ügyre tenné a pénzét. Én is maga ellen fogadnék.

– Hajlandó volna föltenni rá az *Oriental Timest*, hogy a whigek egy éven belül megbuknak, és hogy a Korona megtartja Hongkongot? – kérdezte Skinner.

Struan tudatában volt annak, hogy ezzel a húzással teljes mértékben maga mellé állíthatná Skinnert, amiért a lap csak csekély ellenérték lenne. A gyors beleegyezéssel azonban elárulta volna magát. – A világon semmi esélye sincs, hogy megnyerjen egy ilyen fogadást.

– Nagyon is sok van, Mr. Struan. A tavalyi tél odahaza egyike volt minden idők legcudarabb teleinek, gazdasági és ipari értelemben. Hihetetlenül sok a munkanélküli. A termés borzasztó gyenge volt. Tudja, hogy a múlt heti posta tanúsága szerint egy cipó ára egy shilling és két pennyre emelkedett? A kockacukor fontja nyolc penny; a tea hét shilling és nyolc penny; a szappan darabja kilenc penny; a tojás tucatja négy shillingbe kerül. Egy font krumpliért egy shillinget kell fizetni. A sonka fontonként három shilling és hat penny. Most vegyük a béreket – mindenféle iparosokét, kőművesekét, bádgosokét, ácsokét –, legfeljebb tizenhét shilling és hat penny heti hatvannégy óra munkáért; a mezőgazdasági munkások heti kilenc shillinget kapnak isten tudja, hány órai munkáért, a gyári munkások tizenöt shilling körül keresnek... mármint abban az esetben, ha kapnak munkát. Uramisten! Mr. Struan, maga egy hegytetőn él, hihetetlen gazdagságban, ahol ezer

guinea-t adhat egy lánynak csupán azért, mert neki van a legszebb ruhája, így aztán nem tudja, nem is tudhatja, de Angliában minden tizenegyedik ember nyomorog. Stocktonban csaknem tízezer ember keres heti két shillingnél kevesebbet. Leedsben harmincezren élnek heti egy shillingnél kevesebből. Ennyien éheznek, és mi vagyunk a földkerekség leggazdagabb nemzete. A whigek a homokba dugják a fejüket, és nem hajlandók szembenézni ezzel a kirívó igazságtalansággal, ami szinte kiböki a szemüket. A chartisták ügyében mindössze annyit tettek, hogy anarchistáknak minősítették őket. Nem hajlandók tudomásul venni, milyen megdöbbentő állapotok uralkodnak a gyárakban és az üzemekben. Magasságos Krisztusom! Hat-hét éves gyerekek és nők dolgoznak napi tizenkét órát, ők az olcsó munkaerő, ők szorítják ki a férfiakat. Miért tennének a whigek bármit is? Övük a legtöbb üzem és gyár. Ezeknek a pénz az istenük – még, még, még több pénzt, és a pokolba mindenki mással! A whigek nem vesznek tudomást az ír kérdésről sem. Uramisten! Az íreknél tavaly éhínség volt, és ha az idén is az lesz, megint fellázad egész Írország, és szerintem legfőbb ideje. Ezenfelül a whigek a kisujjukat sem mozdították, hogy megreformálják a bankrendszert. Miért is mozdították volna, amikor a bankok is az ő kezükben vannak!? Gondoljon csak a saját balszerencséjére, Mr. Struan! Ha volna egy igazságos törvényünk, amelyik megvédené a betéteseket ezeknek az istenverte whigeknek az átkozott machinációitól... – Nagy erőfeszítésébe került, hogy fékezze magát; kivörösödött arcán meg-megrándultak az izmok. – Bocsásson meg, nem állt szándékomban szónoklatot tartani. A whigeknek nyilvánvalóan menniük kell. Véleményem szerint ha hat hónapon belül nem távoznak a hatalomból, Angliában akkora vérfürdő lesz, amihez képest a francia forradalom csak egy vasárnapi kirándulás. Mindenre, ami szent: minket csak egy ember menthet meg, mégpedig Sir Robert Peel!

Struan még nem felejtette el, miket mondott neki Culum az angliai állapotokról. Akkor ő és Robb mindezt csak egy idealista egyetemista zavaros elképzeléseinek tekintették. Még azt se vette

komolyan, amit tulajdon apja írt neki. – És ha Lord Cunnington leköszön, ki lesz a következő külügyminiszter?

– Maga Sir Robert. Vagy ha nem ő, akkor Lord Aberdeen.

– De hát ők mindketten a szabad kereskedelem ellen vannak.

– Igen, viszont mindkettő liberális és pacifista. És ha hatalomra kerülnek, meg kell változniuk. Bármely esetben, amikor az ellenzék hatalomra kerül, s az ő vállát nyomja a felelősség, megváltozik. Anglia fennmaradásának egyetlen módja a szabad kereskedelem – ezt ön is tudja –, így tehát kénytelenek lesznek támogatni. És nekik is szükségük lesz mindarra a támogatásra, amit csak kaphatnak a hatalmasoktól és a gazdagoktól.

– Azt akarja mondani, hogy támogassam őket?

– Tegye föl rá az *Oriental Times* szőröstül-bőröstül, hogy az idén megbuknak a whigek. És hogy Hongkong megmarad.

– Ennyire biztos ebben?

– Ami Hongkongot illeti, igen. Igen.

Struan megigazította bal lábán a csizmát, majd ismét hátradőlt a székében. Egy ideig nem törte meg a csendet. – Fele-fele, és megegyeztünk.

– Minden, vagy semmi.

– Lehet, hogy az lenne a legegyszerűbb, ha egyszerűen kirúgnám magát.

– Talán igen. Van annyi pénze, hogy örök időkre elég legyen magának és a leszármazottainak. Én csak azt kérdezem öntől, mennyire érdeklí Hongkong és Anglia jövődjéje. Azt hiszem, itt ez a lényeg.

Struan töltött magának még egy kis whiskyt, és újratöltötte Skinner poharát. – Áll. Minden, vagy semmi. Volna kedve valami vacsoraféléhez? Úgy érzem, egy kicsit megéheztem.

– Köszönöm. A beszédétől megéhezik az ember. Köszönöm szépen.

Struan megrázta a csengőt. Áldotta a zoszt, amiért korábban úgy döntött, hogy vállalja a kockázatot. Belépett Lim Din, Struan megmondta neki, mit hozzon.

Skinner a poharában lévő whiskyt lötyögtette, és arra gondolt, hogy Istennek hála, jól ítélte meg a Tajpant. – Nem fogja megbánni, Tajpan. És most figyeljen rám egy percre. Longstaff távozása hihetetlen szerencse Hongkongra nézve. Tudom, hogy a barátja, de most politikáról beszélek. Longstaff először is nemesember, másodsorban whig, harmadsorban hülye. Sir Clyde Whalen először is egy vidéki kisbirtokos fia, másodsorban nem hülye, harmadsorban pedig a tettek embere. Negyedsorban: ismeri Indiát – harminc esztendő telt a Kelet-indiai Társaság szolgálatában. Azt megelőzően a királyi flottánál volt. Végül, és ez a legfontosabb tényező valamennyi közül: annak ellenére, hogy megnyilvánulásai alapján whig, biztos vagyok benne, hogy titkon utálja Cunningtont és a jelenlegi kormányt, és bármire hajlandó lenne, hogy elősegítse bukásukat.

– Miért?

– Whalen ír. Az elmúlt tizenöt esztendő során pedig Cunnington volt a kezdeményezője a legtöbb ír törvénynek, és közvetlen felelősség terheli – és ezt *minden írigy* érzi – az angolok katasztrofális írországi politikája miatt. Ez Whalen jellemének a kulcsa. Már csak azt kell kitalálnunk, hogyan éljünk vele – mondta Skinner, s rágni kezdte hüvelykujjának tintafoltos körmét.

Lim Din és egy másik szolga jelent meg: hideg sülteket, fűszeres kolbászféléket, bonbonokat, süteményeket, gyümölcslepényeket hoztak, hatalmas kupákban hideg sört és jegesvödörben egy üveg pezsgőt.

Skinner mohón elvigyorodott. – Milliomoshoz illő lakoma!

– És egy kiadótulajdonoshoz illő! Lásson hozzá. – Struan agyában egymást kergették a gondolatok. Hogyan fogom befolyásolni Whalent? Megbuknak-e a whigek? Támogassam ezentúl a

konzervatívokat? Ne támogassam mostantól a Crosse-hoz hasonlókat? Mostanra már Angliában is tudják, hogy áll még a Nemes Ház, és erősebb, mint valaha. Kockáztassak, és fogadjak Sir Robert Peelre?

– Amikor ezt a levelet nyilvánosságra hozza, mindenki pánikba fog esni – mondta, hogy csökkentse korábban mondott szavainak nyomatékát.

– Igen, Mr. Struan. Ha nem ellenezném is a leghatározottabban Hongkong elhagyását, akkor is itt van még az újságom, amire gondolnom kell. – Skinner újabb falatot tömött a szájába, s miközben evett, tovább beszélt: – A híreket azonban sokféle módon lehet tálalni. Ettől olyan izgalmas mesterség az újságírás. – Fölnevetett, zsír csurrant az állára. – Na igen: nekem gondolnom kell a *lapom* jövőjére – mondta, majd teljes figyelmét az ételre összpontosította, csak úgy tömte magába.

Struan alig evett – gondolataiba merült. Végül, amikor már Skinner is képtelen volt tovább enni, fölállt, megköszönte neki az információt és a tanácsot.

– Mielőtt megjelentetem a levél tartalmát, bizalmasan értesíteni fogom önt – mondta nagyképűen Skinner. – Néhány napon belül sor kerül rá, de még szükségem van egy kis időre, hogy megfogalmazzam. Köszönöm, Tajpan.

Struan lement a hajó belsejébe. Mejmej még mindig nyugtalanul forgolódott álmában. Struan áthozatta ágyát az asszony mellé, s elszenderedett.

Hajnalban Mejmej borzongani kezdett. Úgy érezte, jég folyik az ereiben, jég van a fejében, a méhében. Ez volt a tizenötödik nap.

Mejmej olyan gyöngén és magatehetetlenül feküdt a tucatnyi takaró alatt, akár egy csecsemő. Az arca szürke volt, a szeme ijesztő. Négy órán át vacogott, majd a reszketés hirtelen lázzá változott. Struan jéghideg vízzel törölgette az arcát, de ez sem segített. Mejmej delíriumos állapotba került. Hányta-vetette magát az ágyban, valami érthetetlen kínai-angol keveréknyelven dadogott, sikoltzott; emésztette a rettenetes tűz. Struan átkarolta, próbálta vigasztalni, Mejmej azonban nem ismerte meg, nem is hallotta.

A láz ugyanolyan hirtelenséggel szűnt meg, ahogy keletkezett. Mejmejről patakokban folyt a veríték, csatakossá áztatta ruháját, az ágyneműt. Ajkai szétváltak kissé, s megkönnyebbülten felnyögött. Kinyílt a szeme, és lassanként kiélesedtek előtte a tárgyak körvonalai.

– Olyan jól és olyan fáradtnak érzem magam – mondta akadozva.

Struan segített Ah Szamnak kicserélni az átázott párnákat és az ágyneműt, s átöltöztetni az asszonyt.

Aztán Mejmej elaludt – mély, ájult álomba zuhant. Struan leült egy székre, úgy virrasztott mellette.

Hat óra múltán Mejmej derűsen, de kimerültén felébredt. – Hola, Tajpan. Van nekem boldogság-völgyi lázam?

– Igen. De az orvosod hoz rá medicinát. Egy-két napon belül megszerzi.

– Jó. Nagyon jó. Ne aggódj, se baj.

– Miért mosolyogsz, kicsim?

– Csak úgy – felelte Mejmej. Elégedetten lehunyta a szemét, s még mélyebbre fúrta magát a tiszta takarók és párnák közé. – Hogyan másképp lehet irányítani a zoszt? Ha mosolyogsz, mikor vesztesz, akkor nyersz életben.

- Rendbe fogsz jönni – mondta Struan. – Tökéletesen. Ne aggódj.
- Én nem miattam aggódom. Csak miattad.
- Mire akarsz ezzel célozni? – Struant kimerítette a virrasztás, aggódva látta, hogy az asszony, ha lehet, még vékonyabb, olyan, mint önmaga kísértete, szeme körül sötét karikák ülnek. És megöregedett.
- Semmire. Szeretnék egy kis levest. Kevés csirkelevest.
- Az orvos küldött neked egy kis orvosságot. Hogy megerősödj tőle.
- Az jó. Érezem magam fantasztikusan gyengének. Leves után megeszem orvosságot.

Struan levest hozatott, Mejmej evett belőle egy keveset, aztán visszafeküdt.

- Most pihenj, Tajpan – mondta, majd összeráncolta a szemöldökét. – Hány nap van következő lázig?
- Három vagy négy – felelte szorongva Struan.
- Ne aggódj, Tajpan. Négy nap az egy örökkévalóság, seabaj. Kérlek, menj és pihenj, aztán beszélgetünk majd később.

Struan átment a saját kajütjébe, de rosszul aludt, szinte percenként felriadt, forgolódott félálmában, nem tudott pihenni.

Amikor felébredt, a lemenő nap már csaknem elérte a látóhatár peremét. Megfürdött, megborotválkozott, fejében egymást kergették a zavaros, kába gondolatok. Csak bámult bele a tükörbe, és nem tetszett neki, amit látott. Mert saját tekintetéből azt olvasta ki, hogy Mejmej nem lesz képes túlélni három ilyen csatát. Legfeljebb tizenkét nap van hátra az életéből.

Kopogtattak az ajtón.

- Tessék!
- Tajpan!
- Te vagy az, Gordon? Mi újság?

– Sajnos semmi. Elkövetek minden tőlem telhetőt. Hogy van az úrnő?

– Túl van az első lázrohamon. Nincs jól, fiam.

– Mindent megteszünk, amit csak lehet. Az orvos küldött neki egy kis erősítő medicinát és néhány különleges ételt. Ah Szam tudja, hogyan kell elkészíteni őket.

– Köszönöm.

Gordon elment, Struan pedig ismét a tükörképe felé fordult. Elkeseredetten törte a fejét a megoldáson. Honnan szerezhetnék cinchonát? Muszáj hogy legyen valahol. Vajon hol található Ázsiában perui illetve „jezsuita” kéreg?

Csapongó gondolataiba hirtelen belehasított egy ötlet. – Az isten szerelmére! – kiáltotta hangosan, hirtelen támadt reménykedéssel. – Ha lóbögölyöket akarsz találni, menj a lovakhoz! Ha jezsuita kéregre van szükséged... Hát hol is máshol, te kötözni való bolond!

Két óra sem telt bele, s a *China Cloud* már úgy vágatott ki a naplemente festette öbölből, mint valami Valkűr; minden vitorláját felvonták, de az erősödő monszun miatt megkurtították. Miután a hajó a nyugati csatornán teljes sebességgel kifutott a nyílt vízre, s hátukra kapták az óceán hullámai, enyhén oldalára dőlt, s kötélzete örömteli dúdolásba kezdett.

– Irány dél-délkelet – bömbölte bele Struan a szélbe.

– Dél-délkelet, igenis, uram – visszhangozta a kormányos. Struan merőn kémlelte a tat felőli csarnakokat, amelyek szinte belehasítottak a feltartóztathatatlanul közelgő éjszakába, s szomorúan tapasztalta, hogy annyi vászonfelület van megkurtítva. Tudta azonban, hogy ilyen szélben ezeken a vizeken nem lehet teljesen kibontani a vitorlákat.

A *China Cloud* irányt változtatott, felgyorsult, de még mindig harcolnia kellett a széllal és a hullámokkal. Kisvártatva irányt

változtat megint, hátba kapja majd a szelet, s teljes sebességgel száguldhathat.

Egy óra múltán Struan elkiáltotta magát: – Mindenki a fedélzetre! Irányváltoztatásra felkészülni!

A matrózok előrohantak, fölkúsztak a kötelekre, a kereszttrudakra, s várták a parancsot. – Nyugat-délnyugat! – mondta Struan. A kormányos megpörgette a kormánykereket, s a klipper, hátában a széllel, új irányba fordult. Nyikorogtak a kereszttrudak, a szél alatti oldal felé fordultak, a feszítőkötelek körül fütyült a szél, megfeszültek, s mikor a hajó beállt az új irányba, Struan elkiáltotta magát: – Fővitorla és sudárvitorla kurtítását kiengedni!

A hajó a hossz tengelyével csaknem párhuzamos irányban fújó szélben sebesen szelte a hullámokat, orra alól magasra fröccsentek a vízcseppek.

– Irányt tartani! – parancsolta Struan.

– Igenis, uram – mondta a kormányos, miközben összehúzott szemmel figyelte a pislákoló lámpás megvilágította kompasz tűjét, hogy tartani tudja az irányt, s birkózott a kormánykerékkel.

– Vegye át a parancsnokságot, Orlov kapitány!

– Legfőbb ideje volt már, Zöld Szem.

– Talán maga nagyobb sebességre tudja kényszeríteni – mondta Struan. – A lehető leghamarabb Macauba szeretnék érni! – Lement a hajótestbe.

Orlov magában hálát adott az Istennek, amiért, mint mindig, most is készen állt az azonnali indulásra. Abban a pillanatban, amikor meglátta a Tajpan arcát, tudta: ha a *China Cloud* nem fut ki rekordidőn belül az öbölből, ő új hajó után nézhet. Jóllehet tengerészösztöne azt súgta neki, hogy ilyen sekély, sziklazátonyokkal teli vizeken veszélyes dolog túl sok vitorlafelülettel hajózni, mégis ujjongva adta ki a parancsot: – Előárboc-felsudárvitorla és sudárvitorlák kurtítását kiengedni! – Élvezte a tenger kínálta szabadságot, hogy oly sok napi veszteglés után ismét hajó van a keze

alatt. Egy fokkal jobbra irányította a hajó futását, újabb vitorlafelületeket göngyöltetett ki, irgalmatlanul hajszolta a *China Cloudot*. – Készítse elő a nagycsónakot, Mr. Cudahy! Isten a tanúm, nem árt, ha azonnal vízre tudják bocsátani, amint a Tajpan feljön. És tegyék ki a révkalauzt kérő lámpát!

– Igenis, uram.

– Vagy mégse: fenébe a lámpát! Ilyenkor, éjnek évadján úgyse kapunk révkalauzt – helyesbített Orlov. – Nem fogok hajnalig várni egy nyavalyás révkalauzra. Magam viszem be a hajót. Sürgősen leszállítandó rakományunk van.

Cudahy lehajolt Orlov füléhez: – Csak nem arról a nőről van szó, uram? Arról, akit annyi aranyért vett a Tajpan, amennyit a nő nyomott? Láta az arcát?

– Menjen az orrba, vagy nadrágszíjat csinálók a beleiből! Fogja be a száját, és mondja ezt meg a többieknek is, a keserves mindenségit! Macauban mindenki a fedélzeten marad!

– Parancsára, rettegett kapitány uram! – felelte Cudahy nevetve, miközben teljes magasságában kihúzva magát odatornyosult az alacsony termetű férfi fölé, akit kedvelt és csodált. – Csukva lesz a szánk, akár a kagyló, Szent Patrick szakállára mondom. Ettől ne tartson! – Leszökkent a tatfedélzet lépcsőjén, és előrement.

Orlov hosszú léptekkel róni kezdte a tatfedélzetet, s azon gondolkozott, mire való ez a titkolózás, s hogy mi baja lehet annak az aprócska, takarókba bugyolált lánynak, akit a Tajpan a karjaiban hozott a hajóra. Láta, hogy a köpcös kínai, Fong, úgy követi Cudahyt, mint egy pincsikutya; megint eltűnődött rajta, hogy miért tették ezt ide kapitányságot tanulni, és miért tett fel a Tajpan mindegyik klipperére egy-egy hitetlent.

Szívesen megnézném annak a lánynak az arcát, gondolta. Annyi arany volt az ára, amennyit nyom, azt mondják. Bárcsak... bárcsak ne volnék olyan, amilyen vagyok, hogy úgy nézhetnék egy férfi vagy nő szemébe, hogy ne lássam benne a visszatetszést, és ne kellene

állandóan bizonyítanom, hogy vagyok olyan férfi, mint akárki, s jobb tengerész, mint bárki más. Unom már, hogy én vagyok Stride Orlov, a *púpos*. Ezért ijedtem meg, amikor a Tajpan azt mondta: „Októberben északra megy, egyedül?”

Mogorván nézett a hátuk mögött elmaradó fekete hullámokra. Vagyok, aki vagyok, és a tenger vár. És a világ legjobb hajójának kapitánya vagyok. És egyszer életemben megtörtént velem, hogy a szemébe néztem valakinek, és azt láttam, hogy azok a zöld szemek úgy néznek rám, mint egy *emberre*. Haj, Zöld Szem, gondolta felszabadultan, azért a pillanatot a pokolra mennék érted.

– Ébresztő, naplopók! Felhúzni a csúcsvitorlákát! – kiáltotta.

Szavai nyomán a matrózok nagy sietve ismét felkúsztak az árbocokra, hogy újabb vitorlák kibontásával még jobban kihasználják a szél erejét. Később, amikor Orlov megpillantotta Macau fényeit, kiadta a parancsot a vitorlák kurtítására, s óvatosan – de még mindig teljes sebességgel – bekormányozta a hajót a sekély macaui öbölbe, miközben az orrban egy matróz folyamatosan mérte és kiabálta neki a tenger mélységét.

– Ezt ügyesen csinálta, kapitány – szólt Struan.

Orlov meglepetten kapta hátra a fejét. – Nem is vettem észre. Úgy settenkedik az ember mögé, mint valami kísértet. A nagycsónak lebocsátásra kész – mondta, majd könnyedén hozzátette: – Gondoltam, nem várok hajnalig révkalauzra, inkább behozom magam.

– Maga gondolatolvasó, kapitány. – Struan a láthatatlan város fényeit nézte, amely fölött már lassan hajnalodott. – Kössön ki a szokásos helyen, és személyesen őrködjön a kajütöm előtt. Se maga, sem más nem léphet be. Mindenki a hajón marad. És tartja a száját.

– Már kiadtam ezeket a parancsokat.

– Amikor a portugál hatóság emberei a fedélzetre jönnek, kérjen tőlük elnézést, amiért nem várta meg a révkalauzt, fizesse ki a szokásos összeget, és a kínaiak baksisát is. Mondja meg nekik, hogy

én a parton vagyok.

Orlovnak több esze volt, mint hogy megkérdezze, mennyi ideig lesz távol.

A horizonton már megjelentek a virradat első fényei, amikor a *China Cloud* a délnyugati öbölben, félmérföldnyire a még mindig homályba burkolózó rakparttól horgonyt vetett. Ennél jobban nem közelíthette meg biztonságosan a partot, mivel az öböl nagyon sekély s ennél fogva szinte hasznavehetetlen – Hongkongra már csak ezért is szükség volt. Miközben a nagycsónak evezőseit sürgetve Struan a part felé tartott, észrevette egy másik klipper imbolygó fényeit: a *White Witch* volt az. Rajta kívül az öbölben még néhány kisebb európai hajó és több száz szampan horgonyzott; a maguk nesztelen módján dzsunkák jöttek-mentek a vízen.

Struan végigsietett a mólón, ami még mindig a Nemes Ház bérleménye volt. Itteni tágas üzletházukat szintén a portugáloktól bérelték – most sötétség honolt benne. Háromemeletes, oszlopos épület volt, ott állt a fák szegélyezte *praia*^[2] túloldalán. Struan észak felé fordult, végiment a praián, megkerülte a kínai vámházat, majd átvágott egy széles utcán, és elindult fölfelé arra a kis dombra, amelyen a São Francisco templom állt.

Örült, hogy ismét Macauban lehet, civilizált környezetben, kövezett utcákon járhat méltóságteljes katedrálisok, kecses mediterrán házak, szökőkutas *praçak*^[3] és tágas kertek között, amelyeknek ezernyi virága csak úgy ontja az illatot.

Egy nap Hongkong is ilyen lesz, mondta magában. Ha a zosz is úgy akarja. Aztán eszébe jutott Skinner és Whalen, a malária, a *China Clouddon* fekvő Mejmej... Olyan törékeny, olyan gyenge... és két-három napon belül ismét elfogja a lázroham. Mi lehet a *Blue Clouddal*? Nemsokára haza kell érnie. Vajon legyőzi a *Gray Witchet*? Vagy már a tenger fenekén nyugszik, ezermérföldnyire

mögötte? Mennyit fogok veszíteni ebben az évadban? Bárcsak a *Blue Cloud* lenne az első! Hogy van Winifred? Jól van-e Culum? És hol lehet Gorth? Lehet, hogy most érkeznek el a számonkérés napja?

A város még hajnali álmát aludta. Struan azonban érezte, hogy kínai szemek figyelik. Fölért a domb tetejére, s keresztülvágott a gyönyörű Praça de São Franciscón.

A tér mögött, észak felé, a földnyelv legmagasabb pontján ott magaslott az ősi erődítmény, a São Paulo do Monte lőrészekkel tagolt oromfala. Emögött terült el Macau kínai negyede: szűk sikátorok, egymás hegyére-hátára épített kalyibák bontották a domb északi oldalát és tövét.

Félmérföldnyire innen, ott, ahol a földnyelv alig százötven yardnyira keskenyedett, sík terület nyúlt el, amelyen kertek, sétányok mellett egy kis lóversenypálya smaragdzöld sávja húzódott, és a krikettpálya, amit az angolok készítettek évszázadokkal ezelőtt s tartották fenn ma is. A portugálok ellenezték a lóversenyt, és nem kriketteztek.

Százyardnyira a krikettpálya mögött állt az a fal, amely Macau végét és Kína kezdetét jelezte.

A fal húsz láb magas és tíz láb széles volt, s parttól partig húzódott. Csak miután ez a fal elkészült – három évszázaddal ezelőtt –, a kínai császár csak akkor engedte meg, hogy a portugálok bérbe vegyék a földnyelvet, és megtelepedjenek rajta.

A két parttól egyenlő távolságra egy díszes őrtorony és egy hatalmas kapu állt a falban. A Kínába nyíló ajtó mindig nyitva volt, de egyetlen európai sem tehette be rajta a lábát.

Struan csizmája hangosan kopogott, miközben keresztülsietett a téren, benyitott a püspöki palota magas, kovácsoltvas kapuján, s áthaladt a három évszázad óta gondozott kerten. Egy nap nekem is ilyen kertem lesz, fogadkozott magában.

Keresztülment a kövekkel kirakott előudvaron, és odalépett az óriási ajtóhoz. Megrángatta a csengő fogantyúját, hallotta, hogy

visszhangzik a hangja odabent, majd konokul újra csöngetett.

Hosszú idő telt el, mire a földszinti ablakok mögött pislákoló fény gyúlt; Struan lépteket s panaszos portugál szózuhatagot hallott. Kinyílt az ajtó.

– *Bom dia.*^[4] A püspökkel szeretnék beszélni.

A félig felöltözött, félig még alvó portugál szolga csak bámult rá: nem ismerte föl, nem értette, majd ismét portugál nyelvű szóáradatban tört ki, és kezdte becsukni az ajtót. Struan azonban a küszöb mögé tette a lábát, belökte az ajtót, és bement a házba. Befordult az első szobába – egy finom ízléssel berendezett, könyvekkel telezsúfolt dolgozószobába –, és leült egy faragott hátú székre. Aztán lassan ráemelte tekintetét a tátott szájjal bámuló szolgára. – A püspökkel akarok beszélni – ismételte.

Félórával később Falarian Guineppa, Macau püspöke, a római anyaszentegyház generálisa méltóságteljesen belépett abba a szobába, amelybe Struan betelepedett. Magas, előkelő férfi volt, ötven évéhez képest fiatalos megjelenésű. Római sasorr, magas homlok, ápolt arc. Kis bíborvörös sapkát és bíborvörös köntöst viselt, szikár nyakában ékkövekkel kirakott kereszt lógott. Fekete szeméből álmoság és ellenségesség sugárzott. Ám amikor Struanra pillantott, haragja és álmosága elillant. Megállt a küszöbön, s minden idegszálával éberén figyelt.

Struan felállt. – Jó reggelt, kegyelmes uram. Bocsásson meg a korai és hívatlan látogatásért.

– Isten hozta, senhor – felelte nyájasan a püspök, s egy székre mutatott. – Egy kis reggelit? Van kedve velem tartani?

– Köszönöm.

A püspök néhány portugál szóval utasította a szolgát, aki meghajolt és elsietett. A püspök lassan odasétált az ablakhoz, ujjaival a keresztet simogatta, s merev tekintettel nézte a felkelő

napot. Láta a messze lent az öbölben horgonyzó *China Cloudot* s a körülötte nyüzsgő szampanrajokat. Miféle vészhelyzet hozta ide hozzám a Nemes Ház Tajpanját, tünődött. Mi hozta ide ezt az ellenséget, akit oly jól ismerek, de akivel eddig még sohasem találkoztam? – Köszönöm, hogy felébresztett. Csodálatos ez a hajnal.

Mindketten csak színlelték a megbecsülést, amit valójában egyikük sem érzett a másik iránt.

A püspök szemében Struan a materialista, gonosz, fanatikus angol protestánsok képviselője volt, akik megszegték Isten törvényeit – örök kárhozat lesz érte sorsuk –, akik ugyanúgy megtagadták a pápát, ahogy a zsidók Krisztust; és ez az ember itt a vezetőjük, aki szinte egymaga tönkretette Macaut, s Macauval együtt azt a befolyást, amit a katolikusok gyakoroltak az ázsiai hitetlenek fölött.

Struan szemében a püspök személyében testesült meg mindaz, amit annyira megvetett a katolikusokban: a hatalomra éhes, önkasztráló férfiak dogmatikus fanatizmusa, azoké az embereké, akik a katolikus Isten nevében a szegényektől lopták vagyonukat, s szívták ki belőlük egyik vércseppet a másik után, mígnem a cseppekből hatalmas katedrálisokat építettek annak a valaminek a számára, ami szerintük az Istenség; azoké az embereké, akik bálványként imádják a Rómában pápaként trónoló embertársukat, akit más emberek tévedhetetlen bírójává tettek.

Hajbókoló, libériás szolgák léptek a szobába, ezüsttálcákkal a kezükben: forró csokoládét hoztak, leheletkönnyű kifliket, friss vaját és édes kamkvatlekvárt, a kolostor híres specialitását.

A püspök áldást mondott. A latin szavak csak fokozták Struan kényelmetlen érzését, de nem szólt semmit.

Szóttanul ettek. Macau számos templomában megkondultak a harangok, reggeli zsolozsma idejét jelezve – a katedrálisban éneklő szerzetesek halk, mély hangú kórusának hangjai szűrődtek be a szoba csendjébe.

A csokoládé után Portugál-Brazíliából származó kávét szolgáltak fel; forró volt, édes, erős, finom.

A püspök intésére az egyik szolga felnyitotta az ékkövekkel díszített szivardoboz tetejét, és odakínálta Struannak. – Havannából valók, parancsoljon. Reggeli után szívesen élek azzal az „adománnyal”, amit Sir Walter Raleigh ajándékozott az emberiségnek.

– Köszönöm. – Struan kivett egy szivart. A szolgák tüzet adtak mindkettejüknek, majd a püspök intésére távoztak.

A püspök a kanyargó füstbe bámult. – Miért fordul hozzám segítségért a Nemes Ház Tajpanja? Mi szüksége *pápista* segítségre? – kérdezte hideg mosollyal.

– Kockázat nélkül lefogadhatja, kegyelmes uram, hogy ez részemről nem volt könnyű elhatározás. Hallott már a cinchona-kéregről? A „jezsuita” kéregről?

– Vagy úgy... malária. Megkapta a boldogság-völgyi lázat – mondta halkán a püspök.

– Sajnálom, de csalódást kell okoznom önnek: nem vagyok maláriás. De egy számomra becses személy igen. Meggyógyítja a cinchona a maláriát?

A püspök ujjai a középső ujján lévő hatalmas gyűrűt babrálták, majd megérintették a keresztet. – Igen. Mármint abban az esetben, ha a boldogság-völgyi láz ugyanaz, ami Dél-Amerikában ismeretes. – Átható pillantást vetett Struanra. Struan érezte a tekintet erejét, de ugyanolyan rezzenéstelenül nézett vissza a püspökre. – Sok esztendővel ezelőtt misszionárius voltam Brazíliában. Elkaptam az ottani maláriát. De a cinchonától meggyógyultam.

– Van itt cinchona-kérge? Itt, Macauban?

Csend támadt, amit csak a püspök körmének kopogása tört meg, ahogy a keresztet dobolt; Struant arra emlékeztette, hogyan dobolt a kínai orvos ujjaival Mejmej csuklóján. Azon gondolkodott, vajon jól ítélte-e meg, hogyan fog reagálni a püspök.

– Nem tudom, senhor Struan.

– Ha a cinchona gyógyítja a mi maláriánkat, hajlandó vagyok megfizetni. Ha pénzt akar, megkaphatja. Vagy hatalmat? Azt is megkaphatja tőlem. Ha a lelkekre van szüksége, azt is odaadom – nem hiszek az önök tanaiban, úgyhogy ezzel nem veszítenék semmit. Boldogan alávetném magam a katolizálás formáságainak, de számomra ez semmit sem jelentene, ezt mindketten tudjuk. Bármit megadok önnek, ami módomban áll. De szükségem van a kéregre. Ki akarok gyógyítani valakit a lázból. Mondja meg az árat.

– Ahhoz képest, hogy kérni jött, elég érdes a modora.

– Tudom. Ennek ellenére feltételezem, hogy a modoromtól függetlenül – és attól is, hogy mit gondolunk egymásról – meg tudunk egyezni. Van cinchonájuk? És ha van, gyógyítja a boldogságvölgyi lázat? És ha igen, mi az ára?

Nagy csend támadt a szobában, az a fajta csend, amit az ide-oda cikázó gondolatok és akaratok töltenek be.

– Pillanatnyilag egyik kérdésére sem tudok választ adni – mondta a püspök.

Struan felállt. – Este visszajövök.

– Nincs rá szükség, hogy visszajöjjön, senhor.

– Azt akarja mondani, hogy nem köt üzletet?

– Azt mondom, hogy a ma este túl korai. Időbe telik, amíg értesítem valamennyi gyógyítással foglalkozó testvérünket, és amíg megkapom a választ. Amint megkapom a választ a kérdéseire, üzenek önnek. Hol találom meg? A *China Cloudeon* vagy a rezidenciáján?

– Ideküldöm egy emberemet, hogy üljön le az ajtó elé, és várjon.

– Erre nincs szükség. Üzenni fogok. – A püspök nem állt fel. Aztán, látva, mennyire ideges Struan, megszólalt: – Ne aggódjon, senhor. Mindkét helyre üzeni fogok.

– Köszönöm – felelte Struan. Miközben kifelé tartott, hallotta, hogy a püspök utána szól: – Isten áldja –, de nem állt meg. Becsapódott mögötte a kapu.

A kis szoba csendjében a püspök mélyen felsóhajtott. A mellén függő, ékkövekkel kirakott keresztre nézett. Halkan imádkozott. Aztán hívatta a titkárát, és elrendelte, hogy kezdjék meg a kutatást. Később, amikor ismét egyedül maradt, lelkében háromfelé vált, azzá a három személyé, akiknek az egyház valamennyi generálisának egyidejűleg lennie kellett. Először a felkent Péterre, Krisztus első püspökévé, és mindazzá, amit ez lelkileg jelent. Másodszor a jelenlegi egyház harcos védelmezőjévé, s mindazzá, ami ezzel együtt jár. És végül egyszerűen csak közönséges emberré, aki hisz egy egyszerű ember tanításában, azéban, aki Isten fia volt.

Hátradőlt a székében, s hagyta, hadd vitatkozzanak egymással lelkének arculatai. És figyelte őket.

34

Struan fáradtan, de különös módon mégis nyugodtan lépkedett fölfelé a Nemes Ház macai üzletházának márványlépcsőin. Megtettem mindent, amit tehettem, gondolta.

Már nyújtotta a kezét a kilincs felé, amikor nagy lendülettel föltárult előtte az ajtó. Lo Csum, a Nemes Ház macai szolgáinak főnöke vigyorgott fogatlan mosolyával Struanra. Apró termetű öregember volt, az arca akár egy régi elefántcsont szobor, mosolygása egy gnómé. Egyike volt az első szolgáknak, akiket Struan felfogadott. Bő, fehér, tiszta ingkabátot, fekete nadrágot és spárgasarut viselt.

– Hola, Tajpan. Fürdő kész, reggeli kész, ruhák kész, mit akar még Tajpan? Lehet.

– Hola, Lo Csum. – Struan mindig elcsodálkozott rajta, milyen gyorsan terjednek a hírek. Tudta, hogy ha megérkezése után futva tette volna meg az utat végig a mólón s onnan egyenesen a házig, az ajtó ugyanúgy tárult volna fel előtte, s Lo Csum ugyanúgy fogadta volna, ahogyan most.

– Fürdő, ruhák lehet – felelte.

– Csen Seng compradore ment el. Mondja jön vissza kilenc óra. Lehet?

– Lehet – felelte kimerülten Struan.

Lo Csum bezárta az ajtót, majd csoszogó lépteivel megelőzte Struant a márvány lépcsőházban, és kinyitotta a ház ura hálósobájának ajtaját. Az öblös, öntöttvas ülőkádban, mint mindig, most is gőzölgött a víz, a kisasztalon, mint rendesen, most is ott állt egy pohár tej, a borotválkozó felszerelés kikészítve, tiszta ing, tiszta ruhák az ágyon – mint mindig. Jó érzés itthon lenni, gondolta Struan.

– Tajpan akar tehen gyelek kádba? – kérdezte Lo Csum

nyerítésszerű röhögéssel.

– Ajíjje! Lo Csum te beszél mindig én visz téhen gyelek fürdőbe, ez nagy baj. Te fölkelte Culum uram, te mond neki: jön ide – felelte Struan, miközben levetette piszkos ruháit.

– Culum uram nem alszik.

– Hol van Culum uram?

Lo Csum összeszedte a ruhákat, és vállat vont – Culum uram egész éjjel kint, uram.

Struan összeráncolta a szemöldökét. – Minden éjjel, egész éjjel kint, hallod-e?

Lo Csum megrázta a fejét. – Nem, uram. Ő alszik egy, kettő éjjel itt – mondta és kitotyogott.

Struan belemerült a vízbe, nem tetszett neki, hogy Culum kimaradozik. Nagyon remélem, van annyi esze, hogy nem megy a kínai negyedbe, gondolta.

Pontban kilenckor díszes gyaloghintó állt meg a ház előtt. Csen Seng, a Nemes Ház compradoréja kászálódott ki belőle. Bíborszín ruhát és ékkövekkel díszített kalapot viselt, s tökéletesen eltöltötte méltóságának tudata.

Fölmasírozott a lépcsőn, amelynek tetején, mint mindig, most is maga Lo Csum nyitott ajtót neki. Ez sok arcot adott Csen Sengnek, mert Lo Csum csak neki és a Tajpannak nyitott személyesen ajtót.

– Vár a Tajpan? – kérdezte Csen Seng kantoni dialektusban.

– Természetesen, tiszteletre méltó uram. Bocsánatodat kérem, amiért ilyen korai időpontra beszéltem meg vele a találkozót, de úgy éreztem, szeretnél első lenni nála.

– Hallottam, hogy a Tajpan rettentő sietve jött el Hongkongról. Tudod, hogy miről van szó?

– Egyenesen a hosszúszoknyások tajpanjához ment, és...

– Ezt tudom – szakította félbe ingerülten Csen Seng. Csak azt

nem tudta, miért rohant Struan a kolostorba. – Igazán fogalmam sincs, miért vagyok ilyen türelmes irántad, Lo Csum, miért fizetek neked havonta, hogy tudasd velem a híreket ezekben a nehéz időkben. Mikor az üzeneted megérkezett, én már tudtam, hogy a Tajpan hajója itt van az öbölben. Undorító, hogy mennyire nem törődsz az ügyeimmel.

– Nagyon-nagyon sajnálom, tiszteletre méltó uram – felelte Lo Csum. – A Tajpan természetesen magával hozta a hajón az ágyasát.

– Ah! – Helyes, gondolta Csen Seng. Boldog leszek, ha visszaadhatom neki a gyerekeket, és letehetem a felelősséget a vállamról. – Ez már valamivel jobb, bár ezt egy órán belül másoktól is megtudtam volna. Milyen más hír-gyöngyöket tudsz még, amivel megszolgálhatnád azt a rengeteg pénzt, amit e sok-sok év során rád pazaroltam?

Lo Csum tekintete az ég felé fordult. – Milyen tudással szolgálhatnék én, a hitvány rabszolga egy ilyen hatalmas mandarinnak, mint te vagy, uram? – Rettentő szomorúan csengett a hangja. – Nehéz időket élünk, tiszteletre méltó uram. A feleségeim mást se tesznek, mint pénzért nyúznak, a fiaim úgy szórják a pénzt a szerencsejátékokra, mintha az ezüst úgy teremne, mint a rizs. Elszomorító. A végzet ellen csak úgy védekezhet az ember, ha jó előre tudomást szerez a fontos dolgokról. Rágondolni is borzasztó, mi történne, ha egy ilyen hír nem a megfelelő emberek fülébe jutna.

Csen Seng a copfjával játszadozott; rögtön tudta, hogy Lo Csum valami nagyon különleges információt tartogat a számára.

– Nekem is ez a véleményem. Ilyen nehéz időkben nagyon fontos, hogy támogassuk a szegényeket. Maguk az istenek döntöttek így – mondta komolyan. – Éppen az járt a fejemben, hogy kiváló őseid nevében küldenek neked egy csekélyke ajándékot: három szopós malacot, tizennégy kotlóst, két vég santungi selymet, egy tíz tael színezüst értékű gyöngyöt, egy ötven tael értékű, remekbe készült jade övcsatot, amely a korai Csing-dinasztiából származik, ezenfelül édességeket és süteményeket, amelyek ugyan nem alkalmasak a te

kifinomult ízlésed kielégítésére, de talán odaadhatnád őket a szolgálóidnak.

– Aligha fogadhatnék el ilyen bőkezű ajándékot – válaszolta tiszteletteljesen Lo Csum. – Örökre az adósod lennék.

– Ha visszautasítanád, azt csak azzal tudnám magyarázni, hogy az ajándék nem méltó kiváló őseid szelleméhez, és sok arcot veszítenék.

Lo Csum végül hagyta magát rábeszélni, Csen Seng pedig hagyta meggyőzni magát afelől, hogy az ajándék fejedelmi.

– Úgy hallottam, hogy a Tajpan keres valamit – súgta Lo Csum –, mert az ágyasa nagyon beteg. Megkapta a hongkongi mérgező lázat.

– Micsoda? – Csen Senget elborzasztotta a hír, ugyanakkor azonban elégedett is volt, hogy ajándékaiért megkapta a megfelelő ellenértéket. – Kérlek, folytasd!

Lo Csum beszámolt neki az orvosról és a különös medicináról – és mindarról, amit Ah Szam súgott meg ma reggel egy szampantulajdonosnak, akit Lo Csum küldött a lányhoz.

– Azt is beszélnek még, hogy a Tajpan húszezer tael jutalmat tűzött ki. A Tajpan fia, a te harmadik feleséged kitűnő fia egész Hongkongot felforgatja a gyógyszerért.

Csen Seng agya lázasan latolgatta a dolog jelentőségét. Intett Lo Csumnak, aki bevezette a Tajpan dolgozószobájába.

– Hola, Tajpan – köszönt lelkesen. – Én örülök, lát téged Macauban.

– Hola, Csen Seng – felelte Struan, s egy szék felé intett. – Ül le.

– Te hajód, *Blue Cloud* ér haza elsőnek, hallod-e?

– Én nem tud. Mikor én tud, én mond neked nagyon gyorsan. Te akar engem lát. Miért?

Csen Seng nyugtalankodott. Zsin-kua őt, a macaui Hung Mun vezetőjét tette személyesen felelőssé Csung Mejmej és a gyermekei biztonságáért. Zsin-kua valamennyi szövetségese közül egyedül ő

tudta, hogy Mejmej Zsin-kua unokája, és hogy a lány mint a Tajpan ágyasa roppant értékes a számukra, a Hung Mun ügye – s ilyenformán Kína ügye – szempontjából pedig egyenesen felbecsülhetetlen értéket képvisel. Az üzenet, amely szerint a flotta, ahelyett, hogy egyenesen Pekingbe hajózna, nyomban visszatér Kanton alá, csaknem négymillió taelt takarított meg számukra – százszor annyit, mint amennyibe Mejmej iskoláztatása került. Csen Seng áldotta a zoszt Mejmejért, mert nélküle a hadisarc egy tekintélyes részét neki kellett volna előteremteni.

És most ez az ostoba, értéktelen asszonyszemély elkapja a gyógyíthatatlan kórt. Illetve, igazította ki magát, mindaddig gyógyíthatatlan, amíg meg nem találjuk ezt a gyógyszert. Ha viszont megtaláljuk, meggyógyul, s mindaz a befektetés, amit rá – és a Tajpanra – fordítottunk, megint biztos üzlet lesz, ezenfelül húszezer taelt is hoz a konyhára. Aztán eszébe villant egy másik információ, amely most értelmet nyert: szóval ezért küldte át tegnap Gordon Csen a hongkongi Hung Mun-páholy negyven tagját titokban Macauba. Kell hogy legyen itt valamennyi abból a gyógyszerből. Vajon mit szólna Gordon Csen, gondolta, ha megtudná, hogy titkos „tanítója” Zsin-kua parancsára kereste fel, és hogy Zsin-kua az egész kuantungi tartomány Hung Munjának vezetője – és hogy ő, Csen Seng Zsin-kua helyettese? Nagyon bölcs dolog sok mindent titokban tartani, gondolta: az ember sohasem tudhatja, mikor botlik meg valaki.

– Tajpan kicsi gyeleke enyém házban nagyon jól, nagyon boldog – mondta joviálisán. – Te akar lát őket? Te visz vissza őket Hongkongba?

– Én ma néz őket. Visz vissza őket hamar. – Struan azon gondolkodott, beszéljen-e Csen Sengnek Mejmejről.

– Tajpan! Tiéd kicsi gyelek jól van – kezdte Csen Seng. – Én gondol, legjobb, ha te küld tehén gyelek mamája partra. Ettől gyelek anyja lehet boldog. Ide lehet jön nagyon legjobb orvos. Nagyon legjobb orvosság lehet. Gond semmi. Én gondol, orvosság van itt

Macauban. Csen Seng elintéz nagyon egészen jól.

– Honnan tudta meg, hogy Mejmej itt van, és honnan, szereztél tudomást a maláriáról?

– Mi? Nem értem.

– Honnan te tud, enyém tehén gyelek beteg nagyon?

Csen Seng elégedetten elmosolyodott magában, majd vállat vont.
– Tud, ahogyan mást.

– Van itt orvosság? Igaz ez?

– Ha van itt, én szerez. Én küld dzsunka *China Cloud*hoz gyorsan. Hoz tehén gyelek partra. Csen Seng elintéz.

Udvariasan meghajolt, és kiment.

Struan fölment a *China Cloud*ra, és engedélyezte a legénységnek, hogy őrsegek szerinti csoportokban, egymást váltva, kimehessenek a partra. Kis idő elteltével Csen Seng dzsunkája odasimult a hajó oldalához. Mejmejt egy kínai orvos felügyelete alatt óvatosan a partra szállították, és a házába vitték, amely a São Antonio-hegy oldalában bújt meg.

A ház tiszta volt, a szolgálók friss teával várták úrnőjüket. Ah Szam nagy fontoskodva nyüzsögni kezdett: megölelte a gyerekeket, akik dajkáikkal vártak rájuk a házban, Mejmejt bedugta egy hatalmas ágyba, aztán odavitte hozzá a kicsiket.

Előbuggyantak a boldogság könnyei, majd némi újabb rohangálás és kiabálás után Ah Szam és Mejmej jóleső érzéssel vette tudomásul, hogy végre-valahára otthon vannak.

Az orvos különleges ételeket és gyógyszereket írt elő, hogy Mejmej erőre kapjon, s hogy megőrizze a méhében lévő magzat erejét, majd úgy rendelkezett, hogy maradjon ágyban.

– Nemsokára visszajövök – mondta Struan.

– Jó. Köszönöm, Tajpan. Köszönöm.

– Elmegyek a rezidenciánkra... Lehet, hogy átnézek Brockékhoz

is.

– Itt vannak Macauban?

– Igen. Itt az egész família, csak Tyler nem. Azt hiszem, már mondtam neked. Nem emlékszel? Itt van Culum és Tess is.

– Ja, igen – felelte Mejmej. Eszébe jutott, miben állapotott meg Gordon Csennél. – Bocsáss meg. Elfelejtettem. Most már emlékszem, persze. Rettentő örülök, hogy lejöttem hajóról, és itthon vagyok. Köszönöm.

Struan visszament a rezidenciára. Culum még nem tért vissza, így hát végigsétált a Brock-rezidenciához vezető praián. Ott azonban sem Tess, sem Liza nem tudta, hol lehet Culum. Gorth azt mondta, előző este el volt vele az Angol Klubban játszani, de ő, mármint Gorth, korán eljött onnan.

– Kikísérem – mondta Gorth. Amikor kiértek az ajtóhoz, és kettesben maradtak, Gorth eltelve a bosszú gyönyörűségétől, gúnyosan elmosolyodott. – Tudja, hogy van az... Egy leányzónál jártam. Talán Culum is meglátogatott egyet. Nincs abban semmi rossz, he? Ha meg amiatt aggódik, hát megmondhatom, éppen nyeresben volt a fiú, amikor otthagytam a kártyaasztalnál.

– Nem, Gorth, emiatt nem aggódom. Azt azonban te is tudod, hogy nekünk jó angol törvényeink vannak a gyilkosságot illetően... gyors tárgyalás, aztán gyors kötél, bárki legyen is az áldozat. Még ha prostituált is.

Gorth elfehéredett. – Mit akar ezzel mondani, he?

– Ha valaki rászolgál az akasztófára, én örömmel leszek a hóhéra.

– Fenyeged? Ez ellen is van törvény, a keservit!

– Ha valaki meghal... akkor valakit meg is vádolnak a meggyilkolásával, istenemre!

– Nem tudom, hova akar kilyukadni! – robbant ki Gorth. – Maga hamis váddal illet engem!

– Nem vádollok én semmivel, Gorth. Csak felhívom a figyelmed a

tényekre. Egyébként úgy hallom, van két tanú, akik hajlandók lennének beszélni a bíróság előtt.

Gorth uralkodott rémületén. Az az átkozott ribanc Fortheringill lesz az, meg az a disznó Quance. Pedig az a szajha éppen elég pénzt kapott, hogy tartsa a száját... Na, mindegy... Ha kell, gatyába rázom mindkettőt. De erre nem lesz szükség, mert az a kis cafat nem fog meghalni. – Nem félek én a magafajtatól... se az istenverte hamis vádjaitól.

– Én nem vádollok, Gorth – mondta Struan. Erős kísértést érzett, hogy most rögtön kiprovokálja az amúgy is elkerülhetetlen összecsapást. Tudta azonban, meg kell várni, míg Gorth elköveti az első hibát, és valami megbocsáthatatlan sértést vág a fejébe nyilvánosan. Csak akkor lesz joga és lehetősége, hogy elküldje hozzá segédeit a hivatalos kihívással, és tanúk előtt megölhesse. Csak így tudja elkerülni, hogy füstbe menjen Culum és Tess frigye, ez az egyetlen mód, ami nem ad lehetőséget Brocknak, hogy tönkretegye őt a törvény eszközeivel. Mert Mejmejnek igaza van: Ázsiában mindenki tudja, alig várja már, hogy hidegre tehesse Gortht. – Ha találkozol Culummal, kérlek, mondd meg neki, hogy szeretném látni.

– Mondja meg neki maga! Nem vagyok a fullajtára! És maga sem lesz már sokáig a Nemes Ház Tajpanja!

– Vigyázz magadra – felelte Struan. – Én nem félek tőled.

Gorth bekapta a horgot. – Én sem félek magától, Dirk. Úgy beszélek magával, mint férfi a férfival: vigyázzon magára, vagy a nyakára hágok.

Struan visszament a rezidenciára; elégedett volt magával. Kóstolgasd csak a csalit, Gorth, gondolta.

Culum még mindig nem jött meg. A püspöktől sem jött üzenet. Struan utasította Lo Csumot, hogy próbálja megtalálni Culumot. Aztán lement a praiára, majd nekivágott a hegyoldalnak a székesegyház felé; kevésbé ismert utcákon járt, gusztusos

vendéglőket, színes napernyőket kerülgetett a járdákon. Keresztülment egy tágas praçán, majd belépett egy óriási kapualjba.

Az ajtó mögött álló asztalnál ülő apáca fölneézett.

– Jó reggelt. Beszél angolul? – kérdezte Struan.

– Kicsikét, senhor.

– Van maguknál egy beteg. Miss Mary Sinclair. A barátja vagyok.

Hosszú csönd következett. – Akar látni őt?

– Igen. Kérem.

Az apáca intett egy kínai társnőjének, majd sietve néhány portugál szót mondott neki. Struan követte a kínai apácát: végimentek a folyosón, fölmentek néhány lépcsőn, s megérkeztek Mary szobájába.

Apró, piszkos, áporodott levegőjű helyiség volt, az ablakai szorosan bezárva.

Mary arca nyúzott volt, a mosolya erőtlen. A szenvedés megöregítette.

– Isten hozott, Tajpan.

– Mi a baj, Mary? – kérdezte szelíden Struan.

– Semmi olyan, amire ne szolgáltam volna rá.

– Elviszlek erről az átkozott helyről.

– Jól vagyok itt, Tajpan. Nagyon kedvesek hozzám.

– Lehet, de ez akkor sem egy protestáns angol lánynak való hely.

Ösztövé, tonzúrás szerzetes lépett be. Egyszerű öltözéket viselt, amely rászáradt vérfoltoktól és rá-rálöttyent medicináktól volt merev. Nyakában egyszerű, fából készült kereszt lógott.

– Jó reggelt – mondta iskolázott és akcentus nélküli angolsággal.

– Sebastian atya vagyok. A beteg orvosa.

– Jó reggelt. Azt hiszem, kiveszem a beteget a gondozása alól.

– Ezt nem tanácsolnám, Mr. Struan. A beteget legalább egy hónapig nem szabad mozdítani.

- Mi baja van?
- A belső szervei betegek.
- Maga angol?
- Különösnek találja, Mr. Struan? Sok angol van, és sok skót is, akik elismerik Krisztus igaz egyházát. Attól azonban, hogy katolikus vagyok, még nem vagyok rosszabb orvos.
- Van cinchona-kérge?
- Micsoda?
- Cinchona-kéreg. Jezsuita-kéreg.
- Nincs. Sose használtam. Még csak nem is láttam soha. Miért kérdi?
- Mindegy. Mi baja Miss Sinclairnek?
- Bonyolult eset. A kisasszonyt egy hónapig nem szabad mozdítani... még jobb, ha kettőig.
- Érzed magad olyan állapotban, hogy mozdítsanak, lányom?
- A bátyjának, Mr. Sinclairnek nincs kifogása az ellen, hogy a húga itt maradjon. És azt hiszem, Mr. Culum Struan is egyetért azzal, amit javasolok.
- Itt járt ma Culum? – kérdezte Struan Marytól.

Mary nemet intett a fejével, majd elkomorult arccal a szerzeteshez fordult: – Kérem, mondja el a Tajpannak, mi van velem... Mindent mondjon el.

– Azt hiszem, bölcsen határozott – felelte komolyan Sebastian atya. – Valakinek tudnia kell. Miss Sinclair nagyon beteg, Mr. Struan. Megivott egy kínai teakeveréket... talán a méreg jobb szó volna rá... Megitta, hogy elvetéljen. A méreg kihajtotta a magzatot, de vérzést okozott, mely utóbbit mostanra – Istennek legyen hála – sikerült csaknem teljesen elállítani.

Struan érezte, hogy előnti a veríték. – Ki tud még erről, Mary? Horatio? Culum?

Mary a fejét ingatta.

Struan visszafordult a szerzeteshez. – Majdnem teljesen sikerült elállítani? Ez azt jelenti, hogy akkor most jól van? Vagy hogy körülbelül egy hónap múlva rendbe jön?

– Testileg igen. Ha nem lép fel üszkösödés. És ha az Úr is úgy akarja.

– Hogy érti azt, hogy „testileg”?

– Úgy értem, Mr. Struan, hogy a testet nem lehet a lélektől elválasztani. Ez a hölgy rettenetes bűnt követett el az Úr törvényei ellen... a katolikus egyház, de az önök egyházának törvényei ellen is... Számot kell vetnie, meg kell békélnie önmagával az Úr előtt – csak aztán következhet a gyógyulás. Mindössze erre kívántam utalni.

– Na és hogyan... hogyan került ide Miss Sinclair?

– A dajkája hozta ide, aki katolikus. Különleges diszpenzációt kaptam, hogy ápolhassam. Befektettük ide, és megtettünk érte minden tőlünk telhetőt. A főnökasszony ragaszkodott hozzá, hogy értesítsünk valakit, mert úgy láttuk, a kisasszony egyre gyengül. Üzentünk Glessing kapitánynak. Feltételeztük, hogy... hogy talán ő az apa, de nem ő az. Miss Sinclair eskszik rá, hogy nem ő az. A kisasszony megkért minket, hogy ne fedjük fel betegsége természetét. – Sebastian atya rövid időre elhallgatott. – Istennek legyen hála, a krízisen túl van.

– És ön megőrzi ezt a titkot? Mármint azt, hogy mi történt vele?

– Rajtam és önön kívül csak a nővérek tudják. Mi megesküdünk az Úrnak, s ezt az esküt nem lehet megszegni. Nem kell tartania tőlünk. Azt viszont állítom, hogy mindaddig, míg számot nem vet és meg nem békél önmagával, nem fog meggyógyulni ez a szegény bűnös. Mert az Úr tudja.

Sebastian atya magukra hagyta őket.

– Az apa... ő is a „barátaid” közé tartozott, Mary?

– Igen... Én nem... nem sajnálom, hogy úgy éltem, ahogy éltem,

Tajpan. Nem bántam meg... nem tudom megbánni. Azt se... amit tettem. Ilyen a zsosz. – Mary az ablak felé nézett. – Zsosz – ismételte. – Egészséges fiatal lány voltam még, amikor megerőszakoltak... Vagyishogy... ez nem igaz. Nem tudtam, hogy mit teszek... nem értettem, de nemigen kellett kényszeríteni az első alkalommal. Aztán... aztán már nem kellett rákényszeríteni... Én akartam.

– Ki volt az illető?

– Az egyik fiú az iskolából. Meghalt. Már nagyon régen történt.

Struan megpróbálta visszapergetni a múltat, de egyetlen fiúra sem emlékezett, aki meghalt volna. Egyetlen fiúra sem emlékezett, aki otthagyta volna a Sinclair-házat.

– Aztán... – folytatta akadozva Mary – már szükségem volt rá. Horatio... Horatio Angliában volt, így hát... így hát megkértem az egyik dajkát, hogy keressen nekem szeretőt. A dajka elmagyarázta, hogy szerez nekem szeretőt, nem is egyet, és ha mindketten okosak vagyunk, akkor lehet egy titkos életem, és szép holmikra tehetek szert. A valódi életem sose volt kellemes. Tudja, milyen volt az apám. Így aztán a dajka elmagyarázta, hogyan kell csinálni. Ő vigyázott arra is, hogy ne legyen gyerekem. Mindketten... együtt gazdagodtunk, és én boldog vagyok. Vettem két házat, a dajka pedig csak nagyon gazdag férfiakat hozott hozzám. – Elhallgatott, majd hosszú szünet után, síró hangon szólalt meg: – Jaj, Tajpan, annyira félek...

Struan leült mellé. Eszébe jutott, mit mondott alig néhány hónappal korábban a lánynak. És eszébe jutott, milyen bizalmat tükrözött a lány válasza.

35

Struan a nyitott ablaknál állt, s rosszkedvűen figyelte az emberekkel zsúfolt praiát. Alkonyodon. Valamennyi portugál ünneplő ruhát viselt, fel-alá sétálgattak, meg-meghajoltak, élénken társalogtak; az ifjú *fidalgók*^[5] és a hajadonok óvatosan kacérkodtak egymással szüleik és gardedámjaik éber tekintete előtt. Néhány, hordszéket cipelő kuli tűnt fel időnként, kuncsaftot keresve, vagy éppen későnjövőket hozva a korzóra. Ezen az estén bál volt a kormányzó palotájában. Struant is meghívták, de még nem tudta, elmegy-e. Culum még mindig nem tért vissza. És a püspök sem üzent.

Struan délután találkozott Horatióval. Sinclair dühöngött, mert Ah Tat, Mary szolgálója eltűnt. – Biztos vagyok benne, hogy ő diktálta azt a mérget Marybe, Tajpan – mondta. Mary elhitette vele, hogy tévedésből megivott valami teafélét, amit a konyhában talált.

– Ez botorság, Horatio – felelte Struan. – Ah Tat évek óta szolgál Marynél. Miért tenne ilyesmit? Véletlen volt.

Miután Horatio elment, Struan sorra megkereste azokat az embereket, akik előző éjszaka együtt mulattak Culummal és Gorthszal. Legtöbbjük Gorth cimborája volt, és valamennyien azt állították, hogy néhány órával Gorth távozása után Culum is elment. Elmondták, hogy Culum ivott ugyan, de nem volt részegebb, mint a többiek, nem ivott többet, mint máskor.

Te szerencsétlen hülye Culum, gondolta Struan. Több eszednek kellene lenni.

Hirtelen észrevette, hogy egy kifogástalan libériába öltözött, parókás szolga tart a ház felé; nyomban fölismerte a püspök címerét. A férfi sietős léptekkel haladt végig a praián, de nem állt meg a rezidenciánál, tovább sietett, majd eltűnt a korzó túlsó végén.

Rohamosan sötétedett, a szürkületben mind fényesebbnek

hatottak a sétány lámpásainak olaj lángocskái. Struan egy lefüggönyözött gyaloghintót pillantott meg, amint éppen megáll a ház előtt. A palankintól két homályos kulifigura vált el s tűnt el egy sikátorban.

Struan kirohant a szobából, és levágtatott a lépcsőn.

Culum öntudatlanul feküdt a gyaloghintóban, rongyokban lógó ruháján hanyadékfoltok éktelenkedtek. Búzlótt az alkoholtól.

Struant inkább szórakoztatta, mintsem dühítette a dolog. Talpra rángatta Culumot, a vállára vetette, majd mit sem törődve a járókelők tekintetével, becipelte a házba.

– Lo Csum! Fürdő gyorsan!

Struan az ágyra fektette és levetkőztette Culumot. Se a mellén, se a hátán nem látszottak ütésnyomok. Megfordította: karmolások a gyomrán. Szerelmi harapások piros nyomai.

– Te idióta – mondta Struan, miközben gyorsan, de gondosan megvizsgálta Culum egész testét. Csontja nem tört. Foga nem hiányzik. Az eljegyzési gyűrűje és az órája eltűnt. A zsebei üresek.

– Szépen kiforgattak, fiam. Lehet, hogy most először, de biztosan nem utoljára. – Struan tudta: régi trükkje a bordélyházaknak, hogy a fiatal emberek italába bódítószereket kevernek.

Szolgák jelentek meg meleg vízzel teli vödörrel; megtöltötték az öntöttvas fürdőkádat. Struan a vízbe emelte Culumot, szappanozni, mosdatni kezdte, miközben Lo Csum tartotta a fiú ide-oda nyakló fejét.

– Fiatal uram rettenetesen sok ivás, rettenetesen sok tili-toll.

– Ajíjje! – felelte rá Struan. Miközben kiemelte Culumot a kádból, tördöfészerű fájdalom hasított a bal bokájába, s rádöbbsent, hogy az aznapi járkálás jobban megviselte a lábát, mint gondolta volna. Nem fog ártani, ha néhány napra befáslizom, gondolta.

Megtörölte és ágyba fektette Culumot. Gyengéden pofozgatni kezdte, de Culum ettől sem tért magához, így aztán megvacsorázott

és várt. Ahogy teltek az órák, úgy fokozódott nyugtalansága, mert tudta, bármennyire berúgott is Culum, mostanra már magához kellett volna térnie.

Culum mélyen, szabályosan lélegzett. A szíve erőteljesen vert.

Struan fölállt, nyújtózkodott. A várakozáson kívül nem volt mit tenni. – Én megy egyes számú úrnőhöz. Te marad itt, figyel nagyon, értesz?

– Lo Csum figyel, mint mama gyelekre!

– Te üzen nekem, értesz? Mikor Culum uram ébred, te küld nekem üzenet. Értesz?

– Miért mond Tajpan „értesz”? Én ért Tajpan nagyon jól mindig!

Lo Csum azonban nem üzent aznap éjjel.

Hajnalban Struan elhagyta Mejmej házát, és visszatért a rezidenciára. Mejmej békésen aludt, Struan azonban fölneszelt minden járókelőre, minden hordszékre – amelyek közül sok csupán képzeletében létezett.

Lo Csum nyitott kaput. – Minek Tajpan ilyen korán? Reggeli kész, fürdő kész, Tajpan mit akar?

– Culum uram ébren?

– Miért kérdez? Ha ébred, én üzen. Én ért Tajpant nagyon rettenetesen jól – felelte sértett méltósággal Lo Csum.

Struan fölment. Culum még mindig mélyen aludt.

– Culum uram csinál így egyszer, kettőször. – Lo Csum nyöszörgött, csikorgatta a fogát, orrát szívogatta, ásított, majd hangosan felnyögött.

Reggeli után Struan megüzente Lizának és Tessnek, hogy Culum megjött, de azt nem, hogy milyen állapotban. Aztán ismét megpróbálta az üzleti ügyekre fordítani a figyelmét.

Papírokat írt alá, utasítást adott, hogy még több pénzt fordítsanak a hongkongi építkezésekre; dühítette, milyen gyorsan emelkedik a

faanyag és a téglák ára, és mindazé, ami a dokkokkal, a hajójavítással és a hajók felszerelésével kapcsolatos.

A ragya cifrázza ki! Ötven perccel emelkedtek az árak, és semmi jele, hogy csökkennének. Építtesek új klippereket jövőre, vagy elégedjek meg annyival, amennyi van? Tegyek arra, hogy egy sem fog elsüllyedni közülük? Nem: többre van szükség.

Megrendelt egy új klippert. Elhatározta, hogy *Tessan Cloud* lesz a neve, és ezt adja Culumnak születésnap ajándékkul. De még az új klipper gondolata sem lelkesítette föl annyira, amennyire kellett volna. Az jutott eszébe róla, hogy Glasgow-ban nemsokára elkészül a *Lotus Cloud*, és hogy jövőre tengeri csatát kell vívnia Vu Kokkal – ha még életben lesz – vagy Vu Fang-csojgal és kalózaival. Szerette volna tudni, vajon megérkeztek-e Angliába Scragger fiai – még három hónap, míg hír jön felőlük.

Bezárta az irodáját, elment az Angol Klubba, váltott egykét szót Horatióval és néhány kereskedővel játszott egy parti biliárdot, de se a társaság, se a játék nem szerzett neki örömet. Csak az üzletről folyt a szó, mindenki nyugtalan volt a nemzetközi válságra utaló előjelek miatt, és hogy milyen óriási kockázatokat vállaltak ebben az évadban.

Struan leült a tágas, csöndes könyvtárszobában, s kezébe vette az utolsó postával érkezett, három hónapos újságokat.

Egy vezércikk került a szeme elé; erőlködött, hogy oda tudjon figyelni rá. A cikk beszámolt róla, hogy Közép-Anglia iparában nagy a nyugtalanság, és azt bizonygatta: elengedhetetlenül szükséges, hogy a rendes munkát rendesen megfizessék. Egy másik cikk amiatt lamentált, hogy Anglia hatalmas ipari gépezete csak fél gőzzel üzemel, majd harsányan állította, hogy az ipar számára új, nagyobb piacokat kell találni, amelyre kiokádhatja termékeit; a több termék olcsóbb javakat, több munkalehetőséget és magasabb béreket jelent.

Más cikkek feszültségről, háborús fellegekről beszéltek, amelyek Franciaország és Spanyolország egén gyülekeznek a spanyol

örökösödés miatt; beszámoltak arról, hogy Poroszország kiterjeszti csápjait a német államok felé, hogy hatalma alá hajtsa őket; háborús felhők vonulnak át Oroszország és a Habsburg-birodalom fölött is; háborús felhők tornyosulnak az itáliai államok fölött, amelyek meg akarnak szabadulni a felkapaszkodott, francia származású nápolyi királytól, s emellett hol egyesülni kívánnak, hol pedig nem; megírták, hogy a franciák által támogatott pápa kilépett a politikai küzdőtérre; Dél-Afrika fölött háborús felhők tornyosulnak, mert a búrok – akik az elmúlt négy esztendő során otthagyták a fokvárosi kolóniát, hogy megalapítsák Transvaalt és Oranje szabadállamot –, nos, a búrok ma már a natali angol kolóniát fenyegetik, s minden pillanatban várható, hogy kirobban a harc; megírták a lapok, hogy egész Európában antiszemita zavargások és pogromok vannak; katolikusok harcolnak protestánsok ellen, a mohamedánok a katolikusok és protestánsok ellen és egymás között; Amerikában az indián háborúk dúlnak, a déli és az északi államok egymásra fenekednek; Amerika és Britannia ellenséges viszonyban van Kanada miatt, zavargások vannak Írországban, Svédországban, Finnországban, Indiában, Egyiptomban, a Balkánon...

– Megbolondult az egész világ! – fakadt ki Struan.

– Mi történt, Tajpan? – kérdezte Horatio, akit meglepett Struan dühödt kirohanása.

– Megbolondult ez az egész világ, az történt! Miért nem képesek az emberek nyugton megülni, anélkül hogy darabokra szaggatnák egymást?

– Tökéletesen egyetérték! – kiáltotta oda Masterson a terem másik végéből. – Az embernek nincs is kedve gyereket nemzeni erre a világra. Az egész világ az ebeké lesz. Az ebeké. Évekkel ezelőtt sokkal jobb volt a helyzet, nem gondolják? Undorító, ami most folyik.

– Így van – mondta Roach. – Túl gyorsan forog a világ. A kormánynak annyi esze sincs, mint egy öszvérnek. Az ember azt hinné, tanultak valamit az évek során, de képtelenek rá. Nincs olyan

istenverte nap, hogy az ember ne olvasná az újságban, hogy a miniszterelnök már megint azt mondta: szorosabbra kell húznunk a nadrágszíjat. Az isten szerelmére! Hallotta már valaki, hogy valaha is azt mondta volna, most kijebb ereszhetjük egy lyukkal a derékszíjunkt?

– Úgy hallom, kétszeresére emelik a tea behozatali adóját – szólt Masterson. – Ha pedig az az elmebeteg Peel hatalomra kerül, biztosan bevezeti a jövedelemadót! Azt az ördögi találmányt!

Kitört az általános felzúdulás, kígyót-békát kiabáltak Peelre.

– Az az ember egy istenverte anarchista! – mondta Masterson.

– Badarság – szólt Roach. – Nem az adó a baj, hanem az, hogy egyszerűen túl sok az ember. A születésszabályozás a megoldás.

– Micsoda? – bódult el Masterson. – Föl ne hozza még egyszer ezt az istenkáromló, undorító ötletet! Az isten szerelmére, maga talán ellenzi Krisztus tanítását?

– Ugyan már, dehogy. De ez a sok alja népség eláraszt bennünket. Nem azt mondom, hogy *nekünk* kellene ehhez folyamodnunk, hanem *nekik!* Annak a söpredéknek a legnagyobb része akasztófára való!

Struan letette az újságokat, és átment az Angol Szállóba. Ugyanolyan impozáns, oszlopos épület volt ez is, mint a klub.

A borbélynál hajat mosatott és vágatott. Később üzent Svensonért, a svéd masszörért.

A hajlott hátú öregember acélkezekkel dögönyözte Struant, majd egész testét jéggel dörzsölte be, aztán addig sikálta egy durva törülközővel, míg Struan bőre bizseregni kezdett.

– A mindenségit, Svenson, egészen újjászülettem!

Svenson nevetett, de nem szólt semmit. Földközi-tengeri kalózok tépték ki a nyelvét, sok évvel azelőtt. Intett Struannak, hogy nyújtózzon végig a kárpitozott pihenőpadon, takarókba bugyolálta, majd otthagya, hadd szundítson egyet.

– Tajpan! – Lo Csum szólt hozzá.

Struan nyomban felébredt. – Culum?

Lo Csum megrázta a fejét, és Struanra villantotta fogatlan mosolyát. – Hosszúszoknyás uram!

Struan követte a hallgatag jezsuita szerzetest. A székesegyház belső udvarát és gyönyörű kertjét közrefogó kerengőn haladtak.

A toronyóra négyet ütött.

A folyosó végén a barát egy hatalmas tíkfa ajtón át egy tágas váróhelyiségbe vezette Struant. A falakat drapériák borították. A megkopott márványpadozatot szőnyegek fedték.

Struan tiszteletteljesen bekopogott a szemben lévő ajtón, és belépett. Falarian Guineppa egy magas hátú, trónusnak ható széken ült – királyian, tiszteletet parancsolóan. Intett a szerzetesnek, hogy elmehet.

– Foglaljon helyet, senhor.

Struan leült a székre, amelyre a püspök mutatott. Az ülőalkalmatosság valamivel alacsonyabb volt, mint a püspök széke. Struan érezte, hogy Guineppa akaratának ereje által megpróbál fölébe kerekedni.

– Üzent értem – mondta.

– Igen, kértem, hogy látogasson meg. Nos, ami a cinchonát illeti: Macauban nincs, de azt hiszem, a lotingi missziókon található belőle.

– Az hol van?

– A szárazföld belsejében. – A püspök elsimított egy ráncot bíborszín öltözékén. – Körülbelül százötven mérföldnyire tőlünk, északnyugat felé.

Struan fölállt. – Azonnal elküldök valakit.

– Én már megtettem, senhor. Üljön le, kérem. – A püspök hangja ünnepélyes volt. – Futárunk hajnalban indult azzal a paranccsal,

hogy a lehető leggyorsabban járja meg az utat. Bízom benne. Az illető kínai, és arra a vidékre való.

– Mit gondol, mikorra érhet vissza? Egy hét? Hat nap?

– Ez az, ami engem is aggaszt. Hány lázrohama volt eddig a lánynak?

Struan szerette volna megkérdezni a püspököt, honnan tud Mejmejről, de mégsem tette. Tudta, hogy a katolikusoknak seregnyi titkos informátoruk van, de pusztán az a tény, hogy a püspök a „lány” szót használta, egyszerű következtetés eredménye is lehet egy ilyen agyafúrt ember esetében. – Egy. Körülbelül ebben az órában, két nappal ezelőtt verte ki az izzadás.

– Ez esetben holnap, de legkésőbb holnapután várható a következő. A futárnak legalább hét napra van szüksége, hogy megtegye az utat Lotingig és vissza – már ha minden jól megy, és nem jön közbe semmi váratlan probléma.

– Nem hiszem, hogy kibírna még két rohamot.

– Úgy hallom, az illető erős és fiatal. Nyolc napot ki fog bírni.

– Negyedik hónapja viselős.

– Az nagy baj.

– Az. Hol van az a Loting? Adjon nekem egy térképet. Talán sikerül lerövidítenem az utat egy nappal.

– Ami ezt az utat illeti, az én kapcsolataim ezerszer többet érnek, mint az öné – válaszolta a püspök. – Talán hét nap elegendő lesz rá. Ha az Úr is úgy akarja.

Hát igen, gondolta Struan. Ezerszer többet érnek a kapcsolatai. Bárcsak én is bírnék azzal a tudással, amit a katolikusok Kína évszázadok óta tartó tanulmányozása során összeszedtek. És vajon melyik Lotingról lehet szó? Kétszáz mérföldes körzetben ötven is akadhat belőlük. – Igen... – mondta nagy sokára. – Ha az Úr is úgy akarja.

– Különös ember ön, senhor. Örülök, hogy megismerhettem. Iszik

egy pohár madeirát?

– Mi a kéreg ára? Már hogyha csakugyan létezik, ha időben megérkezik, és ha használ.

– Iszik egy pohár madeirát?

– Köszönöm.

A püspök megrázott egy csengettyűt; az ajtóban nyomban megjelent egy libériás szolga, aki gravírozott ezüstitálcán palackot és poharakat hozott.

– Arra, hogy sok mindent jobban megértsünk, senhor.

Ittak, és méregették egymást.

– Mi az ár, kegyelmes uram?

– Pillanatnyilag túl sok a „ha”. A válasz még várhat. Két dolog azonban nem. – A püspök belekortyolt a poharába. – A madeira tökéletes étvágygerjesztő. – Elgondolkozott egy percre. – Mélységesen aggódom Sinclair kisasszony miatt.

– Én is – felelte Struan.

– Sebastian atya csodálatos orvos. A szavai azonban arra engednek következtetni, hogy ha a senhorita nem kap lelki támaszt, lehet, hogy önmaga fosztja meg magát az élettől.

– Mary ugyan nem! Nagyon erős lány. Sose tenne ilyet.

Falarian Guineppa egymáshoz illesztette finom ujjainak hegyét. Egy napsugár mintha megolvasztotta volna hatalmas rubingyűrűjének követét. – Ha senhorita Sinclair teljes mértékben Sebastian atya kezére és Krisztus egyházára bízta magát, abban az esetben a kárhozatát áldássá változtathatjuk. Számára ez volna a legjobb. Tiszta szívemből hiszem, hogy ez az egyetlen helyes megoldás. Ha azonban ez nem lehetséges, ebben az esetben, mielőtt a senhoritát elbocsátjuk, kénytelen vagyok a felelősséget áthárítani egy olyan illetőre, aki hajlandó azt vállalni.

– Vállalom.

– Rendben van, bár nem hiszem, hogy bölcsen cselekszik, senhor. De hát az ön élete és lelke – és a senhoritáé is – az Úr kezében van. Imádkozni fogok, hogy mindkettejüknek megadassák a megvilágosodás adománya. Rendben van. Mielőtt a senhorita elmegy, minden tőlem telhetőt el fogok követni, hogy megpróbáljam megmenteni a lelkét – amint azonban megerősödik annyira, hogy elmehessen, üzenek önért.

A székesegyház toronyórája ötöt ütött.

– Hogy van Szergejev nagyherceg?

Struan szemöldöke ráncba ugrott. – Ez a második dolog, ami nem várhat?

– Önök, britek számára talán igen.

Falarian Guineppa kihúzott egy fiókot, és egy többszörösen lepecsételt, bőrből készült irattáskát vett elő. – Megkértek, hogy ezt bizalmasan juttassam el önhez. Úgy fest, hogy bizonyos diplomáciai körökben komoly aggodalmat kelt a nagyherceg ázsiai jelenléte.

– Az egyház köreiben?

– Nem, senhor. Megkértek, mondjam meg önnek, hogy ha úgy kívánja, továbbadhatja a dokumentumokat. Néhány pecsétről úgy látom, értékes okmányok lehetnek. – A püspök arcán halvány mosoly suhant át. – Titkos üggyről van szó.

Struan megismerte a főkormányzó hivatalának pecsétjét. – Miért bíznának rám diplomáciai titkokat? Vannak erre diplomáciai csatornák. Mr. Monsey alig félmérföldnyire van innen, őexcellenciája pedig Hongkongban tartózkodik. Mindketten jártasak a diplomáciai ügyekben.

– *Én* nem adok önnek semmit. Én csupán megteszem, amire kértek. Ne feledje el, senhor, hogy bármennyire irtózom is attól az üggyől, amit ön képvisel, azt azért tudom, hogy ön jelentős személyiségnek számít az angol királyi udvarnál, és hogy az egész világra kiterjedő kereskedelmi kapcsolatokkal rendelkezik. Veszedelemes időket élünk, Portugália és Britannia pedig ősi

szövetségesek. Britannia jó barátja Portugáliának, és bölcs dolog, ha a barátok segítenek egymásnak, nem találja? Talán ilyen egyszerű ez az eset is.

Struan átvette a feléje nyújtott irattáskát.

– Amint a futár megérkezik Lotingból, azonnal üzenek – mondta Falarian Guineppa. – A nap bármely szakában érkezik is. Óhajtja, hogy Sebastian atya megvizsgálja a hölgyet?

– Nem tudom – felelte Struan, miközben fölemelkedett. – Talán. Még gondolkodnom kell rajta, kegyelmes uram.

– Ahogy óhajtja, senhor. – A püspök tétovázott. – Isten önnel.

– Isten önnel, kegyelmes uram.

– Jó napot, Tajpan – mondta Culum. A feje lüktetett, a nyelve olyan volt, akár a tapló.

– Jó napot, fiam. – Struan letette a még mindig felnyitlan irattáskát, amely egész úton hazafelé szinte égette a kezét. Odament a pohárszékhez, és töltött magának egy jókora adag brandyt.

– Étel, Culum uram? – kérdezte élénken Lo Csum. – Malac? Burgonya? Én hoz?

Culum erőtlenül ingatta a fejét, Struan pedig elküldte Lo Csumot. – Nesze – nyújtotta oda Culumnak a brandyt.

– Nem bírom – felelte kavargó gyomorral Culum.

– Idd meg.

Culum fölhajtotta. Fuldoklósszerűen köhögni kezdett, majd gyorsan ivott az ágy mellé odakészített teából. Lüktető halántékkal hanyatlott vissza.

– Van kedved beszélgetni? Elmondanád, mi történt?

Culum arca szürke volt, szeme fehérje piszkos rózsaszínben játszott. – Nem emlékszem semmire. Úristen, de rosszul vagyok...

– Kezdd az elejétől.

– Whisteztem Gorthszal meg néhány barátunkkal – kezdte erőlködve Culum. – Úgy emlékszem, nyertem vagy száz guinea-t. Elég sokat ittunk. Arra biztosan emlékszem, hogy a nyereményemet zsebre tettem. Aztán... a többire nem emlékszem.

– Arra emlékszel, hogy hová mentél?

– Nem. Nem pontosan. – Culum szomjasan belekortyolt a teába, majd két kezét végighúzta az arcán, mintha ki akarná törölni fejéből a fájdalmat. – Úgy érzem, halálomon vagyok...

– Emlékszel, melyik bordélyba mentél?

Culum a fejét ingatta.

– Van olyan bordély, ahová rendszeresen jársz?

– Uramisten, dehogy!

– Nem kell ennyire önérzetesnek lenned. *Egy* bordélyban biztosan voltál – ez világos. Kiforgatták a zsebeidet, ez is világos, mint ahogy az is, hogy elkábítottak.

– Elkábítottak?

– Ez a világ legrégebb trükkje. Ezért mondtam neked, hogy sose menj olyan házba, amit nem olyan ember ajánl, akiben megbízol. Ez volt az első alkalom, hogy elmentél egy macaui nyilvánosházba?

– Igen, igen. Uramisten! Elkábítottak?

– Most próbáld meg használni a fejedet, fiam. Gondolkozz! Emlékszel a házra?

– Nem... semmire. Semmire sem emlékszem.

– Ki mondta neked, hogy abba a házba menj?

Culum felült az ágyban. – Ittunk és kártyáztunk. Én... szóval én elég részeg voltam. Aztán... aztán mindenki csak a lányokról beszélt. Meg a bordélyokról. Aztán... – Culum Struanra nézett, szemében szégyen tükröződött. – Én... tele voltam szesszel... és úgy éreztem, hogy... valami rettenetes tűz emészt. Úgy éreztem, egyszerűen

muszáj... el kell mennem egy bordélyba.

– Nincs ebben semmi rossz, fiam. Ki adta meg a címet?

– Azt hiszem... Nem tudom... de azt hiszem, mindegyikük javasolt egyet. Arra emlékszem, hogy kijöttem a klubból. Ott állt előtte egy hordszék, én meg beleültem. Várjunk csak egy percre! Mostmár emlékszem! Azt mondtam a kuliknak, hogy vigyenek az F és E-be!

– Ott sose forgatták volna ki a zsebeidet, fiam. Nem kábítottak volna el. És nem hoztattak volna vissza ilyen állapotban. Ennél jobban adnak a hírnevükre.

– Pedig ebben biztos vagyok. Ezt a címet adtam meg. Igen, ebben teljesen biztos vagyok.

– És merrefelé vittek? A kínai negyedbe?

– Nem tudom. Azt hiszem... nem, nem tudom.

– Azt mondtad, úgy érezted, mintha tűz emésztene. Miféle tűz?

– Olyan volt, mintha... Arra emlékszem, hogy borzasztóan melegem volt... A mindenségit...! Majd megveszek a vágytól, annyira kívánom Tesst... És akkor az a sok ital meg minden... Nem bírtam magammal, és... és elmentem a bordélyba. – Elerőtlenedett a hangja. – Uramisten, szétrobban a fejem...! Kérlek, hagyj békén.

– Volt nálad óvszer?

Culum megrázta a fejét.

– Ez a tűz... ez a kívánság... Tegnap este más volt?

Culum ismét megrázta a fejét. – Nem. Olyan, mintha már hetek óta tartana, de... azt hiszem, bizonyos tekintetben mégis más volt... vagyishogy nem egészen. Olyan kemény voltam, mint egy vasrúd, az ágyékom tüzelt, egyszerűen szükségem volt egy nőre... jaj, nem is tudom. Hagyj békén! Kérlek... Bocsáss meg, de kérlek...

Struan az ajtóhoz ment. – Lo Csum!

– Igen, uram!

– Te megy Csen Seng háza. Te idehoz gyorsan legjobb

lánybetegség doktor! Értesz?

– Én értesz nagyon jól! – felelte sértetten Lo Csum. – Lent már vár nagyon nagyon jó doktor, tud fej fáj és minden betegség.

Struan lement, és Lo Csum tolmácsolásával beszélt az orvossal. A doktor azt mondta, nyomban hozat orvosságot és különleges ételeket, majd elfogadta a busás honoráriumot.

Struan visszament Culumhoz.

– Emlékszel még valamire, fiam?

– Nem... semmire. Ne haragudj... Nem akartalak megbántani.

– Figyelj rám, fiam! Szedd össze magad! Ez fontos!

– Kérlek, apám, ne beszélj olyan hangosan – szólt Culum, nagy nehezen fölnyitva a szemét.

– Számomra úgy fest, hogy valami serkentőt keverték az italodba.

– Lehetetlen. Ugyanolyan volt az ital, mint máskor, és... a vágyam... Ez lehetetlen!

– Csupán két magyarázat lehetséges. Az első az, hogy a kulik elvittek egy bordélyba – ami nem az F és E –, ahol baksist kapnak a gazdag vendégért, és osztalékot abból, amit ellopnak tőle. A lány vagy a lányok elkábítottak, kifosztottak, és visszaszállítottak. A te érdekedben remélem, hogy így történt. A másik lehetőség az, hogy az egyik barátod csempészte a serkentőt az italodba a klubban, és ugyanő intézte el, hogy a ház előtt várjon rád egy hordszék, és vigyenek el abba a házba.

– Ez badarság! Miért tenne ilyesmit bárki is? Száz guineaért, egy gyűrűért és egy óráért? Az egyik barátom? Ez örület!

– Tételezzük fel, hogy valaki gyűlöl téged, Culum. Tételezzük föl, hogy az volt a terve, hogy összehozzon téged egy beteg lánnyal. Egy bujakóros nővel!

– Micsoda?

– Ahogy mondom. Félek, hogy ez történt.

Culum egy pillanatra megdermedt. – Csak meg akarsz ijeszteni.

– Az Úrra esküszöm, fiam, hogy nem. De ha így történt is, még nincs veszve minden. Egyelőre. Elküldtem kínai medicinákért. Mindet meg kell innod, az utolsó csöppig.

– De hát a bujakórra nincs orvosság!

– Ez igaz: ha a betegség már kitört az emberen, akkor nincs. A kínaiak azonban úgy tartják, hogy a bujakór mérgeét el lehet távolítani, ha az ember azonnal megtisztítja a vérét. Évekkel ezelőtt, amikor idejöttem, velem is megtörtént ugyanez. Aristotle talált rám a kínai negyed egyik csatornájában – hívott egy kínai orvost, és rendbejöttem, így ismerkedtem meg Quance-szel – ezért a barátom oly hosszú ideje. Afelől nem tudtam megbizonyosodni, hogy a ház vagy a lány fertőzött volt-e, de nem kaptam meg a bujakórt.

– Uram, segíts...!

– Egy hétig nem fogunk semmi bizonyosat tudni. Ha ez idő alatt nem lázasodsz be, nem lesznek fájdalmaid vagy magfolyásod, akkor ez egyszer megúszad. – Struan látta fia szemében a rémületet; megsajnálta. – Pokoli hét áll előtted, fiam. Ki kell várni, hogy megtudjuk. Próbáld meg nem gyötörni magad. Mindent megteszek, hogy segítek rajtad. Ugyanúgy, ahogy Aristotle segített énrajtam.

– Én megölöm magam. Én megölöm magam, ha... Uramisten, hogyan lehettem ilyen ostoba? Tess! Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha elmondom neki...

– Dehogyan mondod! Majd azt mondod neki, hogy útban hazafelé kiraboltak. Mi is ezt fogjuk mondani mindenkinek. Te is ezt fogod mondani a barátaidnak... Hogy úgy érzed, túl sokat ittál – a lány után. És hogy nem emlékszel semmire, csak arra, hogy remekül éreztél magad, aztán itt ébredtél fel. És az elkövetkezendő héten ugyanúgy fogsz viselkedni, mint máskor.

– De Tess! Neki hogyan...

– Megmondtam, hogy mit teszel, fiam! Ezt fogod tenni, a mindenségért!

- Nem tudok, apám, egyszerűen képtelen...
  - És semmilyen körülmények között nem beszélsz senkinek a kínai orvosságokról. Amíg biztosat nem tudunk, nem még nyilvánosházba, de nem érinted Tesst, amíg el nem veszed.
  - Rettenetesen szégyellem magam.
  - Erre semmi szükség, fiam. Nem könnyű fiatalnak lenni. De ebben a világban vigyázni kell. Sok veszett kutya ólálkodik körülöttünk.
  - Te azt mondd, hogy Gorth volt?
  - Én nem mondok semmit. Szerinted ő volt?
  - Nem, természetesen nem. De te rá gondolsz, ugye?
  - Ne feledd, hogy ugyanúgy kell viselkedned, mint máskor, különben elveszíted Tesst.
  - Miért?
  - Azt hiszed, Liza és Brock hozzád adná a lányát, ha megtudná, hogy olyan éretlen és ostoba vagy, hogy részeg fővel szajhákat hajkurászol Macauban? Bemész egy ismeretlen bordélyba, ahol hagyod, hogy megitassanak mindenféle bájitalokkal, és kiforgassák a zsebeidet? Brock helyében én azt mondanám, nincs neked annyi eszed, hogy a vejem lehess!
  - Bocsáss meg.
  - Pihenj egy kicsit, fiam. Később majd visszajövök.
- Mejmej háza felé mentében Struan eldöntötte, hogyan fogja megölni Gortht – ha Culum elkapta a bujakórt. A legkegyetlenebb módon. Igen, gondolta szenttelenül, tudok nagyon kegyetlen lenni. Nem fogom csak úgy egyszerűen és gyorsan megölni, azt a mindenségit!
- Rettenetesen nézel ki, Culum drágám – mondta Tess. –

Csakugyan korán le kellene feküdnöd.

– Igen.

A praián sétálgattak a csendes estében. Vacsora után voltak, Culum feje már valamivel tisztább volt, de még mindig szinte elviselhetetlenül fájt.

– Mi baj? – kérdezte Tess, megérezve Culum szenvedését.

– Semmi, kedvesem. Egyszerűen csak túl sokat ittam. És azok az útonállóak sem voltak valami finomak. Esküszöm neked, egy évig nem iszom egy kortyot sem. – Könyörgök, Uram, ne hagyd, hogy megtörténjen! Múljon el gyorsan ez a hét, és ne történjék semmi.

– Menjünk vissza – mondta Tess. Határozottan megfogta Culum karját, és a Brock-rezidencia felé fordította. – Egy jó kis éjszakai pihenés a világon mindennél többet használ. – Tess nagyon anyásnak érezte magát, szinte boldog volt, hogy Culum ilyen rossz állapotban van. – Örülök neki, hogy lemondasz az italról, drágám. Apa időnként rettenetesen lerészegedik... Na és Gorth is... Rengetegszer szokom őt részegen látni.

– *Szoktam* látni – javította ki Culum.

– Szoktam. Jaj, úgy örülök, hogy nemsokára házasok leszünk.

Miféle oka lehetett volna rá Gorthnak, hogy ilyet tegyen? – kérdezte magában Culum. A Tajpan nyilván eltúlozza a dolgot. Biztos, hogy eltúlozza.

Egy szolga ajtót nyitott, s Tess és Culum belépett az előcsarnokba.

– Már vissza is jöttél, kicsim? – kérdezte Liza.

– Egy kicsit fáradt vagyok, mama.

– Azt hiszem, jobb, ha én most megyek – mondta Culum. – A holnapi viszontlátásra. Eljönnek a krikettmérkőzésre?

– Jaj, igen! Menjünk el, mama!

– Volna kedved elkísérni minket, Culum fiam?

– Szívesen. A holnapi viszontlátásra. – Culum kezét csókolt

Tessnek. – Jó éjt, Mrs. Brock.

– Jó éjt, fiam.

Culum már az ajtó felé fordult, amikor belépett Gorth. – Nahát, Gorth! Jó estét.

– Jó estét, Culum. Éppen téged vártalak. Épp csak átugrottam egy pohárkára a klubba. Gyere, menjünk.

– Köszönöm, ma este nem. Egyelőre elég volt. Túl sokat éjszakáztam. És holnap lesz a krikettmérkőzés.

– Egy pohár italtól nem lesz semmi bajod.

– Ma este nem, Gorth, de azért köszönöm. Viszontlátásra holnap.

– Legyen, ahogy akarod, öreg cimborá. Hát akkor vigyázz magadra. – Gorth becsukta az ajtót Culum mögött.

– Gorth! Mi történt tegnap éjjel? – nézett szúrós szemmel a fiára Liza.

– Szegény fiú egy kicsit felöntött a garatra. Ahogy már mondtam, én még őelőtte eljöttem a klubból, így hát nem tudom, mi történt azután. Neked mit mondott, Tess?

– Csak azt, hogy túl sokat ivott, és aztán útonállóak támadták meg.
– Tess felkacagott. – Szegény Culum! Azt hiszem, egy időre sikerült megszabadulnia az ivás démonától!

– Idehoznád a szivarjaimat, Tess, kicsim? – kérdezte Gorth. – Ott lesznek az öltözőasztalon.

– Persze – felelte Tess, és kiszaladt.

– Úgy hallottam – mondta Gorth –, hogy a mi Culum fiunk egy kicsit letévedt az egyenes útról.

– Micsoda? – Liza abbahagyta a varrást.

– Semmi vészes – felelte Gorth. – Talán szóba se kellett volna hoznom. Nem okoz az ilyesmi semmi bajt, ha óvatos az ember. Te is tudod, milyenek a férfiak.

– De ő a mi Tessünket fogja elvenni! Nem adom a lányomat egy

szoknyabolondhoz!

– Ne is. Azt hiszem, beszélek a fiúval. Macauban vigyázni kell, efelől semmi kétség. Ha apa itt volna, más lenne a helyzet, így viszont nekem kell megvédenem a családot – és azt a szegény fiút a gyengeségeitől. De erről egy szót se!

– Persze. – Liza gyűlölte azt a valamit, amitől oly férfiasak a férfiak. Miért nem képesek uralkodni magukon? Talán nem árt, ha gondolkozom még egy kicsit ezen a házasságon. – Tess nem fog egy szoknyavadászhoz férjhez menni. Culum azonban egyáltalán nem az a fajta. Biztos vagy abban, amit mondtál?

– Igen – felelte Gorth. – A fiúk egyike-másika legalábbis így mondta.

– Bárcsak itt lenne apád.

– Na igen – válaszolta Gorth, majd egy hirtelen támadt ötlettel hozzátette: – Azt hiszem, átmegyek egy-két napra Hongkongra. Beszélek apával, az lesz a legjobb. Aztán majd lesz egy-két szavam Culumhoz is. Az apállal elmegyek.

Struan elolvasta az orosz iratok angol nyelvű fordításának utolsó oldalát is. Lassan kisimította a papírlapokat, majd visszatette őket az irattáskába, és az ölében nyugtatta.

– Na! – mondta Mejmej. – Miért vagy ilyen fantasztikusan csöndes, hallod-e? – Félig ülő helyzetben feküdt az ágyban a moszkítóháló alatt, selyem ágykabátja mellett még világosabbnak hatott a bőre.

– Csak úgy elhallgattam, kicsim.

– Tedd félre üzletet, és beszéljess velem. Egy órája olyan vagy, mint egy tanítómester.

– Hagyj, hadd gondolkozzam öt percet. Aztán majd beszélgetünk.

– Hah! – szólt Mejmej. – Ha nekem nem lenne betegségem, rögtön bújnál ide hozzám.

– Hát persze, kicsim. – Struan a kertre nyíló ajtóhoz lépett, és fölnézett az éjszakai égboltra. Ragyogóan fénylettek a csillagok, az ég jó időt jósolt.

Mejmej kényelmesebbre fészkelte magát az ágyban, és Struant figyelte. Nagyon fáradtnak látszik, gondolta. Szegény Tajpan, mennyi gondja van. Struan beszámolt neki Culumról és a vele kapcsolatos aggodalmairól, Gorthról azonban nem. Azt is elmondta neki, hogy néhány napon belül megérkezik a láz ellen szolgáló kéreg. Beszélt neki Maryról is, és átkozta Ah Tatot.

– Kötözni való bolond. Több eszének kellene lenni. Ha nekem mondja el vagy neked, elküldtük volna valahová, ahol nyugodtan és titokban megszülhette volna a gyereket. Amerikában, vagy valahol máshol. A gyereket örökbe lehetett volna fogadni, és...

– Na és Mary embere? Az a Glessing? – kérdezte Mejmej. – Akkor is elvette volna? Ha nincsen itten kilenc hónapig?

– Most már mindegy.

– Ki az apa? – kérdezte Mejmej.

– Nem mondta el nekem – felelte Struan, mire Mejmej elmosolyodott magában.

– Szegény Mary – folytatta Struan. – Neki már befellegzett.

– Badarság, Tajpan. Házasság még lehet – ha Glessing és Horatio nem tudja meg.

– Neked elment az eszed? Azt mondtam, vége. Amit mondasz, az lehetetlen. Becstelenség, rettenetes becstelenség.

– Az. De ami nem tudódik ki, az nem számít, és titkolózás oka jó, nem rossz.

– És miből gondolod, hogy Glessing nem jön rá? Tiszta sor, hogy rájön. Nyilván észreveszi, hogy Mary már nem szűz.

Erre is van megoldás, Tajpan, gondolta Mejmej. Vannak rá módszerek. Vannak bizonyos dolgok, amelyekben ti férfiak rettentő együgyűek vagytok. A legtöbb fontos dologban az asszonyok sokkal okosabbak.

Végül arra az elhatározásra jutott, hogy elküld valakit Maryhez, aki majd elmagyarázza neki, mit kell tennie, és ilyenformán egyszer és mindenkorra véget vet ennek az értelmetlen öngyilkossági gondolatnak. Hogy kit küld? Természetesen nénjét, Csen Seng harmadik feleségét, aki valamikor egy olyan házban lakott, és ezért ismeri az ilyen titkokat. Holnap elküldöm hozzá, ő tudni fogja, mit kell mondania Marynek. Mary tehát nem okoz több zavart. Ha a zsosz is úgy akarja. No és Culum, Gorth meg Tess? Ez a gond is hamarosan megoldódik, mihelyt megtörténik a gyilkosság. És az én lázbetegségem? Az is megoldódik majd valahogyan, ahogy a zsosz akarja. Minden úgy oldódik meg, ahogy a zsosz akarja, mi végre hát aggódni? Jobb elfogadni. Szánlak téged, Tajpan. Olyan sokat töröd a fejed, oly sok tervet kovácsolsz, hogy egyszer és mindenkorra a magad szándékai szerint irányítsd a zsoszt – pedig azt így nem lehet. Persze a Tajpan is csak azt teszi, amit én, amit minden kínai. Nevet a

sorson, az isteneken, a zszoszon, és megpróbálja saját céljai érdekében felhasználni az embereket. És irányítani a zszoszt. Ez az egy biztos. Igen, Tajpan, te sok vonatkozásban kínaibb vagy, mint én magam.

Mejmej még mélyebbre fészkelte magát a jó illatú takaró alá, úgy várta, hogy jöjjön Struan, és beszélgessen vele.

Struan gondolatait azonban teljesen lekötötte mindaz, amit az irattáska tartalmából megtudott.

Az iratok között volt egy angol nyelvű fordítás is, amely arról a titkos jelentésről készült, amit az elmúlt esztendő, 1840 júliusában írtak Miklós cár részére, s emellett, szinte hihetetlen módon, Struan térképeket is talált, amelyek a Kína és az Oroszország közötti területeket ábrázolták. Struan életében először látott ilyen térképeket: felbecsülhetetlen értéket képviseltek. A táskában egy elemzés is volt, amely a dokumentumok jelentőségét analizálta.

A titkos jelentést Tyergin herceg, a külkapcsolatokat tervező titkos bizottság vezetője készítette, így szólt:

„Szilárd meggyőződésünk, hogy fél évszázadon belül a cár birtokába kerül a Balti-tengertől a Csendes-óceánig, illetve az Északi Jeges-tengertől az Indiai-óceánig elterülő föld, és a cár olyan pozícióban lesz, hogy uralma alá hajthatja az egész világot – ha az elkövetkezendő három év alatt a következő stratégia életbe lép.

A viláგuralom kulcsa Ázsia és Észak-Amerika. Észak-Amerika jóformán már a kezünkben van. Ha Britannia és az Egyesült Államok az elkövetkezendő tíz év folyamán szabad kezet ad nekünk Orosz-Alaszkában, egész Észak-Amerika a miénk lesz.

Alaszkában szilárd lábakon állunk, viszonyaink barátiak. Azt a tényt, hogy hatalmas, lakatlan területeket foglalunk el északon, az Egyesült Államok semmiképpen sem tekinti fenyegetésnek. Az Alaszka és a legdélibb »kereskedelmi erődünk« közötti terület, illetve az utóbbtól az Atlanti-óceán felé eső terület konszolidálására a szokásos módszer alkalmazható: azonnali és tömeges méretű

betelepülés. Az Egyesült Államok nyugati államainak túlnyomó többségében, valamint egy elenyésző kisebbség kivételével Kanada keleti államainak legnagyobb részén ez idő szerint alig található telepesek. Következésképpen az, hogy a nyugati lakatlan területekre mind több és több embert telepítünk be, titokban tartható – és titokban is kell tartani. Ezekre a területekre vakmerő, harcias eurázsiai törzseinket telepítenénk – üzbégeket, türkméneket, szibériaiakat, kirgizeket, tadzsikokat és ujugurokat –, amelyek közül sokan önként választják a nomád életformát; e törzsek szétrajzanának, és szinte az egész területre jogot formálnának.

Az elkövetkezendő tíz év során szívélyes kapcsolatot kell fenntartanunk Britanniával és az Egyesült Államokkal. Addigra a betelepülés Amerika legmeghatározóbb hatalmává teszi Oroszországot, s törzseink – amelyek az ősi időkben Timur és Dzsingisz kán hordáit alkották – modern fegyverekkel ellátva és orosz parancsnokok alatt kényünk-kedvünk szerint söprik a tengerbe az angolszászokat.

Ennél azonban ezerszerte fontosabb *Ázsia*. Amerikát átengedhetjük, de *Ázsiát* soha.

Ázsia kulcsa Kína. Kína pedig itt van a szomszédunkban. Csaknem ötezer mérföld hosszú, egybefüggő, közös határunk van a kínai birodalommal. *Kínát a kezünkben kell tartanunk, különben sose leszünk biztonságban.* Sose engedhetjük meg, hogy Kína megerősödjön, vagy hogy egy másik nagyhatalom meghódítsa, mert akkor keleten illetve nyugaton két tűz közé szorulunk, és kénytelenek lennénk kétfrontos háborút vívni. *Ázsiai* politikánk evidens: nem szabad hagynunk, hogy Kína megerősödjön, hűbéres állammá kell tennünk, amely Oroszország befolyása alatt áll.

Csupán egyetlen hatalom, Britannia választ el bennünket a sikertől. Ha – csellel vagy nyomással – sikerül megakadályoznunk Britanniát abban, hogy Kína partjainál egy sziget-erődítményre tegyen szert és azt megerősítse, *Ázsia* a miénk.

Pillanatnyilag természetesen botorság lenne megszabadulni

szövetségesünktől, Britanniától. Franciaország, Lengyelország, Poroszország és a Habsburgok – Oroszországhoz hasonlóan – korántsem elégedettek a Dardanellák körüli feszültség enyhülésével, s nekünk fel kell készülnünk ezeknek az államoknak a zaklatásaira. A britek támogatása nélkül hazánk szent földje megnyílna az invázió előtt. Feltételezve, hogy a britek kitartanak azon hangoztatott állításuk mellett, hogy ők csupán kereskedelmi kapcsolatokat és kereskedelmi lerakatokat kívánnak megalapozni Kínában, amiben valamennyi nyugati nemzet egyformán részt vehet, mi előreléphetünk Szinkiangban, Turkesztánban és Mongóliában, és felügyeletünk alá vonhatjuk a Kínába vezető szárazföldi utakat. (A Khyber-hágó és a Kasmír felé, tehát a Brit-Indiába vezető utak már most is a kezünkben vannak.) Abban az esetben, ha területi hódításainkról kiszivárog valami, hivatalos álláspontunk az lesz, hogy Oroszország csupán megzabolázza a hátságban élő ellenséges, vad törzseket. Öt éven belül ott állhatunk a Kína szívéhez vezető kapu küszöbén, Pekingtől északnyugatra. Akkor pedig, egyszerű diplomáciai nyomással, tanácsadókat kényszeríthetünk rá a mandzsu uralkodóra, és rajta keresztül mindaddig kézben tarthatjuk a kínai birodalmat, amíg számunkra megfelelő módon hűbéres államokra nem osztjuk. A mandzsu uralkodó réteg és a kínai alattvalók közötti ellenséges viszony nagy előnyt jelent számunkra; ezt természetesen fenntartjuk és tápláljuk.

Mindenáron támogatnunk és segítenünk kell, hogy a brit kereskedelmi érdekeltségek megvethessék a lábukat Kína szárazföldi kikötőiben, ahol közvetlen kínai nyomás alatt állnak, mely nyomás irányítását idővel, diplomáciai úton, a kezünkbe vehetjük. Viszont mindenáron meg kell akadályoznunk, hogy az angolok bármely szigetet betelepítsenek és megerősítsenek – ahogy azt tették Szingapúrban, Máltán, Cipruson, vagy éppen egy olyan bevehetetlen helyen, mint Gibraltár; egy ilyen szigetre nem terjedne ki a nyomásunk, s ugyanakkor állandó bázist jelentene a britek hajói és katonasága számára. Ajánlatos lenne abban a körzetben azonnali és közvetlen kereskedelmi kapcsolatokat kezdeményezni megfelelő

cégekkel.

Külpolitikánk alapelvét a következőket kell választani: »Ám uralja Anglia a tengereket és a kereskedelmi útvonalakat, legyen a világ első ipari nemzete, de a szárazföldet uralja Oroszország.« Ha ugyanis a föld a kezünkben van – és nekünk szent örökségünk, Istentől származó jogunk, hogy civilizáljuk a földet –, a tengerek is orosz tengerek lesznek, így pedig minden oroszok cárja fog uralkodni az egész világon.»

Könnyen lehet, hogy Szergejev e terv egyik kulcsembere, gondolta Struan. Azért küldték, hogy kipuhatolja, milyen erősek vagyunk Kínában? Hogy „megfelelő cégekkel” kereskedelmi kapcsolatokat létesítsen? Része a feladatának az is, hogy első kézből származó tapasztalatok révén felmérje, mi az amerikaiak álláspontja Orosz-Alaszkát illetően? Őt küldték, hogy előkészítse az utat Orosz-Alaszkába a nomád hordák előtt? Emlékezz csak, mit mondott: „Miénk a föld, maguké a tenger!”

A jelentésről készült kommentár ugyanolyan merész és mélyreható volt, mint maga a jelentés:

„E titkos dokumentum és a csatolt térképek alapján (mely utóbbiak érvényessége kétségtelen) bizonyos távolra ható következtetések vonhatók le:

Először is, ami az észak-amerikai stratégiát illeti. Meg kell jegyezni, hogy bár az Egyesült Államokat komolyan foglalkoztatja a közte és Brit-Kanada között jelenleg fennálló határvita, láthatóan nem törekszik arra, hogy újabb területeket szerezzen az észak-amerikai kontinensen. Emellett az Egyesült Államok és Oroszország közötti gondosan ápolt jó viszony miatt washingtoni politikai körökben úgy tartják, Oroszország alaszakai, valamint nyugati parti ügyletei nem veszélyeztetik az Egyesült Államok szuverenitását. Rövidre fogva: az oroszok esetében az Amerikai Egyesült Államok nem fog a Monroe-elvhez folyamodni, s ilyenformán – megdöbbenő módon – védtelenül hagyja hátországát egy idegen hatalommal szemben, holott legnyilvánvalóbb érdeke épp az

ellenkezője volna. Még nyilvánvalóbban az ellenkezője volna az érdeke Brit-Kanadának. Ha különböző eurázsiai törzsek ötszázezer tagját csendben be lehet telepíteni északra – mint ahogy ez nagyon is valószínű –, az angolok és az amerikaiak pozíciói teljesen tarthatatlanná válnak.

Meg kell jegyezni továbbá azt is, hogy bár a jelenlegi cár semmibe veszi Orosz-Alaszkát, ez a terület a kontinens kulcsátjenti Oroszország számára. Abban az esetben pedig, ha az Egyesült Államokban a rabszolgatartás miatt kitör a polgárháború – mint ahogy ez elkerülhetetlennek látszik –, az említett orosz törzsek olyan helyzetbe kerülnének, amelynek folytán meghatározó tényezői lehetnének e konfliktusnak. Emiatt minden bizonnyal Anglia és Franciaország is belépne a háborúba. A nomád orosz hordák, amelyek utánpótlása a Bering-tengeren át rövid hadtápvonalakon biztosítható, és amelyek rendelkeznek azzal a képességgel, hogy primitív módon megéljenek a földből, határozott előnyt élveznének. És mivel a nyugati és a délnyugati földek lakossága *csakugyan* gyér, ezek a telepések – vagy »harcosok« – viszonylag könnyűszerrel megindulhatnának délnek.

Mindennek okáért Britanniának, ha fenn kívánja tartani világhatalmi pozícióját, és semlegesíteni kívánja Oroszország soha meg nem szűnő világhatalmi törekvéseit, mindenekelőtt azt a veszélyt kell elhárítania, amit Orosz-Alaszka jelent Kanadára, illetve az Egyesült Államok gyengítésére nézve. Britanniának bármely rendelkezésére álló eszközzel rá kell vennie az Egyesült Államokat, hogy az orosz fenyegetés megszüntetése érdekében alkalmazza a Monroe-elvet, vagy hogy diplomáciai nyomás, vásárlás vagy akár erőszak által, de szerezzék meg a szóban forgó területet. Ha ugyanis az orosz fenyegetést rövid időn belül nem semlegesítik, Észak-Amerika fél évszázadon belül Oroszország kezére kerül.

Másodszor: Angliának fenn kell tartania Kína feletti abszolút befolyását. Szükséges továbbá kideríteni, milyen hódításokat ért el eddig Oroszország az Urálon túli területeken, meg kell tudni,

mennyire hatoltak *máris* be azokra a területekre, amelyek többé-kevésbé a mindenkori kínai császár birtokainak tekinthetők.”

Itt egy sor térkép következett, dátumok, helyszínek, egyezmények lefordított szövegei; a dokumentumok átfogó képet adtak Oroszország keleti terjeszkedéséről.

„Az elmúlt három évszázad során (1522 óta) a moszkvai seregek állandóan kelet felé nyomulnak, hogy megkeressék az ország »végleges« határát. 1640-re elérték a Csendes-óceánt, közelebből az Ohotszki-tenger mentén elterülő Észak-Mandzsúria Ohotszk városát. E helyről nyomban dél felé fordultak, és ekkor csaptak össze első ízben a mandzsú-kínai hordákkal.

Az 1689-68 nyercsinszki egyezmény, amelyet Oroszország és Kína írt alá, a két ország északi határát az Arguny-folyó és a Sztanovoj-hegység mentén jelölte ki. Az addig mandzsú kézen lévő Kelet-Szibéria az oroszoké lett. Mind a mai napig ezt tekintették »végleges« határnak Oroszország és Észak-Kína között.

Kém sokkal ezután, 1690-ben egy Zatyerjov nevű oroszot küldtek szárazföldi úton Pekingbe, nagykövetnek. Útközben megvizsgálta, hogy egy invázió esetén az orosz hadak milyen utakon nyomulhatnának be Kína elképzelhetetlenül gazdag hátországába. Zatyerjov úgy találta, hogy a legjobb út erre a célra a Pekingtől északra elterülő földeket öntöző Szelenga folyó által kínált természetes folyosó. Ennek az útnak a kulcsa Turkesztán, Külső-Mongólia, valamint a kínai Szinkiang tartomány birtoklása.

Tyergin herceg jelentéséből kiderül, hogy az orosz hadak már birtokukba vették Euráziát, Mandzsúria északi részét egészen a Csendes-óceánig, s ott állnak már Szinkiang, Turkesztán és Külső-Mongólia határain. Kína előzönlése ebből az irányból fog kezdődni, s fog még tartani hosszú ideig.”

A jelentés még hozzáfűzte: „Ha Britannia nem ragaszkodik szilárdan ahhoz, hogy Ázsia és Kína az ő érdekeltségi területe legyen, nem kell hozzá egy emberöltő, és az orosz tanácsadók Pekingben

lesznek, az orosz seregek könnyűszerrel ellenőrzésük alá vonják a Turkesztánból, Afganisztánból és Kasmírból Brit-Indiába vezető útvonalakat, és úgy és akkor foglalják el és nyelik el az egész Brit-Indiát, ahogy és amikor nekik tetszik.

Ha Britannia nagyhatalom kíván maradni, életbevágóan fontos, hogy Kína afféle védőbástya legyen az oroszok ellen. Életbevágóan fontos, hogy az oroszok Szinkiang környékén kénytelenek legyenek megállni. Életbevágóan fontos, hogy Kínában meghatározó brit erő összpontosuljon, mivel Kína önmagában képtelen megvédeni magát. Ha Kínát nem akadályozzák meg abban, hogy továbbra is a maga ősi módszerei szerint sorvadozzon, és nem kap segítséget, hogy a modern korba lépjen, Oroszország könnyedén meghódíthatja, és Ázsia egyensúlya felborul.

Következtetés: nagy bánatunkra Portugália nem elég erős ahhoz, hogy kordában tartsa a földre éhes oroszokat. Egyetlen reménységünk, hogy ősi szövetségünk, Britannia lesz oly erős és nagyvonalú, hogy megakadályozza az *elkerülhetetlenek* tetszót.

Kizárólag ez a cél vezérel minket, amikor mindennemű hivatalos vagy nem hivatalos engedély nélkül, illegálisan az önök rendelkezésére bocsátjuk ezt a dossziét. Tyergin herceg jelentésére és a térképekre Szentpétervárott tettünk szert, ahonnan nem hivatalos úton – baráti kezek közreműködésével – került Portugáliába, majd onnan ide.

Megkértük őkegyelmességét – aki mit sem tud ezeknek az iratoknak a tartalmáról –, hogy juttassa el ezeket a dokumentumokat a Nemes Ház Tajpanjához, aki, mint hisszük, gondoskodni fog róla, hogy a megfelelő helyre kerüljenek, hogy cselekedni lehessen, mielőtt még késő lesz. Őszinteségünk jeléül aláírtuk a nevünket, s imádkozunk, hogy pályafutásunk s talán életünk is ugyanolyan megbízható kezekbe kerüljön, mint a dokumentumok.”

A jelentést két alacsonyabb rangú portugál diplomata írta alá, akiket Struan futólag ismert.

Szivarja csikkre égett; kidobta a kertbe, figyelte, mint alszik ki lassan. Hát igen, mondta magában, elkerülhetetlen. De nem akkor, ha megtartjuk Hongkongot. Az isten verje meg Lord Cunningtont!

Hogyan használjam föl ezt az információt? Könnyű kérdés. Amint visszaérek Hongkongra, megsúgom Longstaffnak és Coopernek. De mit nyerek ezzel? És ha hazamennék vele? Ez a fajta tudás olyan alkalmat jelent, ami csak egyszer adódik egy életben. No és Szergejev? Beszélhetek vele „konkrétumokról”? Kössek egyezséget vele?

– Tajpan!

– Tessék, kicsim.

– Csukd be kérlek kert ajtó-ablakát. Kezd lenni nagyon kellemes hideg.

Az éj meleg volt.

Mejmej egész teste reszketett a hidegtől. A tűz fölemésztette. Önkívületi állapotában úgy érezte, darabokra szakad a méhe; sikoltzott. A még meg sem született élet eltávozott belőle; távozása nyomán az erőnek és a léleknek épp csak hogy egy szikrája maradt meg az asszonyban. Aztán kitört rajta a láz, s az izzadságcseppek elmosták lidércnyomását. Órákon át egyensúlyozott a halál küszöbén. A zosz azonban nem engedte, hogy átessen rajta.

– Hola, Tajpan – suttogta Mejmej, miközben érezte, hogy méhéből egyre szivárog valami. – Nagy baj elveszteni babát.

– Ne emészd magad. Te csak igyekezz meggyógyulni. Bármely pillanatban megérkezhet a cinchona-kéreg. Tudom, hogy megérkezik.

Mejmej összeszedte erejét, s hangjában ismét felcsillant a régi, parancsoló tónus. – Ragya a hosszúszoknyásokra! Hogyan tud férfiember sietni olyan hosszú szoknyában, hallod-e?

Az erőfeszítés azonban fölemésztette energiáját, s öntudatlan állapotba süppedt.

Két nappal később úgy látszott, sokkal jobban van.

– Jó reggelt, kicsim. Hogy érzed magad?

– Fantasztikusan jól – felelte Mejmej. – Szép napunk van, ugye? Láttad Maryt?

– Igen. Már sokkal jobban néz ki. Rettentő sokat változott, szinte már csoda, mennyit.

– És mitől lett jobban ennyire? – kérdezte ártatlanul Mejmej, aki tudta, hogy előző nap nénje meglátogatta Maryt.

– Nem tudom – válaszolta Struan. – Mielőtt elmentem, találkoztam Horatióval. Vitt neki néhány szál virágot. Most jut eszembe: Mary köszöni, amit küldtél. Mit küldtél neki?

– Mangót meg néhány teafüvet, amit doktorom ajánlott. Ah Szam vitte kettő-három nappal ezelőtt. – Mejmej pihent egy percet. Még a beszéd is nagy erőfeszítést követelt tőle. Marynek mára már nagyon erősnek kell lennie, szögezte le magában.

Sok ma a dolog, és holnap megint jön a láz. Még szerencse, hogy Maryvel már nincs gond – ő megmenekült. Most már, hogy nénje elmagyarázta neki mindazt, amit minden fiatal lánynak megtanítanak a bordélyokban, könnyű lesz neki; most már tudja, hogy gondos, pontosan kiszámított viselkedéssel, a tettett félelem és fájdalom könnyeivel, valamint néhány árulkodó foltocska óvatos elhelyezésével egy lány szükség esetén akár egy tucatnyi férfi számára is eljátszhatja a szüzet.

Ah Szam lépett be mélyen meghajolva, és súgott valamit asszonyának. Mejmej arca felderült. – Ó, nagyon jó, Ah Szam! Elmehetsz – mondta, majd Struanhoz fordult. – Tajpan, kérlek, adj nekem néhány ezüsttaelt.

– Mennyit?

– Sokat. Elszegényedtem. A te öreg anyácskád nagyon szeret téged. Miért kérdezel tőle ilyeneket?

– Te csak igyekezz és gyógyulj meg, és annyi taelt adok neked, amennyit csak kérsz.

– Te sok arcot adsz nekem, Tajpan, rettentő sok arcot. Te adtál húszezer taelt orvosság medicinára... ajíjje, én érek neked annyit, mint egy császárnő.

– Gordontól tudod?

– Nem. Én hallgatóztam ajtónál. Persze hogy hallgatóztam! Gondolod, a te öreg anyácskádat nem érdekli, mit mond doktor, és mit mondsz te? – Mejmej az ajtó felé pillantott.

Struan megfordult, és egy bájos, kecsesen meghajtó, fiatal lányt pillantott meg, akinek jade ékszerekkel és virágokkal díszített haja csigákba fonva tekeredett körül gyönyörű formájú feje tetején. Mandulaarca olyan volt, akár a legfinomabb alabástrom.

- Ő Jin-hszi – mondta Mejmej. – Húgom nekem.
- Nem is tudtam, hogy van húgod, kicsim. Nagyon csinos.
- Igen, de ő nekem nem igazi húgom, Tajpan. Kínai nők hívják gyakran egymást húgomnak, udvariasság miatt. Jin-hszi ajándék neked születésnapodra.
- Neked elment az eszed!
- Jaj, Tajpan, te néha nagyon fárasztó vagy, borzalmasan. – Mejmej pityeregni kezdett. – Neked lesz születésnapod négy hónap múlva. Addigra nekem lesz hasamban megint baba, ezért kerestem én nekem egy húgot. Nehéz volt kiválasztani legesjobbat. Ő a legesjobb. Én most beteg vagyok, ezért most adom neked, nem várok születésnapig. Nem tetszik?
- Jóságos ég, kicsim! Ne sírj, Mejmej... Figyelj rám, ne sírj már... Persze hogy tetszik a húgod. De az isten szerelmére, nekem nem szokásom lányokat vásárolói születésnap ajándékul!
- Miért nem?
- Azért, mert... Mert nem.
- De ő nagyon szép... és én akarom, hogy ő legyen húgom. Meg akartam tanítani négy hónap alatt, de most... – Mejmejből ismét feltört a zokogás.
- Jin-hszi odasietett hozzá, letérdelt mellé, megfogta a kezét, féltő gondossággal letörölte könnyeit, és segített neki egy kis teát inni. Mejmej figyelmeztette már, hogy a barbárok néha furcsán viselkednek, s olykor kiabálással és káromkodással fejezik ki boldogságukat, de emiatt nem kell idegeskedni.
- Nézd, Tajpan, milyen szép! – mondta Mejmej. – Biztos, hogy tetszik neked?
- Nem erről van szó, kicsim. Persze hogy tetszik.
- Na, akkor ez van elintézve. – Mejmej lehunyta a szemét, és visszahanyatlott párnáira.

– Nincs elintézve.

Mejmej egy utolsó visszavágás erejéig összeszedte magát. – Van elintézve, és nem vitatkozok veled tovább, a mindenségit! Óriási sok pénzt fizettem érte, ő a legesjobb, és én nem küldhetem őt el, mert elveszítené arcát, és neki kellene fölakasztani magát!

– Ne légy nevetséges!

– Én mondom neked, Tajpan, ő megteszi. Mindenki tudja, hogy új húgot kerestem neked és nekem, és ha te elküldöd őt, elveszíti arcát, vége neki. Fantasztikusan vége. Fölakasztja magát, mondom igazán!

– Ne sírj, kicsim, nagyon kérlek!

– De neked nem tetszik születésnap ajándék.

– De tetszik, és nem küldöm el – mondta gyorsan Struan; bármit megtett volna, csak hogy Mejmej abbahagyja a sírást.

– Tartsd itt a lányt. A... a húgod lesz, és ha majd meggyógyulsz... majd keresünk neki egy jó férjet. He? Nem kell sírni. Elég már, kicsim, hagyd abba a sírást.

Mejmej nagy nehezen fölszárította a könnyeit, és visszafeküdt. Ez a kitörés túl sok értékes energiáját emésztette föl. De megérte, ujjongott magában: Jin-hszi maradhat. Ha meghalok, a Tajpan jó kezekbe kerül. Ha pedig életben maradok, Jin-hszi a húgom lesz, és második nővér a Tajpan házában, mivel a Tajpan természetesen meg fogja kívánni. Hát persze hogy meg fogja kívánni, gondolta, miközben lassan ismét elveszítette az eszméletét. Jin-hszi nagyon csinos.

Ah Szam lépett be. – Uram! Fiatal uram kint. Bejön lehet?

Struant megrémítette Mejmej halálsápadt arca. – Én hoz doktor gyorsan, értesz?

– Értesz, uram.

Struan mogorva tekintettel kiment. Ah Szam becsukta mögötte az ajtót, és letérdelt Mejmej ágya mellé. – Második Anya – mondta Jin-hszinek –, át kell öltöztetnem a legmagasztosabb úrnőt, mielőtt

az orvos megjön.

– Igen. Segítek neked – felelte Jin-hszi. – Atyánk csakugyan furcsa óriás. Ha a legmagasztosabb úrnő és te nem figyelmeztettetek volna, csakugyan nagyon megijedek tőle.

– Atyánk barbár létére nagyon kedves ember. Persze a legmagasztosabb úrnő meg magam sok mindenre megtanítottuk. – Ah Szam homlokát ráncolva nézte a mély álomba merült Mejmejt. – Úgy látom, nagyon rossz állapotban van.

– Én is úgy látom. A csillagjósom szerint azonban kedvezőek az előjelek. Türelemmel kell lennünk.

– Isten hozott, Culum – mondta Struan, kilépve a fallal körülvett kertbe.

– Jó napot, Tajpan. Remélem, nem zavar, hogy idejöttem. – Culum felemelkedett a fűzfa árnyékában álló székről, és egy levelet vett elő. – Ez most érkezett, és... Úgy gondoltam, ahelyett, hogy Lo Csumot küldeném ide velem, inkább magam hozom, és megnézem, hogy vagy. No és hogy hogy van Mejmej.

Struan átvette a levelet. Morley Skinner küldte, a borítékon a „Bizalmas és sürgős” szavak álltak.

– Mejmej tegnapelőtt elvetélt – mondta Struan.

– Ez rettenetes! Megjött már a cinchona?

Struan megrázta a fejét. – Ül le, fiam. – Felbontotta a levelet. Morley Skinner azt írta, mind ez ideig szándékában állt, hogy Struan visszatéréséig visszatartsa az „elutasítási” híreket, mert úgy érezte, hogy ez a Tajpan távollétében veszélyes lehet, de most már muszáj közreadni a jelentést: „Ma reggel egy fregatt érkezett Angliából. A zászlóshajón lévő informátorom elmondta, hogy az admirális örömmel fogadta az Admirális levelét, amit egyesek szerint e szavakkal kommentált: »Igencsak itt volt már az ideje, istenemre! Ha egy csöpp szerencsénk van, egy hónap múlva már északon

leszünk.« Ez csupán azt jelentheti, most már ő is tudja, hogy Whalen érkezése bármely pillanatban várható. Nem tudom eléggé hangsúlyozni, mennyire égetően szükséges, hogy ön visszatérjen. Ami pedig Longstaff és Csing-szo egyezményét illeti a kantoni váltságdíj dolgában, úgy hallottam, van egy érdekes és magánjellegű záradéka. Zárom soraimat, és remélem, sikerül bebizonyítania a cinchona-kéreg használhatóságát. Sajnálom, hogy tudomásom szerint errefelé nem található belőle. Maradok az ön alázatos szolgája: Morley Skinner.”

Mejmej nem bír ki még egy lázrohamot, gondolta szorongva Struan. Ez az igazság, szembe kell néznem vele. Mejmej holnap meghal – hacsak nem érkezik meg a cinchona. És ki tudja, vajon csakugyan használ-e?

Ha Mejmej meghal, meg kell mentenem Hongkongot. Ha életben marad, akkor is. De miért? Miért nem hagyom meg olyannak azt az átkozott szigetet, mint volt annak előtte? Lehet, hogy tévedek: Britannianak talán nincs is szüksége Hongkongra. Mit bizonyítasz ezzel az örült kereszties hadjáratoddal, amivel meg akarod nyitni Kínát, hogy a saját feltételeiddel, a saját elgondolásaidd szerint bevezesd a világba? Bízd Kínát a zoszra, és menj haza. Mejmejjel, ha életben marad. Engedd meg Culumnak, hadd legyen olyan tajpan, amilyen ő akar lenni. Egy nap meghalsz, és a Nemes Ház is megváltozik. Ez a törvény – az Isten, a természet és a zosz törvénye.

Menj haza, élvezd, amiért megszenvedtél, aminek szentelted az életed. Oldozd fel Culumot ötesztendei tanulóideje alól; a vagyonotok több mint elegendő számadra, számára, de még Culum unokái számára is. Hagyd, hadd döntse el Culum, hogy maradni akar-e vagy menni. Menj haza, és felejts. Gazdag vagy, hatalmas; ha ahhoz van kedved, királyok udvarában üldögélhetsz. Te vagy a Tajpan. Távozz e minőségemben, és hagyd az ördögbe Kínát. Hagyd el Kínát – vámpír szerető.

– Újabb rossz hírek?

– Bocsáss meg, fiam, egészen elfeledkeztem rólad. Mit kérdeztél?

– Újabb rossz hírek?

– Nem, csak fontosak. – Struan észrevette, hogy az utóbbi hét nap nem múlt el hatástalanul Culum fölött. Az arcod már nem gyermekarc, fiam. Férfi lettél. Aztán eszébe jutott Gorth, s rájött, nem hagyhatja el Ázsiát, amíg bosszút nem áll Gorthon és Brockon.

– Ma van az utolsó, a hetedik nap, ugye, fiam?

– Igen – felelte Culum. Uram Istenem, tedd, hogy ne legyen többé részem még egy ilyen hétben! E hét nap alatt két ízben is halálra rémült. Először, amikor fájdalmat okozott neki a vizelés, másodszor pedig akkor, amikor duzzanatokat és kiütéseket észlelt magán. A Tajpan azonban segítségére sietett, s apa és fia mind közelebb került egymáshoz. Struan beszámolt Culumnak Mejmejről.

Az éjszakai őrsegek idején Struan úgy beszélgetett a fiával, ahogy csak néha beszélnek az apák, amikor a gyász – vagy a boldogság – felpattintja a zárt ajtókat. Beszélte neki jövőre terveziről, a múlt gondjairól. Hogy milyen nehéz szeretni valakit, és éveken át együtt élni vele.

Struan fölállt. – Szeretném, ha azonnal átmennél Hongkongra, Culum. Apálykor elhajózol a *China Clouddal*. Orlov kapitányt hivatalosan a parancsnokságod alá helyezem. Ezen az úton te leszel a *China Cloud* ura.

Culumnak határozottan tetszett a gondolat, hogy egy igazi klipper ura lehet.

– Amint megérkezel, elküldöd Orlov kapitányt Skinnerért. Adok neked egy levelet, ezt átadod a kezébe. Adok egy másikat is, azt Gordon kezébe adod. Te magad semmilyen körülmények között ne menj a partra, és ne engedj fel senkit a fedélzetre. Amint Skinner és Gordon megírta a választ, küldd vissza őket a partra, és gyere ide azonnal. Holnap estére itt kell lenned. A déli apálllyal indulsz.

– Rendben van. Nem tudom eléggé megköszönni neked mindazt... szóval mindent.

– Ki tudja... lehet, hogy a bujakór még a közeledben se járt.

- Lehet, de akkor is... köszönöm.
- Egy óra múlva várlak az irodában.
- Ott leszek. Addig még van időm elbúcsúzni Tesstől.
- Gondoltál már arra, hogy a saját kezébe vedd a sorsod irányítását? Hogy ne várj három hónapig?
  - Lányszöktetésre célszól?
  - Én csupán azt kérdeztem, hogy gondoltál-e rá. Nem mondtam, hogy kellene.
  - Bárcsak tehetném... bárcsak megtehetnénk. Ez megoldaná a... De ez lehetetlen. Különben megtenném. Senki sem adna össze minket.
- Brock persze dühöngene. Na és Gorth is. Én sem tanácsolnám ezt a megoldást. Gorth visszajött már? – kérdezte, tudván, hogy Gorth nem tért még vissza.
  - Nem. Ma este kell megjönnie.
  - Mondd meg Orlov kapitánynak, hogy egy óra múlva várom az irodámban.
  - Teljes mértékben a parancsnokságom alá rendeled? – kérdezte Culum.
  - Kivéve a hajózási kérdéseket. De minden más tekintetben igen. Miért kérdezed?
    - Csak úgy. Vizontlátásra egy óra múlva.
    - Jó estét, Dirk – mondta Liza, miközben nagy léptekkel benyomult a rezidencia ebédlőjébe. – Bocsássa meg, hogy megzavarom a vacsoráját.
    - Nem zavar, Liza – válaszolta fölemelkedve Struan. – Foglaljon helyet. Van kedve velem tartani?
      - Nem, köszönöm. A fiatalok itt vannak?
      - Mi? Már hogy lennének itt?

– Már több mint egy órája várom őket vacsorára – felelte ingerlékenyen Liza. – Azt hittem, megint elcsatangoltak. – Az ajtó felé indult. – Bocsásson meg, hogy vacsora közben háborgattam.

– Nem értem. Culum délben elhajózott a *China Clouddal*. Hogyan várhatták akkor vacsorára?

– Micsoda?

– A déli apállal elhajózott Macauból – ismételte türelmesen Struan.

– De Tess... Én azt hittem, hogy vele van. Hogy a krikettmérkőzésre mentek délután.

– Váratlanul el kellett küldenem Culumot. Ma délelőtt. Amikor utoljára találkoztam vele, azt mondta, megy és elbúcsúzik Tesstől. Közvetlenül dél előtt lehetett.

– Egy szóval se mondták, hogy elmennek, csak azt, hogy majd este jönnek. Igen, ez még dél előtt volt! De akkor hol lehet Tess? Azóta se jött vissza.

– Nincs miért aggódni. Valószínűleg a barátnőivel van... Tudja, hogy van az a fiataloknál: észre se veszik, hogy múlik az idő.

Liza idegesen az ajkába harapott. – Tess még sohasem késett. Otthon ülő teremtés, nem az az elcsavargó fajta. Ha bármi baja esett, Tyler... Ha pedig elment Culummal a hajón, ezért valaki pokolian megfizet.

– Miért tették volna, Mrs. Brock?

– Isten legyen irgalmas nekik, ha megtették. És magának is, ha segített nekik.

Miután Liza elment, Struan töltött magának egy pohár brandyt, odament az ablakhoz, lenézett a praiára és az öbölre. Amikor látta, hogy a *White Witch* már horgonyvetéshez készülődik, lement.

– Én megy klub, Lo Csum.

– Igen, uram.

Gorth dühödt bikaként rontott be a klub előcsarnokába, kezében egy kilencágú korbáccsal. Félrelökte útjából a döbbent szolgálkat és vendégeket, és berohant a játékterembe.

– Hol van Struan?

– Azt hiszem, a bárban – felelte a Gorth arcától és a kezében fenyegetően lóbált korbácstól elképedt Horatio.

Gorth sarkon perdült, keresztülsörtetett az előcsarnokon, és berontott a bárba. Észrevette Struant, aki néhány kereskedő társaságában ott ült az egyik asztalnál. Gorth egyenesen odarontott hozzá; mindenki kitért az útjából. – Hol van Tess, maga kurafi?

Halálos csönd telepedett a teremre. Horatio több emberrel együtt ott tolakodott az ajtóban.

– Nem tudom, de ha még egyszer így nevezel, megöllek.

Gorth talpra rántotta Struant. – A *China Cloudon* van a húgom?

Struan kiszabadította magát Gorth markából. – Nem tudom. De ha ott van is, mit számít az? Nincs abban semmi rossz, ha két fiatal...

– Maga tervelte ki! Maga tervelte ki, maga söpredék! Maga mondta Orlovnak, hogy adja össze őket!

– Na és ha megszöktek, mit számít az? Ha már házasok, nincs jelentősége a dolognak.

Gorth Struan arcába csapott a korbáccsal, amelynek egyik megvasalt vége nyomán felhasadt a bőr. – Még hogy a mi Tessünk hozzáment egy bujakóros csirkefogóhoz? – ordította. – Te búzhódt kurafi!

Szóval igazam volt, gondolta Struan. *Te voltál az!* Rávetette magát Gorthra, elkapta a korbács nyelét, de a helyiségben lévők lefogták és szétválasztották őket. A csetepatéban az egyik asztalról a földre zuhant egy gyertyatartó; Horatio taposta el a lángokat, amelyek már

belekaptak a bolyhos szőnyegbe.

Struan kiszabadította magát, és Gorthra szegezte tekintetét.

– Ma este elküldöm hozzád a segédeimet.

– Nincs itt szükség segédekre, a keservit! *Most* fogunk megverekedni. Válassza meg az istenverte fegyvereit! Gyerünk! És maga után Culum következik, az Úristenre esküszöm!

– Miért provokálsz engem, Gorth, he? És miért fenyegeted Culumot?

– Maga tudta, maga kurafi! Culum bujakóros!

– Te megőrültél!

– Ezt nem fogja tudni letagadni! – Gorth megpróbált kiszabadulnia négy férfi kezéből, akik fogva tartották, de nem tudott.

– Engedjenek el!

– Culumnak nincs bujakórsága! Miért állítod ezt?

– Mindenki tudja. Ott járt a kínai negyedben. Maga tudta ezt, ezért szöktek meg... mielőtt Culumon még látszanának a borzalmas jelek!

Struan a jobb kezébe vette a korbácsot. – Engedjék el.

Mindenki elhátrált. Gorth a késéért nyúlt, támadásra készült, amikor Struan baljában, szinte varázslatos módon, szintén megjelent egy kés.

Gorth színlelt támadást indított, Struan azonban meg se rezzent: hagyta, hadd érezze át egy pillanatra Gorth a benne feszülő ősi gyilkos vágyat – és az örömét. Gorth megtorpant, minden érzéke veszélyt sikoltott.

– Ez nem verekedésre való hely – szólt Struan. – Nem én akartam ezt a párbajt, de most már semmit sem tehetek. Horatio, lenne a segédem?

– Igen. Igen, természetesen – felelte Horatio, és hirtelen belenyilallt a lelkifurdalás a teamagvak és a Longstaff-fal kötött

megállapodás miatt. Ez lenne a módja egy életen át tartó barátság és segítség meghálálásának? A Tajpan üzentte meg nekem, hogy mi van Maryvel, mintha az apám volna, én pedig hátba döftem őt. Igen... de én semmit se számítok neki. Csak az emberiség egyik nagy bűnét törölöm el a föld színéről. És ha ezt meg tudom tenni, talán a javamra írják, ha majd ott állok az Úr előtt.

– Megtiszteltetésnek venném, ha elfogadna második segédjéül, Tajpan – szólt Masterson.

– Akkor talán jöjjenek velem, uraim. – Struan letörölte álláról a kis vércsíkot, elhajította a korbácsot, és elindult az ajtó felé.

– Máris halottnak tekintheti magát! – kiáltott utána Gorth, ismét visszanyerve önbizalmát. – Bordélyházi szajha utolsó fattya!

Struan csak akkor állt meg, amikor kiértek a praiára. – Csatakorbácsot választok.

– Jóságos ég, Tajpan, ez... ez nem szokás – mondta Horatio. – Gorth nagyon erős, és hát... ön... ön nem is tudja, mennyit vett ki magából az elmúlt hét.

– Horatióznak igaza van – mondta Masterson. – Bölcsebb dolog lenne egyszerűen golyót röpíteni a szeme közé.

– Menjenek vissza, és mondják meg neki. Ne vitatkozzanak. Amit mondtam, megmondtam.

– Na és hol... hol akarja?... Az ügyet nyilván titokban kell tartani. Lehet, hogy a portugálok megpróbálják megakadályozni.

– Igen. Béreljen egy dzsunkát. Maguk ketten, én, Gorth és a segédei napfelkeltekor kihajózunk. Szabályos párbajt akarok vívni, tanúk előtt. Egy dzsunka fedélzetén bőven van hely.

Nem foglak megölni, Gorth, ujjongott magában Struan. Nem, nem – ez túl egyszerű lenne. De az Úristenre esküszöm, holnaptól fogva nem fogsz tudni járni, nem fogsz tudni segítség nélkül enni, nem fogsz látni, nem fogsz többé nővel hálni. Majd én megmutatom neked, mi az a bosszú.

Szájról szájra szállt a párbaj híre, estére már mindenki tudott róla, s a hír nyomában megkezdődtek a fogadások is. Sokan Gorthra tettek: úgy gondolták, most van erejének teljében, és végül is jó oka volt rá, hogy kihívja a Tajpant – mármint abban az esetben, ha igaz a szóbeszéd, amely szerint Culum elkapta a bujakórt, és a Tajpan, aki tudott erről, éppen ezért küldte a fiát és Tesst a tengerre, ahol a hajó kapitánya a hárommérföldes határon túl összeadhatja őket.

Azok, akik a Tajpanra fogadtak, inkább remélték, mintsem hitték, hogy Struan kerül ki győztesen a párviadalból. Mindenki tudta, milyen örületesen ideges a cinchona miatt, mint ahogy azt is tudták, hogy legendás ágyasa a halálán van. Azt is látta mindenki, mennyire feldúlta mindez. Csupán Lo Csum, Csen Seng, Ah Szam és Jin-hszi vett föl annyi kölcsönt, amennyit csak tudott, és fogadott bizakodva a Tajpan győzelmére, s imádkozott az istenekhez, hogy tekintsenek le rájuk. A Tajpan nélkül különben is elvesznének.

Mejmejnek senki sem tett említést a párbajról. Struan korán otthagya, és hazament. Jól ki akarta aludni magát. A párbaj miatt nem idegeskedett: biztos volt benne, hogy el tud banni Gorthszal. Az sem érdekelte, hogy a párviadal során megsebesülhet, de tudta, hogy nagyon erősnek és nagyon gyorsnak kell lennie.

Nyugodt léptekkel rótt a csendes utcákat a gyönyörű, csillagfényes estében.

Lo Csum nyitott ajtót. – Jó estét, uram. – Rosszkedvűen intett a fogadóhelyiség felé. Liza Brock várakozott benne.

– Jó estét – köszönt Struan.

– Elkapta Culum a bujakórt?

– Természetesen nem! Az isten szerelmére, még azt se tudjuk, összeházasodtak-e! Talán csak hajókáznak egyet.

– De Culum el volt egy bordélyban... Maga tudja, melyikben? Aznap éjjel, amikor az útonállók megtámadták.

– Culum nem kapta el a bujakórt, Liza.

- Akkor mások miért mondják?
- Ezt kérdezze meg Gorthtól.
- Megkérdeztem tőle, és ő azt mondta, Culum mondta neki.
- Megismétlem, Liza: Culum nem kapta el a bujakórt.

Liza óriási vállait megrázta a zokogás. – Uram Istenem, hát mit vétettünk? – Szerette volna megakadályozni a párbajt. Gorth ugyan nem volt az édesfia, mégis szerette. Ugyanakkor azt is tudta, ő maga is oka annak, hogy itt nemsokára vér fog folyni – Gorthé, a Tajpané, Culumé vagy a férjéé. Ha nem kényszeríti rá Brockot, hogy elengedje Tesst a bálba, ez az egész sose történt volna meg.

– Ne aggódjon, Liza – mondta szelíden Struan. – Tessnek semmi baja, ebben biztos vagyok. Ha pedig összeházasodtak, akkor nincs mitől tartania.

– Mikor jön vissza a *China Cloud*?

– Holnap este.

– Megengedi, hogy az orvosunk megvizsgálja Culumot?

– Ez Culumtól függ, de én nem fogom megtiltani neki. Culumnak nincs bujakórsága, Liza. Ha lenne, gondolja, hogy megengedtem volna, hogy házasodjon?

– Igen, gondolom – felelte gyötrődve Liza. – Maga gonosz ember, és csak az ördög tudja, mit forgat a fejében. De az Úrra esküszöm, hogy ha hazudik, én ölöm meg a saját kezemmel, ha a fiam vagy a férjem nem teszi meg.

Kiviharzott. Lo Csum becsukta utána az ajtót.

– Uram, most jó lesz aludni – mondta vidáman. – Holnap korán!

– Menj a pokolba!

A vaskapu kopogatójának dörrenése tompa visszhangot keltett az alvó épületben. Struan feszülten figyelt hálószobájának szellős melegében, majd meghallotta Lo Csum puha lépteit. Megmarkolta kését, kisiklott az ágyból, felkapta selyemköpenyét. Gyors, halk

léptekkel kiment a lépcsőpihenőre, lelesett a lépcsőkorlát mentén. Két emelettel lejjebb Lo Csum letette a lámpását, és elhúzta a kapu reteszét. A falióra negyed kettőt jelzett.

Sebastian atya állt a küszöbön.

– Tajpan lehet engem lát?

Lo Csum bólintott, és letette a háta mögött rejtegetett hentesbárdot. Elindult a lépcső felé, de Struan kiáltását hallva megtorpant.

– Ki az?

Sebastian atya fölfelé tekergette a nyakát a sötétségben, tarkóján égre meredtek a rövid hajszálak a kiáltás hirtelenségétől. – Mr. Struan?

– Igen – felelte feszült hangon Struan.

– Őkegyelmessége küldött. Megérkezett a cinchona.

– Hol van?

A szerzetes egy kis átázott zacskót tartott a magasba. – Itt. Őkegyelmessége azt mondta, hogy ön már várni fogja.

– És az ár?

– Erről semmit sem tudok, Mr. Struan! – kiáltotta vissza erőtlenül Sebastian atya. – Őkegyelmessége csak annyit mondott, hogy kúráljam ki azt az illetőt, akit ön elém vezet.

– Egy másodperc, és lent vagyok! – kiáltott Struan, miközben visszaroht a szobába.

Magára kapkodta a ruháit, beleugrott a csizmájába, rohanva elindult az ajtó felé, majd megtorpant. Gondolkodott egy pillanatig, aztán fölkapta a csatakorbácsát, és négyesével véve a fokokat, leviharzott a lécsőn.

Sebastian atya összerezzen a csatakorbács láttán.

– Jó reggelt, atyám – mondta Struan. Nem mutatta, mennyire undorodik a szerzetes bűzös öltözkétől, s hogy megint feltámadt

benne a gyűlölet minden orvos iránt. – Lo Csum! Mikor Sinclair uram jön ide, te küld utánam!

– Értesz, uram.

– Jöjjön, Sebastian atya!

– Egy pillanat, Mr. Struan! Mielőtt még elindulnánk, valamit meg kell mondanom. Én még sose használtam cinchonát – egyikünk se alkalmazta még.

– Mit számít ez most?

– Nagyon is sokat! – felelte az ösztövért szerzetes. – Én mindössze annyit tudok, hogy ebből a kéregből forralás útján teát kell készíteni. A baj az, hogy nem tudjuk biztosan sem azt, hogy mennyi ideig kell forralni, sem azt, hogy mennyi kell belőle. Azazhogy mennyire van szüksége belőle a betegnek. A cinchona felhasználását illetően csak ősi és homályos latin szövegek állnak rendelkezésünkre.

– A püspök azt mondta, hogy ő is volt maláriás. Ő mennyi kérget fogyasztott?

– Őkegyelmessége nem emlékszik rá. Csak azt tudja, hogy nagyon keserű volt, és undorodott tőle. Úgy rémlik neki, hogy négy napon át itta. Őkegyelmessége arra utasított, mondjam meg önnek egyértelműen, hogy a beteg gyógyítását az ön felelősségére kíséreljük meg.

– Rendben van, megértettem. Gyerünk!

Struan, nyomában Sebastian atyával, kirohant a kapun. Egy rövid szakaszon a praián haladtak, majd elkanyarodtak, és nekivágtak a fölfelé vezető, fák szegélyezte, csendes utcának.

– Kérem, Mr. Struan, ne olyan gyorsan – szólalt meglihegve Sebastian atya.

– Az újabb lázroham holnapra várható. Sietnünk kell. – Struan keresztülvágott a Praça de São Paulón, s türelmetlen léptekkel befordult egy másik utcába. Ösztönei hirtelen figyelmeztetésére megtorpant, és félreugrott. Muskétagolyó vágódott mellette a falba.

Struan a földre lökte a megrettent papot. Újabb lövés dörrent. A lövedék súrolta Struan vállát, aki átkozta magát, amiért nem hozott pisztolyt.

– Fusson, ha kedves az élete! – Struan fölrántotta a földről a papot, s az út másik oldalára, egy biztonságot nyújtó kapualjba taszította. A házak ablakaiban fények jelentek meg.

– Erre! – sziszegte Struan, s rohanva elindult. Hirtelen irányt változtatott, s miközben beért egy sikátorba, az újabb golyó alig egy hüvelyknyire füttyült el mellette. Sebastian atya ott lihegett mellette.

– Megvan még a cinchona? – kérdezte Struan.

– Igen. Az isten szerelmére, mi folyik itt?

– Útonálló! – Struan megragadta a megrémült szerzetes karját, végigrohantak a sikátoron, majd kiértek egy nyílt térre, amely a São Paulo do Monte erődítmény előtt terült el.

Az erőd falainak árnyékában Struan mélyet lélegzett. – Hol a cinchona?

Sebastian atya erőtlenül fölemelte a zacskót. A holdfény végigsiklott Struan állán, a korbács ütötte sebhelyen, megvillant szemében, s ezzel még hatalmasabbnak és ördögibbnek láttatta.

– Ki volt ez? – kérdezte a szerzetes. – Ki lőtt ránk?

– Útonálló! – ismételte Struan. Valójában azonban tudta, hogy Gorth emberei – vagy éppen maga Gorth – üthettek rajtuk. Egy pillanatra átvillant benne, hogy Sebastian atyát talán csak csaléteknek küldték. Valószínűtlen – a püspök nem tesz ilyet, főleg akkor nem, amikor nálunk a cinchona. Na mindegy, gondolta, nemsokára megtudom. Ha a püspök keze benne van, elvágom néhány pápista torkát.

Fáradtan fürkészte a sötétséget. Elővette kését a csizmaszárból, megigazította csuklóján a csatakorbács szíját. Megvárta, amíg a pap egy kissé kifújja magát, aztán elindult át a hegygerincen. Elhaladtak a São Antonio-templom előtt, majd egy lejtős utcán végigmenve

odaértek Mejmej házához.

Struan erőteljesen dörömbölt a kopogatóval. Néhány pillanat elteltével Lim Din lesett ki a kémlelőablakon. A kapu kitárult. Struan és a szerzetes belépett az udvarra; Lim Din bereteszelte mögöttük a kaput.

– Most már biztonságban vagyunk – szólt Struan. – Lim Din! Hozz tea nagyon gyorsan! – Intett a papnak, hogy üljön le, s egy asztalra fektette a csatakorbácsot. – Mindenekelőtt fújja ki magát.

A szerzetes elengedte a mostanáig szorongatott keresztet, s megtörölte verítékező homlokát. – Csakugyan meg akartak ölni minket?

– Ami engem illet, úgy érzem, igen – felelte Struan. Levetette a kabaráját, és a vállát kezdte nézegetni. A golyó megpörkölte a húsát.

– Hadd nézzem meg – mondta a szerzetes.

– Semmi az egész. – Struan fölvette a kabaráját. – Ne aggódjon, atyám. Ami a beteget illeti: az én felelősségemre kezeli. Magának nem esett baja?

– Nem. – A szerzetes ajkai cserepesek voltak, szájában avas ízt érzett. – Először elkészítem a cinchona-teát.

– Rendben van. De még mielőtt elkezdjük, esküdjön meg a keresztre, hogy soha senkinek nem beszél erről a házról, sem arról, ami itt történt.

– Erre semmi szükség. Nincs semmi olyasmi, ami...

– Igenis van! Nem szeretem, ha a magánügyeimbe bárki is beleüti az orrát! Ha nem hajlandó esküt tenni, akkor magam látom el a beteget. Úgy látom, én is értek annyit a cinchona alkalmazásához, mint maga. Döntsön.

A szerzetest lesújtotta tudásának fogyatékosága, s emellett rettenetesen szeretett volna Isten nevében gyógyítani. – Rendben van. A keresztre esküszöm, hogy ajkaimon lakat lesz.

– Köszönöm. – Struan bevezette a papot egy ajtón, majd végig egy

folyosón. Ah Szam kilépett szobája ajtaján, félénken meghajolt, és szorosabbra vonta maga körül zöld hálóruháját. A haja kócos volt, arca még duzzadt az álmoságtól. Lámpással a kezében követte a két férfit a konyhába.

A zsúfolt hátsó kertre néző főzőhelyiség kicsi volt, egy tűzhely és egy parázstartó edény állt benne. Minden más helyet edények, serpenyők és teáskannák foglaltak el. Százával sorakoztak egymás mellett a különféle szántott füvek, gombák, zöldségek, belsőségek; a füsttől fekete falakon kolbászok függtek. A mocsokfoltokkal tarkított padlón nádszövetből készült rizseszsákok heverték.

Piszkos fekhelyein félig fekvő, félig ülő helyzetben két álomittas főzőasszony meredt bizonytalan tekintettel a ház urára. Amikor azonban Struan egy határozott mozdulattal lesöpört az asztralról egy halom serpenyőt és piszkos tányért, kiugrottak az ágyból, és kimenekültek.

– Tea, uram? – kérdezte az elképedt Ah Szam. Struan megrázta a fejét. Kivette az ideges szerzetes kezéből az izzadságfoltos szövetzacskót, és kinyitotta. A cinchona közönséges barna fakéregnek látszott, s apró darabokra volt törve. Struan beleszagolt, de nem volt illata. – Mivel kezdjük?

– Szükségünk van valamire, amiben felforralhatjuk. – Sebastian atya egy ragyogóan tiszta lábost vett a kezébe.

– Lenne szíves előbb megmosni a kezét? – mutatott Struan egy kis hordóra és a mellette lévő szappandarabra.

– Mit csináljak?

– Előbb mossa meg a kezét, legyen szíves. – Struan a hordóba mártotta a kezét, majd odakínálta a szappant a papnak.

– Amíg meg nem mossa a kezét, nem csinál semmit.

– Mi szükség van erre?

– Nem tudom. Régi kínai babona. Kérem... Jöjjön, atyám.

Miközben Struan kimosta a lábost és az asztra tette, Ah Szam

tágra nyílt szemmel figyelte, Sebastian atya pedig beszappanozta a kezét, leöblítette, egy tiszta törülközővel megtörülte, aztán lehunyta a szemét, két kezét imára kulcsolta, s elrebegett egy halk fohászt. – Most kell valami, amivel adagolni tudjuk – mondta, miután ismét visszatért a való világba. Találomra kiválasztott egy apró csészét, s karimájáig teletöltötte cinchonával. A kéregdarabkákat az edénybe öntötte, majd lassan, módszeresen tízcsészényi vizet töltött rá, aztán föltette főni a parázstartóra. – Tíz az egyhez aránnyal kezdjük – mondta rekedtes hangon. Tenyerét ideges mozdulattal ruhája oldalába törülte. – Most pedig szeretném látni a beteget.

Struan intett Ah Szamnak, és az edényre mutatott. – Nem hozzányúl!

– Nem hozzányúl, uram! – vágta rá Ah Szam. Most már túl volt a hirtelen ébredés okozta kábulaton, kezdte élvezni a különös eseményeket. – Nem hozzányúl, sebaj!

Struan és a szerzetes átment Mejmej szobájába. Ah Szam követte őket.

A sötét szobát csak imitt-amott világította meg egy lámpás fénye. Jin-hszi a tükör előtt állt, kócos haját fésülte. Struanék láttán hirtelen abbahagyta, és sietve meghajolt. Fekvőhelyül szolgáló matraca ott hevert a földön Mejmej széles, baldachinos ágya mellett. Mejmej erőtlenül borzongott súlyos takarói alatt.

– Jó estét, kicsim. Megjött a cinchona – lépett oda az asszonyhoz Struan. – Megjött, végre-valahára. Most már minden rendben lesz.

– Úgy fázom, Tajpan – mondta gyenge hangon az asszony. – Nagyon fázom. Mit csináltál arcoddal?

– Semmit, kicsim.

– Megvágtd magad. – Mejmej megborzongott, lehunyta a szemét, s ismét megadta magát a körülötte tomboló hóviharnak. – Nagyon hideg van.

Struan megfordult, s a szerzetesre nézett; látta megviselt arcán a döbbenetet. – Mi baj?

– Semmi, semmi. – A pap egy apró homokórát állított az asztalra, majd letérdelt az ágy mellé, megfogta Mejmej csuklóját, és számolni kezdte az érverését. Honnan tud egy kínai lány angolul, kérdezte magában. És ez a másik lány vajon szintén Struan ágyasa? Csak nem valami hárembe kerültem? Ó, Uram, oltalmazd meg, adj erőt, hogy gyógyíthassak, hadd legyek ma éjjel a te jámbor eszközöd!

Mejmej pulzusa olyan lassú és gyenge volt, hogy a pap alig tudta kitapintani. Kinyújtotta a kezét, rendkívül óvatosan maga felé fordította az asszony arcát, és a szemébe nézett. – Ne féljen – mondta. – Nincs mitől félni. Isten kezében van. Bele kell néznem a szemébe. Ne féljen, az Úr kezében van.

A védtelen, kővé dermedt Mejmej engedelmeskedett. A háttérben álló Ah Szam és Jin-hszi vádló tekintettel méregette a szerzetest.

– Mit csinál ez a férfi? – kérdezte suttogva Jin-hszi. – Ki ez?

– Ördögi barbár boszorkánydoktor – súgta vissza Ah Szam. – Szerzetes. Annak a meztelen isten-embernek hosszú szoknyás papja, akit egy keresztre szögeztek.

– Jaj! – borzongott meg Jin-hszi. – Már hallottam róluk. Milyen rettenetes dolog ilyesmit művelni valakivel! Ezek tényleg ördögök! Miért nem hozol atyánknak egy kis teát? Az mindig használ az idegesség ellen.

– Lim Din már hozza, Második Anya – suttogta Ah Szam, és megfogadta magában, történiék bármi is, nem mozdul innen, mert esetleg még elmulaszt valami nagyon fontosat. – Bárcsak érteném azt a rettenetes nyelvüket...

A szerzetes visszatette Mejmej kezét a takaróra, majd fölnézett Struanra. – Őkegyelmessége azt mondta, hogy a malária elvetélést okozott a betegnél. Meg kell vizsgálnom.

– Hát akkor rajta.

A pap félrehúzta Mejmejről a takarókat, az asszony azonban megpróbálta megakadályozni, Jin-hszi és Ah Szam pedig az ágyhoz

ugrott, hogy segítsen neki.

– Nem! – csattant fel Struan. – Marad! – Leült Mejmej mellé, és megfogta a kezét. – Nincs semmi baj, kicsim – mondta neki, majd a paphoz fordult: – Folytassa!

Sebastian atya megvizsgálta Mejmejt, majd ismét betakargatta. – A vérzés már csaknem teljesen elállt. Ez nagyon kedvező.

Hosszú ujjával megfogta az asszony tarkóját, és óvatosan megtapogatta.

Mejmej érezte, hogy az ujjak simogatása nyomán csitul a fájdalma. De aztán ismét feltámadt benne a fagy, s vacogni kezdett. – Úgy fázom, Tajpan. Kaphatok palackot meleg vízzel vagy takarót? Kérlek... Nagyon fázom.

– Persze, kicsim, egy pillanat az egész. – Mejmej hátánál már volt egy forró vizes palack, s négy pehelypaplan takarta.

– Van órája, Mr. Struan? – kérdezte Sebastian atya. – Van.

– Kérem, menjen ki a konyhába. Figyelje az órát, mikor kezd fornni a víz. Aztán egy óra múlva... – A szerzetes szeme teljes tanácstalanságot tükrözött. – Két óra múlva? Félóra múlva? Mennyi idő múlva? Ó, Uram, segíts meg a szükség órájában!

– Egy óra múlva – szögezte le magabiztosan Struan. – Egy, másik edényben fölteszünk ugyanennyit, és azt két órán át forraljuk. Ha az első nem használ, megpróbáljuk a második főzetet.

– Igen... így kell tennünk.

Struan a konyha lámpásának fényében megnézte az óráját. Levette a tűzről az edényt, s egy hideg vizes vödörbe tette hűlni. A második főzet már duruzsolt a fazékban.

– Hogy van a beteg? – kérdezte, amikor a pap, nyomában Ah Szammal és Jin-hszivel, belépett.

– Erősen reszket. A szívverése nagyon gyenge. Emlékszik rá,

mennyi ideig reszketett a legutóbbi lázroham előtt?

– Négy órát, talán ötöt. Nem tudom. – Struan egy kis főzetet töltött egy apró teáscsészébe, és megkóstolta. – A mindenségit, ez rettenetesen keserű!

A szerzetes is belekóstolt, ő is elhúzta a száját. – Hát akkor kezdjük. Remélem, nem fogja kihányni. Óránként egy csészével adunk neki. – A füst kormozta polcról találomra kiválasztott egy csészét, majd fölvelt az asztról egy koszos rongydarabot.

– Az minek? – kérdezte Struan.

– Le kell szűrni a kérget a főzetről. Ez itt éppen megfelel. Elég durva a szövése.

– Majd én – szólt Struan. Elővette a már előkészített ezüst teaszűrőt, s egy tiszta kendővel ismét megtörülgette.

– Ezt miért csinálja?

– A kínaiak mindig gondosan ügyelnek rá, hogy tisztán tartsák a teáskannát és a csészéket. Azt mondják, így egészségesebb a tea. – Nekifogott, hogy kitöltse a kéreg undorító szagú főzetét a patyolattiszta porceláncsészébe. Nagyon akarta, hogy a főzet ereje megfelelőnek bizonyuljon.

Bevitte a kannát és a csészét a hálósobába.

Mejmej kihányta az első adagot. Aztán a másodikat is.

Szánalmasan nyöszörgött, de Struan ismét kényszerítette, hogy igyon. Mejmej nem hányta ki – bármire hajlandó lett volna, csak ne kelljen még egy adagot meginnia.

Még mindig nem történt semmi. Csupán annyi, hogy Mejmej még jobban borzongott.

Egy óra múltán Struan ismét megitta. Mejmejnek sikerült a gyomrában tartania, de didergése még jobban erősödött.

– Két csészével fogunk adni neki – mondta félelmével küszködve Struan. És kényszerítette az asszonyt, hogy dupla adagot nyeljen le.

Teltek-múltak az órák, óránként ismételték az eljárást. Már hajnalodott.

Struan az órájára nézett. Hat óra. Semmi javulás. A reszketés úgy rázta Mejmej testét, mint szél a falevelet.

– Az isten szerelmére! – robbant ki Struan. – Hatnia kell!

– Isten segedelmével már hat is, Mr. Struan – mondta Sebastian atya, aki kezében tartotta Mejmej csuklóját. – A lázrohamnak már két órája el kellett volna kezdődnie. Ha nem tör ki rajta a láz, a betegnek van esélye a gyógyulásra. A pulzusa ugyan kitapinthatatlan, de a cinchona már hat.

– Tarts ki, kicsim – mondta Struan, és megfogta Mejmej kezét. – Már csak néhány órát kell kibírnod! Tarts ki!

Egy idő elteltével valaki megverte a kertfal kapuját. Struan bizonytalan léptekkel kiment, és ajtót nyitott. – Jó reggelt, Horatio. Hola, Lo Csum.

– Meghalt?

– Nem, fiam. Istennek legyen hála, azt hiszem, meggyógyul.

– Megérkezett a cinchona?

– Igen.

– Masterson a dzsunkánál vár. Ideje találkozni Gorthszal. Megkérem őket – a segédeit –, hogy halasszuk holnapra a párbajt. Ön nincs olyan állapotban, hogy bárkivel is megívjon.

– Ne aggódj, fiam. Egy kígyót nem csak úgy lehet elpusztítani, hogy széttiporjuk azt az istenverte fejét. Egy óra múlva ott leszek.

– Rendben van, Tajpan. – Horatio és Lo Csum sietve távozott.

Struan bereteszelte az ajtót, és visszament az asszonyhoz.

Mejmej teljesen mozdulatlanul feküdt az ágyon.

Sebastian atya a pulzusát fogta. A szerezetes arca merev volt az idegességtől. Lehajolt, meghallgatta Mejmej szívverését. Másodpercek teltek el. A pap fölemelte a fejét, s kutató pillantást

vetett Struanra. – Egy pillanatig azt hittem, hogy... De jól van. A szívverése rettenetesen lassú, de hát... a beteg még fiatal. Istennek legyen hála... a láz megszűnt, Mr. Struan. A perui cinchona gyógyítani fogja a boldogság-völgyi lázat. Isten útjai csodálatosak!

Struan különös módon szenvtelennek érezte magát. – Vissza fog térni a láz? – kérdezte.

– Talán. Időnként. De majd adunk még neki cinchonát, az elmulasztja. Most már nincs mitől tartani. A láznak *vége*. Nem érti? A beteg kigyógyult a maláriából.

– Életben marad? Azt mondta, hogy a szíve nagyon gyenge. Életben marad?

– Isten segedelmével jó esély van rá. Nagyon jó. Biztosan azonban nem tudom.

– Most mennem kell – emelkedett föl Struan. – Itt maradna, amíg visszajövök?

– Igen. – Sebastian atyának már mozdult a keze, hogy keresztet vet Struanra, de meggondolta magát. – Nem áldhatom meg, Mr. Struan. Gyilkolni fog, ugye?

– Az ember arra született, hogy meghaljon, atyám. Én nem teszek egyebet, mint hogy legjobb tudásom szerint megpróbálom megvédeni magamat és az enyéimet, és megpróbálom megválasztani, hogyan és mikor haljak meg. Ez minden.

Fölvette a csatakorbácsot, a csuklójára szíjazta, és kiment.

Ment végig az utcákon, érezte a rászegeződő tekinteteket, de nem törődött velük. Erőt merített e reggelből, a napból, a tenger látványából és illatából.

Épp megfelelő nap ez a mai egy kígyó eltaposására, gondolta. De te leszel az, aki meghal. Nincs hozzá erőd, hogy csatakorbács-párbajt vívj Gorthszal. Ma nincs.

A dzsunka közelében nagy tömeg tolongott: kereskedők, egy fiatal tiszt vezérelte portugál osztag, tengerészek. A dzsunka a praia egyik mólójához volt kikötve. Struan látványa kétségbe ejtette mindazokat, akik rá fogadtak. Azok, akik Gorthra tették a pénzüket, ujjongtak.

A portugál tiszt udvariasan feltartóztatta Struant. – Jó reggelt, senhor.

– Jó reggelt, Machado kapitány – válaszolt Struan.

– A főkormányzó parancsára közlöm önnel, hogy Macauban tilos a párbaj.

– Tudom – felelte Struan. – Kérem, tolmácsolja köszönetemet a kormányzó úrnak, és mondja meg neki, hogy én lennék az utolsó, aki megszegi a portugál törvényeket. Tudom, hogy mi valamennyien vendégek vagyunk itt, és a vendégek felelősséggel tartoznak vendéglátójuk iránt. – Megigazította csuklóján a csatakorbács szíját, és elindult a dzsunka felé. A tömeg utat nyitott neki. Struan látta a rosszindulatot Gorth embereinek az arcán és mindazokén, akik a halálát kívánták. Sok ilyen ember volt.

Lo Csum a magas tatfedélzeten várakozott Horatio mellett. – Jó reggelt, uram. – Egy borotválkozókészletet nyújtott Struan felé. – Akar borotvál?

– Hol van Gorth, Horatio?

– A segédei épp őt keresik.

Struan magában azon imádkozott, hogy Gorth valahol egy bordélyházban heverjen olyan részegen, mint a kefekötő. Ó, Uram, engedd, hogy holnap verekedjek meg veled!

Nekifogott a borotválkozásnak. A tömeg némán figyelte, többen keresztet vetettek magukra, magasztalták a Tajpan nyugalmát.

Miután megborotváltkozott, valamivel jobban érezte magát. Fölnézett az égre: pehelyfelhők pászmai húzódtak végig az égbolton, a tenger nyugodt volt, akár egy tó. Odakiáltott Cudahynak, akit a *China Cloud*ról rendelt át. – Tartsa nyitva a szemét!

– Igenis, uram!

Struan elnyújtózott egy fedélzeti nyílás fedelén, és nyomban elaludt.

– Uramisten – mondta Roach. – Ez már emberfeletti.

– Igen – tette hozzá Vivien. – Ez az ember maga az ördög.

– Duplázzuk meg a tétet, ha ennyire bízunk benne!

– Nem. Hacsak nem részegen érkezik Gorth.

– Tegyük fel, hogy a Tajpan megöli Gortht – de mi lesz Tylerrel?

– Életre-halálra megvívunk egymással szerintem.

– Na és Culum mihez fog majd, he? Ha ma Gorth lesz a győztes?

– Semmihez. Mit is tehetne? Legföljebb gyűlölködhet. Szegény fiú... én nagyon kedvelem. Különben is gyűlöli a Tajpant... Lehet, hogy még imába is foglalná Gortht. Elég ok rá, hogy ő lesz a Tajpan. De hol az ördögben van Gorth?

A könnyörtelen nap mind magasabbra emelkedett az égen. Az egyik szomszédos utcából egy portugál katona rohant elő, odaszaladt a tisztjéhez, izgatottan mondott neki valamit, mire a tiszt nyomban elindította embereit futólépésben a praia felé. Báméskodók szaladtak utánuk.

Struan felébredt; minden idegszála további alvásért sikoltott. Nagy nehezen föltápáskodott. Horatio furcsa tekintettel méregette.

Gorth brutálisan összekaszabolt teteme a kínai negyed kikötőjének környékén hevert egy bűzös sikátorban. Körülötte három kínai holtteste feküdt. Egy negyedik, inkább holt, mintsem

eleven, akinek ágyékából egy törött lándzsanyél meredezett, nyögve fetrengett a portugál katonák lába előtt.

Kereskedők, portugálok taszigálták egymást, hogy jobban lássanak. Azok, akiknek sikerült megpillantaniuk Gortht, felkavarodott gyomorral fordultak el.

– Az őrző jelentette, hogy kiabálást és verekedés hangjait hallotta – mondta a portugál tiszt Struannak és a közelben állóknak.
– Amikor ideértek, senhor Brock már úgy feküdt itt, ahogy most látjuk. Három vagy négy lándzsás kínai döfködte. Gyilkos ördögök... Amikor meglátták az embereinket, eltűntek arra – mutatott a kalyibák, sikátorok, átjárók néma szövevénye felé. – A katonák üldözőbe vették őket, de... – Vállat vont.

Struan tudta, hogy a gyilkosok megmentették az életét. – Jutalmat tűzök ki a szökevények fejére – mondta. – Száz taelt mindegyikre, akit holtan kerítenek kézre, ötszázat azokra, akiket élve.

– Jobban teszi, ha a halottakra kitűzött pénzt megtartja magának, senhor. Csak azt érné el vele, hogy a hitetlenek kerítenének valahonnan három hullát. Ami pedig az élőket illeti, hacsak ez a *bastardo degenerado*^[6] el nem árulja, kik voltak a többiek – bökött megvetőleg hüvelykujjával a földön fetregő kínai felé –, a pénze biztonságban van. Egyébként ha jól meggondolom, azt hiszem, hogy a kínai hatóságok... hogy is mondjam csak... járatosabbak a vallatásban. – Néhány szót vetett oda a portugál katonáknak, akik egy leszakadt ajtószárnyra fektették a sebesült kínait, és elvitték.

A tiszt lepöckölt egyenruhájáról egy porszemet. – Ostoba és fölösleges halál... Senhor Brock tudhatta volna, hogy ezt a környéket ajánlatos elkerülni.

– Rettentő szerencsés ember maga, Tajpan – acsarkodott Gorth egyik barátja. – Rettentő szerencsés.

– Igen. Örülök, hogy nem az én kezemhez tapad a vére.

Struan hátat fordított a holttestnek, és elsétált.

A sikátor végéhez érve befordult, s az ősi erődítmény irányában nekivágott a hegynek. Amint fölért a tenger s az ég körülölelte hegygerince, leült egy padra, s hálát adott a Mindenhatónak az elmúlt éjszakáért és hajnalért.

Észre se vette az arra járókat, az erődítmény kapujában álló katonákat, a templom harangjának kondulását, nem észlelte a madarak fütyöngetését, se az enyhe szellőt, se a melegen tűző napot, se az idő múlását.

Később megpróbálta eldönteni, mit tegyen, de nem fogott az agya.

– Szedd össze magad! – szólt fennhangon.

Lesétált a hegyről a püspök rezidenciájához, a püspök azonban nem volt ott. Átment a templomhoz, ott is kereste. Egy szerzetes azt mondta neki, várjon a kolostor kertjében.

Leült egy árnyékos padra, hallgatta a szökőkút csobogását. Úgy tetszett, még sose látta ilyen ragyogó színűnek a virágokat, illatukat még sosem érezte ilyen álhatónak. Érezte szívének verését, tagjainak erejét, de még bokájának soha nem szűnő szaggatását is – s mindez nem álom volt, hanem valóság.

Ó, Uram, köszönöm neked az életet!

A püspök a kerengő folyosójáról figyelte Struant.

– Ó, jó reggelt, kegyelmes uram – köszöntötte a tökéletesen felfrissült Struan. – Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak.

A püspök összecücsörítette vékony ajkait. – Mit nézett az előbb oly figyelmesen, senhor?

– Nem tudom – felelte Struan. – Csak úgy néztem a kertet. Élveztem a látványt. Élveztem az életet. Nem tudom pontosan.

– Azt hiszem, ön igen közel járt az Úrhoz, senhor. Lehet, hogy ön nem így gondolja, de szerintem így volt.

– Nem, kegyelmes uram – ingatta a fejét Struan. – Egyszerűen

csak boldognak éreztem magam, hogy egy ilyen remek napon egy ilyen csodálatos kertben lehetek. Ennyi az egész.

Falarian Guineppa arckifejezése azonban nem változott. Karcsú ujjai megérintették a nyakában lógó keresztet – Már jó ideje figyeltem. Éreztem, hogy nagyon közel van az Úrhoz. És éppen *maga!* Hát méltányos ez? – Sóhajtott. – De hogyan is fürkészhetnék ki mi, szegény bűnösök, az Úr útjait? Irigylem önt, senhor. Nos, látni akart...

– Igen, kegyelmes uram. A cinchona elmulasztotta a lázat.

– *Deo gratias.*^[7] Hiszen ez csodálatos! Milyen csodálatosak is Isten útjai!

– Azonnal elindítok egy hajót Peruba azzal a paranccsal, hogy rakodjon meg cinchonával – mondta Struan. – Engedelmével szeretném elküldeni Sebastian atyát, hogy tudja meg, hogyan fejtik le a kérget, honnan származik, hogyan kúrálják vele a maláriát... mindent, ami ezzel kapcsolatos. Visszatérte után a rakományon és a tanultakon megosztozunk. Szeretném, ha Sebastian atya az ön felügyelete alatt azonnal írna egy orvosi cikket, és haladéktalanul elküldené Angliába a *Lancet*nek és a *Times*nek, és beszámolna róla, milyen sikeresen kezelték önök a maláriát cinchonával.

– Hasonló jellegű orvosi beszámolókat csak a Vatikán hivatalos csatornáin keresztül lehet nyilvánosságra hozni. Mindazonáltal utasítani fogom Sebastian atyát, hogy írja meg a cikket. Ami viszont azt illeti, hogy *őt* elküldjem... Ezt még meg kell fontolnom. Valakit azonban elküldök a hajóval. Mikor indul?

– Három nap múlva.

– Rendben van. A rakományon és az értesüléseken osztozunk. Ez nagyon nagylelkű ajánlat.

– A kúra árában még nem állapodtunk meg. A beteg meggyógyult. Kérem, mondja meg, mi az ára.

– Semmi, senhor.

- Nem értem önt.
- Nincs ára egy maroknyi cinchonának, amely megmentette egy lány életét.
- Dehogyan nincs! Azt mondtam, mindent megadok, amit csak kíván. Hajlandó vagyok fizetni. Hongkongban húszezer taelt ajánlottam föl érte. Küldök önnek egy bemutatóra szóló váltót.
- Nem, senhor – felelte türelmesen a pap. – Ha elküldi, összetépem. Nem kérek fizetséget a kéregért.
- Építtetek egy katolikus templomot Hongkongon – mondta Struan. – Vagy ha úgy kívánja, egy kolostort. Ne játsszon velem, kegyelmes uram. Az üzlet az üzlet. Mondja meg az árat.
- Nem tartozik nekem semmivel, senhor. Semmivel sem tartozik az egyháznak. Az Úrnak viszont nagyon sokkal adósa. – Falarian Guineppa felemelte a kezét, s keresztet rajzolt a levegőbe. – *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti*^[8] – mondta, és távozott.

Mejmej arra ébredt, hogy Struan a karjában tartja, és egy csészét emel az ajkaihoz. Halványan hallotta, hogy Struan halkán mond valamit Sebastian atyának, de nem erőltette magát, hogy megértse az angol szavakat. Engedelmesen lenyelte a cinchona-főzetet, majd ismét visszasüppedt félig öntudatlan állapotába.

Hallotta, hogy elmegy a pap, érezte, hogy eltűnik a közeléből az idegen lény, s ez örömmel töltötte el. Érezte, hogy Struan megint fölemeli; megitta a második csészét is, ízének undorítósa még mindig hányingert keltett benne.

A megnyugtató ködön át hallotta, hogy Struan leül egy bambusszékre, s mély, egyenletes lélegzéséből csakhamar rájött, hogy a Tajpan elaludt. Ettől tökéletes biztonságban érezte magát.

A konyhában fecserésző szolgálólányok hangja, Ah Szam jókedvű, csípős megjegyzései és Jin-hszi parfümének illata oly kellemes volt Mejmej számára, hogy nem engedte, hogy az álom teljesen hatalmába kerítse.

Egy percig némán feküdt, gyűjtötte az erőt. És aztán már tudta, hogy életben marad.

Illatrudacskákat gyűjtök a isteneknek, hálából a zszóért. Talán a hosszúszoknyások istenének is gyűjtök egy gyertyát. Végül is a szerzetes hozta a kérget, akármilyen is az íze... Talán nekem is hosszúszoknyás kereszténnyé kellene lennem. Ez rengeteg arcot adna annak a papnak. De az én Tajpanom nem egyezne bele. Ettől azért még megtehetném. Végül is ha nincs hosszúszoknyás isten, akkor nem történik semmi rossz, ha pedig van, akkor nagyon bölcsen teszem, ha híve leszek. Vajon a barbár isten is olyan, mint a kínai istenek? Ha belegondolunk, a kínai istenek nagyon ostobák. Persze nem igazán. Olyanok, mint az emberek: megvannak az erős és a gyöngye pontjaik. Mindenesetre ez még mindig okosabb, mint úgy tenni, ahogy a barbárok, akik azt állítják, hogy az ő istenük

tökéletes, mindent lát, mindent hall, mindent megítél, és mindenkit megbüntet.

Örülök, hogy nem vagyok barbár.

Meghallotta Jin-hszi ruhájának suhogását, belélegezte az illatát. Felnyitotta a szemét.

– Úgy látom, jobban vagy, legmagasztosabb úrnő – suttogta Jin-hszi, és letérdelt mellé, – Nézd, hoztam neked néhány szál virágot.

Csinos kis csokor volt. Mejmej gyengén bólintott, de érezte, hogy lassan szétáramlik testében az erő. Struan mély álomban, elnyújtózva hevert az állítható támlájú széken, arca megifjodott a pihenéstől, szeme alját azonban sötét karikák árnyékolták, s állán ott virított a sebhely nyers vöröse.

– Atyánk már legalább egy órája itt van – mondta Jin-hszi. Halványkék selyemnadrágot, tengerzöld, térdig érő, kétsoros gombolású köpenyt viselt, hajába virágokat tűzött.

Mejmej elmosolyodott, elfordította a fejét, és látta, hogy kivilágosodott.

– Hány nap telt el a láz óta, húgom?

– Tegnap este tört ki rajtad. Akkor jött atyánk a hosszú szoknyás pappal, ők hozták a varázsitalt, nem emlékszel? Ma kora reggel elküldtem azt a nyomorult rabszolgát, Ah Szamot a zszosz-házba, hogy adjon hálát az isteneknek. Kérlek, engedd meg, hogy megmosdassalak és megfésüljelek. Sokkal jobban fogod érezni magad.

– Köszönöm, húgom. Rettenetesen nézhetek ki.

– Ez igaz, legmagasztosabb úrnőm, de csak azért, mert majdnem meghaltál, ígérem, hogy tíz perc múlva olyan gyönyörű leszel, mint mindig!

– Légy halk, akár egy pillangó, húgom – mondta Mejmej. – Bármit teszel is, föl ne ébreszd atyánkat! Azoknak a teknősbékaürülék szolgálóknak pedig mondd meg, hogy ha

fölbresztik atyánkat, mielőtt még olyan állapotban leszek, hogy mutatkozhatok előtte, rájuk teszed a hüvelykszorítókat.

Jin-hszi boldogan eltipeggett. Sűrű csönd szállta meg a házat.

Jin-hszi és Ah Szam lábujjhegyen visszatért, illatos vízzel lemosdatták Mejmejt, friss, napon szántott, santungból készült bíborszín köntösbe bújtatták, segítettek neki felöltözni. Megmosták a lábait, kicserélték rajta a fáslikat, majd fölpolcolták a hátát, Mejmej pedig megmosta a fogát, és friss csecsemővízzel kiöblítette a száját. Végül elrágcsált néhány jó illatú tealevelet, s úgy érezte, teljesen megtisztult.

A két lány kifésülte, kikefélte úrnője haját, befonták fürtjeit, friss, édesen illatozó virágokat tűztek bele, kicserélték az ágyneműt, meghintették parfümmel, a párna alá pedig illatos füveket tettek.

Annak ellenére, hogy a mozgás és az átöltözés sok energiáját fölemésztette, Mejmej úgy érezte, teljesen újjászületett.

– Most egyél egy kis erőlevest, legmagasztosabb úrnóm. Aztán egy kis friss mangót – mondta Jin-hszi.

– Aztán pedig – mondta fontoskodva Ah Szam, miközben fülében megcsendültek az ezüstkarikák –, aztán pedig csodálatos híreket újságolunk el neked.

– Mit?

– Csak majd ha ettél, anyánk – mondta Ah Szam, és Mejmej tiltakozásának hallatán erélyesen megrázta a fejét. – Nekünk gondoskodnunk kell rólad. Még beteg vagy. Második anyám és én tudjuk, hogy a jó hír jót tesz az emésztésnek. De előbb kell valami a gyomrodba, amit megemészthetsz.

Mejmej evett egy kis húslevest és egy kis hámozott mangót. A két lány biztatta, egyen még. – Neked most meg kell erősödnöd, legmagasztosabb úrnónk.

– Ha most rögtön elmondjátok, mi újság, megeszem az egész mangót – mondta Mejmej.

Jin-hszi a homlokát ráncolta, majd bólintott Ah Szamnak. – Mondd el, Ah Szam. De azzal kezd, amit Lo Csum mondott neked, hogy hogyan kezdődött az egész.

– Ne olyan hangosan! – figyelmeztette őket Mejmej. – Ne ébresszétek fel atyátokat.

– Szóval – kezdte Ah Szam –, az előtt való este, hogy megérkeztünk ide – hét rettenetes nappal ezelőtt –, atyánk barbár fia az ördög megtestesülésének karmaiba, egy barbár hálójába került. Ez a szörnyeteg barbár olyan mocskos, olyan aljas tervet főzött ki, hogy szinte el sem tudom mondani: el akarta pusztítani atyánk szeretett fiát! Tegnap éjjel és ma reggel pedig, miközben az ördögi varázsital elmulasztotta lázbetegségedet, a dolgok a lehető legrosszabbra fordultak. Egész éjszaka térden állva imádkoztunk az istenekhez, de az sem segített. Atyánk elveszett, te elvesztél, elvesztünk mi is, és ami a legrosszabb: az ellenség győzött. – Ah Szam abbahagyta az elbeszélést, túljátszott gyengeséggel odatámolygott az asztalhoz, fölemelt egy apró poharat, ami teli volt töltve a Jin-hszi által Mejmejnek ajándékba hozott borból, s feldúltan kiitta.

Miután felfrissült, hatásszünetekkel, hihetetlen sóhajtásokkal és heves gesztikulálással kísérve előadta az egész történetet. – És ott, ott a poros, mocskos földön – fejezte be elfúló sóhajtással s a padlóra mutatva –, negyven darabra szabdalva, tizenöt orgyilkos holttestétől körülvéve, ott feküdt annak az ördögi barbárnak, Gorthnak a holtteste! Így menekült meg atyánk!

Mejmej vidáman összecsapta a tenyerét, gratulált magának, amiért ilyen előrelátó volt. Most már bizonyos, hogy az istenek vigyáznak ránk! Hála legyen az égieknek, hogy még idejében beszéltem Gordon Csennel. És hogy éppen vele... – Ó, de csodálatos! Ah Szam, remekül mesélted el. Amikor ahhoz a részhez értél, hogy atyánk reggel elhagyta a házat, csaknem meghaltam az ijedségtől. Ha nem mondom előre, hogy jó híreid vannak, azt hiszem, tényleg szörnyethaltam volna.

– Hola, kicsim! – Struan felébredt Mejmej tapsára. Jin-hszi és Ah Szam sietve felállt és meghajolt.

– Fantasztikusan jobban érzem magam, Tajpan – mondta Mejmej.

– Fantasztikusan jobban is nézel ki.

– Enned kell, Tajpan – mondta az asszony. – Biztos nem ettél egész nap.

– Köszönöm, kicsim, de nem vagyok éhes. Majd a rezidencián eszem valamit később. – Struan felállt és kinyújtózott.

– Kérlek, egyél itt – mondta Mejmej. – Maradj itt ma éjjel. Kérlek... Nem akarom, hogy... Kérlek, maradj. Attól lennék nagyon boldog.

– Na jó, akkor maradok, kicsim. Még négy napig innod kell a cinchonát. Naponta háromszor.

– De Tajpan, én érzem magam fantasztikusan jól. Kérlek, ne igyak többet!

– Naponta háromszor, Mejmej. Még négy napig.

– A mindenségit! Olyan íze van, mint madárürülék keverve ecettel és kígyóepével...

A szolgálók egy terített asztalt hoztak a hálósobába. Jin-hszi kiszolgálta Struant és Mejmejt, majd magukra hagyta őket. Mejmej kecses mozdulatokkal néhány frissen sült apró rákot emelt ki a tálból. – Mit csináltál ma? – kérdezte.

– Semmi fontosat. Egy gond viszont megoldódott: Gorth meghalt.

– Ó! Hogyan? – kérdezte Mejmej, majd, miközben Struan elmondta neki az eseményeket, kellő meglepetést és döbbenetet színlelt. – Te nagyon okos vagy, Tajpan. De a te zszod fantasztikusan jó.

Struan eltolta maga elől a tányérját, elfojtott egy ásítást, és a zszozra gondolt. – Igen.

– Brock lesz rettenetesen dühös?

– Gorth halála nem az én lelkemen szárad. De még ha így volna is, akkor is rászolgált. Bizonyos értelemben sajnálom, hogy így halt meg. – Gorth halála és Tess megszöktetése nyilván ki fogja hozni Brockot a sodrából, gondolta. Jó lesz, ha a kezem ügyében tartok egy kést vagy egy pisztolyt. Vajon orvul tör majd rám, mint egy orgyilkos, éjszaka? Vagy nyíltan? Holnapig még ráérek ezen gondolkodni. – Culum nemsokára megjön.

– Miért nem fekszel te ágyba? Nagyon fáradtnak látszol. Mikor Lo Csum hoz üzenetet, Ah Szam fölébreszt téged. Azt hiszem, én is szeretnék aludni most.

– Azt hiszem, alszom egyet, kicsim. – Struan szelíden megcsókolta és gyöngéden átölelte Mejmejt. – Jaj, kicsim, kicsim... Nagyon féltettelek.

– Köszönöm, Tajpan. Most aludj, és holnapra sokkal jobban leszek, és te is.

– Át kell mennem Hongkongra, kicsim. A lehető leghamarabb. Néhány napra.

Mejmej mellkasa összeszorult. – Mikor mégy, Tajpan?

– Holnap, ha te jól vagy.

– Megtennél nekem valamit, Tajpan?

– Persze.

– Vigyél magaddal. Nem akarok egyedül lenni... amíg te ott vagy.

– Nem vagy olyan állapotban, hogy utazhass. Nekem viszont mennem kell, kicsim.

– De én holnapra jól leszek. Megígérem. Hajón maradok ágyban, és lakhatunk a *Resting Cloudon*, mint azelőtt. Kérlek...

– Csak néhány napig maradok. Jobbat tenne neked, ha itt maradnál. Sokkal jobb lenne.

Mejmej az ölébe fészkelte magát, hozzásimult. – Kérlek... Nagyon

jó leszek, megiszom minden csésze orvosságot, nem sírok, maradok ágyban és gyógyulok, és enni, és fantasztikusan jó leszek. Megígérem! Kérlek, ne hagyj itt, amíg nem vagyok igazán jól.

– Na, jó. Most aludj szépen, aztán holnap majd eldöntöm, mi legyen.

Mejmej megcsókolta. – Nem döntöd holnap! Ha elmegy most, én nem eszem és nem iszom csészéket, istenemre! – mondta zsémbeskedve.

Struan szoroson magához ölelte. Úgy érezte, az asszony percről percre erősödik. Áldott legyen a cinchona!

– Rendben van, de akkor nem holnap megyünk. Holnapután, hajnalban. Ha elég jól leszel. Ha pedig...

– Köszönöm, Tajpan. Nagyon jól leszek.

Struan eltartotta magától, és tüzetesen szemügyre vette. Tudta, hónapokig is eltart, míg Mejmej visszanyeri régi szépségét. Egy ember értékét azonban nemcsak az arca adja; inkább az, ami a bensejében, a szemében és a szívében rejlik. – Gyönyörű vagy, kicsim. Szeretlek.

Mejmej apró ujjával megérintette Struan orrát. – Miért mondsz ilyeneket öreg anyácskádnak? – Belesimult Struan karjába. – Szerintem te is rettenetesen szép vagy.

Struan később adott neki két csésze főzetet; Mejmej befogta az orrát, fölhajtotta, majd jóízű tealeveleket rágcsált, hogy elúzza a főzet ízét. Struan betakargatta, akár egy gyereket, megint megcsókolta, és átment a saját szobájába.

Ledobálta magáról a ruháit, az ágyra vetette magát, s jóleső érzéssel elnyújtózott a hűvös lepedőn. Gyorsan elaludt.

Miközben aludt, folytatódott a kínai orgyilkos kihallgatása. Vallatói nagyon türelmesek voltak – és nagyon jártasak az információk kicsikarásának művészetében.

A *China Cloud* közvetlenül napfölkelte után érkezett vissza a macaui öbölbe. Még ki sem kötötték rendesen, amikor Struan már sietős léptekkel közeledett a mólón. A csónakja már várta.

– Dirk!

Struan meglepetten fölpillantott. – Jó reggelt, Liza.

Liza Brock arca pergamenszerűen sárga és nyúzott volt. – Magával megyek.

– Persze jöjjön csak. – Struan kinyújtotta a kezét, hogy segítsen az asszonynak beszállni, Liza azonban elhárította.

– Köteleket eloldani! – adta ki a parancsot Struan.

A matrózok nekifeküdtek az evezőknek. Ragyogóan sütött a nap, a tenger nyugodt volt. Struan megpillantotta a magas tatfedélzeten álló Orlov kapitány apró figuráját, és tudta, hogy észrevették. Helyes, gondolta.

– Holnap átviszem Gorth holttestét Hongkongra – mondta Liza.

Struan nem válaszolt. Csak bólintott, és a hajóját nézte. Amikor elérték a följárót, Struan előreengedte Lizát.

– Jó reggelt – mondta Orlov.

– Miss Brock a hajón van? – kérdezte Struan.

– Igen.

– Maga... összeadta őket? Culumot és Tesst? – kérdezte Liza.

– Igen. – Orlov Struan felé fordult: – Ön Mr. Culum parancsnoksága alá rendelt engem, ő utasított, hogy adjam össze őket. A hajó ura az, akit a tulajdonos erre kijelöl. Ez a törvény. Végrehajtottam a parancsot.

– Jól tette – mondta jóindulatúan Struan. – Maga csak a hajózási ügyekért volt felelős. A többit majd Culummal tisztázom.

Liza dühödten Struan felé perdült. – Szóval szándékosan csinálták. Maga tervelte ki! Maga tudta, hogy megszöktek!

– Nem, nem tudta, Mrs. Brock – mondta Culum, aki ebben a pillanatban lépett ki feszülten, de magabiztosan a fedélzetre. – Az én ötletem volt. Hola, Tajpan. Én utasítottam Orlovot, hogy adjon össze minket. Én vagyok a felelős.

– Igen. Menjünk le.

Liza arca hamuszürkévé vált, és megragadta Culum vállát. – Megkaptad a bujakórt?

– Miért kaptam volna meg? Hogy jut ilyesmi az eszébe? Csak nem képzeled, hogy elvenném Tess-t, ha beteg volnék?

– Istenhez fohászokodom, hogy igazat beszélj! Hol van Tess?

– A kajütben. Talán... menjünk le.

– És... és jól van?

– Persze hogy jól van, Mrs. Brock.

– Nem ez a megfelelő hely családi ügyek megvitatására – mondta Struan. Lement a lejárón, Liza követte.

– Jó napot – mondta félénken Tess, előlépve a nagykajütből. – Jó napot, mama.

– Jól vagy, kicsim?

– Igen, persze, jól vagyok.

Anya és lánya átölelte egymást.

Struan intett Culumnak, hogy menjen ki vele a kajütből.

– Sajnálom a történeteket, Tajpan, de úgy gondoltuk, így lesz a legjobb.

– Figyelj rám, fiam. Amíg távol voltatok, baj történt. – Elmondta Culumnak, mi történt Gorthszal. – Semmi kétség, hogy ő volt. Csapdába csalt, úgy, ahogy gondoltuk.

– Nem lehet, hogy... Nem fordulhat elő, hogy hét nap után is...

Elképzelhető?

– Nem. De az lesz a legjobb, ha elmegy Brockék orvosához. Attól helyreáll Liza lelki nyugalma.

– Megint igazad volt. Figyelmeztettél. Isten a tudója, hogy figyelmeztettél. De miért tette ezt Gorth? – Hogy tehet illet egy ember egy másik emberrel? – kérdezte magában.

– Nem tudom. Közted és Tess között minden rendben van?

– Igen, persze. Átkozott Gorth! Mindent tönkretett! – Culum két levelet vett elő a zsebéből. – Itt van Skinner és Gordon válasza.

– Köszönöm, fiam. Ne aggódj a...

– Kimegyünk a partra – mondta ellentmondást nem törően Liza az ajtóból. – Magammal viszem Tesst, és...

– Sehová sem viszi a feleségemet, Mrs. Brock – szakította félbe Culum. – Ami pedig a bujakórról szóló pletykákat illeti, nyomban elmegyünk az orvoshoz, és elintézzük ezt a dolgot.

– Tyler érvényteleníttetni fogja ezt a házasságot. Nem volt meg a szülői beleegyezés.

– Isten előtt esküdtünk, törvényesen, és erről nem vagyok hajlandó többet beszélni. – Culum azt mondta, amiben Tess-szel megállapodtak. Bátorsága azonban most, Gorth miatt, csappanni látszott. – Sajnálom, hogy megszöktünk... Nem, nem sajnálom. Házasok vagyunk, és én minden tőlem telhetőt el fogok követni, hogy jó vejük legyek. Tess azonban velem marad, és azt teszi, amit én mondok.

– Tyler agyon fog verni!

– Jaj, mama, ne...! – fakadt ki Tess, és Culumhoz szaladt – Házasok vagyunk, három hónap múlva úgyis azok lettünk volna, és ezen már nem lehet változtatni. Mondja meg neki, Tajpan, hogy nincs igaza!

– Abban biztos vagyok, hogy apád dühös lesz, Tess. De abban is biztos vagyok, hogy meg fog bocsátani nektek. Liza! Nem tudna

nekik itt és most megbocsátani?

– Nem én vagyok az, Dirk Struan, akinek meg kell bocsátania.

– De mama... – szólta Tess. Most már semmi sem történhet, mondta magában. Most már férj és feleség vagyunk, Culum a magáévá tett, fájt most is, de másképpen. És Culum elégedett, és olyan kedves és olyan csodálatos... Örökre elfeledtem Nagreket. – Reggelizzünk együtt.

Liza megtörölte izzadság gyöngyözte orra tövét – Jobb lesz, ha hazamész. Apádnak majd üzenek.

– Az Angol Szállóban fogunk megszállni – mondta Culum.

– Erre semmi szükség, Culum – szólta Struan. – A rezidenciánkon egy lakosztály áll a rendelkezésedre.

– Köszönöm, de mi így tartjuk jobbnak. Úgy gondoljuk, azonnal vissza kell mennünk Hongkongra, el kell mennünk Mr. Brockhoz, hogy a bocsánatát kérjük. Kérem, Mrs. Brock, legyünk barátok. Apám elmondta, mi történt Gorthszal. Nem ő akarta így.

– Szerintem pedig igen, fiam. És nem mehettek azonnal vissza. Holnap magatokkal kell vinnetek a koporsót.

– Mit? – kérdezte Tess.

– Gortht megölték, kedvesem – mondta Culum. – Tegnap.

– Micsoda?

– Orgyilkosok mészárolták le! – sikoltotta Liza.

– Jóságos ég! Nem igaz!

Struan elmondott neki mindent. Csak azt hagyta ki, mit akart tenni Gorth Culummal. – Nem volt más választásom, ki kellett hívnom – fejezte be. – A vére azonban nem az én kezemhez tapad. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most mindnyájan kimegyünk a partra.

Tess halkán zokogott. Culum átölelte. – Ne sírj, szerelmem. Nem tehetünk róla... apám se tehet róla. – Kivezette Tesst a kajütből.

Struan törte meg a csöndet: – Összeházasodtak, és boldogok. Miért nem tud ebbe belenyugodni, Liza?

– Ha rajtam állna, belenyugodnék. Ha Culum igazat mond. Tyler azonban nem fog belenyugodni... Ismeri őt, ugyanúgy, ahogy ő ismeri magát. Tudom, hogy ezt maga tervelte ki, Dirk. Ő is tudni fogja. Meg fogja ölni magát, vagy megpróbálja megölni, és szerintem maga pontosan így tervezte. Tyler és maga megölik egymást, ha egyszer ő magának ugrik vagy fordítva. Miért nem tudta kivárni azt a három hónapot, Dirk? Három hónap nem olyan hosszú idő... így viszont... Jaj, istenem!...

Culum leverten lépett be az irodába, és leült egy székre. Struan fölpillantott a levelekből.

– Minden rendben?

– Igen. Az orvos szerint semmi bajom.

– Ebédeltél már?

– Nem. Egyikünknek se volt étvágya. Uramisten... Minden olyan simának látszott... Az isten verje meg Gortht és ezt az örültségét.

– Hogy van Mrs. Brock?

– Ahogy azt várni lehetett. Hogy van?... Megérkezett a cinchona?

– Igen. Már jól van.

– Ez csodálatos!

– Az. – Struant azonban annak ellenére, hogy jól érezte magát, mégis zavarta valami halvány, de szűnni nem akaró balsejtelem. Nem tudta volna megfogalmazni, mire gondol, de úgy érezte, veszély leselkedik rá valahol. A levelekben semmi olyasmi nem volt, ami nyomra vezethette volna. Gordon Csen azt írta, hogy még mindig reménykedik benne: megtalálják a cinchonát. Skinner azt írta, azonnal közreadja a híreket, és még ma várja Struant.

Ma azonban nem mehetek. Bárcsak lettem volna szilárdabb, és

parancsoltam volna rá Mejmejre, hogy maradjon.

– Holnap átmegyek Hongkongra. Az lesz a legjobb, ha ti is velem jöttök.

– Azt hiszem, mi inkább a *White Witch* megyünk Mrs. Brockkal és Lilibettel – felelte Culum. – Mrs. Brock reggel egy lorhával üzenetet küldött Brocknak. Rólunk és... Gorthról.

– Ne aggódj, fiam. Liza jobb belátásra fog térni, és Tyler se fog lenyelni. Megesküdtél, emlékszel?

Culum egy percig kutató pillantással méregette. – Tudtad, hogy magammal fogom vinni Tesst a *China Cloudon*?

– Miután kiderült, hogy eltűnt, reméltem, hogy így tettél – válaszolta körültekintően Struan.

Culum fölemelt az asztalról egy papírnehezéket. Fehér jáde-kőből készült, elég nehéz volt. – Rettentő ostoba voltam.

– Szerintem nem. Ez volt a legjobb, amit tehetél.

– Nagyon ostoba voltam, mert úgy viselkedtem, mint egy dróton rángatott bábu.

– He?

– Véleményem szerint te ültetted a fejembe a lányszöktetés gondolatát. Szerintem szándékosan helyezted a parancsnokságom alá Orlovot, mert tudtad, utasítani fogom, hogy adjon össze minket. Szerintem azért küldtél el minket, mert tudtad, hogy Gorth ettől annyira megdühödik, hogy nyilvánosan neked ront, és ezzel lehetőséget ad, hogy tanúk előtt megölhesd. Így volt?

Struan mozdulatlanul ült a széken, s rezzenéstelenül nézett Culum szemébe. – Nem is igen tudom, mit feleljek erre, Culum. Nem vagyok biztos abban, hogy csakugyan választ akarsz kapni. Tény, hogy gyorsan el akartad venni Tesst, és most házasok is vagytok. Tény, hogy Gorth olyan aljas tervet eszelt ki az elpusztításodra, amire ember csak képes lehet. Tény, hogy Gorth halott. Tény az is, hogy sajnálom, hogy nem volt részem abban az

örömben, hogy magam öljem meg, ám ezzel szemben az is tény, hogy a vére nem az én kezemhez tapad. Tény, hogy mivel Gorth meghalt, te élsz – élsz te is és Tess is. Tény, hogy bármi legyen is Brock szándéka, szent esküt tett rá, hogy mindent meg fog tenni az érdekedben. És végezetül: tény az is, hogy nemsokára átveheted a kormányrudat. Te leszel a Tajpan.

Culum letette a papírnehezéket. – Még nem állok készen rá, hogy Tajpan legyek.

– Tudom. De nemsokára készen állsz rá. Néhány hónap múlva hazamegyek – mondta Struan. – Jövőre visszatérek a *Lotus Clouddal*, és megvívok Vu Kokkal. Minden más azonban már a te gondod lesz.

Culum elgondolkodott, milyen az, Tajpannak lenni, milyen érzés, ha valaki a maga ura. Azt azonban tudta, hogy e pillanatban még nem a maga ura. – Azt hiszem, ki tudom békíteni Brockot, ha te nem próbálsz megtenni helyettem. Te tervelted ki ezt az egészet? Kérlek, felelj igennel vagy nemmel. – Culum várt, nagyon szeretne volna, ha „nemet” kap válaszul.

– Igen – mondta megfontoltan Struan. – Felhasználtam bizonyos tényeket, hogy elérjem a kiszámítható célt.

– Ha Tajpan leszek, egyesíteni fogom a Nemes Házat és a Brock-céget – mondta Culum. – Brock lesz az első Tajpan, és én csak utána veszem át a kormánybotot!

Struan felugrott. – Az a nyomorult sose lesz a Nemes Ház Tajpanja! Nem fog az én hajóimnak dirigálni!

– Azok a hajók nem a *te* hajóid. A *cég* hajói. Brock talán nem ugyanolyan paraszt a sakktáblán, mint a többi, amit kénye-kedve szerint fölhasznál vagy föláldoz az ember?

– Az Úrra esküszöm, Culum, nem értelek. Magad rendelkez az életeddel, s erre első dolgod, hogy tönkretedd.

Culum hirtelen úgy látta maga előtt apját, mint egy idegen férfit. Látta termetét, erejét, kemény, viharvert arcát, aranyvörös haját,

szemének ijesztő zöldjét. És hirtelen tudatára ébredt, hogy egész életén át ennek a férfinak az eszköze lesz. Tudta, sosem lesz képes megvívni vele, s tudta, sosem lesz képes meggyőzni arról, hogy mint Tajpan csak úgy maradhat életben, ha társul Brockkal, és megkockáztatja, hogy Brock békén hagyja őt és Tesst. – Én sose leszek a Nemes Ház *igazi* Tajpanja. Én nem vagyok olyan, mint te – szögezte le hidegen. – Nem akarok olyan lenni, és sose is leszek.

Kopogtattak.

– Tessék! – csikorogta Struan.

Lo Csum lépett be. – Katona uram lehet lát?

– Várjon egy percet.

Culum fölállt. – Én most megyek, és...

– Várj egy percet, Culum. – Struan Lo Csum felé fordult. – Lát most lehet. Értesz?

Lo Csum sértődötten fölhúzta az orrát, és szélesebbre nyitotta az ajtót. A fiatal portugál tiszt lépett be. – Jó napot, senhor.

– Foglaljon helyet, Machado kapitány. Ismeri a fiamat, Culumot?

A két fiatalember kezét fogott, majd a tiszt leült.

– Mint az angol nemzetiségűek előljárójával, feletteseim utasítása értelmében nekem kell hivatalosan közölnöm önnel annak a vizsgálatnak az eredményét, amelyet senhor Brock meggyilkolása ügyében folytattunk – kezdte.

– Elkapták a többieket? – szakította félbe Struan.

A katonatiszt elmosolyodott, és megrázta a fejét. – Nem, senhor. Kétlem, hogy valaha is elkapnánk őket. Kötelességünkhöz híven a gyilkost átadtuk a kínai hatóságoknak, ők a maguk utánozhatatlan módján kivallatták. Az illető beismerte, hogy egy titkos társaság, a Hung Mun tagja. Azt hiszem, önök háromszögeseznek nevezik. Úgy fest, hogy a szóban forgó kínai néhány napja jött át ide Hongkongról. Szerinte a Tajpingsanban virágzó páholyuk működik. – A tiszt ismét elmosolyodott. – Úgy fest, önnek sok ellensége van,

senhor Struan. Az a *cabra*^[9] azt állította, hogy a vezetőjük az ön... természetes fia, Gordon Csen.

– Évek óta nem hallottam ilyen jó viccet – felelte Struan látszólag vidáman. Valójában azonban nagyon is számításba vette annak lehetőségét, hogy a hír igaz. Na és ha ő az? – kérdezte magában. Nem tudom. Mindegy: így vagy úgy, de minél gyorsabban meg kell bizonyosodnom felőle.

– Azt mondják, ezen a mandarinok is jót derültek – folytatta Machado. – Mindenesetre a helyzet úgy áll, hogy az a szerencsétlen pogány ördög meghalt, még mielőtt kihúzhatták volna belőle az igazi vezető nevét – mondta, majd rosszkedvűen hozzátette: – Azt állította, a vezetőjük parancsára jöttek ide, hogy megöljék senhor Brockot. Természetesen megadta tettestársainak a nevét, de a történet további részét illetően ezeknek nincs jelentőségük. Egyszerű rablógyilkosság volt. Ezek az átkozott háromszögesek csupán közönséges útonállók. Vagy talán – fűzte hozzá nyomatékosan – az is lehet, hogy bosszúról volt szó.

– He?

– Igen, senhor. A fiatal Brockot... hogy is mondjam csak... nem kedvelték bizonyos rossz hírű környékeken. Úgy fest, gyakori vendége volt egy háznak, amely annak a helynek a közelében áll, ahol megtalálták. Senhor Brock körülbelül egy hete brutálisan elbánt egy prostituálttal. A lány tegnapelőtt meghalt. A mandarinoktól épp most kaptunk meg egy erre vonatkozó feljelentést. Ki tudja? A mandarinok talán úgy döntöttek: szemet szemért, és ez az egész nem más, mint megtévesztés. Tudja, milyen agyafúrtak ezek... Talán jobb is, hogy senhor Brock meghalt, különben nekünk kellett volna cselekednünk, ami mindenkit felidegesített volna. – Fölállt. – A feletteseim természetesen megküldik a hivatalos jelentést. Őexcellenciájának, mivel az áldozat az önök honfitársa.

Struan kezét nyújtott Machadónak. – Kérem, mondjon köszönetet

nekik a nevemben. Mi a véleménye, nem lehetne ezt a prostituáltügyet valahogy kihagyni a dologból? A fiam az ifjabb Brock húgát vette feleségül, szeretném, ha nem esne folt a Brock néven. Tyler Brock régi üzlettársam.

– Magam is így tudtam – felelte a tiszt némi gúnyos árnyalattal a hangjában, majd Culumra nézett. – Gratulálok, senhor.

– Köszönöm.

– A javaslatát megemlítem a feletteseimnek, senhor Struan. Biztos vagyok benne, hogy belátják, milyen kínos a helyzete.

– Köszönöm – mondta Struan. – A jutalom még érvényes, ha elkapják a többit.

A katonatiszt tisztelgett és távozott.

– Köszönöm, hogy ezt mondtad neki – mondta Culum. – Mi történt volna Gorthszal?

– Fölakasztották volna. A gyilkosokra jó angol törvények vannak.

– Mulatságos lenne, ha kiderülne, hogy ez a történet igaz.

– He?

– Gordon Csen meg a titkos társaság. Ha kiderülne, hogy eszed ágában sem volt megverekedni Gorthszal, mert titokban már intézkedteél, hogy tegyék el láb alól.

– Ez rettenetes vád, fiam.

– Én nem vádolkok téged – felelte Culum. – Mindössze annyit mondtam, hogy mulatságos lenne. Ismerlek: tudom, hogy te csak szemtől szembe ölnél, férfi módjára. A Tajpának így kell gondolkoznia. Az én elmém azonban nem így működik. Soha nem is fog. Engem fáraszt, hogy csapdába csaljam és kihasználjam az embereket. Én nem vagyok olyan, mint te, és soha nem is leszek. Bele kell nyugodnod, hogy én vagyok az utódod, nem tehetsz mást. Ha pedig a Nemes Ház elpusztul a kezemen, az – hogy a te kifejezéseddel éljek – zszosz. A te tekintélyeden nem esik csorba. Te úgy mentél el, mint a Tajpan, bármi történt is azután. Sose foglak

megérteni téged, ahogy te sem fogsz megérteni engem, de ettől még barátok maradhatunk.

– Persze hogy barátok vagyunk – mondta Struan. – Csak egyetlen dolgot ígérj meg: hogy sose társulsz Brockkal.

– Ha én leszek a Tajpan, azt kell tennem, amit én a legjobbnak tartok. Onnantól kezdve nem rajtad áll a döntés. Magad szabta ezt a törvényt, és megesküdtél rá, hogy aláveted magad.

A praia felől hangok hallatszottak. Valahol a távolban megkondultak a templomok harangjai.

– Velünk vacsorázol ma este a klubban? – kérdezte Culum.

– Igen.

Culum elment. Struan ott maradt az íróasztalánál. Hogyan tudnék egy kis vért önteni Culumba? – kérdezte magában.

Nem talált rá választ. Hívatta a titkárát, akinek azt az utasítást adta, hogy még mielőtt visszamegy Hongkongra, tegyenek pontot a cég valamennyi függő ügyének végére. Ezután elment, s útban Mejmej háza felé Brockra gondolt. Vajon beront-e ma este Tyler is a klubba, ahogy Gorth tette?

Egy pillanatra megállt, és a tenger felé nézett. A *White Witch* és a *China Cloud* gyönyörű látványt nyújtott a délutáni nap fényében. Struan tekintete végigpásztázta a várost, majd a székesegyházon állapodott meg. Miért nem kérte meg az az ördögfattyá püspök tisztességesen a kéreg árát? Légy őszinte önmagad előtt, Dirk! Egyáltalán nem ördögfattyá. Nem – viszont csapdába csalt. Ezt a cselekedetét, míg élsz, nem felejtéd el, mindenféle szívességet teszel majd az egyháznak. És azoknak az ördögfattyá katolikusoknak. Tényleg ördögiek? Nézz szembe az igazsággal!

Nem azok.

Egyetlen ördögi lényt ismertél csupán: Gortht. Gorth pedig meghalt – vége. Istennek legyen hála!

Hát igen: Gorth halott. De nincs elfeledve.

HATODIK KÖNYV

A *China Cloud* hajnalban fölszedte horgonyait. A tenger nyugodt volt, egyenletes keleti szél fújt. Alig két órája jártak még csak kint a nyílt vízen, amikor a szél fölerősödött. Struan otthagyta Mejmajt a nagykajütben, és fölment a fedélzetre.

Orlov az eget kémlelte. A láthatár tiszta volt, de a messze távolban gomolyfelhők kezdtek gyülekezni. – Fentről nem fenyeget veszély.

– Innen se – felelt Struan a tenger felé intve. Hosszú léptekkel végigment a hajón, s föllendült az előárboc csarnakköteleire. Könnyedén kúszott fölfelé, élvezte, hogy belekapaszkodik a szél, nem is állt meg, csak az árboc tetejénél, ahol két karjával átölelte a felsudárvitorla keresztrúdját.

Kutató tekintettel fürkészte az eget és a tengert, erősen figyelt, tapasztal-e szellökéseket vagy más, viharra utaló előjelet, lát-e rejtett sziklazátonyt vagy a térképeken nem jelzett homokpadot. Ameddig a szem ellátott, nem volt semmi jele veszélynek.

Egy percig átadta magát a sebesség, a szél s a határtalanság mámorának, áldotta a zoszt a saját és Mejmaj életéért. Az asszony már sokkal jobban érezte magát – gyöngye volt még ugyan, de az előző naphoz képest sokat erősödött.

Struan szemügyre vette a közelében lévő köteleket, nem szakadt-e el, nem kezdett-e foszladozni valamelyik, aztán lemászott, és visszament a kormányállásba. Egy óra múltán ismét erősödött a szél, a klipper még jobban fölgyorsult, a vízpermet egészen az alsó vitorlákig fröccsent.

– Örülök, hogy a mai éjszakát az öbölben töltjük – szólt Orlov nyugtalanul.

– Maga is érzi?

– Nem érzek én semmit. Csak azt, hogy boldog leszek, ha a ma éjszakát az öbölben tölthetem. – Orlov kiköpött a szél irányába, és

nyelvével a másik pofazacskójába tolta a bagót. – A tenger nyugodt, a szél nyugodt, az ég tiszta, nekem mégis búzlik itt valami.

– Ezeken a vizeken mindig így érzi az ember.

– Engedelmeivel megkurtíttatnám a vásznakot, és előreküldenék egy embert az orrba, hogy mérje a mélységet. Lehet, hogy van itt valami homokpad vagy valami mocskos, istenverte szikla. – Orlov megborzongott, és összébb húzta magán tengerészkabátját, jóllehet az idő meleg volt, s a szélnek sem volt foga.

– Lehet.

Egy matróz előrement az orrba, és szabályos időközönként hátrakiáltotta, mekkora mélységet mért. A legénység fölszaladt az árbocokra, s a vitorlák kurtításával csökkentette az árbocokra nehezedő nyomást.

Aznap estefelé a *China Cloud* már biztonságos vizeken hajózott: a nyugati csatornában. A hajótól balra Hongkong, jobbra a szárazföld terült el. Ezen a sokszor megjárt útvonalon nem érhetette semmi meglepetés a hajósokat.

– Lehet, hogy csak kezdünk öregedni – nevetett fel kurtán Struan.

– Minél öregebb az ember, a tenger annál inkább el akarja nyelni – felelte Orlov az óceán felé nézve. – Ha nem volna egy ilyen gyönyörű hajóm, még ma leszerelnék.

– Miért?

– Érzem, hogy figyel a tenger. A tenger mindig szemmel tartja a tengerészt, állandóan próbára teszi. De aztán eljön az idő, amikor már másképp néz rá... féltékenyen. Igen, féltékenyen, akár egy asszony... Mert a tenger is az. És veszélyes. – Orlov a vízbe köpte a bagót, s a tájolóállvány mellett függő vitorlavászon tömlőben tartott hideg teával kiöblítette a száját. – Eddig még sose játszottam papot, sose adtam össze senkit. Rettentő fura érzés volt, Zöld Szem... Látni ezt a két embert, milyen fiatalok, mohók, mennyire tele vannak bizakodással... Aztán hallani azokat a szavakat, szinte a maga hangján, ahogy mondja a fiú, fölfuvalkodottan, akár egy

pulykakakas: „A mindenségit, Orlov, össze fog adni minket, azt a keservit! Én vagyok a *China Cloud* parancsnoka, a keservit! Ismeri a Tajpan törvényét, a mindenségit!” Én meg csak állok ott, szitkozódok, szónokolok, és rettenetesen szabódom, hogy *arcot* adjak neki, miközben jól tudom, hogy az öreg Zöld Szem rángatja a háttérben a bábokat mozgó drótokat. – Orlov felnyerített, Struan arcát fürkészte. – De hát aztán remekül játszottam, hagytam, hadd parancsolgasson, úgy, ahogy maga akarta. Olyan érzés volt... hogy is mondjam csak... Mintha nászajándékot adtam volna a fiúnak. Elmondta magának az egyezségünket?

– Nem.

– „Ha összead minket, megtarthatja a hajóját, istenemre. Ha nem, lezavarom magát a tenger színéről, istenemre!” – vigyorgott Orlov.

– Különben is összeadtam volna őket.

– Magam is gondoltam rá, hogy elveszem magától a hajóját.

Orlov arcáról eltűnt a vigyorgás. – He?

– Azt fontolgom, hogy átszervezem a céget... Egy ember irányítása alá helyezem a flottát. Volna kedve hozzá?

– A parton?

– Persze hogy a parton. Vagy talán el tud irányítani egy flottát egy klipper fedélzetéről?

Orlov keze ökölbe szorult, és megrázta Struan orra előtt.

– Maga ördögfajzat! Olyan hatalommal kecsgett, amire álmomban se gondoltam, csak azért, hogy elvegye tőlem azt az egyvalamit, amit szeretek. A kormányállásban elfelejtem, ki vagyok... A keservit, ezt maga is tudja! De mi vagyok én a parton, he? Stride Orlov, a púpos!

– Lehetne Stride Orlov, a világ legragyogóbb flottájának tajpanja is. Szerintem ez férfimunka. – Struan szeme rezzenetlenül nézett a gnóm arcába.

Orlov sarkon perdült, odament a hullámvédhez, s percekken át

tartó norvég és orosz nyelvű káromkodászuhatagban tört ki.

Aztán visszadübörgött Struanhoz. – És mikor kerülne erre sor?

– Az év vége felé. Vagy talán később.

– Na és az északi utam? A szőrmékért? Ezt már elfelejtette?

– Lemondana róla, he?

– Milyen alapon képzeled, hogy joga van dróton rángatni az egész világot? He?

– Kormányos! Vegye át! – Struan átengedte a kormánykereket; a *China Cloud* a csatornából befutott az öböl nyugodt vizére. Egymérföldnyire előttük a Csiulung-félsziget nyúlt be a tengerbe. A hajó mindkét oldalán kopár, sivár, hirtelen emelkedő földsáv húzódott. Balra, vagy egy mérföldnyire előttük, egy sziklás hegyfok látszott, amit Északi-foknak neveztek. Az Északi-fok mögött, a hajóról nem látható helyen terült el a Boldogság-völgy, a Glessing-fok és az öbölnek az a kis szakasza, ahol ki akartak kötni.

– Észak-északnyugat! – rendelkezett Struan.

– Észak-északnyugat, uram – visszhangozta a kormányos.

– Irányt tartani. – Struan a válla fölött Orlovra pillantott. – Nos?

– Nincs választásom. Tudom, mit forgat a fejében. Mindenképpen partra akar tenni. De vannak feltételeim.

– Halljuk.

– Először is szükségem van a *China Clouara*. Hat hónapig. Haza akarok menni. Még egyszer, utoljára. – Az asszony meg a fiaim vagy velem jönnek, vagy ott maradnak, gondolta Orlov. Maradni fognak, a képembe köpnek, elküldenek a pokolba – én meg elvesztegetek hat hónapot egy hajó életéből.

– Rendben. Amint befut egy másik klipper, megkapja a *China Cloudot*. Visszafelé szőrméket hoz. Mi van még?

– A maga törvénye, Zöld Szem: hogy amikor a fedélzeten van, maga a kapitány. Ezt a jogot én is igényelem.

- Rendben van. A következő?
- Nincs „következő”.
- A pénzről még nem beszéltünk.
- A ragya cifrázza, ki a pénzét! A Nemes Ház flottájának tajpanja leszek! Mire vágyhatna még ezenkívül egy ember?

Struan tudta a választ: *Mejmejre*. De nem szólt semmit.

Kézfogással pecsételték meg az egyezséget. Amikor a *China Cloud* már negyedmértöldnyire megközelítette Csiulungot, Struan kiadta a parancsot: irány délnyugat-dél, a kikötőhely.

– Mindenki a fedélzetre! Kikötéshez felkészülni! Vegye át a parancsnokságot, kapitány. Álljon be a *Resting Cloud* mellé. Előbb átszállnak az utasaink, aztán le a viharhorgonyokkal.

– Köszönöm, kapitány – morogta Orlov. – Istenemre, de jó, hogy itt vagyunk az öbölben!

Struan a szeméhez emelte távcsövét, és végigpásztázta a partot. Innen már mélyen belátott a Boldogság-völgybe: elhagyott házak, mozgás sehol. Egy kissé arrébb mozdította a távcsövet, és igazított a fókuszon: a Glessing-fok környékén épülő új Queen's Town körvonalai kiélesedtek. Struan új, hatalmas üzletházának állványai már álltak, hangyaként nyüzsögtek rajta a kulik: cipekedtek, falat raktak, ástak. Álltak már az állványok a dombtetőn is, ahol a Nagy Ház épült. Struan látta a domboldalra felkígyózó keskeny utacskát.

A Tajpingsan észrevehetően megnövekedett. Ahol korábban csupán néhány száz szampan ingázott a szárazföld és a sziget között, most ezernyi hemzsegett.

A korábbinál több hadihajó és csapatszállító horgonyzott az öbölben, valamivel több volt a kereskedőhajó is. A partvonallal párhuzamosan futó Queen's Roadon mindenütt házak, kalyibák, ideiglenes építmények bújtak ki a földből. Az egész part tevékenységtől lüktetett.

A földnyelv mögül előbukkanó *China Cloud* ágyúlovással

tisztelgett a zászlóshajónak, ágyúlövés felelt rá.

– Jelzés a zászlóshajóról, uram! – kiáltott le az árbockosárból az őrszem.

Struan és Orlov a jelzőzászlók felé fordította a távcsövet. „A kapitányt kérik, jöjjön azonnal a fedélzetre.”

– Odaálljak mellé? – kérdezte Orlov.

– Ne. Ha megközelítettük, bocsássa le a kürtért. Magát teszem felelőssé azért, hogy az utasaink biztonságban átjussanak a *Resting Cloudra*. Mégpedig úgy, hogy ne bámulják őket kíváncsiskodók.

– Bízva csak rám.

Struan lement Mejmejhez, és megmondta neki, hogy nemsokára találkoznak; addig készülődjön Ah Szammal és Jinh-szivel az átszállásra.

Orlov tekintete végigsiklott a hajón. Parti munka, he? Na majd meglátjuk. Sokmértöldnyi út áll még előttem, gondolta. Az ördög vigye Struant! Igen, de ha szembeszállók vele, az annyi, mintha magát az ördögöt hívnám ki magam ellen... Ez a Zöld Szem magának Odinnak a fattya! Szüksége van egy olyan emberre, mint én vagyok. És megint igaza van: ez *férfimunka* lenne.

Ez a gondolat nagyon föllelkesítette.

– Mozogjatok, mintha élnétek! – kiáltott a matrózokra, tudván, hogy számos távcső szegeződik rájuk. Nem kurtított a vitorlákat, merészen száguldott tovább a zászlóshajó felé. Szíve együtt dalolt a kötelek körül dudorászó széllal. Csak az utolsó pillanatban kiáltott: – Kormányt szél alá! – A hajó elkanyarodott, majd megállt moccanatlan, akár egy fogolycsapatot jelző vadászeb.

Lebocsátották a kuttert, Struan a leeresztő kötéllel lesiklott bele. A csónakot eloldották, a *China Cloud* pedig néhány fokkal elfordult, s tökéletesen odasimult a *Resting Cloud* oldala mellé.

– Mindenki lefelé! – parancsolta Orlov. – Tisztítsa meg a fedélzetet az emberektől, Mr. Cudahy. Olyan rakományt rakodunk

át, amit nem kell egyenként számba venni.

Struan benyitott a zászlóshajó nagykajütjének ajtaján.

– A mindenségit, Dirk! Mindnyájan tönkrementünk! – fogadta izgatottan Longstaff, odalépve Struanhoz és meglobogtatva az orra előtt az *Oriental Times* legfrissebb számát. – Láta már ezt? Tönkrementünk! Tönkrementünk!

Struan kivette a kezéből az újságot. Szinte a szemébe ugrott a vezércikk címe: A KÜLÜGYMINISZTER MEGTAGADTA A KÍNA-JÁRÓKAT!

– Még nem láttam, Will.

– Mindenre, ami szent! Hogy merészel ez az ember ilyen örültséget művelni? Átkozott hülye! Most mihez fogunk?

– Hadd olvassam el, Will. Aztán majd megbeszéljük, mi ez az egész.

– Ez a sült bolond Cunnington visszautasította az egyezményünket, erről van szó! Ki vagyok rúgva! Le vagyok váltva! Én! Hogyan merészel ez ilyet tenni velem?

Struan fölvolta a szemöldökét, és fütyyentett. – Nem értesítették előre futárposta útján?

– Persze hogy nem! Mi az ördögnek is értesítették volna a teljhatalmú megbízottat?

– Nem lehet, hogy nem igaz?

– Az a Skinner nevezetű fickó esküszik rá, hogy igaz. Ajánlom is neki, hogy az legyen, különben megkapja a magáét sajtó útján elkövetett rágalmozásért, erről kezeskedem!

– Mikor jelent meg a cikk, Will?

– Tegnap. Csak azt tudnám, hogy a mennykőbe tette rá ez a hájas, bűzlő hordószónok azt a zsíros, mocskos mancsát egy olyan titkos

levélre, amit én még meg se kaptam! Korbáccsal kellene az ilyet agyonverni! – Töltött magának egy pohár portóit, fölhajtotta, majd újratöltötte poharát. – Egy szemhunyaszt sem aludtam az éjjel. Majd belepusztultam, annyira aggódtam az ázsiai jövőnk miatt. Olvassa csak el! Az isten verné meg Cunningtont!

Miközben Struan olvasta a cikket, azon kapta magát, hogy mindinkább forrni kezd benne a méreg. Az írás ugyan nagy vonalakban beszámolt a tényekről és szóról szóra ismertette Crosse levelének tartalmát, ugyanakkor azonban azt is sejteni engedte, hogy a külügyeket közismerten autokratikus módon kezelő Cunnington nem csupán az egyezményt utasította el, hanem magát az egész kereskedőtársadalmat is, a királyi flottával és hadsereggel együtt: „Lord Cunnington, aki eleddig sosem járt a Szuezi-csatornától keletebbre eső vidéken, most szakértőnek állítja be magát Hongkong értéke megítélésében. Több mint valószínű, hogy még azt sem tudja, merre van Hongkong – északra vagy délre fekszik-e Macautól, keletre vagy nyugatra-e Pekingtől. Hogyan merészel Lord Cunnington arra céloztatni, hogy a mi dicsőséges flottánk admirálisa üresfejű léhűtő, akinek fogalma sincs a hajózásról és arról a történelmi értékről, amit Ázsia legragyogóbb kikötője képvisel? Hová lennének mi a királyi flotta nélkül? Vagy a hadsereg nélkül, amely számára ügyeink intézésének illetően módja ugyanolyan lekezelő – nem is: sértő! Hongkong nélkül ugyan hol lennének katonáink táborhelyre, hajóink biztos révre? Hogyan merésze ez az ember, aki már eddig is a kelleténél jóval hosszabb időt töltött hivatalában, hogyan merésze azt állítani, hogy azoknak a kereskedőknek a tapasztalata, akik joggal fektették jövőjüket és vagyonukat Hongkongba, mit sem ér, s hogy ők maguk bolondok? Hogyan merésze arra céloztatni, hogy olyan emberek, akik egy életet éltek le Kínában Anglia dicsőségére, mit sem értenek a kínai ügyekhez, hogy rosszul ítélik meg egy szabad kikötő, egy kereskedelmi központ, egy szigeterőd értékét...” A cikk ezután felsorolta a sziget értékeit, és leírta, miként építették ki a kereskedők a legnagyobb kockázatok árán a Boldogság-völgyet, milyen

rettenthetetlenül fogtak hozzá – Britannia nagyobb dicsőségére – az új város építéséhez, miután a völgyet el kellett hagyniuk. A cikk mesterremeke volt a hírek manipulálásának.

Struan nem mutatta derültségét. Tudta, hogy ha ő – a cikk sugalmazója – felháborodik, mások még inkább feldühödnek miatta.

– Meg vagyok döbbenve! Mit merészel ez a Cunnington?! Bíróság elé kellene állítani az illetet!

– Pontosan ahogy mondja! – Longstaff megint fölhajtott egy kis portóit, majd az asztalra csapta a poharat. – Szóval ki vagyok rúgva. Az a sok munka, fáradság, tárgyalás, aggodalom... most mindez hiábavalónak bizonyult. Mégpedig egy cezaromániás, felkapaszkodott, kötzni való bolond miatt, aki azt hiszi, hogy ő a világ ura!

– Átkozott legyek, ha ezt megússza ez az ember, Will! Valamit tennünk kell! Ezt nem viheti el szárazon!

– Dehogynem! – Longstaff fölállt, föl-alá kezdett járkálni a kajütben; Struan egy kissé megsajnálta. – Miért, mit gondol, mi fog történni? A karrieremnek vége... mindannyian tönkrementünk!

– Eddig mit tett az ügyben, Will?

– Semmit. – Longstaff merev tekintettel bámult ki a kajüt ablakán. – Ez az átkozott sziget a forrása minden bajomnak. Ez az istenverte szikladarab tett tönkre. Mindnyájunkat tönkretett! – Mogorván leült. – Egy hajszálon múlt tegnap, hogy nem tört ki zendülés. A kereskedők küldöttséget küldtek hozzám, és követelték, hogy tagadjam meg a visszahívásomat elrendelő parancsot. Aztán jött egy másik deputáció, Brock vezérletével, akik viszont azt követelték, hogy a flottával együtt azonnal hagyjam el Ázsiát, hajózzak Londonba, követeljem Cunnington haladéktalan eltávolítását, és szükség esetén vonjak blokádot London köré. – A tenyerébe támasztotta az állát. – Hát igen... én vagyok a hibás. Betű szerint tartanom kellett volna magam az utasításokhoz. De az nem

lett volna helyes. Én nem vagyok holmi hatalomvágyó, földrabló hódító. A mennykő csapna az egészbe! – Fölnézett, arcát eltorzította a szégyen. – Az admirális meg a tábornok most persze boldog. Iszik valamit?

– Köszönöm. – Struan töltött magának egy pohár brandyt. – Még nincs minden elveszve, Will. Épp ellenkezőleg. Amint hazaér, latba vetheti a befolyását.

– He?

– Amit maga tett, az volt a helyes. Maga meg fogja tudni győzni Cunningtont – már hogyha a lord még a hivatalában lesz akkor. Ha ott áll majd szemtől szembe vele, minden esélye megvan rá, hogy meggyőzze. Az igazság az ön oldalán van.

– Maga ismeri személyesen Cunningtont? – kérdezte keserűen Longstaff. – Azzal a szörnyeteggel nem lehet vitatkozni.

– Ez igaz. Nekem viszont van néhány barátom. Mit szólna ahhoz, ha a kezébe adnék valamit, amivel bebizonyíthatná, hogy magának van igaza és nem Cunningtonnak?

Longstaff szeme fölragyogott: ha Struant nem idegesítik ezek a rettenetes hírek, akkor még nincs minden elveszve. – Miről beszél, kedves barátom?

Struan belekortyolt a brandybe. – A diplomaták maradnak, a kormányok változnak. Mielőtt még hazaér, Will, Peel lesz a miniszterelnök.

– Lehetetlen!

– Valószínű. Tételezzük fel, hogy ön egy rendkívül fontos hírt visz magával, ami fehéren-feketén bebizonyítja, hogy Cunnington egy hülye. Mit gondol, hogyan néznének akkor magára Peel és a konzervatívok?

– Csodálnának, szavamra! Mi az a hír, Dirk, drága barátom?

Az ajtó túlfeléről dulakodás zaja hallatszott, majd Brock rontott be a helyiségbe, nyomában egy szerencsétlen őrral, aki hiába próbálta

feltartóztatni. Struan egy pillanat töredéke alatt talpon termett, keze kése nyelére siklott.

Brock arca csak úgy sugárzott a rosszindulattól. – Összeházasodtak?

– Igen.

– Gortht megölték?

– Meg.

– Mikorra várható a *White Witch*?

– Gondolom, még sötétedés előtt. Úgy volt, hogy kora délelőtt indul.

– Először Lizával beszélek, aztán azzal a kettővel. Aztán, és ezt jól véd eszedbe, veled! – Brock kiviharzott.

– Modortalan tuskó! – szólt sértetten Longstaff. – Legalább kopogott volna!

Struan kiengedett, akár egy macska a veszély elmúltával – izmai elernyedtek, de készen rá, hogy veszély esetén ismét megfeszüljenek. A tekintete azonban nem változott, még mindig arrafelé nézett, ahonnan rátört a veszély.

– Cunningtontól nem kell tartania, Will. Neki már lőttek.

– Értem, Dirk, persze hogy értem. Hihetetlen szerencsénk van! – Az ajtóra nézett, eszébe jutott az ökölvívó-mérkőzés, s tudta, hogy Dirk és Brock között ugyanolyan elszánt lesz a küzdelem. – Mit forgat a fejében ez a Brock? Csak nem akarja kihívni magát? Hallottam, hogy összekoccant Gorthszal. A rossz híreknek megvan az a rossz szokásuk, hogy szárnyakon járnak, nemde bár? Rémes egy dolog! Óriási szerencse, hogy mások ölték meg.

– Az – felelte Struan. Most, hogy a veszély elmúlt, enyhe hányingert és gyengeséget érzett.

– Mi ütött ebbe a két tökkelütött fiatalba, hogy megszöktek? Nyilvánvaló volt, hogy megvadítják vele Brockot. Az ostobák!

– Nem voltak ostobák, Will. Számukra ez volt a legjobb, amit tehettek.

– Ha maga mondja, nyilván így van – mondta Longstaff, és elgondolkozott: lehet, hogy a szóbeszéd igaz, és a Tajpan szándékosan provokálta ki a házasságot és a párbajt. Több esze van neki, mint hogy ne tervelte volna ki előre. Tehát: Tajpan kontra Brock. – Szóval mi van ezzel a Peellel?

– Ön diplomata, Will. A diplomatáknak egyik párt iránt sem szabad elkötelezniük magukat. Legalábbis arra kell törekedniük, hogy valamennyi párt kedvező véleménnyel legyen róluk.

– Magam se mondhattam volna jobban. – Longstaff szemei elkerekedtek. – Úgy érti, hogy álljak a konzervatívok oldalára, és támogassam Peelt?

– Ugyanúgy támogassa őket, mint a whigeket. Hongkong korrekt magatartást tanúsít Anglia iránt. Maga pedig Hongkongot képviseli, Will. Lehet, hogy ez itt – lobogtatta meg Struan a kezében tartott újságot –, lehet, hogy ez óriási szerencsét hoz önnek, íme a bizonyíték, hogy Cunnington nemcsak ostoba, de fecsegő is. Mégiscsak megdöbentő, ha az ember egy bizalmas levél tartalmáról az újságból szerez tudomást. – Beszámolt neki az irattáskáról, de csak annyit mondott, amennyivel beindíthatta Longstaff fantáziáját.

– Jóságos ég! – Ha csakugyan úgy van, ahogy azt a Tajpan sejteni engedte, gondolta Longstaff, és létezik egy másolat a szóban forgó titkos jelentésről és az orosz-kínai határövezeteket, valamint a hátszágot ábrázoló térképekről, akkor ez számomra útlevélként szolgál egy nagyköveti kinevezéshez és a főnemesi címhez! – Honnan szerezte?

– Egy minden kétséget kizáróan megbízható forrásból. – Struan fölállt. – Mielőtt útnak indul, átadom önnek. Használja fel úgy, ahogy akarja. Ezek a papírok tökéletesen bizonyítják, hogy magának van igaza és nem Cunningtonnak.

– Volna kedve velem vacsorázni, Dirk? – Longstaff már évek óta

nem érezte ilyen jól magát. – Elcseveghetnénk egy kicsit a régi időkről.

– Engedelmeivel ma este nem. Talán inkább holnap.

– Remek. Köszönöm. Nagyon boldog vagyok, hogy végül a mi álláspontunk győzött.

– Van még valami, ami azonnali lépéseket igényel. A háromszögesek.

– He?

– Gorth Brockot hongkongi háromszögesek gyilkolták meg. A Tajpingsanból mentek át Macauba.

– És miért ölték meg?

– Nem tudom. – Struan elmondta Longstaffnak mindazt, amit a portugál katonatiszt közölt vele a háromszögesekkel kapcsolatban. Azt is elmondta, amit Gordon Csenről hallott. Tudta, el kell mondania Longstaffnak, még mielőtt hivatalos formában közlik vele, különben úgy tűnne fel, mintha meg akarná védeni a fiát. Ha Gordonnak köze van a háromszögesekhez, ez a végét jelenti. Ha nincs köze hozzájuk, akkor semmi baj.

– Menten kiesek a nadrágomból! – kacagott Longstaff. – Nevetséges egy história!

– Az, és nyilván az ellenségeim terjesztik. Bocsásson ki egy proklamációt, és adja ki a parancsot Trent őrnagynak, hogy törölje el a háromszögeseket a föld színéről. Különben nyomban itt lesznek a nyakunkon azok az átkozott mandarinok. – Jó ötlet, istenemre, kitűnő! Hívatom Horatiót, és... A fene egye meg, elengedtem két hétre Macauba. Kölcsönadná nekem Mausst?

– Természetesen. Átküldöm.

Struan elment, Longstaff-pedig lelkesülten ült vissza az íróasztalához. – Kedves Sir William – mondta a kézítükrének. – Csodálatosan érzem magam. Ha a hír igaznak bizonyul, rettentő boldog leszek, hogy itt hagyhatom ezt a bűzös szigetet. Egy

fikarcnyit sem érdekel, mi lesz a sorsa – egy fikarcnyit sem érdekelnek se a kereskedők, se a kínaiak, se azok az istenverte háromszögesek. – Az ablakhoz lépett, és kuncogni kezdett. – Majd meglátjuk, mi van abban az irattáskában. Ha majd visszaérünk Angliába, eldöntjük, mi legyen. Ha Cunningtont már lemondatták, akkor nyugodtan támogathatom Hongkongot a magam előnyére. Ha Cunnington még külügyminiszter, elismerem, hogy neki van igaza, a szigetet pedig ugyanúgy elfelejtem, mint akármilyen mást. Ezek a dokumentumok bármely külügyminiszterhez szabad bejárást jelentenek a számomra, és számtalan meghívást. – Röhögésben tört ki. Néhány nappal korábban titkos futár érkezett hozzá Csing-szotól, aki arról értesítette, hogy a Horatio által kért magvakat két héten belül behajózzák. – Azt hiszem, jó munkát végzett ma, excellenciás uram!

A *Resting Cloudra* érve Struan már ágyban találta Mejmejt, aki, úgy látszott, remekül érzi magát, és meg is erősödött.

– Nagyon kellemesen boldog vagyok, hogy jöttél haza, Tajpan. Látod, látod... Te öreg anyácskád fogad neked szót, mint egy tengerész. Megittam kettő csésze cinchonát, és még fogok meginni hármat.

– He? – kérdezte Struan hirtelen támadt gyanakvással.

– Igen, ittam kettőt! És ne nézz rám így. Én beszélek igazat. Mi vagyok én? Hoklo szajha talán? Utolsó koldus? Hazudok én teneked arcodba? Ígéret az ígéret, én nem felejttem el. Persze – folytatta negédesen –, én most iszom azt a trágyaízű méregvarázslatot mangó levéllel. Ez jutott volna eszébe rögtön minden normális nőnek, csak férfinak nem... Ez rettenetesen túl egyszerű nekik. – A régi királynői mozdulattal vetette föl a fejét. – Férfiakok!

Struan elfojtotta mosolyát, nem mutatta, mennyire örül, hogy Mejmejt egyre inkább régi önmagának látja. – Majd később visszajövök. Te pedig maradj ágyban.

– Hah! Megszegek én ígéretet? Vagyok én semmire jó teknősbéka-ürülék? – Királynői mozdulattal nyújtotta a kezét. – Tajpan!

Struan gálánsán kezet csókolt, Mejmejből kitört a nevetés, Struan pedig magához ölelte. – Távozz, fiam, de nem piszkos szajhaház semmi se!

Struan otthagya, és átment a saját kajütjébe. Kinyitotta páncélszekrényét, kivette az irattáska tartalmáról készült két másolat egyikét. Gondja volt rá, hogy pontosak legyenek. A papírokat zsebre tette, ugyanígy azt a kis zacskót is, amelyben még maradt egy kis cinchona-kéreg.

Ismét csónakba szállt.

– A *Boston Princess*hez! – irányította az evezősöket a Cooper-Tillman cég állóhajójához.

A nap a láthatár peremén tétovázott, fénye azonban tompa volt, mintha fátylat eresztettek volna le elé az égből.

– Mire véli ezt, fedélzetmester?

– Nem tudom, uram. A déli tengereken szokott ilyen lenni, időváltozás előtt. Ha az éjjel udvara lesz a holdnak, lehet, hogy kapunk egy kis esőt.

Vagy valami rosszabbat, tette hozzá magában Struan. Fölállt, s a nyugati csatorna felé nézett. A *White Witch* még nem mutatkozott. Az is lehet, gondolta Struan, hogy éjszakára lehorgonyoztak, és majd csak hajnalban jönnek. Rád egyelőre nem gondolok, Tyler.

A kutter odasimult a *Boston Princess* oldalához. A Cooper-Tillman cég állóhajója óriási, háromfedélzetű, átalakított kereskedőhajó volt, állandóan itt horgonyzott.

Struan fölszaladt a följárón. – Engedélyt kérek, hogy a fedélzetre léphessek – mondta a hullámvéd mellett álló amerikai tisztnek. – Mr. Cooperrel szeretnék beszélni. Sürgős.

– Egy pillanat, Mr. Struan. – A tiszt lement a hajótestbe. Struan szivarra gyújtott, a gyufát a vízbe hajította. A *China Cloud* a

szokásos horgonyzóhelye felé lavírozott: a Boldogság-völgygel szemben, a mélyvízi részen szokott kikötni.

– Üdvözlöm, Tajpan – lépett fűrgén a fedélzetre Jeff Cooper. – Gondolom, hallotta, mit művelt az az átkozott barom Cunnington. Nagyon sajnáltuk, amikor a fülünkbe jutott a párbajnak meg a többinek a híre. Csakugyan megszökött az a két fiatal bolond?

– Meg. Hogy van Wilf?

– Meghalt.

– A keservit! Mikor?

– Három napja.

– Menjünk le, jó?

– Jó. Igaz, hogy Longstaffot kirúgták, és az egyezményt elutasították?

– Ez semmit sem jelent. Egyszerű, ostoba politikai baklövés. Biztos vagyok benne, hogy jóváteszik.

Cooper vezetésével lementek a fényűzően berendezett nagykajütbe. – Brandyt?

– Köszönöm. – Struan elfogadta a feléje kínált poharat. – Egészség!

– Egészség!

Struan kinyitotta a kis zacskót, és kivett belőle néhány darabka cinchona-kérget. – Látja ezt, Jeff? Fakéreg. Cinchona-kéreg. Nevezik jezsuita-kéregnek is. Az ebből készült tea gyógyítja a maláriát.

– Biztos benne?

– Igen. Az ágyasomat kikúrálta. Ezt bizalmasan közlöm, de az biztos, hogy gyógyít.

Cooper remegő ujjakkal a kezébe vett egy darabkát.

– Uramisten, Tajpan! Tudja maga, mit tett ezzel? Tudja, mit beszél?

– Tudom. A malária mindenütt felbukkan a világon... Maguknál is van az Államokban. Egész Florida tele van vele, akárcsak az újonnan megvásárolt Louisiana. Én tudom az ellenszerét, és azt is, hol terem. Magának mi jut erről az eszébe?

– Jótétemény az emberiség számára – és egy vagyon annak, aki elsőként szerzi meg.

– De úgy ám, cimbora. Társulást ajánlok. – Struan visszatette a kérget a zacskóba, és hirtelen elszomorodott. – Van ebben valami bizarr, nem találja? Ez a kéreg néhány héttel ezelőtt megmenthette volna Robb és a kis Karen életét. Meg a többiekét... Még Wilfét is, bár őt megvettem.

– Csúnya halála volt – mondta Cooper.

– Ezt nem kívántam neki. – Struan belekóstolt a brandybe, és kiverte a fejéből a múltat. – A javaslatom egyszerű. Alakítunk egy új társaságot, kizárólag a kéregre építve. Mindketten ugyanannyit fektetünk bele. Négy igazgatója lesz: maga és a megbízottja, illetve magam meg Culum. A társaságot maga vezeti. Én megmondom magának, mit, hol és hogyan. Holnap már neki is ülhet a tervezésnek.

Cooper kezet nyújtott. – Megállapodtunk.

Struan elmondta, hogyan és kitől kapta a kérget, és beszámolt arról is, hogy bérelt egy hajót, amely másnap indul Peruba Macauból. – A püspök megüzente, hogy Sebastian atya is a hajón lesz. Én azt mondom, igyekezzünk, és ne vállaljunk kockázatot. A bérelt hajó költségeit a társaság fedezi, de emellett küldünk egy másik hajót is, közvetlenül Amerikából. Felültetünk rá két orvost és két üzletembert, és utasítjuk őket, hogy tudjanak meg mindent a cinchonáról, amit csak lehet. Aznap, amikor a hajó elhagyja az Államokat, a maga kapcsolatain keresztül szétkürtöljük a hírt Amerikában, így egy lépéssel megelőzzük a vetélytársainkat. Hongkongon azonnal közreadjuk az újságot, hogy levegyük a Boldogság-völgyről az átkot. És a lehető leghamarabb Európában is

elterjesztjük a hírét. Mire a hajóink visszatérnek, a világ valamennyi orvosa ordítva fogja követelni a cinchonát. Az én hajóim szállítanak majd a brit birodalom területére, a magáé Amerika – a világ többi részén pedig megosztozunk. Csupán Itália déli részén tonnaszám adhatunk el belőle.

– Ki tud még erről?

– Csak maga. Ha megtalálom Skinnert, ma este neki is elmondom. Nos, ennyit az üzleti ügyekről. Hogy van Shevaun?

– Felemás állapotban. Tudomásul vette, hogy el van jegyezve, de el kell ismernem, bármennyire is szeretem, ő nem szeret viszont.

– Felvásárolja Tillman részvényeit?

– Ha Shevaun hozzám jön, akkor nem. Ha nem egyezik bele... Rossz üzlet volna kihagyni. Most, hogy Wilf meghalt, másik társ után kell nézmem. Tudja, hogy van ez...

– Tudom. Mi van Szergejevvel?

– Ó, még mindig itt van. A csípője már nem zavarja nagyon. Gyakran látjuk. Hetente kétszer-háromszor vele vacsorázunk. – Cooper komoran elmosolyodott. – Nagyon vonzódik Shevaunhoz, és úgy látom, Shevaunnak is tetszik a herceg. Éppen odaát van Szergejev hajóján.

Struan elgondolkozva dörzsölgette az állat. – Ez esetben ajánlok magának még valamit. De ez veszélyesebb, mint a cinchona.

– Mi volna az?

– Küldje haza Shevaunt egy évre. Eressze meg a kantárszárat – telivérről van szó. Ha egy év elmúltával visszajön, nyugodtan feleségül veheti. Ha úgy dönt, hogy nem, adja vissza a szabadságát. Mindenesetre mondja meg neki, hogy amíg csak él az apja, magától megkapja az „osztalékát”. Ne felejtse el, hogy a cinchona-üzletben még jó hasznát vehetjük Tillman szenátor kapcsolatainak. Az a pénz, amit folyósít neki, többszörösen kifizetődik.

Cooper az íróasztalához lépett szivarért, és hogy időt nyerjen a

gondolkozásra. Miért tanácsolja ezt a Tajpan? Talán ő is Shevaun szoknyájára vadászik? Nem, ehhez nem volna szüksége ilyen fondorlatokra: elég intenie, és Shevaun máris rohan hozzá.

– Ezt még meg kell fontolnom, Tajpan – mondta. – Szivart?

– Nem, köszönöm. Miközben ezen gondolkozik, gondolkozzon el egy másik ötletemen is: kérje meg Szergejevet, ajánlja föl Shevaunnak, hogy hazaviszi a hajóján – természetesen egy gardedám kíséretében.

– Magának elment az esze!

– Nem ment el, cimbora. – Struan előhúzta zsebéből az orosz dokumentumok másolatait; takarosán át voltak kötve egy zöld szalaggal. – Olvassa el.

Cooper átvette a papírokat. – Mi ez?

– Olvassa csak. Ne kapkodja el.

Cooper leült az íróasztalához, és kibontotta a szalagot.

A cinchona dolgával hát rendben volnánk, gondolta Struan. No de mi legyen Culummal? Talán abban igaza van a fiúnak, hogy társra van szüksége, íme a válasz: Jeff. Struan-Cooper-Tillman. Vagyis inkább Struan-Cooper: Tillmant most már elfelejthetjük. Miért is ne? Jeff számára óriási előnyöket jelentene. Nekünk is jól jönne Amerika. Jeff körültekintő és becsületes. Ezt alaposan fontolóra kell venni. Jó megoldás. Na és Longstaff? Ő el van intézve, már amennyire őt elintéztnek lehet venni. Ha egyszer eltűnik a szemem elől, azt fogja tenni, amit a legközelebbi erős ember mond neki. Aztán itt van Skinner... Eddig jól csinálta. Blore? Neki a körmére kell nézni. Maussnak is. Mi van még? Az otthon és Mejmej. Lehet, hogy Orlovnak igaza van... Talán csak azt éreztem, hogy a tenger szemmel tart... Az ilyen érzést nem szabad elhessegetni.

Gondolataiba kiűzhetetlenül befészkelte magát Brock. Igen: itt emberhalálnak kell lennie. És Lizának igaza volt: ha ez egyszer elkezdődik, talán sosem ér véget. Vagy mindkettőnk végét jelenti.

– Mennyire lehet ennek hitelt adni? – Cooper elolvasta az iratokat.

– A forrást minden kétségen felül állónak lehetne nevezni. Mi a véleménye?

– Ördögi terv. Szergejev nyilván azonos azzal az emberrel – azok egyike –, akit azért küldtek ide, hogy kipuhatolja, mi a helyzet a brit érdekeltségi területekkel Ázsiában, és hogy tanulmányozza az Orosz-Alaszkába történő betelepülés lehetőségeit. – Cooper egy percre elgondolkodott. – Mit tehetünk ez ellen? A maga gondolatmenetét követve, a válasz Shevaun. Szergejev boldogan elkíséri Amerikába. Shevaun tudja vagy tudtán kívül, de kacérkodik vele. Elviszi a herceget Washingtonba. Az apja, aki nyilvánvalóan egyike azoknak, akikhez ezt az anyagot el kell juttatni, négyszemközt megmondja Szergejevnek, hogy az Egyesült Államokat zavarja Oroszország, és azt akarja, hogy az oroszok távozzanak. Tudja, mire gondolok: a Monroe-elve meg ilyesmikre... Maga is ezt forgatja a fejében?

– Okos ember maga, Jeff.

– Ez az információ olyan megvilágításba helyezi Cunningtont, mint egy hülyét.

– Így van.

– Emellett abszolút világossá teszi, hogy Hongkongra szükség van... hogy életbevágóan fontos.

– Igen.

– Most már csak azt kell kitalálnunk, hogyan juttassuk el ezeket az iratokat minél előbb és titokban a szenátor kezeihez. Ez az információ hatalmasan megnöveli majd a befolyását a politikai körökben, így hát meg fogjuk kapni tőle az ellenértéket. Kockáztassuk meg, hogy elmondunk Shevaunnak mindent, vagy egyszerűen csak nyomjuk a kezébe azzal, hogy adja át az apjának?

– Én nem olvastatnám el vele ezeket a papírokat, még csak azt sem mondanám meg neki, mi áll bennük. A nők viselkedése kiszámíthatatlan. Lehet, hogy beleszeret Szergejevbe. Akkor pedig

sutba vágja az Amerikai Egyesült Államokat, mert a női logika azt diktálja, hogy meg kell védenie élete párját – tekintet nélkül a származására vagy bármi másra. Ha pedig Szergejev rájönne, hogy ismerjük ezeknek az iratoknak a tartalmát, annak katasztrofális hatása lenne.

– Szeretnék ezen még gondolkozni egy kicsit – mondta Cooper. Becsukta az irattartót, és visszaadta Struannak. – Lehet, hogy egy kicsit fellengzősen hangzik, Tajpan, de a hazám hálás lesz önnek ezért.

– Nincs szükségem hálára, Jeff. Az viszont talán nem ártana, ha Tillman szenátor és más diplomaták segítenének nevetségessé tenni Cunningtont azért az ostoba magatartásért, amit Hongkonggal és környékével kapcsolatban tanúsít.

– Vegye úgy, hogy már meg is történt. Jut is eszembe: tartozik nekem húsz guinea-vel.

– Miért?

– Nem emlékszik a fogadásunkra? Amikor arra fogadtunk, hogy ki lehetett a modell? A zászlófelvonás napján, Dirk. Aristotle festménye is a tét része volt... Tudja, amit a sziget birtokba vételekor készített. Nem emlékszik?

– De. És ki volt a modell? – kérdezte Struan. Húsz guinea nem nagy ár egy hölgy becsületéért, gondolta. Ez igaz, viszont az a kép tetszett nekem.

– Shevaun. Ő maga mondta két napja... Azt mondta, hogy le fogja festetni magát. Úgy, mint Alba hercegnője tette.

– És maga hagyja?

– Nem tudom. – Cooper vonásai halvány mosolyra ráncolódtak, arcára egy pillanatra kiült szokásos lelki fájdalma. – Ha elutazik, akkor nem festetheti le magát, nem?

– Ahogy mondja, cimbora. Holnap átküldöm a húsz guinea-t. Úgy emlékszem, abban állapotunk meg, hogy a vesztes ráfesteti a képre

a győztest. Vegye úgy, hogy megtörtént.

– Engedje meg, hogy magának adjam a képet. Ajándékként. Megkérem Aristotle-t, hogy mindkettőnket fesse rá. Hm?

– Hát... köszönöm. Mindig tetszett nekem az a kép.

Cooper a papírokra mutatott. – Ezekről még beszéljünk egy kicsit holnap. Addigra eldöntöm, elküldöm-e Shevaunt.

Struan végiggondolta a következő napot. Visszaadta Coopernek az iratokat. – Tegye be a széfjébe. A biztonság kedvéért.

– Köszönöm. Köszönöm, hogy bízik bennem, Tajpan.

Struan kiment a partra, abba az ideiglenes irodába, amit az új, tengerparti telken emeltetett. Vargas már várta.

– Halljuk előbb a rossz híreket, Vargas.

– Jelentés jött a kalkuttai ügynökeinktől, senhor. Az utolsó hírek szerint úgy fest, hogy a *Gray Witch*nek háromnapos előnye van a *Blue Cloud* előtt.

– Mi van még?

– Az építkezés rengeteg pénzbe kerül, senhor. A tegnapi újságcikk olvastán... leállítottam minden munkát. Talán fel kellene számolnunk.

– Azonnal folytassák a munkát, és holnap vegyenek fel még ugyanennyi munkást.

– Parancsára, senhor. Rossz hírek érkeztek az angliai részvénypiacról. A tőzsde nagyon nyugtalan. A pénzügyi mérleg megint nem került egyensúlyba, pénzügyi zavarokra számítanak.

– Ebben nincs semmi szokatlan. Kizárólag minket érintő rossz hírei nincsenek?

– Nincsenek, senhor. A rablások és tolvajlások hihetetlenül gyakorivá váltak. Az ön távozása óta három hajót fosztottak ki a kalózok, és még vagy egy tucatnyi másikkal próbálkoztak. Két kalózdzsunkát elkaptak, a legénységüket nyilvánosan fölakasztották.

Minden szerdán megkorbácsolnak vagy negyven-ötven tolvajt, rablót és brigantit. Alig múlik el éj, hogy ne rabolnák ki valamelyik házat. Aggasztó. Erről jut eszembe, hogy Trent őrnagy a kínaiak számára napszállta után kijárási tilalmat rendelt el. Úgy látszik, csak így lehet kézben tartani őket.

– Hol van Mrs. Quance?

– Még a kisebbik állóhajón, senhor. Nem ment el az Angliába induló hajóval. Egyébként azt beszélnek, hogy senhor Quance még Hongkongon van.

– És csakugyan itt van?

– Nem szívesen gondolnék arra, hogy a továbbiakban nélkülözünk kell a halhatatlan festőt, senhor.

– Mr. Blore mivel tölti az idejét?

– Úgy szórja a pénzt, mintha Hongkong sziklái aranyból lennének. Persze nem az ő pénze – mondta Vargas, leplezni próbálva nemtetszését –, hanem a Jockey Clubé. Tudom, hogy a klub nem azért van, hogy pénzt hozzon, minden bevételét a versenyekre meg a lovakra fordítja... – Zsebkendőjét vett elő, megtörölte a tenyerét. Nagyon párás nap volt. – Úgy hallom, senhor Blore kakasviadalt szervez. A Jockey Club égisze alatt.

Struan felderült. – Helyes! És hol lesz?

– Nem tudom, senhor.

– Glessing mit csinál?

– Mindent, amit egy kikötőmesternek kell. De úgy hallom, nagyon dühös Longstaffra, amiért nem engedte el Macauba. Úgy beszélnek, haza fogják küldeni.

– Mauss?

– Ó, Mauss tiszteletes? Visszaérkezett Kantonból, és a hotelban szállt meg.

– Mit jelentsen ez az „ó”, Vargas?

– Semmit, senhor, ez is csak afféle szóbeszéd. – Vargas bánta már, hogy nem tudta tartani a száját. – Úgy fest a dolog, hogy... Mi, katolikusok persze nem értünk vele egyet, és sajnáljuk, hogy a protestánsok nem hisznek úgy, mint mi, pedig lelkük üdvössége ezt kívánná. Mindenesetre most egy megkeresztelt hakkát, egy Hung Hsziu-csuan nevű férfit ajánlóz.

– Van ennek a Hungnak valami köze a Hung Munhoz, a háromszögeselekhez?

– Ó, nem, dehogy, senhor. Ez egy teljesen köznapi név.

– Ja, igen, már emlékszem rá. Egy magas, furcsa arcú férfi. Folytassa.

– Hát nem tudok valami sokat mondani. Csak azt, hogy Mauss Kantonban odaállt a kínaiak elé terjeszteni az ígét. Szemmel láthatóan nem tudja, mit beszél. Azt állítja magáról, hogy Jézus öccse, és hogy éjszakánként atyjával – Istennel – beszélget. Azt mondja, ő az új Messiás, és hogy meg fogja tisztítani a templomokat a kufároktól, ahogyan a bátyja is tette. Összevissza beszél mindenféle zavaros ostobaságot. Nyilvánvalóan megőrült. Ha nem ilyen szent dolgokról lenne szó, az ember nevetne rajta.

Struan elgondolkodott. Kedvelte Mausst, és sajnálta. Aztán megint eszébe jutottak Sarah szavai. Hát igen, mondta magában, sokféle módon kihasználtam Mausst. Viszont ennek ellenében megadtam neki azt, amire ő vágyott: a lehetőséget, hogy térítse a pogányokat. Nélkülem már rég meghalt volna. Nélkülem... de hagyjuk ezt. Maussnak a saját üdvösségét kell megtalálnia. Isten útjai kifürkészhetetlenek. – Igaza van, nincs ezen mit nevetni. Mindenesetre beszélek Wolfganggal. Köszönöm, hogy elmondta.

Vargas megköszöri a torkát. – Kaphatnék szabadságot a jövő hétre? Ez a hőség... és hát jó lenne egy kicsit a családdal is lenni.

– Rendben van. Legyen két hét, Vargas. Egyébként úgy vélem, nem ártana, ha a portugálok is megalakítanák a saját klubjukat. Én teszem le az első adományt. Egyelőre maga lesz a klub pénztárosa és

titkára. – Firkantott valamit egy jegyzetömbre, majd letépte a papírt, és odaadta Vargasnak. – Ezt azonnal beválthatja. – Egy ezer guinea-re szóló utalvány volt.

Vargas ragyogott az örömtől. – Köszönöm, senhor.

– Nem jár érte köszönet – felelte Struan. – A portugál közösség segítsége nélkül itt nem létezne semmiféle közösség.

– De, senhor, ezek a hírek!... Ez az újságcikk... Hongkongnak vége. A Korona elutasította az egyezményt. Erre ön megkettőzi a munkások számát, ezer guinea-t ad a klubra... Nem értem.

– Amíg csak egyetlen kereskedő is áll rajta, amíg egyetlen hajó is horgonyzik a kikötőjében, Hongkong él. Ne aggódjon. Van valami üzenet a számomra?

– Mr. Skinner szeretné meglátogatni, amikor önnek megfelel. Mr. Gordon Csen is szeretne beszélni önnel.

– Üzenje meg Skinnernek, hogy este benézek a szerkesztőségbe. Gordon Csennél pedig közölje, hogy nyolckor várom a *Resting Cloud* fedélzetén.

– Igen, senhor. Most jut eszembe még valami. Emlékszik Ramseyre? Arra a tengerészre, aki dezertált. Képzelve, egész mostanáig a hegyekben lakott egy barlangban, akár egy remete. Abból tartotta fönn magát, hogy bejárt Aberdeenbe élelmet lopni. Állítólag több nőt megerőszakolt. A kínaiak elkapták, és átadták a hatóságoknak. Tegnap volt a tárgyalása. Száz korbácsütésre és kétévi kényszermunkára ítélték.

– Nyugodtan föl is akaszthatták volna – felelte Struan. – Két évet nem fog kibírni. – A börtönök a halál előszobái voltak, hihetetlenül brutálisan bántak az elítéltekkel.

– Rettenetes dolog... Még egyszer köszönöm, senhor. A közösségünk nagyon hálás lesz önnek – mondta Vargas.

Kiment az irodából, de alig tette ki a lábát, máris visszajött. – Bocsásson meg, Tajpan. Itt van az egyik matróza. A kínai, Fong.

– Küldje be.

Fong belépett, és némán meghajolt.

Struan elgondolkozva nézte a zömök, himlőhelyes arcú kínait. A hajón töltött három hónap során sok mindenben megváltozott. Magától értetődő természetességgel viselte az európai tengerészruhát, copfját ügyesen betúrta kötött sapkája alá. Már tűrhetően beszélt angolul. Kitűnő matróz lett belőle. Engedelmes volt, halk beszédű, gyorsan tanult.

– Mit keresel a parton?

– Kapitány mondta, lehet menni part. Én őrségem mehet part.

– Mit akarsz, Fong?

Fong egy gyűrött papírszeletet nyújtott át Struannak, amelyen néhány szó állt gyerekes, ákombákom betűkkel: „Aberdeen. Ugyanazon a helyen, cimbora. A középső őrség idején, nyolc harangkor. Egyedül jöjjön.” Az aláírás így szólt: „Bert és Fred apja”.

– Ez hogy került hozzád?

– Kuli megállított, adta nekem.

– Tudod, mi van ezen a papíron?

– Én olvastam, igen. Nem könnyű olvasni. Nagyon nehéz.

Struan elgondolkozva nézte a papírszeletet. – Láttad, milyen az ég?

– Igen, Tajpan.

– És mire következtetsz?

Fong tudta, hogy most vizsgáztatják. – Tájfun lesz.

– Mikor?

– Nem tudom. Három nap, négy, több, kevesebb. De lesz tájfun.

A nap már lebukott a láthatár mögé, gyorsan sötétedett. A part szegélyén és a házhelyeken lámpások fénypontjai jelentek meg.

Az égbolton függő fátyol tovább sűrűsödött. A tiszta égbolt

peremétől tízfoknyira gigantikus, vérvörös hold ült a horizonton.

– Azt hiszem, jó orrod van, Fong.

– Köszönöm, Tajpan.

Struan fölemelte a papírdarabot. – Erről mit mond az orrod?

– Ne menj egyedül, uram – felelte Fong.

43

Ahogy sötétedett, úgy vált mind felhősebbé az égbolt; a levegő egyre párasabb lett. A Kína-járók, akik jól ismerték az itteni szeleket és vizeket, tudták, hogy nemsokára eső lesz. A felhők csupán az évszak első záporainak előhírnökei voltak, azé az időszaké, amely egy időre enyhíti majd a fülledtséget, és elmossa a port. Ha a zsosz velük van, csak egy záporosónak néznek elébe. Ha nem, akkor viharok. Azt pedig csak a zsosz döntheti el, tájfunná válik-e a vihar.

– Melegem van, Tajpan – legyezgette magát az ágyban fekve Mejmej.

– Nekem is – válaszolta Struan, miközben tisztára cserélte nedves, átizzadt ingét. – Mondtam, hogy maradj Macauban. Ott sokkal hűvösebb az idő.

– Az lehet, de akkor nem volna részem abban az örömben, hogy mondhatom neked, melegem van, azt a keservit.

– Jobban tetszettél nekem, amíg beteg voltál. Akkor nem feleseltél, és nem káromkodtál.

– Hah! – horkant fel Mejmej. – Ne legyél velem álnokságos!

– Mi ne legyek veled?

– Álnokságos, Tajpan. Nem tudsz angolul? Amíg te nem vagy itt egész nap, és nem aggódsz a te szegény öreg anyácskádért, addig én fantasztikus szorgalmasan olvasom a ti Johnson doktorotoknak szókönyvét, és tanulok, csak tanulok barbár nyelvet. Mindenki tudja, mi az: álnokságos. Azt jelenti: hazudó. Ez vagy te, a mindenségit! – Fölhúzta az orrát, amitől még bájosabb lett. – Te már nem imádsz engem!

– Majd mindjárt jól elálnokságolom a fenekedet.

Mejmej hosszú, szenvedő sóhajt préselt ki magából.

– Akar Tajpan tehén gyelekkel tili-toll, hallod-e? Lehet, sebaj.

Struan az ágyhoz lépett, Mejmej elhúzódott előle. – Én csak vicceltem, Tajpan.

Struan szorosan magához ölelte. – Most az a legfontosabb, kicsim, hogy meggyógyulj.

Mejmej halványkék köntöst viselt, haja elegáns frizurába volt fésülve, parfümjének illata bódított.

– Ne merj te menni szajhaházba, hallod-e!

– Ne butáskodj. – Struan megcsókolta az asszonyt, és befejezte az öltözködést. Hátra, az övébe egy kést tűzött, bal csizmaszárába egy kis tört; tarkóján ügyesen összekötötte a haját egy szalaggal.

– Miért vágod le hajadat, Tajpan? Növeszd copfnak, mint egy civilizált férfi. Nagyon csinos lenne.

Lim Din kopogtatott, majd belépett a szobába. – Uram, Csen uram itt. Lehet jön?

– Én fogad őt kabinban fent.

– Visszajössz, Tajpan?

– Nem, kicsim. Beszélek Gordonnal, aztán kimegyek a partra.

– Kérd meg Gordont, jöjjön le hozzám, jó?

– Jól van, kicsim.

– Hová mégy?

– El, a mindenségit! És azt ajánlom, viselkedj rendesen, amíg távol vagyok. Csak éjfél után jövök vissza. De amint megjövök, benézek hozzád.

– Akkor jó – dorombolta Mejmej. – De ha alszom, ébressz fel. Öreg anyácskád szereti tudni, hogy álnokságos fia biztonságban van.

Struan szeretetteljesen megpaskolta, aztán fölment a fedélzetre. – Hola, Gordon.

Gordon Csen hosszú kék selyemköpenyt és könnyű selyemnadrágot viselt. Nagyon izzadt és nagyon ijedt volt. – Jó estét, Tajpan. Isten hozta idehaza. Nagyon boldog vagyok, hogy

sikerült cinchonát szerezni. Hogy van Csung úrnő?

– Nagyon jól, köszönöm.

– Bocsánatát kérem, amiért ügyetlen próbálkozásaim kudarcot vallottak.

– Köszönöm, hogy megpróbáltad.

Gordon Csen nagyon ideges volt, mert a kutatás rengeteg taeljébe került, ám ez az idegessége semmiség volt ahhoz képest, amit a Hongkong iránti aggodalom keltett benne. A háromszögesek egész kuantungi hierarchiája felbolydult az Angliából érkezett hírek hallatán. Zsin-kua magához hívatta, megparancsolta, puhatolja ki, mi a Tajpan szándéka, vesse latba a Hung Mun teljes erejét és minden olyan eszközt, amit szükségesnek lát, hogy megakadályozza a barbárokat a sziget elhagyásában. – Nagyon komoly dologról van szó, Tajpan, különben nem merészeltem volna ilyen tolakodóan viselkedni. Hongkongról van szó. Arról az újságcikkről. Igaz a hír? Ha igaz, elvesztünk... tönkrementünk.

– Úgy hallom, te vagy a hongkongi háromszögesek tajpanja.

– Tessék?

– A hongkongi háromszögesek tajpanja – ismételte nyugodt hangon Struan, majd elmondta Gordonnak, mit hallott a portugál katonatiszttói. – Ostoba egy história, he?

– Nem ostoba, inkább rettenetes, Tajpan! Megdöbbentő hazugság! – Ha Gordon most egyedül van, megszaggatja ruháit, a haját tépi, és ordít dühében.

– Miért kellett a háromszögeseknek megölniük Gortht?

– Nem tudom. Honnan tudhatnám, miket művelnek azok az anarchisták? Még hogy én volnék a háromszögesek tajpanja! Én? Micsoda örületes rágalom! – Az életem annyit sem ér, mint egy kuli ürüléke, gondolta. Az a mocskos áruló! Hogyan merészelte elárulni a titkot? Szedd össze magad! A barbárok Tajpanja téged figyel, próbálj meg okos választ adni neki! – Háromszögesek a Tajpingsanban, itt,

az orrunk előtt? Kísérteties.

– Vannak olyan ellenségeid, akikről feltételezhető, hogy ők terjesztik ezt a szóbeszédet?

– Kell lenniük, Tajpan. Jóságos ég...! Csak azt tudnám, hogy... – villant meg a szeme fehérje.

– Mit?

– Hát azt, hogy... Tajpan, ön az apám. Nem lehet, hogy valaki rajtam keresztül akarja támadni önt?

– De lehet, Gordon. És az is lehet, hogy *csakugyan* te vagy a hongkongi háromszögesek feje.

– Anarchista? Én? – Ó, istenek, miért büntettek engem? Csupán az elmúlt héten ötven taelt költöttem füstölőkre, áldozatokra, és hogy imákat mondassak. Nem én vagyok-e legbuzgóbb támogatója az összes templomaitoknak? Nem építettem csupán magam három templomot és négy temetőt, nem tartok el egymagám negyvenhárom buddhista papot?

– Miért állnék én szóba ilyen brigantikkal? Hála önnek, gazdagszom, Tajpan. Nincs szükségem arra, hogy lopjak vagy raboljak.

– De azt azért szeretnéd, ha a mandzsukat letaszítanák Kína trónjáról?

– Mandzsuk vagy kínaiak, nekem teljesen mindegy, Tajpan. Miért érdekelne ez engem? Semmi közöm hozzá. – Ó, istenek, csukjátok be a fületeket egy percre! – Én nem vagyok kínai, én angol vagyok. Én volnék az utolsó, akiben egy kínai titkos társaság megbízna. Veszélyes lenne számukra, nem találja?

– Talán. Nem tudom. Talán rá kellene szánnod néhány taelt, Gordon. Építs ki egy besúgóhálózatot. Tudd meg, kik ezek az emberek, kik a vezetőik.

– Nyomban nekilátok, Tajpan.

– Három hónap elegendő rá, hogy egy ilyen okos ember, mint te,

előkerítse a vezetőidet.

– Hat hónap – vágta rá Gordon Csen gépiesen, miközben kétségbeesetten törte a fejét, hogyan találhatna kiutat a csapdából. Támadt egy ötlete. Hát persze: foglalkozzanak csak a barbárok ezzel a Hung Mun-ellenes bolondériával. Majd toborzunk kémeket, beléptetjük őket egy alpáholyba, és hamis szertartással beavatjuk őket. Kitűnő! Aztán pedig... Aztán pedig kiszivároztatjuk a Hung Mun vezetőinek nevét. Kik is legyenek azok?... Azt hiszem, majd az ellenségeink közül választjuk ki őket, ha eljön az ideje. Aztán átadjuk őket a barbároknak, azok pedig levágják a fejüket. – Igen, Tajpan, nyomban nekilátok.

– Azt hiszem, jól teszed. Mert így vagy úgy, de rövidesen széttagosom a háromszögeseket.

– Én pedig segíteni fogok önnek, amennyire csak telik tőlem – mondta buzgón Gordon. Tíz fej még téged is ki fog elégíteni, Tajpan. Kár, hogy Csen Seng családtag, különben ő lenne a legalkalmasabb, hogy a Hung Mun „feje” legyen. De ha csak egy kicsit is mellém szegődik a zsosz, amúgy is én leszek a Nemes Ház következő compradoréja. És nem kell idegeskedni, Zsin-kua úgymint segíteni fog nekem, hogy megfelelő álcázást találjak. – Ami pedig a fontosabb ügyeket illeti... Hogyan kell érteni ezt az újságcikket? Csakugyan vége Hongkongnak? Egy vagyont veszítenénk rajta. A sziget elvesztése katasztrófa lenne számunkra.

– Vannak kisebb problémák, de ezek rendeződni fognak. Hongkong a miénk marad. A mostani angol kormány hamarosan lemondásra kényszerül. Ne aggódj. A Nemes Ház és Hongkong egy és ugyanaz.

Gordon Csen nyugtalansága tovaillant. – Biztos ebben, Tajpan? Eltávolítják ezt a Cunningtont?

– Így vagy úgy, de igen.

Gordon csodálattal nézett az apjára. Igen, gondolta, még gyilkosság árán is. Kitűnő. Szerette volna megmondani a Tajpannak,

hogy ő tétette el Gortht láb alól, s ezzel ő mentette meg az életét. De ezt csak majd a maga idejében, figyelmeztette önmagát. Nagyon boldog volt. – De hiszen ez remek, Tajpan! Csodálatos, mennyire megnyugtató. Egyetértek önnel: a Nemes Ház és Hongkong csakugyan egy és ugyanaz. – Ha nem az, gondolta, halott ember vagyok. Viszont jobb lesz, ha soha többé nem teszem a lábamat a kínai szárazföldre, most, hogy ez a háromszögesügy kiszivárgott. Nem: én Hongkong mellett köteleztem el magam. Itt lesz palotám, vagy itt lesz a sírom. – Ez esetben viszont azt hiszem, terjeszkednünk kellene, további kockázatokat vállalni. Én azon leszek, hogy Hongkongot nagyon erőssé tegyem. Számíthat rám, Tajpan! Köszönöm, hogy megnyugtató.

– Csung úrnő szeretne üdvözölni. Menj le hozzá.

– Köszönöm. És köszönöm, hogy fölívta a figyelmemet erre a nevetséges, de veszedelmes szóbeszédre. – Gordon Csen meghajolt, és lement a hajótestbe.

Struan figyelmes tekintettel nézett a fia után. Ő az, vagy sem? – kérdezte magában. A meglepetése valódi is lehetett, és amit mondott, abban sok logika van. Nem tudom. De ha csakugyan Gordon a háromszögesek vezetője, akkor nagyon okosnak kell lennem, hogy rajtacsípjem. És mi lesz azután?

Struan az *Oriental Times* nyomdahelyiségében akadt rá Skinnerre. Kifejezte neki elismerését, amiért olyan ügyesen tálalta a hírt.

– Ne aggódjon, Tajpan – mondta Skinner. – Holnap jön a folytatása – nyújtotta át Struannak a kutyanyelvet. – Boldog lennék, ha már vége volna ennek az istenverte nyárnak. – Szokásos fekete szövetkabátját és vastag nadrágját viselte.

Struan elolvasta a cikket: csak úgy hemzsegték benne a kirohanások és epés megjegyzések, emellett erőteljes hangon

sürgette, hogy a kereskedők fogjanak össze a parlament befolyásolása és Cunnington lemondása érdekében.

– Érzésem szerint jó néhányan kiütéseket fognak kapni ettől a cikktől – mondta egyetértően Struan.

– Magam is ezt remélem. – Skinner eltartotta törzsétől a karjait, hogy enyhítsen egy kissé a hónalját kínzó égető viszketésen. – Átkozott hőség! Kockára teszi az életét, Tajpan, hogy ilyen lenge öltözékben sétálgat éjszaka.

Struanon csupán egy vékony ing, egy vászonnadrág és könnyű csizma volt. – Magának is ki kellene próbálnia. Nem izzadna annyira, és nem kapna kiütéseket.

– Ne is említse ezt az istenverte kórságot! Ennek semmi köze a hőséghez. Egyszerűen csak a nyár hozza magával. Az ember izzadékonynak született.

– Na, igen... És kíváncsinak. Említ valamit a cikkében egy záradékról, amit Longstaff biggyesztett hozzá a Csing-szoval kötött egyezményhez. Mi ez a záradék?

– Csupán egy apró darabkája azoknak az információmorzsáknak, amiket egy újságíró felcsipeget. – Skinner egy rongydarabba törölte arcát; nyomában tintacsíkok maradtak a bőrén. Leült az egyik zsámolyra, és beszámolt Struannak a magvakról. – Eper, kamélia, rizs, tea meg mindenféle virágok.

Struan egy darabig komoran töprengett. – Hát ez meglehetősen érdekes.

– Tudomásom szerint Longstaff nem kertész. Lehet, hogy Sinclair ötlete volt, ő kedveli az ilyesmit. A húga legalábbis minden bizonnyal. – Skinner a nyomdagépnél dolgozó kulikat figyelte. – Úgy hallom, nagyon beteg a lány.

– Örömmel közölhetem, hogy már gyógyulóban van. Az orvos szerint valami gyomormérgezést kapott.

– Azt mondják, Brock ma délután a zászlóshajón járt.

– Tökéletes az értesülése.

– Már azon gondolkoztam, nem kellene-e előkészítenem egy nekrológot.

– Vannak esetek, amikor nem élvezem a humorát.

Az izzadságcseppek végigcsordogáltak Skinner arcán, s átizzadt ingére csepegték.

– Nem viccnek szántam, Tajpan.

– Nem is vettem annak – vetette oda Struan. – Rossz zsoz nekrológokról beszélni. – Nézte, mint jön ki a sajtó alól a másnapi újság. – Gondolkoztam egy kicsit Whalenen. Longstaff Queen's Townnak nevezte el a régi várost. Most új várost építünk. Talán Whalennek kellene meghagyni a megtiszteltetést, hogy elkeresztelje.

Skinner felkuncogott. – Azt hiszem, ez őt sem hagyná hidegen. Milyen név mellett döntött, Tajpan?

– Victoria.

– Nekem tetszik... Victoria. Longstaff egyetlen csapással el van intézve. Bízsa csak rám, Tajpan. Whalen sose fog rájönni, hogy nem az ő ötlete volt, erről kezeskedem. – Skinner elégedetten megvakarta a hasát. – Mikor lesz enyém az újság?

– Azon a napon, amikor a Korona elismeri Hongkongot, és mindkét kormány elfogadja az egyezményt. – Struan egy iratot nyújtott át Skinnernek. – Itt van írásban minden, rajta van a pecsétem is. Mindez persze csak abban az esetben érvényes, ha akkor még létezik az *Oriental Times*.

– Csak nem kételkedik benne? – kérdezte boldogan Skinner. Világosan látta a jövőt. Tíz év, mondta magában. Aztán gazdag leszek. Hazamegyek, elveszem egy földesúr lányát, vásárolok egy kis birtokot Kentben, aztán indítok egy lapot Londonban. De úgy ám, Morley, öreg cimbora! Hosszú utat tettél meg a slapajkodás, az istenverte árvaház és a mocsokban turkálás óta. Isten verje meg azokat az átkozottakat, akik a világra hoztak, és aztán sorsomra

hagytak! – Köszönöm, Tajpan. Nem fogok szégyent vallani, ettől sose tartson.

– Most jut eszembe: van egy nagy újságom a maga számára. A cinchona-kéreg gyógyítja a boldogság-völgyi lázat.

Skinner egy percig szólni sem tudott. – Uramisten, Tajpan... Ha ez igaz... Ez a halhatatlanságot jelenti! – robbant ki végül. – Azt mondta, az én számomra? Szóval nem mondja el másnak? Ez a világ legnagyobb híre! Persze – tette hozzá ravaszul – az igazi poén az volna, ha megírhatnám, ki az a férfi vagy nő, aki a cinchona révén felgyógyult.

– Írjon, amit akar, de ne keverjen bele se engem, se az enyéimet.

– Senki nem fogja elhinni, amíg nem látja a tulajdon két szemével. Az orvosok pletykának fogják minősíteni.

– Minősítsék. A pácienseik meg fognak halni – mondta halkán Struan. – Én annyira hiszek benne, hogy komoly tőkét fektetek bele. Társultam Cooperrel a cinchona-üzletben. Hat hónap múltán kaphatók lesznek a részvényeink.

– Ezt kinyomtathatom?

Struan kurtán fölnevetett. – Nem mondtam, hogy titok.

Struan már a Queen's Roadon járt, amikor megcsapta az éjszaka hősége. Magasan állt a hold, elhomályosították a felhők, amelyek már csaknem teljesen elborították az égboltot. A holdnak azonban még nem volt udvara.

Struan lekanyarodott az útról, és meg sem állt a hajójavítóig. Ezen a helyen egy hepehupás sikátorba fordult, amely a sziget belseje felé vezetett, majd a keresett házhoz érve fölment a kapuja előtt álló lépcsőkön, és belépett.

– No, nézzék csak! – mondta Mrs. Fortheringill, groteszk mosolyt villantva Struanra műfogaival. A szalonban ült, és éppen

vacsorázott: füstölt hering, barna kenyér és egy kancsó sör állt előtte az asztalon. – Lányok! – kiáltotta, s megrántott egy csengőzsinórt. – Mindig mondom én, hogy egy ilyen forró éjszakán nincs jobb egy kis hancúrozásnál. – Észrevette, hogy Struan csak inget visel. – Látom, nem akarja vétkezéssel vesztegetni az idejét, Tajpan.

– Csak azért jöttem, hogy... A szállóvendégét keresem.

A madám negédesen elmosolyodott. – Az a vén disznó jócskán visszaélt a vendégszeretettel.

Négy lány jött be riszálva. Tollakkal díszített köpenyükön foltok éktelenkedtek, bűzlöttek a parfümtől és az izzadságszagtól. Alig húszévesek voltak – kemények, nyersek, megszokták azt az életet, amit éltek. Megálltak, és vártak, hogy Struan válasszon közülük.

– Nelly a magának való lány, Tajpan – mondta Mrs. Fortheringill.
– Csak tizennyolc éves, masszív combjai vannak, és nagyon eleven.

– Köszönöm, asszonyom. – Nelly pukedlizett, a mozdulat nyomán a kimonó alól kivillantak telt keblei. Kövér, szőke lány volt; a tekintete öreg, hideg. – Akar eljönni velem, Tajpan, szépfiú?

Struan mindegyiknek a kezébe nyomott egy guinea-t, és elküldte őket. – Hol van Mr. Quance?

– Első emelet, balra. A Kék Szoba. – Mrs. Fortheringill a szemüvege fölött szemügyre vette Struant. – Nehéz időket élünk, Tajpan. A barátja, Mr. Quance annyit zabál, mint egy ló, és úgy káromkodik, hogy az már szinte elviselhetetlen. Megbotránkoztatja vele az ifjú hölgyeket. Egyébként pedig már régen túllépte a hitelkeretét.

– Azt mondja meg inkább, honnan szerzi a lányokat. He?

Az öreg nő tekintete megkeményedett. – Ahol van kereslet, mindig kerülnek lányok, hogy kielégítsék. Angliából valók. Némelyik Ausztráliából... Hol innen, hol onnan. Miért érdekli?

– Mennyibe kerül magának egy lány?

– Ez üzleti titok, Tajpan. Magának is megvannak a maga titkai. –

Az asztal felé intett a fejével, és témát váltott: – Nem akar vacsorázni? A heringet otthonról hozatom. Az e heti postahajóval érkezett.

– Köszönöm, de már ettem.

– Ki fogja kifizetni a kedves Mr. Quance számláját?

– Mennyi?

– Nála van a számla. Úgy hallom, Mrs. Quance igencsak dühös rá.

– Akkor majd megkérdezem Aristotle-tól, mennyivel tartozik.

– Magának, Tajpan, itt mindig van hitele.

– Meghalt az a lány, aki Gorthszal volt?

Az öregasszony ismét a bűbájosság szobrává változott. – Tessék? Nem tudom, miről beszél. Az én intézményemben ilyesmi nem fordulhat elő!

Struan már a kezében tartotta a kését: a hegye Mrs. Fortheringill aszott tokáira irányult. – Meghalt?

– Nem... Nem, itt nem... Elvitték. Az isten szerelmére, ne...

– Meghalt vagy sem?

– Úgy hallottam, igen... De nekem semmi közöm hozzá...

– Mennyit fizetett magának Gorth, hogy tartsa a száját?

– Kétszáz guinea-t.

– Mi történt a lánnyal?

– Nem tudom. Ez Gorth lelkén szárad, Isten úgy segítjen! Itt voltak a lány rokonai. Gorth adott nekik egy százast, ők meg beérték ennyivel. Elvitték innen. Különben is csak egy pogány volt.

Struan eltette a kését. – Hajlandó volna ezt bíróság előtt is elismételni?

– Az a disznó meghalt... Szerintem nincs erről mit beszélni. Mit is mondhatnék? Azt se tudom, hogy hívták azt a lányt. Tudomásom szerint holttest sincs. Tudja, hogy van az ilyesmi, Tajpan... De ha

arra gondol, hajlandó vagyok megesküdni a Bibliára Brock előtt.

– Köszönöm, Mrs. Fortheringill.

Struan nekivágott a lépcsőnek, és fölment a Kék Szobába. Valaha fehérre meszelt falai most piszkosszürkék voltak, a fal repedésein át befújt a szél. Az egyik falon egy óriási tükör függött, a nagy, baldachinos ágyat vörös fodros szegélyű függönyök takarták. A falakat és a padlót szinte elborították a festmények, a padlódeszkákon olaj- és vízfestékcseppek éktelenkedtek. A szoba közepén egy festőállvány állt, körülötte szanaszét festékes edények és ecsetek heverték.

Aristotle Quance az ágyban feküdt és hortyogott. A takaró alól csak az orra és a hálósapkája látszott ki.

Struan fölemelt egy törött köcsögöt, és a falhoz vágta. A korsó apró darabkákra tört, Quance azonban csak még mélyebbre fúrta magát takarója alá. Struan fölemelt egy másik köcsögöt – ezúttal egy nagyobb – , és azt is a falhoz vágta.

Quance ülő helyzetbe tápászkodott, és kinyitotta a szemét. – No, nézzék csak, ki van itt! Maga az ördög személyesen, mindenre, ami szent...!

Kiugrott az ágyból, és megölelte Struant. – Tajpan, szeretett patrónusom! Imádom magát! Mikor jött meg?

– Másszon le rólam! – felelte Struan. – Csak ma érkeztem.

– Hallottam, hogy Gorth meghalt.

– Meg.

– Hála legyen érte az Úrnak! Ez a szarevő három nappal ezelőtt idejött, és azt mondta, elvágj a a torkomat, ha bárkinek egy szót is szólok a lányról.

– Mennyit adott magának, hogy ne szóljon?

– Egy huncut pennyt se az a fukar szarevő! Pedig csak egy százast kértem tőle, esküszöm!

– Egyébként hogy s mint?

– Rettentő nyomorultul, kedves barátom, őnagysága még mindig itt ólálkodik. Ó, Uram, védelmezz! Kénytelen vagyok továbbra is itt meghúzni magam. Nem mehetek el innen, nem merek. – Quance visszaszökkent az ágyába, fölkapott egy fütyköst, és háromszor megverte vele a padlót. – Reggelit rendeltem – magyarázta. – Van kedve velem tartani? És most maga mondja el, mi újság!

– Maga este kilenckor szokott reggelizni?

– Jaj, drága barátom...! Ha az ember egy kuplerájban lakik, kénytelen olyan időbeosztásban élni, mint a kurvák. – Röhögésben tört ki, majd a melléhez kapott. – Uramisten, elájulok. Egy emberi roncsot lát maga előtt, Tajpan... a halhatatlan Quance kísértetét.

Struan leült az ágy szélére. – Mrs. Fortheringill beszélt valami számláról. Egy zacskó aranyat adtam magának, a mindenségit!

– Számláról? – Quance bekotort a párnája alá; egy félig elfogyasztott szendvics, két könyv, néhány ecset és több női alsónemű után előkerült a számla is. Lihegve nyomta Struan kezébe. – Nézze meg, miket számlázott magának ez a vén uzorás!

– Azt akarta mondani, hogy *magának*, ugye? – Struan egy pillantást vetett a végösszegre. – Magasságos mindenható! – A számla négyszáztizenhat fontot, négy shillinget és négy és fél pennyt tett ki. Napi hét shillinget és hat pennyt számítottak föl a kosztért és kvartélyért. Százhet fontot festékekért, ecsetekért, vásznakért. Az eddigiek és a végösszeg közötti különbséget egy „különféle” című tétellel egyenlítették ki. – Ez meg mi az ördög?

Quance összecücsörítette az ajkait. – Ezt kérdeztem magam is a vén boszorkánytól.

Struan az ajtóhoz ment, és leordított: – Mrs. Fortheringill!

– Parancsol, Tajpan? – kérdezte negédesen az öregasszony a lépcső aljáról.

– Igen. Volna szíves feljönni?

– Parancsoljon, Tajpan – mondta még negédesebben a madám, miközben belépett a szobába.

– Mi az ördög ez itt? – bökött dühösen az ujjával Struan a számlára. – „Különféle” háromszáztizenkét fontért!...

– Vagy úgy – felelte idegesen Mrs. Fortheringill. – Különféle szolgáltatásaink.

– He?

– Mr. Quance kedveli a társaságot, a nap bármely órájáról legyen is szó. Ez az összeg azt jelzi, mennyit vett igénybe szolgáltatásainkból, mióta ön a gondjainkra bízta. – Megvetően horkantott. – Mi itt rendesen vezetjük a könyvelést, percnyi pontossággal.

– Hazugság! – bódult Quance. – Meghamisította a könyveket, Tajpan! Ez zsarolás!

– Zsarolás? – visította Mrs. Fortheringill. – Maga... maga... Én meg a lányaim megmentjük attól, ami még a halálnál is rosszabb, hogy megint papucs alá hajtsák, és akkor...

– No de háromszáz-valahány fontért? – szólt közbe Struan.

– Az én könyvelésem pennyre pontos, istenemre! Mr. Quance festeni ugyanúgy szereti a lányokat, mint... Különben is nekem van a legjobb könyvelőm Ázsiában!

– Ez akkor is lehetetlen – makacskodott Struan.

Quance fölállt az ágyban, egyik kezét a szívére tette, a másikkal Mrs. Fortheringillre mutatott. – Az egész számlát, úgy, ahogy van, visszautasítom az ön nevében, Tajpan! – Úgy fölfújta magát, akár egy pulykakakas. – Ez uzsora!

– Na, ne mondja! Hát akkor a képébe mondom, maga szemforgató disznó: takarodjon innen! És még ma éjjel üzenek a feleségének! – Az apró termetű nő sarkon perdült, és elvisította magát: – Lááányok!

– Ugyan már, Mrs. Fortheringill, nem kell mindjárt olyan

idegesnek lenni – mondta óvatosan Quance.

Futva érkeztek a lányok. Nyolcan.

– Ezeket szedjétek össze, és rámoljátok be az én szobámba! – adta ki a parancsot Mrs. Fortheringill a festékekre, ecsetekre és képekre mutatva. – Nincs több hitel! Ezeket pedig lefoglalom mindaddig, amíg a számlát az utolsó pennyig ki nem fizetik! – Kiviharzott.

Quance kimászott az ágyból, csak úgy lobogott a hálóinge. – Hölgyeim! Ne nyúljanak semmihez, azt a mindenségit!

– Ugyan már, legyen jó fiú – szólt rá higgadtan Nelly. – Ha a madám egyszer azt mondja, hogy ezeket ki kell vinni, akkor ezeket akkor is ki kell vinni, ha maga az úristen áll az utunkba!

– De úgy ám, szépfiúkám – mondta egy másik. – Nelly jól beszél.

– Egy pillanatra, hölgyeim – szólt Struan. – Mr. Quance kapott egy számlát, ez az egész probléma forrása. Miss Nelly... hm... Töltött ön bizonyos időt Mr. Quance-szel?

Nelly Struanra meredt. – Még hogy töltöttem-e, Tajpan? Egész *korszakokat* töltöttem vele.

– Képzeld csak, Tajpan – mondta vihogva az egyik társnője –, előfordul, hogy egyszerre ketten kellünk neki. Beleváló fiú!

– Csak azért, hogy lefessek őket! – ordított közbe Quance.

– Ugyan már, Mr. Quance – szólt rá Nelly. – Magunk között vagyunk...

– Az igaz, hogy néha lefest egyikünket-másikunkat – mondta ráhagyólag egy másik lány.

– És mikor? – kérdezte egy harmadik. – Engem sose festett le.

– Aljas hazugság! – tiltakozott Quance. Meglátta Struan arckifejezését: felnyűszített, és leroskadt az ágyra. – Ugyan már, Tajpan – esedezett. – Nem kell elsietni a dolgot... Mit tehet az ember, ha egyszer ilyen... népszerű?

– Ha azt hiszi, hogy fizetem a cicerét is, akkor magának elment az

esze, Aristotle! – mondta Struan.

– Mi az a cicere? – kérdezte sértődötten Nelly. – Mi úri házból való úrinők vagyunk, nem szeretjük az ilyen disznó szavakat!

– A cicere latinul időt jelent, Miss Nelly – magyarázta rekedtes hangon Quance.

– Vagy úgy... – mondta a prostituált. – Bocsásson meg, Tajpan – pukedlizett.

Quance a szívét markolászta, és szemét forgatta. – Tajpan, ha most cserbenhagy, nekem végem. Az adósok börtönébe zárnak! – Kikászálódott az ágyból, és letérdelt Struan elé. – Ne hagyjon pácban egy régi barátot!

– Kifizetem a számláját, de zálogul lefoglalom az összes festményét. De ez az utolsó alkalom. Megértette, Aristotle? Egy pennyt se kap többet!

– Az Isten áldja meg, Tajpan. Maga egy herceg.

– Herceg bizony – mondta Nelly, odariszálva Struanhoz. – Kifizeti a madám számláját, a többi pedig a cég költségére megy. Jöjjön, szép hercegem!

– Na és velem mi lesz? – kérdezte egy társnője. – Nelly persze több csalafintaságot ismer.

Valamennyi lány rábólintott, és várta, hogy Struan válasszon közülük.

– Én azt ajánlanám... – kezdte Quance, de Struan tekintetét látva félbehagyta a mondatot. – Valahányszor így néz rám, Tajpan, úgy érzem, nyomban szörnyethalok. Kétségbeesem. Elveszettnek érzem magam... Cserbenhagyottnak.

Struan bosszúsága ellenére is fölnevetett. – Az ördög vinné el magát, Aristotle! – mondta, és elindult az ajtó felé, de egy hirtelen támadt gondolat hatására megtorpant. – Miért nevezik ezt a szobát Kék Szobának?

Nelly lehajolt, és egy éjjeliedényt húzott elő az ágy alól. Kék volt. –

A madám új divatot vezetett be, Tajpan. Minden szobának más színe van. Az enyém zöld.

– Az enyém pedig egy aranyszínű, repedt ócskaság – mondta indignálódva egy másik lány. – Egyáltalán nem úrinőhöz illő!

Struan hitetlenkedve megcsóválta a fejét, és kiment.

– Végre magunk között vagyunk, hölgyeim – mondta Quance örömtől vibráló suttogással, amelynek hallatán a lányok izgatott sustorgásba kezdtek. – Most, hogy tiszta a terep, azt javaslom, reggeli után tartsunk egy kis ünnepséget.

– Jaj, de jó! – mondták a lányok, és az ágy köré gyűltek.

Éjfélre járt. A lorha Aberdeen felé fordította orrát, Struan pedig, nyomában Fonggal, belegázolt a sekély, part menti vízbe. Korábban már titokban elhelyezte embereit a kút környékén. Kigázolt a partra, s elindult az útelágazásnál lévő kút felé. Fong egy lámpát tartott a kezében, és nagyon ideges volt.

A holdat eltakarták az alacsonyan úszó felhők, de sugárzása átderengett rajtuk. A levegő az apály bűzétől volt terhes, a keskeny öbölben horgonyzó szampanok úgy hatottak, mint megannyi téli álomba dermedt rovar. Csupán Fong lámpásának fénye hasított a sötétségbe. Az örökké turkáló kutyák neszezésén kívül nem hallatszott más hang.

A falu ugyanilyen baljóslatúnak sejtett.

Struan kilépett az útelágazásra, s fürkész tekintettel kutatta az éjszakát. Érezte, hogy a szampanokról sok-sok szempár figyel.

Meglazította övében a pisztolyait, s óvatosan kilépett a lámpás fényköréből, amit Fong a kút kávájára helyezett.

Egyre mélyült a csend. Fong egyszer csak felhorkantott, és remegő kézzel rámutatott valamire. Közvetlenül az útkereszteződésnél, az egyik ösvény közepén egy zsák hevert. Olyan volt, mint egy rizseszsák. Struan megmarkolta pisztolyát, és intett Fongnak, hogy menjen előre; nem bízott benne. Fong halálra váltan elindult a zsák felé.

Amikor odaértek a zsákhoz, Struan egy tört nyújtott oda – nyéllal előre – Fongnak. – Nyisd ki.

Fong letérdelt, és fölhasította a kenderszövetet. Rémulten fölnyüsztett, és elhátrált.

Scragger volt a zsákban. Nem volt se keze, se lába, se szeme, se nyelve; végtagjainak helyét kátránnyal égették ki.

– Szerencsés jó estét, cimbora! – Vu Kok rosszindulatú röhögése

hátborzongatóan hasított bele az éjszakába. Struan talpra ugrott.

A nevetés mintha a szampanok felől hallatszott volna.

– Mit akarsz, te ördögfattyá? – kiáltott vissza Struan. Torokhangú kínai szóáradat volt rá a válasz. Fong elfehéredett. Elszorult torokkal kiáltott vissza valamit.

– Mit mondott?

– Vu Kok mondja... én megy oda.

– Maradsz, ahol vagy – mondta Struan. – Mit akarsz, Vu Kok? – kiáltott a szampanok felé.

– Téged és élve! Kemojért, a mindenségit! Te meg a mocskos kalózaid voltak!

A szampanokról most árnyalakok tódultak elő, lándzsákkal, tengerészkardokkal a kezükben vágta neki a dombnak. Struan kivárta, amíg tisztán látja a legelöl rohanó kalózt, aztán lelőtte. Nyomban ezután fölropogtak Struan lesben álló embereinek muskétái. Jajveszékelés tört ki; az első hullám – vagy húsz-harminc kalóz – megsemmisült.

Most útonállók újabb csapata tűnt fel rohanva az ösvényen. A muskéták ismét szétszórták őket, de négyőjük eljutott a kútig. Struan és Fong levágott egyet-egyet, a másik kettőt muskétagolyók intézték el.

Ismét csend támadt.

– Hogy a ragya cifrázna ki, cimbora!

– Téged is, Vu Kok! – ordította vissza Struan.

– A flottám lesöpri a tenger színéről az oroszlánt és a sárkányt!

– Gyere elő a patkánylyukadból, állj ki velem szemtől szembe, és megöllek, te kapcarongy!

– Ha elkaplak, cimbora, csúnya halálod lesz. Minden héten levágjuk az egyik kezedet vagy lábadat. Az a söpredék öt vagy hat hétig élt, de te egy évig fogsz haldokolni, erre szavamat adom! Egy

év múlva úgyis találkozunk, ha nem előbb! – Ismét fölhangzott az ördögi kacagás, majd megint csend lett. Struan kísértést érzett, hogy tüzet nyisson a szampanokra, de tudta, hogy férfiak, nők és gyerekek százai vannak a fedélzetükön.

Lenézett a félig nyitott zsákra. – Vedd föl, Fong – mondta, majd odakiáltott a közelben lapuló embereinek. – Vissza a lorhára, fiaim!

Fedezte Fongot, miközben visszavonultak. Amikor már messze kint jártak a tengeren, láncot tekert a zsák köré, imádkozott, és a vízbe dobta. Nézte, hogyan tűnik el a tenger apró tajtékgyűrűjében.

Szerette volna elmondani Scraggernek, hogyan búcsúzott el a fiaitól.

Elvitte Vampoára és a kapitány gondjaira bízta őket. Egy levelet is küldött velük a Nemes Ház londoni ügynökeinek – őket tette felelőssé a fiúkért és iskoláztatásukért.

– Hát akkor sok szerencsét, fiúk! Ha hazamegyek, meglátogatlak benneteket.

– Beszélhetnék önnel négyszemközt, nagyméltóságú uram? – kérdezte akkor Fred, megpróbálva visszatartani könnyeit.

– Igen, fiam. Gyere. – Struan levezette a kajütjébe. Bert, az eurázsiai gyerek nyugtalan volt, amiért egyedül maradt; Vu Pak fogta a kezét.

– Hát akkor halljuk, Fred – mondta Struan, amint kettesben maradtak.

– A papám azt mondta, hogy rendes neveket kapunk, még mielőtt hazai vizekre érnének, nagyméltóságú uram.

– Igen, fiam. Ott áll a papírjaitokon. Tegnap éjjel megmondtam neked. Nem emlékszel?

– Bocsánatát kérem, nagyméltóságú uram, de nem. Elfelejtettem. Megmondaná megint, ha kérem?

– Frederic MacStruan a neved – mondta Struan. Megkedvelte a fiút, és úgy találta, klánjának neve neki is jó lesz. – Bert pedig Bert

Csen.

– Ja, igen – mondta a kisfiú. – Igen, most már emlékszem. De miért nem egyforma a nevünk? Bert a testvérem.

– Azért, mert a mamátok nem ugyanaz – felelte Struan, és beleborzolt a fiú hajába. Megint eszébe jutott az az örületes fájdalom, amit fiai elvesztésekor érzett. – Ez az oka.

– Igen, de mi testvérek vagyunk, nagyméltóságú uram – buggyantak elő a könnyek Fred szeméből. – Bocsánatát kérem, de nem lehetne ugyanaz a nevünk? A Csen nagyon szép név. A Frederic Csen is szép név, Tajpan.

Így aztán Struan megváltoztatta a nevet az iratokon. A kapitány írta alá tanúként. – Tessék, fiam! Most már mindketten MacStruanok vagytok. Albert és Frederic MacStruan.

Fölmentek a fedélzetre. Mindkét fiú sírt örömeiben, Struan pedig magához ölelte őket.

Struan lement a kajütjébe, és megpróbált aludni. De nem jött álom a szemére. Felkavarodott a gyomra, ha Scragger halálára gondolt. Tudta, hogy ez a kivégzési mód a kedvence Vu Fang-csojnak, Vu Kok apjának, a kis Vu Pak nagyapjának. Az áldozat három napot kap rá, hogy megválaszthassa, melyik tagjától fosszák meg először. A harmadik nap éjszakáján odaküldik hozzá az egyik barátját azzal, hogy mondja meg neki: útban van már a segítség, így aztán az áldozat kiválasztja azt a végtagját, amiről úgy gondolja, leginkább nélkülözni tudja, míg megérkezik a segítség. Miután kátránnyal kauterizálják a sebét, felszólítják, hogy nevezze meg egy másik végtagját. Aztán megint megsúgják neki, hogy jön a segítség, de persze nem jön. Két amputálást csak a legerősebb emberek éltek túl.

Struan felkelt fekhelyéről, és fölment a fedélzetre. Volt egy kis hullámverés, a felhőtakaró vastagabb lett, a holdfény már nem

szüremlett át rajta. A tenger magasnak, de nyugodtnak látszott.

– Esőt kapunk holnap, Mr. Struan – szólt Cudahy.

– Igen – felelte Struan. Kelet felé nézett, ahonnan a szél fúj. Érezte, hogy a tenger figyel.

– Legmagasztosabb úrnő – mondta Ah Szam, és gyengéden megérintette Mejmejt, hogy fölébressze. – Atyánk csónakja közeledik.

– Lim Din előkészítette a fürdőjét?

– Igen, anyám. Fölment, hogy fogadja atyánkat.

– Lefekhetsz, Ah Szam.

– Fölébresszem Második Anyámat? – Jin-hszi összegömbölyödve aludt egy ágyban a kajüt másik oldalán.

– Ne. Feküdj le. De előbb fésüld ki és keféld le a hajamat, és szólj Lim Dinnek, legyen készen reggeli, hátha apánk enni akar.

Mejmej egy pillanatra visszadőlt, eszébe jutott, mit mondott neki Gordon Csen. Az a mocskos teknősbéka-potyadék gyilkos...! Nem átvallja azzal vádolni a fiamat; hogy köze van valami titkos társasághoz! Pedig több mint elegendőt kapott azért, hogy tartsa a száját, és némán haljon meg. Micsoda badarság!

Óvatosan kilépett az ágyból. Az első néhány pillanatban gyengének, bizonytalannak érezte a lábait. Aztán megszűnt a remegés, s megállt egyenesen.

– Ó – mondta hangosan –, így már jobb. – Odament a tükörhöz, és kritikus szemmel vizsgálta magát. – Öregnek látszol – mondta a tükörképének.

– Egyáltalán nem látszol öregnek, és nem szabad fölkelned – mondta ágyán felülve Jin-hszi. – Hadd keféljem le a hajadat. Atyánk visszajött már? Úgy örülök, hogy jobban érzed magad. Csakugyan nagyon jó színben vagy.

– Köszönöm, húgom. Atyánk csónakja még csak közeledik. –
Mejmej megengedte Jin-hszinek, hogy megfésülje és befonja a haját.
– Köszönöm, kedvesem.

Beillatosította magát, s felfrissülve feküdt vissza az ágyba. Kinyílt az ajtó, Struan óvakodott be lábujjhegyen. – Hát te ébren vagy? – kérdezte.

– Akartam megvárni, hogy visszajössz biztonságban. Fürdőd készen van. Reggelid is. Nagyon boldog vagyok, hogy jöttél vissza épen és egészségesen.

– Azt hiszem, most ledőlök egy-két órára. Feküdj vissza, és aludj szépen, kicsim, aztán majd ha fölkeltem, együtt reggelizünk. Megmondtam Lim Dinnek, hogy csak akkor ébresszen föl, ha valami sürgős dolog adódik.

Futólag megcsókolta Mejmejt – egy kicsit zavarta Jin-hszi jelenléte. Mejmej észrevette, és elmosolyodott magában. Milyen különösek is ezek a barbárok...

Struan odabiccentett Jin-hszinek, és kiment.

– Figyelj rám, kedves húgom – mondta Mejmej, amikor már biztos volt benne, hogy Struan hallótávolságon kívül jár. – Fürödj meg illatos vízben, aztán, amikor atyánk már mélyen alszik, bújj be az ágyába, és hálj vele.

– De legmagasztosabb úrnő, én biztos vagyok benne, hogy atyánk a leghalványabb jelét se adta, hogy velem akar hálni. Nagyon figyeltem őt. Ha hivatlanul odamegyek hozzá... lehet, hogy nagyon megdühödik és elzavar, én pedig rengeteg arcot veszíték előtte és előtted.

– Értsd meg végre, Jin-hszi, hogy a barbárok egészen mások, mint mi vagyunk. Nekik fogalmuk sincs a mi arcunkról. Tedd, amit mondtam, Atyánk most megfürdik és lefekszik. Várj egy órát, aztán menj be hozzá. Ha felébred és elküld, mondd meg neki – Mejmej angolra váltott –: „Legmagasztosabb úrnő küldött.”

Jin-hszi elismételte az angol szavakat, és a fejébe véste őket.

– Ha ez sem segít, akkor gyere vissza hozzám – folytatta Mejmej.
– Nem fogsz arcot veszíteni, megígérem. Ne félj. Én nagyon jól ismerem atyánkat, és tudom, mi a véleménye az arcról. Azt nyilván nem hagyhatjuk, hogy azokat a mocskos szajhaházakat látogassa. Képzeld el, tegnap, miután megérkezett, egyenesen oda ment!

– Nem! – sikoltotta Jin-hszi. – Rettenetesen sok arcot veszítettünk. Jaj nekem... Atyánk biztosan undorodik tőlem... Talán jobban tennéd, ha eladnál egy sírásónak.

– Hah! – mondta Mejmej. – Ne félj, megkapná tőlem a magáét, ha jól érezném magam. Ne aggódj, Jin-hszi. Még csak nem is látott téged eddig. Fogd már föl végre: atyánk barbár. Undorító dolog szajhaházba járni, amikor itt vagy te, ráadásul Ah Szam is.

– Tökéletesen egyetérték veled, anyám! Jaj, micsoda rossz ember!

– Minden férfi rossz ember, kedvesem. Abban bízom, atyánk annyira fáradt, hogy mégsem fog elküldeni téged. Te csak bújj be az ágyába. Ha apánkról van szó, elő kell készíteni a dolgokat. Nem fiatal ember már, de szerelmi ügyekben még mindig nagyon tartózkodó.

– Tudja atyánk, hogy én már nem vagyok szűz? – kérdezte Jin-hszi, miközben Mejmej homlokát simogatta.

– Atyánk sokkal fiatalabb annál, mint hogy szüzekre legyen szüksége ahhoz, hogy fölizgassák, kedves húgom. És sokkal idősebb annál, mint hogy kedve legyen megint szüzeket taníttatni a szerelem fortélyaira. Te csak mondd meg neki, hogy a legmagasztosabb úrnő küldött.

Jin-hszi megint elismételte az angol szavakat.

– Nagyon csinos vagy, húgom. Most eredj. Várj egy órát, aztán menj be hozzá. – Mejmej lehunyta a szemét, és elégedetten befészkelte magát az ágyba.

Jin-hszi lenézett Struanra, aki egyik karját lazán a párnára fektetve, mélyen aludt. Kajütjének függönyei szorosan össze voltak húzva, hogy ne hatolhasson be a reggel világossága. Tökéletes csend volt.

Jin-hszi levette hálóruháját, s óvatosan besiklott a takaró alá Struan mellé.

Az ágy melegsége fölizgatta.

Lélegzet-visszafojtva várakozott, Struan azonban nem ébredt föl. Jin-hszi közelebb csusszant hozzá, kezét finoman a karjára tette, és várt. Struan még mindig nem ébredt föl. Jin-hszi még közelebb húzódott hozzá, karját keresztbe fektette a férfi mellén. És várt.

Álmai ködén át Struan érzékelte, hogy Mejmej ott fekszik mellette. Érezte parfümjét és közelségét, örült, hogy a láz már régen elmúlt, s az asszony megint jól érzi magát. Álmában ott feküdtek egymás mellett a napon. Megkérdezte Mejmejtől, mit szeretne kapni születésnapjára, de az asszony csak nevetett, és közelebb húzódott hozzá. A nap sötét volt, furcsa, valószínűtlen, de szép. Egészen összesimultak, hallgatta Mejmej csacsogását, aztán együtt úsztak a tengerben, amit Struan különösnek talált, mert tudta, hogy Mejmej nem tud úszni, és azon törte a fejét, hogy vajon hol tanulhatott meg. Aztán meztelenül feküdtek a parton, egymás oldalán, egész testükkel egymáshoz simulva. Később Mejmej borzongani kezdett, és Struan megijedt, hátha megint elkapta a lázat; ott volt egy szerzetes is vérfoltos ruhában, kezében egy csészével; Mejmej ivott belőle, és elmúlt tőle a láza, aztán sötét lett. Az eget felhők bontották és sötét volt, pedig világosnak kellett volna lenni, Fong odakiáltott neki a hullámok közül: „Tájfun!”, ők pedig elfutottak a felhők elől, aztán már ágyban voltak, egymás mellett, biztonságban.

Struan összerezzen álmban, félig-meddig fölébredt, érezte a testéhez simuló meleg, puha testet; végigsimított rajta, tenyerébe fogta a lány mellét, s érezte, hogy mindkettejükön borzongás fut végig.

Struan az ébrenlét határán feküdt a kajüt derengő fényében. Érezte tenyerében a lány rugalmas mellét s megmerevedett mellbimbóját.

Kinyitotta a szemét.

Jin-hszi félénken elmosolyodott.

Struan felkönyökölt. – A mindenségit! Mi az ördögöt keresel te itt?

Jin-hszi értetlenül pislogott rá. – Legma... gasztos úrnő... küld.

– He? – próbálta kiúzni fejéből az álom bódulatát Struan.

– Lég... magasztos úrnő... küld, Tajpan.

– Eh? Mejmej? Megbolondult az a nő? – Az ajtóra mutatott. – Kifelé!

Jin-hszi megrázta a fejét. – Lég... magasztos úrnő... küld.

– Az se érdekelne, ha maga a királynő küldött volna! Kifelé!

Jin-hszi fölhúzta az orrát. – Legmagasztos úrnő küld! – mondta, fejét határozottan a párnára fektetve, és ragyogó szemeket meresztve Struanra.

Struan nevetni kezdett.

Jin-hszi elképedt. Ó, istenek, a legmagasztosabb úrnőnek igaza volt! Megdöbentőek ezek a barbárok. De én akkor se mozdulok innen! Hogy merészelsz te szajhaházba járni, és így megszegyeníteni engem a tajtaj előtt? Na nem, Tajpan! Nem megyek! Hát mi vagyok én? Valami ócska cafat? Vedd tudomásul, hogy szép vagyok, hogy én vagyok a házadban a második nővér és a második hölgy!

– Mindenre, ami szent – szólt Struan, miközben közelebb vonta magához Jin-hszit. – Akkor is elveszem Mejmejt, ha ez lesz a legutolsó tettem életemben! A mennykő az emberek véleményébe!

Visszadólt, és azon tűnődött, mit csinálna ő és Mejmej otthon, Londonban. Mejmej lenne a társaság kedvence... amíg nem jutna eszébe európai ruhát ölteni. Mi ketten alapjaiban ráznánk meg

Anglia társadalmát. Haza kell sietnem. Talán magam tehetem tönkre a külügyminisztert! Vagy leállítom Whalent. Hát igen... Hongkong kulcsa most Londonban van. Gyerünk hát haza – és minél előbb, annál jobb.

Oldalra fordította a fejét, és Jin-hszire nézett: valójában most látta először. Nagyon kíváncsi volt. A parfümje ugyanolyan tökéletes, mint a bőre.

– Nagy kísértésbe hozol, lányom – mondta. Jin-hszi közelebb simult hozzá.

A *White Witch* alig néhány perccel déli tizenkettő előtt vonszolta be magát az öbölbe. Az előárboca hiányzott, a fedélzetén halomban heverték a törött keresztrudak és a szakadt kötelek.

Amint a horgonyzóhelye felé fordult, Brock csónakja simult az oldalához.

– Istenemre, ezért valaki megfizet! – bődült el Brock a fedélzetre lépve. A keresztrudakon lógó, ronggyá foszlott vásznak láttán azonnal tudta, hogy a hajó túl sok vitorlával közlekedett. – Mi történt?

– Jó napot, uram – mondta Michaelmas. Ő volt az első tiszt: kemény, himlőhelyes arcú férfi. – Én vettem át Mr. Gorth helyét. Úgy gondoltam, így lesz a legjobb, amíg nem tudom, mi az ön szándéka. – Egy korbácsot szorongatott hatalmas öklében. – Kétóránnyira Macautól szélviharba kerültünk. Istenverte erős volt, kis híja, hogy föl nem fordította a hajót. Letörte az előárbocot, és vagy ötvenmérföldnyire elsodort az útirányunktól.

Brock megrázta öklét a férfi orra előtt. – Nem volt annyi eszed, hogy észrevedd: szélvihar jön? Nem volt annyi sütnivalód, hogy tudd: ebben az évszakban kurtított vásznakkal kell hajózni?

– De igen, Mr. Brock – felelte félelem nélkül Michaelmas. – De nagyon váratlanul jött. Engem ne okoljon a szélviharért, azt a mindenségit!

Brock ökölcsapása a hullámvédhez vágta: öntudatlanul rogyott a fedélzetre.

– Pennyworth! – ordított rá Brock a másodtisztre, egy keménykötésű, tagbaszakadt fiatalemberre. – További parancsig maga akapitány! Vesse ki a viharhorgonyokat. Rossz idő elébe nézünk. – Ekkor észrevette a tatfedélzeten álló Culumot. Utat tört magának a szakadt kötelek között, fölment a kormányálláshoz

vezető rövid lépcsőn; a tengerészek elhúzódtak előle. Odatornyosult Culum elé.

– Jó napot, Mr. Brock. Azt szeretném...

– Hol a lányom?

– Odalent, uram. Nem Mr. Michaelmas hibája volt. Azt szeretném mondani, hogy...

– Fogd be a pofád! – förmedt rá Brock, és megvetően hátat fordított neki. Culum vére fölforrt a sértéstől; Brock sose fordítana hátat a Tajpannak.

– Senki sem szállhat partra! – kiáltotta Brock. – Takarítsák el innen ezt a szemetet tüstént, Pennyworth, vagy magát is kirúgom, mint ezt a disznó Michaelmast! Tüntessék él a hajómról! – Culum felé pördült. – Teveled mindjárt számolok, várj csak!

– Most szeretnék beszélni.

– Még egy szó, és beletaposlak a fedélzetbe.

Culum követte Brockot a fedélközbe, és közben nagyon szerette volna, ha ott van a Tajpan. Uramisten, hogyan bírhatnék el én Brockkal? Miért is kellett belefutnunk abba az istenverte szélviharba?

Tess a kajüt ajtajában állt. Félénken elmosolyodott, pukedlizett, Brock azonban félrelökte, benyitott a nagykajütbe, és bevágta maga után az ajtót.

– Uram Istenem, segíts meg minket! – sírta el magát Tess.

– Ne aggódj, drágám – mondta neki Culum. – Nem lesz semmi baj. – Megpróbált nyugodt hangon beszélni, és rettenetesen szerette volna, ha van egy pisztolya. Odament egy állványhoz, leemelt egy kötélfeszítő vasat, és intett Tessnek, hogy menjen be a kajütjébe. – Ne aggódj. Apád szent esküt tett. Megígérte.

– Meneküljünk innen, amíg még lehet – könyörgött Tess.

– Most nem futhatunk el, drágám – felelte Culum. – Ne aggódj.

Jobb ezt most rögtön tisztázni. Muszáj.

– Szóval hagytad, hogy Tess megszökjön, és hogy az a disznó lyukat beszéljen a hasadba, he? – mondta Brock.

– Igen – felelte Liza, megpróbálva úrrá lenni halálos rémületén. – Nagyon vigyáztam rá, de ezt sose hittem volna. Mégis megtették. Én vagyok a hibás. De most már házasok, Tyler, és nem ildomos dolog, hogy...

– Ezt majd én döntöm el, azt a keserves mindenségit! Mi történt Gorthszal?

Liza elmondott mindent, amit csak tudott. – Gorth hívta ki Dirk Struant – mondta. Nagyon félt; nemcsak önmagát féltette, hanem Tesst, Culumot és az emberét is. Ha Tyler ilyen állapotban nekimegy annak az ördögnek, az a végét jelenti. – Gorth volt a hibás, Tyler. Mindennek elmondta a Tajpant. Korbáccsal is megütötte. Tanúk előtt... Én mondtam Gorthnak, hogy várjon még... hogy előbb jöjjön ide, és beszéljen veled... de erre megütött és elrohant.

– Micsoda?

Liza elhúzta a haját a bal füle mögül: duzzadt és kék volt a bőre, az ütés nyomának közepén alvadt vér látszott. – Még mindig rettenetesen fáj. – Kigombolta a blúzát. Rettenetes ütésnyomok borították a mellét. – Ezt tette velem. A te fiad. Igazi ördög volt, és ezt te is tudod.

– Az istenért, Liza... Ha ezt tudom... Jobb is neki, hogy meghalt. De nem ilyen halált érdemelt... orgyilkosok kezétől, becstelenül – mondta Brock rettenetesen eltorzult arccal. Töltött magának egy korsóval a sörshordóból – Liza hálát adott az Úrnak, hogy nem felejtett el egy friss hordót odakészíteni.

– Az orvos szerint biztos hogy bujakóros? Mármint az a kurvapecér.

– Nincs bujakórsága, és nem kurvapecér. A vejed!

– Tudom! Az isten verje meg!

– Bocsáss meg nekik, Tyler! Könyörgök! Culum rendes fiú, rettenetesen szereti Tesst, és Tess is nagyon boldog vele...

– Tartsd a szád! – Brock fölhajtotta a sört, és lecsapta a korsót. – Ezt az egészet Dirk tervelte ki. Mindig is tudtam. Azért tette, hogy felingereljen! Először elpusztítja a legidősebb fiamat... aztán megfoszt attól az örömtől, hogy rendesen férjhez adjam a lányomat. Az isten verjen meg, Struan! Még ezt is elvetted tőlem! – A falhoz vágta a korsót. – Még ma eltemetjük Gortht. A tengerbe.

– Tyler, szerelmem – kezdte Liza, s megérintette Brock karját. – Tyler, kedvesem, még valamit el kell mondanom. Muszáj. Neked is van miért bocsánatot kérni... Valamiről elfeledkeztél. Nagrekről.

– He?

– Gorth elmondta nekem, mit műveltetek Nagrekkel. Ez rettenetes... bár rászolgált. Mert lefektette Tesst. Megtette. De úgy látszik, Culum nem vette észre, így hát a lányod megmenekült a rettenetes sorstól.

Brock szeme körül az izmok hevesen rángani kezdtek. – Miket beszélsz?

– Az igazat, Tyler – felelte Liza, majd kirobbant belőle a fájdalom. – Legalább adj nekik egy lehetőséget, Tyler! Megesküdtél Isten előtt. És az Úr megsegített minket Tess dolgában. Bocsáss meg nekik! – Karjaiba temette az arcát, és görcsös zokogásban tört ki.

Brock kinyitotta a száját, de nem jött ki hang belőle. Föltápáskodott, átment a szemben lévő kajütbe, és máris ottállt Culum és Tess előtt.

Látta Tess szemében a rettegést. Ez fájt neki, de még kegyetlenebbé tette. – Elleneszegültél az akaratomnak. Három hónap, azt mondtam. Te viszont...

– Jaj, apám, én... Jaj, apám...

– Mr. Brock! Nem gon...

– Fogd be a pofád! Egyet se félj, mindjárt kibökheted a mondókádat! Szóval, lányom, úgy döntöttél, hogy megszöksz, mint valami ócska cafat. Rendben van. Menj, búcsúzz el anyádtól. Aztán tűnj el innen az embereddel, ne lássalak többé!

– Kérlek, hallgass meg, apám!

– Lódulj! Most vele akarok beszélni! – mutatott Culumra Brock.

– Nem megyek! – sikoltotta hisztérikusan Tess, és fölkapta a kötélfeszítő vasat. – Ne merészelj hozzányúlni, mert megöllek!

Brock, mielőtt még a lány mozdulni tudott volna, kikapta a kezéből a vasat. – Tűnj el a hajóról! – Brock úgy látta önmagát, mint valami lidércnyomásban: szeretett volna megbocsátani, szerette volna maga körül érezni Tess karjait, de lelkének rosszabbik fele nem engedte. – Kifelé, az istenedet!

– Menj csak, kedvesem – mondta Culum. – Menj, és csomagolj össze.

Tess kihátrált a kajütből, és elrohant. Brock berúgta az ajtót. – Megesküdtem, hogy a pártotokat fogom. De csak abban az esetben, ha rendes esküvő lesz.

– Hallgasson meg, Mr. Brock...

– Te hallgatsz meg engem, vagy eltaposlak, mint egy poloskát! – Brock szája szögletéből egy kis nyálpatak indult el lefelé. – Megmondtam neked becsületesen, mint férfi a férfinak, hogy három hónapig várjatok. Igent mondtál rá. De megszegted a szavadat. Én becsületes választ kértem tőled, emlékszel?

Culum nem válaszolt. Erőért imádkozott; tudta, hogy vereséget szenvedett. De megpróbálom, gondolta. Istenemre, megpróbálom!

– Így volt vagy sem?

– Így.

– Én pedig úgy gondolom, hogy fel vagyok oldozva az esküm alól.

– Beszélhetek már?

– Még nem végeztem. Megszegted ugyan a szavadat, de házások vagytok. Hajlandó vagy válaszolni egy kérdésemre? Eskü alatt?

– Természetesen. – Culum el akarta mondani a bujakórral és a nyilvánosházzal kapcsolatos históriát, és hogy miért volt ez az egész.

– Megesküszöl rá?

– Meg. Nincs semmi titkolnivalóm, és...

Brock nem hagyta neki végigmondani. – Az apád tervelte ki ezt az egészet? Ő ültette a füledbe a bolhát ezzel a szöktetéssel? Tudván, hogy ezzel az őrületbe kergeti Gortht? Tudván, hogy ezzel annyira megőrjíti Gortht, hogy az nyilvánosan megsértse? Hogy aztán szabályos körülmények között vívhasson meg vele? Nem kell válaszolnod. Oda van írva a képedre.

– Igen, de... meg kell hallgatnia.

– Nem fogok az utadba állni. Azt viszont megmondom a szemedbe, hogy az apád nem fog megállni előttem. Se a Nemes Ház. Nem nyugszom, míg tönkre nem teszem. Neked már csak egyetlen menedéked maradt: a Brock és Fiai. De úgy ám, Culum, fia annak az átkozott Struannak! Addig a napig pedig az én szememben halott vagy. Te is meg Tess is.

Fölrántotta az ajtót.

– Engem még nem hallgatott meg! – kiáltott Culum. – Ez így nem tisztességes!

– Te nekem ne papolj tisztességről! – felelte Brock. – Három hónapot kértem tőled, becsületesen, szemtől szembe. Arra kértelek, adj becsületes választ. Neked énelőttem nincs becsületed, a keservit a világnak!

Elviharzott. Culum merev tekintettel nézett utána; szorongás, megkönnyebbülés, szégyen és gyűlölet kavargott benne. – Ez nem tisztességes! – mondta. Fájón csengett fülében a hangja.

Brock kirobbant a fedélzetre; a legénység tisztos távolba húzódott előle.

– Pennyworth!

A másodtiszt abbahagyta a törött rudak és szakadt kötelek felülvizsgálatát, s gyanakvó léptekkel odament Brockhoz.

– Keresse meg Struant – mondta Brock. – Mondja meg neki, hogy a Boldogság-völgyben várom. Az ő dokkja és az enyém között. – Elhallgatott, kegyetlen mosolyra torzult az arca. – Nem. Nem ott: a dombtetőn. Igen, azon a dombtetőn, amit magának akart. Mondja meg neki, hogy várom a Boldogság-völgyben a dombtetőn – ahol Gorthszal akart megívni. Megértette?

– Igen, uram. – Pennyworth az ajkába harapott. – Értettem, uram.

– És ha Struanon kívül bárkinek csak egy szót is szól erről, istenemre fogadom, letépem a heréit. – Brock elindult a lejáró felé.

– És ki felel a hajó rendbe hozásáért, uram?

– Maga. Maga a *White Witch* kapitánya. Miután átadta az üzenetet.

Struan Jin-hszit nézte. A lány még ott feküdt mellette: aludt. Struan gondolatban összevetette Mejmejjel. Mejmejt pedig évekkel azelőtt volt kínai szeretőjével. Aztán mindhármut Ronaldával, egyetlen feleségével. Mennyire mások... Mégis milyen sok mindenben ugyanazok. Eltűnődött, vajon miért izgatja fel jobban a három keleti nő, mint Ronaldá, akibe szerelmes volt – amíg nem találkozott Mejmejjel. Mi a szerelem? – kérdezte magában.

Tudta, hogy a három kínai nőben nagyon sok közös vonás van: bőrük hihetetlen selymessége, jó kedélyük, ragaszkodásuk, már-már hihetetlen életbölcességük. Mejmej azonban messze fölülmúlta a másik kettőt. Ő tökéletes volt.

Gyengéden megérintette Jin-hszit. A lány összerezzen, de nem ébredt föl. Struan óvatosan kisiklott az ágyból, s kinézett a kajütablakon, hogy lássa, milyen az ég. A felhőtakaró vastagabb lett.

Felöltözött, és lement.

– Lám csak – mondta Mejmej. Az ágyban ült, és gyönyörű volt.

– Lám csak – felelte Struan.

– Hol van húgom?

– Legma... gasztosúrnó... küld.

– Hah! – kapta föl a fejét Mejmej. – Te vagy kéjvágó álnokságos, és már nem imárod szegény öreg anyácskádat.

– Így van – ingerkedett vele Struan. Mejmej szebb volt, mint valaha, még lesoványodott arca is jól állt neki. – Azt hiszem, el foglak kergetni.

– Ajíjje! Ha hagyom!

Struan fölnevetett, és a karjaiba emelte az asszonyt.

– Legyél óvatos, Tajpan – kérte Mejmej. – Tetszett neked Jinszi? Úgy örülök, hogy tetszett.

– Szeretnél tajtaj lenni?

– Micsoda?

– Hát ha nem érdekel a dolog, akkor ne is beszéljünk róla.

– Jaj, várj, Tajpan! Úgy érted, tajtaj? Igazi tajtaj, ti szokások szerint? De nem csak ugratsz engem? Kérlek, ne bolondíts engem ilyen komoly dologgal.

– Nem bolondítalak, Mejmej. – Struan az ölébe kapta az asszonyt, és leült vele egy székre. – Haza fogunk menni. Együtt. Fölszállunk az első hazafelé tartó klipperre, és útközben megesküszünk. Néhány hónap múlva.

– Jaj, csodálatos! – Mejmej megölelte Struant. – Engedj el egy percet.

Struan elengedte, Mejmej pedig kissé ingatag léptekkel odament az ágyhoz. – Már jól vagyok megint majdnem egészen.

– Feküdj most le.

– Gondolod komolyan házasságot? Ti szokásaitok szerint? És enyémekek szerint?

– Igen. Ha akarod, mindkét módon.

Mejmej kecsesen letérdelt Struan elé, s homlokát a szőnyeghez érintve mélyen meghajolt. – Esküszöm, leszek méltó tajtaj.

Struan gyorsan fölemelte, és az ágyba fektette. – Ezt ne tedd máskor, kicsim.

– Én hajolok földig, mert te adtál nekem fantasztikusan óriási legnagyobb arcot a világon. – Ismét megölelte Struant, majd egy kissé eltolta magától, és föl kacagott. – Ez lesz nekem születésnap ajándék, he? Ezért házasodod meg szegény öreg anyácskádat?

– Igen is, meg nem is. Egyszerűen csak eszembe jutott.

– Jin-hszi szép lány. Én szeretem őt nagyon. Örülök, hogy kedveled őt te is.

– Hol szerezted ezt a lányt?

– Ágyasa volt egy mandarinnak, aki meghalt hat hónapja. Mondtam neked, hogy tizennyolc éves? Mandarin házára jött rossz idő, ezért mandarin tajtaja megkért házasságszerzőt, keressen jó urat Jin-hszinek. Én meghallottam ezt, és hívtam ide.

– Mikor? Még Macauban?

– Ó, nem. Kettő, három hónapja. – Mejmej közelebb csúszott Struanhoz. – Kantonban beszéltem vele. Zsin-kua tajtaja beszélt nekem róla. Amikor lett hasamba gyermek, én gondoltam: nagyon megfelel, és küldtem érte. Mert az én uram kéjsóvár, és ahelyett, hogy marad itthon, talán megy szajhaházba. Azokhoz a mocskos teknősbéka-potyadékokhoz!

– Nem azért mentem oda, hogy a lányokkal találkozzak. Csak Aristotle-t akartam látni.

– Hah! – Mejmej fenyegetően fölemelte mutatóujját. – Ezt mondod te. Én nem bánok szajhák, de nem ezek! De most egyszer még hiszek neked.

– Köszönöm szépen.

– Jin-hszi különlegesen gyönyörű, hát nem kell menned szajhaházba. Jaj, vagyok nagyon boldog! Jin-hszi tud szépen énekelni megjátszani mindenféle hangszeren, és varr szépen, és gyorsan tanul. Én tanítom őt angolul. Velünk jön Angliába. És Ah Szam meg Lim Din is. – Enyhén összeráncolta a szemöldökét. – De fogunk mi hazajönni Kínába? Nagyon gyakran?

– Igen. Talán.

– Jó. Vissza fogunk jönni. – Mejmej ismét elmosolyodott. – Jin-hszi nagyon kiváló lány. Ágyban volt kellemes?

Struan szeme környékén jókedvű ráncok jelentek meg. – Nem szerelmeskedtem vele, ha erre vagy kíváncsi.

– Micsoda?

– Szeretem magam megválasztani, hogy kivel megyek ágyba és hogy mikor.

– Jin-hszi van neked ágyadba, és te nem szerelmeskedsz vele?

– Ahogy mondod.

– Sose foglak érteni, Tajpan, esküszöm. Nem kívánod őt?

– Dehogynem. De úgy éreztem, hogy ma még nincs itt az ideje. Talán majd ma este. Vagy holnap. Amikor én akarom. Addig nem. De értékelem a gondosságodat.

– Esküszöm, te vagy fantasztikusan furcsa. Vagy talán csak voltál nagyon fáradt piszkos szajhától, he?

– Elég legyen ebből. Kopogtattak az ajtón.

– Tessék!

Lim Din kacsázott be. – Tajpan, itt uram. Keres Tajpan. Lehet jön?

– Miféle uram?

– Pennyworth uram.

Brock a tető nélküli, félbehagyott templom árnyékából figyelte a dombra vezető ösvényen fölfelé tartó Struant. Láta kezében az összehajtogatott csatakorbácsot, s enyhe hányingerfélét érzett. Ugyanakkor azonban örült is, hogy végre-valahára sor kerül a leszámolásra.

Megemelintette csatakorbácsának nyelét, fölállt, s kilépett a templomfal takarásából. Bal kezével a kése nyelét markolta.

Struan abban a pillanatban észrevette Brockot, amint az kilépett a templom mögül, s hirtelen elfelejtette, milyen tervet választott. Megállt. Semmi más nem járt az eszében, csak az, hogy az ellensége áll előtte, akit el kell pusztítania. Erőt vett magán: összeszedte gondolatait, s ismét nekivágott az ösvénynek. Izmaiban szétáradt a remegés.

Végül ott álltak szemtől szemben.

– Te főzted ki a lányszöktetést meg a párbajt, mi? – mordult Brock.

– Igen. – Struan kiengedte a csatakorbács sudarát. Fenyegetően himbálózott a kezében. Ismét össze kellett szednie magát, hogy eszébe jusson, mit akart mondani.

Brock megmarkolta csatakorbácsa nyelét, előrelépett, és felkészült a harcra.

Struannak csak szeme mozgott. – Sajnálom, hogy Gorth úgy halt meg, ahogy – mondta. – Magam szerettem volna megölni.

Brock nem válaszolt, de észrevétlenül áthelyezte testsúlyát. A keleti szél összeborzolta a haját.

Struan bal kezében egy tör jelent meg. – Tess bujakóros.

Brock megmerevedett. – Nem igaz. Az orvosok azt mondták, Culumnak semmi baja.

– A doktorokat meg lehet vásárolni – felelte Struan. Érezte, hogy eltölti a vérszomj. – Szándékosan fertőzték meg!

– Na várj csak, te...! – Brock hevesen meglendítette a csatakorbácsot, és Struanra vetette magát. A szakállas golyó alig félhüvelyknyire süvített el Struan szeme előtt. Struan elkapta a fejét, és lecsapott, Brock azonban félreugrott; körözni kezdtek egymás körül, akár két vadállat.

– Gorthnak köszönd! Gorth főzte ki – mondta Struan. Hirtelen eleje lett a beszédből. – Hallod? Gorth tette!

Brock halántéka lüktetni kezdett. Nem tudott másra gondolni, mint hogy rárontson ellenségére, és megölje.

Folytatódott a heves küzdelem; újra és újra egymás felé sújtottak csatakorbácsukkal. Brock kivédte Struan késdöfését, aki hátraszökkent, és tudta: nem tudja már sokáig visszafogni magát: – Gorth tervelte ki az egészet!

– Az isten verje meg azt a hazug szádat! – mondta Brock Struan felé araszolva.

– Gorth kábítószeres italt itatott Culummal. Serkentőt is kevert bele. Gorth lefizette a nyilvánosházat, hogy egy bujakóros lányt fektessenek Culum mellé. Azt akarta, hogy Culum elkapja! A te istenverte fiad! Értetted, amit mondtam?

– Hazudsz!

– Istennek hála, Culum nem kapta el – csak azért mondtam el neked, hogy megértessem veled, miért akartam megölni Gortht. Culum nem beteg. És Tess sem.

– Micsoda?

– Ez az igazság, esküszöm.

– Te istenkáromló ördögfatty! Hamisan esküszöl!

Struan színlelt támadást indított; Brock elhátrált előle, s fenyegetően készült a visszacsapásra. Struan azonban nem sújtott le. Bement a templom nyitott kapuján, és megállt az oltár előtt.

– Az Úristenre esküszöm, hogy igazat mondok! – Megfordult; elhagyta az önuralma. Mintha megszűntek volna a hangok, csak Brock volt a világon, s egyetlen őrvítő vágy: ölni. Lassú léptekkel elindult vissza a kapu felé a padsorok között. – Gorth megölt egy szajhát Macauban, egy másikat pedig itt – sziszegte. – Ez is igaz. A vére nem az én kezemhez tapad. De a tiéd ahhoz fog.

Brock elhátrált a kapu elől, tekintetét egy pillanatra sem vette le Struan arcáról. A szél elállt; Brock érezte, hogy valami szokatlan történik, valami kedvezőtlen előjel érződik a levegőben. De most nem figyelt rá.

– Akkor... akkor volt okod – mondta. – Visszaveszem... visszavonom, amit mondtam. Volt rá okod. – Megállt a templom előtti térségen, harcra készen. – Visszavonom azt, amit Gorthsal kapcsolatban mondtam. De a mi kettőnk dolga még nincs elintézve. – Egyszerre tolult fel benne minden düh, ami az évek során Gorth és Struan miatt felgyülemlett benne; csak azt tudta, hogy most harcolnia kell, lecsapni, ölni. És életben maradni.

Arcbőrén hirtelen megérezte, hogy megváltozott a szél. Egy csapásra kitisztult a feje. A szárazföld felé nézett. Struan egy pillanatig nem tudta mire vélni Brock mozdulatát – tétovázott.

– Megváltozott a szél – szólt rekedten Brock.

– He? – Struan megpróbálta összeszedni magát, megpróbált koncentrálni: nem bízott Brockban.

Mindketten a kínai szárazföld felé néztek, feszülten figyeltek, kószolgatták a szelet. Észak felől jött. Gyengén, de eltéveszthetetlenül.

– Talán szélvihar – mondta Brock kalimpáló szívvel; minden erő elszállt belőle.

– Észak felől ugyan nem! – felelte Struan ugyanolyan kimerültén. Ó, Uram, egy pillanatig olyan voltam, mint egy állat. De most, hogy fordult a szél...

– Tájfún!

Az öbölre néztek. Dzsunkák, szampanok tartottak sietve a part felé.

– Az – mondta Struan. – De amit Gorthról mondtam, igaz.

Brocknak epeízű lett a szája, kiköpött. – Gorth miatt bocsánatot kérek. Maga kereste magának a bajt, meghalt, és én nagyon sajnálom. – Hol tévedtem? kérdezte magában. Hol? – Ami elmúlt, elmúlt. A kolónián elmondtam neked, mi a véleményem. Igen, hibát követtem el, hogy ma kihívtalak, de amit Kantonban mondtam, azt most is fönntartom. Magam sem változtam meg jobban, mint te. De ha eljön a nap, amikor korbáccsal támadsz rám, semmi sem állhat közénk. Te választod meg a napot, ahogy akkor is mondtam. Megegyeztünk?

Struan különös gyöngeséget érzett. – Meg. – Elhátrált, leoldotta csuklójáról a csatakorbácsot, tokjába csúsztatta a kését, miközben egyre figyelte Brockot: nem bízott benne.

Brock is eltette a fegyvereit.

– És te megbocsátasz Culumnak és Tessnek?

– Már mondtam neked: ők meghaltak a számomra. Mindaddig, amíg Culum a Brock és Fiai részese nem lesz, amíg a Brock és Fiaié nem lesz a Nemes Ház, mindaddig, amíg én a Nemes Ház Tajpanja nem leszek.

Struan a földre dobta vaskorbácsát, Brock is a magáét. Más-más ösvényen, de mindketten sietve lementek a dombról.

Ahogy telt a nap, úgy erősödött az északi szél. Mire az est leszállt, Queen's Town tőle telhetően felkészült. Az ablakok spalettáit bezárták, az ajtókat kiékeltek, s akik korábban voltak olyan előrelátók és pincéket ástak, most áldották a zoszt. A bódék és ideiglenes lakhelyek lakói erősebb épületekben kerestek menedéket. Ám erősebb épület csak néhány akadt – kivéve a Boldogság-völgyet. Kevesen vállalták az ottani mérges kigőzölgések kockázatát, még annak ellenére is, hogy olvasták az *Oriental Times* aznapi számában, hogy megtalálták a malária gyógyszerét. A cinchona még nem volt elérhető közelségben.

Minden hajón bedeszkázták a fedélzeti nyílásokat, kivetettek minden létező horgonyt. Olyan térközt hagytak a vízi járművek között, hogy bőven legyen helyük kilengeni, bármerre fordul is a szél.

Mindennek ellenére akadtak néhányan, akik azt mondták, hogy a szél állandósága arra utal, nem lesz tájfun. Soha senki nem hallott olyasmit, hogy a tájfun csak északról fújt volna. A tájfunok állandóan változtatták irányukat.

Még Struan is hajlott erre a véleményre. Sosem állt ilyen magasan a barométer higanyszála. És olyan tájfun még sose volt, amit ne előzött volna meg a barométer higanyának hirtelen zuhanása.

A sötétség beálltával sűrűn szitáló eső hullott a mind alacsonyabban úszó felhőkből, könnyített egy kissé a fülledtségen.

Struan gondosan mérlegelte a várható veszélyeket. Ha csupán magáért kellett volna aggódnia, tengerre szállt volna a *China Cloudon*, száguldott volna dél felé, míg csak el nem válik, merre fordul a szél. Akkor kiválasztotta volna a legbiztonságosabb irányt, és megszökött volna a tájfun elől. Az ösztöne azonban azt súgta, hogy ne kockáztassa meg a tengerre szállást. Ehelyett beköltöztette Mejmejt, Jin-hszit, Ah Szamot és Lim Dint a Boldogság-völgyben

álló elhagyott üzletházba, és elszállásolta őket második emeleti lakosztályában. Úgy vélte, az eső és a szél elsöpri majd az éjszakai kigőzölgéseket. Mejmej nagyobb biztonságban lesz a téglá- és kőfalak között, mint a tengeren vagy egy földbe vájt lyukban – és most csak ez számít.

Culum megköszönte Struannak, hogy számukra is menedéket kínál az üzletházban, de azt mondta, inkább a kikötőmester hivatalába viszi Tesst. Az alacsony gránitépületben Glessing már helyet készített nekik az iroda melletti lakószobákban.

Struan elmondta fiának, mi történt a dombon, és hogy valamiféle békét kötött Brockkal. És miközben egész nap a tájfun elleni előkészületekkel foglalatoskodott, amely sosem jön el talán, Struan az emberek erőszakosságán borongott.

– Mi baj, férjuras? – kérdezte Mejmej.

– Nem tudom. Brock, én magam, a tájfun... nem tudom. Talán hogy túl alacsonyan állnak a felhők.

– Én megmondom, nekem mi baj. Gondolsz túl sokat arra, ami történt... és ami rosszabb még, gondolsz arra, mi történhetett volna. Hah! Botorság! Légy kínai! Parancsolom. A múlt az múlt. Brockkal kötöttél békét! Ne kókadózz itten, mint szorulós kotlós! Egyél valamit, igyál kis teát, és szerelmeskedj Jin-hszivel.

Mejmej felkacagott, kikiáltott Jin-hszinek, aki máris belépett az óriási hálószobába, odasietett úrnője ágyához, leült a szélére, és megfogta Mejmej kezét. – Nézzed meg csak ezt a lányt! Én már szidtam meg őt alaposan!

Struan elvigyorodott, megkönnyebbült.

– Na, így már jobb – mondta Mejmej. – Én gondolok rád mindig. Jin-hszi ott van szomszéd szobában egyedül. Fog várni téged egész éjszaka hűségesen.

– Elég legyen már ebből, kicsim – nevetelt Struan. Mejmej néhány gyors kínai szót váltott Jin-hszivel, aki maga volt a megtettesült figyelem. Aztán a lány lelkesen összecsapta a kezét,

sugárzó mosolyt villantott Struanra, majd kisietett.

– Mit mondtál neki, Mejmey? – kérdezte gyanakodva Struan.

– Mondtam neki, hogyan szerelmeskedjen veled. És hogyan tegyen téged fantasztikusan felizgulttá. És hogy ne ijedjen meg, mikor kiáltasz a végén.

– Hogy az ördög vinne el! Hát nekem már semmi titkom nem lehet?

– Tajtaj tudja, mi legjobb az ő mérges kisfiának. Jin-hszi már vár.

– Micsoda?

– Vár téged. Mondtam neki, legyen készen. Kellemes este szerelmeskedni. Elfelejtetted már?

Struan fölmordult, és elindult az ajtó felé. – Nagyon köszönöm, de nem érek rá. – Lement a földszintre, s ekkor hirtelen rádöbbsent, hogy sokkal jobban érzi magát. Hát igen: értelmetlen dolog a múlton borongani, gondolta, s megint áldotta a zoszt Mejmeyért.

Brock a biztonság kedvéért kiemeltette és a hajópalánkhöz kötöztette a *White Witch* törött előárbocát. A törött keresztrudakat és szakadt köteleket a vízbe szórták, a fedélzeti nyílásokat bedeszkázták. Az orrnál kivetettek három horgonyt, a tatnál pedig egy vitorlavászon viharhorgonyt, hogy szélirányban tartsa a hajót.

Brock egész nap kába volt. Szaggatott a feje és a melle, és tudta, rossz álmai lesznek aznap éjjel. Szerette volna leinni, elengedni magát. De tudta, hogy veszély közeleg. Lámpással a kezében még egyszer utoljára végigjárta az esőmosta fedélzetet, aztán lement, hogy megnézzze Lizát és Lillibetet.

– Itt a teád, lelkem – szólt Liza. – Jól tennéd, ha száraz ruhát vennél. Már elő van készítve – mutatott a fekhelyen heverő nadrágra, tengerészkabátra, kalapra és csizmára.

– Köszönöm, lelkem. – Brock leült az asztalhoz, és inni kezdte a

teát.

– Játsszol velem, papa? – kérdezte Lillibet, majd miután Brock nem válaszolt, megrángatta apja átázott kabátját. – Papa, légy szíves, játsszál velem!

– Hagyd békén apádat – mondta neki Liza. – Majd én játszom veled.

Átvitte a kislányt a szomszédos kajütbe, s közben hálát adott Istennek, hogy az ura és Struan békét kötött. Brock beszámolt neki a történekről, ő pedig hálát adott Istennek, amiért meghallgatta imáit. Ez a szél maga a csoda, mondta magában. Tylernek most már csak türelemre van szüksége, aztán magához tér, és meg fogja áldani Tesst. Liza az Úrhoz fohászkodott, hogy őrizze meg Tesst, Culumot, a hajót és mindnyájukat, aztán leült, és játszani kezdett Lillibettel.

Délután csónakba tették Gorth koporsóját. Liza és Brock kikísérte a mély vízig. Ott megálltak, Brock elmondta a temetési szertartás szövegét. Miután befejezte, megátkozta a fiát, és a koporsót a vízbe lökte. Visszamentek a *White Witchre*, ott Brock bezárkózott a kajütjébe, bereteszelt az ajtót, és megsiratta fiát és lányát. Gyerekkora óta most sírt először; elszállt belőle az életöröm.

Az éjszaka folyamán mind erősebb lett a szél, mind sűrűbben esett az eső. Hajnalra már záporként ömlött, de nem félelmetesen; a tenger is hullámozott, de nem fenyegetően.

Brock ruhástól aludt; vörös volt a szeme, amikor kilépett a fedélzetre. Megnézte a barométert. Még mindig 29,8 hüvelyken állt, rezzenetlenül. Brock megkocogtatta bütykével, de a mutató nem mozdult.

– Jó reggelt, uram – köszöntötte Pennyworth. Brock apatikusan biccentett.

– Azt hiszem, csak közönséges vihar lesz – mondta Pennyworth, akit megzavart Brock megtört tekintete.

Brock szeme végigpásztázta az eget és a tengert. A felhőtakaró alig néhány száz láb magasan állt, eltakarta a sziget hegyeit, de ebben

nem volt semmi szokatlan.

Brock összeszedte magát, és elindult az orr felé, hogy ellenőrizze a horgonyláncokat. A három horgony és a három, férficomb vastagságú lánc szilárdan tartott. Ellenállnak ezek bármilyen viharnek, gondolta Brock. De nem lelkesítette fel a gondolat. Nem érzett semmit.

A *China Cloud* karcsú teste elegánsan ülte meg az öböl vizét, az őrség a tatfedélzet szél alatti oldalánál csoportosult. Az összes többi hajó is szilárdan ki volt már kötve; az öböl látképét az óriási zászlóshajó uralta. Néhány megkésített szampan és dzsunka keresett horgonyzóhelyet a Glessing-fok közelében, az úszó falunál, egy kis öböl szélétől védett oldalán.

Brock lement; Pennyworth és a legénység megkönnyebbülten sóhajtott fel távozása láttán.

– Megöregedett tegnap óta – mondta Pennyworth. – Olyan, mint egy élőhalott.

A hajnal világánál Struan sorra ellenőrizte az első emeleti ablakok spalettáit. Lement a földszintre, ott is megnézte. Ránézett a barométerre: 29,8 hüvelyk, nem változott.

– A teremtésit! – visszhangzott végig a hangja az épületen. – Legalább kezdene zuhanni a higany, vagy álma el ez az átkozott eső! Csak lennének már túl rajta!

– Szóltál, Tajpan? – kiáltott le Mejmej az emeletről. Egészen parányinak hatott bájos alakja.

– Semmi, kicsim. Feküdj vissza – válaszolta Struan. Mejmej hallgatta az eső dobolását, s Macauba vágyott, ahol olyan édes hangon szokott kopogni az eső a tetőn. – Nem tetszik nekem ez az eső – mondta. – Remélem, gyerekeink jól vannak. Nagyon hiányoznak nekem.

– Biztos jól vannak. Légy jó kislány, és feküdj vissza. Én kimegyek

egy kis időre.

Mejmej vidáman intett neki. – Legyél óvatos.

Struan belebújt vastag tengerészkabátjába, és kiment.

Ferdén hulló cseppekben esett az eső. Az elmúlt óra során nem erősödött. Tulajdonképpen, gondolta Struan, mintha még ritkult is volna. A felhők nagyon alacsonyan lógtak. Szemügyre vette a *China Cloud* fekvését. Szép hajó, jó helyen van, gondolta.

Visszament, és megint megnézte a barométert. Semmi változás.

Jól bereggelizett, majd ismét nekikészült, hogy kimenjen.

– Föl-le! Miért vagy ideges ennyire? Hová mégy, hallod-e? – kérdezte Mejmej.

– A kikötőmester hivatalába. Meg akarom nézni, jól van-e Culum. Semmiképpen ne nyiss ki egyetlen ablakot vagy ajtót se, különben nem leszel tajtaj, legmagasztosabb úrnő.

– Igen, férjuras – mondta Mejmej, és megcsókolta Struant.

A csaknem néptelen Queen's Roadot mély sár borította. A szél és az eső azonban üdítőleg hatott, jobb volt, mint ott ülni bezárva az üzletházban. Olyan most itt, gondolta Struan, mint valahol északkeleten, Angliában, tavasz idején – nem, azért az más.

Belépett a kikötőmester irodájába, s lerázta magáról az esőcseppeket.

Glessing fölállt az íróasztalától. – Jó reggelt. Fura egy vihar, ugye? Iszik egy teát? – intett egy szék felé. – Gondolom, Culumot és Mrs. Struant keresi. Elmentek a reggeli misére.

– He?

– Bármely pillanatban megjöhetnek. Vasárnap van.

– Ezt el is felejtettem.

Glessing egy óriási kannából kitöltötte a teát, majd visszatette az edényt a parázstartóra. A tágas helyiség zsúfolva volt térképekkel. Gerendák tartotta mennyezetét egy árboc fúrta át, ami mellett egy

kis csapóajtó nyílt a tetőre. Az egész szoba olyan volt, akár egy hajó kajütje; takaros tornyocskákban jelzőzászlók sorakoztak, faliállványokon muskéták függtek. – Magának mi a véleménye erről a viharról?

– Ha tájfun, akkor pontosan az útjába esünk. Ez az egyetlen válasz. Ha a szél nem tér el vagy nem fordul meg, akkor az örvény egyenesen rajtunk zúdul végig.

– Adja Isten, hogy ne legyen igaza. Egyszer engem is elkapott a tájfun Formoza közelében. Nagyon nem szeretném még egyszer olyannak látni a tengert... És még csak a közelében sem voltunk az örvénynek. Már ha létezik ilyesmi.

Esőtől terhes szélroham rázta meg az ablaktáblákat. Mindketten a szélirányjelzőre pillantottak. Még mindig északról fújt.

Glessing letette a csészéjét. – A lekötelezettje vagyok, Mr. Struan. Tegnapelőtt levelet kaptam Marytól. Megírta, milyen kedves volt hozzá... Ön is és Culum is. Főképpen ön. A leveléből úgy vettem ki, hogy már sokkal jobban van.

– Közvetlen azelőtt találkoztam vele, hogy eljöttem. Annyi bizonyos, hogy tízszerre jobban volt, mint amikor először láttam.

– Azt írja, két hónapon belül elengedik. És hogy ön felelősséget vállalt érte a pápistáknál. A felelősség mostantól természetesen az enyém.

– Ahogy kívánja. Csak formalitás. – Struan eltűnődött: vajon mit tenne Glessing, ha megtudná Maryról az igazságot. Nyilván rá fog jönni – hogyan is képzelel Mejmej, hogy nem jön rá?

– Megmondták az orvosok, mi baja Marynek?

– Valami gyomormérgezésféle.

– Ő is ezt írta. Még egyszer köszönöm önnek. – Glessing egy térképet tett az asztalra, s letörölte a tükör lapokról a teacsöppeket. – Culum említette, hogy ön gyerekkorában a királyi flottánál szolgált... hogy ott volt Trafalgárnál. Remélem, megbocsátja a

kíváncsiságomat, de apámnak is része volt abban a megtiszteltetésben, hogy ott lehetett. Nagyon szeretném tudni, hogy ön melyik hajón szolgált. Apám Lord Collingwood admirális segédtszjtje volt a...

– *Royal Sovereignen* – felelte Struan. – Azon voltam én is.

– Jóságoság! – Glessing mindössze ennyit tudott kinyögni. Struan mindeddig szándékosan nem mondta el Glessingnek; tudta, ez olyan ütőkártya, amellyel szükség esetén a maga oldalára állíthatja a kapitányt. – Hát igen. Az édesapjára persze nem emlékszem... Én csak egy kis puskaporoskölyök voltam, és majd meghaltam a félelemtől. De az admirális ugyanazon a hajón volt, amelyiken én... a *Royal Sovereignen*.

– Jóságos ég... – ismételte Glessing. Egyszer, még gyerekkorában látta a Spitheadnél horgonyzó száztíz ágyús hadihajót. – Nyolcszázharminchat tengerész a fedélzeten és a Nemes Ház leendő Tajpanja... Nem csoda, ha győztünk, istenemre!

– Köszönöm – mondta Struan. – De nekem nem sok közöm volt a csatához.

– Istenemre, Tajpan – ha megengedi, hogy így szólítsam –, szerintem ez csodálatos! Nagyon boldog vagyok. Igen, boldog, szavamra! Tudja, hogy volt idő, amikor nem állhattam magát? De ennek már vége. Azt ugyan még mindig fenntartom, hogy a csuenpi ütközetet illetően nekem volt igazam, de most már belátom, hogy igaza volt annak az istenverte fafejű Longstaffnak is, amikor azt mondta, hogy az ön helyében én is ugyanezt a megoldást választottam volna.

– Miért ilyen dühös Longstaffra?

Glessing arca megmerevedett. – Az a barom veszi magának a bátorságot, hogy beleszóljon a flotta ügyeibe! Azt „javasolta” az admirálisnak, hogy küldjön engem haza! Istennek hála, az admirális igazi tengerész, azt a disznót pedig kirúgták! Jut is eszembe, ha már örülteknél tartunk – gondolom, olvasta a tegnapi újságot. Ez a

mocskos fattyú, ez a Cunnington...! Hogy merészeli ez Hongkongot isten háta mögötti szikladarabnak nevezni, amelyen jószerivel még egy ház sincs? Hát ehhez aztán pofa kell! Így titulálni a világ legjobb kikötőhelyét! Hogy merészel ez olyasmit mondani, hogy nekünk fogalmunk sincs a tengerről?

Struannak eszébe jutott az első nap – jóságos ég, lehetséges volna, hogy ennek már jó hat hónapja? –, és látta, hogy igaza volt annak idején: lehet, hogy Glessing Hongkongon leli majd halálát, de mindhalálig védelmezni fogja a Glessing-fokot. – Lehet, hogy az új ember, Whalen is osztja Cunnington véleményét.

– Ha csak a legcsekélyebb mértékben is rajtam múlik, akkor ugyan nem. Vagy ha az admirálison: kis híján megütötte a guta, amikor elolvasta a cikket. Meg is lehet érteni. Hová lenne a flotta egy ilyen napon, mint a mai, Hongkong nélkül? Uram az egekben! Még Macaunál horgonyozva is halálra volnék rémülve. Hongkongra szükségünk van, és punctum. Ez egyszer még annak az idióta tábornoknak a fejében is gyúlt egy kis fény, és egyetértett velünk – hadonászott Glessing, és Struan derültségére tovább átkozta Longstaffot és Cunningtont.

Kinyílt az ajtó, a besüvöltő szél végigsöpört a térképek között. Culum és Tess lépett be, az időjárás ellenére is jókedvűen. – Ó, jó reggelt, Tajpan! – mondta Culum. – Kaphatnánk egy kis teát, Glessing, öregfiú? Mondtunk egy imát a nevedben is.

– Köszönöm – felelte Glessing, s a teáskannára mutatott. – Szolgáljátok ki magatokat.

Tess pukedlizett Struan előtt, és levetette átázott köpenyét. – Jó reggelt, Tajpan.

– Nagyon bájos ma, Mrs. Struan.

Tess elpirult, s buzgón hozzálátott, hogy kitöltse a teát.

– Úgy látom, boldogok vagytok – mondta Struan.

– Igen, boldogok vagyunk – válaszolta Culum. – Hálát is adtunk érte az Úrnak.

– Nem gondoltad meg magad, fiam? Nem akarsz átjönni mihozzánk?

– Nem, köszönöm. Itt jó helyen vagyunk.

Struan észrevette, hogy Culum óraláncán egy ékkövekkel díszített kis ezüstdoboz függ. – Ez micsoda?

– Ajándék. Tess-től kaptam. – A kis dobozkában most Brock húsz aranya lapult; Culum bűnösnek érezte magát, mert Tessnek nem mondta el, mi a jelentőségük. Akkor zárta őket a dobozkába, amikor Tess-szel együtt elhagyták a *White Witchet*: hogy emlékeztesse Tyler Brockra, arra, hogy Brock nem viselkedett tisztességesen, amikor nem hagyta, hogy kifejtse a maga álláspontját.

– A nagymamámé volt. Nászajándéknak nem valami értékes – mondta Tess Struannak. – De hát így, hozomány nélkül, nem lehet nagyon válogató az ember.

– Emiatt ne aggódj, lányom. Most már a Nemes Házhoz tartozol. Mikor költöztök be a saját házatokba?

– Három hét múlva – felelte egyszerre Culum és Tess, majd mindketten fölnevettek: boldogok voltak megint.

– Helyes. Azt a napot megünnepeljük. Hát akkor a közeli viziontlátásra.

– Nézze azt az örültet, Tajpan! – mondta Glessing. Az ablakon át egy lorhára irányozta a messzelátóját; a hajó a keleti csatornába száguldott be megkurtított vitorlával.

– Mit csinál ez az eszeveszett? – kérdezte Struan. – Ilyenkor nem ajánlatos odakinn lenni.

– Engedelmeivel, Mr. Struan, jelzek neki, hogy kössön ki az ön mólójánál a Boldogság-völgyben. A másik oldalon már nemigen van hely.

– Készséggel engedélyezem. Kié a hajó?

– A flotta egyik lorhája. A helyettes szuperintendáns lobogója van

rajta. – Glessing összecsatintotta a messzelátót. – Nem lehet normális a kapitánya, ha ilyen időben kifutott Macauból. A másik lehetőség, hogy Mr. Monseynak égetően sürgős az útja. Önnek mi a véleménye?

Struan elmosolyodott. – Nem vagyok látnok, Glessing kapitány.

Glessing kiadta a szükséges parancsokat egy tengerésznek, aki nyomban felerősítette a jelzőzászlókat a felhúzó kötélre, és kinyitotta a tető csapóajtáját. Eső permetezett be rájuk, miközben felvonta a zászlókat.

– Longstaff hol van? – kérdezte Struan.

– A zászlóshajón – válaszolta Glessing. – Meg kell vallanom, magam is boldogabb lennék egy hajó fedélzetén.

– Én nem – szólt Culum.

– Jaj, istenem, én sem – tette hozzá Tess.

Struan fölhajtotta a teáját. – Hát akkor én megyek is. Ha szükségetek volna rám, tudjátok, hol keressetek.

– És nem... nem veszélyes ott, Tajpan? – kérdezte Tess. – A boldogság-völgyi lázra gondolok... Nem veszélyes odamenni?

– Az eső meg a szél elviszi a mérges gőzöket – mondta Struan olyan magabiztossággal, amit valójában nem érzett.

– Ne feledd el, Tess, hogy maradt még egy kis cinchona, és nemsokára rengeteg érkezik – mondta Culum. – Szerintem csodálatos ez az új vállalkozás, Tajpan. Nagy szolgálat az emberiség számára.

Struan már korábban elmondta Culumnak, miben állapodott meg Cooperrel, még mielőtt a hír megjelent volna az újságban. Bátorította is Culumot, hogy töltsön több időt az amerikai társaságában; minél többet gondolt Culum és Cooper jövődó együttműködésére, annál inkább tetszett neki az ötlet. – Jeffnek remek feje van, fiam. Élvezni fogod, hogy együtt dolgozhatsz vele. – Fölvette esőköpenyét. – Na, akkor én megyek, de még mondanék

nektek valamit: Brock miatt ne idegeskedjétek. Ne aggódj az apád miatt, lányom. Biztos vagyok benne, hogy idővel megemészti a történeteket. Csak hagyjatok neki időt rá.

– Remélem – mondta Tess. – Nagyon remélem...

Struan kifelé menet megállt a barométer előtt. – Magasságos Úristen! Lement 29 és fél hüvelykre!

Glessing idegesen pillantott az órájára. Már majdnem tíz óra volt. – Csaknem fél hüvelyk alig egy félóra alatt. – Feljegyezte a barométer állását, és kiment Struan után.

A keleti láthatár negyedrésze teljesen fekete volt, s úgy rémlett, egybemosódott a tenger és az ég. A szél erősödött, viharossá fokozódott, de még mindig pontosan észak felől fújt. Az eső még sűrűbben zuhogott.

– Hát megjött – mondta feszült hangon Struan. – Zárkózzanak be jól, ha kedves az életük. – Rohanva elindult a Queen's Roadon a Boldogság-völgy felé.

– Culum, Tess! Befelé! – kiáltott Glessing. Bevágta az ajtót, és bereteszelte. – További utasításig semmilyen körülmények között ne nyissatok ajtót vagy ablakot! – Megnézett minden ablakot, rendesen be vannak-e csukva, mert tudta, hogy Struannak igaza van: a tájfun közvetlenül a fejük fölött fog átvonulni. – Nagyon örülök, hogy kibékültél apáddal, Culum. Azt hiszem, nem árt, ha megreggelizünk – mondta, hogy megnyugtassa vendégeit. – Mrs. Struan, volna olyan kedves, és átvénné a parancsnokságot?

Struan rohant. Az úton néhány hordszékes kuli igyekezett a Tajpingsan felé, egy-két európai szaladt még a házak irányába. Az esőfüggönyön át Struan megpillantotta a flotta lorháját az öbölben, amint erősen megkurtított vitorlával sebesen siklott a Boldogság-völgy felé. A háborgó tengernek fakó szürkészöld volt a színe. Most egy hihetetlen sebességű szélroham söpört végig az öblön: elkapta a lorhát, letépte a fővitorláját, és oldalára döntötte a hajót. Struan erősen megvetette a lábát; őt is elérte a szélroham. Néhány másodpercig tartott csupán, de úgy érezte, hogy az átláthatatlan, szél korbácsolta esőfüggöny és a szél menten fellöki. Amikor végül ki tudta nyitni a szemét, a tenger felé nézett. A lorha megdőbbentő módon még úszott, megmaradt középső vitorlájával tántorgott előre, fedélzetén átcsaptak a hullámok, lobogva repkedtek utána szétszakadt fővitorlájának foszlányai.

Ismét futásnak eredt, s még épp idejében ért oda a boldogság-völgyi mólójához, hogy lássa: egy fehér tarajú hullám fölkapja a lorhát, és nekivágja a cölöpöknek. A mellvédről kikötőkötéllel a kezében most egy matróz ugrott le, de megcsúszott, és bezuhant a móló és a hajótest közé. Belekapaszkodott a móló peremébe, és felordított: a hajó nekivágódott a mólónak, és kettészelte a testét. Mire a tenger ismét visszarántotta a hajót, a matróz már eltűnt.

Struan odakiáltott a rémült matrózoknak, és rohanni kezdett feléjük. Az egyik odahajított neki egy kötelet, Struan pedig gyorsan odakötötte egy kikötőbakhhoz. Egy másik matróz, kezében a tat felőli kötéllel, kiugrott a hajóból a mólóra.

A tenger szintje egyre emelkedett, nyikorogtak a lorha eresztékei és a móló cölöpjei. Végül kikötötték a hajót, és az emberek partra ugrottak.

– Irány az üzletház! – Struan intett nekik, hogy kövessék, s odarohanta kapuhoz. Miközben fölrántotta, érezte, hogy belekap a

szél. A nyolctagú legénység káromkodva, hálálkodva berohant az épületbe.

Struan lehúzta magáról átázott ruháit, majd megpillantotta Horatiót és Monseyt. – Magasságos ég, mit keres maga itt, Horatio? Jó napot, Mr. Monsey!

– Sose hittem volna, hogy még az életben partot érünk – zihálta Monsey.

Horatio nekitámaszkodott a falnak, és hányt.

Kinyílt az ajtó, s szélroham és eső kíséretében a kapitány rontott be dühösen. Fiatal hadnagy volt. Kutyaként rázta meg magát.

– Azt a keserves mindenségit! – fordult Struanhoz. – Láttá, milyen az ég?

– Mi az ördögöt keres ilyen időben a tengeren? Vak volt talán Macauban, hogy nem látta, mi készül?

– Dehogynem láttam, a keservit a világnak! De azt a parancsot kaptam, hogy jöjjenek Hongkongba, így hát elindultam. Egy örült kezében vagyunk!

– He?

– Annak a nyomorult, emberfaló, istenverte kereskedelmi szuperintendánsnak, Sir Clyde Whalennek a kezében, hogy az isten verje meg! Ez a hülye ír kis híján elsüllyesztette a hajómat az egész legénységgel együtt. Hiába mondtam neki, hogy rossz idő van. Ez csak fölnéz az égre, és azt mondja: „Bőven odaérnek még. Parancsolom, hogy induljon el!” Istennek legyen hála, hogy ideértünk.

– Milyen odakint a tenger?

– Még egy óra, és sose érünk ide. Húsz-harminc láb magas hullámok. Na és az az átkozott szél!... Egy hüvelyknyivel se változtatja az irányát. Hogy lehet ez?

– Úgy, hogy a vihar kelet felé tart, és mi pont az útjába kerültünk, fiam.

– Ó, Uram, könyörülj rajtunk!

– Érezzék otthon magukat. Mindjárt szólok, hogy mindenki kapjon teát meg grogot.

– Köszönjük – felelte a hadnagy. – Bocsásson meg a kifakadásért.

Struan odament Horatióhoz és Monseyhoz. – Fel tud menni a lépcsőn, Mr. Monsey?

– Igen, köszönöm, Tajpan. Ön nagyon figyelmes.

– Segítene nekem föltámogatni Horatiót?

– Természetesen. Nem tudom, mi állhatott ebbe a szegény fiúba. Mióta Macauból kifutottunk, csak érthetetlen nyögéseket hallat. Roppant furcsa.

– A félelem teszi – mondta Struan.

Lesegítették Horatióról az átázott kabátot. Horatio arca hamuszürke volt, és hányingerrel küzdött. Struan és Monsey fölvitte a lépcsőn, és az épület nyugati szárnyában, abban a lakosztályban, ami nemrég még Robbé volt, lefektették egy kanapéra.

Struan a tálalószekrényhez lépett, és kitöltött két pohárka brandyt. Monsey remegő kézzel átvette az egyiket, és fölhajtotta. Hagyta, hogy Struan ismét megtöltse a poharát. – Köszönöm.

– Adjon egy kicsit Horatiónak is – mondta Struan. – Egy perc, és itt vagyok.

Végigment a folyosón, majd a keleti szárny felé kanyarodott. Az ő lakosztálya a ház déli oldalán volt.

Mejmej, Jin-hszi, Ah Szam és Lim Din a fényűzőén berendezett nappaliban ült egy kis asztal körül, és mazsongot játszott. Meggyújtották a lámpásokat, a lángok vidáman lobogtak.

– Hola, Tajpan – mondta Mejmej. Felkapott egy bambuszból és elefántcsontból készült lapocskát, és szitkozódva az asztalra csapta.

– Átkozott nap ez, Tajpan! – mondta. – Rettenetesen rossz hozzám a zosz. Nem nyertem játszmat egyet se. Veszítettem négyszáz pénzt,

pedig játszunk órák óta. Jaj, jaj, jaj nekem! Egyébként örülök, hogy látlak.

Az eső egyre vadabbul dobolt a spalettákon, erősödött a szél.

– Átkozott lárma! Tudsz nekem kölcsönadni néhány taelt? Elszegényedtem teljesen!

– Lefogom vonni a járandóságodból – vigyorgott Struan. – Játssz csak tovább, kicsim. Vendégek vannak odalent meg az egész házban, ezért ne menj ki innen.

– Miért mennék ki?

Struan visszament Robb lakosztályába.

Úgy tetszett, Monsey már jobban van. Levetette átvizesedett ruhadarabjait, és egy takaróba burkolózott. Horatio nyugtalanul hánykolódott álmában.

– Maga az Úr mentett meg minket, Tajpan – mondta Monsey.

– Mi az ördögnek jött el Macauból? Maga kereste magának a bajt. Láthatta, milyen az idő.

– Hivatalos ügyeket kell elintéznem, Tajpan – morogta Monsey. – Whalen ő császári felsége tegnap este érkezett meg egy fregatton. Megparancsolta nekem, hogy kézbesítsek egy hivatalos levelet a volt teljhatalmú megbízottnak. Ilyen időben!... Már engedelmet kérek... Mintha egy-két nap számítana! Nem volt merszem megmondani neki, hogy a „nagy újságot” már kinyomtatták.

– Milyen ember?

– Elég kellemetlen fráter. Éjfél körül futott be a fregattja Macauba, anélkül hogy előre jelezték volna az érkezését. Négy perc se telt el a kikötés után, máris odarendelt magához. Bemutatta a megbízólevelét, odaadta a külügyminiszter levelét, hogy olvassam el – egyébként szóról szóra az áll benne, amit Skinner írt. Csak tudnám, hogyan teszik rá a kezüket ezek a nyomorult firkászok hivatalos dokumentumokra! Nos, ezek után megparancsolta, hogy hajnalban keljek útra, és haladéktalanul kézbesítsem a levelet

Longstaffnak. Azt mondta, hogy holnapra ő is itt lesz, és hogy Longstaff azonnal távozzon. Azt is mondta még, hogy menjek el az admirálishoz és a tábornokhoz, és mondjam meg nekik, tegyenek meg minden előkészületet az északnak indulásra. – Monsey egy székbe roskadt. – Whalen ír ember. Mit tehetnék még hozzá?

– Miért nem jött ide egyenesen?

– Mert egy helyen nem lehet egyszerre két teljhatalmú megbízott, Mr. Struan. Hála az egeknek, létezik protokoll is. Nekem most azonnal át kell vennem Longstaff hivatalát. Amint elhagyja az öblöt, értesítem Whalen őexcellenciáját. Ő csak akkor jön ide.

A szél belekapott a spalettákba, megrázta őket.

– Átkozott egy ember. Kis híján megölt. Egész Ázsia felbolydul, ha átveszi a hatalmat. Első dolga az volt, hogy kijelentse: „Felőlem akár el is sülyedhet az az átkozott szikladarab.” Elképesztő! Ha megengedi, ledőlök néhány percre. Nem érzem valami jól magam.

Horatio megint nyöszörögni kezdett, aztán hányt.

– Adjon neki még egy kis brandyt – mondta Struan. – A szomszédos helyiség egyébként hálószoba.

Struan lement, hogy megnézze, mi van a lorha legénységével. Már megtalálták a raktárakat és az italt. Akik most éppen nem ittak vagy ettek, aludtak, vagy megpróbáltak aludni. A barométer higanyszála még mindig sülyedt, pillanatnyilag 29,1 hüvelyket mutatott.

– Jóságos ég, több mint három tized hüvelyknyit sülyedt egy óra alatt! – mondta a fiatal hadnagy. Magas, szőke fiatalember volt. – Most jut eszembe, Mr. Struan: Vasserly-Smythe vagyok, a királyi flotta hadnagya.

Struan megrázta a feléje nyújtott kezét.

– Köszönöm, hogy befogadott minket – mondta a hadnagy.

A terem északi oldalán fölpattant az ablak, eső és szél zúdult az előcsarnokba. Három tengerész ugrott oda; becsukták, és fölerősítették az ablakdeszkákat.

– Azt hiszem, nem ártana, ha vetnék egy pillantást a hajómra – mondta a hadnagy.

– Inkább a másik oldalról – szólt Struan. Elindult egy folyosón, s odament egy erősen bedeszkázott ablakhoz, amely a szélárnyékos oldalra nézett. Óvatosan kinyitotta, és kikukucskált.

Látta, hogy a *China Cloud* és a *Resting Cloud* könnyedén állja a szelet. A hadnagy lorhája együtt süllyedt és emelkedett a hullámokkal, nyikorogva-recsegeve súrlódott a cölöpökhöz. Észak felé nem látszott a horizont, csak a feketeség. És a feketeség feléjük közeledett.

– A hajója olyan biztonságban van, amennyire csak lehet, hadnagy.

– Igen. – A fiatalember még egy ijedt pillantást vetett a keleti égboltra, és becsukta az ablaktáblákat. – Ez az első hajó, amelyen kapitányként szolgállok. Csak alig néhány hónapja járom ezeket a vizeket. Milyen egy tájfun?

– A Legmagasztosabb Förgeteg a viharból tör rá az emberre.

– Hogyan?

– Szélrohamokkal, örvénnyel. Néha Ördögi Szélnek is nevezik.

A Legmagasztosabb Förgeteg egy óra múltán betört az öbölbe, és rázúdult a *Resting Cloudra*. A horgonyláncok elpattantak, a hajó tehetetlenül sodródott a sötétségben. Mauss, aki ott ült a hajó egyik kajütjében, fölnézett a Bibliájából, s hálát adott Istennek a kegyelméért és Hung Hsziu-csuanért. A szélroham az oldalára fordította a *Resting Cloudot*, Mauss nekiesett a kajüt falának, és elájult, a hajó pedig szinte az oldalán sodródott a part felé. Az útjában állt a *Boston Princess*, a Cooper-Tillman cég hajója. A két hajó hevesen egymásnak csapódott; a *Resting Cloud* előárboca lesöpörte a másik hajó előfedélzetét, majd elpattant, s a *Resting Cloud* tovább száguldott – farral a part felé. A vihar az úszó falu szampanjai közé kergette, a hajó tucatszámra tiporta el az apró vízi járműveket, majd megfeneklett a homokpadon. Kínaiak százai fulladtak a vízbe; akik még a szampanokon voltak, gyatra kis bambuszfelépítményeikben lapultak. A Legmagasztosabb Förgeteg következő rohama azonban elvitte fejük fölül a gyatra fedelet, és sok családost is magával ragadott.

A *Boston Princessen* Jeff Cooper föltápáskodott a nagykajüt padlójáról, és talpra segítette Shevaunt. A szél mind erősebben kapaszkodott a hajóba, a horgonyláncok azonban kitartottak.

– Nem történt baja? – kiáltotta túl a vihart Cooper.

– Azt hiszem, nem. Ó, Uram, segíts meg minket!

– Ne mozduljon innen! – Cooper kilépett a kajütből, felbotorkált a fedélzetre: mintha a pokol tornácára érkezett volna. Visszakergette a szél és a vízszintesen zuhogó eső. Lement a hajófenékbe, és elindult a raktér felé vezető folyosón. Fölemelte a kezében tartott lámpást, és körülnézett. A *Resting Clouddal* történt ütközés betörte a hajó bordáit, eresztékei kezdtek szétválni. Cooper visszament

Shevaunhoz.

– Minden rendben – hazudta. – Legalábbis addig, amíg le nem szakadunk a horgonyokról.

A Legmagasztosabb Förgeteg most a Glessing-fokra csapott le: elroppantotta a zászlórudat, s mint valami lándzsát vágta neki a kikötőmester irodájának.

A zászlórúd keresztülfúrta a gránitból rakott falat, könyökből letépte Glessing bal karját, majd Culumot félretaszítva útjából, nekivágódott az épület túlsó falának, törmeléket és parazsat zúdítva Tessre.

A fal résén át besüvöltött a förgeteg, Tess ruhája lángra kapott. Culum odaugrott hozzá, és pusztá kezével kezdte csapkodni a lángoló ruhadarabokat.

Sikerült eloltania, a karjába fogta Tesst. A lány eszméletlen volt. Az arca fehér volt, a haja megperzselődött. Culum letépte róla a ruhát, és gondosan megvizsgálta. Tess hátán égési sérülések látszottak.

Culum ordítást hallott. Hátrakapta a fejét, és meglátta Glessinget, akinek karja csonkjából dőlt a vér. Aztán a szoba túlfelében meglátta a leszakadt alsókart is. Fölállt, de a lába nem akart engedelmeskedni.

– Csinálj valamit, Culum! – förmedt rá magára.

Végre engedelmeskedtek az izmai. Letépte a zászlófelvonó kötelet, és elkötötte a csonkot. A vérzés elállt. Megpróbálta végiggondolni, mi most a teendő, s eszébe jutott, mit csinált az apja, amikor Szergejevet meglőtték.

– Tisztítsd ki a sebet – mondta fennhangon. – Ezt kell tenned. Aztán kiégeted.

Megkereste a teáskannát. Még volt benne víz. Letérdelt Glessing

mellé, és hozzáfogott, hogy leöblítse a sebet. – Tarts ki, öregfiú – mormolta. Glessing kínjai láttán fölkaivarodott a gyomra.

Tess felnyögött, és magához tért. Föltápáskodott; a szél papírokat, zászlókat, port vágott az arcába, félig megvakította. Aztán kerekre tágult a szeme, és felsikoltott.

Culum rémülten kapta hátra a fejét, s látta, hogy Tess a leszakadt karra mered.

– Segíts nekem! Keresd meg a parázsfogót! – ordította túl a süvöltést.

Tess a fejét rázva hisztérikusan elhátrált, és rettenetesen hányni kezdett.

– Hozd már azt a rohadt parázsfogót! – kiáltotta Culum égő kézzel. – Aztán majd ráérsz rosszul lenni!

Tess nagy nehezen fölegyenesedett, megdöbbsentette a Culum hangjából áradó düh. Nekiállt, hogy megkeresse a parázsfogót.

– Siess már, az isten szerelmére!

Tess megtalálta a parázsfogót, s mint valami lidércnyomásban, úgy nyújtotta át.

Culum a kezébe vette a parázsfogót, kivett egy izzó parazsat, és a sebre nyomta. Glessing fölordított, s megint elájult. Kibírhatatlan volt az égő hús bűze. Culum leküzdötte hányingerét, míg gondosan ki nem égette a csonkot.

Aztán elfordította a fejét, és hevesen öklendezni kezdett.

Brock fölnézett a barométerről; az egész hajó remegett, üvöltöttek a gerendák. – 28,2 hüvelyk, Liza! Még sosem volt ilyen alacsony!

Liza magához szorította Lillibetet, és megpróbálta leplezni félelmét. – Vajon hol lehet most Tess?... Oltalmazd őt, ó, Uram!

– Oltalmazd – visszhangozta Brock. Felnyüsztettek a hajó bordái,

a hajótest az oldalára dőlt, de fölegyenesedett.

– Fölmegek a fedélzetre!

– Itt maradsz! Az isten szerelmére, ne tedd kockára az... – Liza elhallgatott, Brock már el is ment.

– Mikor áll már el, mama? – sírdogált Lillibet.

– Bármelyik percben elállhat, kicsikém.

Brock óvatosan kidugta a fejét a tatfedélzet szélárnyékos oldalán nyíló feljárón. Nyújtogatta a nyakát, hogy lássa az árbocokat. A szél gallyként hajlítgatta őket. Hatalmas reccsenés hallatszott: elszállt a főárboc sudara.

– Ide hozzám! – ordított le Brock. – Jobb oldali őrség a fedélzetre!

A Legmagasztosabb Förgeteg újabb rohamra indult észak felől; egymás után szakadtak le a keresztrudak, a főárboc csaknem a fedélzetig hajlott, belevágódott a középárbocba, mindkettő eltört; törött keresztrudak, szakadt kötelek záporoztak a fedélzetre, eltömték a tatfedélzet feljárónyílását. A *White Witch* életveszélyesen az oldalára dőlt.

Brock kiszabadította magát a kötél- és fadarabok alól, s ráordított a halálra vált matrózokra. – A fedélzetre, nyavalyások, vagy megdögöltök! Kivágni az árbocokat, különben elveszünk!

Fölzavarta a matrózokat a fedélzetre, aztán – miközben birkózott a széllel, s elvakította az eső – egyik kezével kapaszkodva, a másik kezében egy baltával őrijongve csapkodni kezdte az egyik felhúzókötelet; eszébe jutott az a másik tájfun, ami a fél szemébe került; imádkozott, hogy ez az egy megmaradjon, hogy Tessnek ne történjen semmi baja, s hogy Liza és Lillibet ne fulladjon vízbe.

Az új város épületeinek állványzatait már régen elsodorta a szél. A Legmagasztosabb Förgeteg végigsöpört a parton, elvitte a katonák

sátrait és az összedőlt hajójavító műhely roncsait. Fölszippantotta a pálinkaméréseket, kocsmákat, raktárépületeket, a földdel tette egyenlővé Mrs. Fortheringill műintézetét, Aristotle Quance-et a törmelék maga alá temette. Ezután nyílegyenes rendet vágott a Tajpingsan kunyhói közt, családok százait pusztítva el, majd az onnan egymérföldnyire lévő hegy oldalába görgette a kalyibák maradványait.

Mélyen lent a föld alatt, a tajpingsani domb oldalában Gordon Csen jó előre megépített titkos pincéjében húzta meg magát, s büszkeség töltötte el a gondolatra, hogy ilyen előrelátó volt. A terméskő falazatú pince nagyon erős építmény volt, s noha Gordon Csen tudta, hogy feje fölül már eltűnt a háza, vidáman emlékeztette magát, hogy minden értékes ingósága ott van mellette, biztonságban, a ház helyett pedig gyorsan lehet másikat építeni. Tekintete végigsiklott az üzleti könyveken, a telekkönyvi bizonyítványokon, a kölcsönökről és zálogokról tanúskodó iratokon, a kincsesládákon, a jade-kövekkel teli dobozokon, a drága selyemvégeken, a hordókon, amelyek a legjobb borokkal voltak tele. Aztán ágyasára, Becses Virágra nézett. A lány az egyik fal mellé állított ágyban feküdt a legfinomabb pehellyel töltött paplana alatt, hátát kényelmesen felpolcolva párnákkal. Gordon Csen újratöltötte parányi teáscsészéjét, és bebújt a lány mellé. Roppant okos fickó vagy, mondta magának.

A szél és az eső Struan boldogság-völgyi üzletházának nyugati oldalát rohamozta, s időről időre az Ördögi Förgeteg is nekivetette vállát. Ám az épület – bár időnként meg-megremegett – szilárdan állt a tomboló süvöltésben.

Struan rágyújtott egy vékony manilaszivarra. Nagyon nem volt ínycsókára a tétlen várakozás.

– Te szivarozol túl sokat! – kiáltotta Mejmej, hogy hallani lehessen a viharban.

- A dohányzás jót tesz az idegeknek.
  - Csúnya szokás. Bűdös.
- Struan nem felelt; megint odalépett a barométerhez, és megnézte.
- Minek nézed azt minden tíz percben mindig?
  - Megmutatja, merre tart a vihar. Ha nem süllyed tovább, az azt jelenti, hogy a középpontja a fejünk fölött van. Aztán elkezd emelkedni... azt hiszem.
  - Nem nagyon kellemesen boldog érzés itt lenni, Tajpan. Macauban volna sokkal jobb.
  - Nem hiszem.
  - Micsoda?
  - Nem hiszem!
  - Itt kell aludnunk megint ma éjszaka? – kérdezte Mejmej, unva már a kiabálást. – Nem akarom, hogy te vagy Jin-hszi megkapjátok a lázat, de még az a teknősbéka-potyadék Ah Szam se.
  - Azt hiszem, itt elég jó helyen vagyunk.
  - Micsoda?
  - Itt jó helyen vagyunk! – Struan az órájára pillantott. Húsz perccel múlt kettő. Amikor azonban kilestett a zsalugáter egyik részén, nem látott semmit, csupán valami bizonytalan mozgást a sötétségben s az esőcseppek vízszintesen futó patakocskáit az ablaküvegen. Örült, hogy szélárnyékos helyen vannak. Az épületnek ez a sarka kelet, nyugat és dél felé nézett, így a legrosszabbtól védve volt. Struan annak is örült, hogy a parton van. Nincs hajó, ami kibírja ezt, gondolta. Nincs olyan öble a földnek, amely sokáig megvédhetné a flottát egy ilyen istencsapásától. Fogadni mernék, hogy Macaut is elkapta. Ott aztán semmi sem védi a hajókat. Lefogadom, hogy a hajók fele összetört, a part mentén pedig ötszáz mérföldön át elsüllyedt vagy tízezer dzsunka. Hát igen... És mi lehet vajon a Peruba küldött hajóval? Fogadni mernék, hogy azt is elkapta a vihar, és elmerült Sebastian atyával egyetemben.

- Átnézek a többiekhez.
- Ne maradj sokáig, Tajpan.

Struan végigment a folyosón, s közben megnézte, rendesen be vannak-e zárva az ablaktáblák. Átment a lépcsőház túloldalára, gépiesen megigazított egy Quance-festményt a falon, majd benyitott Robb lakosztályába.

Horatio – félig árnyékban – abban a bambusszékben ült, amelyben valamikor Sarah is üldögélt; Struan a lámpások imbolygó, erőtlen fényében egy pillanatra azt hitte, csakugyan Sarah-t látja.

- Jó napot, Horatio. Monsey hol van?

Horatio Struanra nézett, de nem ismerte meg. – Megkerestem Ah Tatot – mondta kísérteties hangon.

- Nem hallom, fiam. Kiabáljon!
- Megkerestem Ah Tatot. Megtaláltam.
- He?

Horatio hátborzongatóan nevetni kezdett, mintha Struan ott se volna. – Mary terhes volt, és elvetélt. Búzös pogányok búzös szajhája... méghozzá évek óta.

– Badarság. Badar beszéd ez, fiam. Nem hiszem el – mondta Struan.

– Megkerestem Ah Tatot, és kivertem belőle az igazságot. Mary kínaiak istenverte szajhája lett, és egy félvér fattyút hordott a méhében. De Ah Tat itatott vele valami mérget, hogy megölje azt a fattyút. – Hisztérikusan fölnevetett megint. – Én viszont elkaptam Ah Tatot, és addig vertem, amíg be nem vallotta. Ő volt Mary kerítőnöje. Mary eladta magát a hitetleneknek. – Szeme a lámpás lángjára szegeződött. – Glessing nem fog elvenni egy kínai szajhát. Mary az enyém lesz megint. Csak az enyém. Térden állva fog a bocsánatomért könyörögni, én pedig meg fogok bocsátani neki.

- Horatio! Horatio!

– Egészen az enyém lesz. Úgy, mint gyerekkorunkban. Megint csak az enyém lesz. Meg fogok bocsátani neki.

Újabb ördögi roham rázta meg a házat, majd megint, s harmadszor is; úgy rémlett, mintha tízezernyi dühöngő szélörvény közepén hányódnának; Struan hallotta, hogy ablakok törnek, zsalugáterek szakadnak be. Sarkon fordult, s a folyosón át visszaroht a lakosztályába. Mejmej és Jin-hszi az ágyban lapult, Ah Szam kővé váltán nyöszörgött. Struan odaugrott az ágyhoz, és a karjába kapta Mejmejt. Az őrzöngő süvöltés a tetőfokára hágott.

Aztán hirtelen elállt a vihar.

Csend támadt. A zsalugáterek résein át lassan fénypázmák szűrödtek be, fényük másodpercről másodpercre erősödött.

– Mi történt? – kérdezte Mejmej. Valószínűtlennek tetszett a hangja a nyomasztó csöndben. Struan letette az asszonyt, és az ablakhoz ment. Kilesett a zsalugáter egyik részén, majd óvatosan kinyitotta az ablakot, és kitarta a zsalukat. Összerezzen: száraz, forró levegő tört be a szobába.

Hitetlenkedve meredt az öbölre.

A *China Cloud* megtartották a horgonyai. A *White Witch* árbocai eltűntek, oldalán felhúzókötelek himbálóztak. A *Resting Cloud* a Glessing-foknál partra futott. A lorha még mindig ott ringott, kikötve a társaság mólójánál. Struan megpillantott egy megfeneklett fregattot – oldalára borulva hevert a homokpadon. A flotta többi része azonban, a csapatszállító- és a kereskedőhajók sértetlenül horgonyoztak a vízen.

Sütött a nap, a kék égen felhópamacok úsztak. Az öbölben azonban megháborodott a tenger. A víz felszínéről óriás hullámok törtek a magasba, s csapódtak egymáshoz; a *China Cloud* két oldalán, tatján és orrán egyszerre csapott át a víz. A hajó mögött, a távolban gigantikus viharfelhők soha nem látott függönye keretezte a látóhatárt s tornyosult hatvanezer lábnyi magasságba.

És ott volt az a csend – túl az egymáshoz csapódó hullámok zaján

–, az a földöntúli csend.

– A magvában vagyunk!

– Micsoda?

– A vihar közepében, a kellős közepében!

Mejmej, Jin-hszi és Ah Szam odaszaladt Struanhoz.

– Istennek legyen hála, a flottának semmi baja! – mondta kitörő örömmel Struan. – A hajók biztonságban vannak. Biztonságban. – Öröme hirtelen elillant, becsapta a zsalugátereket és az ablakokat, s rájuk csattintotta a reteszeket.

– Gyerünk – mondta sűrgetően. Fölrántotta az ajtót – a nők döbbenten követték. Struan végigrohant a folyosón, át a lépcsőház másik oldalára, az épület átellenes szárnyára, s benyitott a legészakibb szoba ajtaján.

A zsaluk nagy része leszakadt, betört egy ablaktábla is, mindenütt üvegszilánkok heverték.

– Maradjatok itt – mondta Struan.

– Mi baj, Tajpan? Vihar elment.

– Tegyétek, amit mondtam. – Struan kisietett. Mejmej föl vonta a vállát, és leült egy törött székre.

– Mi lelte atyánkat? – kérdezte Jin-hszi.

– Nem tudom. Néha egyáltalán nem értem őt. Hála az égnek, végre vége ennek a lármanak. Ugye milyen csönd van? Szinte fáj.

Jin-hszi odament az egyik ablakhoz, és kinyitotta. – Ó, nézzétek! Hát nem gyönyörű? Úgy örülök, hogy elvonult a vihar.

Mejmej és Ah Szam odaszaladt mellé.

Brock megkövülve állt a fedélzeten. Láta a minden irányból közeledő hullámokat, de itt, a part szélárnyékában nem voltak nagyok. Melegen, szárazon sütött a nap. Hangosan csöpögött a víz.

A látóhatáron tornyosuló viharfelhők úgy hatottak, mint egy ötmérföldnyi széles, méltóságteljes katedrális fala. A fal azonban mozgott. A keleti vége mindjobban közeledett.

– Mi történt, lelkem? – kérdezte a Lillibet társaságában a fedélzetre kilépő Liza. – Ó, de gyönyörű!

– Igen, nagyon szép – mondta Lillibet.

– A vihar magvában vagyunk! A kellős közepén! – robbant ki Brock. A fedélzetre lépők feléje fordultak, és rábámultak.

– Jaj, nézzétek! – mutatott Lillibet a sziget felé. – Ugye milyen fura?

A sziget látványát tarkító fák fehéren rajzolódtak ki a föld barna hátterében: egy szál levél sem volt az ágaikon. Az új Queen's Town csaknem teljesen eltűnt, a Tajpingsan romokban hevert. A partszegélyen apró emberalakok kezdtek mozgolódni.

– Menjetek le – mondta reszelős hangon Brock. Anya és lánya megbabonázva engedelmeskedett.

– Pennyworth kapitány!

– Parancs, uram!

– Azt ajánlom, béküljön meg a teremtőjével – mondta Brock. – Mert azt csak az Úr tudja, mi van azoknak az ördögi fellegeknek a túloldalán. Menjenek le valamennyien!

Szeméhez emelte a messzelátót, s megkereste a Nemes Ház üzletházát. Az épület előtt néhány ember csoportosult, középen ott állt Struan. A második emeleti ablakokból néhány arc kandikált ki.

Brock összecsattintotta a messzelátót. – Jobb lesz, ha bemégy, Dirk – mondta halkan.

Helyére rántotta a lejáró viharvert fedelét, elreteszelte, ahogy csak tudta, aztán lement.

– Most pedig imádkozni fogunk – mondta könnyedén.

– Jaj, de jó! – felelte Lillibet. – Mondhatom én az én

imádságomat először? Azt, amit lefekvéskor szoktam?

Culum a karjaiban tartotta Tess.

– Átkozott legyek, ha itt maradunk, ha ezt élve megússzuk – mondta. – Elmegyünk haza, az ördög vigye ezt a helyet.

– Jó – felelte Tess, émelyegve a pusztulás látványától. Rettegve figyelte a mindjobban közeledő felhőfalat: már elborította a Csiulung-félszigetet. – Jobb lesz, ha bemegyünk – mondta.

Culum bezárta maguk mögött az ajtót; kínzón felsajdult összeégett keze.

Tess a törmelék között odabotorkált Glessinghez, és letérdelt mellé. A kapitány arca halotthalvány volt, de a szíve dobogott. – Szegény George...

Struan a móló és a *China Cloud*, illetve a móló és a felhőfal legkeletebbre eső széle közötti távolságot latolgatta. Láta, hogy csónakba szállni már nincs idő, így hát kirohant a móló végére, s tölcserért formált két tenyeréből.

– Orlov! – bömbölte. – Ahoj, *China Cloud*! – Hangja kísértetiesen visszhangzott végig az öböl felett, aztán meglátta a felé integető Orlovot, s halványan hallotta, amint a kapitány visszakiált neki: – Igen!

– Fordítsa délnek! Most délről fog jönni a szél! Fordítsa orral délnek!

– Igen! – hallotta Orlov válaszát, s már látta is, hogy matrózok rohannak elő, lebocsátják a kürtért, beleugrálnak, s húzzák inuk szakadtából az evezőket, hogy elfordítsák a hajó orrát.

Struan visszaroht az ajtó előtt ácsorgó emberekhez.

– Gyerünk befelé!

Néhányan elindultak, a fiatal hadnagy azonban még mindig hitetlenkedve nézte lorháját és az öblöt. – Magasságos Úristen, még megvan a hajóm! És nézze a flottát... nézze a hajókat! Azt hittem, mostanra már mind a pokol fenekére süllyedt, de csak egy fregatt sodródott a partnak, az a klipper pedig elvesztette az árbocait. Istenemre, ez hihetetlen! Mit is mondott? Délről? Miért?

– Jöjjön – fogta meg Struan a karját. – Gyerünk befelé! Terelje be az embereit is.

– Mi a baj?

– Az isten szerelmére...! Perceken belül átvonul fölöttünk a vihar magva. Akkor pedig megfordul... azt hiszem, megfordul, és dél felől jön. Vigye az embereit, és...

Elakadt a szava: Horatio rohant el mellette s vágott neki a Queen's Roadnak a hajójavító irányába.

– Jöjjön vissza, maga örült, mert elpusztul! – kiáltott rá Struan, de Horatio rá se hederített. Struan utánavetette magát.

– Horatio! Mi az ördög lelte? – kérdezte, mikor utolérte, és elkapta a vállát.

– El kell mondanom Glessingnek. Befellegzett ennek a mocskos frigynek! – üvöltötte Horatio. – Takarodjon előlem, maga... gyilkos! Lógni fog maga is, meg az a mocskos, gyilkos szajhája is, erről gondoskodom! – Kitépte magát, és elrohant.

Struan megint utánaeredt, de ekkor ismét zuhogni kezdett az eső; megállt. A viharfelhő már félig elborította az öblöt, tövében szinte forrt a tenger. Struan látta, hogy a kutter legénysége fölmászik a *China Cloud* fedélzetére, majd eltűnik a lejárókban. Orlov még egyszer odaintett neki, aztán ő is eltűnt.

Struan megfordult, s rohanni kezdett az oltalmat kínáló épület felé. Ruhájába beleakaszkodott a szél; megkettőzte erőfeszítését. Szakadó esőben ért el a küszöbig, ahol hátranézett.

Horatio a part menti földsávon futott kifelé a Boldogság-völgyből.

A felhőfal már elérte a hajójavítót, s Horatiót kezdte magába nyelni a köd. Struan látta, amint megáll és fölnéz, aztán úgy elsodródik apró figurája, akár egy falevél.

Struan fölrántotta az ajtót, majd bevágta maga mögött, de még mielőtt rátehetette volna a kereszttrudat, elérte a sötétség, rátört a Legmagasztosabb Förgeteg, s mélyen betaszította az előcsarnokba. A tájfun benyomta valamennyi földszinti ablakot, és megölt három tengerészt. Aztán odábbállt.

Struan feltápászkodott, csodálta, hogy él még. Az ajtóhoz rohant, összeszedte hatalmas erejét, becsukta, és föltette rá a kereszttrudat. Az örvény elhaladt az ablakok előtt, kiszippantott a házból törmeléket, papírt, lámpásokat – mindent, ami nem volt leszögezve.

Miközben a lépcső felé futott, Struan megpillantotta a fiatal hadnagy összezúzott tetemét. Megállt, de egy újabb roham hátralökte, elragadta a tetemet, aztán Struan már azért küzdött, hogy megszabaduljon a szívóhatástól, s fölmeessen a lépcsőn a biztonságba.

Amint a déli szélvihar lecsapott rá, a *White Witch* részegen megtántorodott. Oldalára borult, megfordult az orr felőli horgonya körül, majd valamely csoda folytán fölegyenesedett, és szélbe állt. Brock fölnyalábolta Lizát és Lillibetet, és az ágyra fektette őket. Bátorítón rájuk kiáltott, de nem hallották. Elkeseredetten kapaszkodtak mindhárman – tudták, az életük a tét.

Víz zúdult le a lejárón, nekirontott a kereszttrúddal elzárt kajütajtónak, beszivárgott alatta. Az Ördögi Förgeteg lecsapott a hajóra. Mennydörgés hallatszott, a hajó megremegett, és Brock tudta, hogy most szakadt el az egyik horgonyláncuk.

A *Boston Princessen* Shevaun a fülére tapasztotta a tenyerét, hogy

megpróbálja elzárni a hajóra támadó szélrohamok üvöltése elől. Cooper érezte, hogy az utolsó horgonyláncuk is elszakad. Rákiáltott Shevaunra, hogy kapaszkodjon, a lány azonban nem hallotta. Cooper odaugrott hozzá, s minden erejével nekiszorította egy fedélzettartó oszlopnak.

A hajó megdőlt. Amint jobb oldali palánkja kibukkant a víz alól, a fedélzetet elárasztotta a víz, és a *Boston Princess* süllyedni kezdett. A fürgeteg kárörvendőn levigyorgott rá, és nekivágta az orosz hajónak.

A hatalmas brigantin nagykajütjében, palackokat, kristálypoharakat, evőeszközöket szórva szerteszét, darabokra tört egy üvegajtós szekrény; Szergejev káromkodva megkapaszkodott, majd elmormolt egy fohászt. Amint a hajó ismét fölegyenesedett s orral a szélbe állt, a herceg elrugdosta lába alól a bútor és az üvegek darabjait, elmormolt még egy fohászt, és töltött magának még egy pohár brandyt.

A ragya cifrázza ki Ázsiát! – gondolta. Bárcsak otthon lehetnék! A pokolba ezzel az ördögi viharral! A ragya cifrázza ki a briteket! A ragya cifrázza ki ezt a nyavalyás szigetet! Hogy az ördög vinné el az egészet...! A ragya cifrázza ki Tyergin herceget, amiért ide küldött! A rosseb essen Alaszkába – és a betelepülésbe! A rosseb Amerikába és az amerikaiakba! Csak Shevaunba ne, őt áldja meg az Isten.

De úgy ám, mondta magában, miközben a hajó megint imbolyogni kezdett, s felnyögött a vihar nyomása alatt. És áldd meg, Uram, Oroszország anyácskáinkat, szent hazánkat és a történelemben betöltött szerepét! Tyergin herceg terve csodálatos és pontos, hát persze hogy az, és én segíteni fogok valóra váltani. Igen... Az isten verje meg azt az átkozott golyót meg ezt az átkozott fájdalmat...! Nincs többé lovaglás a végtelen sztyeppeken... ennek vége. El kell felednem a játszadozást. Nézz szembe magaddal, Alekszej! Adj hálát a sorsnak azért a golyóért. Hogy is mondta a

Tajpan?... Ja, igen: zszosz. A jó zszosznak köszönhetem azt a golyót. Most már minden erőmet Oroszország szolgálatába állíthatom.

Mit tegyek? Hongkongot itt hagyom – ez már el van intézve. Az az ostoba Cunnington lord eltaposta Britanniát, és átadta nekünk Ázsia kulcsát. Helyes. Kötök egy kereskedelmi egyezményt a Tajpannal vagy Brockkal, aztán a lehető leghamarabb itt hagyom Ázsiát, és megyek tovább, Alaszkába. Megbeszélem a dolgot az ottani törzsekkel. Aztán irány haza. Nem is: előbb Washingtonba. Figyelek, fülelek, gondolkozom, teszem, amire születtem: szolgálom Oroszország anyácskát a világ végezetéig.

Fájdalom nyilallt a csípőjébe, s Szergejev most először örült neki. Nagyon jó zszosz, gondolta. Ez az ügy tehát megoldódott. Ha túléljük ezt a vihart, elmegyek.

No és mi lesz Shevaunnal? A szent keresztre: ezt a lányt érdemes fontolóra venni. Politikai értéke vitathatatlan... no és a testi is. Annyira azonban nem jó, hogy elvegyem, még akkor sem, ha az apja szenátor... De talán mégis. Lehet, hogy bölcs húzás lenne. Gondold meg, Alekszej! Szükségünk lesz vezetőkre Orosz-Amerika számára. Amerikát fejedelemségekre osztjuk. Az uralkodók közötti házasság pedig mindig is a hódítás egyik eszköze volt, he? Talán ezzel előrehozhatnám a hódítás napját.

Szent Péterre! Szeretném, ha ez a lány a feleségem lenne. És vajon hozzám jönne Shevaun? Miért is ne? Ez a Cooper egy hülye. Roppant zavaró, hogy eljegyezte a lányt. Kár... De Shevaun azt mondja, nem szereti.

A tájfun elérte tetőfokát, támadásának nagy részét azonban még mindig fölfogta az öböl körüli hegykoszorú.

Az egyik palánkjával a víz alá merült *Boston Princess* imbolyogva, bukdácsolva haladt az öböl közepén. Cooper tudta, hogy közel a vég. Szorosan tartotta Shevaunt, miközben azt kiáltotta neki, hogy nem

lesz semmi baj.

A hajó még mélyebbre merült, s nekirohant Csiulungnak, ahol erősen megfeneklett. A sziklák fölhasították a hajó gyomrát, a víz bezúdult a rakterébe, majd a Legmagasztosabb Förgeteg fölkapta a tomboló hullámokról, s oldalára fordítva a parton tajtékzó vízbe vetette.

Most, hogy a vihar dél felől süvöltött, átlépett a hegykoszorún, a sziget belseje felé fordult, majd a Boldogság-völgy alkotta tölcsérben még inkább fölerősödött amúgy is hihetetlen ereje. Nekirontott a Nemes Ház épületének, kereste a gyenge pontját.

Struan az északi szárny viszonylagos biztonságot kínáló lakosztályában a karjaiban ringatta Mejmejt. Idegesen meglibbent a lámpás fénye, bizarr, táncoló árnyékokat vetett a szobára. A törött ablakok mögött, az épületnek azon az oldalán, amit épp nem támadott az üvöltő, esőtől terhes förgeteg, csak sötétséget lehetett látni. Ah Szam a padlón térdelt, Jin-hszi oltalmat keresőn közelebb fészkelte magát Struanhoz.

Mejmej elfordította a fejét, és ajkaival egészen közel Struan füléhez, így kiáltott: – Tajpan! Rettentő szomorúan boldogtalan vagyok ettől a lármától!

Struan fölnevetett, még szorosabbra fonta ölelését, Mejmej pedig átkarolta a nyakát. Struan tudta, hogy már semmi baj nem érheti őket: a legrosszabbon túl vannak.

- Még három-négy óra, aztán vége, kicsim.
- Vacak vihar. Mondtam neked, hogy ezt csinálta sárkány? Tengeri szörnyeteg sárkány?
- Igen.
- A mindenségit!...
- Mi baj?

– Elfelejtettem meginni utolsó trágyaméregízű cinchonacsészét! Sebaj, ma van utolsó napja.

– Majd megiszod néhány óra múlva, ne bánkódj.

– Igenis, férjuras! – Mejmej nagyon boldognak és nagyon egészségesnek érezte magát. Kedvtelve babrálta Struan tarkóján a hosszúra nőtt haját. – Remélem, gyerekeink vannak jól.

– Biztos. Ne aggódj, Csen Seng vigyáz rájuk.

– És mikor indulunk, hallod-e? Nekem fantasztikusan sürgős házasodás.

– Három hónap múlva. Mindenképpen még karácsony előtt.

– Azt hiszem, neked kellene még egy barbár feleség.

Struan nevetett.

– Nagyon fontos, hogy legyen sok fiad. Ne neved, a mindenségit!

– Lehet, hogy nem is rossz ötlet, kicsim – mondta Struan. – Lehet, hogy három barbár nőre is szükségem volna. No meg rád és Jin-hszire is. Azt hiszem, rettenetesen fontos volna még egy kínai nővérré szert tennünk, mielőtt elmegyünk.

– Hah! Ha majd látom, megjött valamicske étvágyad második nővérré, veszünk neked ágyasokat, istenemre! – mondta az asszony, megcsókolta Struan fülét, és belekiáltott: – Nagyon kellemesen boldog vagyok, hogy zosz adott engem neked, Tajpan!

A Legmagasztosabb Förgeteg e pillanatban ágyúlövészerű robajjal betörte a déli szárny ablakait; az épület úgy megrázkódott, mintha földrengés sújtotta volna. A tető eresztékei sírva nyögtek a kitartó szívóhatás alatt, mígnem egy újabb ördögi roham letépte a tetőt, és a tengerbe sodorta.

Struan érezte, hogy a forgószél tölcseré fölszipantja mellőle Jin-hszit. Utánakapott, de a lány eltűnt.

Szorosan átölelték egymást Mejmejjel.

– Ne add föl, tajtaj!

– Soha! Szeretlek, férj!

Rájuk zúdult a Legmagasztosabb Förfeteg.

A nap merészen fölhangott az égre, melegét szétterítette a romba dőlt városon s az immár nyugodt öblön.

Culum az üzletház romjai közt bukkant rá apjára. Struan az északi lakosztály egyik sarkában hevert összetörten, s karjaiban egy apró, soványka kínai lányt tartott. Culum csodálkozott, hogyan szerethette apja ezt a lányt – ő nem találta szépnek.

A halál azonban nem csúfolta meg őket. Az arcuk nyugodt volt, mintha csak aludnának.

Culum otthagyta a szobát, lement a romos lépcsőház lépcsőjén, és kilépett a házból. Enyhe keleti szellő lengedezett.

Tess már várta. Amikor látta, hogy Culum tehetetlen mozdulattal ingatja a fejét, a szeme megtelt könnyel, és megfogta férje kezét. Semmit sem látva indultak el kifelé a Boldogság-völgyből, a Queen's Roadon.

Az új település romokban hevert, mindent elbontott a törmelék. Imitt-amott azonban még állt egy-két építmény, néhánynak csupán a puszta falai, míg másokban alig esett kár. A partszegélyen föl-alá rohangáló emberek nyüzsögtek, mások szótlan csoportokba gyűlve szemlélték lakóhelyük vagy üzletházuk romjait. Ismét mások a kulik csapatait tartották szemmel, akik megpróbálták menteni a romok közül a menthetőt, vagy éppen máris nekifogtak a javításnak. Hordszékes kulik kínálgatták szolgálataikat. A koldusok is munkához láttak. Az elkerülhetetlennek látszó fosztogatás megelőzésére katonaosztagok járőröztek a település stratégiai pontjai körül. Különös módon azonban nagyon kevés fosztogató akadt.

Az öböl nyugodt vizén kínaiak halászgattak szampanokról, dzsunkákról a törött vízi járművek hányódó roncsai között. Más szampanok és dzsunkák új betelepülőket hoztak. A kontinens és a

Tajpingsan között ismét megindult a kínaiak áramlása.

A hegyoldalban füst szállongott. Egyik-másik kalyiba romjai égtek. A füst alatt azonban már megindult az élet. Ismét kinyitottak a vendéglők, a teázók, a boltok; utcai árusok tették a dolgukat, miközben a település lakói kalapálva, fűrészelve, ásva, fecserészve toldozgatták-foldozgatták otthonaikat, láttak neki az újjáépítésnek, s áldották a zszost, hogy életben maradtak.

– Nézd, Culum, kedvesem! – szólt Tess. A hajójavító közelében jártak.

Culum feje kába volt, alig fogott az agya. Odanézett, amerre Tess mutatott. Az enyhe lejtésű domboldalon csaknem készen álló otthonuk teteje eltűnt, falai megroggyantak.

– Jaj, istenem – mondta Tess. – Most mihez kezdünk?

Culum nem felelt. Tess megérezte vakrémületét, s még inkább félni kezdett. – Gyere, kedvesem. Gyere... menjünk a szállodába, aztán pedig... aztán a *White Witchre*. Gyere, kedvesem.

Skinner sietett oda hozzájuk. Az arca piszkos volt, ruhái szakadtak, bűzösek.

– Bocsásson meg, Mr. Culum. Hol van a Tajpan?

– Mi?

– Hol van a Tajpan? Tudja, hol van a Tajpan? Azonnal beszélnem kell veled.

Culum nem válaszolt, így hát Tess felelt: – A Tajpan... meghalt.

– He?

– Meghalt, Mr. Skinner. Mi... a fér... Culum látta. Meghalt. Az üzletházban.

– Úristen, ez nem lehet igaz! – mondta Skinner rekedtes hangon. Átkozott legyen a zszosz!

Morgott valami részvétnyilvánításfélét, visszament a nyomdába, s megállt a tönkrement sajtó mellett. – Kiadó-tulajdonos vagyok! –

kiáltotta. – De minek a tulajdonosa? Nincs nyomdagépem, és nincs pénzem másakra! A Tajpan pedig halott, nem kérhetek kölcsön tőle... Semmim sincs, tönkrementem! Tönkrementem! Mi az ördögöt fogok csinálni? – Belerúgott a törmelékbe, ügyet sem vetve a műhely oldalában türelmesen várakozó kulikra. – Mi az ördögnek kellett pont most meghalnia?!

Néhány percig handabandázott még, aztán fölült egy magas lábú székre. Most mihez fogsz? Szedd össze magad! Gondolkozz!

Először is, mondta magában, először is ki kell hozni az új számot. Különkiadást. De hogyan? Kézisajtóval. – Igen, kézisajtóval – ismételte fennhangon. – Van munkám, és el is tudom végezni. Na de mi lesz aztán? Észrevette, hogy a kulik figyelik. Aztán pedig fogd be a szád, figyelmeztette magát. Kihozom az új számot, aztán pedig elmegyek ahhoz a tehetetlen hülye Culumhoz, és rábeszélem, hogy adjon pénzt az új nyomdagépre. Simán rábeszélem. Most pedig befogom a számot.

Blore rontott be kétségbeesett arccal.

– Jó reggelt – mondta. – Micsoda mocskos fölfordulás! A tribünök eltűntek, nincs már nyergelő se. Mindennek nyoma veszett. Elvesztettünk négy lovat... a heréket is, hogy az ég szakadna rá!

– Meghalt a Tajpan.

– Uramisten! – Blore nekirogyott az ajtófélfának. – Szóval vége. Hát igen... Tudtam én, túl szép ez ahhoz, hogy sokáig tartson.

– He?

– Vége... Hongkongnak... a Jockey Clubnak... mindennek. Mindennek befellegzett, ez nyilvánvaló. A település egyetlen romhalmaz. Jön ez az új hülye, ez a Whalen, ránéz, és halálra röhögi magát. A Tajpan nélkül semmi reményünk. Az isten verje meg! Kedveltem őt.

– Ő küldte ide hozzám, ugye? Hogy megmutassa nekem a levelet.

– Nem – felelte Blore. Struan megeskette rá, hogy megőrzi a titkot. – Szegény Tajpan... Azt hiszem, boldog lehet, hogy nem kellett megérnie a kolónia végét.

Skinner megfogta a karját, és az öblre mutatott. – Mit lát?

– He? Hát az öblöt, mi mást?

– Ez a bajuk az embereknek. Nem használják se a fejüket, se a szemüket. A flotta megvan – és megvan az összes kereskedőhajó is! Egy fregatt a partra futott, de azt kijavítják, és egy hét múlva megint úszni fog. Akárcsak a *Resting Cloud*. A *Boston Princess* ugyan összetört Csiulungnál, de ez minden. Hát nem érti? Minden idők legrosszabb tájfunja tette próbára Hongkongot – és Hongkong diadalmasan állta ki ezt a próbát, istenemre! Ez a tájfun óriási szerencse volt. Azt hiszi, hogy az admirális nem tudja ezt? Még az a seggfej Cunnington is megérti, hogy a hatalmunk a flottától függ. Bárhogy vélekedik is az a fafejű tábornok. Tengeri hatalom vagyunk, a mindenségit!

– Jóságos ég... Csakugyan így gondolja?

Skinner már a műhely közepén járt, menet közben félrerugdosva útjából a törmeléket. Leült, keresett egy tollat, tintát, papírt vett elő, és sebesen körmölni kezdett.

– Csakugyan így gondolja?

– A maga helyében én máris elkezdeném tervezni az új tribünöket. Akarja, hogy megírjam, hogy program szerint megtartja a következő futtatást?

– De még mennyire! Igen! Magasságos egek! – Blore elgondolkozott egy pillanatra. – Be kellene vezetnünk egy szokást... Tudja, van egy különleges futamunk... az év legmagasabban díjazott futama, az esztendő utolsó futama. Elnevezzük Tajpan Díjnak.

– Helyes! Ma este már olvashatja!

Blore nézte, mint körmöl Skinner. – A nekrológját írja?

Skinner kihúzott egy fiókot, és egy papírlapot nyújtott Blore felé.

– Már néhány nappal ezelőtt megírtam. Olvassa el, aztán segíthet nekem a kézisajtónál.

Culum és Tess még mindig ott állt, ahol Skinner hagyta őket.

– Gyere, kedvesem – rángatta a karját gyötrődve Tess. Culum nagy erőfeszítéssel összeszedte magát. – Mi lenne, ha inkább kimennél a *White Witchre*? Biztos vagyok benne, hogy ők is nyugtalanok... aggódnak, hogy mi lehet veled. Majd én is utánad megyek. Kérlek, hagyj most egy kicsit magamra, kedvesem... Én most... egyszerűen csak szeretnék egyedül maradni.

– Jaj, Culum, mihez fogunk kezdeni?

– Nem tudom. Nem tudom.

Culum látta, hogy Tess ránéz, majd elmegy. Elindult a Glessing-fok felé, nem látott, nem hallott semmit, az idő megszűnt létezni számára. Jóságos ég, most mit tegyék?

– Mr. Struan!

Culum érezte, hogy valaki megfogja a karját; kizökölt kábulatából. Látta, hogy a nap már magasra hágott az égen, s rádöbbsent, hogy a Glessing-foknál álló kettétört zászlórúd tövének támaszkodik. A zászlóshajó őrtisztje nézett le rá.

– Őexcellenciája az üdvözlését küldi. Volna olyan szíves a hajójára fáradni, Mr. Struan?

– Igen. Igen, persze – felelte Culum. Ki volt merülve, úgy érezte, nem fog az agya.

Hagyta, hogy a tiszt a várakozó kutterhez vezesse. A zászlóshajóhoz érve fölment a fedélzetre, majd leballagott a hajótestbe.

– Drága barátom, Culum! – fogadta Longstaff. – Rettenetes hír, rettenetes... Iszik egy kis portóit?

– Nem, köszönöm, nem, excellenciás uram.

– Foglaljon helyet. Igen, rettenetes... Döbbenetes. Amint meghallottam, mi történt, azonnal elküldtem magáért, hogy kifejezhessem részvéteimet.

– Köszönöm.

– Holnap indulok haza. Az új teljhatalmú megbízott Monsey útján megüzente, hogy már Macauban van. – Átkozott Whalen! Mi az ördögnek nem tudott még várni egy kicsit?! Az isten verje meg ezt a tájfunt, az isten verje meg Dirköt és minden egyebet! – Ugye már találkozott Monseyval?

– Még nem... Nem, uram.

– Nem számít. Szavamra, átkozott egy história! Monsey is ott volt a házban, és egy karcolást sem szenvedett. Rettenetes... Ezt a zsozzsal nem lehet megmagyarázni. – Fölszippantott egy csipet tubákot, és tüszentett. – Hallotta, hogy Horatio is meghalt?

– Nem... nem, uram. Utoljára... Azt hittem, még Macauban van.

Átkozott bolond, minek kellett elpusztítania magát? Így mindent olyan bonyolulttá tett, gondolta Longstaff. – Jut is eszembe, az édesapja ide akart adni nekem néhány iratot. Meg kell kapnom őket, mielőtt elmegyek.

Culum az emlékezetében kutatott. Az erőfeszítés még jobban kimentette. – A Tajpan erről nem tett nekem említést, excellenciás uram. Fogalmam sincs, miről lehet szó.

– Abban mindenesetre biztos vagyok, hogy jó helyen őrizte azokat a papírokat – mondta Longstaff. Örült neki, hogy Struan nem avatta be Culumot az ügybe. – Nyilván egy széfbe tette. Hol van a Tajpan széfje?

– Nem tudom... Nem tudom, uram. Majd megkérdezem Vargast.

– Rajta, Culum, szedje össze magát! Az élet megy tovább. A halottakat eltemetjük és meggyászoljuk. De nem szabad feladni, nemdebár? Hol van a széf? Gondolkodjon! Az üzletházban? A *Resting Cloudon*?

– Nem tudom.

– Akkor azt ajánlom, keresse meg, méghozzá gyorsan. – Longstaff hangja élesebbre váltott: – Felmérhetetlen fontosságú ügyről van szó. És tartsa a legnagyobb titokban! Tudja, milyen büntetés jár hazaárulásért?

– Igen... természetesen – felelte Culum. Megijedt Longstafftól.

– Helyes. És ne feledje, hogy maga még a kolónia ügyeivel megbízott titkár, és ünnepélyes eskü köti a Koronához. Azokat a papírokat én azért adtam az apjának, hogy vigyázzon rájuk. Egy „baráti hatalom” szigorúan titkos diplomáciai dokumentumairól van szó. Térképek, orosz nyelvű iratok és angol fordításuk. Keresse meg őket. Amint megtalálja, azonnal jelentkezzen nálam. Bárhogy alakuljon is, napszálltakor mindenképpen jöjjön visszahozzam. Ha maga nem tudja megtalálni, majd magam veszem kézbe a dolgot. Ja, igen! Magára bízok néhány virágmagot. Néhány napon belül megérkeznek. Küldje utánam, és kezelje ezt az ügyet is ugyanolyan bizalmasan, mint az előzőt – mondta Longstaff, majd kikiáltott. – Őrtiszt!

Az ajtó nyomban felpattant. – Parancs, uram!

– Kísérje ki Mr. Culumot a partra!

Culum halálra váltán ült vissza a nagycsónakba. Átsietett a *Resting Cloudra*. A hajó a szampanfalu közepén állt, csaknem teljesen normális helyzetben. A fedélzeten katonák őrködtek, hogy megakadályozzák a fosztogatást. Culum lement a hajótestbe.

Struan kajütje előtt Lim Din állt őrt, hentesbárddal a kezében.

– Tajpan meghalt? – kérdezte.

– Igen.

Lim Din nem reagált. Az arckifejezése sem változott.

– Hol van Tajpan papírja? Fontos papír? Hova tette? – kérdezte Culum.

– Nem értesz, uram.

– Papír... széf! Hol széf? Van széf? Erős doboz?

Lim Din intett Culumnak, hogy lépjen be, majd odavezette a Struan hálósobájának falába épített széfhez. – Ez?

– Kulcs?

– Kulcs nincs. Tajpannak van.

Hol tarthatta a kulcsot? – törte kétségbeesetten a fejét Culum. Magánál! Hát persze hogy magánál! Meg kell keresnem... Vajon van Vargasnak is kulcsa hozzá? Ó, Uram az egekben, segíts meg! Hol keressem?... És mi legyen azzal a lánnyal... azzal a kínai lánnyal? Apámmal együtt temessük? Nem, ez nem volna helyes. Volt tőle gyereke apámnak? Mondta nekem, hogy vannak tőle gyerekei? És ha igen, akkor hol vannak? A romok alatt? Gondolkozz, Culum! Ébredj már föl, az isten szerelmére! És mi legyen a hajókkal? És a pénzzel? Vajon hagyott végrendeletet? Ezt most felejtse el, ez most nem fontos... ezek most nem számítanak. Meg kell találnom a titkos iratokat. Mit is mondott Longstaff? Térképek és orosz iratok?

Brock lépett be észrevétlenül a kajútba. Láta Culum arcán a félelmet és a tanácstalanságot, látta kezén és ruháján a vérfoltokat. – Jó napot, fiam – mondta barátságosan. – Jöttem, amint meghallottam. Sajnálak, fiam, de ne emészd magad. Majd én elintézek mindent.

– Nagyon köszönöm, Mr. Brock – felelte láthatóan megkönnyebbülten Culum. – Én egyszerűen... – Elgyengülve leült.

– Tess azt mondja, hogy nélküled ő is meg Glessing is meghalt volna. Rossz zszosz, ami apáddal történt, de ne emészd magad. Voltam az üzletházában is... Majd én rendbe teszek mindent. Utasítottam Orlovot, hogy eressze félárbocra az oroszlanos-sárkányos lobogót. Ami pedig a *Resting Cloudot* illeti, gondom lesz rá, hogy pillanatokon belül rendbe hozzák. Te csak szedd össze magad. Én majd mindenről gondoskodom.

– Nagyon köszönöm, Mr. Brock. Nem tudja, hol vannak apám kulcsai? Meg kell keresnem néhány... – Culum már éppen azon volt,

hogy elmondja Brocknak, miről van szó, de aztán eszébe jutott, mit mondott Longstaff a hazaárulásról, és még idejében visszafogta magát. – Vagyishogy... – folytatta akadozva – azt hiszem, át kellene nézнем az iratait.

– Nem turkáltam a zsebeiben – felelte hidegen Brock. – Csak rendesen kiterítettem, és eltettem szem elől azt a nőt. – Hej, Dirk, gondolta, sose fogom elfeledni, hogy néztetek egymásra azzal a nővel... De a te érdeked meg a gyerekeké, hogy ne azzal a nővel, hanem egyedül és keresztény módra temessünk el. – Az ő temetéséről is gondoskodom.

– Igen, persze – mondta Culum.

– Társulni fogunk, Culum. Egyesítjük a Brock- és a Struan-céget. Így lesz a legjobb mindkettőnknek. A Nemes Ház ezentúl Brock-Struan cég lesz. Nyomban összeállítom a papírokat, és mindent elintézőnk. – Igen, mondta magában. Nem dörgölöm az orrod alá a zoszt, Dirk, de mostantól én leszek a Tajpan. Végre-valahára. Aztán, ha alkalmas lesz rá, Morgan és Tom után Culum következik. – Ami pedig hármunkat illet, téged, Tesst meg magamat, minden el van feledve. Azt hiszem, jó lenne, ha most átmennél a *White Witchre*. Tessnek vizsgálatásra van szüksége.

– Igen. Rendben van, Mr. Brock. Köszönöm. De... ha meg nem sértem... szeretnék előbb visszamenni az üzletházba.

– Napszálltára légy a fedélzeten. – Brock kiment.

Culum két tenyerével végigsimított az arcán. Ez lesz a legjobb: a társulás, így lesz a legjobb. Magam is mindig emellett voltam. Szedd össze magad, Culum! *Menj, és keresd meg a kulcsot!*

– Uram! – Lim Din intett Culumnak, hogy kövesse, s egy másik kajütbe vezette. Mauss a padlón hevert. Arcát eltorzította a halál.

– Zsosz, sebaj – mondta ideges nevetéssel Lim Din. Culum sajtó szívvel lebotorkált a hajóról, ült a csónakban, amíg az végighaladt a szampanfalu keskeny vízisikátorai közt, aztán már ott volt a Glessing-foknál. Elindult a Queen's Roadon, törmelékhalomok, törött

holmik között botladozott, köszönetet mormolt a sok embernek, aki útközben megállította és együttérzéséről biztosította. Kabult fejében csupán egyetlen gondolat keringett: „Át kell kutatnom apám zsebeit.”

– Culum!

Mintegy ködön át észlelte Coopert és Shevaunt, amint a szálloda előtt állnak egy kereskedőit alkotta csoportban. Szeretett volna továbbmenni, de odaléptek hozzá.

– Az imént hallottuk, mi történt, Culum. Fogadja részvételemet. Tehetünk valamit magáért? Rettenetes csapás.

– Igen – tette hozzá Shevaun. Az arca csúnyán össze volt zúzva, ruhája rongyokban lógott rajta. – Rettenetes. Csak az imént értünk ide Csiulungról. Ez egyszerűen rettenetes... olyan igazságtalan.

– Én... én... Ne haragudjanak, de most nincs időm beszélgetni. Nekem most...

Csak nézték, amint elsiet.

– Szegény szerencsétlen – mondta Cooper.

– Úgy fest, mint aki halálra van ijedve.

– Nem is csodálom. Azok után, ami a Tajpanggal és Glessinggel történt...

– Mit gondol, rendbe fog jönni? Mármint Glessing.

– Nem tudom. Remélem. – Cooper az öbölre nézett. Ki tudta venni a *Boston Princess* roncsait, és magában ismét hálát adott az Úrnak, hogy élnek. – Culum helyében én is holtra lennék rémülve. – Ennek a szegény fiúnak minden segítségre szüksége lesz, gondolta. Istennek legyen hála, hogy a Tajpangnak még volt ideje ideadni nekem azokat a papírokat. Lehet, hogy volt valami előérzete. Nem, biztosan nem volt. Na és Culum? Mihez kezd most? Olyan magatehetetlen, akár egy csecsemő. Talán rajta kellene tartanom a szemem... ha egyébbel nem is, ezzel tartozom a Tajpangnak. Most már mi ketten visszük tovább a cinchona-üzletet. Nincs szükségünk

másik két igazgatóra, ketten fogjuk csinálni: Culum meg én. És mi volna, ha egyesülnénk? Ha teljesen összeolvastanánk a két céget? Megalapítanánk az új Nemes Házat, a Cooper-Struan céget. Nem: a Struan-Coopert! Tisztességesen fogok viselkedni Culummal szemben. A két cég egyesítésében óriási lehetőségek rejlenek, de még mekkorák! Jó lesz viszont sietni, különben Brock kezés bárányt csinál abból a szegény fiúból. A Nemes Ház tajpanja... A Tajpan... Miért is ne?

– Min mosolyog? – kérdezte Shevaun.

– Csak egy futó gondolat – felelte Cooper, és karon fogta a lányt. Nagyon bölcs voltál, Dirk barátom. Mindkét elképzelést illetően. Igen... egy év, és egyenesbe jövök. – Roppant boldog vagyok, hogy élek. Menjünk ki a mólóra. Meg kell néznünk, hogy van Szergejev. Figyeljen rám, Shevaun. Elhatároztam, hogy a legközelebbi hajóval egy évre hazaküldöm magát.

– Tessék? – torpant meg Shevaun.

– Jól hallotta. Ha egy év elteltével úgy érzi, hogy szeret és hozzám akar jönni feleségül, én leszek a legboldogabb ember a világon. Nem, ne mondjon semmit – mondta gyorsan Cooper, látva, hogy a lány szóra nyitja a száját. – Hadd fejezzem be. Ha úgy dönt, hogy nem akar hozzám jönni, akkor visszaadom a szabadságát, és áldásom önre. Akár így dönt, akár úgy, nem vásárolok fel a Tillman-részvényeket. Az édesapja, amíg csak él, megkapja a...

Shevaun elfordította az arcát, s miközben Cooper tovább beszélt, karját a férfi karjába öltve ismét elindult. De már nem figyelt. Egy év! – ujjongott magában. Egy évig szabad leszek! Megszabadulok ettől az átkozott helytől! Apa pedig továbbra is kapja a részesedését! Köszönöm neked, Uram, hogy meghallgattad az imáimat! Köszönöm, köszönöm, köszönöm! Szegény Dirk, szerelmem... Lám, most már szabad vagyok – te pedig halott.

Az orosz brigantinra pillantott. Igen, gondolta, a Tajpan halott. Én azonban szabad vagyok, és a nagyherceg a lehető legtökéletesebb

parti.

- Bocsásson meg, Jeff. Mit is mondott?
- Csak azt, hogy szeretném, ha elvinne az édesapjának néhány bizalmas iratot.
- Hát persze, kedvesem. És köszönöm, nagyon köszönöm. Gyorsan elszalad az az egy év.

Gordon Csen meghajolt a viharvert templom Buddhája előtt, s meggyújtott még egy utolsó füstölőrudacsját. Apját és Mejmajt siratta.

De most nincs idő sírásra, gondolta. A zosz az zosz. Most gondolkodni kell.

A Nemes Ház halott.

Culumnak nincs ereje hozzá, hogy továbbvigye. Brock az uralma alá fogja hajtani és egyesíti a két céget. Brockkal nem bírok el. Ha Culum összeáll Brockkal, akkor vége. Bárhogy történjék is, ő nem tud nekem segíteni. Vajon tudok-e segíteni neki én? Igen. De abban nem tudok neki segíteni, hogy miként viselkedjen a barbárokkal, és abban sem tudok neki segíteni, hogy ő legyen a Tajpan. Ez olyan dolog, amit egy férfinak egyedül kell kiharcolnia.

A füstölőrudacska vékony füstje finom kacskaringókat rajzolt a levegőbe; Gordon Csen figyelte, kedvére volt az illata.

A megállapodásunkról csak apám tud. Van egy lak ezüstöm, s nemsokára ötven vagy száz lesz belőle. Én vagyok Hongkongon a leggazdagabb kínai. És a leghatalmasabb. A kínaiak *tajpanja*.

De nézzünk szembe az igazsággal: nem vagyok se kínai, se angol. Viszont elégedett vagyok a zsozzal, és inkább vagyok kínai, mint angol. Kínai lányt fogok feleségül venni, és ezt teszik majd a fiaim és az unokáim is.

No és Hongkong? Segíteni fogom a szigetet, hogy megerősödjön.

Ma véget vetettem a fosztogatásoknak. Engedelmes munkás pedig lesz rengeteg.

Hiszek abban, amit apám mondott: a brit kormány meg fog bukni. Meg kell buknia. Ó, istenek, kérlek benneteket, buktassátok meg Kína jövője érdekében! Kínai vagyok – Kínára kell gondolnom. Felépíttetem Dél-Kína legnagyobb templomát... vagy legalábbis egy olyan templomot, ami a Hung Mun főhadiszállásaként ugyanúgy megfelel, mint a Tajpingsan számára. Felépíttetem, amint a kormány megbukik, s Hongkong egyszer és mindenkorra a briteké lesz.

Fogadalmát megerősítendő mélyen meghajolt, s homlokával megérintette a szobor előtt a földet.

Igen, csak apám tudta, milyen gyorsan gazdagodtunk. De akkor is: a fele Culumé lesz. Minden hónapban elszámolok neki, s a haszon egyenlő arányában osztozunk – mindaddig, amíg úgy viselkedik, ahogy az alku apámtól megkívánta: hogy én intézek mindent, és nemigen vagy egyáltalán nem kérdezősködik, és mindent bizalmasan kezelünk, kizárólag egymás között.

Most menj, és keresd meg. Ródd le nála tiszteletedet.

Kár, hogy Culum a Brock lányt vette el. Ez a bukását jelenti. Kár, hogy nincs annyi ereje, hogy megálljon a maga lábán. Bárcsak helyet cserélhetnék vele! Én megmutatnám a barbároknak, hogyan kell vezetni a Nemes Házat. Még azt is, hogyan kell bánni a császárral. Ha Culumnak csak egy kis ereje is lenne, és hajlandó volna tanácsot elfogadni, Csen Seng meg én kordában tudnánk tartani Brockot meg az összes többi hiénát.

Na, mindegy... Apámnak és a tajtajának olyan temetést rendezek, amit még évszázadok múltán is emlegetni fognak. Mindkettejüknek csináltatok egy-egy emléktáblácskát, és száz napig gyászolom őket. Aztán elégetem a táblákat, hogy biztosan újjászülessenek.

Elhozatom Duncant meg a kicsit, és sajátomként nevelem fel őket. Aztán pedig dinasztíát alapítok.

Közelgett a napszállta. Culum a Boldogság-völgy dombjának tetején álló elhagyatott templom lépcsőjén ült tenyerébe támasztott fejjel. Szeme a távolba meredt. Meg kell találnom a kulcsot, ismételte újra meg újra magában. Nincs mitől tartanom. Meg kell találnom a kulcsot, aztán az iratokat. Gyerünk, Culum!

Ismét elfogta a vakrémület. Most azonban már az önmardosás és a magány is emésztette. Lenézett a domb tövébe az üzletházra. A kapuja előtt ott állt Orlov és Vargas. Halványan derengett neki, mint haladt végig órákkal ezelőtt a völgyön, mint látta meg őket, és fordította el lépteit, hogy ne kelljen beszélnie velük, mint kiáltott rájuk, amikor utána indultak: „Hagyjanak békén!” Észrevette, hogy már Gordon Csen is ott áll mellettük. Amikor jöttem, Gordon még nem volt ott, emlékeztette magát. Mit akarhat? Lenézően vigyorogni? Lesajnálni, mint mindenki? Longstaff... Brock... Cooper... Shevaun... Skinner... Vargas... Orlov. Még Tess is. Igen, még az ő arcán is láttam, amikor megálltunk a Queen's Roadon. Igen, Tess: még a te arcodon is láttam. És igazad van. Mindannyiótoknak igaza van.

Mit csináljak? Mit csináljak? Én nem vagyok az apám. Ezt meg is mondtam neki. Ószinte voltam hozzá.

Keresd meg a kulcsot. Keresd meg a kulcsot és a papírokat. Át kell adnod azokat az iratokat. Longstaff a fedélzetre parancsolt. Mindjárt mennem kell. Ó, Uramisten... jaj, Uramisten.

Nézte, mint nyúlnak meg az árnyak.

Elmondjam Brocknak Zsin-kua félpénzeit? Beszéljek neki a három megmaradt félpénzről, a három szívességről, a szent esküről és a *Lotus Cloud*ról? El kell mondanom neki. Ó, Uramisten... És mi legyen Vu Kokkal? Meg a kínai kapitánytanoncokkal, és a fiúkkal, apám védenccével? Brock nem fogja tiszteletben tartani az eskümet, tudom, hogy nem. Nem érdekel. Mit számít ez?

– Jó napot, Culum.

– Ó, jó napot, Mr. Quance. – Culum tompa, hunyorgó szemmel nézte az árnyakat. – Kérem, hagyjon magamra. Nagyon kérem.

Aristotle Quance-nek minden tagja sajgott. Alig egy órája kaparták elő a romok alól. Arcára, hajára vér és téglapor tapadt, a ruhája össze-vissza szakadozott.

– Fogadja részvétem – mondta. – A zsosz az oka. Csakis a zsosz.

– Gyűlölöm ezt a szót. Kérem, nagyon kérem, hagyjon magamra.

Quance látta Culum arcán a tanácstalanságot, a kínszenvedést, az önvádat, s ez halványan felidézett benne egy arcot, amit oly jól ismert. Eszébe jutott, hogyan látta meg első alkalommal Struant: egy macaui sikátorban hevert öntudatlanul a mocsokban. Pontosan ilyen volt, pont ilyen kiszolgáltatott, gondolta. Nem, nem ugyanilyen – Dirk sose volt ilyen. Még abban a mocsokban is úgy hevert, akár egy isten. Hát igen, Dirk... mindig olyan volt az arcod, akár egy istené, olyan erős voltál, akár egy isten – ébren is, álmodban is. Igen... fogadni mernék, hogy még halálodban is. Az arcod... Neked volt *arcod*.

Milyen más volt, mint a fia...

De nem is annyira más... Culum szembeszállt az apjával, amikor a dombról volt szó. És mellé állt Brock ellen. És a szeme láttára fogott kezét Gordon Csennel. Aztán megszőktette azt a lányt, mit sem törődve a következményekkel. És megmentette Glessing életét. A szikra ott parázslik benne.

Emlékszel, mit mondott neked Dirk, amikor magához tért? „Nem tudom, ki maga, de köszönöm, hogy visszaadta az arcomat.”

Sose vesztetted el, Dirk, barátom.

„Ez igaz. De a fiamnak add vissza.”

Nem ezt mondanád, ha itt lennél? Itt vagy? Hiányzol nekem, cimbora.

Aristotle Quance elhessegette szomorúságát, és leült Culum mellé

a lépcsőre. – Nézze, Tajpan, tudom én, hogy ez most nem a legalkalmasabb időpont ilyesmivel előhozakodni, de nem tudna nekem kölcsönözni négyszázötven guinea-t?

– Micsoda? Mit mondott?

– Tudna nekem kölcsönözni négyszázötven guinea-t, Tajpan? Tudom, hogy nem a legjobbkor szólok, de az a vén boszorkány Fortheringill életben maradt... esküszöm, ehhez még a tájfun se mer közelíteni! Azzal fenyeget, hogy az adósok börtönébe csukat. Magán kívül nincs senki, akihez fordulhatnék.

– Maga azt mondta: Tajpan. *Tajpannak* szólított.

– Miért? Hát az, nem?

Culumnak ekkor eszébe jutott, mit mondott egyszer az apja arról, milyen örömet és fájdalmat jelent Tajpannak lenni, férfinak lenni, magányosnak lenni; mit mondott neki az életről s az életből fakadó csatáról.

Magányérzete tovailleszt. Lenézett a domb alján álló három férfira. Nyugtalanosága visszatért. Milyen egyszerű Aristotle számára, hogy azt mondja: Tajpan... De mit mondanak majd vajon ők ott lent? Meg kell nyernem őket, hogy mellém álljanak. De hogyan? Hogy is mondta apám? „Az eszeddel és mágiával irányítsd az embereket.”

Remegve fölállt. – Én... megpróbálom. A magasságos Úristenre fogadom, hogy megpróbálom. Ezt sose fogom elfelejteni magának, Aristotle. Soha.

Lassú léptekkel, össze-összeránduló gyomorral leballagott a domboldalon. Az üzletház előtt találkozott össze a kutter felől közeledő őrtiszttel.

– Óexcellenciája azonnal kéreti a fedélzetre.

– Kérem, mondja meg neki, hogy amint tudok, megyek – felelte Culum olyan higgadtsággal, amit valójában nem érzett.

– Óexcellenciája most kéreti.

– Nem érek rá. Mondja meg neki, hogy nem érek rá!

A tiszt elvörösödött, tisztelgett és elsietett.

Tulajdonképpen mi állhat azokban az iratokban? – kérdezte magában Culum. Összeszedte akaraterjét, s Orlov, Vargas és Gordon Csen felé fordult.

– Brock *parancsot* küldött nekem a hajómra – szólt Orlov. Észrevette Culum kezén és ingujján a vérfoltokat, és megborzongott. – Parancsot küldött, hogy engedjem félárbocra a lobogót. Odinra! Különben is megtettem már, amint meghallottam, mi történt. Mostantól kezdve tőle kapom a parancsokat? He?

– Brock tönkre fog tenni minket, Mr. Culum. Mihez fogunk kezdeni? – kérdezte kezét tördelve Vargas.

– Vargas, maga most menjen, és intézkedjen a temetésről. Apámat és asszonyát együtt temetjük.

– Tessék?

– Igen: együtt. Apám asszonya keresztény, egymás mellé fogjuk temetni őket. Gordon, te várj meg. Orlov, maga menjen a hajójára, és húzza föl azt a zászlót. Vonja föl egészen az árboccsúcsig! Aztán menjen át a *White Witchre*, és hozza ki a feleségemet a partra.

– Jól értettem? *Hozzam?*

– Igen. Méghozzá ide. – Culum elővette a húsz aranyat. – Üdvözetemmel együtt ezeket is adja át Brocknak. Mondja meg neki, hogy azt üzenem: vegyen rajta koporsót magának.

A három férfi különös tekintettel nézett Culumra. Aztán így szóltak: – Igen, Tajpan. – És engedelmeskedtek.

JEGYZETEK

- [1] Arany János fordítása.
- [2] Tengerparti út, sétány, (portugál)
- [3] Terek, (portugál)
- [4] Jó napot, (portugál)
- [5] Nemesemberek, (portugál)
- [6] Nyomorult korcs, (portugál)
- [7] Hála legyen Istennek! (latin)
- [8] Az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek Istennek nevében, (latin)
- [9] Orgyilkos, (portugál)

TARTALOM

ELSŐ KÖNYV

1
2
3
4
5
6
7
8

MÁSODIK KÖNYV

9
10
11
12
13
14

HARMADIK KÖNYV

15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

NEGYEDIK KÖNYV

26
27

28

29

30

ÖTÖDIK KÖNYV

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

HATODIK KÖNYV

42

43

44

45

46

47

48

49

50

JEGYZETEK